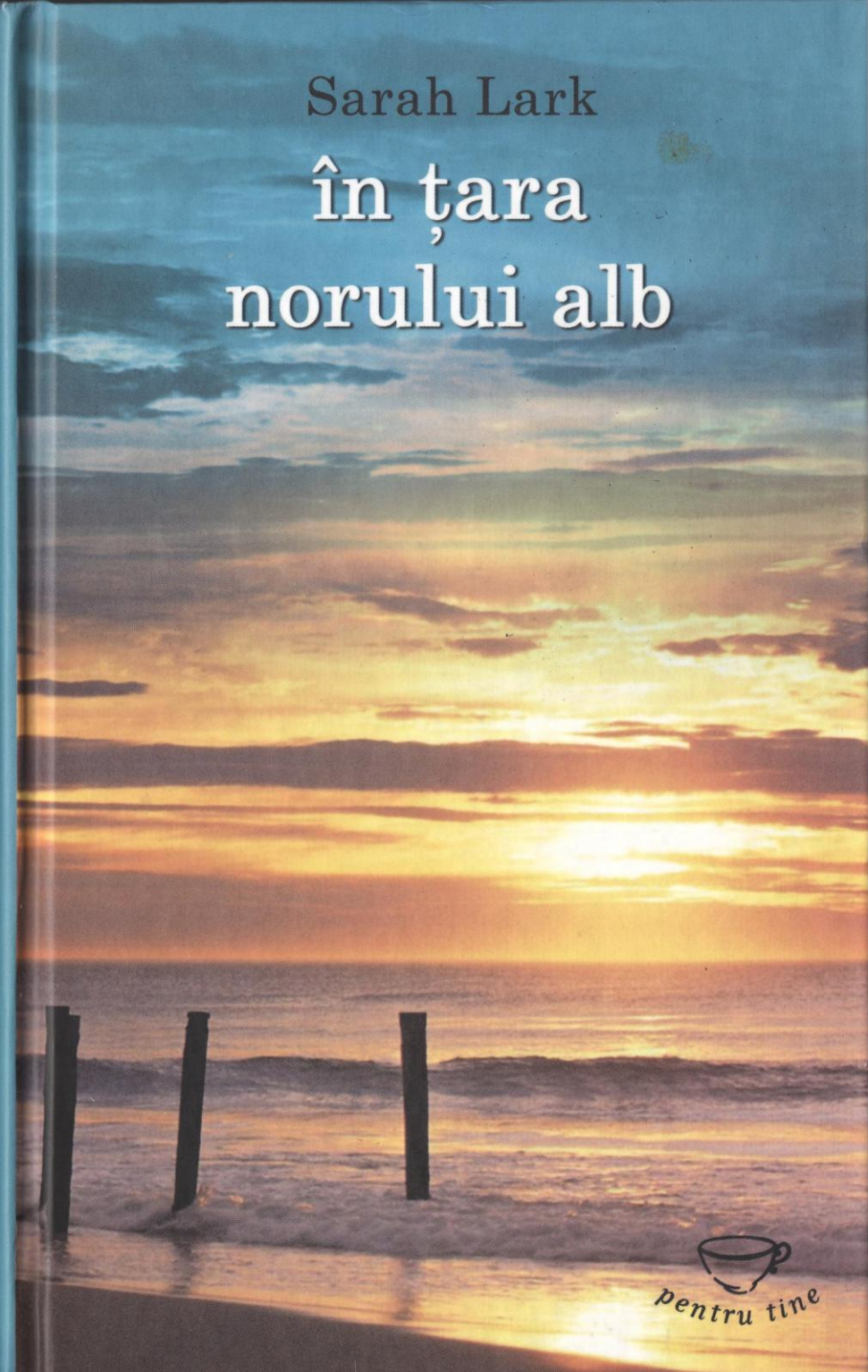
Sarah Lark

în țara norului alb

pentru tine

O saga de familie plină de culoare
în minunatele ținuturi din Noua Zeelandă.

Londra, anul 1852: Două tinere femei pornesc la drum spre Noua Zeelandă. Pentru ele călătoria reprezintă începutul unei vieți noi – ca viitoare soții ale unor bărbați pe care nu-i cunosc. Nobila Gwyneira a fost promisă fiului unui bogat „baron al oilor" și tânăra guvernantă Helen a acceptat să se căsătorească cu un fermier. Destinul lor se va împlini în această țară străină, care le-a fost descrisă ca un paradis. Oare își vor găsi fericirea și dragostea la celălalt capăt al lumii?

Un roman fascinant despre dragostea și ura, încrederea și dușmănia a două familii ale căror destine se întrepătrund.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-8251-98-1

www.rao.ro
www.raobooks.com

SARAH LARK
este o scriitoare germană
născută în 1958 la Bochum.
Ea a studiat istoria și științele
literaturii în care și-a dat
și doctoratul. A lucrat mulți
ani ca ghid și și-a descoperit
destul de repede pasiunea
pentru Noua Zeelandă,
de ale cărei peisaje
spectaculoase se simte atrasă
aproape magic.
Astăzi locuiește în Spania
și lucrează la alte romane
cu Noua Zeelandă.

În colecția

pentru tine

au apărut:

Moștenire

Insula

Dragostea
și alte lucruri imposibile

La fraga

În jocul celor mari

Floare-de-Zăpadă
și evantaiul secret

Fata sălbatică

Vârsta perfectă

Cenușa unei iubiri

Casa de vacanță

Toate casele
au nevoie de un balcon

Căsătorie din dragoste

Londra este cel mai frumos
oraș din America

Cină cu Anna Karenina

Vieți în mozaic

Marea iubirii pierdute

Ofițerul stării civile

pentru tine

Sarah Lark

în ţara norului alb

pentru tine

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LARK, SARAH
În ţara norului alb / Sarah Lark; Ildikó Schaffhauser. -
Bucureşti: Editura RAO 2010

ISBN 978-606-8251-98-1

I. Schaffhauser, Ildikó (trad.)

821.131.1-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

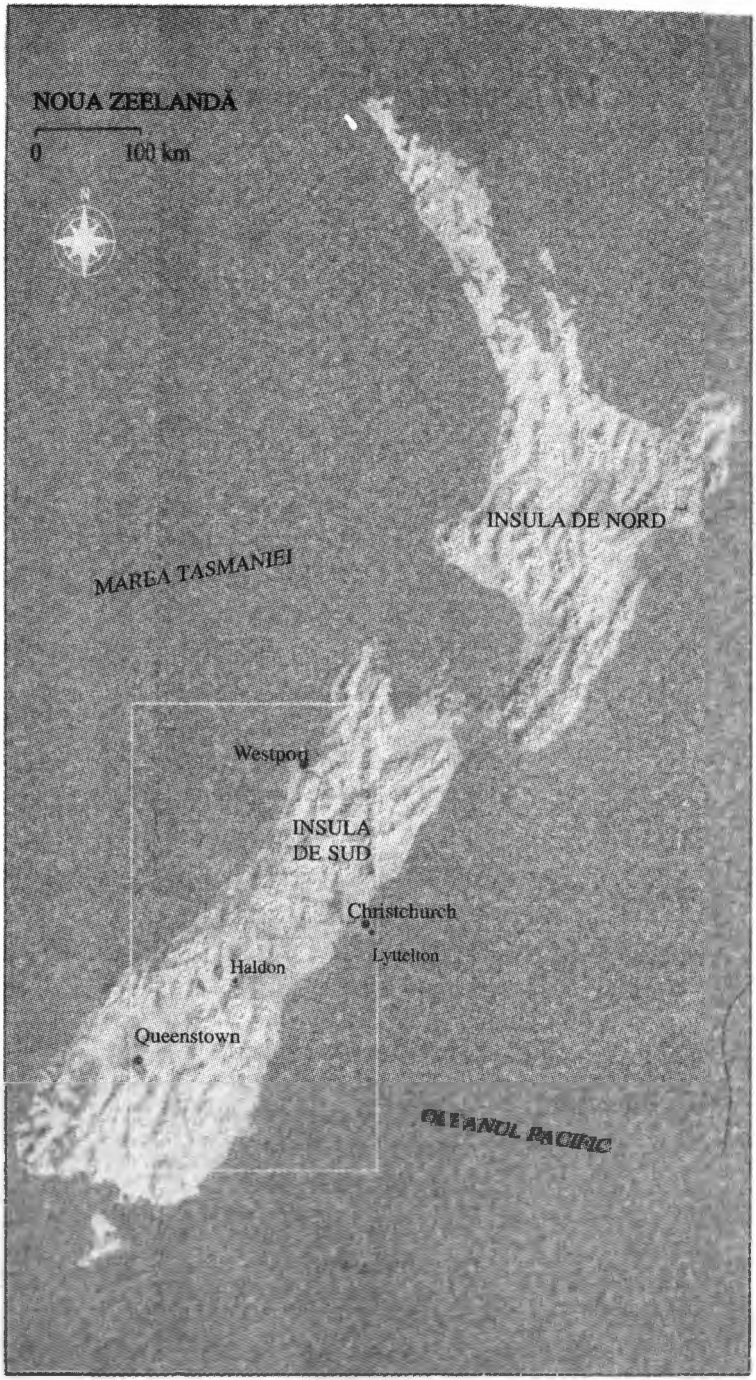
Sarah Lark
Im Land der weißen Wolke
© 2007 by Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, Bergisch Gladbach

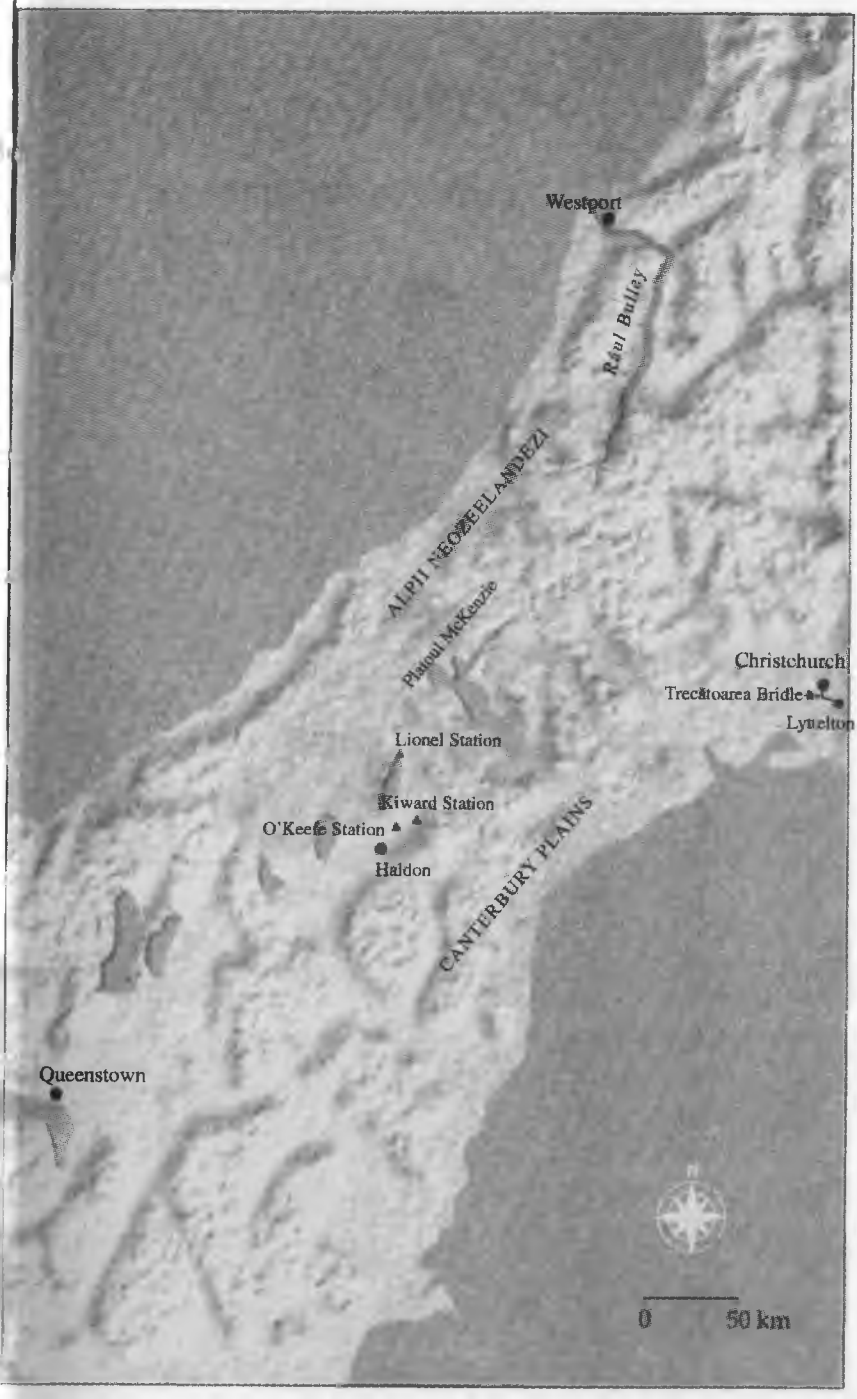
Traducere din limba germană
ILDIKÓ SCHAFFHAUSER

© Editura RAO, 2007
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-8251-98-1

NOUA ZEELANDĂ
0
100 km
INSULA DE NORD
MAREA TASMANIEI
Westport
INSULA
DE SUD
Christchurch
Lyttelton
Haldon
Queenstown
OCEANUL PACIFIC

Westport
Râul Buller
ALPII NEOZEELANDEZI
Platoul McKenzie
Christchurch
Trecătoarea Bridle
Lyttelton
Lionel Station
Kiward Station
O'Keefe Station
Haldon
CANTERBURY PLAINS
Queenstown
N
0
50 km

În țara norului alb

PARTEA ÎNTÂI

Londra, Powys, Christchurch 1852

1

Biserica anglicană din Christchurch, Noua Zeelandă, caută tinere oneste, pricepute în menaj și în creșterea copiilor, care să fie interesate în contractarea unei căsătorii creștine cu membri ai comunității noastre, înstăriți și cu renume bun, bine situați.

Privirea lui Helen poposi pentru scurt timp asupra acestui anunț obscur de pe ultima pagină a foii bisericești. Învățătoarea trecuse repede peste ziar, în timp ce elevii ei se îndeletniceau în tăcere cu un exercițiu de gramatică. Helen ar fi preferat să citească o carte, dar întrebările continue ale lui William o împiedicau să se concentreze. Acum, din nou, capul cu păr șaten, cârlionțat, al tânărului în vârstă de unsprezece ani se ridică de pe lucrare.

– Miss Davenport, în pasajul al treilea scriem *ca* sau *că*?

Suspinând, Helen puse lectura deoparte și îi explică pentru a cin'spea oară în această săptămână diferența dintre propoziția relativă și cea conjunctivă. William, fiul mai tânăr al stăpânului ei, Robert Greenwood, era un copil drăguț, dar nu tocmai înzestrat intelectual. La fiecare lecție avea nevoie de ajutor, uita explicațiile lui Helen mai repede decât i le putea da aceasta și se pricepea de fapt doar la a privi impresionant de neajutorat și a-i prinde pe adulți în mreje cu vocea lui dulce, de sopran. Lucinda, mama lui William, îi cădea tot timpul

în plasă. Dacă băiatul se lipea de ea și propunea o mică acțiune comună oarecare, Lucinda, în mod regulat, suspenda toate orele de meditații fixate de Helen. Din această cauză, William nu putea citi nici astăzi fluent și până și niște reguli simple de ortografie îl depășeau fără nici o speranță. Nici nu putea fi vorba ca băiatul să frecventeze un colegiu precum Eaton sau Oxford, după cum visa tatăl său.

George, fratele mai mare a lui William, în vârstă de șaisprezece ani, nici nu-și mai dădea osteneala să arate înțelegere. El își dădu într-un mod elocvent ochii peste cap și indică un pasaj din manual, care cuprindea drept exemplu exact propoziția la care William migălea de o jumătate de oră. George, un flăcău lălâu, înalt, terminase deja traducerea din limba latină. El lucra întotdeauna repede, chiar dacă nu lipsit de greșeli; materiile clasice îl plictiseau. George de-abia putea aștepta să intre în firma de export-import al tatălui său. El visa la călătorii în țări îndepărtate și expediții spre noile piețe din colonii, piețe care pe timpul reginei Victoria se deschideau aproape la fiecare oră. Fără nici un dubiu, George se născuse spre a fi comerciant. Dădea dovadă de acum de abilitate în tratative și știa să-și folosească cu scop precis destul de însemnatul său șarm. Câteodată reușea s-o aburească până și pe Helen pentru a reduce durata lecțiilor. O astfel de încercare făcu și astăzi, după ce William înțelesese, în sfârșit, despre ce este vorba – sau, cel puțin, de unde putea să copieze rezolvarea problemei. Helen luă caietul lui George, pentru a controla lecția, dar băiatul îndepărtă caietul într-un mod provocator.

– Oh, miss Davenport, chiar vreți să mai treceți o dată peste toate acestea? Ziua este mult prea frumoasă pentru a învăța! Mai bine am juca o rundă de crochet... Ar trebui să vă îmbunătățiți tehnica. Altfel, la sărbătoarea din grădină, veți sta iar pe margine și nici unul dintre tinerii domni nu vă va acorda atenție. Astfel nu veți avea noroc de o căsătorie cu un conte și veți fi nevoită să vă ocupați până la sfârșitul zilelor dumneavoastră cu educația unor cazuri lipsite de speranță, ca cel a lui Willy.

Helen își dădu ochii peste cap, aruncă o privire pe fereastră și, la vederea norilor întunecați, se încruntă.

– Bună idee, George, dar vin nori de ploaie. Până o să strângem toate aici să ieșim în grădină, norii se vor scutura chiar deasupra capului nostru și aceasta nu mă va face mai atrăgătoare pentru domnii nobili. Dar cum ai ajuns tu la ideea că eu aș avea asemenea intenții?

Helen încercă să afișeze o mină pronunțat dezinteresată. Se pricepea foarte bine la acest lucru. Dacă lucrai ca guvernantă într-o familie londoneză din pătura superioară, învățai mai întâi să-ți stăpânești mimica. Rolul lui Helen în cadrul familiei Greenwood nu era nici cel de membru al familiei, nici cel de simplă angajată. Ea participa la mesele luate în comun și adesea și la petrecerea timpului liber al familiei, dar se ferea să-și exprime o părere fără să fi fost întrebată sau să se comporte în vreun fel care să atragă atenția. De aceea nici nu putea fi vorba ca la o petrecere în grădină, Helen să se amestece fără griji printre oaspeții mai tineri. Dimpotrivă, ea se ținea deoparte, sporovăia politicos cu doamnele și își supraveghea fără ostentație elevii. Bineînțeles că privirile ei treceau ocazional peste fețele oaspeților mai tineri, de sex bărbătesc, și câteodată se deda la o scurtă visare romantică, iluzorie, în care se plimba cu un viconte sau baronet chipeș prin parcul castelului. Dar era imposibil ca George să fi observat acest lucru!

George ridică din umeri.

– Oricum, citiți anunțuri matrimoniale, spuse el obraznic și arătă cu un rânjet împăciuitor către foaia bisericească. Helen se mustră pe sine fiindcă lăsase foaia deschisă lângă pupitrul ei. Bineînțeles că George, plictisindu-se în timp ce ea încerca să îl facă pe William să înțeleagă tema, zărise ce scria în foaie.

– Și sunteți foarte drăguță o linguși George. De ce nu v-ați căsători cu un baronet?

Helen își ridică ochii a dojană. Știa că ar fi trebuit să-l certe pe George, dar era mai degrabă amuzată. Dacă flăcăul va continua astfel, cel puțin la doamne va ajunge departe; lingușelile lui iscusite vor fi apreciate și în lumea afacerilor. Dar îl vor ajuta oare la Eaton? Helen se considera imună la asemenea complimente greoaie. Ea știa că nu

este frumoasă în sensul clasic. Trăsăturile ei erau regulate, dar prea puțin remarcabile; gura era puțin prea îngustă, nasul prea ascuțit și ochii ei liniștiți, cenușii priveau puțin prea sceptic și, hotărât lucru, prea înțelept spre lumea înconjurătoare pentru a putea trezi interesul unui tânăr monden bogat. Cel mai frumos atribut al lui Helen era părul ei drept și mătăsos, care îi ajungea până la șolduri și al cărui culoare brună bătea ușor spre roșcat. Poate că ar fi putut atrage atenția cu el, dacă l-ar fi lăsat să fluture liber în vânt, cum făceau unele fete la picnicurile și petrecerile în grădină pe care le frecventase Helen, însoțind familia Greenwood. În timpul plimbării cu admiratorii lor, cele mai curajoase dintre tinerele doamne declarau uneori că le este prea cald și își scoteau pălăria sau se prefăceau că vântul le smulge pălăria pe când erau trecute de către un tânăr cu barca peste lacul din Hydepark. Atunci își scuturau părul, îl eliberau ca din întâmplare de panglici și agrafe și lăsau ca tinerii domni să le admire buclele.

Helen nu ar fi putut face niciodată un asemenea lucru. Ca fiică de preot, fusese educată sever și purta părul împletit și prins de când era fetiță. La aceasta se adăuga și faptul că a trebuit să se maturizeze foarte devreme: mama ei murise când Helen avea doisprezece ani și tatăl i-a încredințat, fiind fiica cea mai mare, conducerea gospodăriei și educarea celor trei frați mai mici. Reverendul Davenport nu se interesa de ceea ce se întâmpla în bucătărie și în camera copiilor; îl interesau doar munca pentru parohia sa și traducerea de texte religioase. Lui Helen îi acorda atenție doar dacă i se alătura în aceste îndeletniciri – și numai prin evadarea în camera de lucru a tatălui, situată sub acoperiș, putea Helen la rândul ei să scape de agitația gălăgioasă din locuința familiei. Astfel a rezultat, aproape de la sine, faptul că Helen citea Biblia în limba greacă pe când frații ei se chinuiau să parcurgă primul abecedar. Cu scrierea ei clară, frumoasă, ea transcria predicile tatălui ei și copia schițele articolelor sale pentru foaia marii sale parohii din Liverpool. Nu prea găsea timp pentru alte distracții. Pe când Susan, sora mai mică a lui Helen, folosea bazarele de binefacere și picnicurile bisericești în primul rând pentru a face cunoștință cu tinerii notabili din parohie, Helen ajuta la vânzarea

mărfurilor, cocea torturi și servea ceaiuri. Rezultatul era de așteptat: Susan s-a căsătorit la șaptesprezece ani cu fiul unui medic cunoscut, pe când Helen, după moartea tatălui ei, a trebuit să se angajeze ca învățătoare particulară. Din venitul ei îi ajuta pe cei doi frați în studiul dreptului și al medicinii. Moștenirea rămasă de la tatăl lor nu era suficientă pentru a finanța un studiu adecvat celor doi flăcăi, mai ales și fiindcă cei doi nu-și prea dădeau silința să încheie repede studiile. Helen se gândi cu o pornire de furie că fratele ei Simon iar a picat săptămâna trecută un examen.

– Baronii se căsătoresc în mod normal cu baronese, îi răspunse ea, puțin enervată, lui George. Și în ceea ce privește aceasta arătă spre foaia bisericească, am citit articolul, nu anunțul.

George renunță să răspundă, dar se hlizi cu subînțeles. Articolul se referea la tratarea prin căldură a artritei. Desigur foarte interesant pentru membrii mai în vârstă a parohiei, dar domnișoara Davenport bineînțeles că nu suferea încă de dureri la încheieturi.

Oricum, profesoara sa își privi ceasul și ajunse la concluzia să încheie orele de studiu de după-amiază. În mai puțin de o oră va fi servită cina. Și, pe când lui George îi trebuiau doar cinci minute pentru a se pieptăna și schimba pentru cină și nici lui Helen nu-i trebuia mai mult timp, în cazul lui William era o procedură mai îndelungată pentru a-l scoate din halatul de școală, plin de pete de cerneală, și a-l îmbrăca într-un costum cu care să se poată arăta în lume. Helen mulțumi cerului că nu era pedepsită să se ocupe de felul în care apărea William în fața lumii. De aceasta se ocupa bona.

Tânăra guvernantă încheie ora cu considerații generale despre importanța gramaticii, considerații pe care amândoi băieții le ascultau doar cu jumătate de ureche. După aceea, William sări plin de entuziasm în picioare, fără să mai acorde vreo privire caietelor și cărților de școală.

– Trebuie să-i arăt lui mami ce am desenat, declară el, lăsând astfel aranjarea lucrurilor în sarcina lui Helen.

Ea nu putea risca, făcându-l să se refugieze înecat în lacrimi la mama lui și povestindu-i despre niște nedreptăți strigătoare la cer,

comise de educatoarea sa. George aruncă o privire pe desenul stângaci, pe care mama lor îl va primi desigur imediat cu o explozie de încântare, și dădu resemnat din umeri. Apoi își strânse repede lucrurile înainte de a ieși și el. Helen observă că îi aruncă o privire aproape miloasă. Se surprinse gândindu-se la remarca făcută adineauri de George: „Dacă nu găsiți un bărbat, va trebui tot restul vieții să vă necăjiți cu cazuri lipsite de speranță ca cel a lui Willy."

Helen întinse mâna după foaia bisericească. De fapt voia să-o arunce, dar se răzgândi. Aproape pe ascuns o băgă în geantă și o luă cu sine în cameră.

Robert Greenwood nu avea mult timp pentru familia sa, dar cina luată în comun cu soția și copiii era sfântă. Nu îl deranja prezența tinerei guvernante. Dimpotrivă, găsea adesea că este palpitant să o implice pe domnișoara Davenport în discuții și să afle părerea ei despre probleme de importanță mondială, despre literatură și muzică. Domnișoara Davenport se pricepea mult mai bine la aceste lucruri decât soția lui, a cărei educație clasică lăsa mult de dorit. Interesul Lucindei se limita la gospodărie, la divinizarea mezinului ei și la munca în comitetele de femei ale diverselor organizații de binefacere.

Și în seara aceasta, la intrarea lui Helen, Robert Greenwood zâmbi amabil și, după ce o salută formal pe tânăra educatoare, îi aranjă un scaun. Helen răspunse la zâmbet, dar avu grijă să o includă și pe doamna Greenwood. În nici un caz nu putea da naștere la bănuiala că ar flirta cu stăpânul ei, chiar dacă Robert Greenwood era, fără nici o îndoială, un bărbat atrăgător. Era înalt și suplu, avea o față îngustă, inteligentă, și ochi căprui, iscoditori. Costumul lui din trei piese, cu lanțul de aur al ceasului, îi stătea minunat și manierele sale nu erau mai prejos de cele ale gentilomilor din familiile nobile cu care avea relații sociale. Familia Greenwood nu era întru totul recunoscută în aceste cercuri, cei doi soți fiind considerați ariviști. Tatăl lui Robert Greenwood clădise din nimic o afacere prosperă și fiul său sporise bunăstarea și se străduise să obțină recunoașterea socială. La aceasta a contribuit și căsătoria sa cu Lucinda Raiford, care provenea

dintr-o familie nobilă scăpătată – ceea ce se datora în primul rând predilecției tatălui ei pentru jocuri de noroc și curse de cai, după cum se șușotea în societatea bună. Lucinda se conforma cu greu statutului burghez, și, ca reacție la declasare socială, avea tendința să facă paradă. Astfel, recepțiile și petrecerile în grădină ale familiei Greenwood erau totdeauna puțin mai bogate decât evenimentele similare la alți notabili din societatea londoneză. Celelalte doamne savurau petrecerile, dar cu toate acestea și cleveteau pe măsură despre organizatoarea lor.

Și astăzi, pentru modesta cină în familie, Lucinda se aranjase puțin prea festiv. Purta o rochie elegantă din mătase liliachie și camerista ei trebuie să fi petrecut ore în șir cu aranjarea părului ei. Lucinda sporovăia despre o întâlnire a comitetului de femei, la care participase în această după-amiază și care era dedicată orfelinatului din localitate, dar nu găsi ascultare: nici Helen, nici domnul Greenwood nu se arătară prea interesați.

– Și ce ați făcut în această zi frumoasă? se adresă doamna Greenwood în cele din urmă familiei. Pe tine nici nu trebuie să te întreb, Robert, probabil au fost iar afaceri, afaceri, afaceri. Îi aruncă soțului ei o privire ce se voia afectuos-înțelegătoare.

Doamna Greenwood era de părere că soțul manifesta prea puțină atenție față de ea și față de obligațiile ei sociale. El se strâmbă nemulțumit. Probabil că avea în vârful limbii un răspuns neprietenos, fiindcă afacerile sale nu numai că hrăneau familia, dar doar datorită lor putea Lucinda să activeze în cadrul diverselor comitete ale femeilor. Helen se îndoia că doamna Greenwood a fost aleasă doar datorită calităților ei organizatorice de excepție – mai degrabă era vorba de generozitatea soțului ei de a face donații.

– Am avut o discuție foarte interesantă cu un producător de lână din Noua Zeelandă și... începu Robert, privind spre fiul cel mare, dar Lucinda își continuă vorba, îndreptând de data aceasta un zâmbet înțelegător către William.

– Și voi, dragii mei fii? Desigur v-ați jucat în grădină, nu-i așa? William, dragule, i-ai învins iar la crochet pe George și pe domnișoara Davenport?

Helen privi încordată în farfurie, dar sesiză din colțul ochilor cum George își ridică privirea spre cer în modul acela specific lui, de parcă ar fi chemat un înger înțelegător în ajutor. În realitate, William reușise doar o singură dată să facă mai multe puncte decât fratele lui mai mare și atunci George era foarte răcit. De obicei, până și Helen reușea să treacă mingea mai iscusit prin porți decât William, deși se dădea mai neajutorată decât era, pentru a-l lăsa pe cel mic să câștige. Doamna Greenwood știa să aprecieze acest lucru, pe când domnul Greenwood o dojenea, dacă observa manevra.

– Băiatul trebuie să se obișnuiască cu faptul că viața este aspră față cei care eșuează, spunea el sever. Trebuie să învețe să piardă, numai atunci va reuși în final să câștige.

Helen nu credea că William va învinge vreodată, indiferent de domeniu, dar unda trecătoare de milă față de nefericitul copil dispăru pe dată la auzul următoarei lui replici.

– Oh, mami, domnișoara Davenport nu ne-a lăsat deloc să ne jucăm! spuse William afișând o mină tristă. Toată ziua am stat în casă și am învățat, am învățat și iar am învățat.

Desigur, imediat doamna Greenwood îi aruncă lui Helen o privire dezaprobatoare.

– Este adevărat, domnișoară Davenport? Copiilor le trebuie aer proaspăt, doar știți! La această vârstă nu pot să stea toată ziua aplecați asupra cărților.

Helen simți că fierbe, dar nu putea să declare că William minte. Spre ușurarea ei, se amestecă George în discuție.

– Nu este adevărat. William a avut, la fel ca-n celelalte zile, plimbarea sa de după prânz. Dar chiar atunci a început să plouă puțin, iar el nu a vrut să iasă. Bona l-a cărat o dată în jurul parcului, dar nu am ajuns să jucăm crochet înainte de orele de studiu.

– În schimb William a desenat, încercă Helen să distragă atenția.

Poate că doamna Greenwood va începe să vorbească despre desenul lui, bun de expus în muzeu, și va uita de ieșire. Dar, din păcate, socoteala nu se potrivi.

– Totuși, domnișoară Davenport, dacă la prânz vremea nu este bună, trebuie să faceți o pauză după-amiaza. În cercurile pe care le va frecventa William, călirea fizică este aproape la fel de importantă ca și promovarea calităților spirituale.

William păru că savurează dojana adresată învățătoarei lui, iar Helen se gândi din nou la acel anunț...

George păru că citește gândurile lui Helen. De parcă nici nu ar fi avut loc discuția cu William și mama lui, el reveni la ultima remarcă a tatălui său. Helen sesizase de repetate ori atât la tată, cât și la fiu acest artificiu și admira de cele mai multe ori eleganța manevrei. Dar de data aceasta remarca lui George o făcu să roșească.

– Domnișoara Davenport se interesează de Noua Zeelandă, tată.

Helen înghiți cu greu, când toate privirile se îndreptară către ea.

– Într-adevăr? întrebă Greenwood degajat. Vă gândiți să emigrați? Zâmbi. În acest caz, Noua Zeelandă este o alegere bună. Nu este prea cald și nu sunt mlaștini purtătoare de malarie, ca în India. Nu sunt băștinași însetați de sânge, ca în America. Nici descendenți ai unor coloniști criminali, ca în Australia...

– Într-adevăr? întrebă Helen și se bucură că discuția se deplasase iar pe un tărâm neutru. Noua Zeelandă nu a fost colonizată de pușcăriași?

Domnul Greenwood neagă, dând din cap.

– Nu vai. Satele de acolo au fost întemeiate aproape în exclusivitate de către creștini britanici destoinici și astfel este situația și în ziua de astăzi. Prin aceasta nu vreau să spun că nu există și acolo personaje suspecte. Poate să fi ajuns și acolo niște pungași, mai ales în taberele vânătorilor de balene pe Coasta de Vest, și nici coloanele de tunzători de oi nu sunt alcătuite doar din oameni de onoare. Dar cu siguranță că Noua Zeelandă nu este un bazin de colectare a drojdiei sociale. Colonia este încă tânără. A devenit independentă doar în urmă cu câțiva ani...

– Dar băștinașii sunt primejdioși! interveni George. Era vizibil că dorea să se afirme și el cu ceea ce știa – și, după cum știa Helen de la lecții, avea o slăbiciune și o memorie excelentă pentru disputele războinice. Nu de mult au mai existat lupte, nu-i așa, tată? Nu ai povestit tu că unui partener de afaceri i-au ars toată lâna?

Domnul Greenwood încuviință satisfăcut din cap.

– Corect, George. Dar asta e de domeniul trecutului – a fost acum zece ani, chiar dacă mai au loc câteodată unele hărțuieli. Și, în principiu, nu fusese vorba de prezența coloniștilor. În ceea ce privește acest aspect, băștinașii au fost întotdeauna docili. Mai degrabă se puneau sub semnul întrebării vânzări de terenuri – și cine vrea să excludă faptul că oamenii noștri, care au cumpărat terenuri, nu au tras pe sfoară căpetenii de trib? Dar de când regina noastră l-a trimis acolo pe căpitanul Hobson, în calitate de guvernator general, aceste certuri se rezolvă. Omul este un strateg genial. În anul 1840, el i-a determinat pe patruzeci de șefi de trib să semneze un contract, prin care se declară supuși ai reginei. Din acea clipă, coroana are prioritate la cumpărarea tuturor terenurilor. Din păcate, nu au participat toți șefii de trib, și nu sunt pașnici nici toți coloniștii. De aceea, din când în când, au loc mici incidente. Dar în fond țara este sigură – deci nu vă fie frică, domnișoară Davenport.

Domnul Greenwood îi făcu lui Helen cu ochiul.

Doamna Greenwood își încruntă fruntea.

– Doar nu vă gândiți serios să părăsiți Anglia, domnișoară Davenport? întrebă ea prost dispusă. Doar nu vă gândiți serios să răspundeți la acest anunț nefericit, pe care preotul l-a inserat în foaia bisericească? Cu toate că noi, comitetul femeilor, ne-am exprimat clar dezaprobarea, lucru pe care doresc să-l subliniez.

Helen se luptă din nou să nu se înroșească la față.

– Ce fel de anunț? se interesă Robert și se adresă direct lui Helen. Dar ea dădu doar din colț în colț.

– Eu... nici nu știu exact, despre ce este vorba. A fost doar o scurtă notă...

O comunitate din Noua Zeelandă caută fete dispuse să se căsătorească, îl lămuri George pe tatăl său. După cum se pare, în acest paradis din Marea Sudului este lipsă de femei.

– George! îl dojeni mama îngrozită.

Domnul Greenwood râse.

– Paradisul din Marea Sudului? Clima este mai degrabă asemănătoare celei din Anglia îl corectă pe fiul lui. Dar nu este nici un secret că în acele ținuturi sunt mai mulți bărbați decât femei. Exceptând poate Australia, unde a ajuns drojdia feminină a societății: escroace, hoațe, cu... ah, fete ușoare. Dar când este vorba de emigrare benevolă, doamnele noastre sunt mai puțin dispuse să se aventureze decât stăpânii creației. Ori merg cu soții lor, ori nu merg deloc. O trăsătură specifică a sexului slab.

– Tocmai, îi dădu dreptate soțului ei doamna Greenwood, în timp ce Helen își mușcă limba.

Nu era deloc convinsă de superioritatea masculină. Trebuia să se uite doar la William sau să se gândească la studiul interminabil al celor doi frați ai ei. Mai mult decât atât, bine ascunsă în camera ei, Helen păstra o carte a lui Mary Wollstonecraft, luptătoare pentru drepturile femeilor; dar acest lucru trebuia să-l țină în secret – doamna Greenwood ar fi dat-o imediat afară.

– Este împotriva naturii feminine să urce pe vasele jegoase de emigranți, fără a beneficia de un braț bărbătesc protector, să se încartiruiască pe tărâmuri amenințătoare și să desfășoare chiar activități pe care Dumnezeu le-a hărăzit bărbaților. Și să trimiți femei creștine dincolo de mare, pentru a le mărita, este o acțiune care se află la limita comerțului cu carne vie!

– Ei, femeile doar nu sunt trimise fără să fie pregătite, interveni Helen. Anunțul prevede desigur contacte prealabile prin scrisori. Și era vorba în mod explicit de domni înstăriți și cu un renume bun.

– Credeam că nici nu ați observat anunțul! o zeflemisi George, dar zâmbetul lui înțelegător atenuă tăișul cuvintelor.

Helen se îmbujoră din nou.

– Eu... oh, s-ar putea să fi trecut repede peste el.

George zâmbi.

Se pare că doamna Greenwood nici nu înregistrase schimbul acesta de cuvinte. Ea ajunsese de mult la un alt aspect al problematicii neozeelandeze.

– Mult mai grav decât așa numita lipsă a femeilor în colonii mi se pare problema personalului servitor, declară ea. Am dezbătut astăzi, în cadrul comitetului orfelinatului, amplu această problemă. Evident că familiile mai bune din... cum se cheamă această localitate? Christchurch? În orice caz nu găsesc acolo personal adecvat. Mai ales slujnicele sunt rare.

– Ceea ce poate fi interpretat ca un fenomen însoțitor al lipsei femeilor în general, remarcă domnul Greenwood.

Helen își stăpâni un zâmbet.

– În orice caz, comitetul nostru va trimite acolo câteva dintre orfanele noastre, continuă Lucinda. Sunt patru sau cinci micuțe cuminți, în jurul vârstei de doisprezece ani, care sunt destul de mari ca să-și câștige singure existența. Aici nu găsim locuri de muncă pentru ele. Oamenii de aici angajează mai degrabă fete ceva mai mari. Dar acolo ar trebui să-și lingă degetele după ele...

– *Acest* lucru mi se pare mai degrabă a fi trafic de carne vie decât mijlocirea de căsătorii, interveni soțul ei.

Lucinda îi aruncă o privire veninoasă.

– Procedăm doar în interesul fetelor! susținu ea și, prețioasă, își strânse șervetul.

Helen își avea dubiile ei în această privință. Probabil că nimeni nu și-a dat silința să le învețe pe aceste copile un minim de deprinderi, așa cum se pretinde de la servitoare în casele bune. În aceste condiții, în cel mai bun caz, micuțele puteau fi folosite ca ajutoare la bucătărie, dar și aici bucătăresele preferau desigur fete de la țară, în putere, și nu orfeline prost hrănite, în vârstă de doisprezece ani.

– La Christchurch, fetele au posibilitatea să obțină niște posturi bune. Și le trimitem, desigur, doar în familii cu reputație bună ...

– Firește! remarcă Robert zeflemitor. Sunt sigur că veți purta cu viitorii stăpâni ale fetelor o corespondență cel puțin la fel de

voluminoasă ca cea a tinerelor doamne dispuse să se căsătorească cu viitorii lor soți.

Doamna Greenwood își încruntă indignată fruntea.

– Nu mă iei în serios, Robert! îl dojeni ea pe soțul ei.

– Firește că te iau în serios, draga mea. Domnul Greenwood zâmbi. Cum aș putea să presupun că onorabilul comitet al orfelinatului ar avea altceva, decât cele mai bune și mai curate intenții. Afară de aceasta, desigur că nu veți trimite tinerele voastre eleve fără nici o supraveghere peste ocean. Poate se găsește printre tinerele dispuse să se căsătorească o persoană demnă de încredere, care, primind pentru costurile de transport un aport bănesc din partea comitetului, ar avea grijă de fete...

Doamna Greenwood nu răspunse, iar Helen privi din nou încordată în farfurie. Abia dacă atinsese friptura gustoasă, cu pregătirea căreia bucătăreasa probabil că pierduse jumătate de zi. Dar desigur observase privirea piezișă, iscoditoare și amuzată pe care i-o aruncase domnul Greenwood la ultima sa remarcă. Astfel se aduceau pe tapet întrebări cu totul noi. De exemplu, Helen nici nu se gândise până acum la faptul că o călătorie în Noua Zeelandă trebuie să fie plătită. Putea oare, fără remușcări, să îl pună pe viitorul ei soț să plătească drumul? Sau, prin aceasta, el câștiga drepturi asupra unei femei, drepturi care altfel i-ar fi fost asigurate doar după o discuție personală, față în față?

Nu, toată această poveste cu Noua Zeelandă era aiurită. Helen trebuia să și-o scoată din cap. Nu îi era scris să aibă o familie proprie. Sau totuși?

Nu, nu avea voie să se mai gândească la așa ceva!

Dar, în realitate, în zilele următoare Helen nu se mai gândi decât la aceste lucruri...

2

– Vreți să vedeți acum cireada, sau luăm mai întâi un păhărel?

Lordul Terence Silkham îl salută pe vizitatorul său cu o strângere de mână puternică, pe care Gerald Warden i-o întoarse nu mai puțin apăsat. Lordul Silkham nu prea știuse cum să-și imagineze figura unui bărbat, pe care Uniunea Crescătorilor din Cardiff îl recomanda drept *baronul oilor* din ținuturile transoceanice. Dar ceea ce vedea acum, nu îi displăcea. Omul era îmbrăcat adecvat vremii din Wales, dar totodată și modern. Pantalonii de sport, bufanți, aveau o croială elegantă și erau dintr-un material bun, pelerina de ploaie era produs englezesc. Ochii limpezi, albaștri, priveau dintr-o față lată, puțin colțoasă, care era acoperită parțial de o pălărie cu boruri late, tipică pentru această regiune. Dedesubt ieșea părul șaten, plin, nici mai scurt, nici mai lung decât era obiceiul în Anglia. Pe scurt, nimic din înfățișarea lui Herald Warden nu amintea, nici pe departe, de cowboyul din broșurile de proastă calitate, citite din când în când de unii dintre slujitorii lordului – spre groaza soției și a nereușitei sale fiice Gwyneira! Scriitorii acestei literaturi de proastă calitate descriau lupte sângeroase între coloniști americani și băștinași plini de ură, iar desenele stângace arătau tineri temerari, cu părul lung, sălbatic, cu pălărie Stetson, pantaloni de piele și cizme de o formă stranie, pe care erau fixați pinteni lungi, de oameni lăudăroși. În plus, acești văcari își

scoteau iute pistoalele Colt, din tecile lor atârnând de cingătorile prinse lejer.

Însă oaspetele de astăzi al lordului Silkham nu purta armă la cingătoare, ci o sticlă de buzunar cu whisky, pe care o deschise și i-o oferi gazdei sale.

– Aș zice că este de ajuns pentru o primă întremare, spuse Gerald Warden cu o voce joasă, plăcută, obișnuită să poruncească. Ne rezervăm celelalte pahare pentru tratative, după ce voi fi văzut oile. Iar în ceea ce privește acest lucru, aș zice să ne grăbim înainte de a ploua din nou. Poftiți, vă rog.

Silkham dădu aprobator din cap și trase din sticlă o dușcă puternică. Whisky scoțian de primă calitate! Nu vreo poșircă ieftină. Acest lucru spori simpatia lordului înalt și roșcat pentru vizitatorul său. Înclină din cap către Gerald, își luă pălăria și biciușca de călărie și scoase un fluierat ușor. De parcă ar fi așteptat doar acest semnal, ieșiră din colțurile grajdului, unde își găsiseră refugiu din fața vremii schimbătoare, trei câini de pază vioi, de culoare neagră și brun cu alb. Era vizibil că abia așteptau să se alăture călăreților.

– Nu sunteți obișnuit cu ploaia? se interesă lordul Terence în vreme ce se suia în șa. Un slujitor îi adusese puternicul său armăsar de vână, pe când îl salutase pe Gerald Warden. Calul lui Gerald părea a fi încă proaspăt, deși parcursese de dimineața drumul lung de la Cardiff la Powys. Desigur, un cal închiriat, dar care provenea fără nici un dubiu dintr-unul din cele mai bune grajduri din oraș. Încă un indiciu asupra felului în care s-a născut porecla de *baron al oilor*. Cu siguranță că Warden nu era de origine nobilă, dar părea să fie foarte bogat.

Acum râse și se urcă de asemenea în șaua elegantului său cal brun.

– Dimpotrivă, Silkham, dimpotrivă...

Lordul Terence își înghiți replica, hotărând să nu se simtă jignit pentru apelativul lipsit de respect al celuilalt. Se pare că acolo, de unde venea el, apelativele *mylord* și *mylady* erau ceva necunoscut.

– Avem aproximativ trei sute de zile ploioase într-un an. Mai exact, vremea din Canterbury Plains este foarte asemănătoare cu cea de aici, cel puțin vara. Iernile sunt mai blânde, dar suficiente pentru o calitate excelentă a lânii. Ori iarba bună îngrașă oile. Avem surplus de iarbă, Silkham! Hectare peste hectare! Regiunea Plains este un paradis pentru crescătorii de animale.

În acest anotimp, nici în Wales nu te puteai plânge de lipsă de iarbă. Verdele abundent acoperea ca un covor de catifea dealurile până departe, spre munți. Se puteau bucura de ea până și poneii sălbatici, nu trebuiau să coboare în văi, pentru a gusta pe furiș iarba de pe pășunile lui Silkham. Oile sale, încă netunse, se umflaseră ca niște mingi. Bărbații priviră plini de plăcere la o turmă de oi de prăsilă, care erau ținute pentru fătare în apropierea conacului.

– Superbe animale! le lăudă Gerald Warden. Mai robuste decât rasa Romney sau Cheviot. Și, cu toate acestea, se spune că dau o lână de calitate cel puțin la fel de bună!

Silkham aprobă.

– Oi *Welsh-Mountain*. O parte din iarnă o petrec în munți. Nu sunt ușor de răpus. Și unde se află paradisul rumegătoarelor dumnea-voastră? Vă rog să mă scuzați, dar lordul Bayliff mi-a vorbit doar de „ținuturi transoceanice".

Lordul Bayliff era președintele Uniunii Crescătorilor de Oi și îi mijlocise lui Warden contactul cu Silkham. După cum scria în scrisoarea sa, baronul oilor avea de gând să cumpere câteva oi din rasa Herdbuch, pentru a-și înnobila propria rasă de peste mări.

Warden râse în hohote.

– Este spus într-un sens foarte larg! Lăsați-mă să ghicesc... Probabil că v-ați văzut deja oițele undeva, în vestul sălbatic, străpunse de sulițele indienilor! Nu trebuie să vă faceți griji. Animalele rămân în siguranță, pe tărâmul Imperiului Britanic. Ferma mea se află în Noua Zeelandă, în Canterbury Plains, în Insula de Sud. Pășuni cât vezi cu ochii! Seamănă foarte mult cu ceea ce aveți aici, doar că suprafața este mai întinsă, incomparabil mai întinsă, Silkham.

– Ei da, nici aceasta nu este tocmai curtea unui țăran sărac, remarcă lordul Terence cu indignare. „Ce își închipuie acest individ, vorbind despre ferma Silkham ca despre o moșioară sărăcăcioasă" Am aproximativ treizeci de hectare de pășune.

Gerald Warden zâmbi din nou răutăcios.

– Kiward Station are patru sute! supralicită el. E drept că nu este încă totul desțelenit, mai avem ceva de lucru. Dar, cu toate acestea, este o gospodărie superbă. Și, dacă se mai adaugă un lot de oi de primă calitate, va deveni într-o zi o mină de aur. Romney și Cheviot, încrucișat cu Welsh-Mountain – aici se află viitorul, credeți-mă.

Silkham nu voia să-l contrazică. Era unul dintre cei mai buni crescători de oi din Wales, dacă nu chiar din toată Marea Britanie. Fără nici un dubiu că oile din crescătoria sa vor îmbunătăți oricare populație de oi. Între timp văzu și primele exemplare din turmă, pe care intenționa să i le ofere lui Warden. Erau gestante tinere, care încă nu fătaseră. La acestea se mai adăugau doi berbeci de cea mai bună proveniență.

Lordul Terence fluieră câinilor, care deîndată începură să strângă oile răspândite pe o pășune imensă. Pentru aceasta, înconjurară animalele la o distanță relativ mare și îmboldiră oile să se miște aproape pe neobservate către cei doi bărbați. Totodată avură grijă ca turma să nu înceapă să alerge – de îndată ce oile se mișcau în direcția dorită, câinii se aruncau la pământ și așteptau, stând într-un fel de pândă, să vadă dacă vreun animal ieșea din rând. Dacă se întâmpla așa ceva, câinele care răspundea de segmentul respectiv, intervenea prompt.

Gerald observă fascinat cât de independent lucrau câinii.

– Incredibil. Ce fel de rasă sunt? Câini ciobănești?

Silkham dădu aprobator din cap.

– Border Colie[1]. Mânarea oilor o au în sânge, aproape că nu le trebuie un dresaj special. Cei de aici nici nu sunt ceva deosebit. Ar trebui să o vedeți pe Cleo – cățeaua de elită, care câștigă concursurile

[1] Border Colie: câine ciobănesc englezesc

unul după altul! Silkham se uită căutând de jur împrejur. Unde se ascunde oare? Voiam să o iau cu mine. Am promis acest lucru soției mele. Pentru ca Gwyneira să nu... oh nu!

Lordul se uitase în jurul lui căutând cățeaua, dar privirea i se opri asupra unui cal și al călărețului său, care se apropiau cu repeziciune din direcția conacului. Nu își dădeau osteneala să folosească drumurile dintre izlazurile oilor sau să deschidă porțile și să treacă astfel. Dimpotrivă, puternicul cal brun sărea fără nici o ezitare peste toate gardurile și zidurile, care înconjurau ocolurile oilor lui Silkham. Când se apropiară, Warden observă mica umbră neagră, care își dădea toată silința să țină pasul cu calul și călărețul său. Câinele când sărea peste obstacole, când urca cu mici sărituri, ca pe niște trepte, zidurile, sau trecea pe sub ultima scândură din gard. În orice caz, acea mogâldeață neagră, sârguincioasă, ce dădea din coadă, ajunse înaintea călărețului în ocolul oilor și preluă imediat conducerea trioului. Oile păreau să-i citească gândurile. Ca la o comandă unică a cățelei, ele se strânseră într-un grup compact și se opriră cuminți în fața bărbaților, fără a se agita câtuși de puțin. Apoi, oile își aplecară capetele spre iarbă, păzite de cei trei câini ciobănești ai lui Silkham. Micul nou-venit se îndreptă spre Silkham, cerându-i parcă aprobarea, și păru că toată figura sa prietenoasă de Colie strălucește. Ce-i drept, nu se uita direct la bărbați. Privirea ei era ațintită mai degrabă spre călărețul de pe calul brun, care tocmai ajunsese să meargă la pas și să se oprească în spatele bărbaților.

– Bună dimineața, tată! spuse o voce cristalină. Am vrut să ți-o aduc pe Cleo. Am crezut că ai nevoie de ea.

Gerald Warden privi la rândul său către tânăr și voia tocmai să-i adreseze câteva cuvinte de laudă, referitoare la stilul său elegant de călărie. Dar apoi se opri, observând șaua de damă, la care se adăuga un costum de călărie uzat, gri-închis și o cascadă de păr roșu ca focul, prins lejer la ceafă. Poate că înainte de a pleca de acasă, fata își prinsese buclele, după cum era obiceiul, dar nu pare să se fi ostenit mult cu acest lucru. Pe de altă parte însă, un asemenea călărit sălbatic ar fi dus la desfacerea oricărui coc, oricât de strâns ar fi fost el.

Lordul Silkham privi fără entuziasm. Oricum, își aduse aminte să o prezinte pe fată.

– Domnul Warden, fiica mea Gwyneira. Și Cleopatra, cățeaua ei, pretextul venirii ei încoace. Ce faci aici, Gwyneira? Dacă îmi aduc bine aminte, mama ta vorbea despre o lecție de franceză în după-amiaza aceasta...

De obicei, lordul Terence nu-și amintea orarul fiicei sale, dar *madame* Fabian, profesoara de franceză a Gwyneirei, suferea de o pronunțată alergie la câini. De aceea, lady Silkham obișnuia să-i aducă aminte soțului ei, ca înaintea lecției s-o îndepărteze pe Cleo din preajma fiicei sale, lucru ce nu era deloc simplu. Cățeaua era lipită tot timpul de stăpâna ei, ca marca de scrisoare, și putea fi atrasă doar prin vreo sarcină de lucru cu oile, deosebit de interesantă.

Gwyneira ridică grațios din umeri. Ședea impecabil, dar totodată degajat și cu mare siguranță pe cal și își ținea mica și puternica iapă lejer de căpăstru.

– Era prevăzut, într-adevăr. Dar săraca doamnă a avut un atac greu de astm. A trebuit să o ducem la pat, nu putea să scoată nici un cuvânt. De unde i-o veni oare aceste atacuri? Doar mama, într-un mod foarte conștiincios, are grijă să nu-i vină nici un animal în preajmă...

Gwyneira încercă să privească foarte dezinvolt în jur și să afișeze părere de rău, dar fața ei expresivă degaja mai degrabă un anume triumf. Warden avea acum timp să o privească mai atent pe fată. Avea un ten foarte deschis, cu tendință spre pistrui, o față în formă de inimă, care ar fi părut nevinovată și dulce, dacă nu ar fi fost gura plină și lată, care împrumuta trăsăturilor Gwyneirei ceva senzual. Apoi, chipul ei era stăpânit de doi ochi mari, de un albastru neobișnuit. Albastru-indigo, își aminti Gerald Warden. Așa se numea această culoare, aflată în cutiuțele cu vopsea ale fiului său, cu care acesta își pierdea cea mai mare parte a timpului.

– După ce slujnica a îndepărtat fir cu fir fiecare păr de câine și înainte ca *madame* să fi îndrăznit să iasă din încăperile ei, oare nu a

trecut, din întâmplare, Cleo încă o dată prin salon? întrebă Silkham sever.

– Nu cred! răspunse Gwyneira cu un zâmbet suav, care împrumuta culorii ochilor ei un ton mai cald. Înainte de începerea orelor am dus-o personal la grajd și i-am explicat cât se poate de server că trebuie să aștepte acolo. Când m-am întors, ședea încă în fața boxei lui Igraine. Oare a bănuit ceva? Uneori, câinii sunt foarte pătrunzători...

Lordul Silkham își aminti de rochia de catifea bleumarin, pe care o purtase Gwyneira la masă. Dacă a dus-o pe Cleo la grajduri astfel îmbrăcată și s-a ghemuit în fața ei, să-i dea indicații, s-au prins suficiente fire de păr de ea, pentru a o îndepărta pe săraca *madame* pentru trei săptămâni de pe câmpul de luptă.

– Vom vorbi mai târziu despre acest lucru, spuse Silkham în speranța că soția lui va prelua rolul de acuzator și de judecător. Nu voia s-o certe pe Gwyneira acum, față de oaspetele său. Cum găsiți oile, Warden? Este ceea ce v-ați imaginat?

Gerald Warden știa că, măcar de formă, ar fi trebuit să treacă acum de la un animal la altul și să aprecieze calitatea lânii, a constituției animalului și a stării furajării sale. În realitate nu avea nici un dubiu asupra calității superioare a oilor gestante. Toate erau mari și păreau sănătoase și bine hrănite și, după tuns, lâna lor urma să crească repede. Cinstea lordului Silkham nu i-ar fi permis acestuia sub nici o formă să înșele un cumpărător transoceanic. Mai degrabă i-ar fi încredințat cele mai bune exemplare, pentru ca să își păstreze și în Noua Zeelandă renumele de crescător. Având în vedere acest lucru, privirea lui George se opri mai degrabă asupra neobișnuitei fiice a lui Silkham. I se părea mult mai interesantă decât animalele de prăsilă.

Gwyneira se lăsă să alunece fără nici un ajutor din șa. O călăreață atât de curajoasă putea să urce în șa probabil tot fără ajutor. De fapt, Gerald se miră că ea alesese această șa; probabil că prefera să călărească într-o șa bărbătească. Dar poate că acest lucru ar fi făcut să se umple paharul. Nici așa lordul Silkham nu părea entuziasmat să

o vadă pe față și nici comportamentul ei față de guvernantă nu părea să fi fost vrednic de o lady.

Lui Gerald însă îi plăcu fata. Privi cu plăcere la silueta subțirică, dar în locurile adecvate bine rotunjită, a Gwyneirei. Fără nici un dubiu, deși încă foarte tânără, precis că nu mai mare de șaptesprezece ani, fata era bine dezvoltată. Luată în general, Gwyn părea să fie încă foarte copilăroasă; domnișoarele mature nu ar fi manifestat atâta interes față de cai și câini. Este adevărat că felul în care Gwyneira se purta cu animalele era departe de cochetăria tipic feminină. Acum ea îndepărtă râzând calul care încercase să-și frece capul expresiv de umărul ei. Iapa era mult mai mică decât Hunterul lordului Silkham, foarte robustă, dar elegantă. Gâtul ei curbat și spatele scurt îi aminteau lui Gerald caii spanioli și napolitani, care îi fuseseră oferiți ocazional, în timpul călătoriilor sale pe continent. I se păreau cu toții prea mari și poate și prea sensibili pentru Kiward Station. Credea că nu ar fi putut pretinde de la ei nici trecerea pasului Bridle, care lega locul de ancorare al vaselor de Christchurch. Dar acest cal...

– Aveți un ponei drăguț, mylady! remarcă Gerald Warden. Tocmai i-am admirat maniera de a sări peste obstacole. Participați cu el și la vânători?

Gwyneira dădu aprobator din cap. La menționarea iepei sale, ochii îi străluciră într-un mod asemănător ca atunci când fusese vorba de cățeaua ei.

– O cheamă Igraine! răspunse ea degajată. Este un Cob. Un cal tipic pentru aceste ținuturi, foarte sigur la mers și la fel de bun la trasul trăsurii, ca și la călărit. Acești cai cresc liber în regiunea muntoasă. Gwyneira arătă spre munții prăpăstioși, ce se ridicau în fundalul pajiștilor – o lume aspră, care presupunea desigur o fire robustă.

– Dar nu este tocmai un cal tipic pentru doamne, nu-i așa? spuse Gerald zâmbind. Văzuse deja în Anglia alte tinere doamne călare. Cele mai multe preferau cai ușori, pursânge.

– Asta depinde de cât de bine știe doamna să călărească, îi răspunse Gwyneira. Eu nu mă pot plânge... Cleo, ia stai departe de

picioarele mele! strigă ea către cățeluşă, după ce fusese cât pe ce să se împiedice de ea. Ți-ai făcut bine munca, toate oile sunt aici. Dar aceasta nu a fost o sarcină grea. Se adresă lui Silkham: Tată, să strângă Cleo berbecii? Se plictisește.

Dar lordul Silkham dorea mai întâi să-și prezinte oile gestante. La rândul său, Gerald se sili să privească mai atent animalele. Între timp, Gwyneira își lăsă calul să pască și o scărpină pe cățeluşă. În cele din urmă, tatăl ei dădu aprobator din cap.

– Bine, Gwyneira, arată-i domnului Warden ce poate Cleo. Arzi de nerăbdare să te dai mare. Veniți, domule Warden, trebuie să ne îndepărtăm puțin. Berbecii tineri sunt pe dealuri.

După cum Gerald se și aşteptase, Silkham nu făcu nici un gest să o ajute pe fiica sa în șa. Gwyneira rezolvă plină de grație și cu naturalețe această problemă grea, de a pune întâi piciorul stâng în scări, trecând apoi într-un mod elegant piciorul drept peste șa, în timp ce iapa ei stătea nemișcată, ca o statuie. Când o luă din loc, Gerald remarcă mișcările ei înalte, elegante. Îi plăcură în măsură egală fata și calul, dar și cățeluşa tricoloră îl fascină. În timpul drumului spre berbeci află că însăși Gwyneira dresase singură cățeluşa și câștigase deja mai multe concursuri pentru câini ciobănești.

– Oierii nu mă mai pot suferi! declară Gwyneira cu un zâmbet nevinovat. Iar Asociația Femeilor a pus problema dacă se cade ca o fată să prezinte un câine. Dar ce ar putea să fie lipsit de decență în prezentarea unui câine? Doar stau acolo și eventual deschid și închid o poartă.

Într-adevăr, erau suficiente câteva mișcări ale mâinilor și o comandă spusă în șoaptă, pentru a o pune la treabă pe cățeaua bine dresată a lordului. Mai întâi, Gerald Warden nu văzu nici o oaie pe toată aria înconjurată de un gard, a cărei poartă Gwyneira o deschise, aplecându-se degajată din șa, fără a sări de data aceasta peste gard. Iapa se dovedi și de această dată la înălțime; lui Silkham și lui Warden le-ar fi fost greu să se aplece de pe caii lor înalți.

Cleo și ceilalți câini adunară în doar câteva minute turma, deși tinerii berbeci se comportau mult mai rebel, decât liniștitele oi

gestante. Câțiva dintre ei scăpară în timpul mânării lor sau se întorceau spre câini, gata de luptă, lucru care însă nu îi deranja pe aceștia. Cleo, plină de entuziasm, dădea din coadă, iar apoi, la un scurt ordin, se alătură iar stăpânei sale. Acum, toți berbecii se aflau la o distanță relativ mică. Silkham îi arătă Gwyneirei doi dintre ei, iar Cleo, într-o viteză uluitoare, îi separă de ceilalți.

– Pe aceștia i-am prevăzut pentru dumneavoastră! îi declară lordul Silkham oaspetelui său. Cele mai bune animale cu proveniență de primă calitate. Vă pot arăta mai târziu tații. Ar fi rămas la mine în pepinieră și ar fi câștigat cu siguranță multe premii. Dar așa... Cred că veți menționa în colonii numele meu de crescător. Ori acest lucru este mai important pentru mine decât următoarea medalie, pe care aș putea s-o obțin la Cardiff.

Gerald Warden aprobă serios, dând din cap.

– Vă puteți bizui pe acest lucru. Superbe animale! Abia pot aștepta încrucișarea cu oile mele! Dar ar trebui să vorbim și despre câini! Nu că nu am avea în Noua Zeelandă câini ciobănești. Dar aș fi dispus să dau ceva bani pentru un animal ca această cățea, la care să se adauge un mascul pe măsură.

Gwyneira, care o mângâia pe cățelușă recunoscător pe cap, auzi această remarcă. Imediat se întoarse furioasă și privi cu ochi ce aruncau fulgere spre neozeelandez.

– Dacă vreți să cumpărați câinele meu, este mai bine să tratați cu mine, domnule Warden! Dar vă spun de pe acum: Nu puteți să o obțineți pe Cleo nici pentru toți banii din lume. Este a mea! Fără mine nu merge nicăieri. Nici nu ați putea s-o conduceți, fiindcă nu ascultă de oricine.

Lordul Silkham scutură din cap a dojană.

– Gwyneira, cum te porți? o întrebă el sever. Bineînțeles că putem să-i vindem domnului Warden câțiva câini. Nu trebuie să fie neapărat favorita ta. Se uită spre Warden. Oricum, eu v-aș recomanda câteva animale tinere din ultima fătare, domnule Warden. Cleo nu este singurul câine, cu care câștigăm concursuri.

„Dar cel mai bun", gândi Gerald. Ori pentru Kiward Station, lucrul cel mai bun era doar suficient de bun. Atât în grajduri, cât și în casă. Dacă fetele cu sânge albastru ar fi la fel de ușor de câștigat, ca oile de rasă de proveniență garantată! Pe drumul de întoarcere spre conac al celor trei, Warden își făcea deja planuri.

Pentru cină, Gwyneira se îmbrăcă cu grijă. Nu voia să atragă atenția asupra sa după incidentul cu *madame*. Mama ei tocmai îi făcuse o scenă de zile mari. Deși discursurile doamnei îi erau cunoscute deja pe de rost: dacă se purta în continuare atât de sălbatic și își petrecea mai mult timp la grajduri și călare decât la lecții, nu își va găsi niciodată un soț. Nu se putea nega un fapt: cunoștințele actuale de limbă franceză ale Gwyneirei lăsau de dorit. Acest lucru era valabil și pentru capacitățile ei de gospodină. Lucrul de mână produs de Gwyneira nu arăta niciodată așa cum ar fi trebuit să fie pentru a putea înfrumuseța căminul – de fapt, preotul le făcea să dispară de la bazarele de binefacere ale bisericii, în loc să le pună la vânzare. Nici pentru organizarea unor agape de proporții și pentru discuțiile detaliate cu bucătăreasa, când trebuia decis dacă se va servi „somon sau șalău", fata nu prea avea chemare. Gwyneira mânca tot ceea ce se servea la masă; deși știa care furculiță și care lingură să folosească la care fel de mâncare, considera toate aceste lucruri drept prostii. De ce să împodobești ore în șir masa, dacă în câteva minute totul era consumat? Și apoi, problema cu aranjamentele florale! De câteva luni, decorarea cu flori ale salonului și ale sufrageriei intra în sarcina Gwyneirei. Dar, din păcate, de cele mai multe ori gustul ei nu făcea față pretențiilor – de exemplu, când culegea flori de câmp și le punea în vase, așa cum îi plăcea ei. Găsea că sunt drăguțe, dar mama ei era să leșine la vederea lor. Cu atât mai mult, cu cât descoperi pe una din ierburi un păianjen, adus din greșeală odată cu plantele. Din acea clipă, Gwyneira trebuia să taie florile sub supravegherea grădinarului din grădina de trandafiri de la Silkham Manor și le aranja cu ajutorul lui *madame*. Astăzi scăpase de această obligație supărătoare. Familia Silkham avea ca oaspete nu numai pe Gerald

Warden, ci și pe Diana, sora mai mare a Gwyneirei, împreună cu soțul ei. Diana iubea florile și, de la căsătoria ei încoace, se ocupa aproape exclusiv de amenajarea celei mai deosebite și mai îngrijite grădini de trandafiri din toată Anglia. Astăzi, ea adusese pentru mama ei cele mai frumoase flori și le pusese deja în glastre și în coșuri. Gwyneira suspină. Niciodată nu va fi în stare de așa ceva. Dacă la alegerea soțiilor lor bărbații s-ar lăsa într-adevăr conduși de acest principiu, va trebui să moară fată bătrână. Dar Gwyneira avea impresia că aranjamentul floral îi era indiferent atât tatălui ei, cât și lui Jeffrey, soțul Dianei. Nici broderiile Gwyneirei nu atrăseseră privirea vreunui bărbat – afară de cea prea puțin entuziasmată a preotului. De ce să nu-i impresioneze pe tinerii domni mai degrabă cu adevăratele ei talente? La vânătoare, de exemplu, ar fi trezit admirație: de cele mai multe ori, Gwyneira urmărea vulpea mai repede și cu mai mult succes decât restul grupului de vânători. Dar acest lucru părea să-i impresioneze pe bărbați la fel de puțin ca și iscusința ei în dresarea câinilor ciobănești. E drept că domnii își exprimau admirația, dar adesea privirea lor era dezaprobatoare și la balul de seară dansau cu celelalte fete. Acest lucru putea să fie și o consecință a dotei ei sărăcăcioase. În privința aceasta, fata nu-și făcea iluzii – fiind ultima dintre cele trei fiice, nu se putea aștepta la ceva considerabil. Mai ales că și fratele ei John Henry depindea de buzunarul tatălui lor. John Henry „studia" la Londra. Gwyneira se întrebă doar în ce domeniu își făcea oare studiile. Cât timp trăise la Silkham Manor, științele nu îl interesaseră mai mult ca pe sora lui mezină și facturile pe care le trimitea de la Londra, erau mult prea mari, ca să fi fost vorba doar de achiziționarea unor cărți. Tatăl ei plătea totdeauna, fără nici o împotrivire, mormăind cel mult ceva despre „a-și face mendrele", dar Gwyneirei îi era clar că acești bani proveneau din dota ei.

În pofida acestor adversități, nu-și făcea griji prea mari legate de viitorul ei. Deocamdată îi mergea bine, iar mama ei sârguincioasă cu siguranță îi va găsi cândva un soț. Deja de acum, invitațiile pentru serate ale părinților ei se limitau aproape exclusiv la asemenea familii prietene, care din întâmplare aveau fii de vârstă potrivită. Aduceau

câteodată cu sine și pe respectivii tineri domni, dar mai des apăreau doar părinții, ori și mai des, veneau doar mamele la ceai. Gwyneira ura în mod deosebit acest lucru, deoarece cu această ocazie se testau toate calitățile pe care se pare că trebuiau să le aibă neapărat tinerele care urmau să conducă un menaj în societatea distinsă. Se așteptau ca Gwyneira să servească cu mare artă ceaiul – ocazie cu care, odată, din păcate, o opărise pe lady Bronsworth. Gwyneira se speriase când, tocmai în timpul acestei tranzacții grele, mama ei spusese minciuna grosolană după care Gwyneira ar fi copt ea însăși prăjiturile pentru ceai.

După ceai se scoaseră gherghefurile, iar pentru siguranță, lady Silkham îi dădu Gwyneirei gherghefuI ei, pe care lucrul în petit-point era aproape terminat și discuta în acest timp despre ultima carte a domnului Bulwer-Lytton. Pentru Gwyneira, această lectură era mai degrabă un somnifer; nu reușise niciodată să termine nici una din cărțile lui. Cunoștea totuși câteva expresii precum „înălțător" și „expresivitate de un nivel înalt", care puteau fi folosite în repetate rânduri în acest context. Afară de aceasta, doamnele vorbeau desigur despre surorile Gwyneirei și despre minunații lor soți, exprimându-și ocazional speranța că și Gwyneira va fi binecuvântată în curând cu o partidă asemănătoare, reușită. Gwyneira nu știa dacă își dorea acest lucru. Pe cumnații ei îi considera plictisitori, iar soțul lui Diana era aproape de vârsta tatălui ei. Se șușotea că aceasta ar fi poate cauza pentru care această căsătorie nu era deocamdată binecuvântată cu copiii; Gwyneirei nu-i erau prea clare legăturile dintre aceste fapte. Drept este, că și la oile de prăsilă erau scoase exemplarele mai bătrâne... Chicoti când făcu asemănarea dintre Jeffry, soțul Dianei, și berbecul Cesar, pe care tatăl ei, ezitând, ce-i drept, tocmai îl scosese din rândul animalelor de prăsilă.

Apoi Julius, soțul Larissei! Provenea, ce-i drept, dintr-una din cele mai bune familii nobiliare, dar era groaznic de șters și de anemic. Gwyneira își aminti că după prima întâlnire, care s-a aranjat ca să se cunoască, tatăl ei a mormăit ceva de „căsătorii consangvine". Oricum, Larissa și Julius aveau deja un fiu – care la rândul lui arăta ca

o stafie. Nu, nu la astfel de bărbați visa Gwyneira. Oare oferta transoceanică era mai bună? Acest Gerald Warden făcea o impresie foarte bună, deși bineînțeles că era prea în vârstă pentru ea. Dar măcar se pricepea la cai și nu-i făcuse propunerea de a o ajuta să urce în șa. Oare femeile din Noua Zeelandă călăreau în șa bărbătească, fără a fi pedepsite pentru aceasta? Gwyneira, aplecată deasupra romanelor-foileton ale slujitorilor, se surprinsese câteodată visând. Cum ar fi oare să călărească întrecându-se cu unul din acei chipeși cowboy americani? Sau, cu inima bătând de emoție, să urmărească un duel cu pistoale? Iar femeile din Vest Sălbatic puneau câteodată și ele mâna pe arme! Gwyneira ar fi preferat oricând un fort înconjurat de indieni grădinii cu trandafiri a surorii ei, Diana.

Acum se chinuia să intre într-un corset, care o strângea și mai și decât vechiul corset, pe care îl purta la călărie. Ura aceste chinuri, dar când se privea în oglindă, îi plăcea talia extrem de suplă. Nici una din surorile ei nu era așa de mlădioasă. Iar rochia de un albastru ca cerul îi venea excelent. Făcea ca ochii să-i strălucească mai puternic și sublinia roșul aprins al părului. Ce păcat că trebuia să-și prindă sus părul. Și ce chin pentru cameristă, care era deja pregătită cu pieptene și agrafe! Părul Gwyneirei era buclat natural; dacă aerul era umed, se cârlionța și mai și, fiind greu de stăpânit. Gwyneira trebuia să stea adesea ore în șir nemișcată, până când camerista reușea să i-l aranjeze. Ori era cel mai mare chin pentru ea să stea nemișcată.

Gwyneira se lăsă suspinând pe scaunul coafezei și se pregătea să suporte o jumătate de oră de plictiseală. Dar apoi privirea îi căzu pe un caiețel neînsemnat, aflat lângă ustensilele de coafat. *În mâinile pieii roșii* suna titlul palpitant.

– M-am gândit că domnișoara va dori să se distreze puțin! remarcă tânăra cameristă și îi zâmbi Gwyneirei prin oglindă. Dar este foarte înfiorător! Sophie și cu mine nu am putut dormi toată noaptea, după ce am citit cu voce tare din cărțulia aceasta!

Gwyneira întinsese deja mâna după cărțulie. Ea nu se înfiora așa ușor.

În acest timp, Gerald Warden se plictisea în salon. Domnii luară un păhărel înainte de masă. Lordul Silkham tocmai i-l prezentase pe ginerele lui, Jeffrey Riddleworth. Lordul Riddleworth, explică el lui Warden, a slujit în India, colonia coroanei, iar doar cu doi ani în urmă s-a întors în Anglia cu decorații însemnate. Diana Silkham era a doua sa soție, prima murise în India. Warden nu îndrăzni să întrebe de ce a murit, dar cu siguranță că doamna nu murise nici de malarie, nici de mușcătura vreunui șarpe – afară doar dacă era mai curajoasă și mai dornică de mișcare decât soțul ei. Riddleworth se pare că nu părăsise în tot timpul șederii sale în India cantonamentul regimentului. Nu putea să povestească mai mult despre țară decât că în afara refugiilor britanice era murdărie și gălăgie. Îi considera pe toți băștinașii, în frunte cu maharajahii, o bandă de nemernici și, oricum, în afara orașelor totul era infestat de tigrii și de șerpi.

– Am avut o dată o asemenea viperă chiar în sălașul nostru! explică Riddleworth scârbit și își răsuci mustața îngrijită. Bineînțeles că imediat am împușcat fiara, deși băiatul în casă zicea că nu era un șarpe veninos. Dar poți să ai încredere în acești oameni? Cum este la dumneavoastră, Warden? Servitorii dumneavoastră țin sub control aceste creaturi respingătoare?

Gerald se gândi amuzat că pușcăturile lui Riddleworth au făcut pagubă mai mare în casă decât ar fi reușit vreodată un tigru. Nu avea încredere că acest colonel mic și bine hrănit ar fi fost în stare să nimerească cu o împușcătură capul unui șarpe. În orice caz era evident că omul își alesese greșit țara în care a activat.

– Slugile noastre sunt câteodată puțin... deh, lipsiți de obișnuință! spuse Gerald. De cele mai multe ori folosim băștinași, pentru care modul de viață englezesc este foarte străin. Dar nu avem nimic de-a face cu șerpi și cu tigrii. Nu există în toată Noua Zeelandă șerpi. Inițial abia dacă existau mamifere. Misionarii și coloniștii au fost cei care au adus pe insulă animale de folosință, câini și cai.

– Nu sunt animale sălbatice? întrebă Riddleworth, încrețindu-și fruntea. Ei haideți, Warden, doar nu vreți să ne spuneți că înainte de colonizare acolo era ca în a patra zi a facerii lumii.

– Există păsări, relată Gerald Warden. Păsări mari, mici, grase, slabe, zburătoare și alergătoare... ah da, și câțiva lilieci. Afară de acestea, bineînțeles că există insecte, dar nici acestea nu sunt prea primejdioase. Deci trebuie să vă dați silința, dacă vreți să fiți ucis în Noua Zeelandă, mylord. Afară doar dacă apelați la hoți cu două picioare și cu arme de foc.

– Probabil și la unii cu machete, pumnale și iatagane, nu-i așa? întrebă Riddleworth râzând. Pentru mine este un mister, cum poate cineva să meargă benevol într-o asemenea sălbăticie! Am fost bucuros, când am putut părăsi coloniile.

– Băștinașii noștri maori sunt de obicei pașnici, răspunse cu degajare Warden. Un popor ciudat... fatalist și ușor de mulțumit. Cântă, dansează, sculptează lemnul și nu cunosc nici una din îndeletnicirile armelor, semnificativă. Mylord, sunt sigur că în Noua Zeelandă mai degrabă v-ați fi plictisit, decât să vă fi fost teamă...

Riddleworth tocmai voia să explice mânios că bineînțeles că în timpul șederii sale în India nu a pierdut din cauza temerii nici o picătură de sudoare. Dar bărbații fură întrerupți de sosirea Gwyneirei. Fata păși în salon și privi dezorientată când văzu că nu sunt prezente nici mama, nici surorile ei.

– Am ajuns prea devreme? întrebă Gwyneira, în loc să-l salute pe cumnatul ei, așa cum se cuvenea.

Acesta, jignit pe măsură, îi aruncă o privire, pe când Gerald Warden nu putea să-și ia ochii de la înfățișarea Gwyneirei. Fata i se păruse și înainte drăguță, dar acum, îmbrăcată în straiele festive, constată că este o adevărată frumusețe. Mătasea albastră îi sublinia tenul deschis și părul sănătos, roșcat. Coafura severă sublinie trăsăturile nobile ale feței. La acestea se mai adăugau buzele îndrăznețe și ochii albaștrii, strălucitori, cu expresia lor atentă, aproape provocatoare! Gerald era fascinat.

Dar această fata nu-și avea locul aici. Nu putea nicicum să și-o imagineze alături de un bărbat ca Jeffrey Riddleworth. Gwyneira era mai degrabă tipul care își punea șerpi în jurul gâtului și îmblânzea tigrii.

– Nu, nu, fata mea, ești punctuală! spuse lordul Terence, aruncând o privire spre ceas. Mama ta și surorile tale întârzie. Probabil că au stat iar prea mult în grădină...

– Nu ați fost în grădină? o întrebă Gerald Warden pe Gwyneira.

De fapt ar fi crezut mai degrabă despre ea că stă la aer liber, decât despre mama, pe care o cunoscuse adineauri ca fiind cam rigidă și plictisită.

Gwyneira dădu din umeri.

– Nu mă prea interesează trandafirii! declară ea, deși prin această afirmație își atrăgea încă o dată indignarea lui Jeffrey și trezea și nemulțumirea tatălui ei. Dacă ar fi legume sau altceva care nu înțeapă...

Gerald Warden râse, ignorând figurile acre ale lui Silkham și Riddleworth. Baronul oilor o găsea pe fată încântătoare. Desigur că nu era prima pe care o supunea unei cercetări discrete cu ocazia acestei călătorii în vechea patrie, dar până acum nici una dintre tinerele domnișoare engleze nu se comportase atât de natural și dezinvolt.

– Ei, ei, tânără mylady! o tachină el. Îmi arătați părțile întunecate ale trandafirilor englezești? Oare în spatele pielii albe ca laptele și al părului auriu-roșcat se ascund niște țepi?

Expresia de „trandafir englezesc", care se referea la tipul de fete cu pielea deschisă și părul roșu, răspândit pe insulele britanice, era cunoscută și în Noua Zeelandă.

Gwyneira ar fi trebuit să se îmbujoreze la față, dar ea zâmbi doar.

– Este în orice caz mai sigur să porți mănuși, remarcă ea și văzu cu coada ochiului că mama ei, surprinsă, rămăsese fără aer.

Lady Silkham și fiica ei mai mare, lady Riddleworth, tocmai intraseră și auziseră scurtul schimb de cuvinte dintre Warden și Gwyneira. Era evident că nu știa nici una din ele ce a șocat-o mai mult: neobrăzarea lui Warden sau răspunsul prompt a Gwyneirei.

– Domnule Warden, fiica mea Diana, lady Riddleworth.

Lady Silkham decisese în cele din urmă să treacă pur și simplu peste incident. E drept că bărbatul acesta nu avea maniere elegante,

dar acceptase să plătească soțului ei o mică avere pentru o turmă de oi și o serie de câini abia fătați. Aceasta i-ar garanta Gwyneirei dota – și i-ar da ei mână liberă să o mărite cât mai repede pe fată, înainte de a se afla în cercurile ei, cât este de obraznică.

Diana îl salută plină de demnitate pe oaspetele din ținuturile transoceanice. Fusese desemnată să stea lângă Gerald Warden, spre părerea lui de rău. Masa cu familia Riddleworth se dovedi a fi mai mult decât plictisitoare. Pe când Gerald aruncă câteva replici și se prefăcu că o ascultă pe Diana povestind despre creșterea trandafirilor și despre expoziții de horticultură, o observă în continuare pe Gwyneira. Dincolo de gura ei slobodă, comportarea ei era impecabilă. Știa cum trebuia să se comporte în societate și discuta cu bună creștere, deși evident plictisită, cu vecinul ei de masă, Jeffrey. Răspundea cuminte la întrebările surorii ei, referitor la progresele făcute în domeniul conversației în limba franceză și la starea prețioasei madam Fabian. Aceasta din urmă își exprimase adâncul regret că, din motive de sănătate, nu putea să asiste la masa din această seară. I-ar fi făcut plăcere să sporovăiască cu eleva ei preferată, Diana.

Abia la servirea desertului, lordul Riddleworth reveni la întrebarea pusă anterior. Era evident că până și el era enervat de conversația din jurul mesei. Diana și mama ei trecuseră între timp la un schimb de informații despre cunoștințe comune, găsindu-le pe toate „încântătoare", și pe fii lor „reușiți" îi luară eventual în considerare pentru un mariaj cu Gwyneira.

– Tot nu ne-ați povestit cum ați ajuns în ținuturile transoceanice, domnule Warden. Ați plecat acolo la ordinul Coroanei? Poate chiar în anturajul fabulosului căpitan Hobson?

Gerald Warden scutură din cap râzând și îi permise servitorului să-i umple din nou paharul cu vin. Până acum nu prea băuse din licoarea aceasta deosebit de bună. Mai târziu se va servi suficient din excelentul scotch al lordului Silkham și, dacă voia să aibă măcar umbra unei șanse să-și realizeze planurile, îi trebuia un cap limpede.

Ce-i drept, un pahar gol ar atrage atenția. De aceea dădu aprobator din cap către servitor, dar apoi ridică paharul cu apă.

– Am făcut drumul acela cu douăzeci de ani înaintea lui Hobson, răspunse el. Pe atunci viața de pe insulă era mai aspră. Mai ales în stațiunile vânătorilor de balene și la vânătorii de foci...

– Dar sunteți crescător de oi! interveni Gwyneira, dornică de conversație. În sfârșit o temă interesantă! Nu ați vânat cu adevărat balene, nu-i așa?

Gerald râse fioros.

– Sigur că am vânat balene, milady. Timp de trei ani la bordul lui *Molly Malone*...

Nu voia să povestească mai mult despre acest subiect, dar lordul Silkham își încreți fruntea.

– Ei, haideți, Warden, vă pricepeți mult prea bine la oi, ca să cred aceste povești marinărești! Nu ați dobândit aceste cunoștințe la bordul unui vas de vânat balene!

– Bineînțeles că nu! răspunse Gerald degajat. Lingușeala nu se prinse deloc de el. În realitate provin din Yorkshire Dales, iar tatăl meu a fost oier...

– Dar ați căutat aventura! exclamă Gwyneira. Ochii ei se aprinseră de emoție. Ați plecat pe timp de noapte și prin ceață și ați părăsit țara...

Din nou, Gerald era amuzat și totodată entuziasmat. Aceasta era fata potrivită, chiar dacă era răsfățată și avea niște idei cu totul greșite.

– Din unsprezece copii eram al zecelea, explică el. Și nu voiam să-mi petrec viața păzind oile altora. Când am împlinit treisprezece ani, tatăl meu voia să mă tocmească la stăpân. Dar eu m-am angajat ca mus pe vas. Am văzut jumătate din lumea aceasta. Coastele Africii, America, Capul... am navigat până în Marea Nordului. Și în cele din urmă în Noua Zeelandă. Acolo mi-a plăcut cel mai mult. Nu existau tigrii, șerpi... – Făcu cu ochiul către lordul Riddleworth. Țara era în mare parte încă neexplorată, iar clima era ca pe meleagurile mele natale. În cele din urmă, fiecare își caută rădăcinile.

– Apoi ați vânat balene și foci? întrebă Gwyneira din nou, neîncrezătoare. Nu ați început imediat cu creșterea oilor?

– Oile nu le obții fără bani, micuță lady! răspunse Warden zâmbind. După cum am putut constata și astăzi. Pentru a cumpăra turma tatălui dumneavoastră, nu ajunge să fie tranșată o singură balenă! Iar pământul a fost ieftin, ce-i drept, dar căpeteniile maori nu l-au dat chiar pe gratis...

– Băștinașii se numesc maori? întrebă avidă Gwyneira.

Gerald dădu aprobator din cap.

– Înseamnă „vânător-moa". Moa, astfel s-au numit niște păsări uriașe, dar evident că vânătorii au fost prea harnici. În orice caz, aceste animale au dispărut. De altfel noi, coloniștii, ne numim „kiwi". Kiwi este tot o pasăre. Un animal curios, băgăreț și foarte vioi. Nu poți scăpa de kiwi. În Noua Zeelandă o găsești pretutindeni. Dar nu mă întrebați, cine a avut ideea să ne dea tocmai acest nume.

O parte dintre cei adunați în jurul mesei, în frunte cu lordul Silkham și cu Gwyneira, izbucniră în râs. Lady Silkham și cei doi Riddleworth erau mai degrabă indignați că stăteau la masă cu un fost cioban și vânător de balene, chiar dacă între timp ajunsese baronul oilor.

La puțin timp după aceasta, lady Silkham se ridică de la masă și se retrase cu fiicele sale în salon, Gwyneira părăsind cam fără voie cercul bărbaților. În sfârșit, ajunseseră să poarte discuții pe teme mai interesante decât despre veșnic aceeași societate și decât trandafirii Dianei, îngrozitor de plictisitori. Acum ar fi dorit să se retragă în camerele ei, unde o aștepta cartea pe jumătate citită, *În mâinile pieii roșii*. Indienii tocmai o răpiseră pe eroina principală, fiica unui ofițer de cavalerie. Dar în fața locului Gwyneirei așteptau cel puțin două căni de ceai, pe care trebuia să le consume în societatea rudelor ei de sex feminin. Oftând, Gwyneira se supuse sorții.

În salonul bărbaților, lordul Terence oferi celor prezenți țigări de foi. Gerald Warden convinse și în această privință, dovedindu-se un cunoscător prin alegerea celui mai bun soi cubanez. Lordul

Riddleworth alese din cutie o țigară la întâmplare. Apoi petrecură o jumătate de oră interminabilă, discutând ultima decizie a reginei referitoare la agricultura britanică. Atât Silkham, cât și Riddleworth găseau că este regretabil faptul că regina miza mai degrabă pe industrializare și comerțul exterior, în loc să întărească economia tradițională. Gerald Warden își exprimă doar niște păreri vage. În primul rând, fiindcă nu se prea pricepea și în al doilea rând îi era relativ indiferent. Neozeelandezul se înviora abia când Riddleworth aruncă o privire plină de regrete spre jocul de șah, care aștepta, gata pregătit, pe o măsuță din apropiere.

– Păcat că nu jucăm astăzi o partidă, dar desigur că nu vrem să-l plictisim pe oaspetele nostru! remarcă lordul.

Gerald Warden înțelegea aluziile. Dacă ar fi cu adevărat un gentleman, încercă Riddleworth să-i transmită, s-ar retrage acum sub niște pretexte în încăperile lui. Dar Gerald nu era un gentleman. Jucase îndeajuns acest rol; trebuia să ajungă în sfârșit la treburile sale.

– De ce să nu jucăm mai bine cărți? propuse el cu un zâmbet nevinovat. Doar se joacă Black-Jack și în saloanele din Colonii, nu-i așa, Riddleworth? Sau preferați un alt joc? Pocher?

Riddleworth îl privi îngrozit.

– Vă rog! Black-Jack... pocher... Așa ceva se joacă în speluncile din porturi, dar nu între gentlemani.

– Mie îmi place să joc din când în când o partidă! declară Silkham. Nu părea să fi luat doar din curtoazie apărarea lui Warden; privea într-adevăr cu jind la masa cu cărțile de joc. În timpul efectuării stagiului militar am jucat adesea, dar aici nu prea găsești un anturaj în care să se vorbească despre altceva decât despre oi și cai. Jeffrey, poți să fixezi masa. Și nu fi zgârcit. Știu că ai un salariu mare. Hai să vedem dacă pot să recuperez ceva din dota Dianei!

Lordul vorbea cam fără perdea. În timpul mesei îi făcuse cinste vinului, iar apoi dăduse repede peste cap primul scotch. Acum îi îndemna cu sârg pe ceilalți bărbați să ia loc. Gerald Warden luă loc mulțumit, Riddleworth ezitând. Preluă cărțile de joc în silă și le amestecă mai degrabă stângaci.

Gerald își puse deoparte paharul. Trebuia să fie foarte treaz acum. Observă cu bucurie că lordul Terence, puțin afumat, deschise cu o sumă destul de mare. Gerald, săritor, îl lăsă să câștige. O jumătate de oră mai târziu, în fața lordului Terence și a lui Jeffrey Riddleworth se afla o mică avere în monede și bancnote. Acesta din urmă se mai înmuiase, chiar dacă nu părea entuziasmat. Silkham îi turnă plin de entuziasm whisky.

– Să nu pierdeți banii pentru oile mele! atrase el atenția lui Warden. Tocmai ați mai pierdut un lot de câini!

Gerald Warden zâmbi.

– Cine nu îndrăznește, acela nu câștigă! răspunse el și ridică încă o dată potul.

– Ei, Riddleworth, participați?

Nici colonelul nu mai era treaz, dar era neîncrezător din fire. Gerald Warden știa că trebuie să scape de el, pe cât posibil fără să piardă prea mulți bani. Când Riddleworth își puse tot câștigul pe o carte, Gerald atacă.

– Black-Jack, prietene! spuse el aproape cu regret, punând cel de-al doilea as pe masă. Trebuia să se termine odată și ghinionul meu! În cinstea unei noi runde! Haideți, Riddleworth, luați-vă îndoit banii înapoi!

Riddleworth se ridică supărat.

– Nu, ies din joc. Ar fi trebuit să fac adineauri deja acest lucru. Ei da, cum au venit, așa s-au și dus banii. Nu vă mai umplu buzunarele! Ar trebui să te oprești și tu, tată socrule. Rămâi măcar cu un mic câștig.

– Vorbești și tu ca soția mea! remarcă Silkham cu voce nesigură. Ce înseamnă „un mic câștig"? Nu am participat data trecută. Am încă toți banii. Iar norocul îmi rămâne fidel! Astăzi este ziua mea norocoasă, nu-i așa, Warden? Astăzi am cu adevărat noroc!

– Atunci vă doresc în continuare distracție plăcută! spuse Riddleworth glacial.

După ieșirea lui din cameră, Gerald Warden răsuflă ușurat. Acum avea cale liberă.

– Dublați-vă câștigul, Silkham! îl încurajă el pe lord. Cât de mare este suma? Cincisprezece mii în total? Drace, m-ați ușurat până acum de peste zece mii de lire sterline! Dacă dublați această sumă, obțineți dublul prețului oilor dumneavoastră!

– Dar... dar dacă pierd, s-a dus totul!

Lordul avea totuși îndoieli.

Gerald Warden ridică din umeri.

– Acesta este riscul. Dar putem să diminuăm acest risc. Ia uitați-vă cum facem: vă dau o carte și îmi dau și mie una. Vă uitați la ea, eu dau pe față cartea mea și apoi dumneavoastră vă decideți. Dacă nu mai vreți să continuați jocul, este în ordine. Dar și eu pot să refuz să joc, după ce am văzut prima mea carte!

Zâmbi.

Silkham luă ezitând cartea. Nu contravenea această posibilitate regulilor de joc? Un gentleman nu ar trebui să caute căi de scăpare și nu ar trebui să se teme de riscuri. Aruncă totuși, aproape pe ascuns, o privire pe cartea sa.

Un decar! Exceptând un as, nu ar fi putut să fie o carte mai bună.

Gerald, care ținea banca, întoarse cartea. O damă. Valora trei puncte. Un start mai degrabă neprielnic. Neozeelandezul își încreți fruntea și păru să ezite.

– Norocul meu pare într-adevăr să nu țină! suspină el. Dumneavoastră cum stați? Continuăm sau încheiem jocul?

Silkham devenise brusc avid să continue jocul.

– Aș mai dori o carte! declară el.

Gerald Warden privi resemnat la dama lui. Păru că dă o luptă cu sine, dar apoi mai dădu o carte.

Opt de pică. În total optsprezece puncte. Oare vor fi suficiente? Silkham fu scăldat de transpirație. Dacă mai lua o carte, exista primejdia să aibă prea mult. Deci trebuie trasă o cacialma. Lordul se strădui să afișeze o față lipsită de expresie.

– Sunt gata! declară el scurt.

Gerald dădu pe față încă o carte. Un optar. Deci până acum unsprezece puncte. Neozeelandezul întinse din nou mâna după cărți.

Silkham spera din tot sufletul că va primi un as. Atunci Gerald ar fi avut prea multe puncte. Dar nici altfel șansele nu stăteau prost. Doar un optar sau un decar l-ar fi putut salva pe baronul oilor.

Gerald trase – încă o rigă.

Expiră zgomotos.

– Dacă aș fi clarvăzător... suspină el. Dar egal, nu aveți precis mai puțin de cincisprezece, nu pot să-mi închipui așa ceva. Deci merg la risc!

Când Gerald ridică ultima carte, Silkham tremura. Primejdia de a aduna prea multe puncte era enormă. Dar veni un patru de inimă.

– Nouăsprezece! numără Gerald.

– Pasez. Cărțile pe masă, milord!

Resemnat, Silkham, dădu cărțile pe față. Un punct în minus. Și fusese atât de aproape să câștige!

Gerald Warden păru să aprecieze situația în același fel.

– Diferență minimală, milord, diferență minimală! Asta strigă după revanșă. Știu că sunt nebun, dar nu putem lăsa astfel lucrurile. Încă un joc!

Silkham negă din cap.

– Nu mai am bani. Era nu numai câștigul meu, era toată miza mea. Dacă mai pierd, îmi creez greutăți serioase. Nu poate fi vorba, termin jocul.

– Dar vă rog, milord! Gerald făcu cărțile. Cu cât crește riscul, cu atât devine jocul mai palpitant! În ceea ce privește miza... ia stați, jucăm pe oi! Da, oile pe care vreți să mi le vindeți! Chiar dacă nu ies cărțile, nu aveți ce pierde. Dacă nu aș fi apărut eu să cumpăr oile, nu ați fi avut banii aceștia!

Gerald afișă zâmbetul său cuceritor și trecu suplu cărțile prin mâini.

Lordul Silkham își goli paharul și se pregăti să se ridice de la masa de joc. Se clătină puțin, dar articulă clar cuvintele:

– V-ar conveni, nu-i așa, Warden? Douăzeci din cele mai bune oi de prăsilă de pe insulă în schimbul unor trucuri la jocul de cărți? Nu, mă opresc aici. Am pierdut îndeajuns. La dumneavoastră, în

sălbăticie, or fi la ordinea zilei asemenea jocuri, dar aici ne păstrăm capul limpede!

Gerald Warden ridică sticla cu whisky și umplu încă o dată paharele.

– Vă credeam mai curajos! spuse el cu regret. Sau, mai bine zis, mai dispus să riscați. Dar așa ceva este, probabil, tipic pentru kiwi – în Noua Zeelandă este considerat bărbat doar acela, care îndrăznește să riște ceva.

Lordul Silkham își încreți fruntea. Nu puteți să-i acuzați pe cei din neamul Silkham de lașitate. Am luptat totdeauna cu vitejie, am slujit coroana, și...

Lordului îi era evident dificil să găsească cuvintele potrivite și să mai stea și drept în picioare. Se lăsă din nou pe scaun. Dar încă nu era beat. Până acum putea să-i facă față acestui aventurier!

Gerald Warden râse.

– Și noi, cei din Noua Zeelandă, suntem slujitorii Coroanei. Colonia se dezvoltă, devenind un factor economic important. Cu timpul vom înapoia Angliei tot ceea ce Coroana a investit în noi. Regina este mai curajoasă decât dumneavoastră, domnul meu. Își joacă jocul și câștigă. Ei haideți, Silkham! Doar nu vreți să renunțați acum? Câteva cărți bune, și oile dumneavoastră vor fi plătite dublu!

Cu aceste cuvinte aruncă două cărți cu fața în jos pe masă, în fața lui Silkham. Lordul nu știa nici el de ce le ridică. Riscul era prea mare, dar câștigul ademenitor. Dacă ar câștiga, nu numai că ar fi asigurată dota lui Gwyneira, dar ar fi destul de substanțială pentru a mulțumi chiar și cele mai bune familii din țară. Pe când ridica cu grijă cărțile, își vedea fiica baroneasă... cine știe, poate că chiar doamnă de onoare la curtea reginei...

Un decar. Era bine. Dacă cealaltă ar fi... inima lui Silkham bătu cu putere, când după decarul de caro, ridică un decar de pică. Douăzeci de puncte. Nu prea putea fi bătut.

Se uită triumfător la Gerald.

Gerald Warden ridică prima sa carte de pe pachetul cărților de joc. As de pică. Silkham gemu. Dar asta nu înseamnă nimic.

Următoarea carte putea fi un doi sau un trei, atunci era foarte posibil ca Warden să adune prea multe puncte.

– Puteți să vă retrageți! spuse Gerald.

Silkham râse.

– Nu, prietene, nu așa ne-a fost vorba. Faceți-vă jocul! Un Silkham își respectă cuvântul.

Gerald ridică încet încă o carte.

Brusc, Silkham și-ar fi dorit să fi amestecat el cărțile. Pe de altă parte... îl urmărise pe Gerald cu atenție, în timp ce acesta amesteca cărțile, nu se făcuse nimic greșit. Orice s-ar întâmpla acum, Warden nu putea fi acuzat de înșelătorie.

Gerald Warden întoarse cartea.

– Îmi pare rău, milord.

Silkham privi ca hipnotizat la zecele de inimă, aflat în fața lui pe masă. Asul valora unsprezece punct, împreună cu decarul rezultau douăzeci și unu de puncte.

– Nu pot decât să vă felicit! spuse lordul înțepat.

În pahar mai avea whisky; îl bău repede. Când Gerald voi să-i mai toarne, își acoperi paharul cu palma.

– Mulțumesc, am băut deja prea mult. E timpul să mă opresc... cu băutul și cu jocul, înainte ca nu numai să fi pierdut dota fiicei mele, dar să-l și privez pe fiul meu de casă și gospodărie.

Vocea lui Silkham suna înfundată. Încercă din nou să se ridice.

– Mă gândisem la așa ceva... remarcă Gerald pe un ton de sporovăială și își turnă în propriul pahar. Fata este mezina dumneavoastră, nu-i așa?

Silkham încuviință din cap, plin de amărăciune.

– Da, și în prealabil am măritat deja două fete. Aveți idee cât costă așa ceva? Această ultimă nuntă mă va ruina. Mai ales acum, când am pierdut la joc jumătate din capital.

Lordul voia să plece, dar Gerald scuturâ din cap și ridică sticla de whisky. Tentația galben-aurie se scurse încet în paharul lui Silkham.

– Nu, milord! spuse Gerald. Nu putem să ne oprim aici. Nu a fost intenția mea să o fac pe micuța Gwyneira să-și piardă dota. Să îndrăznim un ultim joc, milord. Eu pun la bătaie încă o dată oile. Dacă de această dată câștigați, este totul ca înainte.

Silkham râse zeflemitor.

– Și eu ce să pun la bătaie? Restul turmei mele? Nici nu vă gândiți la asta!

– Ce ar fi să puneți mâna... mâna fiicei dumneavoastră?

Gerald Warden vorbea liniștit și cu sânge rece, dar Silkham sări în sus, de parcă Warden l-ar fi lovit.

– Nu sunteți în toate mințile! Doar nu vreți în mod serios să o cereți pe Gwyneira în căsătorie? Fata ar putea fi fiica dumneavoastră!

– Tocmai acest lucru l-aș dori din tot sufletul! Gerald încercă să dea vocii și privirii sale un maxim de sinceritate și căldură. Fiindcă pețitul meu nu este, bineînțeles, pentru mine personal, ci pentru fiul meu Lucas. El are douăzeci și doi de ani, este singurul meu moștenitor, e bine crescut, cu un trup armonios și sprinten. Mi-o pot foarte bine închipui pe Gwyneira alături de el.

– Dar eu nu! răspunse Silkham brutal, se împiedică și încercă să se țină de fotoliul lui. Gwyneira aparține marii nobilimi. Ea ar putea să se căsătorească cu un baron.

Gerald Warden râse.

– Aproape fără nici o dotă? Și nu vă mai amăgiți, am văzut fata. Nu este tocmai ea persoana după care mamele baroneților și-ar linge degetele.

Lordul Silkham răbufni.

– Gwyneira este o frumusețe!

– Este adevărat! încercă să-l liniștească Gerald. Și desigur că este fala oricărei vânători de vulpi. Dar s-ar potrivi la fel de bine într-un palat? Este o ființă sălbatică, tânără, milord. Vă va costa suma dublă, să o măritați.

– Ar trebui să vă provoc la duel! răbufni Silkham mânios.

– Dar eu vă provoc deja. Gerald Warden luă cărțile. Ei hai, de data aceasta le faceți dumneavoastră.

Silkham întinse mâna după pahar. Gândurile îi săgetau prin minte. Situația aceasta contravenea tuturor regulilor bunei-cuviințe. Nu putea să-și joace fata la cărți. Acest Warden și-a pierdut mințile! Pe de altă parte... un asemenea troc nu putea fi valabil. Datoriile de joc erau datorii de onoare, dar o fată nu era o miză acceptabilă. Dacă Gwyneira refuza, nimeni nu o putea obliga să urce pe un vas transoceanic. Și nu trebuia să se ajungă până acolo. De data aceasta va câștiga. Trebuia să se întoarcă norocul și spre el.

Silkham făcu cărțile – nu cu chibzuială, ca altă dată, ci repede, ca într-o amețeală, de parcă ar fi vrut să încheie cât mai repede acest joc lipsit de demnitate.

Îi aruncă cu năduf lui Gerald o carte. Restul de cărți le ținea în mâinile ce-i tremurau.

Neozeelandezul arătă cartea, fără a arăta vreo emoție. As de inimă.

– Această este... Silkham nu mai continuă. În schimb, luă o carte. Decar de pică. Nu e rău. Lordul încercă să dea cărțile cu o mână liniștită, dar tremura în așa hal, încât carte căzu pe masă, în fața lui Gerald, înainte ca neozeelandezul să o poată apuca.

Gerald Warden nici nu încercă să prindă carte acoperită. Alătură liniștit asului valetul de inimă.

– Black-Jack! spuse el liniștit. O să vă țineți de cuvânt, milord?

3

Inima lui Helen bătea puternic, pe când stătea în fața biroului preotului comunității din St. Clement. Deși nu se afla prima oară aici, de fapt, de cele mai multe ori se simțea bine în aceste încăperi, care semănau atât de mult cu încăperile oficiale ale tatălui ei. În plus, reverendul Thorne era un vechi prieten al defunctului reverend Davenport. În urmă cu un an, o ajutase pe Helen să obțină slujba la familia Greenwood și chiar oferise fraților ei timp de câteva săptămâni găzduire în cadrul familiei sale, până când mai întâi Simon, apoi John găsiseră camere prin asociația studențească. Băieții plecaseră încântați, dar Helen nu era la fel de entuziasmată de această schimbare. Pe când Thorne și soția lui nu numai că le dăduseră cazare gratuită, dar îi și supravegheaseră puțin, găzduirea în casele destinate studenților costa bani și le dădea studenților posibilitatea de a se distra, ceea ce nu era tocmai în favoarea educației și formării lor.

Helen se plânsese adesea reverendului de aceste lucruri. Își petrecea aproape fiecare după-amiază liberă în casa familiei Thorne.

Cu ocazia vizitei de astăzi nu se aștepta la un ceai relaxant cu reverendul Thorne și familia sa, iar din încăperile oficiale nu răsună puternicul și veselul strigăt: „Intră cu Dumnezeu!", cuvinte cu care reverendul obișnuia să-și salute oițele. În schimb, după ce Helen reuși să-și învingă sfiala și să bată la ușă, răsună din birou o voce de femeie, obișnuită să comande. În încăperile reverendului rezida astăzi lady

Juliana Brennan, soția unui locotenent ieșit la pensie, care făcuse parte din comandamentul lui William Hobson, fost membru fondator al comunității anglicane Christchurch și, mai nou, chiar și stâlp de bază a societății londoneze. Doamna răspunsese la scrisoarea lui Helen și fixase această dată pentru o întâlnire în încăperile oficiale. Dorea neapărat să cunoască personal femeile „cinstite, pricepute la gospodărie și în creșterea copiilor", înainte de a le netezi drumul spre „membrii cu renume bun și situație bună" din colonia Christchurch. Din fericire era flexibilă. Helen nu avea decât din două în două săptămâni o după-amiază liberă și nu dorea să o roage pe doamna Greenwood să-i dea o după-amiază în plus liber. Dar lady Brennan se declarase imediat de acord cu propunerea lui Helen de a se întâlni în această după-amiază de vineri.

O pofti pe tânăra femeie înăuntru și o privi cu plăcere pe Helen, care, de cum intrase, făcuse o plecăciune plină de stimă.

– Lasă asta, fetițo, nu sunt regina! observă ea totuși cu voce rece, ceea ce o făcu pe Helen să roșească.

Ea remarcă asemănările dinte severa regină Victoria și mai degrabă rotofeia lady Brennan, îmbrăcată tot în straie închise la culoare. Amândouă păreau să zâmbească doar în cazuri de excepție și să privească viața doar ca pe o povară hărăzită de Dumnezeu, sub care trebuiau să sufere cât mai vizibil. Helen își dădu silința să fie la fel de severă și lipsită de expresie. Verificase în oglindă dacă pe drumul parcurs prin vânt și ploaie pe străzile londoneze nu s-a desprins vreo șuviță cât de mică din părul prins într-un coc strâns. Cea mai mare parte a coafurii severe era oricum acoperită de pălăria simplă, închisă la culoare, care o apărase cât de cât de ploaie și care acum era pătrunsă total de apă. Măcar haina tot atât de udă o putuse preda în anticameră. Dedesubt purta o fustă albastră din postav și o bluză de culoare deschisă, cu volane, grijuliu apretată. Helen voia neapărat să lase o impresie bună, pe cât posibil distinsă. În nici un caz lady Brennan nu trebuia să o considere o aventurieră superficială.

– Vreți deci să emigrați? o întrebă doamna direct. Fiica unui preot, aflată într-o slujbă bună, după cum văd. Ce vă atrage spre ținuturile de peste ocean?

Helen medită atent la răspuns.

– Nu mă atrage aventura, milady răspunse ea. Sunt mulțumită cu slujba mea și stăpânii se poartă frumos cu mine. Dar văd zi de zi fericirea în familia lor și inima mea arde de dor să stea ea însăși în centrul unei asemenea comunități pline de iubire.

Spera ca răspunsul să nu i se pară doamnei prea exagerat. Helen era să izbucnească în râs când își pregătise aceste propoziții. Familia Greenwood nu era tocmai un exemplu al armoniei – și ultimul lucru pe care l-ar fi dorit Helen, era un vlăstar ca William.

Dar doamna Brennan păru destul de impresionată de răspunsul lui Helen.

– Nu vedeți aici, în patrie, șanse pentru așa ceva? se interesă ea. Credeți că nu veți găsi un soț, care să corespundă cerințelor dumneavoastră?

– Nu știu, dacă cerințele mele sunt prea mari, răspunse Helen precaută. De fapt plănuise să pună mai târziu niște întrebări referitoare la „membrii cu bun renume, bine situați" ai comunității din Christchurch. Dar dota mea este, desigur, foarte mică. Pot pune doar foarte puțin deoparte, milady. Până acum mi-am ajutat frații să studieze, nu prea rămânea mai nimic. Apoi am douăzeci și șapte de ani. Nu îmi mai rămâne mult timp pentru căutarea unui soț.

– Frații dumneavoastră nu mai au nevoie de sprijin? dori să știe lady Brennan.

Era vizibil că voia să vadă dacă Helen prin emigrare încerca să scape de obligațiile familiale. În această privință, lady Brennan nu greșea cu totul. Helen se săturase să îi finanțeze pe frații ei.

– Frații mei își încheie în curând studiile, susținu ea. Nici nu era o minciună: dacă Simon mai pica încă o dată, era dat afară din universitate și nici situația lui John nu era mai bună. Dar nu văd nici o șansă ca ei să poată să-mi asigure mai târziu dota. Nici un referent

din domeniul jurisprudenței, nici un medic asistent nu câștigă mulți bani.

Lady Brennan aprobă.

– Nu o să vă lipsească familia? întrebă ea posac.

– Familia mea va fi compusă din soțul, și, dacă va voi Domnul, din copiii noștri, declară Helen cu fermitate. Doresc să fiu alături de soțul meu la construirea casei sale pe meleagurile acelea străine. Nu voi avea timp să plâng după vechea patrie.

– Păreți foarte hotărâtă! remarcă lady Brennan.

– Sper ca Dumnezeu să-mi călăuzească pașii, răspunse Helen și își plecă cu umilință capul.

Întrebările referitoare la bărbați vor mai trebui să aștepte. Cel mai important lucru acum era ca acest balaur îmbrăcat în dantelă neagră să o ajute. Dacă domnii din Christchurch erau tot așa de sever verificați ca femeile aici, nu se putea strecura nici o greșeală. Acum lady Brennan se arătă mai deschisă și povesti câte ceva despre comunitatea din Christchurch:

– Este o colonie pe cale de dezvoltare, întemeiată de coloniști aleși, verificați de Biserica din Anglia. În cel mai scurt timp, localitatea va deveni sediu episcopal. Se plănuiește ridicarea unei catedrale și a unei universități. Nu vă va lipsi nimic, doamna mea. Chiar și străzile au fost numite după episcopatele englezești.

– Iar râul care străbate orașul se numește Avon, ca acela din orașul de baștină a lui Shakespeare adăugă Helen.

În ultimele zile se ocupase intensiv de toată literatura despre Noua Zeelandă pe care o putuse găsi și își atrăsese chiar furia doamnei Greenwood: William se plictisise de moarte în London Library când Helen îi explicase băiatului cum trebuie să se descurce în această bibliotecă imensă. George trebuie să se fi prins că nu acesta era motivul real al vizitării acestei biblioteci, dar nu a deconspirat-o pe Helen, ba chiar s-a oferit ieri să ducă înapoi, în timpul lui liber, cărțile împrumutate de ea.

– Foarte adevărat confirmă lady Brennan satisfăcută. Ar trebui să vedeți Avonul într-o după-amiază de vară, când oamenii stau pe

maluri și privesc la regatele conduse de vâslași. Atunci te simți ca în buna, bătrâna Anglie...

Pe Helen o liniștiră aceste povestiri. Era ferm hotărâtă să pornească în această aventură, dar aceasta nu însemna că în pieptul ei se aprinsese adevăratul spirit de pionierat. Spera să găsească o gospodărie prietenoasă, orășenească, un cerc de prieteni aleși – totul ceva mai redus și mai puțin pompos ca la familia Greenwood, dar totuși ceva cu care era obișnuită. Poate că acel „bărbat cu renume bun" era un slujbaș al Coroanei sau un mic negustor. Helen era gata să-i ofere oricui o șansă.

Dar când părăsi biroul cu scrisoarea și adresa unui anume Howard O'Keefe, fermier în Haldon, Canterbury, Christchurch, era totuși într-o oarecare măsură nesigură. Nu trăise niciodată la țară; experiențele ei se limitau la vacanțe petrecute cu familia Greenwood în Cornwall. Vizitaseră acolo o familie prietenă și totul se petrecuse la modul cel mai civilizat. Este drept că despre casa de la țară a domnului Mortimer nu vorbise nimeni ca despre o „gospodărie țărănească" și domnul Mortimer nu se numise „gospodar", dar...

„Fermier gentilom" își aduse aminte în cele din urmă Helen și se simți imediat ceva mai bine. Da, așa vorbise despre sine cunoștința aceea a familiei Greenwood. Iar acest lucru i se potrivește, desigur, și lui Howard O'Keefe. Helen nu-și putea imagina, ca un țăran simplu, chiar cu situație materială bună, să fie considerat un membru al înaltei societăți din Christchurch.

Helen ar fi dorit să citească pe loc scrisoarea lui O'Keefe, dar se sili să aibă răbdare. În nici un caz nu putea să deschidă scrisoarea în anticamera reverendului, iar pe stradă s-ar fi udat. Așadar își purtă comoara neatinsă până acasă și se bucură deocamdată de scrisul clar, citeț, de pe plic. Nu, acesta nu era în nici un caz scrisul unui țăran fără educație! Helen se gândi că poate ar fi cazul să ia o birjă pe drumul de întoarcere la familia Greenwood, dar nu găsi nici una; în cele din urmă, își spuse că nici nu mai merită. Astfel se făcu târziu și timpul îi permitea doar să-și scoată pălăria și paltonul înainte de a se

servi cina. Cu prețioasa scrisoare în buzunar, Helen se grăbi la masă și încercă să ignore privirile curioase ale lui George. Băiatul știa să pună lucrurile cap la cap! Avea cu siguranță o bănuială despre felul în care își petrecuse Helen după-amiaza.

În schimb, doamna Greenwood nu bănuia nimic și nu puse alte întrebări când Helen povesti despre vizita făcută la preot.

– O da, va trebui să-i fac săptămâna viitoare o vizită reverendului, spuse distrată doamna Greenwood. Din cauza copiilor orfani, aleși pentru Christchurch. Comitetul nostru a ales șase fete, dar reverendul este de părere că jumătate din ele sunt prea tinere pentru a fi lăsate să călătorească singure. Nu am nimic cu reverendul, dar câteodată este rupt de lume! Nu își face socoteala cât costă întreținerea copiilor aici, pe când dincolo și-ar putea face norocul...

Helen nu comentă vorbele doamnei Greenwood și nici domnul Greenwood nu păru să aibă chef de ceartă. Probabil că savura atmosfera pașnică de la masă, care se datora cu siguranță faptului că William era strașnic de obosit. Deoarece lecțiile fuseseră suspendate și bona se scuzase invocând alte necesități, îi revenise celei mai tinere slujnice obligația de a se juca cu el în grădină. În timpul jocului cu mingea, făptura aceasta micuță și sprintenă îl făcu să transpire serios, dar, înțeleaptă, îl lăsă să câștige la finele jocului. Deci acum era liniștit și mulțumit.

Și Helen se scuză, invocând oboseala, pentru a scăpa de taifasul care urma după cină. De cele mai multe ori, din amabilitate, mai petrecea o jumătate de oră cu familia Greenwood în fața șemineului, lucrând la gherghef, pe când doamna Greenwood povestea despre nesfârșitele ședințe de comitet. Dar astăzi se retrase imediat și încă pe drumul spre camera ei căuta să scoată scrisoarea din geantă. În cele din urmă, se așeză solemn în balansoarul ei propriu, singura mobilă din casa părintească, pe care o adusese cu sine la Londra, și despături scrisoarea.

Deja după citirea primelor cuvinte, Helen simți cum, pornind de la inimă, o năpădește căldura.

Mult stimată doamnă,

Abia îndrăznesc să vă adresez aceste cuvinte, atât de neverosimil pare pentru mine faptul că mi s-a permis să vă trezesc interesul. Drumul pe care l-am ales în acest scop, este desigur neconvențional, dar trăiesc într-o țară încă tânără, în care apreciem vechile obiceiuri, dar trebuie să găsim soluții noi și ieșite din comun, atunci când inima este frământată de o problemă. În cazul meu este vorba de o singurătate profund resimțită și de un dor care adesea nu mă lasă să dorm. Ce-i drept, locuiesc într-o casă confortabilă, dar ceea ce lipsește este căldura care poate fi creată doar de mâna unei femei. Ținutul ce mă înconjoară este de o frumusețe și o întindere nesfârșită, dar pare să lipsească miezul, care ar aduce lumină și dragoste în viața mea. Pe scurt, visez să găsesc un om care să împartă cu mine această existență, care să împartă cu mine succesul construirii acestei ferme, dar care să fie gata să mă ajute să suport eșecurile. Da, îmi este dor de o femeie, care ar fi gata să își lege soarta de a mea. Ați putea oare să fiți Dumneavoastră această femeie? Mă rog lui Dumnezeu pentru o ființă feminină drăgăstoasă, a cărei inimă să fie îmbunată de cuvintele mele. Dar desigur că vreți să știți mai multe despre mine, nu doar să aruncați o privire asupra gândurilor și dorințelor mele. Deci, numele meu este Howard O´Keefe și după cum arată numele, am rădăcini irlandeze. Dar a trecut multă vreme de atunci. Abia pot număra anii de când cutreier, departe de patrie, această lume adesea potrivnică. Nu sunt un flăcău lipsit de experiență, draga mea. Am trăit și am suferit multe. Dar am găsit acum aici, în Canterbury Plains, la poalele Alpilor Neozeelandezi, o patrie. Ferma mea este mică, dar creșterea oilor are viitor în această țară și sunt sigur că pot întreține o familie. Femeia de lângă mine ar trebui să fie înțeleaptă și inimoasă, iscusită în treburile gospodăriei și dispusă să ne crească copiii după principiile creștine. O voi sprijini după cea mai bună știință și din toate puterile unei inimi iubitoare de soț.

S-ar putea oare, stimată cititoare a acestor rânduri, să împărtășiți aceste dorințe și doruri? Atunci scrieți-mi! Voi sorbi

fiecare din cuvintele Dumneavoastră precum apa în deșert și chiar și pentru dispoziția de a fi citit cuvintele mele vă voi păstra un loc în inima mea.

Al Dumneavoastră prea supus,

Howard O'Keefe

După citirea scrisorii, Helen avu ochii plini de lacrimi. Cât de minunat putea să scrie acest bărbat! Cât de exact putea să exprime ceea ce ades mișca și sufletul lui Helen! Îi lipsea și ei acest centru al vieții. Și ea dorea să se simtă undeva acasă, să aibă o familie proprie și un cămin pe care să nu trebuiască să-l administreze pentru alții, ci pe care să-l formeze după propria voință. E drept că nu se gândise la o fermă, mai degrabă la o gospodărie la oraș. Dar trebuie să accepți mici compromisuri, mai ales atunci când accepți să pornești într-o asemenea aventură. Iar în casa de la țară a familiei Mortimer se simțise foarte bine. Era chiar drăguț când doamna Mortimer venea dimineața râzând în salon, aducând un coșuleț cu ouă proaspete și un buchet de flori din grădină. Helen, care de obicei se scula devreme, o ajuta să pună masa pentru micul dejun și savura untul proaspăt și laptele cu smântână, provenite de la vacile proprii ale familiei Mortimer. Domnul Mortimer, la rândul lui, făcuse o bună impresie când se întorsese de la călăritul de dimineață peste câmpuri, proaspăt și înfometat din cauza aerului rece, bronzat de soare. Astfel, plin de viață și atractiv, și-l închipuia Helen și pe Howard al ei. Howard al ei! Cum suna! Cum se simțea! Helen aproape că dansa prin cămăruța ei. Oare va putea să-și ia și balansoarul în noua patrie? Ar fi incitant să povestească într-o zi copiilor ei despre această clipă în care vorbele tatălui lor ajunseseră pentru prima dată la Helen și o impresionaseră imediat profund...

Mult stimate domnule O'Keefe,

Am citit astăzi, plină de bucurie și de căldură sufletească, rândurile Dumneavoastră. Și eu am pășit ezitând pe acest drum al cunoașterii către Dumneavoastră, dar Dumnezeu știe de ce apropie

doi oameni care trăiesc în lumi atât de depărtate. Citind scrisoarea Dumneavoastră, mi se părea că milele care ne despart se topesc tot mai repede. Se poate oare să ne fi întâlnit de nenumărate ori în visele noastre? Sau sunt doar experiențe și dorințe comune, care ne fac să părem apropiați? Nici eu nu mai sunt o fetiță; după moartea mamei mele am fost silită de timpuriu să preiau responsabilități. Astfel sunt obișnuită cu conducerea unei mari gospodării. Mi-am crescut frații și astăzi sunt educatoare, angajată într-o casă din Londra. Acest lucru îmi ocupă multe ore ale zilei, dar noaptea simt un gol în inimă. Trăiesc într-o gospodărie plină de activitate, într-un oraș zgomotos și intens populat, și mă simțeam cu toate acestea condamnată la singurătate, până când a ajuns chemarea Dumneavoastră de peste mări. Încă sunt nesigură dacă să-i dau curs sau nu. Aș vrea să știu mai multe despre această țară și despre ferma Dumneavoastră, mai ales însă despre Dumneavoastră, Howard O´Keefe! Aș fi fericită dacă am putea să continuăm această corespondență. Dacă și Dumneavoastră ați simți că ați găsit în mine un suflet înrudit. Dacă și Dumneavoastră, la citirea rândurilor mele, ați simți un val de căldură și de ocrotire, pe care aș dori să-l transmit unui soț iubitor, și, dacă Dumnezeu o vrea, unui cârd de copii străsnici în tânăra Dumneavoastră țară!

Deocamdată rămân a Dumneavoastră plină de încredere,

Helen Davenport

Helen dusese în dimineața zilei următoare scrisoarea la poștă și în pofida faptului că știa că trebuie să aștepte, deja după câteva zile inima îi bătea mai repede, de fiecare dată când vedea poștașul în fața casei. Abia putea aștepta să încheie lecțiile de dimineața și să se grăbească în salon, unde stăpâna casei distribuia scrisorile membrilor familiei și lui Helen.

– Nu trebuie să vă agitați așa de tare, nu se poate să fi scris deja! remarcă George într-una din dimineți, trei săptămâni mai târziu, când, cu fața înroșită și cu mișcări nesigure, Helen închise repede cărțile, după ce-l zărise pe poștaș prin geamul de la camera de studiu.

Un vas navighează trei luni până în Noua Zeelandă. Asta înseamnă pentru poștă trei luni dus, trei luni întors. În cazul în care destinatarul răspunde imediat și vasul se întoarce direct. Vedeți, poate dura o jumătate de an, până auziți de el.

Șase luni? Helen ar fi putut să facă singură acest calcul; dar acum era chiar speriată. Având în vedere aceste intervale, cât timp va dura, până va ajunge la o înțelegere cu domnul O'Keefe? Și de unde știa George... ?

– Cum ai ajuns să vorbești de Noua Zeelandă, George? Și cine este „el"? se interesă ea severă. Câteodată ești impertinent! O să-ți dau o lucrare de pedeapsă, care să te ocupe îndeajuns.

George râse strengărește.

– Poate vă citesc gândurile! răspunse el obraznic. În orice caz îmi dau silința să o fac. Dar unele lucruri îmi rămân totuși ascunse. Oh, tare aș vrea să știu cine este „el"! Un ofițer al Majestății Sale în divizia Wellington? Sau un baron al oilor din insula de sud? Cel mai bine ar fi un negustor din Christchurch sau Dunedin. Atunci, ați fi sub ochii tatălui meu, iar eu aș ști totdeauna cum vă merge. Dar desigur că nu ar trebui să fiu curios, în nici un caz în situații atât de romantice. Deci dați-mi lucrarea de pedeapsă. O să mă dedic ei cu smerenie și o să pocnesc din bici, ca să scrie și William. Atunci veți avea timp să ieșiți și să vedeți de poștă.

Helen se făcu roșie ca focul. Dar trebuia să rămână calmă.

– Fantezia ta este debordantă! remarcă ea. Aștept doar o scrisoare din Liverpool. S-a îmbolnăvit o mătușă...

George se hlizi.

– Transmiteți-i cele mai bune urări de sănătate! spuse el scorțos.

Într-adevăr, răspunsul lui O'Keefe se lăsă așteptat timp de trei luni de la întâlnirea cu lady Brennan, iar Helen era deja cât pe ce să-și piardă speranța. În schimb, îi parveni o știre de la reverendul Thorne. O invită pe Helen să vină cu ocazia următoarei după-amiezi libere la ceai. Ar avea, după cum îi transmise lui Helen, lucruri importante de discutat.

Helen nu se aștepta la nimic bun. Probabil că era vorba de John sau de Simon. Cine știe ce făcuseră iar! Poate că răbdarea decanului lor ajunsese într-adevăr la limită. Helen se întrebă ce vor face frații ei dacă într-adevăr vor fi dați afară din facultate. Nici unul dintre ei nu făcuse munci fizice. Deci putea fi vorba doar de o slujbă la birou, la început probabil doar de om de serviciu la birou. Or acest lucru l-ar privi amândoi ca fiind sub demnitatea lor. Helen ar fi dorit din nou să fie cât mai departe. De ce nu-i scria acest Howard? Și de ce erau navele atât de încete, că doar existau deja vapoare și navigația nu mai era la cheremul vânturilor!

Reverendul și soția sa o primiră pe Helen, ca întotdeauna, cu multă bucurie. Era o zi de primăvară caldă, minunată și doamna Thorne pusese masa pentru ceai în grădină. Helen inspiră adânc mirosul florilor și savură tăcerea. Față de grădina reverendului, parcul familiei Greenwood era mult mai mare și amenajat cu stil, dar acolo nu avea aproape nici o clipă de liniște.

Cu familia Thorne însă se putea tăcea. Cei trei își savurară degajați ceaiul și sendvișurile cu castraveți ale doamnei Thorne precum și tartele pregătite în casă. Dar apoi reverendul atacă problema.

– Helen, vreau să vorbesc deschis. Sper să nu mi-o luați în nume de rău. Fără îndoială că totul va fi tratat aici confidențial, mai ales discuțiile între lady Brennan și tinerele ei... vizitatoare. Dar desigur că Linda și cu mine știm despre ce este vorba. Și ar fi trebuit să fim orbi să nu vedem vizita Dumneavoastră la lady Brennan.

Helen făcu fețe fețe. Despre asta voia deci să vorbească reverendul. Era desigur de părere că, dacă își părăsea familia și renunța la existența ei pentru a se aventura în necunoscut, făcea de rușine memoria tatălui ei.

– Eu...

– Helen, noi nu suntem paznicii conștiinței dumneavoastră, îi spuse plină de prietenie doamna Thorne și îi puse mâna liniștitor pe braț. Pot să înțeleg foarte bine ce o determină pe o tânără la acest pas

și nicidecum nu respingem angajamentul lui lady Brennan. Altfel, reverendul nu i-ar fi pus la dispoziție încăperile oficiale.

Helen se liniști puțin. Deci nu va urma o dojană! Dar ce voia familia Thorne de la ea?

Aproape ezitând, reverendul luă din nou cuvântul.

– Știu că următoarea mea întrebare este de o indiscreție rușinoasă și abia îndrăznesc să o pun. Deci, Helen, a avut vreun rezultat solicitarea Dumneavoastră la lady Brennan?

Helen își mușcă buzele. Pentru Dumnezeu, de ce voia reverendul să știe acest lucru? Știa oare ceva despre Howard O'Keefe, ceva ce trebuia să-i comunice și ei? Oare – Doamne apără – căzuse victimă unui impostor? Nu ar putea supraviețui unei asemenea rușini!

– Am răspuns la o scrisoare răspunse ea rigid. Nu s-a întâmplat nimic altceva.

Reverendul socoti repede timpul scurs de la apariția anunțului.

– Desigur, Helen, ar fi fost imposibil. Pe de o parte ar fi trebuit să fie vânturi mai mult decât prielnice pentru drumul încolo, pe de altă parte tânărul ar fi trebuit să aștepte practic la chei vasul și să dea următorului căpitan scrisoarea sa. Drumul normal al poștei este mult mai încet, credeți-mă. Sunt într-un schimb permanent de scrisori cu un confrate din Dunedin.

– Dar... dar dacă știți acest lucru, ce doriți de la mine? răbufni Helen. Dacă va rezulta într-adevăr ceva între mine și domnul O'Keefe va dura un an ori și mai mult. Deocamdată...

– Ne-am gândit să accelerăm puțin lucrurile, puse lucrurile la punct doamna Thorne, jumătatea cu mult mai mult simț practic. Ceea ce voia de fapt să întrebe reverendul... a reușit să vă impresioneze scrisoarea domnului O'Keefe? Puteți realmente să vă imaginați ca de dragul acestui bărbat să întreprindeți o asemenea călătorie și să tăiați în urma dumneavoastră toate punțile?

Helen ridică din umeri.

– Scrisoarea era minunată, recunoscu ea și nu se putu abține să nu zâmbească. O tot recitesc, în fiecare noapte. Ei da, și îmi pot imagina să încep o nouă viață în ținutul de peste mări. Este singura

mea șansă să am o familie. Și sper din tot sufletul că Dumnezeu mă va călăuzi... că El a fost cel care m-a făcut să citesc acest anunț... că a făcut să-mi parvină tocmai această scrisoare și nu alta.

Doamna Thorne încuviință din cap.

– Poate că Dumnezeu diriguiește lucrurile într-adevăr în sensul celor dorite de dumneata, copilă, spuse ea blând. Soțul meu ar vrea să vă facă o propunere.

Când după o oră părăsi familia Thorne și se îndreptă spre familia Greenwood, Helen nu știa dacă să danseze de bucurie sau să-și strângă umerii de teama propriului curaj. În adâncul ei clocotea de emoție, fiindcă un lucru era acum sigur: nu mai putea da înapoi. În aproximativ opt săptămâni pleca vasul ei spre Noua Zeelandă.

– Este vorba de orfanele, pe care doamna Greenwood și comitetul ei vor să le trimită neapărat peste mări. Helen își amintea cuvânt cu cuvânt explicațiile reverendului Thorne. Sunt încă pe jumătate copii – cea mai mare are treisprezece ani, cea mai mică unsprezece. Fetele deja sunt pe jumătate moarte de frică, doar dacă se gândeau să-și ia o slujbă aici, la Londra. Ori acum urmează să fie trimise în Noua Zeelandă, la niște oameni total necunoscuți! Și apoi băieții de la orfelinat nu au avut nimic mai bun de lucru decât să le tachineze. Vorbesc toată ziua despre scufundări de vapoare și despre piratii care răpesc copii. Cea mai mică este ferm convinsă că în viitorul apropiat va sfârși în stomacul unor canibali și cea mai mare își face gânduri că s-ar putea să fie vândută în Orient pentru a deveni întreținuta unui sultan.

Helen râse, dar familia Thorne rămase serioasă.

– Și nouă ni se pare caraghios, dar fetele cred aceste lucruri, spuse doamna Thorne cu un oftat. Dincolo de faptul că drumul cu vaporul nu este deloc lipsit de primejdii. Ruta spre Noua Zeelandă este parcursă în continuare doar de vase cu pânze, fiindcă drumul este prea lung pentru vapoare. Deci navigarea depinde de vânturile prielnice și pot apărea revolte, poate izbucni focul, epidemii... Pot foarte bine să înțeleg faptul că acești copii se tem. Cu fiecare zi cu

care se apropie plecarea, se accentuează această isterie. Cea mai mare a cerut ca înainte de plecare să i se facă ultima împărtășanie. Doamnele din Comitet nu știu de aceste lucruri. Ele nici nu știu ce le fac copiilor. Dar eu știu, și acest lucru îmi împovărează conștiința.

Reverendul încuviință din cap.

– Conștiința mea de asemenea. De aceea le-am dat doamnelor un ultimatum. Căminul este de facto în proprietatea comunității, ceea ce înseamnă că nominal eu sunt președintele. Doamnelor le trebuie deci aprobarea mea pentru a putea trimite copiii. Această aprobare am condiționat-o de trimiterea unei persoane, care să supravegheze copiii. Iar aici sunteți Dumneavoastră implicată, Helen. Am propus doamnelor ca una din tinerele care doresc să se mărite și care au fost solicitate de Christchurch să călătorească pe spezele comunității. Respectiva tânără doamnă preia în schimb îngrijirea fetelor. A fost făcută deja o donație, astfel că suma este asigurată.

Doamna Thorne și reverendul o priviră pe Helen, așteptându-i consimțământul. Helen se gândi la domnul Greenwood, care avusese cu câteva săptămâni în urmă o asemenea idee și se întrebă, oare cine a fost donatorul. Dar în cele din urmă acest lucru nu avea nici o importanță. Alte întrebări i se păreau mult mai presante!

– Deci ar urma să fiu eu această însoțitoare? întrebă ea nedecisă. Dar eu... după cum am spus, nu am auzit încă nimic din partea domnului O'Keefe...

– Așa stau și celelalte solicitante, Helen, remarcă doamna Thorne. Iar apoi aproape toate sunt foarte tinere, abia dacă sunt mai mari decât fetele de la orfelinat. Doar una din ele mai are ceva experiență cu copiii, cea care, chipurile, lucrează ca bonă. Dar mă întreb care familie bună ar angaja o bonă de nici douăzeci de ani! Fetele acestea mi se par a fi oricum mai degrabă de... o reputație îndoielnică. Nici lady Brennan nu este convinsă că va da binecuvântarea ei tuturor solicitantelor. Dumneavoastră însă sunteți o personalitate puternică. Nu am nici un fel de îndoieli să vă încredințez copiii. Riscul este minor. Chiar dacă nu se ajunge la cununie – o tânără cu calificările Dumneavoastră va găsi imediat o nouă slujbă.

– Ați fi cazată la început la confratele meu, la Christchurch, declară reverendul Thorne. Sunt sigur că vă poate ajuta să găsiți o slujbă într-o casă bună, în cazul în care domnul O´Keefe s-ar dovedi a nu fi... un gentleman, după cum pare acum. Doar trebuie să vă hotărâți, Helen. Vreți realmente să părăsiți Anglia, sau ideea cu emigrarea a fost doar rodul fanteziei dumneavoastră? Dacă spuneți acum da, plecați de la Londra la Christchurch la data de 18 iulie cu vasul *Dublin*. Dacă nu... atunci această discuție nu a avut niciodată loc.

Helen trase adânc aer în piept.

– Da, spuse ea.

4

La neobișnuita cerere în căsătorie a lui Gerald Warden, Gwyneira nu reacționă nici pe jumătate atât de îngrozită după cum se temuse tatăl ei. După ce, doar în urma unei aluzii de a o mărita în Noua Zeelandă, mama și sora ei reacționară prin atacuri de isterie, nefiind sigure care din rele ar fi mai mare, mezalianța cu burghezul Lucas Warden sau exilul în sălbăticie – lordul Silkham se așteptase la lacrimi și vaiete și din partea Gwyneirei. Fata păru mai degrabă înveselită când lordul Terence i se confesă în legătură cu fatalul joc de cărți.

– Desigur, nu trebuie să te duci! atenuă el imediat. Așa ceva este contrar tuturor bunelor obiceiuri. Dar i-am promis domnului Warden, să amintesc măcar propunerea lui...

– Ei, ei, tată! îi reproșă Gwyneira și îl amenință cu degetul, râzând. Datoriile la joc sunt datorii de onoare! Aici nu poți scăpa așa ușor. Ar trebui măcar să-i propui în schimb valoarea mea în aur – sau încă câteva oi. Pe acelea poate le ia mai cu drag. Încearcă măcar!

– Gwyneira, trebuie să iei în serios aceste lucruri! o apostrofă tatăl ei. Este de la sine înțeles că am încercat deja să îl fac de om să renunțe...

– Într-adevăr? întrebă Gwyneira curioasă. Cât i-ai oferit?

Lordul Terence scrâșni din dinți. Era un obicei urât, știa acest lucru, dar Gwyneira îl făcu din nou să dispere.

– Desigur, nu am oferit nimic. Am apelat la înțelegerea și simțul de onoare a lui Warden. Dar se pare că aceste calități nu sunt prea pregnante la el...

Silkham se foi vizibil stânjenit.

– Deci vrei să mă măriți fără nici un fel de scrupule cu fiul unui ticălos! constată Gwyneira amuzată. Dar serios, tată: Ce ar trebui să fac după părerea ta? Să refuz cererea? Să o accept fără tragere de inimă? Să fiu demnă sau umilă? Să plâng sau să țip? Poate aș putea să fug! Ar fi cea mai onorabilă soluție. Dacă dispar în noapte și ceață, ai scăpat!

Ochii Gwyneirei aruncară fulgere la ideea unei asemenea aventuri. Și mai bine decât fuga de una singură ar fi fost dacă ar fi sedus-o cineva...

Silkham strânse pumnii.

– Gwyneira, nici eu nu știu ce e de făcut! Desigur că mi-ar fi penibil dacă ai refuza. Dar îmi este tot atât de penibil dacă te simți doar obligată. Și nu mi-aș ierta-o niciodată dacă ai fi dincolo nefericită. De aceea te rog... ei da, poate poți să... cum să spun, să reflectezi cu bunăvoință asupra cererii?

Gwyneira ridică din umeri.

– Bine. Atunci să examinăm. Dar pentru asta ar trebui să-l aducem încoace pe prezumtivul meu socru, nu-i așa? Și poate și pe mama... sau mai bine nu, nervii ei nu rezistă la așa ceva. Pe mama o lămurim mai târziu. Deci, unde este domnul Warden?

Gerald Warden așteptase într-o încăpere alăturată. După opinia sa, evenimentele, care se petreceau în acea zi în casa Silkham erau destul de distractive. Lady Sarah și lady Diana ceruseră deja în total de șase ori sticlușele cu săruri; apoi se plângeau cu schimbul de o neliniște nervoasă și de sleială. Cameristele nu mai reușeau să facă față emoțiilor. Pe moment, lady Silkham, ținând o pungă cu gheață pe frunte, se odihnea în salon, iar lady Riddleworth, în camera de oaspeți, îl implora pe soțul ei să facă ceva pentru a o salva pe Gwyneira, chiar dacă ar fi să-l provoace pe Warden la duel. În mod firesc, colonelul nu înclina spre o asemenea soluție. Doar că îl tratã pe

neozeelandez cu dispreț și păru să nu dorească nimic cu mai multă ardoare decât să părăsească cât se poate de repede casa socrului său.

La rândul ei, Gwyneira, după toate aparențele, tratã situația cu detașare. Era vizibil că Silkham refuzase să-l invite pe Warden la prima discuție pe care o purta cu fiica sa, dar o ieșire plină de temperament a fetei ar fi putut fi auzită și în încăperea alăturată. Când Warden fu invitat în camera bărbaților, o găsi pe Gwyneira fără nici o urmă de lacrimi, dar cu obrajii arzând. Se așteptase tocmai la așa ceva: pentru Gwyneira, cererea lui era neașteptată, dar desigur că nu i se împotrivea. Încordată, ea își îndreptă privirea ochilor de un albastru fascinant spre bărbatul care o ceruse în acest mod neobișnuit în căsătorie.

– Există o imagine sau așa ceva?

Gwyneira nu se opri la discuții preliminare, ci merse direct la subiect. Warden o găsi la fel de fascinantă ca și în ziua precedentă. Fusta ei albastră, simplă, îi sublinia silueta suplă, bluza cu volane o făcea să pară mai adultă, dar de data aceasta nu se chinuise cu prinderea superbei ei coame roșii. Camerista legase cu o panglică albastră de catifea două șuvițe la ceafă, pentru a lăsa liberă fața. În rest, părul cădea buclat și liber pe spate.

– O imagine? întrebă Gerald Warden uimit. Ei da... desene cu așezarea fermei... Aș avea un desen, fiindcă doream să discut niște detalii ale casei cu un arhitect englez...

Gwyneira râse. Nu se arătă deloc cutremurată sau măcar înfricoșată.

– Nu la casă m-am gândit, domnule Warden! La fiul dumneavoastră! La... Lucas. Nu aveți un dagherotip sau o fotografie?

Gerald Warden scutură din cap.

– Îmi pare rău, doamnă. Dar Lucas vă va plăcea. Fosta mea soție a fost o frumusețe și toată lumea spune că Lucas îi seamănă leit. Este înalt, mai înalt ca mine, dar suplu. Are părul blond cenușiu, ochi fumurii... și este foarte bine crescut, lady Gwyneira! M-a costat o avere, pedagogi particulari din Anglia, unul după altul... Câteodată mă gândesc că am exagerat puțin... Deh. Lucas este... în orice caz,

societatea este încântată de el. Vă va plăcea și Kiward Station, Gwyneira! Casa este construită după modele englezești. Nu obișnuitele cabane de lemn, nu, o casă boierească, construită din gresie. Totul de cea mai bună calitate! Mobila o aduc din Londra, de la cele mai bune tâmplării. Pentru a nu greși cu nimic, am angajat special un decorator care să facă alegerea mobilelor. Nu vă va lipsi nimic, milady! Desigur că personalul nu este atât de bine educat cum este camerista dumneavoastră de aici, dar maorii noștri sunt binevoitori și gata să învețe. Putem să amenajăm și o grădină de trandafiri, dacă doriți...

Se opri, când o văzu pe Gwyneira strâmbându-se. Grădina de trandafiri păru mai degrabă să o sperie.

– Pot să o iau pe Cleo cu mine? întrebă fata.

Mica cățea stătuse liniștită sub masă, dar acum, auzindu-și numele, ridică capul. Se uită la Gwyneira cu acea privire adoratoare, de Collie, de acum cunoscută lui Gerald.

– Pot să o iau și pe Igraine?

Gerald Warden se gândi puțin, până pricepu că este vorba de iapa Gwyneirei.

– Gwyneira, nu și calul! interveni lordul Silkham înverșunat. Te porți ca un copil! Este vorba de viitorul tău și tu te gândești doar la jucăriile tale!

– Privești animalele mele drept jucării? răbufni Gwyneira, vizibil jignită de observația tatălui ei. Un câine de pază, care câștigă toate concursurile și cel mai bun cal de vânătoare din Powys?

Gerald Warden își văzu șansa.

– Milady, puteți să vă aduceți tot ceea ce doriți! spuse el împăciuitor și se situa prin aceasta de partea Gwyneirei. Iapa va fi o podoabă a grajdurilor mele. Dar ar trebui să ne gândim să achiziționăm și un armăsar pe măsură. Iar cățeaua... doar știți că mi-am manifestat deja de ieri interesul.

Gwyneira tot mai părea să fie supărată, dar se stăpâni din greu și reuși chiar să facă glume.

– Deci asta se ascunde în spatele demersurilor, remarcă ea cu un zâmbet șăgalnic, dar cu ochi cam reci. Toată cererea în căsătorie s-a făcut pentru ca să obțineți acest câine de pază performant. Acum înțeleg. Dar cu toate acestea voi analiza cererea dumneavoastră cu bunăvoință. Poate că vă sunt mai de preț dumneavoastră, decât lui. Cel puțin se pare că puteți face diferența dintre un cal de călărie și o jucărie, domnule Warden. Permiteți-mi acum să mă retrag. Și mă vei scuza și tu, tată. Trebuie să meditez la toate acestea. Ne vedem la ceai, cred.

Gwyneira ieși repede, plină de o furie imprecisă, dar arzătoare. Ochii i se umplură de lacrimi, dar nu va permite nimănui să vadă acest lucru. Ca de fiecare dată când era furioasă și își făcea planuri de răzbunare, o îndepărtă pe cameristă, se ghemui în colțul cel mai îndepărtat al patului cu baldachin și trase perdelele. Cleo mai verifică dacă într-adevăr camerista plecase. Apoi se strecură printr-un fald și, mângâietor, se lipi de stăpână.

– Acum știm cel puțin ce gândește tatăl meu despre noi, remarcă Gwyneira și scărpină ușor blana moale a lui Cleo. Tu ești doar o jucărie, iar eu sunt o miză la Black-Jack.

Adineauri, când tatăl ei îi descrisese situația, nu i se părea a fi chiar așa de rău să fi o miză. De fapt era mai degrabă amuzant că tatăl ei sărise astfel calul, și desigur că această cerere în căsătorie nu era gândită foarte serios. Pe de altă parte – nu prea ar fi fost pe placul lordului Silkham, dacă Gwyneira pur și simplu ar fi refuzat să ia în considerare propunerea lui Warden! Dincolo de faptul că oricum tatăl ei i-a pierdut la joc viitorul, doar Warden câștigase oile, cu sau fără Gwyneira! Ori banii obținuți de pe turmă ar fi fost dota ei. Gwyneira nu ar fi insistat pentru o căsătorie. Dimpotrivă, de fapt îi plăcea foarte mult să stea la Silkham Manor și cel mai mult i-ar fi plăcut să preia într-o zi conducerea fermei. Cu siguranță că ar fi făcut o treabă mai bună decât fratele ei, pe care din viața de la țară îl interesa doar vânătoarea și, câteodată, concursurile. În copilărie, Gwyneira își imaginase viitorul acesta în culori strălucitoare. Dorea să

trăiască cu fratele ei la fermă și să se ocupe de tot, pe când John Henry s-ar fi distrat. Pe atunci, ambii copii găseau că este o idee bună.

– Voi fi călăreț de curse! declarase John Henry. Și voi crește cai!

– Iar eu mă voi ocupa de oi și de ponei! declarase Gwyneira tatălui ei.

Cât timp copiii au fost mici, lordul Silkham râsese de aceste idei și o numise pe fiica lui „mica mea administratoare". Dar cu cât creșteau copiii, cu cât muncitorii de la fermă vorbeau mai respectuos despre Gwyneira și cu cât mai des reușea Cleo să întreacă la concursuri câinele de pază al lui John Henry, cu atât mai puțin se bucura Silkham să o vadă pe fiica sa la grajduri.

Iar astăzi susținuse că munca ei acolo era doar joacă! Gwyneira își mototoli perna cu furie. Dar apoi începu să reflecteze. Oare lord Silkham chiar gândea astfel? Nu era mai degrabă vorba despre faptul că vedea în Gwyneira o concurență pentru fiul și moștenitorul lui? Cel puțin ca ceva supărător și ca pe un obstacol în deprinderea cu munca a viitorului stăpân al fermei? Dacă situația se prezenta astfel, cu siguranță că nu avea nici un viitor la Silkham Manor! Cu sau fără dotă, dar cel puțin la anul, când fratele ei va termina colegiul, tatăl ei o va mărita. Mama ei oricum insista în acest sens; nu mai avea răbdare să o vadă pe fiica ei cea sălbatică surghiunită definitiv în fața șemineului, cu un gherghef în mână. Și, având în vedere situația financiară, Gwyneira nu putea avea pretenții. Desigur că nu s-ar fi găsit un tânăr lord cu o gospodărie asemănătoare celei de la Silkham Manor! Trebuia să se bucure dacă dădea de un bărbat de factura colonelului Riddleworth. Și s-ar putea chiar să ajungă la o gospodărie la oraș, la o căsătorie cu al doilea sau al treilea fiu al unei familii de nobili, care să-și ducă zilele ca medic sau avocat la Cardiff. Gwyneira se gândi la ceaiurile din fiecare după-amiază, la ședințe ale comitetelor de binefacere... și se scuturâ.

Dar mai era cererea în căsătorie a lui Gerald Warden! Până acum văzuse în călătoria în Noua Zeelandă numai un joc al minții. Foarte palpitant, dar cu totul imposibil! Însăși ideea de a se lega de un bărbat aflat la capătul celălalt al pământului – cu un bărbat pe care însăși

tatăl lui nu-l putea descrie în mai mult de douăzeci de cuvinte – i se părea o greșeală. Dar acum se gândi cu seriozitate la Kirward Station. O fermă, unde ar putea să fie stăpână, o soție de pionier, cum erau descrise eroinele din acele cărțulii de două parale! Desigur că Warden exagera în descrierea saloanelor sale și a fastului casei sale. Doar voia să facă o bună impresie părinților ei. Probabil că ferma mai era în construcție. Trebuia să fie așa, altfel de ce ar cumpăra Warden oi? Gwyneira ar lucra alături de soțul ei. Ar putea ajuta la strânsul oilor și ar putea amenaja o grădină în care să cultive legume adevărate, nu niște trandafiri plictisitori. Se și vedea mergând plină de sudoare în urma unui plug tras de un armăsar Cob peste pământul tocmai desțelenit.

Iar Lucas... cel puțin era tânăr și se spunea că ar fi arătos. Nu putea cere mai mult. Nici în cazul unei căsătorii în Anglia dragostea nu ar fi jucat vreun rol.

– Ce zici de Noua Zeelandă? o întrebă pe cățelușa ei și o scărpină pe burtă.

Cleo o privi vrăjită și îi dărui un zâmbet de „colie".

Gwyneira zâmbi la rândul ei.

– Ei bine, acceptat în unanimitate! chicoti ea. De fapt... va trebui să o întrebăm și pe Igraine. Dar facem pariu că va accepta, dacă îi voi povesti de armăsar?

Alegerea trusoului Gwyneirei se transformă într-o lungă și aprigă luptă între fată și lady Silkham. După ce își reveni din multiplele leșinuri, ocazionate de decizia Gwyneirei, lady Silkham se dedică plină de zel pregătirilor de nuntă. Și, desigur, se căină fără sfârșit și cu un noian de cuvinte de faptul că acest eveniment nu putea avea loc la Silkham Manor, ci se va desfășura undeva „în sălbăticie". În orice caz, descrierile viu colorate ale lui Gerald Warden despre casa seniorială din Canterbury Plains erau mult mai apreciate de lady Silkham decât de fiica ei. Apoi îi era de mare ajutor faptul că Gerald participa cu tot sufletul la problemele legate de trusou.

– Desigur că fiicei dumneavoastră îi trebuie o rochie superbă de mireasă! declară el, după ce Gwyneira tocmai refuzase un vis din volane albe și trena de câțiva metri, susținând că probabil va trebui să meargă călare la cununie și această îmbrăcăminte ar deranja doar.

– Vom celebra acest eveniment fie în biserica de la Christchurch sau – ceea ce mi-ar conveni mie personal mai mult – în cadrul unei ceremonii la fermă. În primul caz, cununia ar fi desigur mai festivă, dar pentru recepția ce ar urma ar fi greu de închiriat încăperi adecvate și personal școlit. În această idee sper să-l pot convinge pe reverendul Baldwin să facă o vizită la Kiward Station. Acolo pot să-i servesc pe oaspeți într-un cadru mai stilat. Oaspeți iluștri, se înțelege. Va fi prezent general-locotenentul, reprezentanți de frunte ai Coroanei, ai negustorimii... toată societatea bună din Canterbury. De aceea, rochia Gwyneirei nici nu poate fi destul de prețioasă. Vei arăta minunat, copila mea!

Gerald o bătu pe Gwyneira ușor pe umăr și se retrase apoi pentru a discuta cu lordul Silkham expedierea cailor și a oilor. Cei doi bărbați ajunseseră de comun acord la hotărârea de a nu mai vorbi niciodată despre acel fatal joc de cărți. Lordul Silkham trimise oile și câinii ca dotă în ținutul de peste mări, iar lady Silkham prezenta logodna cu Lucas Warden drept o legătură deosebit de reușită cu una din cele mai vechi familii din Noua Zeelandă. Iar acest lucru era chiar adevărat. Părinții mamei lui Lucas au făcut parte din primii coloniști de pe Insula de Sud. Dacă totuși în saloane se clevetea pe seama acestei situații, acest lucru nu a ajuns la urechile doamnei Silkham sau a fiicelor ei.

Oricum Gwyneirei nu i-ar fi păsat. Se târa fără nici un fel de plăcere la desele ceaiuri, unde, privitor la emigrarea ei, așa-zisele ei prietene jubilau cu două fețe, pentru ca mai apoi să vorbească pline de încântare despre viitori lor soți din Powys sau chiar de la oraș. Dacă se întâmplă să nu fie prevăzută o vizită, mama Gwyneirei insista ca ea să examineze mostre de stofe și apoi să stea ore în șir model pentru croitorese. Lady Silkham îi comandă rochii festive și pentru după-amiază, se îngriji să aibă îmbrăcăminte elegantă de călătorie și

abia putea crede că în primele luni în Noua Zeelandă, Gwyneira va avea nevoie mai degrabă de lucruri ușoare, de vară, și nu îmbrăcăminte de iarnă. Dar de partea cealaltă a globului terestru anotimpurile erau inversate, o asigura neobosit Gerald.

Altfel trebuia veșnic să intermedieze, atunci când cearta legată de „a doua rochie de după-amiază sau a treia rochie de călărit" escalada.

– Nu se poate, se enervă Gwyneira, ca eu să fiu pasată de la un ceai de după-amiază la altul, ca la Cardiff! Ați spus că este o țară nouă, domnule Warden! Parțial încă nelocuită! Acolo nu îmi trebuie rochii de mătase!

Gerald Warden le zâmbi ambelor adversare.

– Domnișoară Gwyneira, veți găsi la Kiward Station același cadru social, ca aici, nu vă faceți griji, începu el, deși știa că mai degrabă lady Silkham era cea care își făcea probleme în acest sens. E drept că distanțele sunt mult mai mari. Cel mai apropiat vecin, cu care întreținem relații sociale, stă la șaizeci de kilometri. Nu ne vizităm la un ceai de după-amiază. Iar construcția șoselelor se află încă în stadiu incipient. De aceea preferăm să mergem călare în vizită la vecini, în loc să luăm o trăsură. Dar asta nu înseamnă că în cazul contactelor noastre sociale, lucrurile s-ar desfășura mai puțin civilizat. Doar că trebuie avute în vedere vizite de câteva zile, fiindcă vizitele scurte nu rentează și desigur că vă trebuie o garderobă adecvată. De altfel am rezervat biletele de călătorie. Plecăm în data de 18 iulie de la Londra la Christchurch cu vasul *Dublin*. O parte din spațiul de mărfuri va fi pregătită pentru transportul animalelor. Doriți să veniți în această după-amiază să vedeți armăsarul, domnișoară Gwyneira? Cred că în ultimele zile nu prea ați ieșit din camera de probă.

Doamna Fabian, guvernanta franțuzoaică a Gwyneirei, își făcea probleme legate de situația critică a culturii în colonii. Deplângea în toate limbile care îi stăteau la dispoziție că Gwyneira nu va mai putea să-și continue educația muzicală, deși cântatul la pian era singura activitate recunoscută pe plan social pentru care fata avea cât de cât aptitudini. Dar și aici Gerald reuși să aplaneze conflictul: bineînțeles

că exista un pian în casă; soția, care murise, a cântat excelent la pian și l-a învățat și pe fiul ei această artă. Se spune că Lucas era un pianist excelent.

În mod ciudat, tocmai *madame* Fabian a fost cea care a reușit să smulgă de la neozeelandez mai multe informații despre viitorul soț al Gwyneirei. Învățătoarea aceasta cu simț artistic a știut să pună întrebările potrivite – ori de câte ori era vorba de concerte și cărți, de teatru și de galeriile de la Christchurch, se amintea numele lui Lucas. După cum reieșea, logodnicul Gwyneirei era foarte cultivat și cu talent artistic. Picta, făcea muzică și întreținea o corespondență detaliată cu oameni de știință din Anglia, fiind vorba mai ales de continuarea cercetării faunei deosebite a Noii Zeelande. Gwyneira spera să împărtășească acest interes, pe când celelalte descrieri ale pasiunilor lui Lucas i se păreau aproape stranii. De la moștenitorul unei ferme de oi de peste mări te aștepți la activități mai puțin artistice. Cowboyii din cărțuliile de doi bani, garantat că nu s-ar fi atins de un pian. Dar poate că Gerald Warden exagera și de această dată. Desigur că baronul oierilor încerca să-și prezinte familia într-o lumină mai prielnică. Realitatea va fi mai aspră și mai palpitantă! În orice caz, Gwyneira își uită notele muzicale în momentul în care, în sfârșit, veni timpul să împacheteze trusoul în valize și lăzi.

Doamna Greenwood reacționă surprinzător de relaxată la demisia lui Helen. Dar, oricum, George urma să frecventeze după vacanță un colegiu, nu avea deci nevoie de o educatoare, iar William...

– În ceea ce îl privește pe William, o să încerc să găsesc eventual o persoană mai înțelegătoare, reflectă doamna Greenwood. Este încă atât de copilăros, trebuie ținut cont de acest lucru!

Helen se stăpâni și îi dădu dreptate, dar se gândea deja la noile ei eleve de la bordul vasului *Dublin*. Doamna Greenwood, generoasă, îi permise să lungească duminică timpul necesar frecventări misei și, la școala de duminică, să facă cunoștință cu fetele. După cum era de așteptat, erau firave, subnutrite și speriate. Toate purtau sarafane gri, curate, peticite de repetate ori; dar nici la Dorothy, cea mai mare

dintre ele, nu se conturau dedesubt forme feminine. Fata tocmai împlinise treisprezece ani și petrecuse, împreună cu mama, zece ani din scurta ei viața la casa săracilor. La început, mama lui Dorothy era angajată undeva, dar fata nu-și mai amintea de acest lucru. Știa doar că mama ei se îmbolnăvise la un moment dat și că în cele din urmă murise. De atunci trăia la orfelinat. De călătoria spre Noua Zeelandă se temea ca de moarte, dar, pe de altă parte, era gata să facă tot ce era imaginabil ca să intre în voia viitorilor stăpâni. Dorothy învățase abia la orfelinat să scrie și să citească, dar se străduia din răsputeri să depășească această rămânere în urmă. Helen hotărî în sinea ei să îi dea în continuare lecții pe vas. Din prima clipă o simpatiză pe această fată delicată, cu părul negru, care va deveni cu siguranță o frumusețe dacă va fi hrănită cum trebuie și dacă nu i se vor mai da motive să umble cu capul plecat și să se supună în tăcere, ca un câine bătut, în fața tuturor. Daphne, a doua ca vârstă, era mai curajoasă. Trebuise timp îndelungat să supraviețuiască în stradă și desigur că se datora mai degrabă norocului, decât nevinovăției, că nu a fost prinsă furând, ci a fost găsită bolnavă și epuizată sub un pod. La orfelinat, a fost tratată cu asprime. Directoarea considerase, se pare, părul ei de un roșu aprins ca un semn indubitabil al poftei de viață, ba mai mult, a lăcomiei de viață și o pedepsise pentru fiecare privire zburdalnică. Daphne a fost singura dintre cele șase fete care se prezentase benevol pentru expedierea peste mări. Pentru cele două fete gemene de cel mult zece ani, Laurie și Mary din Chelsea, acest lucru cu siguranță că nu era valabil. Nu erau prea deștepte, deși cuminți și puteau fi de folos, dacă ajungeau să înțeleagă ce se dorește din partea lor. Laurie și Mary credeau fiecare cuvânt pe care-l spuseseră băieții rău intenționați de la orfelinat despre îngrozitoarele primejdii ale călătoriei pe mare; de aceea abia puteau s-o creadă pe Helen că nu are rețineri față de acest voiaj. În schimb Elisabeth, o visătoare de doisprezece ani, cu părul lung, blond, găsea că este romantic să te așterni la drum către un soț necunoscut.

– Oh, domnișoară Helen, va fi ca un basm! șopti ea. Elisabeth râsâia puțin, din cauza aceasta era mereu luată peste picior și ridica

doar rar vocea. Un prinț, care vă așteaptă! Precis că se mistuie de dorul dumneavoastră și vă visează în fiecare noapte!

Helen râse și încercă să se desprindă din îmbrățișarea celei mai tinere dintre eleve, Rosemary. Se susținuse că Rosie ar fi avut unsprezece ani, dar Helen aprecia că acest copil speriat la culme ar putea avea, în cel mai bun caz, nouă ani. Era de neînțeles cum a putut cineva avea ideea că această ființă răvășită ar putea să-și câștige singură existența. Până acum, Rosemary se agățase de Dorothy. Acum, dacă i se oferea un adult prietenos, trecu fără nici o ezitare la Helen. Aceasta era înduioșată să simtă în mâna ei mâna mică a lui Rosie, dar știa că nu are voie să încurajase atașamentul fetei: copiii erau deja promiși unor stăpâni din Christchurch, iar ea nu putea în nici un caz să alimenteze speranța lui Rosie că la sfârșitul călătoriei ar putea rămâne la ea.

Cu atât mai mult, cu cât chiar soarta proprie a lui Helen era încă nesigură. Nu primise nici o veste din partea lui O'Keefe.

Cu toate acestea, Helen își pregăti un fel de trusou. Își investi puținii bani strânși în două rochii noi și în desuuri și cumpără ceva lenjerie de pat și de masă pentru noul ei cămin. Contra unei mici sume putea să-și ia cu ea și iubitul ei balansoar, așa că Helen petrecu ore în șir împachetându-l cu grijă. Pentru a-și stăpâni emoțiile, începu de timpuriu să se pregătească de călătorie și ajunsese să termine împachetatul cu patru săptămâni înainte de începerea călătoriei. Doar obligația neplăcută de a-și înștiința familia despre plecarea ei, o amână până aproape de ultima clipă. Dar la un moment dat nu se mai putea amâna – iar reacția era cea așteptată: sora lui Helen era șocată, frații ei furioși. Dacă Helen nu mai era dispusă să le finanțeze întreținerea, vor trebui să se adăpostească iarăși la reverendul Thorne. Helen era de părere că le va face bine și le și comunică această părere.

În ceea ce o privea pe sora ei, Helen nu luă nici o clipă în serios tiradele acesteia. Susan explica în decursul unor întregi pagini cât de mult îi va lipsi sora ei și în unele locuri scrisoarea prezenta și urme

de lacrimi, dar acestea erau probabil datorate faptului că povara financiară a taxelor de studii ale lui John și Simon urma să apese pe umerii lui Susan.

Când în cele din urmă Susan veni cu soțul ei la Londra, pentru „a mai vorbi o dată despre această problemă", Helen nu puse sub semnul întrebării durerea lui Susan. În schimb, declară că plecarea ei nu va schimba cu nimic relația ei cu Susan.

– Nu ne-am scris nici până acum mai des ca de două ori pe an, spuse, puțin răutăcioasă, Helen. Ai suficient de lucru cu familia ta, și cu siguranță că și pe mine mă așteaptă același lucru.

Dacă ar exista, în sfârșit, un prilej concret de a crede acest lucru!

Dar Howard tăcea în continuare. Doar cu o săptămână înainte de plecarea lui Helen, când renunțase deja să-l pândească în fiecare dimineață pe poștaș, George îi aduse un plic cu multe timbre colorate.

– Domnișoară Davenport! spuse băiatul emoționat. Puteți să-l deschideți imediat. Promit să nu vă dau în vileag și nu mă uit peste umărul dumneavoastră. Mă joc cu William, OK?

Helen era cu elevii ei în grădină: terminaseră deja lecțiile. William se juca de unul singur cu mingea, șutând-o fără nici o noimă prin porțile de crochet.

– Să nu folosești cuvântul „OK"! îl apostrofă din obișnuință Helen, întinzând, cu o grabă necuviincioasă, mâna după scrisoare. De unde cunoști acest cuvânt? Din cărțuliile de două parale, pe care le citește personalul de serviciu? Pentru numele lui Dumnezeu, nu le lăsa împrăștiate pe ici și colo. Dacă William...

– William nu știe să citească, o întrerupse George. Știm amândoi acest lucru, domnișoară Davenport, indiferent de ce crede mama. Și nu voi mai spune niciodată „OK", promit. Citiți acum scrisoarea?

Expresia de pe chipul smead a lui George era de o seriozitate surprinzătoare. Helen s-ar fi așteptat mai degrabă la obișnuitul lui râjetul cu subînțeles.

Dar ce să-i faci? Chiar dacă i-ar fi spus mamei sale că Helen citește în timpul lucrului scrisori particulare – peste o săptămână va fi pe mare, dacă nu...

Helen deschise cu mâinile tremurând scrisoarea. Dacă domnul O'Keefe a mai fi interesat de persoana ei...

Mult stimata mea domnișoară Davenport!

Cuvintele nu pot exprima, cât de mult mi-au mișcat sufletul rândurile dumneavoastră. Scrisoarea dumneavoastră nu am mai lăsat-o din mâini de când am primit-o cu câteva zile în urmă. Mă însoțește pretutindeni, în timpul muncii la fermă, în timpul rarelor vizite la oraș – ori de câte ori duc mâna la scrisoare, mă simt consolat și simt o bucurie debordantă că undeva, departe de mine, bate o inimă pentru mine. Și trebuie să recunosc că, în cele mai întunecate ore de singurătate, duc pe ascuns scrisoarea la buze. Această hârtie, pe care ați atins-o, peste care a trecut răsuflarea dumneavoastră, este pentru mine atât de sfântă ca puținele amintiri legate de familia mea. Pe care le păzesc ca pe niște comori.

Cum va continua relația noastră? Mult stimată domnișoară Davenport, cel mai mult aș dori să vă strig chiar în acest moment: Veniți! Să lăsăm amândoi în urma noastră singurătatea! Să ne debarasăm de vechea piele a disperării și a întunericului! Să îndrăznim amândoi un nou început!

Aici abia așteptăm primele adieri ale primăverii. Iarba începe să încolțească, copacii înmuguresc. Cât de bucuros aș fi să împart cu dumneavoastră această priveliște, acest sentiment îmbătător al trezirii noii vieți! Dar sunt necesare reflecții mai prozaice decât zborul spre înălțimi a unui simțământ de atracție ce înmugurește. Aș dori să vă trimit banii pentru drum, mult stimată domnișoară Davenport. Dar ce zic: Dragă Helen! Dar va mai trebui să aștept, până vor făta oile și va reieși câștigul pe care l-a realizat ferma în acest an. În nici un caz nu vreau să încep viața noastră comună împovărat de datorii.

Stimată Helen, aveți înțelegere pentru această situație? Puteți, vreți să așteptați până când chemarea mea va putea definitiv să se îndrepte spre dumneavoastră? Nu există nimic pe acest pământ ce mi-aș dori mai mult.

Rămân al dumneavoastră prea plecat,

Howard O'Keefe

Inima lui Helen bătea atât de tare, că avea impresia că îi va trebui pentru prima dată în viață o sticluță cu săruri. Howard o voia, o iubea! Putea să-i prilejuiască cea mai mare surpriză! În locul unei scrisori, va merge ea însăși la el! Îi era infinit recunoscătoare reverendului Thorne! Îi era infinit recunoscătoare lui lady Brennan! Da, îi era recunoscătoare și lui George, care îi adusese adineauri vestea...

– Ați... ați terminat de citit scrisoarea, domnișoară Davenport?

Cu mintea dusă în altă parte, Helen nu observase că băiatul se mai afla lângă ea.

– Ați primit vești bune?

De fapt, George nu arăta de parcă ar fi dorit să se bucure împreună cu ea de veste. Dimpotrivă, băiatul părea răvășit.

Helen îl privi îngrijorată, dar apoi nu mai putea să-și ascundă bucuria.

– Cele mai bune vești, pe care le poate primi cineva! spuse ea plină de încântare.

George nu-i răspunse la zâmbet.

– Înseamnă... că vrea într-adevăr să va ia în căsătorie? Nu... nu spune să rămâneți acolo unde sunteți? întrebă el încet.

– Ei, George! Cum ar putea? Cuprinsă de beatitudine, Helen uitase cu desăvârșire că până atunci negase cu strășnicie față de elevii ei că ar fi dat curs anunțului. Ne potrivim de minune! Un bărbat tânăr, deosebit de cult, care...

– Mai cult ca mine, domnișoară Davenport? izbucni băiatul. Sunteți sigură că este mai bun ca mine? Mai înțelept? Mai citit?

Fiindcă... dacă este vorba doar de dragoste... eu... atunci el nu vă poate iubi mai mult, decât vă iubesc eu...

George se întoarse cu spatele, speriat de propriul curaj. Helen trebui să-l prindă de umăr și să-l întoarcă spre ea, pentru a-l putea privi în ochi. El păru că se înfioră la atingerea ei.

– George, ce tot vorbești? Ce știi tu despre dragoste? Ai șaisprezece ani! Ești elevul meu! izbucni consternată Helen, și-și dădu seama în aceeași clipă, că vorbea prostii. De ce nu ar putea cineva să aibă simțăminte profunde la șaisprezece ani?

– Uite ce e, George, eu nu v-am privit, pe tine și pe Howard, niciodată comparativ! încercă ea să explice. Sau în calitate de concurenți. Doar nu știam că tu...

– Nici nu puteați știi! În ochii înțelepți ai lui George se oglindi ceva, care semăna a speranță. Ar fi... ar fi trebuit să vă spun mai din timp. Încă înainte de această chestiune cu Noua Zeelandă. Dar nu am îndrăznit...

Helen era să zâmbească. Băiatul părea atât de tânăr și de vulnerabil, atât de serios în dragostea lui copilăroasă! Ar fi trebuit să observe mai din timp! Privind acum înapoi, descoperi că au fost multe situații care indicau în această direcție.

– A fost foarte corect și normal așa, George, spuse ea liniștitor. Ai înțeles tu însuți că ești prea tânăr pentru astfel de sentimente, și în mod normal nu ai fi vorbit despre ele. Acum vrem să uităm aceste lucruri...

– Sunt cu zece ani mai tânăr ca dumneavoastră, domnișoară Davenport, o întrerupse George. Și, desigur, sunt elevul dumneavoastră, dar nu mai sunt copil! Îmi încep acum studiile și în câțiva ani voi fi un comerciant respectat. Nimeni nu mă va întreb atunci de vârsta mea și de cea a soției mele.

– Dar eu întreb de această vârstă, spuse Helen blând. Îmi doresc un bărbat de vârsta mea, care să se potrivească cu mine. Îmi pare rău, George...

– Și de unde știți, că cel care a scris această scrisoare corespunde așteptărilor dumneavoastră? întrebă chinuit băiatul. De ce îl iubiți?

Ați primit doar acum o scrisoare de la el! Și-a menționat vârsta? Știți dacă vă poate hrăni și îmbrăca corespunzător? Dacă există ceva despre care să puteți discuta? Cu mine și cu tatăl meu ați putut conversa totdeauna într-un mod foarte plăcut. Dacă mă veți aștepta deci... doar câțiva ani, domnișoară Davenport, până să-mi termin studiile! Vă rog, domnișoară Davenport! Dați-mi o șansă!

Băiatul nestăpânit o prinse de mână.

Helen se smulse.

– Îmi pare rău, George. Nu că nu te-aș îndrăgi, dimpotrivă. Dar sunt profesoara ta și tu îmi ești elev. Nu poate fi vorba de mai mult... mai ales că tu, în câțiva ani, vei gândi altfel.

Oare observase Richard Greenwood că fiul lui este îndrăgostit orbește? se întrebă Helen. Oare generoasa donație prin care i s-a plătit drumul o datora și faptului că Richard voia să-i arate fiului său cât de lipsită de speranță este patima lui oarbă?

– Niciodată nu voi gândi altfel! spuse plin de patimă George. În clipa în care voi fi major, în momentul când voi putea întreține o familie, voi fi prezent pentru dumneavoastră! Dacă ați vrea să așteptați, domnișoară Davenport!

Helen clătină din cap. Trebuia să termine această discuție.

– George, chiar dacă te-aș iubi, nu pot aștepta. Dacă vreau să am o familie, trebuie să profit acum de șansă. Howard, este șansa mea. Și îi voi fi o soție credincioasă și devotată.

George o privi disperat. Fața sa îngustă reflecta toate chinurile unei pasiuni refuzate și Helen avu senzația că vede în spatele trăsăturilor, încă imprecise, fața bărbatului care va deveni într-o zi acest flăcău. Un bărbat care merită să fie iubit, un bărbat înțelept, care nu se pripește în privința asumării unor obligații, și care își respectă promisiunile. Helen ar fi dorit să-l ia în brațe, pentru a-l consola, dar desigur că nu putea fi vorba de așa ceva.

Ea aștepta în tăcere, până când George se adună. Helen se aștepta să vadă în ochii lui lacrimi copilărești, dar George o privi liniștit și ferm.

– Vă voi iubi totdeauna! declară el. Totdeauna! Indiferent unde veți fi și ce veți face. Indiferent unde voi fi și ce voi face. Vă iubesc, numai pe dumneavoastră. Să nu uitați acest lucru, domnișoară Davenport.

5

Dublin era un vas impunător, chiar dacă nu avea toate pânzele ridicate. Lui Helen și orfanelor li se părea că este cât o casă, și într-adevăr, în următoarele trei luni *Dublin* avea să găzduiască cu mult mai mulți oameni decât un bloc ieftin cu locuințe de închiriat. Helen spera să nu fie tot atât de expus incendiilor sau prăbușirii; dar cel puțin vasele care navigau pe ruta Noua Zeelandă erau verificate înainte de plecare dacă erau apte de a naviga. Proprietarii trebuiau să dovedească controlorilor Coroanei că era asigurată o aerisire adecvată a cabinelor și că aveau destule provizii de hrană la bord. O parte din provizii încă erau în curs de încărcare, iar Helen bănuia deja ce o aștepta când văzu pe chei butoaiele pline de carne sărată, sacii de cartofi și pachetele de pesmeți. Auzise deja că masa la bord nu era nici pe departe diversificată – cel puțin pentru pasagerii de pe puntea intermediară. Oaspeții din cabinele de clasa întâi erau hrăniți în cu totul alt mod. După cum se șușotea, pentru ei va veni la bord un bucătar.

Îmbarcarea „poporului simplu" era supravegheată de un ofițer bădăran de pe vas și de medicul de la bord. Acesta din urmă aruncă o scurtă privire spre Helen și spre fete, atinse fruntea copiilor, gest prin care voia să constate probabil existența unei boli cu febră și le puse să scoată limba. Când nu rezultă nimic din aceste consultări, încuviință din cap către ofițer, iar acesta bifă numele pe o listă.

– Cabina unu la pupa, anunță el și i se făcu lui Helen și fetelor semn să meargă repede în direcția aceea.

Cele șapte înaintară pipăind prin culoarele strâmte, întunecate ale vasului, care pe deasupra mai erau și înțesate de oameni agitați și de bagajele lor. Helen nu avea multe bagaje, dar până și mica valiză ajunse cu timpul să fie grea. Fetele aveau și mai puțin, doar lenjeria de noapte și câte o rochie de schimb, puse într-o boccea.

În sfârșit, găsiră cabina și fetele se năpustiră înăuntru, răsuflând ușurate. Dar Helen nu era deloc încântată de minuscula cămăruță care urma timp de aproape trei luni să-i fie locuința. Mobilierul de încăperea extrem de joasă și de întunecată consta dintr-o masă, un scaun și șase boxe – paturi suprapuse, după cum constată Helen îngrozită; și mai era și un pat în minus. Din fericire, Mary și Laurie erau obișnuite să-și împartă patul. Ocupară imediat unul din paturile de la mijloc și se ghemuiră acolo strâns una într-alta. Încă le era frică de călătoria aceasta. Erau înspăimântate de mulțimea de acolo și de zgomotul de la bord.

Pe Helen o deranja mai degrabă mirosul penetrant, ce venea de la oile, caii și celelalte animale, care se aflau pe puntea de jos. Tocmai lângă și sub sălașul lui Helen se amenajaseră țarcuri provizorii pentru oi și porci, precum și ocoluri pentru o vacă și doi cai. Helen găsea că este o situație insuportabilă și se hotărî să facă reclamație. Le spuse fetelor să o aștepte în cabină și porni din nou la drum, spre puntea superioară. Din fericire exista un drum mai scurt către aerul proaspăt, decât cel prin puntea intermediară, pe care veniseră. Chiar în fața cabinei lui Helen duceau treptele în sus. Între timp se instalaseră și niște rampe provizorii, pentru a îmbarca animalele. Pe partea din spate a punții nu se vedea nimeni din echipajul vasului; spre deosebire de intrarea din celălalt capăt, partea aceasta nu era păzită. Ori și aici era viermuială din cauza familiilor de emigranți, care își cărau bagajul la bord și se despărțeau de rudele lor plângând și văicărindu-se. Înghesuiala și larma erau de nesuportat.

Dar apoi, la scările pe care se aduceau la bord încărcătura și animalele, mulțimea se despărți. Motivul era lesne de înțeles: tocmai

se încărcau doi cai și unul dintre ei era speriat. Bărbatul scund, vânjos, ale cărui tatuaje albastre de pe ambele brațe dovedeau că face parte din echipaj, era cu totul prins să țină animalul. Helen reflectă dacă nu cumva omul a fost pedepsit să se ocupe de această sarcină străină calificării lui. E sigur că nu avea experiență cu caii, fiindcă se purta destul de neîndemânatic cu armăsarul negru, puternic.

– Vino, diavole tuciuriu, nu am timp nelimitat! urlă el la animal, dar acesta nu-l urmă ascultător.

Dimpotrivă, calul negru se smuci și mai hotărât înapoi și, amenințător, își culcă urechile. Părea ferm hotărât să nu pună nici o copită pe rampa care se clătina amenințător.

Al doilea cal, pe care Helen îl întrezări doar neclar în spatele armăsarului, păru să fie mai liniștit. Înainte de toate, conducătoarea lui părea mult mai curajoasă. Spre surprinderea ei, Helen recunoscu o fată delicată, îmbrăcată într-un elegant costum de călătorie. Nerăbdătoare, aștepta ținând de căpăstru o iapă solidă, brună. Când armăsarul nu făcu nici o mișcare spre a înainta, fata interveni.

– Așa nu va merge, dați-mi-l mie! Helen observă mirată, cum tânăra doamnă, hotărâtă, încredință iapa în grija unui emigrant, care își aștepta rândul, și preluă armăsarul de la marinar. Helen se aștepta ca animalul să se smucească; doar bărbatul acela abia putuse să-l țină. Dimpotrivă, când fata îl prinse mai din scurt și îi vorbi blând, calul negru se liniști imediat.

– Așa, acum mergem pas cu pas, Madoc! Eu merg înainte, tu vii după mine. Și să nu îndrăznești, să mă faci să cad!

Helen își ținu respirația, pe când armăsarul o urmă într-adevăr pe tânăra lady – încordat, dar foarte manierat. Când ajunseră la bord, în siguranță, fata îl lăudă și îl bătu prietenește pe spate. Ca răspuns, armăsarul salivă pe costumul ei de călătorie din catifea albastru-închis, dar păru că ea nici nu observă acest lucru.

– Ce faceți acum cu iapa! strigă ea către marinar, nici pe departe în maniera unei doamne. Igraine nu vă face nimic! Mergeți doar înaintea ei!

Iapa brună se dovedi a fi într-adevăr mult mai liniștită decât tânărul armăsar, deși juca și ea puțin din picioare. Marinarul ținea căpăstrul de capătul cel mai îndepărtat. În acest timp, avea o față de parcă ar fi balansat un drug de dinamită. În orice caz, reuși să aducă iapa la bord și acum putu și Helen să vină cu reclamația. Pe când bărbatul și fata, trecând prin fața cabinei ei, conduceau animalele la puntea inferioară, se adresă marinarului.

– Probabil că nu este vina dumneavoastră, dar cineva trebuie să facă ceva în această chestiune. Nu putem în nici un caz să locuim lângă grajduri. Mirosul este de nesuportat. Și ce se întâmplă dacă animalele scapă? Nu vom fi sigure de viața noastră!

Marinarul ridică din umeri.

– Nu este nimic de făcut, doamnă. Ordin de la căpitan. Animalele trebuie să fie la bord. Iar împărțirea cabinelor este totdeauna aceeași: bărbații singuri în față, familiile la mijloc și femeile singure la pupa. Deoarece sunteți singurele femei neînsoțite, nu puteți face schimb cu nimeni. Resemnați-vă.

Răsuflând din greu, bărbatul alergă după iapă, care se grăbea acum să ajungă din urmă armăsarul și tânăra femeie. Fata îl conduse întâi pe armăsar, apoi pe iapă în două boxe alăturate și îi legă. Când reveni, fusta de catifea albastră era acoperită de fân și paie.

– Lucruri nepractice! mormăi fata și încercă să scuture îmbrăcămintea. Apoi renunță și i se adresă lui Helen. Îmi pare rău că vă deranjează animalele. Dar nu vor putea scăpa. Rampele vor fi îndepărtate... ceea ce nu este lipsit de primejdie. Dacă vasul se scufundă, nu voi putea să o scot pe Igraine de aici! Dar căpitanul insistă. Și va fi făcută curățenie în fiecare zi. Iar oile nu vor mai mirosi așa puternic, dacă li se usucă blana. Apoi ne și obișnuim cu mirosurile...

– Nu mă voi obișnui niciodată să trăiesc într-un grajd! răspunse Helen cu distincție.

Tânăra râse.

– Unde este simțul dumneavoastră de pionierat? Doar vreți să emigrați, nu-i așa? Eu aș face schimb de cabine cu dumneavoastră.

Dar eu dorm sus de tot, domnul Warden a rezervat cabina-salon. Acestea toate sunt fetele dumneavoastră?

Aruncă o privire spre fete, care, conform indicațiilor primite, se retrăseseră în cabină, dar acum, auzind vocea lui Helen, priveau afară, atente și puțin curioase. Mai ales Daphne se uită interesată atât la cai, cât și la îmbrăcămintea elegantă a tinerei lady.

– Oh nu, mă ocup de fete doar pe timpul acestei călătorii. Sunt orfane. Toate aceste animale sunt ale dumneavoastră?

Fata râse.

– Nu, numai caii... mai bine zis, unul din ei. Armăsarul este al domnului Warden. Oile de asemenea. În rest, nu știu cui aparțin animalele, dar eventual va putea fi mulsă vaca! Am avea lapte proaspăt pentru copii. Arată de parcă ar avea nevoie de așa ceva.

Helen, nefericită, dădu din cap.

– Da, sunt foarte slăbuțe. Sper să supraviețuiască acestei călătorii lungi, se vorbește atât de mult de epidemii și de mortalitatea copiilor. Dar cel puțin avem un medic la bord. Sper să-și cunoască meseria. De altfel, numele meu este Helen Davenport.

– Gwyneira Silkham, răspunse fata. Și aceștia sunt Madoc și Igraine... Prezenta atât de firesc caii, de parcă ar fi fost participanți la o societate de animale. Și Cleo... unde s-a ascuns oare? Ah, aici este. Iar își face prieteni.

Helen urmări privirea Gwyneirei și văzu o mogâldeață de blană, care păru să-i zâmbească prietenos. E drept că prezenta cu această ocazie niște dinți impunători, ceea ce o făcu de temut în ochii lui Helen. Se sperie când o văzu pe Rosie lângă animal. Fetița se ghemui cu atâta încredere în blana lui, cum o făcea cu fustele lui Helen.

– Rosemary! strigă Helen alarmată.

Fetița se sperie și se desprinse de câine. Acesta se întoarse cu o privire întrebătoare spre ea și ridică o lăbuță, parcă rugând-o.

Gwyneira râse și făcu la rândul ei un gest liniștitor cu mâna.

– Lăsați-o pe cea mică să se joace liniștită cu ea, spuse degajată. Cleo iubește copiii, nu-i va face nimic. Ei da, va trebui să plec. Domnul Warden probabil că mă așteaptă. Și nu ar trebui să fiu aici, ci

să mai petrec ceva timp cu familia mea. Doar de aceea au venit special la Londra părinții și frații și surorile. Iarăși așa o prostie. Mi-am văzut familia în fiecare zi, timp de șaptesprezece ani. S-a spus tot. Dar mama mea plânge tot timpul, iar surorile mele îi țin isonul. Tatăl meu se scaldă în reproșuri față de sine, fiindcă mă trimite în Noua Zeelandă, iar fratele meu este atât de invidios, că ar dori să-mi sară la gât. De abia aștept, să ridicăm ancora. Ce este cu dumneavoastră? Nu a venit nimeni pentru dumneavoastră?

Gwyneira privi în jur. Pe puntea intermediară era peste tot vânzoleală, erau oameni care plângeau și se lamentau. Se schimbau ultimele cadouri, se trimiteau salutări. Multe din aceste familii se despărțeau cu această ocazie pentru totdeauna.

Helen scutură din cap. Plecase singură cu o trăsură de la casa familiei Greenwood. Balansoarul, care ocupa mult loc, fusese urcat cu o zi înainte la bord.

– Merg la soțul meu, la Christchurch, explică ea, de parcă acest fapt ar fi o explicație pentru lipsa rudelor.

Dar în nici un caz nu dorea să fie compătimită de această tânără bogată și, în mod vizibil, privilegiată.

– Așa deci! Atunci familia dumneavoastră este deja în Noua Zeelandă? întrebă Gwyneira emoționată. Trebuie să-mi povestiți cu altă ocazie despre ea, deoarece eu nu am fost niciodată... dar acum chiar că trebuie să plec! Pe mâine, copii, să nu vă îmbolnăviți de rău de mare! Hai, Cleo!

Gwyneira dădu să plece, dar micuța Dorothy o opri. Timidă, o trase de fustă.

– Domnișoară, mă scuzați, dar rochia dumneavoastră este foarte murdară. Mama dumneavoastră vă va certa.

Gwyneira râse, dar apoi își privi îngrijorată îmbrăcămintea.

– Ai dreptate, va face fețe, fețe! Sunt imposibilă. Nici la despărțire nu mă pot purta ca lumea.

– Pot să vă perii îmbrăcămintea, domnișoară. Mă pricep la catifea. Dorothy ridică o privire plină de sârguință spre Gwyneira și arătă ezitând spre scaunul din cabina ei.

Gwyneira se așeză.

– Unde ai învățat așa ceva, micuțo? întrebă ea surprinsă, când Dorothy, înarmată cu peria lui Helen, se apucă să-i curețe cu iscusință haina; e clar că fata observase cum și-a pus Helen ustensilele de întreținerea îmbrăcămintei în dulăpiorul minuscul, care era lângă fiecare pat.

Helen suspină. Când achiziționase prețioasele perii, nu se gândise că vor fi folosite la îndepărtarea urmelor de gunoi.

– La orfelinat primim adesea haine purtate ca donație. Dar nu le păstrăm, se vând. Desigur, în prealabil trebuie curățate, iar eu ajut întotdeauna. Vedeți, miss, acum hainele dumneavoastră sunt iar frumoase!

Dorothy zâmbi sfioasă.

Gwyneira se căută prin buzunare după o monedă, pentru a o recompensa pe fată, dar nu găsi nimic, costumul era încă prea nou.

– Vă aduc mâine un cadou drept mulțumire, promit! îi spuse ea lui Dorothy, când se pregăti să plece. Iar tu vei deveni o bună gospodină. Sau o cameristă la oameni foarte deosebiți! Ne mai vedem!

Gwyneira flutură mâna către Helen și fete și, iute de picior, trecu peste pod.

– Nici ea nu crede ce spune! declară Daphne și scuipă după ea. Asemenea oameni fac tot timpul promisiuni, apoi nu-i mai vezi niciodată. Trebuie să ai grijă, să-ți dea pe loc ceva, Dot! Altfel nu vei obține nimic!

Helen ridică ochii spre cer. Cum era oare chestiunea cu „fetele alese, cuminți și educate spre a sluji cu modestie"? În orice caz, trebuia să se arate acum hotărâtă.

– Daphne, să ștergi imediat scuipatul! Domnișoara Gwyneira nu este obligată cu nimic față de voi. Dorothy s-a oferit singură să o slujească. Era un gest amabil, nu o afacere. Iar domnișoarele nu scuipă!

Helen căută din ochi o găleată pentru curățenie.

– Dar noi nu suntem domnișoare! chicotiră Laurie și Mary.

Helen le privi aspru.

– Când ajungem în Noua Zeelandă, veți fi! le promise. Cel puțin vă veți purta ca atare!

Hotărâtă, începu să le educe.

Gwyneira răsuflă ușurată când fură depărtate ultimele pasarele ce legau cheiul de *Dublin*. Orele de rămas-bun fuseseră obositoare, doar râurile de lacrimi ale mamei ei umpluseră trei batiste. La acestea se adăugau vaietele surorilor ei și atitudinea tristă a tatălui ei, care ar fi fost mai nimerită la o execuție decât la o nuntă. Și, ca o încununare a tuturora, invidia fățișă a fratelui ei irita nervii Gwyneirei. El ar fost bucuros să schimbe moștenirea din Wales contra aventurii ei! Gwyneira își stăpâni un chicotit isteric. Ce păcat că John Henry nu putea să se căsătorească cu Lucas Warden!

Dar acum, în sfârșit, *Dublin* va ridica ancora. Un vâjâit puternic, ca de furtună, anunță că se ridicaseră pânzele. Încă în seara aceasta, vasul va ieși pe Canalul Mânecii și va naviga spre Atlantic. Gwyneira ar fi vrut să rămână la cai, dar desigur că acest lucru nu se cădea. Deci rămase cuminte pe punte și flutură cel mai mare șal pe care îl avea, către familia rămasă jos, până când țărmul aproape că se pierdu din vedere. Gerald Warden observă că nu pierdu nici o lacrimă.

Micile eleve ale lui Helen plânseră cu atât mai amarnic, dar oricum atmosfera de pe puntea intermediară era mai tensionată decât cea de la călătorii avuți. Pentru emigranții mai săraci, această despărțire era cu cea mai mare probabilitate pentru totdeauna; apoi, cei mai mulți se îndreptau spre un viitor mult mai nesigur decât Gwyneira și tovarășii ei de drum de pe puntea superioară. Helen își duse mâna la buzunar, la scrisorile lui Howard, pe când le consola pe fete. Cel puțin ea era așteptată...

Cu toate acestea, în prima noapte de la bord, dormi prost. Încă nu se uscase lâna oilor; mirosul lor de bălegar și de lână udă deranjă în continuare nasul sensibil a lui Helen. Dura o veșnicie până adormeau copiii și chiar și atunci se trezeau la fiecare zgomot. Când Rosie veni pentru a treia oară în patul lui Helen, aceasta nu mai avea nici

sufletul, dar nici energia s-o trimită înapoi. Laurie și Mary se agățau una de alta, iar a doua zi de dimineață, Helen le găsi pe Dorothy și pe Elisabeth strâns ghemuite una într-alta într-un colț al patului lui Dorothy. Numai Daphne dormea adânc; dacă visa cumva, trebuie să fi fost un vis frumos, fiindcă atunci când Helen se porni s-o trezească, fata zâmbea în somn.

Prima dimineață pe mare se arătă neașteptat de prietenoasă. Domnul Greenwood o avertizase pe Helen că primele săptămâni ale călătoriei ar putea fi foarte agitate, deoarece marea dintre golful Biskaya și Canalul Mânecii este de obicei aspră. Dar astăzi, vremea le acordă emigranților un termen de grație. Soarele era cam palid după o zi ploioasă, în lumina spălăcită marea era de un cenușiu ca de oțel. *Dublin* se mișca greoi și lent pe suprafața netedă a apei.

– Nu mai văd nici un țărm, șopti Dorothy speriată. Dacă ne scufundăm acum, nu ne găsește nimeni! Atunci trebuie să ne înecăm cu toții!

– Te-ai fi înecat și dacă vasul s-ar fi scufundat în portul de la Londra, remarcă Daphne. Doar nu știi să înoți și până ar fi salvat toți pasagerii de pe puntea superioară, te-ai fi înecat de mult.

– Nici tu nu știi să înoți! îi răspunse Dorothy. Și tu te-ai fi înecat, la fel ca mine!

Daphne râse.

– Nu m-aș fi înecat. Am căzut o dată, pe când eram mică, în Tamisa, dar am dat din mâini și din picioare, până când am ieșit. Gunoiul plutește la suprafață, a spus babacul meu...

Helen decise să întrerupă discuția nu numai din motive educaționale.

– A spus *tatăl* tău, Daphne! o corectă ea. Chiar dacă nu s-a exprimat prea ales. Iar acum încetați să le mai speriați pe celelalte, altfel le piere pofta de mâncare la micul dejun. Putem să îl aducem acum. Deci, cine merge la cambuză? Dorothy și Elisabeth? Foarte bine. Laurie și Mary au grijă să aducă apă pentru spălat... Da, da, domnișoarelor, ne spălăm! O domnișoară are grijă de ordine și curățenie și în timpul unei călătorii.

O oră mai târziu, când Gwyneira se grăbi pe puntea intermediară să se îngrijească de cai, i se prezentă o imagine stranie. Spațiul exterior al cabinelor era aproape gol, cei mai mulți pasageri erau probabil ocupați cu micul dejun sau îi măcina durerea despărțirii. Dar Helen și fetele scoseseră masa și scaunul din cabină. Pe acesta din urmă trona Helen, mândră și dreaptă, doamnă din cap până în picioare. În fața ei, pe masă, se afla un tacâm improvizat, compus dintr-o farfurie de tablă, o lingură strâmbă, o furculiță și un cuțit fără tăiș. Dorothy era pe cale să-i servească lui Helen de pe un platou imaginar bucate, pe când Elisabeth se agita cu o sticlă veche, de parcă ar fi fost vin în ea, pe care trebuia să-l servească într-un mod stilat.

– Ce faceți aici? întrebă Gwyneira uluită.

Dorothy chicoti zeloasă.

– Exersăm, cum trebuie să ne purtăm la masă, domnișoară Gwyn... Gwyn...

– Gwyneira. Dar puteți să-mi spuneți Gwyn. Și acum repetați, vă rog, ce exersați?

Gwyneira se uită bănuitoare la Helen. Ieri, tânăra guvernantă îi făcuse o impresie cu totul normală, dar poate că nu era întreagă la minte.

Helen se îmbujoră puțin sub privirea Gwyneirei, dar se reculese repede.

– A trebuit să constat în această dimineață că manierele de la masă ale tinerelor fete lasă foarte mult de dorit, spuse ea. La orfelinat, lucrurile se petreceau probabil ca în cușca animalelor răpitoare. Copiii mănâncă cu degetele și își umplu fălcile, de parcă ar fi vorba de masa cea din urmă de pe acest pământ!

Rușinate, Dorothy și Elisabeth se uitară în pământ. Pe Daphne, dojana o afectă mai puțin.

– Probabil că altfel nu ar fi primit nimic, își exprimă părerea Gwyneira. dacă mă uit la cât de slabe sunt aceste fete... Dar ce să fie aceasta?

Arătă încă o dată spre masă. Helen corectă puțin așezarea cuțitului.

– Le arăt fetelor, cum trebuie să te comporți la masă ca o doamnă și pe lângă aceasta le învăț cele mai importante deprinderi ale unei serviri iscusite, răspunse ea. Cred că este neverosimil să ajungă să fie angajate în gospodării mai mari, unde să aibă posibilitatea să se specializeze ca subrete, bucătărese sau cameriste. Se pare că situația personalului este foarte precară în Noua Zeelandă. Deci le voi da copiilor o pregătire pe cât se poate de cuprinzătoare, pentru a putea fi folositoare stăpânilor în cât mai multe domenii.

Helen înclină din cap prietenoasă către Elisabeth, care turnase într-un mod perfect apă în ceașca de cafea. Eventualele picături scurse, le prinse cu un șervețel.

Gwyneira era în continuare sceptică.

– Folositoare? întrebă ea.

– Aceste copile? Voiam să întreb deja de ieri, de ce sunt trimise peste mări, dar acum pricep unele lucruri... Am dreptate că orfelinatul voia să scape de ele, dar la Londra nu avea nimeni nevoie de servitoare atât de tinere, pe jumătate moarte de foame?

Helen încuviință din cap.

– Se zgârcesc cu fiecare bănuț. Costă trei lire pe an întreținerea unui copil la orfelinat, hrănirea, îmbrăcarea și trimiterea lui la școală. Traversarea cu vasul costă patru lire, dar măcar scapă o dată pentru totdeauna de copii. Altfel, cel puțin pe Rosemary și pe gemene ar trebui să le țină încă doi ani la orfelinat.

– Dar reducerea la jumătate a prețului biletului este valabilă doar la copiii până la doisprezece ani, răspunse Gwyneira, ceea ce o miră pe Helen. Oare fata aceasta bogată se interesase într-adevăr de prețul biletelor de la puntea intermediară? Iar fetele pot fi angajate doar după împlinirea vârstei de treisprezece ani.

Helen ridică ochii, disperată.

– În practică, deja la doisprezece ani; și aș putea jura că Rosemary abia a împlinit opt ani. Dar aveți dreptate: Dorothy și Daphne ar fi trebuit să plătească prețul întreg. Dar onorabilele doamne de la orfelinat le-au întinerit puțin, pentru durata călătoriei...

– Iar de îndată ce ajungem, ca printr-o minune, micuțele vor crește în vârstă, pentru a putea fi angajate la treisprezece ani! Gwyneira râse și se scotoci în buzunarele rochiei de casă largi, peste care aruncase doar o pelerină ușoară. Lumea este rea. Ia luați, fetelor, ceva adevărat de mestecat. Este frumos să te joci de-a servitul, dar cu așa ceva nu vă umpleți stomacul. Luați aici!

Bucuroasă, tânăra femeie scoase la iveală grămezi de prăjiturele și de chifle dulci. Fetele uitară pe loc manierele tocmai învățate și se năpustiră asupra bunătăților.

Helen încercă să restabilească ordinea și să împartă dulciurile cu dreptate. Gwyneira radia de bucurie.

– A fost o idee bună, nu-i așa? o întrebă pe Helen, pe când cele șase fete ședeau mestecând pe marginea unei bărci de salvare și luau, conform indicațiilor, doar mici îmbucături și nu-și mai vârau prăjiturelele întregi în gură. Pe puntea superioară se servește masa ca la Grand Hotel și a trebuit să mă gândesc la șoriceii dumneavoastră atât de slabi. Deci am golit masa cu micul dejun. Vă convine, nu-i așa?

Helen aprobă din cap.

– În nici un caz nu o să se îngrașe de la mâncarea pe care o primesc aici. Porțiile nu sunt prea mari și trebuie să ne aducem mâncarea singure de la bucătărie. Fetele mai mari rețin pe drum jumătate din porții – și în familiile de emigranți de la puntea intermediară mai sunt câțiva flăcăi obraznici. Deocamdată sunt intimidați, dar să vedeți – în două, trei zile vor pândi fetele și vor vămui porțiile. Dar o să supraviețuim acestor câteva săptămâni. Și încerc să le învăț pe aceste fete câte ceva. Este mai mult decât au avut parte vreodată.

Pe când copiii mai întâi mâncară, apoi se jucară cu Cleo, tinerele femei se plimbară discutând în sus și în jos pe punte. Gwyneira era curioasă și voia să știe totul despre noua ei cunoștință. În cele din urmă, Helen povesti despre familia ei și despre locul de muncă la familia Greenwood.

– Înseamnă că nu locuiți deja cu adevărat în Noua Zeelandă? întrebă Gwyneira, puțin decepționată. Nu ați spus ieri, că vă așteaptă soțul acolo?

Helen se îmbujoră:

– Ei da, viitorul meu soț. Eu... veți găsi că este un lucru prostesc, dar călătoresc în ținuturile de peste mări pentru a mă căsători acolo. Cu un bărbat pe care nu îl cunosc decât din scrisori...

Privi rușinată în pământ. Doar în clipa aceea când povestea cuiva, conștientiză Helan grozăvia aventurii sale.

– Atunci aveți aceeași soartă, ca și mine, spuse Gwyneira cam ușuratic. Al meu nici măcar nu mi-a scris!

– Și dumneavoastră? se miră Helen. Și dumneavoastră dați curs cererii în căsătorie a unui necunoscut?

Gwyneira dădu din umeri.

– Ei da, nu este necunoscut. Îl chemă Lucas Warden iar tatăl lui, respectând toate uzanțele, mi-a cerut mâna în numele lui ... Își mușcă buzele. Respectând în mare măsură uzanțele, se corectă ea. Astfel privind lucrurile, totul este în ordine. Dar în ceea ce îl privește pe Lucas... sper că vrea să se căsătorească. Tatăl lui nu mi-a destăinuit dacă l-a întrebat în prealabil... Helen râse, dar Gwyneira vorbise aproape serios. În ultimele săptămâni l-a cunoscut pe Gerald Warden ca pe o persoană care nu întreabă prea multe. Baronul oilor lua deciziile repede și singur și putea reacționa destul de nestăpânit dacă intervenea cineva. În acest fel reușise în cele câteva săptămâni ale șederii sale în Europa să rezolve un volum enorm de probleme. Începând cu achiziționarea oilor, trecând prin înțelegeri cu importatori de lână, discuții cu arhitecți și specialiști în forarea fântânilor, până la cererea în căsătorie în numele fiului său, rezolvă totul cu sânge rece și viteză amețitoare. De fapt, Gwyneirei îi plăcu felul lui hotărât, dar câteodată o înfricoșa puțin. Cu toată condescendența, Warden avea o vână colerică, iar la tratativele de afaceri manifesta câteodată un fel de șiretenie, care îl deranja mai ales pe lordul Silkham. După părerea lui Silkham, neozeelandezul îl păcălise pe crescătorul micului armăsar Madoc după toate regulile – și se punea

întrebarea, dacă jocul de cărți, prin care câștigase mâna Gwyneirei, a fost întru totul cinstit. Gwyneira se întreba câteodată ce părere avea Lucas. Era el oare atât de energic ca tatăl lui? Administra ferma tot atât de eficient și fără compromisuri? Sau acțiunile lui Gerald, făcute câteodată în pripă, își aveau explicația și în faptul că dorea să scurteze cât mai mult atât șederea lui în Europa ca să nu lase prea mult Kiward Station pe mâinile lui Lucas?

Îi povesti lui Helen o versiune mai diluată a relațiilor de afaceri a lui Gerald cu familia ei, care au dus în cele din urmă la cererea în căsătorie.

– Știu că mă duc la o fermă în plină dezvoltare, cu patru sute de hectare de pământ și un efectiv de cinci mii de animale, care urmează să crească, încheie ea. Știu că socrul meu are relații sociale și comerciale cu cele mai bune familii din Noua Zeelandă. Evident că este bogat, altfel nu și-ar putea permite această călătorie și toate celelalte lucruri. Dar nu știu nimic despre viitorul meu soț!

Helen o asculta cu atenție pe Gwyneira, dar îi era greu să o compătimească. În realitate, Helen tocmai conștientiza dureros că noua ei prietenă era mult mai bine informată despre viitoarea ei viață, decât ea însăși. Howard nu-i scrisese nimic despre mărimea fermei, despre numărul de animale și despre contactele sale sociale. Despre situația lui financiară știa doar că nu are datorii, dar că nu-și putea permite cheltuieli mai mari, cum ar fi banii pentru o călătorie în Europa – chiar și pe puntea intermediară. Dar măcar scria scrisori minunate. Înroșindu-se din nou, Helen scoase din buzunar cele două scrisori, deja mototolite de atâta citit și răscitit și i le dădu Gwyneirei. Între timp, cele două femei se așezaseră pe marginea unei bărci de salvare. Gwyneira citi cu nesaț.

– Daaa, știe să scrie... spuse ea în cele din urmă cu reținere și împături scrisorile.

– Găsiți ceva nefiresc la aceste scrisori? întrebă Helen cu frică. Nu vă plac scrisorile?

Gwyneira ridică din umeri.

– Nu trebuie să-mi placă mie. Dacă este să fiu cinstită, mi se par puțin patetice. Dar...

– Dar? insistă Helen.

– Deci, ceea ce găsesc eu ciudat... nu aș fi crezut niciodată că un fermier poate scrie asemenea scrisori.

Gwyneira se suci. Găsea că scrisorile sunt mai mult decât ciudate. Se putea ca Howard O'Keefe să fie foarte cult. Doar și tatăl ei era gentleman și fermier totodată; în Anglia campestră și în Wales, așa ceva nu era ieșit din comun. Dar cu toată educația școlară pe care o avea lordul Silkham, nu ar fi formulat niciodată atât de patetic, ca acest Howard. În afară de aceasta, tocmai la tratativele ce se duceau în cazurile de cerere în căsătorie nobilii obișnuiau să-și pună cărțile pe masă. Viitorii parteneri trebuiau să știe la ce se puteau aștepta, ori aici Gwyneira simțea lipsa datelor referitoare la situația economică a lui Howard. Era ciudat și faptul că nu întrebase de dotă sau că nu renunțase explicit la ea.

Omul nu se așteptase ca Helen să vină cu următorul vapor pentru a cădea în brațele sale. Poate că aceste lingușeli erau menite doar să stabilească primele contacte. Dar i se păreau stranii.

– Este plin de sensibilitate! îl apără Helen pe viitorul ei soț. Scrie așa, cum mi-am dorit.

Zâmbi fericită și visătoare.

Gwyneira îi întoarse zâmbetul.

– Atunci este bine! declară ea, dar se hotărî în sinea ei să îl întrebe cu prima ocazie pe viitorul ei socru de Howard O'Keefe. Doar și el era crescător de oi. S-ar putea ca cei doi bărbați să se cunoască.

Mai întâi nu avu timp de așa ceva și fiindcă mesele, care alcătuiau de obicei cadrul potrivit pentru a pune asemenea întrebări ocazionale în majoritatea cazurilor nu puteau avea loc din cauza mării furtunoase. Vremea frumoasă de la începutul călătoriei s-a dovedit a fi înșelătoare. Cum ajunseră în Atlantic, se schimbă direcția vântului și *Dublin* se lupta cu furtuna și cu vânturile. Mulți pasageri aveau rău de mare și de aceea preferau să renunțe la mese sau să le ia în cabine. Nici Gerald Warden, nici Gwyneira nu erau sensibili, dar dacă nu era

anunțat dineul oficial, mâncau la ore diferite. Gwyneira făcea acest lucru cu bună știință, fiindcă era sigură că viitorul ei socru nu ar fi fost de acord cu faptul că ea comanda cantități enorme de mâncare pentru a le duce micilor eleve ale lui Helen. Gwyn ar fi fost gata să hrănească și toți ceilalți pasageri de pe puntea intermediară. Copiii cel puțin aveau nevoie de fiecare îmbucătură pe care puteau s-o primească – măcar pentru a-și ține cât de cât cald. E drept că era plină vară, iar în pofida ploii temperatura de afară nu era prea scăzută. Dar când marea era agitată, intra apa în cabinele de pe puntea intermediară și atunci totul era umed; atunci nu prea exista nici un loc uscat unde te puteai așeza. Lui Helen și fetelor le era frig în rochiile umede, dar Helen ținea cu dinții de orele de educație, pe care le dădea zilnic elevelor ei. Ceilalți copii de pe vas nu aveau deocamdată școală. Medicul vasului, care ar fi trebuit să țină orele, avea la rândul lui rău de mare și îl combătea consumând din greu gin din farmacia vasului.

Iar în rest situația de pe puntea intermediară era tot ce vrei, dar nu plăcută. În spațiul destinat familiilor și bărbaților, toaletele debordau, iar majoritatea pasagerilor se spălau rar sau deloc. La temperaturile care erau, chiar și lui Helen îi era greu să facă acest lucru, dar ea insista constant ca fetele ei să folosească o parte din porția zilnică de apă pentru igiena corporală.

– Aș spăla cu drag și îmbrăcămintea, dar nu se usucă, nu există nici o speranță, se plânse ea, iar Gwyneira îi promise că o va ajuta cel puțin pe ea personal cu o rochie de împrumut. Cabina ei era încălzită și izolată perfect. Nici pe cea mai furtunoasă mare nu intra aici strop de apă care să deterioreze prețurile moi și mobilele elegante, tapisate. Gwyneira avea mustrări de conștiință, dar nu putea în nici un caz să-i propună lui Helen să se mute cu copiii la ea. Gerald nu ar fi permis niciodată așa ceva. Câteodată, sub pretextul că trebuie ceva aranjat la rochiile ei, le lua pe Dorothy și Daphne sus la ea.

– De ce nu ții lecțiile jos, la animale? o întrebă în cele din urmă, când o întâlni pe Helen pe punte tremurând, pe când fetele citeau alternativ din *Oliver Twist*. Era rece, dar uscat și aerul proaspăt era

mai plăcut decât aerul umed de pe puntea intermediară. Acolo se face curat în fiecare zi, chiar dacă marinarii blestemă. Domnul Warden verifică dacă oile și caii sunt ținuți cum se cuvine. Iar șeful aprovizionării este pedant în ceea ce privește animalele pentru tăiere. Doar nu le cară cu el ca să-i moară și să trebuiască să le arunce carnea.

După cum a reieșit, porcii și păsările erau proviziile vii pentru pasagerii de la clasa întâia, iar vacile erau mulse într-adevăr în fiecare zi. Pasagerii de pe puntea intermediară nu vedeau nimic din toate aceste bunătăți – până când Daphne îl surprinse pe unul din băieți că mulgea noaptea, pe ascuns. Fără nici un fel de scrupule îl dădu în vileag, dar nu fără a-l fi observat mai întâi, pentru ca apoi să copieze mișcările de muls. De atunci, fetele aveau lapte proaspăt. Iar Helen se prefăcu că nu vede nimic.

Daphne aprobă entuziasmată propunerea Gwyneirei. Constatase de mult, în timpul mulsului și al furatului de ouă, cât de cald era în grajdurile improvizate de sub punte. Corpurile mari ale vitelor și cailor emanau o căldură plăcută, paiele erau moi și adesea mai uscate decât saltelele din paturile fetelor. La început, Helen se împotrivi, dar apoi cedă. În total ținu timp de trei săptămâni lecții în grajd, până când o surprinse șeful aprovizionării, care o suspectă de furt de alimente și o dădu afară de acolo. Între timp *Dublin* ajunsese în golful Biscaya. Marea deveni mai liniștită, vremea caldă. Răsuflând ușurați, pasagerii de pe puntea intermediară își duseră afară hainele umede și așternuturile, pentru a le usca la soare. Îi mulțumiră lui Dumnezeu pentru căldură, dar echipajul îi avertiză: peste puțin timp vor ajunge în Oceanul Indian și vor blestema căldura dogoritoare.

6

Acum când prima și cea mai grea parte a călătoriei se sfârșise, la bordul lui *Dublin* se trezi viața de societate.

În sfârșit se apucă și medicul de munca lui de învățător, astfel că odraslele emigranților aveau altceva de făcut decât să se necăjească unii pe alții, să-și necăjească părinții și mai ales să supere fetele lui Helen. Acestea din urmă putură străluci la ore, iar Helen era mândră de ele. La început sperase ca prin orele de școală să câștige ceva timp pentru ea, dar apoi preferă să-și supravegheze elevele în timpul orelor. Era cazul: cele două mari clevetitoare, Mary și Laurie, veniră deja a doua zi de școală cu noutăți îngrijorătoare din clasă.

– Daphne l-a sărutat pe Jamie O´Hara! dădu raportul Mary cu respirația tăiată.

– Iar Tommy Sheridan voia să o prindă pe Elisabeth, dar ea a spus că așteaptă un prinț și apoi au râs cu toții, adăugă Laurie.

Helen discută mai întâi cu Daphne, care nu manifesta nici un sentiment de vinovăție.

– Jamie mi-a dat în schimb o bucată de cârnat bun declară ea liniștită. Îl are de acasă. Și a mers și foarte repede, nici nu știe să sărute cu adevărat!

Helen era îngrozită de evidentele cunoștințe mai profunde ale lui Daphne. O certă aspru, dar știu că nu rezolvă nimic prin asta. Simțul moral și sentimentul cuviinței puteau fi educate doar în timp.

Deocamdată ajuta doar controlul. Deci Helen asista mai întâi la lecțiile fetelor, apoi preluă din ce în ce mai multe obligații în cadrul școlii și la pregătirile slujbei de duminică. Medicul de la bord îi era recunoscător pentru acest lucru; el nu avea chemare nici pentru funcția de educator, nici pentru cea de predicator.

De acum răsună aproape în fiecare noapte muzică pe puntea intermediară. Oamenii se obișnuiseră cu gândul pierderii vechii patrii – sau cel puțin se consolară cântând vechi cântece englezești, irlandeze și scoțiene. Unii aduseseră instrumente la bord; răsunau viori, fluiere și armonici. Vineri și sâmbătă se dansa și Helen trebuia s-o strunească iar mai ales pe Daphne. Le permitea fetelor mai mari să asculte muzica și să privească vreo oră și dansurile. Dar apoi trebuiau să se culce, iar Dorothy o asculta cuminte – pe când Daphne găsea scuze sau chiar încerca mai târziu, când credea că Helen doarme, să se strecoare înapoi.

Pe puntea superioară activitățile de societate se desfășurau într-un stil mai cultivat. Se organizau concerte și jocuri, iar cina se servea în sala de mese, într-un cadru festiv. Gerald Warden și Gwyneira împărțeau masa cu un cuplu din Londra, al cărui fiu mezin era staționat într-o garnizoană la Christchurch și plănuia să se stabilească definitiv acolo. Tânărul avea intenția să se căsătorească și să se apuce de comerțul cu lână. Îl rugase pe tatăl lui să-i acorde un avans din moștenire. Domnul și doamna Brewster – oameni agili, în jur de cinzeci de ani, capabili de a lua hotărâri – rezervaseră în consecință bilete de călătorie spre Noua Zeelandă. Înainte de a da bani, declară cu voce puternică domnul Brewster, voia să vadă regiunea aceea și pe viitoarea sa noră.

– Este pe jumătate maori, ne scrie Peter, spuse cu îndoială în glas doamna Brewster. Și este așa de frumoasă ca una dintre aceste fete din Mările Sudului, a cărei fotografie o putem vedea câteodată. Dar nu știu ce să spun, o băștinașă...

– Poate fi foarte folositor la achiziționarea de teren, fu de părere Gerald. Un cunoscut de-al meu a primit drept cadou pe fiica unui șef

de trib, iar ca dotă zece hectare de pășune de cea mai bună calitate. Prietenul meu s-a îndrăgostit pe loc.

Gerald făcu semnificativ cu ochiul.

Domnul Brewster râse în hohote și din toată inima de gluma lui, Gwyn și doamna Brewster mai degrabă în silă.

– Această mică prietenă a fiului dumneavoastră ar putea să fie fiica prietenului meu, medită Gerald în continuare. Ar trebui să aibă acum cincisprezece ani, o vârstă adecvată măritișului la băștinași. Iar corciturile sunt de obicei foarte frumoase. Maorii pursânge, în schimb... nu ar fi pe gustul meu. Prea mici de statură, prea îndesați și apoi tatuajele... dar fiecare cu ale sale. Nu poți să te certi cu cineva în privința gustului.

Din întrebările soților Brewster și din răspunsurile lui Gerald, Gwyneira află ceva mai mult despre viitoarea ei patrie. Până acum îl auzise pe baronul oilor vorbind în primul rând despre posibilitățile economice, despre creșterea animalelor și despre pășunile din Canterbury Plains, dar acum auzi pentru prim a oară că Noua Zeelandă ca atare era compusă din două insule mari, iar Christchurch și Canterbury se aflau pe Insula de Sud. Auzi de munți și de fiorduri, dar și de o junglă de tipul pădurii tropicale, de stațiuni pentru prinderea balenelor și de căutarea aurului. Gwyneira își aminti că Lucas, pare se, face cercetări legate de flora și fauna țării și înlocui pe dată visul ei cu ochii deschiși despre arat și semănat alături de soțul ei cu o fantezie poate chiar mai tulburătoare despre expediții în ținuturile încă necunoscute ale insulelor.

La un moment dat se epuizară atât curiozitatea celor doi Brewster, cât și disponibilitatea lui Gerald de a povesti. Era clar că Warden cunoaște Noua Zeelandă foarte bine, dar animalele și peisajele îl interesau doar sub aspect economic. Familia Webster era orientată asemănător. Pentru ei era în primul rând important dacă ținutul oferea siguranță și dacă în eventualitatea creării unei afaceri se putea obține profit. În cadrul discutării acestor probleme se rostiră numele diferiților oameni de afaceri și fermieri, iar Gwyneira folosi prilejul de

a pune în aplicare planul îndelung pregătit, de a întreba, ca din întâmplare, de un „fermier gentleman" cu numele de O'Keefe.

– Poate îl cunoașteți. Se spune că locuiește undeva, în Canterbury Plains.

Reacția lui Gerald Warden o surprinse. Viitorul ei socru se înroși la față și ochii păreau să-i sară din cap.

– O'Keefe? Fermier gentleman? Gerald scuipă aceste cuvinte și pufni revoltat. Cunosc un ticălos și pungaș, cu numele de O'Keefe, continuă el cu voce ridicată. Scursură, care ar trebui trimisă cât mai repede înapoi, în Irlanda. Sau în Australia, în colonia pușcăriașilor, deoarece vine de acolo! Fermier gentleman! Hai să nu râd? Spuneți-mi, Gwyneira, de unde ați aflat de acest nume?

Gwyneira ridică mâna, încercând să-l liniștească, iar domnul Brewster se grăbi să-i umple din nou paharul cu whisky. Se pare că spera să-l liniștească astfel. Doamna Brewster se cutremurase de-a dreptul când Warden începuse să țipe.

– Precis că eu vorbesc de un alt O'Keefe, spuse Gwyneira repede. O tânără femeie de pe puntea intermediară, o guvernantă din Anglia, este logodită cu el. Spune că el face parte dintre notabilitățile din Christchurch.

– Așa deci? întrebă Gerald suspicios. Curios lucru că nu știu de el. Un fermier gentleman, din ținutul Christchurch, care are același nume ca acest fiu de cățea... oh, iertați-mă, doamnelor... care are ghinionul să-și împartă numele cu acest subiect dubios, O'Keefe, ar trebui să-mi fie cunoscut.

– O'Keefe este un nume destul de frecvent, îl liniști domnul Brewster. Poate că există doi O'Keefe la Christchurch.

– Iar acel O'Keefe a lui Helen scrie scrisori foarte frumoase, adăugă Gwyneira. Trebuie să fie foarte cult.

Gerald râse răsunător.

– Atunci este cu siguranță altcineva. Bătrânul Howie abia poate să-și scrie fără greșeală numele! Dar nu-mi convine, Gwyn, că te duci pe puntea intermediară! Ține oamenii de acolo la distanță, inclusiv

pe această așa-zisă guvernantă. Toată această poveste mi se pare suspectă, deci nu mai vorbi cu ea.

Gwyneira își încruntă fruntea. În restul serii tăcu supărată. Mai târziu, în cabina, se înfurie de-a binelea.

Ce își închipuie Warden? A progresat destul de repede de la „milady" la „lady Gwyneira" și acum la mica „Gwyn", pe care putea s-o tutuiască fără nici o jenă și să o comande de colo colo! La naiba, nu va întrerupe legătura cu Helen! Tânăra femeie era singura de la bord cu care putea vorbi deschis și fără frică. Cu toate că proveneau din medii sociale diferite și aveau interese diferite, cele două tinere deveniseră prietene apropiate.

Apoi, Gwyneirei îi plăcură cele șase fete. Mai ales Dorothy cea serioasă îi era pe plac, dar și visătoarea Elisabeth, micuța Rosie și Daphne, care câteodată era cam dubioasă, dar cu siguranță înțeleaptă și răzbătătoare. Dacă ar fi fost după ea, le-ar fi luat pe toate cu ea la Kiward Station și de fapt avusese de gând să vorbească cu Gerald măcar despre o nouă slujnică. Acum nu prea părea să mai aibă șanse în acest sens, dar călătoria era lungă și desigur că Warden se va liniști. Gwyneirei îi dădeau mult mai mult bătăi de cap cele aflate despre Howard O'Keefe. Ei da, numele era frecvent și precis că nu era neobișnuit să existe doi O'Keefe într-o regiune. Dar doi Howard O'Keefe?

Oare ce avea Gerald cu viitorul soț a lui Helen?

Gwyn ar fi vrut să împartă aceste gânduri cu Helen, dar apoi se abținu. Cui ar fi fost de folos să distrugă liniștea sufletească a lui Helen și să-i alimenteze temerile? Toate speculațiile erau de prisos.

Între timp, vremea se încălzise, la bordul lui *Dublin* era aproape canicula. Soarele ardea adesea din înaltul cerului. La început, emigranții savurară acest lucru, dar acum, după aproape opt săptămâni la bord, atmosfera se schimbă. Pe când frigul din primele săptămâni îi făcuse pe oameni apatici, căldura și aerul înecăcios din cabine îi făcea acum din ce în ce mai irascibili.

Pe puntea intermediară, oamenii se frecau unul de altul și se supărau pentru orice fleac. Avură loc bătăi serioase între bărbați,

chiar și între călători și membri ai echipajului, atunci când cineva se simțea nedreptățit la distribuirea hranei sau a apei. Medicul de la bord folosea cu prisosință gin pentru a curăța rănile și a liniști spiritele. Apoi, existau certuri în aproape toate familiile; lipsa de activitate afecta nervii. Doar Helen păstra ordinea și liniștea în cabina ei. Le dădea în continuare lecții interminabile fetelor despre muncile ce trebuie făcute într-o gospodărie din pătura de sus. Gwyneirei însăși îi vâjâia câteodată capul când asculta cele prezentate.

– O Doamne, ce noroc am să fi scăpat de astea toate! mulțumi ea sorții, râzând. Nu aș fi fost a stăpână potrivită pentru un asemenea menaj. Aș fi uitat permanent jumătate din toate acestea. Și nici nu aș fi putut să pun fetele, să curețe zilnic argintăria! Este o muncă cu totul inutilă! Și de ce trebuie să se împăturească șervețelele atât de complicat? Doar sunt folosite în fiecare zi...

– Este o problemă de frumusețe și de bună-cuviință! decise Helen severă. Apoi va trebui să ai grijă de aceste lucruri. După cele auzite, la Kiward Station te așteaptă o curte seniorială. Doar tu ai spus, că domnul Warden s-a orientat în construcția casei după conacele din Anglia și că spațiile de locuit au fost amenajate de un decorator din Londra. Crezi că el a renunțat la tacâmurile de argint, la sfeșnice, tăvi și vase pentru fructe? Iar lenjeria de masă face parte din zestrea ta!

Gwyneira suspină.

– Ar fi trebuit să mă mărit în Texas. Dar serios, cred... sper... că domnul Warden exagerează. Vrea să fie un gentleman, dar sub toate aceste fasoane distinse se ascunde un tip aspru. Ieri l-a bătut pe domnul Brewster la Black-Jack. Ce spun că l-a bătut, l-a curățat ca pe o gâscă de Crăciun! Și la urmă, ceilalți domni i-au reproșat că ar fi trișat. Ca urmare, a vrut să-l provoace la duel pe lordul Barrington! Îți spun că a fost ca la o crâșmă din port! În cele din urmă, căpitanul a intervenit, rugând să se abțină. În realitate, Kiward Station este probabil o construcție din bușteni și va trebui să mulg vacile.

– Ți-ar conveni! râse Helen, care între timp reușise să o cunoască destul de bine pe prietena ei. Dar nu-ți fă iluzii. Ești și vei rămâne o lady, în caz de dubiu, chiar și la grajdul de vite – și acest lucru este valabil și pentru tine, Daphne! Nu sta dezordonată și cu picioarele desfăcute doar fiindcă nu mă uit chiar la tine. Mai bine ai coafa-o pe domnișoara Gwyneira. Se observă că îi lipsește camerista. Serios, Gwyn, părul tău este buclat, de parcă ar fi fost prelucrat cu fierul de ondulat părul. Nu îl piepteni niciodată?

Sub controlul sever a lui Helen și cu câteva indicații a Gwyneirei, referitoare la cea mai nouă modă, atât Dorothy, cât și Daphne deveniseră niște cameriste destul de dibace. Amândouă erau politicoase și învățaseră cum să ajute o lady la îmbrăcat și la aranjatul părului. Uneori Helen ezita să o trimită pe Daphne singură în încăperile Gwyneirei, deoarece nu avea încredere în fată. I se părea într-u totul posibil ca Daphne să se folosească de fiecare prilej pentru a fura ceva. Dar Gwyneira o liniști.

– Nu știu dacă este cinstită, dar cu siguranță că nu este proastă. Dacă fură aici, se află acest lucru. Cine altcineva ar putut să fie? Și unde să ascundă lucrurile furate? Cât timp este aici, pe vas, se va comporta bine. Nu am nici o îndoială.

Cea de-a treia fată mai mare ca vârstă, Elisabeth era și ea ascultătoare, cinstită și fermecătoare. Dar nu se dovedi prea iscusită. Îi plăcea mai mult să citească și să scrie decât să lucreze cu mâinile. Astfel deveni pentru Helen un copil-problemă.

– În fond, ar trebui să continue școala și să frecventeze mai târziu, poate, un seminar pentru educatoare, îi spuse ea Gwyneirei. Așa ceva i-ar plăcea. Îi plac copiii și are multă răbdare. Dar cine să-și asume cheltuielile? Și oare există în Noua Zeelandă un institut adecvat? Nu este bună de cameristă. Dacă trebuie să curețe dușumeaua, inundă jumătate și cealaltă jumătate o uită.

– Poate că ar fi o bonă bună, reflectă Gwyn cea practică. Probabil că voi avea nevoie în curând de una...

Helen se înroși la această remarcă. În legătură cu viitoarea ei căsătorie nu se gândea cu plăcere la nașterea și mai ales la procrearea

copiilor. A admira stilul elevat de scris a lui Howard și a se bucura de adorarea lui, era un lucru. Dar gândul de a se lăsa atinsă de un bărbat cu totul necunoscut... Helen avea doar niște idei imprecise despre ceea ce se întâmplă noaptea între un bărbat și o femeie, dar se aștepta mai degrabă la dureri decât la bucurii. Iar acum, Gwyneira vorbea cu totul degajat despre nașterea copiilor! Oare voia să vorbească despre acest subiect? Poate știa mai multe despre asta decât ea? Helen se întrebă cum să abordeze subiectul, fără a depăși în mod penibil, cu primul cuvânt, granițele bunei-cuviințe. Iar acest lucru era doar atunci posibil, când nu era nici una dintre fete în apropiere. Constată cu ușurare, că Rosie se juca în imediata lor apropiere cu Cleo.

Dar Gwyneira nici nu ar fi putut să-i răspundă la întrebările stăruitoare. E drept că vorbea deschis despre facerea copiilor, dar deocamdată nu irosi nici un gând pe nopțile cu Lucas. Nu avea nici o idee, ce o aștepta – mama ei, rușinată, făcuse doar niște aluzii vagi că era soarta femeilor, să suporte aceste lucruri cu umilință. Cu voia lui Dumnezeu, vor fi răsplătite cu un copil. Gwyneira se întreba câteodată dacă va trebui chiar să considere un bebeluș cu obrazul roșu, care urlă, drept un noroc, dar nu își făcu iluzii. Gerald Warden se aștepta de la ea să-i nască cât mai repede un nepot. Nu se va eschiva de acest lucru nici dacă ar ști cum trebuie procedat.

Călătoria cu vasul se lungi. La clasa întâia pasagerii luptau împotriva plictiselii, deoarece ajunseseră să fie schimbate toate amabilitățile, să fie povestite toate întâmplările. Pasagerii de la puntea intermediară se luptară mai degrabă cu vicisitudinile crescânde ale existenței. Hrana săracă, unilaterală, dusese la boli și lipsuri, strâmtoarea cabinelor și vremea, acum permanent caldă, favoriza apariția paraziților. Între timp, vasul era însoțit de delfini și adesea se vedeau și pești mai mari, ca de exemplu rechini. Bărbații de pe puntea intermediară făceau planuri cum să îi prindă cu cârlige sau cu harpoane, dar aveau rar succes. Femeilor le era dor de un minim de igienă și adunau pe timp de ploaie apă, pentru a-și spăla copiii și îmbrăcămintea. Helen era de părere că rezultatul nu era satisfăcător.

– În zeama aceea, lucrurile vor deveni și mai murdare! ocărî ea, privind la apa strânsă într-o barcă de salvare.

Gwyneira dădu din umeri.

– Bine că nu trebuie să bem această apă. Și avem noroc cu vremea, spune căpitanul. Până acum nu am avut acalmie, deși ajungem în curând în zona... în zona de acalmie. Acolo nu bate vântul așa cum ar trebui și uneori vasele își termină rația de apă.

Helen dădu din cap.

– Marinarii povestesc că aceste meridiane se numesc și „meridianele cailor", deoarece mai demult trebuiau adesea sacrificați caii, pentru a nu muri de foame.

Gwyneira răsuflă cu putere.

– Înainte de a o sacrifica pe Igraine, aș mânca marinarii! declară ea. Dar, după cum am spus, se pare că avem noroc.

Din păcate, norocul lui *Dublin* avea să se epuizeze în curând. Vântul sufla în continuare, dar o boală parșivă amenința viața pasagerilor. Mai întâi, un marinar se plânse că are febră, ceea ce nimeni nu luă prea în serios. Medicul vasului recunoscu primejdia doar când i se prezentară primii copii cu febră și erupții. Dar apoi boala se propagă cu repeziciunea focului pe puntea intermediară.

Helen speră la început că fetele ei vor fi scutite, deoarece nu prea aveau contact cu ceilalți copii, afară de orele de școală. Datorită ajutorului din partea Gwyneirei și a prădăciunilor regulate ale lui Daphne în grajdul vacilor și a cotețului păsărilor, erau într-o stare generală cu mult mai bună decât copiii emigranților. Dar apoi Elisabeth făcu febră, iar la scurt timp după aceea și Laurie și cu Rosemary. Daphne și Dorothy se îmbolnăviră într-o formă foarte ușoară, iar Mary, spre mirarea tuturor, nu se infectă, deși împărțea tot timpul patul cu geamăna ei, o ținea pe Laurie strâns îmbrățișată și o plângea deja de pe acum. Febra nu o chinui prea tare pe Laurie, pe când Elisabeth și Rosemary se zbătură câteva zile între viață și moarte. Medicul vasului le trată, la fel ca pe toți ceilalți bolnavi, cu gin, iar cei care răspundeau de copii puteau să decidă dacă acest

mijloc de tratament se administra exterior sau interior. Helen decise să se facă spălături și comprese și astfel fetele bolnave ajunseseră să se răcorească puțin. În cele mai multe familii, băutura ajunse în stomacurile taților, iar atmosfera deja încărcată deveni și mai explozivă.

Până la urmă muriră doisprezece copii de epidemie și din nou se auzeau vaiete și bocete de pe puntea intermediară. Căpitanul ținu o slujbă de înmormântare foarte impresionantă pe puntea principală, la care veniră toți pasagerii, fără excepție. Gwyneira, cu lacrimile curgându-i pe față, cântă la pian, bunele-i intenții depășind vizibil cunoștințele ei. Fără note, era pierdută. În cele din urmă, Helen preluă cântatul la pian și câțiva dintre pasagerii de pe puntea intermediară își aduseră de asemenea instrumentele. Cântecul și plânsul oamenilor răsunară departe peste mare și pentru prima oară se uniră emigranții bogați și cei săraci într-o comunitate. Jeleau împreună și încă la câteva zile după slujbă, atmosfera era în general mai temperată și mai împăcată. Căpitanul, un bărbat liniștit și cu înțelepciunea vieții, începând cu această dată, stabili slujbele de duminică pentru toți pe puntea principală. Vremea nu mai prezenta probleme. Era mai degrabă prea cald decât prea rece și ploios. Numai la trecerea pe la Capul Bunei Speranțe se iscă o furtună și marea deveni agitată; după aceea, călătoria se desfășură liniștită.

Între timp, Helen exersa cu elevii ei cântece bisericești. Când, într-o dimineață de duminică, reușiseră să interpreteze un coral deosebit de bine, soții Brewster o atraseră în discuția pe care o purtau cu Gerald și Gwyneira. O felicitară pe tânăra femeie pentru performanța elevilor ei și în cele din urmă, Gwyneira folosi ocazia să le facă oficial cunoștință prietenei și socrului ei.

Spera ca socrul ei să nu înceapă iar să bodogănească, dar de data aceasta el nu-și pierdu cumpătul, ci se purtă destul de șarmant. Calm, făcu obișnuitul schimb de amabilități cu tânăra femeie și găsi cuvinte de laudă la adresa interpretării oferite de elevi.

– Așa deci, și vreți să vă căsătoriți... mormăi el, când nu mai era nimic de spus.

Helen încuviință din cap cu sârg.

– Da domnule, dacă va voi și Dumnezeu. Am încredere că Domnul mă va îndruma spre o căsnicie fericită... Poate că nu vă este necunoscut viitorul meu soț? Howard O'Keefe din Haldon, Canterbury. Are o fermă.

Gwyneira își ținu respirația. Poate că totuși ar fi trebuit să-i vorbească lui Helen de răbufnirea lui Gerald la pomenirea numelui logodnicului ei! Dar grija ei se dovedi neîntemeiată. Astăzi Gerald se controlă cu fermitate.

– Sper că vă veți păstra credința, remarcă el cu un zâmbet strâmb. Câteodată Domnul își permite niște feste ciudate cu cele mai neprihănite oițe ale sale. Iar în ceea ce privește întrebarea dumneavoastră... nu. Nu, un „gentleman" cu numele de Howard O'Keefe îmi este cu totul necunoscut.

Dublin naviga acum peste Oceanul Indian, ultima și cea mai primejdioasă porțiune a călătoriei. E drept că se întâmpla rar ca marea să fie agitată, dar ruta se întindea departe peste mare. De săptămâni de zile, pasagerii nu mai văzuseră uscatul și conform spuselor lui Gerald Warden, țărmurile cele mai apropiate se aflau la o distanță de multe sute de kilometri.

Între timp, viața la bordul vasului urmă un anume tipic și din cauza vremii tropicale toți pasagerii se aflau mai mult pe punte, decât în cabinele strâmte. Iar delimitarea strictă între clasa întâi și puntea intermediară se diluă din ce în ce mai vizibil. Afară de slujbele religioase, se țineau și concerte și seri de dans comune. Bărbații de pe puntea intermediară munceau în continuare să-și îmbunătățească tehnica de pescuit și în cele din urmă avură succes. Prinseră cu harponul rechini și baracude și prinseră albatroși, trăgând în urma vasului funii cu un fel de cârlige, având drept momeală pești. Mirosul de pește sau pasăre la grătar străbătu toată puntea, iar familiilor care nu luau parte li se strângea apa în gură. Helen primea câteodată niște

porții drept cadou. Era foarte apreciată în calitate de educatoare, iar între timp aproape toți copiii de pe puntea intermediară știau să citească și să scrie mult mai bine ca părinții lor. Apoi, Daphne reuși aproape de fiecare dată să obțină o porție de pește sau de carne. Dacă Helen nu era cu ochii în patru, ea se furișa încă de la începutul pescuitului prin preajma pescarilor, le admiră măiestria și reușea, clipind din gene și făcând un botic, să atragă atenția.

Mai ales bărbații tineri se întrecură pentru a-i intra în grații și se dedară câteodată la probe de curaj primejdioase. Daphne bătea din palme, aparent încântată, când își scoteau cămașa, pantofii și șosetele, pentru ca, prinși cu niște funii, să fie lăsați de către echipajul urlând la apă. Nici Helen, nici Gwyneira nu aveau senzația că Daphne ar fi interesată realmente de vreunul dintre băieți.

– Speră că îl va mușca un rechin, remarcă Gwyneira, când un tânăr scoțian se aruncă cu capul înainte în apă și se lăsă apoi tractat de *Dublin*, ca o momeală prinsă într-un cârlig. Facem pariu, că nu ar avea nici un fel de scrupule să mănânce după aceea din animal?

– Ar fi timpul să se sfârșească această călătorie, suspină Helen. Altfel mă transform din educatoare în paznică de penitenciar. Aceste apusuri de soare, de exemplu... da, sunt minunat de frumoase și de romantice, dar acest lucru îl știu atât băieții, cât și fetele. Elisabeth vorbește tot timpul de Jamie O'Hara, la care Daphne a renunțat de mult, după ce i-a mâncat toți cârnații. Iar pe Dorothy o invită zilnic cel puțin trei bărbați tineri să meargă să privească cu ei marea fosforescentă.

Gwyneira râse și se jucă cu pălăria ei de soare.

– În schimb Daphne nu-l caută pe prințul ei din vis pe puntea intermediară. Ieri m-a întrebat dacă nu poate privi de pe puntea superioară apusul de soare, de acolo ar avea o perspectivă mult mai bună. În acest timp l-a privit pe vicontele Barring cu niște ochi, ca rechinul momeala.

Helen își dădu ochii peste cap.

– Ar trebui în curând măritată. Oh, Gwyn, mi se face frică, dacă mă gândesc că în doar două sau trei săptămâni va trebui să predau

aceste fete unor oameni necunoscuți și apoi poate că nu le voi mai vedea niciodată.

– Adineauri voiai să scapi de ele! strigă Gwyneira râzând. Oricum, știu să scrie și să citească. Puteți coresponda. Și noi de asemenea! Dacă aș ști cât de departe este Haldon de Kiward Station! Amândouă sunt în Canterbury Plains, dar ce unde se află? Nu vreau să te pierd, Helen! Nu ar fi frumos dacă am putea să ne vizităm?

– Putem face acest lucru cu siguranță! răspunse Helen plină de încredere. Howard trebuie să trăiască în apropiere de Christchurch, altfel nu ar face parte din comunitatea de acolo. Iar domnul Warden are cu siguranță multe de rezolvat la oraș. Ne vom vedea, Gwyn, cu siguranță!

7

Călătoria se apropia într-adevăr de sfârșit. *Dublin* naviga pe apele Mării Tasmaniei, între Australia și Noua Zeelandă, iar pasagerii de pe puntea intermediară se întreceau în zvonuri despre cât de aproape erau de noul pământ. Unii se aflau deja de dimineață, înainte de răsăritul soarelui, pe punte, pentru a arunca o primă privire asupra noii lor patrii.

Elisabeth se arătă încântată când Jamie O´Hara o trezi o dată pentru acest lucru, dar Helen îi porunci aspru să rămână în pat. Știa de la Gwyneira că va mai dura două sau trei zile până când se va vedea uscatul, iar căpitanul le va informa din timp.

În cele din urmă, acest lucru se întâmplă în plină zi, înainte de masă. Căpitanul puse să se tragă sirena vasului și în câteva minute se adunară toți pasagerii pe puntea principală. Gwyneira și Gerald stăteau, bineînțeles, în primul rând, dar nu văzură deocamdată nimic altceva, decât niște nori. Fâșii de ceață acopereau țărmul. Dacă echipajul nu ar fi dat emigranților asigurări că în spatele norilor se ascunde Insula de Sud, nu ar fi dat nici un fel de importanță deosebită acestui strat de nori.

Abia când se apropiară de țărm, se profilară prin ceață munții și contururi aspre de stânci, în spatele cărora se buluceau din nou nori.

Arăta ciudat, de parcă munții ar fi plutit în albul acela strălucitor ca vata.

– Oare este totdeauna atât de ceţos? întrebă Gwyneira, prea puţin entuziasmată. Oricât de frumoasă era priveliştea, ea îşi putea imagina cât de umed şi de rece va fi drumul călare peste pasul care despărţea Christchurch de locul de acostare a vaselor marine. Portul, explicase Gerald, se numeşte Lyttelton. Dar locul era încă în amenajare şi chiar până la primele case trebuia parcurs un urcuş greu. Până la Christchurch trebuia să mergi sau să călăreşti – iar pe câte o porţiune drumul era atât de abrupt şi greu că cei ce cunoşteau locurile trebuiau să îşi ducă caii de căpăstru. De acolo venea şi numele drumului: Bridle Pass.

Gerald scuturã din cap.

– Nu. Este mai degrabă neobişnuit că li se oferă călătorilor o asemenea priveliştе. Şi desigur aduce noroc... Zâmbi, evident satisfăcut de a-şi revedea patria. Se spune că tot astfel s-a prezentat acest pământ primilor călători veniţi în canoe, oameni din Polinezia, care au ajuns în Noua Zeelandă. De aceea, Noua Zeelandă are numele în limba maori *aotea-roa*, ţara marelui nor alb.

Helen şi fetele ei priviră fascinate acest spectacol al naturii.

E drept că Daphne era neliniştită.

– Nu există case, spuse ea stupefiată. Unde sunt docurile şi amenajările portuare? Unde sunt turnurile bisericilor? Nu văd decât nori şi munţi! Este cu totul altfel, ca la Londra!

Helen încercă să râdă, dându-le curaj, deşi, în fond, împărţea temerile lui Daphne. Şi ea era un copil de oraş, iar această exuberanţă a naturii i se părea stranie. Dar ea mai văzuse diverse peisaje englezeşti, pe când fetele nu cunoşteau decât străzile din marele oraş.

– Bineînţeles că nu este Londra, Daphne, explică ea. Oraşele de aici sunt mult mai mici. Dar şi Christchurch are un turn de biserică, i se va construi şi o mare catedrală, ca Westminster Abbey! Nu poţi încă vedea casele, fiindcă nu acostăm direct în oraş. Va trebui... deh, va trebui să mergem puţin până...

– Să mergeţi puţin? Gerald Warden o ascultase şi izbucni într-un râs puternic. Pot doar să sper pentru dumneavoastră, domnişoară Davenport, că logodnicul dumneavoastră grozav vă va trimite un

catâr. Altfel vă veți toci încă de astăzi talpa pantofiorilor dumneavoastră de oraș. Bride Pat este un drum de munte, alunecos și umed din cauza ceții. Iar când se ridică ceața, se face al naibii de cald. Dar ia te uită, Gwyneira, se vede Lyttelton Harbour!

Oamenii de pe *Dublin* erau la fel de emoționați ca și Gerald, când ceața se risipi, lăsând să se vadă un golf marin retras, cu formă de pară. Conform celor spuse de Gerald, bazinul portuar natural era de origine vulcanică. Golful era înconjurat de munți și se vedeau și câteva case și pasarele de acostare.

– Nu vă lăsați intimidată, îi spuse medicul vasului lui Helen. Mai nou există zilnic transport dus-întors de la Lyttelton la Christchurch. Puteți să închiriați un catâr. Nu mai trebuie să urcați tot drumul ca primii coloniști.

Helen ezită. Poate că ar fi putut să închirieze un catâr, dar ce era de făcut cu fetele?

– Cât... cât de departe este? întrebă ea indecisă, pe când *Dublin* se apropia repede de coastă. Și trebuie să cărăm toate bagajele?

– Cum doriți, răspunse Gerald. Puteți căra bagajele și cu barca. În susul râului Avon. Dar asta costă, bineînțeles, bani. Cei mai mulți emigranți își cară bagajele peste Pasul Bridle. Sunt optsprezece kilometri.

Helen hotărî să comande doar transportarea iubitului ei balansoar. Restul bagajelor le va căra ca și toți ceilalți emigranți. Optsprezece kilometri, atâta putea să meargă – cu siguranță că putea! Deși nu încercase încă niciodată așa ceva...

Între timp se golise puntea principală; pasagerii se grăbiseră spre cabine, pentru a-și împacheta calabalâcul. Acum, când ajunseseră în sfârșit la țintă, voiau să părăsească cât mai repede bordul vasului. Pe puntea intermediară era o aglomerație la fel de mare ca în ziua plecării.

La clasa întâi se proceda mai relaxat. Aici, de regulă, bagajul era preluat; domnii și doamnele se foloseau de serviciile întreprinderii de transport, care căra cu catârii persoane și mărfuri spre interiorul țării. Doamna Brewster și lady Barrington tremurau deja de teama

drumului călare peste pas. Nici una din ele nu era obișnuită să se deplaseze călare pe cal sau pe catâr și mai și auziseră povești de groază despre primejdiile drumului. Dar Gwyneira abia aștepta să urce pe Igraine și ajunse la niște dispute aprige cu Gerald.

– Să mai rămân o noapte aici? întrebă ea mirată, când el făcu aluzia că vor folosi modesta casă de oaspeți din Lyttelton, de curând dată în folosință. Dar de ce?

– Fiindcă nu putem termina descărcarea animalelor decât în cel mai bun caz târziu după-amiaza, explică Gerald. Și fiindcă trebuie să angajez oameni, care să mâne oile prin trecătoare.

Gwyneira scutură din cap, fără să înțeleagă.

– De ce vă trebuie ajutor? Pot să mân oile și singură. Avem și doi cai. Nu trebuie să așteptăm nici măcar catârii.

Gerald râse în hohote, iar lordul Barrington îi ținu isonul.

– Vreți să mânați oile prin trecătoare, micuță lady? Călare, ca și acei cowboy americani?

Lordului i se părea că este cea mai bună glumă, pe care a auzit-o în ultimul timp.

Gwyneira își dădu ochii peste cap.

– Nu eu personal mân oile, răspunse ea. Acest lucru îl fac Cleo și ceilalți câini, pe care i-a cumpărat domnul Warden de la tata. Sigur, câinii tineri sunt încă mici și nu sunt suficient de mult antrenați. Dar nu sunt decât treizeci de oi. Asta rezolvă Cleo fără nici un ajutor, dacă trebuie.

Cățelușa își auzise numele și veni din colțul ei. Dând din coadă și cu ochii strălucitori de atașament, ea se opri în fața stăpânei sale. Gwyneira o mângâie și o anunță că plictiseala de pe vas se va termina încă în cursul zilei de azi.

– Gwyneira, spuse Gerald supărat, nu am cumpărat aceste oi și acești câini și i-am transportat în jurul pământului pentru ca să cadă aici într-o prăpastie! Ura, când cineva din familia sa se făcea de râs. Și îl enerva și mai mult dacă cineva punea sub semnul întrebării sau chiar ignora indicațiile sale. Nu cunoști trecătoarea Bridle. Este un drum perfid și primejdios! Nu poate nici un câine să treacă singur oile

și nici nu poți să treci pur și simplu călare. Pentru noaptea aceasta, am dispus să se pregătească țarcuri pentru oi. Mâine las să fie trecuți caii, iar tu iei un catâr.

Gwyneira își aruncă capul pe spate cu un gest autoritar. Ura când cineva desconsidera capacitățile ei și ale animalelor ei.

– Igraine trece peste orice drum și are un pas mai sigur decât oricare catâr îl asigură ea cu voce fermă. Iar Cleo nu a pierdut niciodată o oaie, nu i se va întâmpla nici acum. O să vedeți, în seara aceasta suntem la Christchurch!

Bărbații tot mai râdeau, dar Gwyneira era ferm hotărâtă. De ce avea ea pe cel mai bun câine de păzit oile din tot ținutul Powys, dacă nu chiar din toată regiunea Wales? Și de ce erau crescuți de sute de ani caii Cob spre a fi abili și cu pasul sigur? Gwyneira ardea de nerăbdare să le arate domnilor aceste lucruri. Aceasta era o lume nouă! Aici nu se va erija în rolul soțioarei bine educate, care ascultă fără împotrivire comenzile bărbaților!

Helen se simțea ametită când, în sfârșit, la ora trei după-amiaza, puse piciorul pe pământ neozeelandez. Pontonul de acostare, mișcător, nu i se părea cu nimic mai sigur decât podelele vasului *Dublin*, dar trecu plină de curaj peste el și se afla, în sfârșit, pe pământ solid! Era atât de ușurată, încât ar fi vrut să îngenuncheze și să sărute pământul, cum o făcuseră, fără jenă, doamna O'Hara și alți câțiva emigranți. Fetele lui Helen și alți copii de pe puntea intermediară dansau frenetic și doar cu greu puteau fi liniștiți, pentru a spune, împreună cu ceilalți supraviețuitori ai călătoriei, o rugăciune de mulțumire. Dar Daphne tot mai era decepționată. Puținele case care înconjurau golful de la Lyttelton nu corespundeau imaginii pe care o avea ea despre un oraș.

Helen dăduse încă pe vas comanda să-i fie transportat balansoarul. Acum urca, cu geanta de călătorie în mână și umbrela de soare peste umăr, o pantă largă spre primele case. Fetele, purtându-și boccelele, o urmau ascultătoare. Până acum, urcușul i se părea anevoios, dar nu primejdios sau chiar de neumblat. Dacă drumul nu

se va înrăutăți, va reuși să-l parcurgă până la Christchurch. Acum se aflau în centrul așezării Lyttelton. Exista un local, o prăvălie și un hotel, care nu inspira prea multă încredere. Dar era oricum doar pentru cei bogați. Aceia dintre pasagerii de pe puntea intermediară care nu voiau să meargă imediat mai departe spre Christchurch puteau să se adăpostească în niște barăci primitive și în corturi. Mulți dintre noii coloniști se folosiră de aceste posibilități. Unii emigranți aveau rude la Christchurch și se înțeleseseră cu ele să le trimită animale de povară, de îndată ce va sosi vasul *Dublin*.

Și Helen nutrea niște speranțe slabe când văzu că așteaptă niște catâri ale întreprinderii de transport înaintea localului. E drept că Howard deocamdată nu ar fi avut cum să știe de sosirea ei, dar preotului din Christchurch, reverendul Baldwin, i se comunicase că cele șase orfane vor sosi cu vasul *Dublin*. Poate că a luat el măsuri pentru transportul lor mai departe. Helen se informă la persoanele care mânau catârii, dar aceștia nu primiseră indicații în acest sens. E drept că trebuiau să preia mărfuri pentru reverendul Baldwin și au fost avizați și de sosirea soților Brewster, dar preotul nu spusese nimic despre fete.

– Ei bine, copii, nu ne rămâne altceva de făcut decât să pornim la drum, se supuse Helen în cele din urmă sorții. Și cel mai bine ar fi, să pornim imediat, fiindcă atunci scăpăm mai repede.

Corturile și barăcile, care ar fi fost alternativa, nu i se păreau lui Helen prea de încredere. Desigur că și aici femeile și bărbații dormeau separat, dar nu existau uși care puteau fi închise și precis că și la Lyttelton era penurie de femei, ca și la Christchurch. Cine putea ști ce le venea în minte bărbaților, dacă li se ofereau aici, pe o tavă de argint, șapte femei și fete singure?

Helen porni deci la drum, împreună cu alte familii de imigranți, care voiau să meargă imediat mai departe spre Christchurch. Din grup făceau parte soții O'Hara, iar Jamie se oferi cavalerește să ia alături de bagajele sale și pe cele ale lui Elisabeth. Mama lui îi interzise cu strășnicie așa ceva – familia O'Hara trebuia să-și transporte toate lucrurile de casă peste deal și fiecare avea mai mult

decât suficient de cărat. Într-un astfel de caz, era de părere energica femeie, amabilitatea era un lux de prisos.

După primii kilometri parcurși sub soare, Jamie vedea lucrurile într-un fel asemănător. Ceața se retrăsese, după cum preconizase Gerald, iar trecătoarea Bridle era scăldată de soarele de primăvară. Pentru imigranți, acest lucru era în continuare greu de înțeles. Acasă, în Anglia, acum ar fi început primele furtuni de toamnă, dar aici, în Noua Zeelandă, acum răsărea iarba și se ridica soarele mai sus pe cer. De fapt, vremea era foarte plăcută, dar urcușul îndelungat în hainele grele, de călătorie, te făcea să transpiri, fiindcă emigranții își îmbrăcaseră mai multe piese de îmbrăcăminte, unele peste altele, pentru a avea mai puțin de cărat. Până și bărbații își pierdeau repede răsuflarea. Trei luni de inactivitate pe mare l-au făcut până și pe cel mai puternic muncitor să-și piardă condiția fizică. Iar drumul nu numai că devenea din ce în ce mai abrupt, dar și mai primejdios. Fetele plângeau de frică când au trebuit să treacă de-a lungul marginii unui crater. Mary și Laurie se agățaseră atât de disperate una de alta, încât erau în primejdie să cadă tocmai din acest motiv. Rosemary se agățase de fusta lui Helen și își ascundea capul în cutele costumului de călătorie, atunci când prăpastia era prea primejdioasă. Helen, la rândul ei, își închisese de mult umbrela de soare. O folosea ca toiag de drumeție – și nu avea nici energia s-o mai poarte cum se cuvine și se cade unei doamne, peste umăr. Îi era indiferent cum va arăta tenul ei.

După o oră de marș, călătorii obosiseră și le era sete, dar nu parcurseseră decât trei kilometri.

– Sus pe deal se vând băuturi răcoritoare, le consolă Jamie pe fete. Așa ne-au spus la Lyttelton. Iar pe parcursul coborâșului sunt hanuri, la care te poți odihni. Doar trebuie să ajungem sus, și am scăpat de ce este mai rău.

Acestea fiind spuse, atacă următoarea porțiune de drum, iar fetele îl urmară peste pământul plin de grohotiș.

În timpul urcușului, Helen nu avusese timp să se uite la peisaj, dar ceea ce văzu, era descurajator. Munții păreau golași, cenușii și cu foarte puțină vegetație.

– Tuf vulcanic, comentă domnul O'Hara, care lucrase deja în minerit. Dar Helen se gândea la „munții iadului" dintr-o baladă, pe care o cânta uneori sora ei. Exact așa – golaș, fără culoare și nesfârșit – își închipuise ea fundalul pentru veșnica condamnare.

Într-adevăr, Gerald Warden reuși să-și descarce animalele doar după ce plecaseră toți pasagerii de la bord. E drept că și angajații de la societatea de transport pregăteau abia acum catârii pentru plecare.

– Reușim înainte de a se lăsa întunericul! le asigurară ei pe doamnele temătoare, pe care tocmai le ridicaseră în șei, pe catâri. Sunt aproximativ patru ore de mers. În jurul orei opt seara vom ajunge la Christchurch. Punctuali, pentru a lua masa de seară la hotel.

– Auziți! îl atenționă Gwyneira pe Gerald. Am putea să ne alăturăm lor. Deși singuri am fi, bineînțeles, mai rapizi. Igraine nu va merge cu plăcere după catâri.

Spre supărarea lui Gerald, Gwyneira înșeuase deja caii, pe când el supraveghea descărcarea oilor. Gerald trebui să se stăpânească din greu să nu o repeadă pentru acest lucru. Oricum era în toane proaste. Nimeni de aici nu se pricepea la oi; nu se pregătiseră țarcuri, iar turma se împrăștie pitoresc peste movilele din Lyttelton. Animalele se bucurau de libertate după o ședere atât de îndelungată în cala vasului și săreau nestăpânite, ca iezii, pe iarba rară din fața așezării. Gerald se certă cu doi marinari, care îl ajutaseră la descărcat, și le ordonă sever, să adune animalele și să le păzească, până când el vă organiza amenajarea țarcurilor provizorii. Însă cei doi își considerară munca încheiată. Remarcând obraznic că ei sunt marinari, nu oieri, se îndreptară către birtul deschis de curând. După abstinența îndelungată de la bord, le era sete. Nu îi interesau oile lui Gerald.

În schimb, răsună un fluierat ascuțit, care îi făcu să tresară nu numai pe lady Barrington și doamna Brewster, ci și pe Gerald și însoțitorii catârilor. Mai ales că sunetul nu venea de la vreun băiat de stradă, ci din partea unei doamne cu sânge albastru, pe care o consideraseră până atunci ca fiind o fetișcană bine crescută. Dar

acum se arătă o altă Gwyneira. Fata își dăduse seama de dilema lui Gerald privitoare la oi și luă măsuri de rezolvare. Fluieră puternic după cățeaua ei, iar Cleo o urmă plină de entuziasm. Ca un mic fulger negru, alergă pe dealuri în sus și în jos și strânse oile, care se strânseră imediat în turmă. Ca mânate de o mână nevăzută, animalele așezate în rând se întoarseră spre Gwyneira, care aștepta destinsă – în contradicție cu câinii tineri ai lui Gerald, care ar fi trebuit să fie duși cu barca, într-o ladă, la Christchurch. Când prinseră mirosul de oi, micii Collie se purtară atât de sălbatic, că sparseră fără efort lada ușoară, făcută din scânduri. Cei șase câini se rostogoliră afară și se năpustiră imediat spre turmă. Dar înainte ca oile să se sperie, câinii se lăsară să cadă, ca la comandă, jos. Respirând iute, cu limba scoasă, cu fețele de Collie încordate, întoarse spre turmă, rămaseră culcați – gata de a interveni, dacă o oaie ar fi ieșit din rând.

– Ei, să fie! spuse Gwyneira cu calm. Cățelandri se arată a fi de soi foarte bun. Masculul acela mare, cu acela formăm o nouă linie, după care englezii o să-și lingă degetele. O pornim acum, domnule Gerald?

Fără a aștepta răspunsul, urcă pe iapa ei. Igraine juca agitată. Și ea se grăbea să se poată, în sfârșit, mișca. Marinarul, care ținuse tânărul armăsar, dădu respirând ușurat animalul nervos lui Gerald.

Gerald ezita între furie și admirație. Reprezentația dată de Gwyneira fusese impresionantă, dar totuși ea nu avea dreptul să ignore ordinele lui! Ori acum Gerald nu prea mai putea s-o strunească în prezența soților Brewster și Barrington.

Nemulțumit, luă hățurile micului armăsar. Trecuse Bridle Path de mai multe ori și îi cunoștea primejdiile. Era totdeauna un risc să pornești la drum după-amiaza târziu. Chiar dacă nu trebuia să treci și o turmă de oi și stăteai pe un catâr cuminte, nu pe un armăsar tânăr, care doar ce se deprinsese să fie călăritul.

Pe de altă parte nu știa aici, la Lyttelton, unde să ducă oile. Fiul lui nepricopsit iar uitase să ia măsuri pentru cazarea lor în port, iar acum cu siguranță că nu mai era nimeni de găsit care să încropească un țarc înainte de lăsarea întunericului. De furie, degetele lui Gerald se

cramponară de frâu. Când va învăța oare Lucas să gândească și dincolo de pereții camerei sale de studiu!

Furios, Gerald așează un picior în scări. Desigur că, în cursul vieții sale zbuciumate, învățase să stăpânească mulțumitor un cal, dar nu era mijlocul de transport preferat. Să treacă Bridle Path călare pe un armăsar tânăr era pentru Gerald o probă de curaj – și aproape că o ura pe Gwyneira pentru faptul că îl silea să facă acest lucru! Spiritul ei rebel, pe care Gerald îl admirase cât timp era îndreptat împotriva tatălui ei, devenea din ce în ce mai mult o sursă de enervare.

Gwyneira, care ședea pe iapa ei, degajată și binedispusă, nu bănuia nimic despre gândurile lui Gerald. Mai degrabă se bucura că viitorul ei socru nu spusese nimic despre șaua bărbătească pe care o pusese pe Igraine. Tatăl ei ar fi făcut cu siguranță un circ îngrozitor, dacă, de față cu lume, ar fi îndrăznit să se așeze cu picioarele desfăcute pe un cal. Dar Gerald păru că nu observă cât de puțin se cădea faptul că fusta ei de călărie se ridicase și îi dezgolise gleznele. Gwyneira încercă să tragă fusta în jos, dar apoi uită de acest lucru. Avea destul de lucru cu Igraine, care ar fi vrut să depășească catârii și să urce trecătoarea în galop. Câinii însă nu aveau nevoie de supraveghere. Cleo știa ce avea de făcut și mâna turma de oi cu pricepere pe potecă, chiar și când drumul se îngustă. Cățelandrii o urmară în ordine descrescândă spre amuzamentul doamnei Brewster:

– Arată oarecum ca domnișoara Davenport și orfanele ei.

Când, la două ore după plecare, Helen auzi în urma ei sunetul unor copite, ajunsese la limita puterii. Drumul tor mai urca și nu era nimic altceva în jur decât peisajul muntos, golaș și neprimitor. Unul dintre ceilalți emigranți încercă să le facă curaj. Navigase câțiva ani pe mare și în 1836 fusese cu una din primele expediții în această regiune. Cu grupul căpitanului Rhodes, unul din primii coloniști, urcase Port Hills și se îndrăgostise într-atât de priveliștea șesului de la Canterbury, că așa revenise acum cu soția și copiii, pentru a se stabili aici. El comunică familiei epuizate sfârșitul urcușului. Doar câteva curbe ale drumului și vor fi ajuns pe vârful dealului.

Dar drumul într-acolo era în continuare strâmt și abrupt, iar conducătorii catârilor nu puteau să-i depășească pe drumeți. Mârâind, se aliniară în urma lor. Helen se întrebă dacă Gwyneira se afla printre călăreți. Asistase la schimbul de replici dintre ea și Gerald și era interesată să afle cine reușise să se impună. Dar nasul ei fin îi semnală că Gwyneira reușise să se impună. Mirosea a oi și, când continuă înaintarea, se auziră din spate behăituri de protest.

Dar, în sfârșit, se ajunsese la punctul cel mai înalt al trecătorii. Drumeții erau întâmpinați pe un fel de platformă de negustorii care ridicaseră ștanduri cu băuturi răcoritoare. Se pare că aici era locul de popas tradițional – chiar și doar pentru că de aici te puteai desfăta în tihnă cu o primă privire asupra noii patrii. Dar deocamdată Helen nu se ocupa de așa ceva. Se târî la primul stand și luă o cupă mare de bere din ghimbir. Abia după ce bău berea, se duse la locul de unde avea o priveliște largă și unde se adunaseră deja mulți alții, privind cu evlavie.

– Cât este de frumos! șopti Gwyneira entuziasmată.

Era călare și putea privi peste capetele celorlalți imigranți. Helen vedea doar puțin, aflându-se în al treilea rând. Dar era suficient să-i tempereze puternic entuziasmul. Departe sub ei, peisajul muntos lăsă loc unor suprafețe acoperite cu iarbă proaspătă, prin care se unduia un mic râu. Pe malul opus se afla așezarea Christchurch, dar era cu totul altceva, decât un oraș înfloritor, după cum se așteptase Helen să fie. E drept că se vedea un mic turn de biserică, dar oare nu fusese vorba de o catedrală? Nu urma să devină reședință episcopală? Helen se așteptase să vadă cel puțin un șantier, dar deocamdată nu se vedea nimic de acest gen. Christchurch nu era altceva decât o îngrămădire de case colorate, de cele mai multe ori din lemn și doar puține din gresia de care vorbise domnul Warden. Amintea mai degrabă de Lyttelton, orășelul portului, pe care îl lăsaseră în urmă. Și probabil că nu oferea mai mult din punctul de vedere al vieții sociale și al confortului.

Gwyneira, în schimb, abia dacă aruncă localității o a doua privire. E drept că așezarea era foarte mică, dar era obișnuită, fiindcă și satele

din Wales erau astfel. Ceea ce o fascina era ținutul din spatele așezării: întinderi nesfârșite, acoperite de iarbă, scăldate de soarele după-amiezii târzii, iar în spatele lor se ridicau maiestuos, parțial acoperiți de zăpadă, munții. Cu siguranță că erau la mulți kilometri distanță, dar aerul era atât de curat, încât părea că poți să îi atingi. Câțiva dintre copii întinseră mâinile după ei.

Priveliștea amintea de peisajul din Wales sau din alte părți ale Angliei, unde se învecinau pășunile cu regiuni deluroase; de aceea Gwyneirei și altor coloniști, ținuturile li se păreau vag cunoscute. Dar totul era mai clar, mai mare, mai întins. Nu existau ocoluri, zidurile nu îngrădeau peisajul și doar arareori se vedea câte o casă. Gwyneira încercă un sentiment al libertății. Aici putea să galopeze la nesfârșit, iar oile puteau să se răspândească pe un teritoriu imens. Nu va mai trebui vorbit niciodată despre faptul că iarba s-ar putea să nu ajungă sau că va trebui să se reducă numărul animalelor. Exista pământ cu prisosință!

Supărarea lui Gerald față de fată se evaporă când îi văzu fața radiind de bucurie. Reflecta sentimentul de fericire pe care îl simțea și el de fiecare dată când își privea pământul. Gwyneira se va simți aici ca acasă. Poate că nu îl va iubi pe Lucas, dar va iubi cu siguranță pământul acesta!

Helen ajunse la concluzia că va trebui să se aranjeze. Nu era ceea ce își închipuise, pe de altă parte primise din toate părțile asigurări că Christchurch ar fi o așezare în plin avânt. Orașul va crește. Cândva vor exista școli și biblioteci – poate va putea să-și aducă aportul spre a construi toate acestea. Howard părea să fie un om interesat de cultură; cu siguranță că o va sprijini. Și oricum: ea nu trebuia să iubească acest ținut, ci pe soțul ei. Hotărâtă, își înghiți dezamăgirea și li se adresă fetelor:

– Tot înainte, copii. V-ați refăcut, acum trebuie să ne continuăm drumul. Dar drumul la vale nu mai este atât de greu. Și putem vedea de aici ținta. Haideți, cele mici fac un concurs de alergări! Cine ajunge prima la următorul han, va primi o limonadă în plus!

Următorul han nu era departe. La marginea câmpului se găseau primele case. Drumul se lăți și călăreții puteau să-i depășească pe pietoni. Cleo mână cu iscusință turma de oi, depășind coloniștii, iar Gwyn o urmă pe Igraine, care tot mai sălta. Adineauri, pe cărările într-adevăr primejdioase, câinii tineri se comportaseră exemplar de liniștiți. Chiar și micul Madoc se cățărase iscusit pe cărările pietroase, iar Gerald se simțise în curând sigur de sine. Între timp, era hotărât să uite episodul puțin îmbucurător cu Gwyneira. Ei da, fata reușise să-și impună voința, dar acest lucru nu se va mai întâmpla. Sălbăticiei acestei mici prințese din Weles trebuiau să i se pună hățuri. În această privință, Gerald era optimist: Lucas va pretinde din partea soției sale un comportament ireproșabil, iar Gwyneira fusese educată pentru un trai alături de un gentleman. S-ar putea ca ei să-i placă mai mult vânătorile călare și dresajul de câini, dar cu timpul își va accepta soarta.

Călătorii ajunseră la râul Avon în amurgul zilei și călăreții trecură imediat cu bacul pe celălalt mal. Înainte de a ajunge cei ce veneau pe jos, mai era timp suficient și pentru a încărca oile pe bac, astfel că însoțitorii lui Helen nu putură să se plângă de vreo întârziere, doar de murdărirea bacului cu excrementele oilor.

Fetele din Londra priviră cu încântare apa limpede a râului; cunoscuseră până atunci doar Tamisa, plină de gunoaie și urât mirositoare. Între timp, lui Helen totul îi era indiferent; îi era doar dor de un pat. Spera ca reverendul să fie ospitalier, să le primească. Trebuia să fi pregătit ceva pentru fete; era imposibil să le împartă astăzi deja la familiile care le solicitaseră.

În fața hotelului și a grajdului de închiriat cai, Helen, epuizată, se interesă de drumul spre casa parohială. Îi văzu pe Gwyneira și pe domnul Warden ieșind de la grajduri. Reușiseră să adăpostească animalele și erau așteptați la un dineu festiv. Helen privi cu jind. Cât de mult își dorea ca mai întâi să se fi schimbat într-o cameră curată de la hotel și apoi să se fi așezat la masă! Dar mai avea de parcurs străzile

din Christchurch și de purtat negocierile cu preotul. Fetele din spatele ei mârâiau, cele mici plângeau de epuizare.

Din fericire, drumul până la biserică nu era lung: deocamdată nu existau la Christchurch drumuri lungi. Helen le conduse pe fete la o distanță de trei colțuri de stradă și se și aflau în fața casei parohiale. În comparație cu casa părintească a lui Helen și cu casa familiei Thorne, casa din lemn, vopsită în galben, părea sărăcăcioasă, dar nici biserica alăturată nu era mai răsărită. Dar exista măcar un frumos mâner de alamă pentru bătut în ușă, având forma unui cap de leu. Daphne, plină de îndrăzneală, îl mânui.

Mai întâi nu se întâmplă nimic. Apoi apăru în cadrul ușii o fată cu fața lătăreață, prost dispusă.

– Dar voi ce vreți? întrebă ea neprietenoasă.

Toate fetele, în afară de Daphne, se retraseră speriate. Helen ieși în față.

– Mai întâi vrem să vă dorim o seară bună, domnișoară! răspunse ea hotărâtă. Apoi aș dori să vorbesc cu reverendul Baldwin. Numele meu este Helen Davenport. Lady Brennan trebuie să mă fi amintit într-una din scrisorile ei. Și acestea sunt fetele pe care reverendul le-a solicitat de la Londra pentru a le oferi aici un loc de muncă.

Tânăra femeie încuviință din cap și se arătă puțin mai prietenoasă. Dar încă nu era în stare să răspundă la salut, ci le aruncă orfanelor priviri dezaprobatoare.

– Cred că mama mea vă aștepta abia mâine. Mă duc să o anunț.

Tânăra voia să plece, dar Helen o chemă înapoi.

– Domnișoară Baldwin, fetele și cu mine am parcurs o distanță de douăzeci și cinci de mii de kilometri până aici. Nu credeți că amabilitatea vă impune să ne poftiți înăuntru și să ne oferiți niște locuri de stat?

Fata se strâmbă.

– Dumneavoastră puteți să intrați, spuse ea. Dar bastarzii nu. Cine știe ce paraziți au adunat în timpul călătoriei de pe puntea intermediară. Mama mea desigur că nu va accepta așa ceva în casă.

Helen spumegă de furie, dar se abținu.

– Atunci aștept și eu aici afară. Am împărțit cu fetele cabina. Dacă ele au paraziți, atunci am și eu.

– Cum doriți, răspunse fata fără urmă de interes, se târșâi înapoi în casă și trase ușa după sine.

– O adevărată lady! spuse Daphne hlizindu-se. Domnișoară Davenport, pesemne că am înțeles greșit ceva din educația pe care ne-ați dat-o.

Helen ar fi trebuit să o certe, dar îi lipsea energia. Iar dacă mama se va purta la fel de creștinește ca fiica, mai avea nevoie de putere de luptă.

În orice caz, doamna Baldwin apăru foarte repede și își dădu silința să se poarte prietenește. Era mai mică și nu atât de plinuță ca fiica ei. Înainte de toate nu avea fața aceea de lună plină. Trăsăturile ei aminteau de un uliu, cu ochii mici, apropiați și o gură care trebuia să se forțeze să zâmbească.

– Asta da surpriză, domnișoară Davenport! Doamna Brennan v-a amintit într-adevăr – și foarte favorabil, dacă îmi permiteți să o spun. Vă rog să intrați, Belinda pregătește camera de oaspeți pentru dumneavoastră. Ei da, și fetele vor trebui și ele găzduite pentru o noapte. Deși... Se gândi puțin și păru că trece în revistă o listă de nume. Lavenderii și doamna Godewind locuiesc în apropiere. Pot să trimit pe cineva până acolo. Poate doresc să-și ia în primire fetele încă de astăzi. Ceilalți copii pot dormi în grajd. Dar acum vă rog să intrați, domnișoară Davenport. Se face frig afară!

Helen suspină. Ar fi dorit să dea curs invitației, dar evident că așa nu mergea.

– Doamnă Baldwin, și fetelor le este frig. Au mers pe jos optsprezece kilometri și au nevoie de un pat și de o mâncare caldă. Și până vor fi predate stăpânilor lor, răspund eu de ele. Astfel s-a stabilit cu conducerea orfelinatului și pentru aceasta sunt eu plătită. Arătați-mi deci mai întâi locul unde vor fi adăpostite fetele, apoi voi fi bucuroasă să beneficiez de ospitalitatea dumneavoastră.

Doamna Baldwin se strâmbă, dar nu mai spuse nimic. În schimb, scotoci în buzunarele șorțului larg, pe care îl purta peste o rochie de casă scumpă, scoase la iveală o cheie și le conduse pe fete și pe Helen după colțul casei. Aici se găsea un grajd pentru un cal și o vacă. Aerul era aromat de fânul adunat acolo și cu câteva pături se puteau amenaja locuri de dormit. Helen acceptă inevitabilul.

– Ați auzit, fetelor. În noaptea aceasta veți dormi aici, le spuse copiilor. Întindeți-vă cearșafurile cu mare atenție, fiindcă altfel rochiile voastre se vor umple de fân. Cu siguranță, există apă de spălat la bucătărie. O să am grijă să vi se pună la dispoziție. Și voi veni mai târziu să văd dacă v-ați pregătit pentru noapte ca niște fete creștine bine educate! Întâi vă spălați, apoi vă spuneți rugăciunea! Helen voia să fie severă, dar astăzi nu prea reușea. Nici ea nu ar fi avut chef să se dezbrace pe jumătate în acest grajd și să se spele cu apă rece. În consecință, controlul din această zi nu va fi prea sever. Nici fetele nu părură să ia prea în serios indicațiile date. În loc să răspundă cuminte: „Da, domnișoară Helen", o asaltară pe educatoarea lor cu o serie de întrebări și proteste.

– Nu primim nimic de mâncare, domnișoară Helen?

– Nu pot să dorm pe fân, domnișoară Helen, mi-e silă!

– Cu siguranță e plin de purici!

– Nu putem veni cu dumneavoastră, domnișoară Helen? Și ce este cu acești oameni care poate că mai vin? Vor să ne ia, domnișoară Helen?

Helen suspină. Încercase pe tot parcursul călătoriei să le pregătească pe fete pentru despărțirea care urma să aibă loc în ziua următoare sosirii lor. Dar ca să despartă grupul de astăzi deja, nu i se părea a fi un lucru înțelept. În același timp însă nu voia să o incite și mai mult pe doamna Baldwin împotriva ei și a fetelor. De aceea răspunse evaziv.

– Mai întâi aranjați-vă și odihniți-vă, fetelor. Toate celelalte se vor aranja, nu vă faceți griji.

Își trecu mâna consolator peste capetele blonde ale lui Laurie și Mary. Se vedea că acești copii erau la capătul puterilor. Dorothy tocmai pregătea așternutul pentru Rosemary, care aproape că dormea deja. Helen înclină aprobator din cap.

– O să vin la voi mai târziu, declară ea. Promit!

8

– Am impresia că fetele sunt cam răsfățate, remarcă doamna Baldwin cu o expresie crispată. Sper să fie într-adevăr de folos viitorilor lor stăpâni.

– Sunt copii! suspină Helen. Oare nu purtase această discuție deja cu doamna Greenwood de la comitetul orfelinatului din Londra? De fapt doar două dintre ele au vârsta necesară pentru a avea o slujbă. Dar toate sunt cuminți și pot fi folositoare. Cred că nu se va plânge nimeni.

Doamna Baldwin păru că este deocamdată mulțumită. O conduse pe Helen în camera de oaspeți și pentru prima oară în această zi, tânăra femeie se simți plăcut surprinsă. Camera era luminoasă și curată, amenajată cu tapet înflorat și perdele în stil rustic, iar patul era larg și confortabil. Helen suspină ușurată. E drept că ajunsese într-o regiune rustică, dar nu departe de orice urme de civilizație. În plus, apăru fata rotofeie și aduse o vadră mare de apă caldă, pe care o goli în ligheanul pus la dispoziția lui Helen.

– Aranjați-vă mai întâi, domnișoară Davenport, spuse doamna Baldwin. După aceea vă așteptăm la dineu. Nu avem nimic deosebit, nu ne așteptam să primim oaspeți. Dar dacă va place pui cu tocană de cartofi...

Helen zâmbi.

– Sunt așa de înfometată, că aș fi în stare să mănânc carnea de pui și cartofii cruzi. Iar fetele...

Doamna Baldwin păru că este gata să-și piardă răbdarea.

– Ne vom îngriji și de fete! declară ea rece. Ne vedem în curând, domnișoară Davenport.

Helen își luă timp suficient pentru a se spăla bine, a-și despleti părul și a-l prinde din nou. Se gândi dacă merită să-și schimbe hainele. Helen avea puține haine, dintre care două rochii erau murdare. Îmbrăcămintea cea mai bună voia de fapt să o păstreze pentru întâlnirea cu Howard. Pe de altă parte nu putea să apară la dineul familiei Baldwin cu hainele atât de jerpelite și transpirate. În cele din urmă se hotărî să îmbrace rochia de mătase bleumarin. Era adecvat să îmbrace ceva festiv în prima seară din noua ei patrie.

Când păși în cele din urmă în sufrageria familiei Baldwin, tocmai se servea mâncarea. Și aici așteptările ei erau întrecute de realitate. Bufetul, masa și scaunele erau din lemn greu, de tec, împodobite cu sculpturi artistice. Baldwinii fie aduseseră mobila din Anglia, fie că Christchurch dispunea de excelenți tâmplari, sculptori în lemn. Acest ultim gând o mai consolă pe Helen. În caz de forță majoră se va putea obișnui cu o casă de lemn dacă interiorul ar fi amenajat confortabil.

Întârzierea îi provocă o ușoară indispoziție, dar în afară de fiica puțin cam răsfățată a familiei Baldwin, toți se sculară în picioare să o salute. În afară de doamna Baldwin și Belinda, la masă mai erau reverendul și un tânăr vicar. Reverendul Baldwin era un bărbat înalt, slab, care părea să fie foarte sever. Era îmbrăcat formal – hainele lui din postav închis, formate din trei piese, păreau puțin prea alese pentru masa în cadrul familiei – și nu zâmbi când Helen îi întinse mâna. În schimb, păru să o examineze.

– Sunteți fiica unui confrate într-ale meseriei? întrebă el cu o voce puternică, ce era desigur capabilă să umple interiorul unei biserici.

Helen dădu afirmativ din cap și povesti de Liverpool.

– Știu că circumstanțele vizitei mele în casa dumneavoastră sunt puțin cam neobișnuite, recunoscu ea, roșind. Dar noi toți urmăm căile Domnului și el nu ne indică totdeauna căile umblate.

Reverendul Baldwin încuviință din cap.

– Este adevărat, domnișoară Davenport declară el cu importanță. Cine ar putea ști mai bine, ca noi. Nici eu nu m-am așteptat ca biserica mea să mă trimită la capătul lumii. Dar acesta este un loc promițător. Cu ajutorul lui Dumnezeu, îl vom transforma într-un oraș viu, cu amprentă creștină. Probabil că știți, Christchurch urmează să devină sediu episcopal...

Helen dădu repede din cap. Mai mult de atât, bănuia de ce reverendul Baldwin nu se opusese la numirea sa în Noua Zeelandă, deși vorba lui nu suna de parcă de bunăvoie ar fi întors spatele Angliei. Se pare că era un bărbat ambițios – deși nu dispunea de relațiile de care aveai neapărat nevoie în Anglia, pentru a obține postul de episcop. Dar aici... Neîndoielnic, Baldwin își făcea speranțe. Oare era la fel de bun ca îngrijitor de suflete, cum ar fi fost ca actor al politicii bisericești?

În orice caz, tânărul vicar, așezat lângă Baldwin, îi era lui Helen mult mai simpatic. Îi zâmbi deschis când Baldwin îl prezentă ca fiind William Chester, iar strângerea lui de mână era caldă și prietenoasă. Chester era de statură delicată, subțire și palid, cu o față osoasă comună, cu un nas prea lung și o gură prea lată. Dar toate acestea erau contracarate de ochii lui căprui vii și inteligenți.

– Domnul O'Keefe mi-a vorbit plin de pasiune de dumneavoastră! declară el zelos, după ce se așezase lângă Helen și îi umpluse farfuria de piure de cartofi și pui. Era atât de fericit după primirea scrisorii dumneavoastră... Pun pariu că va veni imediat, în zilele următoare, de îndată ce va auzi de sosirea vasului *Dublin*. Spera să primească o scrisoare. Și cât va fi de surprins, să vă găsească aici!

Vicarul Chester părea atât de încântat, de parcă el ar fi mediat întâlnirea tinerei perechi.

– În zilele următoare? întrebă Helen surprinsă.

Contase ferm pe faptul că îl va cunoaște pe Howard mâine. Doar nu putea să fie o problemă, să se trimită un curier la casa lui.

– Ei da, veștile nu ajung atât de repede la Haldon, fu de părere Chester. Trebuie să luați în calcul o săptămână de așteptare. Dar

poate să meargă și mai repede! Nu a sosit astăzi și Gerald Warden cu vasul *Dublin?* Fiul lui a amintit faptul că este pe drum. Când sosește el încoace, vestea aceasta se răspândește repede. Nu vă faceți probleme!

– Și până vine logodnicul dumneavoastră, sunteți bine-venită aici! o asigură doamna Baldwin, cu toate că fața ei exprimă orice altceva decât cordialitate.

Cu toate acestea, Helen se simți nesigură. Haldon nu era o suburbie a orașului Christchurch? Cât de departe o va purta oare călătoria?

Tocmai voia să întrebe, când ușa fu dată de perete. Fără a cere permisiunea de a intra sau fără măcar să salute, Daphne și Rosemary se năpustiră înăuntru. Amândouă își desprinseseră părul, gata de culcare, iar în buclele castanii ale lui Rosie se prinseseră fire de fân. Suvițele roșii, rebele încadrau fața lui Daphne, de parcă ar fi izbucnit vâlvătăi. Și ochii îi aruncau scântei când își aruncă privirea spre masa bogată a reverendului. Helen se simți imediat chinuită de remușcări. După expresia de pe fața lui Daphne, fetele nu primiseră încă nimic de mâncare.

Dar era vizibil că cele două fete aveau acum alte griji. Rosemary se năpusti spre Helen și o trase de haină.

– Domnișoară Helen, domnișoară Helen, au venit să o ia pe Laurie! Vă rugăm, trebuie să faceți ceva! Mary țipă și urlă, și Laurie face la fel!

– Și vor să o ia și pe Elisabeth! se tângui Daphne. Vă rugăm, domnișoară Helen, faceți ceva!

Helen sări în sus. Dacă Daphne cea liniștită era atât de alarmată, trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor.

Se uită suspicioasă în jur.

– Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

Doamna Baldwin își dădu ochii peste cap.

– Nimic, domnișoară Davenport. Doar v-am spus că putem să luăm încă astăzi legătura cu doi dintre viitorii stăpâni ale orfelinelor. Acum au venit, să ia fetele. Scoase o fițuică din buzunar. Aici este: Laurie Alliston merge la familia Lavender și Elizabeth Beans la

doamna Godewind. Totul este foarte corect. Nu înțeleg, de ce se face un asemenea scandal.

Se uită cu reproș la Daphne și la Rosemary. Cea mică plângea. Daphne însă îi întoarse privirea cu ochii arzând.

– Laurie și Mary sunt gemene, explică Helen. Era furioasă, dar se forță să rămână calmă. Nu au fost încă niciodată despărțite. Nu înțeleg cum pot fi date la familii diferite! Trebuie să fie o greșeală. Iar Elisabeth desigur că nu dorește să plece fără a-și lua rămas-bun. Veniți, vă rog, domnule reverend, și clarificați aceste lucruri!

Helen se decise să nu mai trateze cu doamna Baldwin, cea cu inima de piatră. Copiii cădeau în sarcina reverendului, deci va trebui să se ocupe de aceste probleme.

Preotul, vizibil prost dispus, se ridică în cele din urmă.

– Nimeni nu ne-a spus ceva despre gemene, declară el, mergând cu pasul măsurat alături de Helen spre grajd. Desigur, era de presupus că este vorba de surori, dar este imposibil să fie distribuite amândouă la aceeași familie. Aici abia dacă se găsesc servitori din Anglia. Există o listă de așteptare pentru aceste fete. Nu putem da unei familii două fete.

– Dar una singură nu le va fi de folos, fetele se țin scai una de alta! argumentă Helen.

– Vor trebui să se despartă, răspunse reverendul scurt.

Înaintea grajdului așteptau două vehicule, unul era pentru livrări; în fața lui erau prinși doi cai bruni, puternici, așteptând plictisiți. Celălalt vehicul, o trăsură neagră, elegantă, cu un singur cal, era tras de un ponei vioi, care nu prea voia să stea locului. Un bărbat înalt, slab, îl ținea ușor de hățuri și, din când în când, îi murmura cuvinte liniștitoare. Dar și el dădea impresia de enervare. Dând din cap, se uită de repetate ori spre grajd, unde plânsul și vaietele fetelor nu mai conteneau. Helen avea impresia că descoperă milă în privirea lui.

Printre pernele micii trăsuri ședea o doamnă delicată, mai în vârstă. Era îmbrăcată în negru, iar părul ei alb, prins ordonat sub o bonetă, oferea un contrast interesant. Și tenul îi era foarte deschis, clar ca porțelanul și străbătut de riduri minuscule, ca o mătase

veche. În fața ei se afla Elisabeth, făcând cuminte o plecăciune. Bătrâna doamnă părea că se întreține prietenoasă și plină de grație cu fata. Doar din când în când priveau amândouă cu iritare și cu regret spre grajd.

– Jones, i se adresă în cele din urmă doamna vizitiului ei, când Helen

și reverendul trecură pe lângă ei. Nu puteți intra și opri aceste vaiete? Ne deranjează foarte mult. Copiii aceștia plâng de li se scurg ochii! Vă rog să încercați să aflați despre ce este vorba și rezolvați problema.

Vizitiul fixă hățurile pe capră și se ridică. Nu părea să fie prea entuziasmat. Probabil că îmbărbătarea copiilor care plâng nu făcea parte din sarcinile lui obișnuite.

Între timp, bătrâna doamnă îl observă pe reverendul Baldwin și îl salută cu prietenie.

– Bună seara, domnule reverend! E bine că vă văd. Dar nu vreau să vă reține; evident că acolo, înăuntru, este nevoie de prezența dumneavoastră.

Arătă spre grajd, iar vizitiul ei, răsuflând ușurat, se lăsă să cadă înapoi pe capră. Dacă însuși reverendul se ocupa de caz, el nu mai trebuia să intervină.

Baldwin păru că stă în dubiu, dacă, înainte de a intra în grajd, ar trebui să le prezinte oficial una alteia pe Helen și pe doamnă. Dar apoi renunță la asta și intră în miezul agitației.

În mijlocul așternutului pregătit în fân, Mary și Laurie se țineau îmbrățișate plângând, pe când o femeie puternică încerca să le despartă, trăgând de ele. Un bărbat robust, evident pașnic, stătea neajutorat alături. Dorothy, la rândul ei, părea să stea în cumpănă, dacă ar fi mai bine să intervină fizic sau să se roage și să implore.

– De ce nu le luați pe amândouă? întrebă ea disperată. Vă rog, doar vedeți că așa nu merge.

Bărbatul părea să fie de acord. I se adresă soției sale cu o voce insistentă.

– Da, Anna, cel puțin să-l rugăm pe reverend, să ne dea ambele fete. Micuța este încă atât de tânără și de firavă. Nici nu poate face treaba de una singură. Dar dacă cele două se ajută...

– Dacă rămân împreună, clevetesc doar și nu lucrează! răspunse nemiloasă soția. Helen privi în niște ochi reci, albaștri, dintr-o față clară, plină de sine. Am solicitat doar una – și luăm doar una!

– Atunci luați-mă pe mine! se oferi Dorothy. Sunt mai mare și mai puternică, și...

Anna Lavender păru că agreează această soluție. Privi bucuroasă spre silueta mai viguroasă a lui Dorothy.

Dar Helen clătină din cap.

– Este un gest creștinesc din partea ta, Dorothy, spuse ea, aruncând o privire piezișă spre cei doi Lavenderi și spre reverend. Dar problema nu se rezolvă astfel, ci se amână doar pentru o zi. Mâine vin stăpânii tăi, și atunci ar trebui să meargă Laurie cu ei. Nu, domnule reverend, domnule Lavender – trebuie să găsim o posibilitate, să lăsăm gemenele să rămână împreună. Nu există două familii vecine care să caute slujnice? Atunci, cel puțin în timpul liber, cele două fete ar putea să se vadă.

– Iar în timpul zilei să bocească fără întrerupere una după cealaltă! interveni doamna Lavender. Nu poate fi vorba de așa ceva. Iau această fată ori alta. Dar numai una.

Helen se uită la reverend, cerându-i ajutorul. Dar acesta nu făcu nici un demers, să o susțină.

– De fapt, trebuie să îi dau dreptate doamnei Lavender, spuse el în schimb. Cu cât mai repede sunt despărțite aceste fete, cu atât mai bine. Deci luați aminte, Laurie și Mary. Dumnezeu va adus împreună în această țară, ceea ce a fost deja mărinimos din partea Lui – ar fi putut alege doar pe una dintre voi și să o fi lăsat pe cealaltă în Anglia. Dar acum vă poartă pe cărări diferite. Asta nu înseamnă o despărțire pe vecie, cu siguranță vă veți vedea la slujbele de duminică sau cel puțin la marile sărbători religioase. Dumnezeu se arată îngăduitor față de voi și el știe ce face. Nouă ne este dată obligația de a ne supune poruncilor sale. Laurie, tu vei fi o bună slujnică a familiei Lavender.

Iar Mary va merge mâine cu familia Willard. Amândouă sunt familii bune, creștine. Veți primi suficient de mâncare și de îmbrăcat și veți fi învățate cu un trai în spirit creștin. Nu există nimic de care să-ți fie teamă, Laurie, dacă mergi acum cu soții Lavender. Dar dacă nu merge altfel deloc, domnul Lavender te va pedepsi.

Domnul Lavender nu arăta deloc a fi un om care ar putea bate fete mici. Dimpotrivă, privea cu simpatie pronunțată către Mary și Laurie.

– Uite ce e, micuțo, locuim în Christchurch, se adresă el liniștitor către copilul care sughița de plâns. Toate familiile din împrejurimi vin din când în când încoace să-și facă cumpărături și să participe la slujbele din biserică. Eu nu îi cunosc pe alde Willard, dar cu siguranță putem să luăm legătura cu ei. Când vin încoace, noi îți dăm liber și poți petrece o zi întreagă cu sora ta. Nu este acest aranjament o consolare?

Laurie dădu aprobator din cap, dar Helen se întrebă dacă înțelegea cu adevărat despre ce este vorba. Cine știa unde trăiește familia Willard – nu era un semn bun că domnul Lavender nici nu-i cunoștea! Și or fi atât de înțelegători ca el față de o mică slujnică? Ar aduce-o pe Mary în oraș, dacă veneau doar din când în când la cumpărături?

În orice caz, Laurie era doborâtă de epuizare și tristețe. Fără nici o împotrivire, se lăsă dusă de sora ei. Dorothy îi dădu domnului Lavender bocceaua ei. La despărțire, Helen o sărută pe frunte.

– Noi toate îți vom scrie! promise ea.

Laurie, apatică, încuviință din cap, iar Mary tot mai plângea.

Lui Helen i se frângea inima când cei doi Lavender o conduseră pe micuță afară. Și în plus mai auzi cum Daphne îi șopti lui Dorothy la ureche:

– Ți-am spus doar că domnișoara Helen nu poate face nimic! șopti fata. Este drăguță, dar are aceeași soartă ca noi. Mâine vine individul și o ia și va trebui să meargă cu acest domn Howard, așa cum trebuie să meargă Laurie cu soții Lavender...

Helen simți că o cuprinde furia, dar apoi simți o neliniște arzătoare.

Daphne avea dreptate. Ce va face dacă Howard nu va dori să o ia de soție? Ce se va întâmpla dacă el nu îi va plăcea? Nu putea să se întoarcă în Anglia. Existau oare într-adevăr locuri de muncă pentru guvernante sau educatoare?

Helen nu voia să se mai gândească la aceste probleme. Ar fi vrut să se ascundă într-un colț și să plângă, așa cum făcuse când era mică. Dar, după moartea mamei sale, se terminase cu acest lucru. De atunci a trebuit să fie tare. Ceea ce înseamnă acum, să aibă răbdare și să fie prezentată bătrânei doamne, care se pare că venise pentru Elisabeth.

Reverendul luă poziție. Se pare că nu urmau să aibă loc și alte drame. Dimpotrivă, Elisabeth era veselă și în vervă.

– Domnișoară Helen, dânsa este doamna Godewind, făcu ea prezentările, înainte ca reverendul să fi putut spune ceva. Vine din Suedia! Aceasta se află departe, în nord. Toată iarna este zăpadă acolo, toată iarna! Soțul ei a fost căpitan pe un vas mare și câteodată o lua cu sine în călătoriile sale. A fost în India! Și în America! Și în Australia!

Doamna Godewind râse de zelul lui Elisabeth. Avea o față plină de bunătate, care nu prea îi arăta vârsta.

Prietenoasă, întinse mâna spre Helen.

– Hilda Godewind. Deci dumneavoastră sunteți educatoarea lui Elisabeth. Este entuziasmată de dumneavoastră, știți acest lucru? Și de un anume Jamie O'Hara.

Făcu semn din ochi.

Helen îi răspunse la zâmbet și la semnele făcute din ochi și se prezentă cu numele întreg.

– Înțeleg eu bine, vreți să o luați pe Elisabeth în slujba dumneavoastră? se interesă ea apoi.

Doamna Godwin dădu aprobator din cap.

– Dacă Elisabeth dorește acest lucru. În nici un caz nu vreau să o iau cu forța cum au făcut-o adineauri acei oameni cu fata aceea mică. Este dezgustător! Oricum crezusem că fetele sunt mai mari...

Helen aprobă din cap. Ar fi dorit să-și descarce inima față de această mică și simpatică doamnă. Era gata să izbucnească în plâns. Doamna Godewin o privi cercetător.

– Văd că nu vă plac toate acestea, remarcă ea. Și sunteți la fel de doborâtă de oboseală, ca fetele – ați venit pe jos prin trecătoarea Bridle? Nu putea fi pretins așa ceva! Ar fi trebuit să vă trimită catâri! Iar eu ar fi trebuit să vin abia mâine. Desigur că fetele ar fi vrut să mai stea o noapte împreună. Dar când am auzit că urmau să doarmă în grajd...

– Vin cu plăcere cu dumneavoastră, doamnă Godewind! spuse Elisabeth cu fața radiind de bucurie. Și pot să vă citesc deja mâine din *Oliver Twist*. Închipuiți-vă, domnișoară Helen, doamna Godewind nu-l cunoaște pe Oliver Twist! I-am povestit că am citit cartea în timpul călătoriei.

Doamna Godewind încuviință din cap prietenoasă.

– Atunci ia-ți lucrurile, copilă, și ia-ți rămas-bun de la prietenele tale. Vă place și dumneavoastră, Jones, nu-i așa?

I se adresă vizitiului ei, care desigur că aprobă cu sârg.

După scurt timp, când Elisabeth cu bocceaua ei cu tot se așezase confortabil lângă doamna Godewind și cele două erau prinse într-o discuție antrenantă, acesta o luă pe Helen de o parte.

– Domnișoară Helen, fata aceasta face o impresie bună, dar este într-adevăr demnă de încredere? Mi s-ar frânge inima dacă doamna Godewind ar fi dezamăgită. Se bucurase atât de mult că va veni o mică englezoaică.

Helen îl asigură că nu și-ar putea închipui o fată mai înțeleaptă și mai plăcută, ca Elisabeth.

– Are nevoie de fată pentru companie? Cred că... pentru așa ceva se angajează tinere mai mari și cu mai multă educație se interesă ea apoi.

Slujitorul dădu aprobator din cap.

– Da, dar asemenea tinere trebuie găsite. În plus, doamna Godewind nu poate plăti prea mult, are o pensie mică. Soția mea și cu mine îi îngrijim gospodăria, dar soția mea este maori, știți... poate să

o coafeze, să îi gătească și să o îngrijească, dar nu poate să-i citească și să îi spună povești. De aceea ne-am gândit la o fată englezoaică. Va locui la mine și la soția mea și va ajuta puțin în gospodărie, dar mai ales îi va ține companie doamnei Godewind. Puteți fi sigură, nu va duce lipsă de nimic!

Helen aprobă din cap consolată. Cel puțin Elisabeth urma să fie bine îngrijită. Un strop de lumină la sfârșitul unei zile îngrozitoare.

– Veniți poimâine la noi, la ceai, o invită doamna Godewind pe Helen, înainte de plecarea trăsurii.

Elisabeth, veselă, făcu semne de adio cu mâna.

Helen în schimb nu mai avu puterea să se întoarcă în grajd și să o consoleze pe Mary și nu avu nici puterea de a face în continuare conversație la masa reverendului Baldwin. Îi era încă foame, dar se consolă cu faptul că resturile nemâncate vor ajunge, cu ceva noroc, la fete. Se scuză cu amabilitate și căzu în patul ce-i fusese pregătit. A doua zi nu putea să fie mai rău.

În dimineața următoare, soarele strălucea deasupra orașului Christchurch și învăluia totul într-o lumină caldă, prietenoasă. Din camera lui Helen puteai arunca o privire ce îți lua respirația asupra lanțului de munți ce se înălțau deasupra Câmpiei Canterbury, iar străzile micului oraș erau curate și îmbietoare în lumina soarelui. Din sufrageria familiei Baldwin venea un miros de prăjituri proaspete și ceai. Helen simți că i se adună saliva în gură. Spera ca acest bun început să fie un semn bun. Precis că ieri și-a închipuit doar că doamna Baldwin ar fi neprietenoasă și ar avea inima rece, fiica ei ar fi răutăcioasă și prost crescută, iar reverendul Baldwin ar fi bigot și cu totul dezinteresat de binele enoriașilor săi. În lumina noii dimineți va aprecia mai indulgent familia pastorului, cu siguranță. Dar mai întâi trebuia să vadă de fetele ei.

În grajd îl întâlni pe vicarul Chester, care îi vorbea consolator, dar fără efect lui Mary, care tot se mai văita. Micuța plângea și întreba printre sughițuri de sora ei. Nu luă nici prăjitura pentru ceai ce i-o oferea tânărul preot, de parcă puțin zahăr ar putea să alina toate

suferințele lumii. Copila arăta foarte istovită; era clar că nu dormise toată noaptea. Nici nu putea fi vorba ca Helen să predea fata imediat altor oameni total necunoscuți.

– Dacă Laurie se vaită la fel de mult și nu mănâncă nimic, precis că soții Lavender o trimit înapoi, spuse Dorothy plină de speranță.

Daphne își dădu ochii peste cap.

– Nici tu nu crezi asta. Bătrâna mai degrabă o va bate sau o va închide în dulapul pentru mături. Și dacă nu mănâncă nimic, se bucură că a economisit o porție de mâncare. Femeia aceea este rece, ca un bot de câine, scârba... oh, bună dimineața, domnișoară Helen. Sper ca măcar dumneavoastră să fi dormit bine!

Daphne o privi pe educatoarea ei cu ochi scânteietori, lipsiți de respect și nu făcu nici o încercare de a se scuza pentru cuvântul *scârbă*.

– După cum ai spus tu însăți ieri, răspunse Helen rece ca gheața, nu am avut posibilitatea de a face ceva pentru Laurie. Dar voi încerca astăzi să iau legătura cu familia. În afară de acestea, am dormit foarte bine, iar tu de asemenea, desigur. Oricum ar fi prima oară că te-ar fi influențat sentimentele oamenilor din jur.

Daphne plecă capul.

– Îmi pare rău, domnișoară Helen.

Helen se mira. Să fi avut totuși un oarecare succes în munca ei educativă?

Înainte de masă, la o oră târzie, apărură și viitorii stăpâni ai micuței Rosemary. Lui Helen îi era teamă de predare, dar de data aceasta avu parte de o surpriză plăcută. Soții McLaren – un bărbat scund, rotofei, cu o față blajină, cu obrajii bucălați și soția lui, cu nimic mai puțin bine hrănită, care părea a fi o păpușă cu obrăjorii ca două mere coapte și ochii albaștri – veniră pe jos la ora unsprezece. După cum reieși, erau proprietarii brutăriei din Christchurch – chiflele proaspete și prăjiturile pentru ceai, a căror aromă o trezise pe Helen, erau din producția lor. Deoarece domnul McLaren își începea munca dis-de-dimineață, înainte de a cădea roua și, în consecință, se culca devreme, doamna Baldwin nu mai dorise să deranjeze ieri

familia și o anunțase abia astăzi dimineață de sosirea fetelor. Acum închiseseră prăvălia pentru a o prelua pe Rosemary.

– O Doamne, dar este încă un copil! se miră doamna McLaren, când Rosemary, speriată, făcu o reverență în fața ei. Și trebuie să te punem pe picioare, sfrijită mică. Cum te cheamă?

Doamna McLaren se adresă mai întâi cu un ușor reproș doamnei Baldwin, care notă observația fără nici un comentariu. Când i se adresă lui Rosemary, se lăsă în fața ei pe vine și îi zâmbi.

– Rosie... șopti micuța.

Doamna McLaren își trecu palma peste părul lui Rosie.

– Este un nume frumos. Rosie, ne gândisem că poate vrei să stai la noi și să mă ajuți puțin în gospodărie și la bucătărie. Bineînțeles că și la brutărie. Îți place să faci prăjituri, Rosemary?

Rosie se gândi puțin.

– Îmi place să mănânc prăjituri, răspunse ea.

Cei doi McLaren izbucniră în râs; râsul lui suna ca un cloncănit, al ei ca un ciripit vesel.

– Este cea mai bună premisă! declară domnul McLaren serios. Doar cel care mănâncă cu plăcere, poate să gătească bine! Ce zici, Rosie, vii cu noi?

Helen răsuflă ușurată când Rosemary dădu serioasă din cap. Cei doi McLaren nu păreau să fie surprinși de faptul că le venea în casă mai degrabă un copil, ce trebuia îngrijit, decât o slujnică.

– La Londra am avut ca învățăcel un băiat venit de la orfelinat, elucidă domnul McLaren misterul. Mai discută puțin cu Helen, în timp ce soția sa o ajuta pe Rosie să-și împacheteze lucrurile. Meșterul meu solicitase un băiat de paisprezece ani, care să pună mâna la treabă. Ne-au trimis un chițoc, care arăta de zece ani. Dar era un băiat gata să facă treabă. Soția meșterului l-a hrănit bine și între timp este o calfă de brutar destoinică. Dacă Rosie a noastră se va dezvolta la fel, nu ne vom plânge de cheltuielile de întreținere! Râse către Helen și îi dădu lui Dorothy o pungă cu prăjituri, pe care o adusese special pentru fete. Dar să le împărțiți cu dreptate, fetelor! le atrase el

atenția. Știam eu că vor mai fi și alți copii aici, iar doamna pastor nu prea este renumită pentru mărinimia ei.

Daphne, pofticioasă, întinse mâna după dulciuri. Cu siguranță că nu apucase să mănânce de dimineață sau nu suficient. Mary în schimb era tot neconsolată și hohoti și mai tare când plecă și Rosemary.

Helen se hotărî să încerce să îi distragă atenția și le spuse fetelor că va ține astăzi ore, așa ca pe vas. Cât timp fetele nu erau încă la familiile în cauză, era mai bine să învețe decât să stea fără să facă nimic. Având în vedere că se aflau în gospodăria unui pastor, Helen se folosi pentru lecturi de Biblie.

Daphne începu să citească plictisită istoria nunții din Canaan, dar închise bucuroasă cartea când intră doamna Baldwin. Era însoțită de un bărbat înalt, greoi.

– Este foarte de apreciat, domnișoară Davenport, că vă dedicați înălțării sufletești ale fetelor! declară ea. Dar între timp ați fi putut să o faceți pe această copilă să tacă.

Se uită dezaprobator la Mary, care scâncea.

– Dar acum este oricum indiferent. Acesta este domnul Willard; o va lua pe Mary Alliston cu sine la fermă.

– Să trăiască singură cu un fermier? se indignă Helen.

Doamna Baldwin ridică privirea spre cer.

– Doamne Dumnezeule! Ar fi împotriva bunei-cuviințe! Nu, nu, domnul Willard are, bineînțeles, o soție și șapte copii.

Domnul Willard încuviință mândru din cap. Părea să fie simpatic. Fața lui, brăzdată de riduri arăta urmele muncii grele în aer liber, pe orice timp. Mâinile sale erau niște labe mari, bătătorite, iar sub haine i se conturau pachete de mușchi.

– Băieții mai mari lucrează deja serios la câmp! declară fermierul. Dar soția mea are nevoie de ajutor pentru cei mici. În gospodărie și la grajduri, desigur. Și nu îi plac femeile maori. Copiii ei să fie crescuți de creștini de treabă, spune ea. Care este fata noastră? Trebuie să fie zdravănă, dacă se poate, munca este dură!

Domnul Willard păru la fel de îngrozit, ca și Helen când doamna Baldwin i-o prezentă pe Mary.

– Asta mică? Este desigur o glumă, doamnă pastor! Ne-am aduce al optulea copil în casă.

Doamna Baldwin îl privi severă.

– Dacă nu o răsfățați pe fată, poate munci din greu. La Londra ne-au asigurat, că fiecare fată a trecut de vârsta de treisprezece ani și poate fi folosită nelimitat. Deci, o vreți pe fată, sau nu?

Domnul Willard păru să ezite.

– Soția mea are urgent nevoie de ajutor spuse el, oarecum scuzându-se, în direcția lui Helen. De Crăciun se naște următorul copil, deci trebuie să o ajute cineva. Ei bine, vino, micuțo, o să ne descurcăm noi. Ei hai, ce mai aștepți? Și de ce plângi? Doamne Dumnezeule, chiar că nu am nevoie de alte greutăți!

Fără a mai privi spre Mary, domnul Willard ieși din grajd. Doamna Baldwin îi puse micuței bocceaua în mână.

– Mergi cu el. Și să-i fi o bună slujnică! îi ordonă copilului.

Mary îl urmă, fără să protesteze. Doar că mai plângea. Plângea și iar plângea.

– Să sperăm că măcar soția lui va avea puțină milă, suspină vicarul Chester.

Privise la scena care avusese loc tot atât de neajutorat ca Helen.

Daphne pufni.

– Arătați compasiune atunci când atârnă opt neastâmpărați de fusta dumneavoastră! se răsti ea la preot. Și în fiecare an, omul ei îi mai face unul! Bani nu sunt, puținul care e îl bea.Vi se oprește mila în gât. Nici de dumneavoastră nu îi este nimănui milă!

Vicarul Chester o privi speriat. Era vizibil că tocmai își pusese întrebarea cum va juca această fată rolul de slujnică umilă în casa unei notabilități din Christchurch. Pe Helen însă nu o mai mira izbucnirea lui Daphne și se surprinse că avea din ce în ce mai multă înțelegere față de ele.

– Ei, ei, Daphne. Domnul Willard nu dă impresia că își cheltuiește banii pe băutură, încercă ea să o tempereze pe fată.

Dar lăsând asta la o parte, nu putea să o certe pe față; neîndoios că avea dreptate. Doamna Willard nu o va menaja pe Mary. Avea destui copii proprii, de care trebuia să se ocupe. Mica slujnică nu va fi pentru ea altceva decât o forță de muncă ieftină. Probabil că vicarul vedea și el astfel lucrurile. În orice caz nu mai comentă obrăznicia lui Daphne, ci făcu doar față de față un gest scurt, de binecuvântare, înainte de a părăsi grajdul. Desigur că își neglijase deja de timp îndelungat obligațiile, astfel că probabil își va atrage reproșurile reverendului.

Helen voia să deschidă din nou Biblia, dar de fapt nici ea, nici elevele ei nu aveau gândurile îndreptate spre texte pioase.

– Sunt curioasă ce ne va mai aștepta, exprimă Daphne gândurile fetelor rămase acolo. Oamenii aceia trebuie să stea departe, dacă încă nu au apărut, spre a-și prelua sclavele. Dorothy, exersează mulsul vacilor!

Arătă spre vaca pastorului, pe care cu siguranță că o ușurase deja în noaptea trecută de câțiva litri de lapte. Căci doamna Baldwin nu le dăduse fetelor resturile de la cină, ci le trimisese în grajd doar o zeamă subțire și niște pâine veche. Cu siguranță că fetelor nu le va fi dor de casa prea puțin ospitalieră a reverendului.

9

– Cât durează oare drumul călare de la Kiward Station la Christchurch? se interesă Gwyneira.

Ședea împreună cu Gerald Warden și soții Brewster la micul dejun, în fața unei mese bogate în hotelul White Hart. Acesta din urmă nu era elegant, dar ordonat, iar după ziua atât de obositoare de ieri dormise bușteau într-un pat confortabil.

– Ei, asta depinde de om și de cal, răspunse Gerald cu toane. Sunt în jur de șaptezeci de kilometri, cu oile vor fi necesare două zile. Dar un călăreț de poștă, care se grăbește și care schimbă pe parcurs de câteva ori caii ar putea fi aici în câteva ore. Drumul nu este întărit, dar destul de neted. Un călăreț bun poate să circule în galop.

Gwyneira se întrebă dacă Lucas Warden era un bun călăreț și de ce dracului nu se urcase de ieri pe cal pentru a-și vedea mireasa la Christchurch! Desigur că se putea să nu fi aflat încă nimic de sosirea lui *Dublin*. Dar tatăl lui îi comunicase data plecării vasului și era îndeobște cunoscut faptul că vasele necesită între 75 și 120 de zile pentru parcurgerea acestei rute. Voiajul lui *Dublin* durase 104 zile. De ce nu îi așteptase Lucas aici? Era atât de indispensabil la Kiward Station? Sau nici nu era atât de ahtiat să-și cunoască viitoarea soție? Gwyneira însăși ar fi plecat mai degrabă astăzi, decât mâine, să ajungă la noul ei cămin și să stea în sfârșit în fața bărbatului cu care o logodiseră pe nevăzute. Lucas trebuia să facă la fel!

Gerald râse, când ea făcu o remarcă în acest sens.

– Lucas al meu are răbdare, remarcă el apoi. Și are simțul stilului și al marilor momente. Probabil că nici în cele mai îndrăznețe vise nu se gândește să apară pentru prima oară în fața ta în hainele de călărie, pline de sudoare. Este un gentleman desăvârșit...

– Dar pe mine nu m-ar deranja! răspunse Gwyneira. Și ar putea să stea aici, la hotel, și ar putea să se schimbe în prealabil dacă este de părere că eu aș ține atât de mult la formalități!

– Cred că acest hotel nu are clasa care i se potrivește, mormăi Gerald. Așteaptă, Gwyneira, o să îți placă!

Lady Barrington zâmbi și puse delicat tacâmurile deoparte.

– De fapt este foarte frumos dacă tânărul își impune o anume reținere, remarcă ea. Doar nu suntem printre sălbatici. Nici în Anglia nu l-ați fi cunoscut pe viitorul dumneavoastră soț la un hotel, ci mai degrabă la un ceai la dumneavoastră sau la el acasă.

Gwyneira trebuia să accepte acest lucru, dar nu se putea hotărî să renunțe la toate visele despre soțul ca pionier întreprinzător, ca fermier legat de pământ și gentleman cu avânt de cercetător. Lucas trebuia să fie altfel decât viconții și baronețiii lipsiți de vlagă din patria ei!

Apoi însă prinse din nou să spere. Poate că această timiditate nu spunea nimic despre Lucas însuși, ci se datora doar creșterii sale exagerat de alese! Precis că o considera pe Gwyneira tot atât de bătoasă și complicată ca fostele sale guvernante sau pedagogii particulari. Și mai era și de viță nobilă. Desigur că Lucas se temea de cea mai mică greșeală comisă în prezența ei. Poate că îi era chiar puțin frică de ea.

Gwyn încerca să se consoleze cu aceste gânduri, dar nu reuși pe deplin. La ea, curiozitatea ar fi triumfat repede asupra fricii. Dar poate că Lucas era într-adevăr timid și îi trebuia un anume timp de acomodare. Gwyneira se gândi la experiența ei cu câinii și caii. Cele mai timide și reținute animale erau adesea cele mai bune dacă reușeai să găsești calea spre ele. De ce ar fi altfel în cazul bărbaților? După ce Gwyneira îl va fi cunoscut pe Lucas, acesta se va deschide!

Dar deocamdată răbdarea Gwyneirei fu pusă în continuare la încercare. Gerald Warden nu intenționa nicidecum să pornească în aceeași zi spre Kiward Station, după cum sperase ea. Mai avea unele lucruri de aranjat la Christchurch și trebuia să organizeze transportul mobilei și ale celorlalte ustensile, cumpărate în Europa. Toate acestea, îi explică el decepționatei Gwyneira, vor necesita desigur două sau trei zile. Între timp, ea putea să se odihnească; precis că lunga călătorie a obosit-o.

Călătoria mai degrabă o plictisise pe Gwyneira. Încă o perioadă de inactivitate era lucrul pe care și-l dorea cel mai puțin. Deci folosi dimineața pentru un tur călare și cu această ocazie se și certă cu Gerald. De fapt începuse ziua bine: la început, Warden nu spusese nimic când ea ceru să i se pună șaua pe Igraine. Abia când doamna Brewster remarcă îngrozită că o doamnă nu poate să călărească neînsoțită, baronul oilor o întoarse. În nici un caz nu dorea să îi permită viitoarei sale nurori ceva ce era considerat de cercurile alese ca fiind nepotrivit. Din păcate nu existau aici grăjdari și desigur în și mai mică măsură cameriste care s-o însoțească pe fată. Însăși ideea i se păru proprietarului hotelului stranie: îi explică foarte clar doamnei Brewster că la Christchurch oamenii nu călăresc de plăcere, ci ca să ajungă undeva. Putea înțelege explicația Gwyneirei că după lunga perioadă de stat pe vas, voia să își pună calul să se miște, dar nu era de acord și nici nu putea să îi pună la dispoziție un însoțitor. În cele din urmă, lady Barrington îl propuse pe fiul ei și acesta se declară imediat de acord să o însoțească, călărindu-l pe Madoc. Vicontele în vârstă de paisprezece ani nu era nicidecum compania ideală, dar Gerald nu observă acest lucru, iar doamna Brewster își ținu gura pentru a nu o supăra pe lady Barrington. În timpul călătoriei, Gwyneira îl considerase pe tânărul Charles un individ plictisitor, dar acum se dovedi a fi un bun călăreț și suficient de tăcut. Astfel nu îi dezvălui mamei sale îngrozite că șaua de damă a Gwyneirei sosise de mult, ci confirmă faptul că fata nu avea, din păcate, la dispoziție decât șaua bărbătească. Apoi se făcu că nu poate să îl stăpânească pe Madoc, îl lăsă pe armăsar să iasă în trombă din curtea hotelului și îi dădu astfel

Gwyneirei șansa de a-l urma fără alte discuții despre ce se cade și ce nu. Râseră amândoi, când, în trap alert, lăsară în urmă Christchurch.

– Cine va ajunge mai repede la casa aceea din fund! strigă Charles și îl mână pe Madoc la galop.

Nu aruncă nici o privire spre fustele ridicate ale Gwyneirei. O alergare peste nesfârșitele întinderi acoperite de iarbă îl îmbăta deocamdată mult mai mult decât formele unei femei.

Spre prânz se întorseseră amândoi, după ce se amuzaseră copios. Caii fornăiau mulțumiți, Cleo păru să râdă cu toată fața, iar Gwyn găsi răgazul să își îndrepte fustele înainte de a parcurge orașul.

– Trebuie să găsesc ceva pentru o perioadă mai lungă, mormăi ea și își drapă pudic fusta peste glezna din dreapta. Bineînțeles că în stânga fusta se ridică și mai sus. Poate că pur și simplu o să tai în spate un șliț!

– Asta se potrivește doar atât timp, cât nu bate vântul. Tânărul ei însoțitor rânji. Și cât timp nu galopați. Altfel, fusta zboară în sus și vi se vede... eh... ei da, ceea ce purtați dedesubt. Mama mea probabil că ar leșina!

Gwyneira chicoti.

– E drept. Aș dori să îmbrac pur și simplu pantaloni. Voi bărbații nici nu știți ce bine vă merge!

După-amiază, punctual la ora ceaiului, plecă să o caute pe Helen. Riscă, desigur, să dea de Howard O'Keefe, ceea ce ar fi fost dezaprobat de Gerald. Dar în primul rând ardea de curiozitate, în al doilea rând Gerald nu putea avea nimic împotrivă ca ea să facă o vizită de politețe preotului din localitate. Doar omul urma să o cunune, deci o vizită de prezentare era chiar o obligație de curtoazie.

Gwyn găsi imediat casa parohială și fu desigur primită cu ospitalitate. În realitate, doamna Baldwin se învârtea servil în jurul vizitatoarei ei, de parcă aceasta ar fi făcut parte cel puțin din familia regală. Helen nu credea că acest lucru se datora descendenței ei nobile. Soții Baldwin nu făceau curte familiei Silkham, pentru ei personajul important din sfera socială era Gerald Warden! E drept că păreau să îl cunoască bine și pe Lucas. Și pe cât se abținuseră când se

făcuseră niște remarci la adresa lui Howard O'Keefe, nu mai conteneau cu laudele la adresa viitorului soț al Gwyneirei.

– Un tânăr deosebit de cult! îl aprecie doamna Baldwin.

– Cu o creștere excelentă și foarte educat! Un om foarte matur și serios! adăugă reverendul.

– Extrem de interesat de artă! declară vicarul Chester cu ochii strălucitori. Citit, inteligent! Când a fost ultima oară aici, am petrecut toată noaptea în discuții atât de antrenante, că era să întârzie la slujba de dimineață!

La auzul acestor descrieri, Gwyneira simți că i se strânge stomacul. Unde era fermierul cowboy din visele ei? Eroul ei din cărțuliile de trei parale? E drept că aici nu existau femei care să trebuiască să fie eliberate din ghearele pieilor roșii. Dar eroul trăgătorilor de elită și-ar fi pierdut oare nopțile discutând cu preotul?

Și Helen era tăcută. Se întreba de ce nu spunea Chester imnuri înălțătoare asemănătoare la adresa lui Howard; apoi nu putea uita plânsetele lui Laurie și Mary. Își făcea griji pentru fetele rămase, care tot mai așteptau în grajd sosirea stăpânilor lor. Nu ajuta nici faptul că o revăzuse pe Rosemary. Micuța venise în după-amiaza aceea la casa parohială, aducând un coș cu prăjituri pentru ceai și făcu o reverență cu sentimentul celei mai mari importanțe. Acest comision era prima însărcinare pe care o primise de la doamna McLaren și era deosebit de mândră s-o ducă la bun sfârșit spre mulțumirea tuturor.

– Rosie dă impresia că este fericită, se bucură și Gwyneira, care asistase la scena cu micuța Rosie.

– Dacă celelalte ar nimeri la fel de bine...

După ceai, sub pretextul de a avea nevoie de puțin aer proaspăt, Helen o conduse pe prietena ei afară și cele două femei se plimbară pe străzile destul de largi ale orașului și putură, în sfârșit, să discute deschis. Helen era cât pe ce să-și piardă cumpătul. Cu ochii în lacrimi, îi relată Gwyneirei despre Mary și Laurie.

– Și nu am senzația că o să treacă cumva peste asta, încheie ea. Se spune că timpul vindecă toate rănile, dar în acest caz... Cred că se prăpădesc, Gwyn! Sunt încă atât de mici. Și nu îi mai pot vedea în

ochi pe bigoții de Baldwin! Reverendul ar fi putut face ceva pentru fete. Au o listă de așteptare cu familiile care caută servitoare! Cu siguranță s-ar fi găsit două case învecinate. În loc de aceasta, o trimit pe Mary la familia Willard. Micuța este cu totul depășită acolo. Șapte copii, Gwyneira! Și al optulea pe drum. Mary va urma, probabil, să dea ajutor și la naștere.

Gwyneira suspină.

– Dacă aș fi fost de față! Poate că domnul Gerald ar fi putut face ceva. Precis că este nevoie de personal și la Kiward Station. Iar eu am nevoie de o cameristă! Uite-te la părul meu – așa arată, dacă îl îngrijesc singură.

Gwyneira arăta într-adevăr puțin sălbatică.

Helen zâmbi printre lacrimi și se îndreptă către casa familiei Baldwin.

– Vino și tu, o invită pe Gwyn. Daphne poate să-ți aranjeze părul. Și dacă nu se va găsi astăzi nimeni pentru ea și pentru Dorothy, ar trebui poate să vorbești cu domnul Warden. Facem pariu că alde Baldwin nu scot o vorbă dacă el le o cere pe Daphne sau pe Dorothy.

Gwyneira dădu afirmativ din cap.

– Iar tu ai putea să o iei pe cealaltă! propuse ea. O gospodărie serioasă are nevoie de o slujnică, asta ar putea să înțeleagă Howard al tău. Trebuie doar să ne înțelegem cine o ia pe Dorothy și cine va trebui să se bată cu gura mare a lui Daphne...

Înainte de a putea propune o partidă de Black-Jack spre clarificarea acestei probleme, cele două femei ajunseră la casa parohială, în fața căreia stătea o trăsură. Helen își dădu seama că planul ei frumos nu putea fi concretizat. În curte, domnul Baldwin discuta cu o pereche mai în vârstă, pe când Daphne aștepta cuminte alături. Fata arăta ca o mostră de virtute. Rochie ei era curată ca lacrima, iar părul adunat atât de sever și de ordonat, cum nu prea mai văzuse Helen. Daphne trebuia să se fi pregătit în mod special pentru această întâlnire cu noii ei stăpâni; se pare că în prealabil se informase ce fel de oameni sunt. Apariția ei păru că o impresionează mai ales pe femeie, care la rândul ei era îmbrăcată îngrijit și simplu. Sub pălăria

mică, împodobită decent cu un voal minuscul, se vedea o față clară, cu ochi căprui, liniștiți. Zâmbetul ei era deschis și prietenos și se pare că abia putea să se liniștească asupra faptului cât de perfect aranjase soarta întâlnirea cu noua ei slujnică.

– Abia alaltăieri am venit de la Haldon și ieri voiam deja să plecăm. Dar apoi croitoreasa mea mai avea să facă unele modificări la comenzile date și i-am spus lui Richard: hai să mai rămânem și să ne permitem un dineu la hotel! Richard era de-a dreptul entuziasmat când a auzit de toți acei oameni interesanți, care sosiseră cu vasul *Dublin* și am avut o seară foarte antrenantă. Și ce bine că Richard a avut ideea să întrebe de fata noastră!

Pe când vorbea, doamna avea o mimică vioaie și se folosea parțial de mâini, pentru a sublinia cele spuse. Helen o găsea deosebit de simpatică. Richard, soțul care stătea și o asculta, părea mai așezat, dar tot prietenos și binevoitor.

– Domnișoara Davenport, domnișoara Silkham – domnul și doamna Candler! făcu doamna Baldwin prezentările și întrerupse astfel discursul doamnei Candler, care evident o deranja. Domnișoara Davenport le-a însoțit pe fete în timpul voiajului. Ea vă poate spune mai multe despre Daphne, decât mine. Deci v-o dau în grijă și caut la rândul meu hârtiile necesare. Apoi puteți să o luați pe fată.

Doamna Candler i se adresă lui Helen, la fel de bucuroasă ca înainte soției pastorului. Lui Helen nu-i fu greu să afle de la această pereche niște informații legate de viitorul loc de muncă a lui Daphne. Cei doi îi dădură chiar o scurtă descriere a vieții lor de până acum în Noua Zeelandă. Domnul Candler descrise amuzant primii ani petrecuți în Lyttelton, care pe atunci se numea încă Port Cooper. Gwyneira, Helen și fetele îi ascultau fascinate povestirile despre vânătoarea balenelor și a focilor. E drept că domnul Candler nu se aventurase, plin de îndrăzneală, pe mare.

– Nu, nu, așa ceva este pentru nebunii care nu au nimic de pierdut! Dar eu o aveam de pe atunci pe Olivia a mea și pe băieți – doar nu era să mă lupt cu peștii imenși ce voiau să mă termine!

Cumva îmi pare rău de aceste animale. Mai ales de foci, care te privesc cu atâta credință...

În schimb, domnul Candler își deschisese o băcănie, care îi producea un asemenea venit, încât atunci când primii coloniști începură să construiască în Canterbury Plains, el își putuse cumpăra o frumoasă suprafață de pământ pentru o fermă.

– Dar am observat repede că nu mă pricep la oi! recunoscu el deschis. Toate aceste animale nu sunt pentru mine și nici pentru Olivia mea! O privi pe soția sa drăgăstos. Deci am vândut iarăși totul și am deschis un magazin în Haldon. Asta ne place – asta este viață, astfel poți face bani buni, iar localitatea se dezvoltă. Cele mai bune premise pentru băieții noștri.

Băieții – cei trei fii ai lui Candler – erau între vârsta de șaisprezece și douăzeci și trei de ani. Helen observă cum străluciră ochii lui Daphne, când domnul Candler vorbi despre fii lui. Dacă fata se purta cu înțelepciune și își folosea farmecul, precis că unul dintre ei va fi prins în mrejele ei. Iar dacă Helen nu și-o putuse niciodată închipui pe îndărătnica ei elevă drept o slujnică ascultătoare, i-ar fi plăcut s-o vadă devenind soție de comerciant, respectată și neîndoielnic adorată de clienții de sex bărbătesc.

Helen era gata să se bucure din toată inima pentru Daphne, când doamna Baldwin veni din nou în curtea din fața grajdurilor, de data aceasta însoțită de un bărbat înalt, lat în umeri, cu trăsături colțoase și ochi albaștri, iscoditori. Percepură imediat scena din curte, aruncară o scurtă privire soților Candler, ochii bărbatului oprindu-se în mod evident cu mult mai mult asupra doamnei Candler decât asupra soțului ei; apoi el privi spre Gwyneira, Helen și fete. Era vizibil că Helen nu putea să-i capteze atenția. Gwyn, Daphne și Dorothy i se păreau mult mai interesante. Cu toate acestea ajunsese o privire fugară, pentru ca Helen să se simtă de-a dreptul penibil. Poate că se datora faptului că nu o privi în față, ca un gentleman, ci păru mai degrabă să îi examineze silueta. Dar s-ar fi putut să se înșele sau să-și închipuie doar acest lucru... Helen îl privi cu suspiciune, dar nu putu

să-i reproșeze nimic altceva. Zâmbea chiar foarte atrăgător, deși puțin țeapăn.

Drept este că Helen nu era singura care reacționă tulburată la apariția lui. Cu coada ochiului văzu că Gwyn se retrăsese instinctiv din fața bărbatului, iar vioaiei doamne Candler i se vedea clar pe față sentimentul de repulsie. Soțul ei îi puse brațul după umeri, de parcă ar fi vrut să arate clar că erau împreună. Bărbatul se hlizi, plin de aluzii ofensatoare, când observă gestul.

Când Helen se întoarse spre fete, văzu că Daphne părea alarmată. Dorothy privea speriată. Doar doamna Baldwin păru că nu simte efectul straniu, pe care îl produsese vizitatorul ei.

– Așa, și aici îl avem pe domnul Morrison, prezentă ea calmă. Viitorul stăpân a lui Dorothy Carter. Spune bună ziua, Dorothy, domnul Morrison vrea să te ia imediat cu el.

Dorothy nu se mișcă. Păru să fi împietrit de frică. Păli la față, pupilele i se dilatară.

– Eu... Cu vocea sugrumată, fata încercă să vorbească, dar domnul Morrison o întrerupse cu un râs răsunător.

– Nu atât de repede, doamnă Baldwin, mai întâi vreau să-mi văd pisicuța! Nu pot să-i duc soției mele o fată oarecare în casă. Deci tu ești Dorothy...

Bărbatul se apropie de fată, care, în continuare, nu se mișcă deloc – nici atunci când îi dădu de o parte de pe față o șuviță de păr și își trecu mâna, ca din întâmplare, peste pielea fină a gâtului.

– O fata drăguță, soția mea va fi încântată. Ai mâini îndemânatice, micuță Dororhy?

Întrebarea părea să fie inofensivă, dar până și lui Helen, care era fără experiență în problemele sexuale, îi era clar că aici este vorba de mai mult, decât de interesul pentru dexteritatea lui Dorothy. Gwyneira, care cel puțin citise deja cuvântul *voluptate*, remarcă expresia aproape pofticioasă din ochii lui Morrison.

– Arată-mi mâinile, Dorothy...

Bărbatul desprinse degetele încleștate ale lui Dorothy și trecu ușor peste mâna ei dreaptă. Era mai mult o mângâiere decât verificarea

bătăturilor. În mod vizibil, îi ținu mâinile prinse un timp prea îndelungat, pentru a rămâne măcar oarecum în limitele decenței. La un moment dat, acest lucru o desprinse pe Dorothy din amorțeală. Abrupt, își retrase mâna și se refugie un pas în spate.

– Nu! spuse ea. Nu, eu... eu nu merg cu dumneavoastră... Nu vă plac!

Speriată de propriul curaj, își plecă ochii în jos.

– Ei, ei, Dorothy! Dar nici măcar nu mă cunoști!

Domnul Morrison se apropie de fată, care sub privirea lui revendicatoare se strânse ghem și se strânse și mai mult la auzul cuvintelor dojenitoare pe care le spuse în continuare doamna Baldwin:

– Ce fel de comportare este aceasta, Dorothy? Să te scuzi imediat!

Dorothy scutură puternic din cap. Mai degrabă era gata să moară decât să meargă cu acest bărbat. Nu putea să spună în cuvinte imaginile care îi răsăreau în minte la vederea ochilor săi lacomi, imagini de la casa săracilor, imagini ale mamei ei în brațele unui bărbat, pe care trebuia să în numească *unchi*. Își aducea aminte vag de mâinile sale vânjoase, dure, care într-o zi o prinseseră, i se băgaseră sub rochie... Dorothy plânsese și încercase să se apere. Dar bărbatul a continuat, a mângâiat-o și a pipăit regiuni ale corpului, care nu puteau fi numite și care nu se dezvăluiau total nici măcar la spălat. Dorothy credea că va muri de rușine – dar apoi veni mama ei, scurt timp înainte ca durerea și frica să devină insuportabile. L-a dat deoparte pe bărbat și a apărat-o pe fiica ei. Mai târziu a ținut-o pe Dorothy în brațe, a legănat-o, a consolat-o și a prevenit-o:

– Nu trebuie să permiți asta niciodată, Dottie! Nu lăsa să se pună mâna pe tine, indiferent ce ți se promite în schimb! Să nu lași nici măcar să te privească astfel! Asta de adineauri a fost greșeala mea. Ar fi trebuit să îmi dau seama cum te privește. Să nu rămâi niciodată singură cu bărbații de aici, Dottie! Niciodată! Îmi promiți?

Dorothy îi promisese și se ținuse de cuvânt, până când, la scurt timp după aceea, mama ei muri. După aceea a fost dusă la orfelinat, unde era în siguranță. Dar acum se uita acest bărbat la ea. Și mai

pofticios decât unchiul. Și nu putea să spună nu. Nu avea voie, îi aparținea, însuși reverendul ar fi pedepsit-o, dacă se apăra. Imediat va trebui să plece cu acest Morrison. Cu trăsura sa, în casa sa...

Dorothy plânse cu suspine.

– Nu! Nu, nu merg cu el. Domnișoară Helen! Vă rog, domnișoară Helen, trebuie să mă ajutați! Nu mă trimiteți cu el. Doamnă Baldwin, vă rog... vă rog!

Fata se sprijini de Helen plângând și fugi mai departe spre doamna Baldwin, când Morrison se apropie de ea, râzând.

– Ce are oare? întrebă el, aparent mirat, când soția pastorului se feri brutal de Dorothy. Poate că este bolnavă? O s-o ducem imediat în pat...

Dorothy se uită cu o privire aproape dementă în jur.

– Este diavolul! Nu vede nimeni acest lucru? Domnișoară Gwyn, vă rog, domnișoară Gwyn! Luați-mă cu dumneavoastră! Aveți nevoie de o cameristă. Vă rog! O să fac totul! Nu am nevoie de bani, eu...

În disperarea ei, fata căzu în genunchi în fața Gwyneirei.

– Dorothy, liniștește-te! spuse Gwyn nesigură. Desigur că o să-l întreb pe domnul Warden...

Morrison păru supărat.

– Putem scurta toată această afacere? întrebă el scurt, ignorându-le total pe Helen și pe Gwyneira și adresându-se doar doamnei Baldwin. Fata este total ieșită din minți! Dar soția mea are nevoie de ajutor, deci totuși o voi lua. Nu-mi veniți acum cu o alta! Am venit special din Plaines, călare...

– Călare? întrebă Helen. Cum vreți să o luați pe fată?

– Pe cal, în spatele meu, bineînțeles. O să îi facă plăcere. Trebuie doar să te ții bine de mine, micuțo...

– Eu... eu nu fac așa ceva, se bâlbâi Dorothy. Vă rog, vă rog frumos, nu cereți asta de la mine!

Era acum căzută în genunchi în fața doamnei Baldwin, pe când Helen și Gwyn o priviră îngrozite, iar domnul și doamna Candler păreau că simt de-a dreptul repulsie.

– Este îngrozitor! spuse domnul Candler în cele din urmă. Ei hai, spuneți ceva, doamnă Baldwin! Dacă fata nu vrea nicidecum, trebuie să îi găsiți alt loc de muncă. Poate veni cu noi. La Haldon sunt precis încă două sau trei familii, care au nevoie de ajutor.

Soția lui dădu aprobator din cap.

Domnul Morrison trase puternic aer în piept.

– Doar nu o să dați curs moșturilor micuței? o întrebă el, cu o expresie neîncrezătoare, pe doamna Baldwin.

Dorothy scânci.

Daphne urmărise până acum scena cu o expresie aproape neutră. Știa exact, ce o aștepta pe Dorothy, fiindcă trăise – și supraviețuise –vreme destul de îndelungată pe stradă și putea să interpreteze privirea lui Morrison mai bine decât Helen sau Gwyn. Bărbați ca el nu-și puteau îngădui să țină slujnice. În schimb, se găseau destui copii pe malurile Tamisei, care făceau orice pentru o bucată de pâine. Așa ca Daphne. Știa exact cum să se desprindă de senzația de frică, de durere și de rușine, cum să despartă mintea de corp, atunci când un asemenea tip parșiv voia să *se joace*. Dar Dorothy va fi distrusă.

Daphne privi spre domnișoara Helen, care tocmai învăța – destul de târziu, după părerea lui Daphne –, că nu se putea schimba mersul lumii, chiar dacă te purtai ca o lady. Apoi privi spre Gwyn, care la rândul ei trebuia să învețe acest lucru. Dar domnișoara Gwyn era puternică. În alte condiții, de exemplu ca soția unui mare baron al oilor, ar fi putut face ceva. Dar încă nu era atât de departe.

Și apoi soții Candler. Oameni agreabili, drăguți, care i-ar da ei, lui Daphne cea venită din rigolă, o dată în viață o șansă. Dacă și-ar juca iscusit cărțile, s-ar căsători cu unul din moștenitorii lor, ar duce o viață respectabilă, ar avea copii și ar fi una din *notabilitățile* așezării. Daphne era cât pe ce să izbucnească în râs. Lady Daphne Candler – suna ca una din basmele lui Elisabeth. Prea frumos, pentru a fi adevărat.

Daphne se desprinse abrupt din visări și i se adresă prietenei ei.

– Scoală-te, Dorothy! Nu mai boci aici! se răsti la fată. Este de nesuportat, cum te comporți. Dar din partea mea putem face schimb. Mergi tu cu soții Candler. Merg eu cu el...

Daphne arătă spre domnul Morrison.

Helen și Gwyn își ținură respirația, în timp ce doamna Candler abia putea să tragă aer în piept. Dorothy ridică încet capul și lăsă să se vadă fața plânsă, rumenă și umflată. Domnul Morrison își încreți fruntea.

– Este un joc? Hai să schimbăm pomișorul? Cine spune că aș fi de acord să schimb fata? întrebă el furios. Mi-a fost promisă aceasta!

Întinse mâna după Dorothy, care țipă îngrozită.

Daphne îl privi, iar pe fața ei drăguță apăru o urmă de zâmbet. Ca din întâmplare, își trecu mâna prin coafura severă și desprinse o șuviță din părul ei roșu, strălucitor.

– Nu va fi spre dezavantajul dumneavoastră! murmură ea, pe când bucla îi căzu peste umăr.

Dorothy se refugie în brațele lui Helen.

Morrison zâmbi cu răutate, și de data aceasta nu purta masca.

– Ei, dacă este așa... spuse el și se prefăcu că vrea să îi ajute lui Daphne, să-și prindă la loc părul. O pisicuță roșcată. Soția mea va fi încântată. Și desigur că îi vei fi o slujnică supusă.

Vocea lui sună ca mătasea, dar Helen avea senzația că până și sunetul acestei voci ar fi murdărit-o. Se pare că și celelalte femei simțeau la fel. Doar doamna Baldwin era imună la sentimente, de orice fel ar fi fost ele. Își încreți dezaprobator fruntea și păru să reflecteze serios dacă să accepte acest schimb. Dar apoi înmână soților Carter hârtiile lui Daphne, gata pregătite.

Fata își ridică încă o dată scurt privirea, înainte de a-l urma pe bărbat afară.

– Ei, domnișoară Helen? întrebă Daphne. M-am purtat ca o lady?

Fără a spune un cuvânt, Helen o îmbrățișă.

– Te iubesc și mă rog pentru tine! îi șopti ea, când o lăsă să plece.

Daphne râse.

– Mulțumesc pentru dragoste. Dar rugăciunile le puteți uita spuse ea cu amărăciune. Stați să vedeți mai întâi, ce carte a scos din mânecă pentru dumneavoastră Dumnezeu.

Helen plânse în această noapte, până adormi, după ce lipsise de la dineul familiei Baldwin, invocând motive cam slabe. Dacă ar fi putut, ar fi părăsit casa parohială imediat și s-ar fi culcat în grajd, învelindu-se în păturile lui Daphne, pe care aceasta, în marea grabă, le uitase. Îi venea să țipe doar dacă privea spre doamna Baldwin, iar rugăciunile reverendului erau ca o batjocorire a acelui Dumnezeu pe care îl slujise tatăl ei. Trebuia să plece de aici! Dacă ar fi putut să-și permită să stea la hotel! Și dacă ar fi căzut cât de cât cuviincios să-l primească pe viitorul ei soț acolo, fără intermediar și fără damă de companie! Dar nu mai putea dura mult. Dorothy și soții Candler erau în drum spre Haldon. Mâine, Howard va afla de sosirea ei.

CEVA ASEMĂNĂTOR IUBIRII...

Canterbury Plains
1852–1854

1

Gerald Warden și caravana lui înaintară doar încet, deși Cleo și tinerii câini ciobănești țineau oile într-o mișcare alertă. Dar Gerald trebuise să închirieze trei vehicule pentru a putea să transporte toate mobilele și celelalte cumpărături spre Kiward Station, printre ele, bineînțeles și bogata dotă în mobilier mic, argintărie și lenjerie fină de masă și de pat a Gwyneirei. În această privință, lady Silkham nu a făcut economie și s-a folosit parțial și de proviziile din propria dotă. Gwyneira a observat abia la despachetat câte lucruri prețioase, nefolositoare în fond, împachetase mama ei în lăzi și coșuri – lucruri, care nu fuseseră folosite în treizeci de ani nici la Silkham Manor. Ce era să facă Gwyn cu ele aici, la capătul pământului, era un mister, dar se pare că Gerald aprecia aceste lucruri și voia să le ia neapărat imediat la Kiward Station. Astfel, trei atelaje cu cai grei și catâri se târau pe drumurile din Canterbury Plains, devenite parțial mocirloase după ploaie, ceea ce întârzia sensibil înaintarea. Acest lucru nu le convenea cailor de călărie, vioi, Igraine trebuia ținută încă de dimineață în frâu. Dar, spre propria ei mirare, Gwyneira nu se plictisea deloc. Era vrăjită de ținuturile nesfârșite prin care călărea, de covorul de iarbă mătăsoasă pe care oile ar fi adăstat cu plăcere și de priveliștea din fundal a Alpilor maiestuoși. După ce în ultimele zile plouase din nou, astăzi era o zi cam tot atât de senină, ca la sosirea lor, și iarăși munții păreau atât de aproape, că aveai tendința să întinzi mâna după

ei. Aici, aproape de Christchurch, ținutul era încă destul de plat, dar devenea din ce în ce mai deluros. Era în primul rând pășune, care se întindea cât vedeai cu ochii, doar din când în când întreruptă de rânduri de tufăriș sau de stânci, care ieșeau atât de brusc din verdele pajiștii, de parcă un copil uriaș le-ar fi aruncat la întâmplare. Din când în când trebuiau trecute pâraie și râuri, care însă nu erau tumultuoase, ci se puteau trece fără nici o primejdie cu piciorul. Din când în când se ocoleau dealuri nesemnificative – și brusc erai recompensat cu priveliștea unui mic lac cu apa limpede ca cristalul, în care se oglindeau cerul și stâncile din jur. După spusele lui Warden, cele mai multe dintre aceste lacuri erau de origine vulcanică, dar astăzi nu mai existau vulcani activi în regiune.

Pe alocuri, nu departe de lacuri și râuri, se aflau modeste case ale fermierilor, iar pe pășunile lor pășteau oi. Când coloniștii îi observau pe călăreți, de cele mai multe ori veneau din casele și grajdurile lor, sperând să mai schimbe o vorbă. Dar Gerald discuta doar puțin cu ei și nu accepta nici una din invitații de a se odihni și a se întrema.

– Dacă începem cu așa ceva, nu ajungem nici poimâine la Kiward Station, spuse el, când Gwyneira îl apostrofă din cauza asprimii sale. Ea ar fi dorit să arunce o privire într-una din aceste case de lemn, drăguțe, fiindcă presupunea că viitoarea ei casa arăta cam la fel. Gerald opri de fiecare dată doar pentru scurt timp pe malul unui râu sau pe lângă un tufăriș și în rest îi zori să meargă mai departe. Abia în seara primei zile de drum se încartirui la o fermă, care era vizibil mai mare și mai îngrijită decât casele fermierilor de pe drum.

– Familia Beasley este bine situată. Un timp, Lucas și fiul lor cel mare au avut același profesor particular, iar noi îi invităm din când în când, îi explică Gerald Gwyneirei. Beasley a fost timp îndelungat pe mare, ca prim subofițer de marină. Un excelent marinar. Însă nu are mână pentru creșterea oilor, altfel ar fi mult mai departe. Dar soția lui voia neapărat o fermă. Vine probabil din zona rurală a Angliei. De aceea, Beasley își încearcă norocul cu agricultura. Un fermier gentilom... Din gura lui Gerald, această remarcă suna cam depreciativ.

Dar apoi zâmbi. Cu accentul pe *gentleman*. Dar își pot permite, asta e. Și datorită lor, avem puțină viață culturală și socială pe aici. Anul trecut au organizat chiar și o vânătoare de vulpi.

Gwyneira își încreți fruntea.

– Nu spuneați că aici nu există vulpi?

Gerald zâmbi răutăcios.

– Asta a făcut să sufere puțin tot aranjamentul. Dar fiii lui sunt călăreți iscusiți. Ei au dat tonul.

Gwyneira trebui să râdă. Acest domn Beasley părea să fie un original și se pricepea la cai. Caii pursânge, care pășteau în padocul din fața casei, erau desigur importați din Anglia, iar amenajarea drumului de acces spre casă era de factură englezească veche. Beasley se dovedi a fi un domn cu obrajii roșii, bonom, care îi amintea Gwyneirei vag de tatăl ei. Și el mai mult rezida la țară decât să prelucreze pământul cu mâna proprie, dar îi lipsea iscusința nobililor de la țară, dobândită de-a lungul generațiilor, să conducă ferma cu eficiență chiar și din salon. Drumul de acces dădea impresia de eleganță, dar gardurile de la pășunile cailor ar fi trebuit vopsite. Gwyneira remarcă și faptul că pășunile erau epuizate și căzile pentru adăpat erau murdare.

Beasley păru că se bucură sincer de vizita lui Gerald. Destupă imediat sticla cu cel mai bun whisky și se întrecu în complimente – când cu privire la frumusețea Gwyneirei, când cu privire la iscusința câinilor ciobănești și calitatea lânii oilor de Welsh-Mountain. Și soția sa, o femeie îngrijită, de vârstă medie, o primi pe Gwyneira cu multă căldură.

– Trebuie să-mi povestiți de moda din Anglia! Dar mai întâi vă arăt grădina mea. Am ambiția de a cultiva cei mai frumoși trandafiri din Plains. Dar nu mă supăr dacă mă întreceți, milady! Cu siguranță ați adus cei mai frumoși butași din grădina mamei dumneavoastră și ați fost tot drumul ocupată de îngrijirea lor!

Gwyneira trebui să înghită în sec. Nici măcar lady Silkham nu se gândise să îi dea fiicei sale butași de trandafiri. Dar acum admiră cuminte florile, care semănau întru totul celor ale mamei și ale surorii

ei. Doamna Beasley era să leșine când Gwyn, fără să bănuiască ceva, spuse acest lucru și aruncă din întâmplare numele de Diana Riddleworth. Se pare că era încoronarea carierei ei de cultivatoare de trandafiri să fie comparată cu vestita soră a Gwyneirei. Gwyneira o lăsă să savureze această bucurie. Ea însăși precis că nu va avea ambiția de a o întrece pe doamna Beasley la expozițiile horticole. Se interesă mult mai mult de plantele locale, care creșteau în jurul grădinii îngrijite, decât de trandafiri.

– Oh, sunt copaci Cabbage, explică doamna Beasley, destul de dezinteresată, când Gwyneira arătă spre o plantă asemănătoare palmierului. Arată ca un palmier, dar se pare că face parte din liliacee. Crește ca buruienile. Vedeți să nu aveți prea multe în grădină, drăguță. Nici din acesta...

Arătă spre un tufiș în floare, care Gwyneirei îi plăcu mai mult decât trandafirii doamnei Beasley. Florile sale, de un roșu aprins, străluceau și formau un contrast incitant față de frunzele de un verde saturat; iar după ploaie, se deschiseseră splendid.

– Un rata, declară doamna Beasley. Cresc sălbatici pe toată insula. Nu pot fi distruși. Trebuie tot timpul să fiu atentă, să nu intre între trandafiri. Iar grădinarul meu nu îmi este de mare folos. Nu înțelege de ce unele plante sunt îngrijite, iar altele îndepărtate.

După cum reieși, tot personalul familiei Beasley consta din maori. Doar pentru oi angajaseră câțiva aventurieri albi, care susțineau că se pricep la oierit. Gwyneira văzu pentru prima oară un băștinaș și fu mai întâi puțin speriată. Grădinarul doamnei Beasley era mic de statură și îndesat. Părul îi era închis și buclat, pielea maronie, dar fața îi era urâțită de tatuaje – așa i se părea Gwyneirei. Bărbatului probabil că îi plăceau ghirlandele și colțurile, căci își scrijelise în piele astfel de motive, chiar dacă procesul era dureros. Când Gwyneira se obișnui cu aspectul lui, găsi că are un zâmbet simpatic. Se și pricepea la gesturi de politețe, o salută cu o înclinare adâncă și le ținu doamnelor poarta deschisă să poată trece. Îmbrăcămintea lui nu se deosebea cu nimic de îmbrăcămintea slujitorilor albi, dar Gwyneira presupuse că familia

Beasley îi impusese acest lucru. Înainte de apariția albilor, cu siguranță că maori se îmbrăcau altfel.

– Îți mulțumesc, George! îi spuse doamna Beasley plină de bunăvoință, pe când George închidea poarta în urma ei.

Gwyneira se mira.

– Îl cheamă George? întrebă ea uimită. Aș fi crezut că... dar oamenii dumneavoastră desigur că au fost botezați și au primit nume englezești, nu-i așa?

Doamna Beasley ridică din umeri.

– Sinceră să fiu, nici nu știu, recunoscu ea. Nu mergem regulat la slujba religioasă. Ar fi de fiecare dată o zi de drum la Christchurch. De aceea. În fiecare duminică țin pentru noi și pentru personalul casei un scurt serviciu divin. Dar dacă oamenii vin, fiindcă sunt creștini sau fiindcă îi chem eu... habar nu am.

– Dar dacă îl cheamă George... insistă Gwyn.

– Ei, copilă, numele acesta i l-am dat eu. Nu o să învăț niciodată limba acestor oameni. Deja numele lor sunt pentru mine de nerostit. Iar pe el nu pare să-l afecteze, nu-i așa, George?

Bărbatul aprobă din cap și zâmbi.

– Numele adevărat Tonganui! spuse el apoi și arătă spre sine, pe când Gwyneira tot mai părea consternată. Înseamnă *fiul zeului mării.*

Nu suna prea creștinește, dar Gwyneirei nu i se părea că este un nume de nerostit. Hotărî să nu schimbe în nici un caz numele personalului ei.

– De fapt de unde știu maori limba engleză? îl întrebă ea pe Gerald a doua zi, când își continuară drumul.

Familia Beasley nu prea voia să-i lase să plece, dar înțelesese că după lunga călătorie Gerald trebuia să vadă de toate cele la Kiward Station. Nu puteau povesti prea multe despre Lucas – în afară de obișnuitele osanale. Se pare că, pe timpul lipsei lui Gerald, nu a părăsit ferma. Cel puțin nu le-a făcut soților Beasley onoarea de a-i vizita.

Gerald păru în această dimineață prost dispus. Cu o seară înainte cei doi bărbați băuseră din plin whisky, pe când Gwyneira, invocând lungul drum călare, pe care îl parcurseseră și cel care îi mai aștepta a doua zi, își luase devreme rămas-bun. Monologul doamnei Beasley despre trandafiri o plictisise și știa încă de la Christchurch, că Lucas era un om cultivat și un compozitor înzestrat, care în plus mai avea totdeauna de împrumutat una din cele mai recente lucrări ale domnului Bulwer-Lytton și a unor scriitori tot atât de geniali.

– Ah, maorii... reluă Gerald nemulțumit întrebarea. Nu se știe niciodată, ce înțeleg și ce nu. Tot timpul prind câte ceva de la stăpânii lor, iar femeile transmit aceste lucruri copiilor. Vor să fie ca noi. Asta ne este de mare ajutor.

– Nu merg la școală? se interesă Gwyneira.

Gerald râse.

– Cine să-i învețe pe maori? Cele mai multe soții de coloniști sunt fericite dacă reușesc să le bage în cap propriilor odrasle puțină civilizație! E drept că există câteva așezăminte ale misionarilor, iar Biblia este tradusă în limba maori. Dacă simți nevoia să predai câtorva bastarzi negri engleză de Oxford – eu nu te împiedic!

Gwyneira nu simțea de fapt acest imbold, dar poate că se deschidea aici un domeniu de activitate pentru Helen. Zâmbi când se gândi la prietena ei, care tot mai stătea la familia Baldwin, la Christchurch. Howard O´Keefe încă nu se prezentase – dar vicarul Chester o asigura în fiecare zi că acest lucru nu era îngrijorător. Nu era nicidecum sigur, că vestea sosirii lui Helen ajunsese la el și apoi mai trebuia să și poată pleca.

– Ce înseamnă *să poată pleca?* întrebase Helen. Nu are personal la fermă?

Vicarul nu răspunse la această întrebare. Gwyn spera că pe prietena ei nu o așteptau surprize neplăcute.

Gwyneira era acum foarte mulțumită de noua ei patrie. Acum, când se apropiau de Alpi, peisajul deveni mai deluros și mai divers, era însă în continuare un ținut plăcut și ideal pentru creșterea oilor.

Spre prânz, Gerald îi comunică radiind de bucurie că tocmai trecuseră granița spre Kiward Station și că de acum încolo se mișcau pe teren propriu. Pentru Gwyneira, acest ținut era aidoma Grădinii Raiului: iarbă în abundență, pentru animale apă potabilă bună, curată, din când în când câțiva copaci și chiar și o pădurice, care să dea umbră.

– După cum am spus, încă nu este totul defrișat, explică Gerald, lăsând să-i treacă privirea peste întinderi. Dar se poate lăsa o parte din pădure. Parțial este lemn nobil, mult prea prețios pentru a-l arde. Poate chiar să devină cândva valoros. S-ar putea ca râul să poată fi folosit pentru plutărit. Deocamdată lăsăm copacii în picioare. Uite, acolo sunt primele oi! Se pune întrebarea, ce caută animalele aici? Ar fi trebuit să fi fost mânate de mult sus, în regiunea dealurilor.

Gerald își încreți fruntea. Între timp, Gwyneira îl cunoștea destul de bine, ca să știe că acum medita la pedepse groaznice pentru cei vinovați. De cele mai multe ori nu avea rețineri să-și etaleze aceste gânduri în fața ascultătorilor, dar astăzi se abținu. Poate fiindcă Lucas era cel care purta răspunderea acestei situații? Nu voia să-și denigreze fiul în fața logodnicei sale – chiar înainte de prima lor întâlnire?

Între timp, Gwyneira abia mai putea suporta încordarea. Voia să vadă casa – și mai ales pe viitorul ei soț. Pe parcursul ultimilor kilometri își imagina cum râzând le va veni în întâmpinare din casa principală a unei ferme impozante ca aceea a soților Beasley. Între timp trecuseră deja de niște clădiri secundare de la Kiward Station. Gerald lăsase să fie ridicate pretutindeni pe terenurile sale locuri de adăpost pentru oi, precum și ocoluri, unde se tundeau oile. Gwyneira găsi acest lucru foarte înțelept, dar se mira de dimensiunile amenajărilor. În Wales, numărul de patru sute de oi de prăsilă a tatălui ei era considerat ca fiind mare. Dar aici se socoteau cu miile.

– Ei, Gwyneira, și acum sunt curios ce vei spune!

Era după-amiaza târziu și lui Gerald îi strălucea toată fața când își mână calul lângă Igraine. Iapa își pusese tocmai copita de pe drumurile pline de noroi pe un drum întărit de acces, care ducea de la un mic lac pe după o colină. Câțiva pași mai încolo se vedea clădirea principală a fermei.

– Am ajuns, lady Gwyneira! spuse Gerald mândru. Bun venit la Kiward Station!

Gwyneira ar fi trebuit să fie pregătită, dar totuși, din cauza surprizei, era cât pe ce să cadă de pe cal. În fața ei, în strălucirea soarelui, în mijlocul întinderii nesfârșite de iarbă și în fața culiselor Alpilor, văzu o curte seniorială englezească. Nu atât de mare ca Silkham Manor și cu mai puține turnulețe și clădiri laterale, dar de altfel în orice privință asemănătoare. În fond, Kiward Station era mai frumos, deoarece fusese planificat perfect de un arhitect, în loc să fi fost făcute schimbări și adăugiri în repetate rânduri, cum era cazul celor mai multe reședințe englezești. Clădirea era ridicată din gresie cenușie, după cum spusese Gerald. Avea bovindouri mari, parțial prevăzute cu ferestre cu mici balcoane; în față se afla un drum lat de acces, mărginit de straturi pentru flori, care însă nu erau încă sădite. Gwyneira hotărî să planteze tufișuri de rata. Ar da un aspect plăcut și reconfortant fațadei și mai erau și ușor de întreținut.

Dar în rest totul i se părea un vis. Cu siguranță că se va trezi imediat și va constata că nu a existat niciodată acel joc ciudat de Black-Jack. În schimb, cu dota rezultată din comerțul cu oile, tatăl ei o măritase cu un nobil oarecare din Welles și acum urma să se instaleze într-un conac din Cardiff.

Doar personalul care se adunase în fața portalului, ca în Anglia, pentru a-i întâmpina pe stăpâni, nu se potrivea în peisaj. Servitorii purtau livrele, fetele din casă șorțuri și scufii, dar pielea le era întunecată și pe multe fețe erau tatuaje.

– Bun venit, domnule Gerald! îl salută pe stăpânul lui un bărbat îndesat, scund și râse cu toată fața lui lată, care forma *pânza* ideală pentru tatuajele tipice. Cu un gest larg cuprinse cerul, care era tot albastru, și peisajul luminat de soare. Și bun venit, domnișoară! Vedeți – *rangi* strălucește, cerul bucuros de sosire și dăruiește *papa*, pământ, un zâmbet, fiindcă dumneavoastră pășiți aici!

Gwyneira era impresionată de această primire caldă. Spontan îi întinse micului bărbat mâna.

– Este Witi, servitorul nostru, îl prezentă Gerald. Iar aici este grădinarul nostru, Hoturapa, și fetele din casă și de la bucătărie, Moana și Kiri.

– Domnișoară... Gwa... ne...

Moana voia să facă o reverență și să o salute pe Gwyneira după toate regulile, dar evident că numele celtic era de nerostit pentru ea.

– Domnișoara Gwyn, scurtă Gwyneira. Numiți-mă pur și simplu domnișoara Gwyn!

Nu îi fu greu să rețină numele personalului maori și se hotărî să învețe cât se poate de repede câteva expresii de curtoazie pe limba lor.

Deci acesta era personalul. Gwyneirei i se părea cam redus ca număr față de o asemenea casă mare. Și unde era Lucas? De ce nu stătea aici, pentru a o saluta și a-i ura bun venit?

– Unde este... – începu Gwyneira să pună întrebarea arzătoare, referitoare la viitorul ei soț, dar Gerald i-o luă înainte.

Și el păru să fie la fel de nemulțumit ca și Gwyn de lipsa lui Lucas.

– Unde este fiul meu, Witi? Ar putea să-și pună fundul în mișcare pentru a o cunoaște pe viitoarea lui soție... eh, voiam să spun... domnișoara Gwyn așteaptă cu nerăbdare ca el să-și prezinte omagiile...

Servitorul zâmbi.

– Domnul Lucas plecat călare, control pășuni. Domnul James spus, trebuie cineva de la casă aprobat material pentru ocol cai. Așa că acum caii nu stau acolo. Domnul James foarte supărat. De aceea plecat domnul Lucas.

– În loc să-i întâmpine pe tatăl și pe mireasa lui? Începe bine! o trânti Gerald.

Dar Gwyneira găsi că este scuzabil. Nu ar fi avut o clipă de liniște, dacă Igraine s-ar fi aflat pe un izlaz îngrădit, care nu era sigur. Iar un drum de control, călare peste pajiști, se potrivea mult mai bine cu imaginea bărbatului visat decât cititul și cântatul la pian.

– Ei da, Gwyneira, nu ne rămâne altceva de făcut, decât să avem răbdare, se liniști Gerald în cele din urmă. Dar poate că nici nu este

așa de rău, în Anglia nu l-ai fi întâlnit pentru prima oară pe viitorul tău soț, îmbrăcată în costum de călărie și cu părul despletit...

El personal era de părere că Gwyneira era încântătoare cu buclele care iarăși se desprinseseră pe jumătate și cu fața ușor îmbujorată de călăritul sub soare, dar s-ar putea ca Lucas să vadă altfel lucrurile...

– Kiri îți va arăta acum camera ta și te va ajuta să te speli și să-ți aranjezi părul. Ne întâlnim cu toții peste o oră la ceai. Până la ora cinci, fiul meu ar trebui să fie aici – în general nu își lungește drumurile călare. Deci prima voastră întâlnire va avea loc într-un mod atât de stilat cum nu s-ar putea mai bine.

Dorințele Gwyneirei erau altele, dar se supuse situației inevitabile.

– Poate lua cineva bagajul meu? întrebă ea, privind personalul. O nu, este prea grea pentru tine, Moana. Îți mulțumesc, Hotaropa... Hoturapa? Iartă-mă, de acum încolo o să rețin. Cum se spune de fapt pe limba maori *mulțumesc*, Kiri?

Helen rămăsese fără tragere de inimă la familia Baldwin. Oricât îi era de neplăcută această familie, până la sosirea lui Howard nu avea nici o alternativă. Deci își dădu silința să fie prietenoasă. Îi oferi reverendului Baldwin să scrie textele pentru foaia bisericească și să le ducă la tipografie. Pe doamna Baldwin o degrevă de niște cumpărături și încercă să fie utilă în menaj, preluând mici munci de cusut și supraveghind lecțiile lui Belinda. Această ultimă sarcină o făcu în cel mai scurt timp persoana cea mai urâtă din casă. Fetei nu îi convenea deloc să fie supravegheată și se plânse de fiecare dată mamei ei. Helen observă cu claritate cât de slabe trebuie să fi fost cadrele de învățământ din școala care tocmai se deschisese la Christchurch. Se gândi să se prezinte pentru un post acolo, în cazul în care treaba cu Howard nu va funcționa. Dar vicarul Chester îi făcu în continuare curaj: putea să dureze până afla O'Keefe de sosirea ei.

– Ei da, Candlerii sigur că nu îi vor trimite un sol la fermă. Probabil așteaptă până vine la Haldon, la cumpărături, iar asta poate dura câteva zile. Dar dacă aude că sunteți aici, va veni, sunt sigur!

Pentru Helen, aceasta era încă o informație care să o pună pe gânduri. Între timp se obișnuise cu gândul că Howard nu locuia în imediata apropiere a localității Christchurch. Era clar că Haldon nu era o suburbie a lui Christchurch, ci un oraș de sine stătător, aflat tot în plin avânt. Helen se putea obișnui și cu asta. Dar acum vicarul vorbea de faptul că ferma lui Howard era în afara localității Haldon. Deci unde va trăi ea? Ar fi vrut să vorbească cu Gwyn despre acest lucru; poate ar fi putut să-l tragă pe domnul Gerald al ei pe neobservate de limbă. Dar Gwyn plecase ieri la Kiward Station. Helen nu avea habar când și dacă o va revedea pe prietena ei.

Cel puțin în după-amiaza aceasta avea ceva plăcut în program. Doamna Godewind repetase și formal invitația și la ora ceaiului trăsura cu domnul Jones pe capră aștepta să o ia pe Helen. Jones o întâmpină cu fața radiind de bucurie și o ajută să urce în trăsură. Reuși să îi facă un compliment pentru noua ei rochie de după-amiază, de culoare liliachie. Apoi, pe tot parcursul drumului, îi ridică lui Elisabeth osanale.

– Miss a noastră a devenit alt om, domnișoară Davenport, nu vă vine să credeți. Pare să întinerească zi de zi, râde și glumește cu fata. Iar Elisabeth este un copil atât de încântător, tot timpul gata să preia ceva din munca soției mele și tot timpul este binedispusă. Și știe să citească fata! Pe sufletul meu, dacă pot să fac cumva, găsesc ceva de muncit în casă, atunci când micuța îi citește doamnei Godewind. O face cu o voce și o intonație atât de frumoase – ai impresia că faci parte din poveste.

Elisabeth nu uitase nici lecțiile de servit și de comportament la masă, date de Helen. Cu îndemânare și grijă turna ceaiul și servea prăjiturile; în acest timp arăta încântător în noua ei rochie albastră și cu scufița albă.

Plânse însă când auzi de Laurie și Mary și păru să înțeleagă mai mult din povestea lui Daphne și Dorothy, redată de Helen într-o versiune mai moderată, decât ar fi presupus aceasta. E drept că Elisabeth era o visătoare, dar și pe ea o aduseseră de pe străzile Londrei. Acum plânse lacrimi fierbinți pentru Daphne și arătă cea

mai mare încredere față de noua ei stăpână, pe care o imploră să ajute.

– Nu putem să-l trimitem pe domnul Jones să o ia pe Daphne? Și gemenele? Vă rog, doamnă Godewind, găsim cu siguranță muncă pentru ele. Trebuie să se poată face ceva!

Doamna Godewind clătină din cap.

– Din păcate nu, fetițo. Acești oameni au încheiat contracte de muncă cu orfelinatul, ca și mine. Fetele nu pot pur și simplu să fugă. Și am ajunge în mare încurcătură, dacă le-am mai și ajuta! Îmi pare rău, draga mea, dar fetele trebuie să vadă singure cum supraviețuiesc. Trebuie să spun că pe baza celor afirmate de dumneavoastră – doamna Godewind i se adresă lui Helen – nu prea îmi fac griji pentru micuța Daphne. Ea va răzbate. Dar gemenele... oh, este trist. Mai toarnă-ne ceai, Elisabeth. Să spunem o rugăciune pentru ele, poate că vor fi ajutate măcar de Dumnezeu.

Dar Dumnezeu făcu cărțile pentru Helen, în timp ce ea stătea în salonul plăcut al doamnei Godewind și savura prăjiturile pentru ceai din brutăria domnului și doamnei McLaren. Vicarul Chester o aștepta emoționat în fața casei familiei Baldwin, când Jones îi ținu lui Helen deschisă ușa trăsurii.

– Unde ați fost, domnișoară Davenport? Aproape că am renunțat deja la speranța de a vă putea prezenta încă astăzi. Arătați deosebit de drăguță, de parcă ați fi presimțit! Veniți repede! În salon vă așteaptă domnul O´Keefe.

Portalul de la Kiward Station ducea mai întâi într-un hol de intrare spațios, în care oaspeții puteau să-și depună hainele și doamnele să-și aranjeze repede coafura. Gwyneira observă amuzată un dulap cu oglinzi și cu obligatorul bol de argint pentru cărți de vizită. Oare cine își prezenta aici atât de formal omagiile? De fapt ar trebui să te gândești că nu veneau oaspeți neanunțați și cu atât mai puțin străini. Și dacă se rătăcea într-adevăr un străini încoace – aștepta oare Lucas sau tatăl său până ce fata în casă îl anunța pe Witi, care la rândul lui îi înștiința pe stăpânii casei? Gwyneira se gândi la familiile

fermierilor, care veniseră în fugă din case, doar ca să vadă niște străini trecând călare și la entuziasmul evident al familiei Beasley, când le făcuseră o vizită. Nu întrebase nimeni de cărțile lor de vizită. Nici maori nu cunoșteau, probabil, schimbul de cărți de vizită. Gwyneira se întrebă cum i-ar fi explicat Gerald lui Witi.

Din holul de la intrare se deschidea o sală de primire, deocamdată puțin mobilată – și aceasta modelată după sensul și utilitatea celor din curțile senioriale britanice. Oaspeții puteau să aștepte aici într-o atmosferă plăcută, până ce stăpânul casei își făcea timp pentru ei. Un cămin și un bufet cu veselă de ceai se aflau deja acolo, fotolii și sofale potrivite tocmai adusese Gerald din Anglia. Va arăta drăguț, dar pentru Gwyneira era o enigmă la ce ar putea folosi.

Kiri, fata maori, o conduse repede în salon, care era deja amenajat cu mobilier greu, vechi, englezesc. Dacă nu ar fi fost ușa pe jumătate deschisă spre o terasă mare, ar fi fost de-a dreptul întunecat. În orice caz nu era aranjat după cea mai nouă modă, mobilele și covoarele intrau mai degrabă în categoria antichităților. Poate dota mamei lui Lucas? Dacă da, familia lui trebuie să fi fost bogată. Dar acest lucru era oricum de așteptat. Putea fi Gerald un crescător de oi plin de succes, pe timpuri cu siguranță un marinar curajos și desigur cel mai iscusit jucător de cărți pe care l-a dat vreodată colonia de vânători de balene. Dar ca să așezi o casă, precum Kiward Station, în plină sălbăticie, îți trebuiau mai mulți bani decât ce se putea câștiga prin vânătoarea de balene și comerțul cu oi. Precis că aici se afla și moștenirea doamnei Warden.

– Veniți, domnișoară Gwyn? întrebă Kiri prietenoasă, dar puțin îngrijorată. Eu să ajut, dar și ceai să fac, și să servesc. Moana nu bună cu ceaiul, este mai bine, noi gata, înainte să lase să cadă ceașcă.

Gwyneira râse. Moana putea fi scuzată pentru asta.

– Eu voi turna de această dată ceaiul, explică ea fetei mirate. Veche tradiție englezească. Am exersat ani de zile. Face parte din lucrurile pe care trebuie să le știi neapărat pentru a putea să te măriți.

Kiri o privi cu fruntea încrețită.

– Dumneavoastră gata pentru bărbat, dacă faceți ceai? La noi important sângerarea...

Gwyneira se îmbujoră la față. Cum putea Kiri să vorbească atât de deschis despre ceva despre care nu se putea vorbi! Pe de altă parte, Gwyneira era recunoscătoare pentru fiecare informație. Sângerarea lunară era condiția pentru o căsnicie – asta era valabil și pentru cultura ei. Gwyneira își mai amintea exact cum suspinase mama ei când acest lucru i s-a întâmplat și ei. Oh, copilă, a spus ea, acum te ajunge și acest blestem. Va trebui să căutăm un bărbat pentru tine.

Dar nu îi explicase nimeni fetei cum se legau lucrurile. Gwyneira își opri pornirea de a chicoti isteric, când se gândi la fața mamei ei dacă s-ar fi pus asemenea întrebări. Când Gwyn amintise o dată niște posibile paralele cu căldurile cățelelor, lady Silkham cerse sărurile de mirosit și se retrăsese toată ziua în camera ei.

Gwyneira o căută din ochi pe Cleo, care bineînțeles că o urmă. Lui Kiri, acest lucru i se părea puțin ciudat, dar nu spuse nimic.

Din salon urca o scară lată, răsucită, spre camerele de locuit ale familiei. Spre surprinderea ei, camera Gwyneirei era deja complet aranjată.

– Camera a fost pentru soția de la domnul Gerald, îi explică Kiri, dar apoi murit. Camera totdeauna goală. Dar acum domnul Lucas făcut gata pentru dumneavoastră!

– Domnul Lucas a aranjat camera pentru mine? întrebă Gwyneira uimită.

Kiri dădu afirmativ din cap.

– Da. Ales mobile din magazie și trimis după... cum zice? Pânză pentru geam...?

– Perdele, Kiri, o ajută Gwyneira, care nu mai contenea cu miratul. Mobilele defunctei doamne Warden erau din lemn deschis, covoarele în culorile roz antic, bej și albastru. La acestea Lucas sau altcineva asortase perdele din mătase albastră și de culoare roz antic, cu tiv bej și le drapase iscusit în fața ferestrelor și a patului ei. Lenjeria de pat era din pânză de in, albă ca neaua; o cuvertură de zi făcea culcușul confortabil. Lângă domitor era o garderobă și un mic salon,

și acesta amenajat cu foarte mult gust cu mici fotolii, o masă pentru ceai și un dulăpior pentru cusut. Pe pervazul căminului se aflau obișnuitele rame de argint, sfeșnice și farfurioare. Într-una din rame era dagherotipul unei femei suple, cu păr deschis. Gwyneira luă poza în mână și o privi cu atenție. Gerald nu exagerase. Defuncta lui soție fusese de o frumusețe desăvârșită.

– Dumneavoastră acum schimbat, miss Gwyn? insistă Kiri.

Gwyneira dădu aprobator din cap și se apucă, împreună cu fata maori, să despacheteze cufărul. Plină de respect pentru nobilele materiale, Kiri scoase îmbrăcămintea de gală și de după-amiază a Gwyneirei.

– Atât de frumos, domnișoară Gwyn! Atât de neted și moale! Dar dumneavoastră subțire, domnișoară Gwyn. Nu bun pentru făcut copii!

Kiri chiar că spunea lucrurilor pe nume. Gwyneira îi explică râzând că nu era chiar așa de subțire, ci acest aspect se datora corsetului pe care îl purta. Pentru rochia de mătase, pe care o alesese, corsetul trebuia strâns și mai mult. Kiri se străduia din răsputeri, după ce Gwyneira îi arătase manevrările necesare, dar evident că avea scrupule să îi cauzeze dureri noii ei stăpâne.

– Nu face nimic, Kiri, sunt obișnuită, gemu Gwyn. Mama mea spunea totdeauna: cine vrea să fie frumoasă, trebuie să sufere.

Acest lucru, Kiri păru să-l înțeleagă. Cu un râs jenat, își duse mâna la fața tatuată.

– Aha, așa! Este ca *mokcu*, da? Numai în fiecare zi din nou!

Gwyneira aprobă. De fapt așa era. Talia ei de viespe era tot atât de nenaturală și dureroasă ca podoaba de nețters de pe fața lui Kiri. Aici, în Noua Zeelandă, Gwyn avea de gând să facă aceste obiceiuri mai lejere. Una din fete trebuia să învețe să-i lărgească rochiile, atunci nu mai trebuia să se chinuie chiar așa când își punea corsetul. Iar dacă devenea gravidă...

Kiri o ajută cu pricepere să-și îmbrace rochia albastră de mătase, dar se împotmoli la coafură. Era o sarcină grea să-i descurce Gwyneirei părul buclat, iar să i-l prindă, era și mai greu. În cele din

urmă, Gwyn ajută din plin, iar dacă rezultatul nu corespundea regulilor stricte ale artei coafatului și Helen ar fi fost fără nici un dubiu îngrozită, Gwyneira găsi că este foarte atrăgătoare. Reușise să îmblânzească cea mai mare parte a podoabei ei capilare de un roșu auriu; cele câteva șuvițe rebele care îi încadrau chipul, făcură ca trăsăturile ei să fie mai moi, mai feciorelnice. Pielea lui Gwyn strălucea după călăritul sub soare, ochii ei ardeau în așteptare.

– A sosit între timp domnul Lucas? o întrebă ea pe Kiri.

Fata dădu din umeri. De unde era să știe: Doar fusese tot timpul aici, cu Gwyneira.

– Cum este domnul Lucas, Kiri?

Gwyn știa că mama ei ar fi certat-o sever pentru această întrebare. Nu inciți personalul să clevetească despre stăpâni. Dar Gwyneira nu se putu stăpâni.

Kiri ridică în același timp umerii și sprâncenele, ceea ce arăta hazliu.

– Domnul Lucas? Nu știu. Este *pakeha*. Pentru mine toți la fel. Era evident că fata maori nu-și pusese încă niciodată întrebarea ce calități deosebite au stăpânii ei. Dar apoi, când observă expresia decepționată de pe fața Gwyneirei, mai reflectă o dată. Domnul Lucas... este drăguț. Nu țipat niciodată, nu supărat. Drăguț. Doar cam subțire.

2

Helen abia știa ce se întâmplă, dar în nici un caz nu mai putea să amâne prima întâlnire cu Howard O´Keefe. Emoționată, își netezi rochia și își trecu mâinile prin păr. Să-și scoată pălărioara sau să o lase? Oricum, era o oglindă în camera de primire a doamnei Baldwin, iar Helen aruncă nesigură o privire spre ea, încă înainte de a-l examina pe bărbatul de pe sofa. Acesta era întors cu spatele spre ea, garnitura de fotolii a lui doamna Baldwin era îndreptată spre cămin. Astfel Helen avea cel puțin timp să arunce o scurtă privire, pe furiș, asupra figurii lui, înainte de a se face remarcată. Howard O´Keefe era masiv și încordat. Vizibil reținut, balansa în mâinile sale mari, pline de bătături, o ceșcuță cu peretele subțire, din serviciul de ceai al doamnei Baldwin.

Helen voia deja să-și dreagă vocea, pentru a atrage atenția soției pastorului și a vizitatorului ei. Dar apoi o observă doamna Baldwin. Soția pastorului zâmbi fără nici o expresie, ca întotdeauna, dar în aparență prietenoasă.

– Oh, aici este, domnule O´Keefe! Vedeți, știam eu că nu va lipsi multă vreme! Intrați, domnișoară Davenport! Vreau să vă prezint pe cineva!

Vocea doamnei Baldwin suna aproape glumeț.

Helen se apropie. Bărbatul se ridică atât de abrupt de pe sofa, că era cât pe ce să mănture de pe măsuță serviciul de ceai.

– Domnișoară... eh, Helen?

Helen trebuia să-și ridice ochii către viitorul ei soț. Howard O'Keefe era mare și greu – nu gras. Dar cu osatura puternică. Iar fața îi era mai degrabă dură, dar nu lipsită de simpatie. Pielea bronzată și tăbăcită povestea despre ani lungi de muncă grea în aer liber. Era străbătută de riduri adânci, care indicau o mimică vie, chiar dacă acum trăsăturile sale nu arătau decât o expresie de mirare sau chiar de admirație. În ochii săi de un albastru de oțel se citea apreciere favorabilă – Helen părea să-i placă. Ea remarcă în primul rând părul lui; era închis, plin și tăiat foarte ordonat. Probabil că înainte de prima întâlnire cu viitoarea lui soție făcuse o vizită la bărbier. Ce-i drept, părul se rărea pe la tâmple. Howard era cu mult mai în vârstă decât își închipuise Helen.

– Domnule... domnule O'Keefe... spuse ea cam fără voce, și ar fi vrut să-și de palme pentru asta.

Doar el o numise *domnișoara Helen*, așa că ar fi putut să-i spună și ea imediat *domnule Howard*.

– Eu... eh, ei bine, acum sunteți aici! remarcă Howard cam brusc. Aceasta... a fost o surpriză!

Helen se întrebă dacă era spus ca reproș. Se îmbujoră la față.

– Da... Situația. Dar... dar mă bucur să vă cunosc.

Ea îi întinse mâna lui Howard, iar acesta o prinse și o scutură cu o puternică strângere de mână.

– Și eu mă bucur. Îmi pare rău, că a trebuit să așteptați.

„Ah, la asta s-a referit!" Helen zâmbi ușurată.

– Nu face nimic, domnule Howard. Mi s-a spus că s-ar putea să dureze până aflați de sosirea mea. Dar acum sunteți aici.

– Acum sunt aici.

Acum zâmbi și Howard, ceea ce făcu ca fața să-i pară mai moale și mai atrăgătoare. După stilul cizelat din scrisori, Helen se așteptase la o conversație mai elevată. Dar bine, poate era timid. Helen preluă conducerea discuției.

– De unde exact veniți, domnule Howard? Credeam că Haldon se află aproape de Christchurch. Dar este probabil un oraș de sine stătător. Iar ferma dumneavoastră se află în afara lui.

– Haldon de află la Lacul Benmore, explică Howard, de parcă acest lucru i-ar spune lui Helen ceva. Nu știu dacă se poate numi *oraș*. Dar există câteva prăvălii. Puteți cumpăra acolo cele mai importante lucruri. Ceea ce este necesar, deci.

– Și cât de departe este până acolo? se interesă Helen și i se păru că se poartă prostește.

Stătea aici cu un bărbat, cu care probabil că se va căsători și vorbeau despre distanțe și prăvălii de la țară.

– Două zile de mers cu căruța, spuse după o scurtă gândire Howard.

Helen ar fi preferat un răspuns în kilometri, dar nu voia să mai continue. Rămase tăcută, ceea ce avu ca rezultat o pauză penibilă. Apoi, Howard își drese glasul.

– Și... ați avut o călătorie plăcută?

Helen răsuflă ușurată. În sfârșit o întrebare la care putea răspunde. Descrise călătoria cu fetele.

Howard încuviință din cap.

– Îhî, o călătorie lungă...

Helen speră că el va povesti ceva despre propria lui emigrare, dar el rămase tăcut.

Din fericire li se alătură vicarul Chester. În timp ce îl salută pe Howard, Helen găsi în sfârșit timp să tragă aer și să-l privească mai îndeaproape pe viitorul ei soț. Fermierul era îmbrăcat simplu, dar curat. Purta pantaloni de piele, cu care călărise desigur de multe ori și, peste o cămașă albă, o jachetă din material impregnat. O cataramă de curea din alamă, superb împodobită, era singura piesă de valoare a costumației sale. Afară de asta, purta un lănțișor de argint la gât, de care atârna o pietricică verde. Ținuta lui fusese rigidă și nesigură, dar acum se relaxă și deveni dreaptă și sigură de sine. Mișcările lui deveniră mai mlădioase, erau aproape grațioase.

– Mai povestiți domnișoarei Helen de ferma dumneavoastră! îl încurajă vicarul. Despre animale, despre casă...

O'Keefe ridică din umeri.

– Este o casă frumoasă, domnișoară. Foarte solidă, am construit-o eu însumi. Iar animalele... avem un catâr, un cal, o vacă și câteva găini. Și, bine înțeles, oi. Cam o mie.

– Sunt... sunt multe, remarcă Helen și și-ar fi dorit să fi ascultat cu mai mare atenție poveștile fără sfârșit ale Gwyneirei referitoare la creșterea oilor. Câte oi spunea ea că are domnul Gerald al ei?

– Nu sunt multe, domnișoară, dar se vor înmulți. Iar pământ există destul, se va face treaba. Și acum... cum procedăm?

Helen își încreți fruntea.

– Ce facem cum, domnule Howard? întrebă ea și duse mâna la o șuviță de păr, care se desprinsese din coafura severă.

– Ei da... Howard se jucă fâstâcit cu cea de-a doua ceașcă de ceai. Chestia cu căsătoria...

În cele din urmă, cu acordul Gwyneirei, Kiri se retrase la bucătărie, pentru a o ajuta pe Moana. Gwyn petrecu ultimele minute dinaintea ceaiului cu o inspecție amănunțită a încăperilor ei. Totul era amenajat excelent, până la articolele de toaletă din garderobă, alese cu o grijă plină de dragoste. Gwyneira admiră pieptene din fildeș cu perii asortate. Săpunul mirosea a trandafiri și cimbru – desigur nu era un produs al tribului autohton maori; săpunul trebuia să fi fost din Christchurch sau chiar să fi fost importat direct din Anglia. O cești din salon, care era umplută cu petale uscate de flori, emana mirosuri plăcute. Fără nici o îndoială, nici chiar o gospodină perfectă de talia mamei sau a surorii ei Diana nu ar fi putut aranja camera mai îmbietor ca... Lucas Warden? Gwyneira pur și simplu nu-și putea închipui că persoana căreia i se datorau toate aceste lucruri minunate era un bărbat!

Între timp abia mai suporta încordarea. Își spunea că nu trebuie să aștepte până la ora ceaiului; poate că Lucas și Gerald stăteau de mult în salon. Gwyneira își căută drumul prin holurile și saloanele

acoperite cu covoare prețioase până la trepte – și auzi voci enervate, care răsunau din camerele de locuit prin jumătatea casei.

– Poți să-mi spui de ce trebuia să controlezi aceste păsuni tocmai astăzi? tună Gerald. Nu ai fi avut timp și mâine? Micuța va crede că nu te interesează!

– Te rog să mă scuzi, tată. Vocea era liniștită și cultivată. Dar domnul McKenzie nu a vrut să mai aștepte. Și era urgent. Caii au scăpat deja de trei ori...

– Caii au făcut *ce?* zbieră Gerald. Au scăpat de trei ori? Înseamnă că am plătit oamenii mei timp de trei zile ca să-și prindă din nou caii? De ce nu ai intervenit mai devreme? Cu siguranță că McKenzie voia să repare imediat, nu-i așa? Și fiindcă suntem deja la tema staulelor – de ce la Lyttelton nu a fost pregătit nimic pentru oi? Fără viitoarea ta soție și câinii ei, ar fi trebuit să-mi petrec noaptea păzind personal animalele!

– Am avut mult de făcut, tată. Doar trebuia terminat portretul mamei pentru salon. Și trebuia să mă ocup de încăperile lui lady Gwyneira.

– Lucas, când vei învăța oare că picturile în ulei, spre deosebire de cai, nu fug! Iar în ceea ce privește încăperile Gwyneirei... *tu* le-ai amenajat?

Gerald păru că înțelege acest lucru tot atât de puțin, ca și Gwyneira.

– Cine să o fi făcut? Una din fetele maori? Atunci am fi găsit, desigur, rogojini din frunze de palmier și o vatră deschisă!

Lucas păru la rândul lui puțin enervat. E drept, doar atât cât își permitea un gentleman să o facă în societate.

Gerald suspină.

– Da, bine. Să sperăm că va ști să aprecieze acest lucru. Dar hai să nu ne mai certăm, trebuie să coboare în fiecare clipă...

Gwyneira hotărî că acest moment este cuvântul-cheie. Cu pas măsurat, umerii drepți și capul ridicat, coborî treptele. Asemenea scene repetase zile întregi pentru balul ei de debutantă. Acum, în sfârșit, putea să se folosească de aceste cunoștințe.

După cum era de așteptat, bărbații din salon rămaseseră fără cuvinte. Pe fundalul treptelor întunecate, silueta fină a Gwyneirei, îmbrăcată în mătase bleu-deschis, părea să fi ieșit dintr-un tablou pictat în ulei. În lumina lumânărilor din salon fața îi strălucea, șuvițele de păr, care o încadrau, păreau a fi țesute din aur și cupru. În jurul gurii juca un zâmbet sfios. Plecase puțin ochii, ceea ce însă nu o împiedica să privească pe sub genele lungi, arămii. Trebuia pur și simplu să arunce o privire asupra lui Lucas înainte de a-i fi fost prezentată oficial.

Ceea ce văzu o făcu să-i fie greu să păstreze o ținută demnă. Era cât pe ce să caște ochii și gura, pentru a se holba la acest exemplar desăvârșit al speciei masculine.

Gerald nu exagerase în descrierea lui Lucas. Fiul lui era prototipul unui gentleman și în plus înzestrat cu toate atributele frumuseții masculine. Tânărul era înalt, depășindu-l cu mult pe Gerald, era suplu, dar musculos. Nu avea nimic din blegeala tânărului Barrington sau din gingășia lipsită de putere a vicarului Chester. Fără doar și poate Lucas Warden făcea sport, chiar dacă nu atât de excesiv, ca să fi avut corpul plin de pachetele de mușchi ale unui atlet. Fața lui îngustă era pătrunsă de spirit, dar era mai ales proporțională și nobilă. Gwyneirei îi amintea de statuile zeilor greci, care mărgineau drumul spre grădina de trandafiri a surorii ei Diana. Buzele lui Lucas erau arcuite fin, nici prea late și senzuale, nici prea înguste și strânse. Ochii îi erau limpezi și de un cenușiu atât de intens, cum Gwyneira nu mai văzuse niciodată. De cele mai multe ori, ochii cenușii dădeau într-un albastru, dar ochii lui Lucas dădeau impresia de parcă s-ar fi amestecat doar culorile negru și alb. Părul blond deschis, puțin creț, îl purta tăiat scurt, cum era moda în saloanele englezești. Lucas era îmbrăcat conform uzanțelor, alesese pentru această întâlnire un costum din trei piese, dintr-un postav de cea mai bună calitate. La acesta asortase pantofi negri, lucitori.

Când Gwyneira se apropie, îi zâmbi. Fața lui deveni și mai atrăgătoare. Dar ochii rămaseseră inexpresivi.

În cele din urmă se înclină și apucă mâna Gwyneirei cu degetele sale lungi, suple, pentru a schița o perfectă sărutare de mână.

– Doamna mea... sunt încântat.

Howard O'Keefe o privi pe Helen mirat. Era evident că nu înțelegea de ce întrebarea lui o lăsase mută.

– Cum... cum așa cu căsătoria? se bâlbâi ea în cele din urmă. Eu... eu am crezut...

Helen trase de o șuviță de păr.

– Iar eu credeam că ați venit ca să vă căsătoriți cu mine, spuse Howard și păru aproape supărat. Nu ne-am înțeles oare?

Helen clătină din cap.

– Da, sigur că da. Dar totul vine atât de brusc. Nici... nici nu știm nimic unul despre altul. De... de obicei se întâmplă așa, că bărbatul îi face viitoa... viitoarei sale soții curte, iar apoi...

– Domnișoară Helen, de aici până la ferma mea este cale de două zile, răspunse Howard sever. Doar nu vă așteptați cu adevărat să fac acest drum de mai multe ori numai ca să vă aduc flori! În ceea ce mă privește, am nevoie de o soție. V-am văzut și mi-ați plăcut...

– Vă mulțumesc! murmură Helen, înroșindu-se.

Howard nu reacționă.

– Din partea mea, totul ar fi clar. Doamna Baldwin mi-a spus că sunteți foarte maternă și casnică, și asta îmi place. Nu trebuie să știu mai multe. Dacă mai aveți întrebări – vă rog, vă răspund cu plăcere. Dar apoi să vorbim despre... despre modalități. Reverendul Baldwin ne-ar cununa, nu-i așa?

Această ultimă întrebare o adresă vicarului Chester, care aprobă sârguincios.

Helen se gândi cu înfrigurare la niște întrebări. Ce trebuia știut despre un om cu care urma să se lege o căsnicie? În cele din urmă începu cu familia sa.

– Proveniți inițial din Irlanda, domnule Howard?

O'Keefe încuviință din cap.

– Da, domnișoară Helen, din Connemara.

– Și familia dumneavoastră... ?

– Richard și Bridie O´Keefe, părinții mei, precum și cinci frați și surori – sau și mai mulți, nu știu, fiindcă am plecat devreme de acasă.

– Fiindcă... pământul nu putea hrăni atâți copii? întrebă Helen precaută.

– Am putea spune că da. În orice caz eu nu am fost întrebat.

– Oh, îmi pare rău, domnule Howard! Helen reprimă impulsul de a-i pune mâna consolator pe braț. Desigur, aceasta era *greaua soartă*, despre care scrisese în scrisorile sale.

– Și ați venit în Noua Zeelandă?

– Nu, am... am colindat mult prin lume.

– Pot să-mi închipui, răspunse Helen, deși nu avea nici cea mai mică idee, încotro se putea îndrepta un flăcău alungat de familia sa. Dar în tot acel timp... în tot acel timp nu v-ați gândit niciodată la o căsătorie?

Se înroși.

– Domnișoară, acolo, unde am colindat, nu existau multe femei, Stațiuni ale vânătorilor de balene, ale vânătorilor de foci. O dată însă...

Fața lui luă o expresie blândă.

– Da, domnule Howard? Mă scuzați, dacă sunt insistentă. Dar eu...

Helen era ahtiată după o reacție afectivă, vizibilă pe fața partenerului ei de discuție, care să fi ușurat aprecierea pe care trebuia să i-o facă lui O´Keefe.

Fermierul rânji cu gura până la urechi.

– E bine, domnișoară Helen. Vreți să mă cunoașteți. Ei, nu prea este mult de povestit. S-a căsătorit cu altcineva... ceea ce este încă un motiv, pentru care vreau să aranjez acum lucrurile cât mai repede. Chestia dintre noi, vreau să spun...

Helen era mișcată. Deci nu era o sărăcie a sentimentelor, ci doar o teamă explicabilă că ea ar putea să fugă, așa cum a făcut-o prima fată pe care o iubise. E drept că tot nu pricepea cum acest bărbat atât de scump la vorbă, dând și impresia de duritate, putea scrie scrisori

atât de frumoase, dar credea că-l înțelege acum mai bine. Howard O'Keefe era o apă liniștită, dar adâncă.

Dar voia ea oare să se arunce pe nevăzute în această situație? Helen se gândi febril la alternative. Nu mai putea locui la familia Baldwin; nu ar fi înțeles de ce îl amână pe Howard. Iar Howard însuși ar privi o amânare drept un refuz și poate că s-ar retrage cu totul. Iar atunci? Angajarea la școala locală – ceea ce nu era deloc sigur? Să educe copii de teapa Belindei Baldwin și să devină cu timpul fată bătrână? Nu putea risca acest lucru. Poate că Howard nu era tocmai ceea ce își închipuise, dar era direct și cinstit, îi oferea o casă și o patrie, își dorea o familie și muncea din greu, pentru a-și clădi ferma. Nu puteai să pretinzi mai mult.

– Bine, domnule Howard. Dar trebuie să-mi acordați două sau trei zile pentru pregătiri. O astfel de nuntă...

– Bineînțeles că vom aranja o mică petrecere, declară doamna Baldwin, dulce ca zahărul. Cu siguranță vreți să participe Elisabeth și celelalte fete, care au rămas la Christchurch. Prietena dumneavoastră, domnișoara Silkham, probabil că a plecat deja...

Howard își încreți fruntea.

– Silkham? O nobilă? Acea Gwenevere Silkham, care urmează să se căsătorească cu fiul bătrânului Warden?

– Gwyneira, îl corectă Helen. Chiar ea. Ne-am împrietenit în timpul călătoriei.

O'Keefe se întoarse spre ea, iar fața lui, adineauri atât de prietenoasă, se strâmbă de furie.

– Ca să fie clar, Helen – nu vei primi o Warden în casa mea! Nu cât trăiesc eu! Stai departe de această stirpe! Bătrânul este un pungaș, iar tânărul un papă-lapte! Nici fata nu poate fi mai bună, altfel nu s-ar fi lăsat cumpărată! Întreg soiul ar trebui stârpit! Deci să nu îndrăznești să o aduci la ferma mea! Nu am eu banii pe care îi are ăl bătrân, dar pușca mea trage la fel de bine!

Gwyneira făcea de două ore conversație, ceea ce o epuiză mai mult, decât dacă ar fi petrecut acest timp călare în șa sau dresând

câini. Lucas Warden abordă toate temele despre care Gwyn știa încă din salonul mamei ei că trebuie abordate; dar el avea pretenții mult mai mari decât lady Silkham.

Totul începuse foarte bine. Gwyneira reușise să toarne ceaiul perfect – și asta, deși mâinile îi mai tremurau. Prima privire, aruncată asupra lui Lucas, era prea mult pentru ea. Însă între timp bătăile inimii se domoliră. Tânărul gentleman nu dădu prilej pentru alte emoții. Nu făcu nimic, nu o privi plin de dorințe, nu îi mângâie accidental degetele, pe când amândoi – din pură întâmplare – se întinseră după cutia cu zahăr, sau să o fi privit măcar mai îndelungat în ochi, cât o bătaie de inimă. Privirea lui Lucas staționa, după cum prevedea și codul bunelor maniere, pe lobul urechii stângi, iar ochii lui străluceau doar atunci când punea o întrebare presantă.

– Cântați la pian, după cum am auzit, lady Gwyneira. La ce ați lucrat în ultimul timp?

– Oh, cânt destul de slab la pian. Doar pentru propriul amuzament, domnule Lucas. Cred... cred că sunt foarte lipsită de talent...

Privire jenată de jos în sus, ușoare încruntare a frunții. Cei mai mulți bărbați ar fi abandonat tema cu un compliment. Nu și Lucas.

– Nu pot să-mi imaginez, doamna mea. Nu, dacă vă face plăcere. Tot ceea ce facem cu plăcere va reuși, sunt convins. Cunoașteți *Cărticica cu note* a lui Bach? Menuete și dansuri – vi s-ar potrivi!

Lucas zâmbi.

Gwyneira încercă să-și amintească cine a compus studiile cu care o chinuise *madame* Fabian. În orice caz auzise deja numele de Bach. Nu compusese muzică bisericească?

– Deci privindu-mă, vă gândiți la corale? întrebă ea glumeață.

Poate reușea să reducă conversația la nivelul unor schimburi lejere de complimente și înțepături. Ar fi fost mai degrabă în spiritul Gwyneirei, decât o discuție despre artă și cultură. Dar Lucas nu marjă.

– De ce nu, milady? Coralele ar trebui să redea jubilarea corurilor îngerilor spre lauda lui Dumnezeu. Și cine nu ar vrea să-L

preamărească pe Dumnezeu pentru o făptura atât de uluitor de frumoasă ca dumneavoastră? La Bach mă fascinează claritatea aproape matematică a compoziției, unită cu o credință resimțită din străfunduri. Desigur că muzica nu își arată adevărata valoare decât în cadrul adecvat. Ce nu aș da să pot asculta un concert de orgă într-una din marile catedrale ale Europei! Este...

– Înălțător, observă Gwyneira.

Lucas aprobă cu entuziasm.

După muzică se entuziasmă pentru literatura contemporană, mai ales pentru scrierile lui Bulwer-Lytton. „Reconfortante", comentă Gwyneira, pentru ca apoi să treacă la domeniul lui favorit, pictura. Aici vorbi cu aprindere despre motivele mitologice ale artiștilor Renașterii. „Mărețe", comentă Gwyn, cât și despre jocul de lumini și umbre din lucrările lui Velasquez și Goya. „Primenitoare", improviză Gwyneira, care nu auzise niciodată de ei.

După două ore, Lucas părea entuziasmat de ea, Gerald lupta vizibil cu oboseala, iar Gwyneira nu voia decât să plece. În cele din urmă, își duse mâna ușor la frunte și privi, scuzându-se, spre bărbați.

– Mi-e teamă că după drumul lung și căldura din fața căminului mă apucă durerile de cap. Ar trebui să ies puțin la aer proaspăt...

Când încercă să se ridice, sări și Lucas imediat în sus.

– Sigur că da, probabil că vreți să vă odihniți înainte de dineu. A fost greșeala mea! Am lungit prea mult ceaiul cu această conversație antrenantă!

– De fapt aș dori să fac mai degrabă o mică plimbare, spuse Gwyneira. Nu departe, doar până la grajduri, asta și pentru a vedea de calul meu.

Cleo, plină de entuziasm, dansa deja în jurul ei. Se plictisise și cățeaua. Lătratul ei voios trezi în Gerald spiritul de viață.

– Ar trebui să mergi și tu, Lucas, îl pofti pe fiul lui. Arată-i domnișoarei Gwyn grajdurile și ai grijă ca ciobanii să nu îi zâmbească provocator.

Lucas îl privi indignat.

– Te rog, nu asemenea expresii în fața unei lady...

Gwyneira își dădu silința să roșească, dar în fond căuta un pretext pentru ca Lucas să nu o însoțească.

Spre bucuria ei, avea și Lucas îndoieli.

– Nu știu, tată, dacă o asemenea ieșire nu depășește cumva granițele bunei-cuviințe, adăugă el. Este imposibil să stau singur cu lady Gwyneira la grajdul cailor...

Gerald trase zgomotos aerul pe nas.

– La grajduri este acum un du-te vino, ca la crâșmă! Pe o asemenea vreme, ciobanii stau la căldură și joacă cărți!

După-amiaza târziu începuse ploaia.

– Chiar de aceea, tată. Mâine și-ar rupe gura, cum că stăpânii s-ar fi retras la grajduri pentru acțiuni ce nu se cuvin.

Se vedea că doar la gândul unor asemenea clevetiri, Lucas nu se simțea bine.

– Oh, mă descurc singură! spuse Gwyneira repede. Nu îi era frică de muncitori, doar reușise să câștige respectul oierilor tatălui ei. Iar limbajul dur al ciobanilor îi era în momentul de față mult mai agreabil decât continuarea conversației elevate cu un gentleman. În drum spre grajd s-ar putea să vrea să o examineze în domeniul arhitecturii! Grajdurile le găsesc cu siguranță!

De fapt ar fi dorit să-și ia un palton, dar mai bine își lua imediat rămas-bun, înainte ca Gerald să aibă obiecții.

– A fost foarte re... reconfortant să discut cu dumneavoastră, domnule Lucas îi spuse zâmbind viitorului ei soț. Ne vedem la cină?

Lucas încuviință din cap și schiță o nouă plecăciune.

– Bineînțeles, milady. Peste o oră se va servi masa în sufragerie.

Gwyneira alergă prin ploaie. Nici nu se gândi ce va face umezeala cu rochia ei de mătase. Și dacă te gândești că vremea fusese adineauri atât de frumoasă! Ei da, fără ploaie nu creștea iarba. Clima umedă a noii ei patrii era ideală pentru creșterea oilor, iar cu asemenea vreme era obișnuită din Wales. Doar că acolo nu ar fi alergat îmbrăcată elegant prin mocirlă; acolo drumurile din jurul clădirilor administrative erau pavate. La Kiward Station nu se făcuse deocamdată acest

lucru. Doar drumul de acces fusese întărit. Dacă ar fi fost după Gwyneira, ea ar fi lăsat să se amenajeze mai întâi suprafața dinaintea grajdurilor, apoi drumul superb de acces la intrarea principală, care era oricum folosit rar. Dar probabil că Gerald avea alte priorități, iar Lucas avea cu siguranță altele. Cu siguranță plănuia deja o grădină cu trandafiri... Gwyneira era bucuroasă că din grajduri venea lumină; nu ar fi știut unde să găsească un felinar. Din hambare și grajdurile cailor se auzeau voci. Se pare că într-adevăr aici se adunaseră ciobanii.

– Black-Jack, James! tocmai striga cineva râzând. Jos nădragii, prietene! Astăzi îți iau leafa.

„Cât timp bărbații nu jucau cu altă miză", gândi Gwyneira, trase aer în piept și deschise ușa grajdului. Culoarul care se deschidea în fața ei, ducea în stânga spre grajdurile cailor, în dreapta se afla un mic depozit, unde stăteau bărbații în jurul unui foc. Gwyneira numără cinci, toți flăcăi aspri, care nu arătau de parcă s-ar fi spălat deja astăzi. Parțial aveau bărbi sau cel puțin în ultimele zile renunțaseră la bărbierit. Lângă un bărbat înalt, suplu, cu fața puternic bronzată, cam colțuroasă, străbătută de riduri de expresie, se făcuseră colac trei dintre tinerii câini ciobănești.

Un alt bărbat îi întinse sticla cu whisky.

– Ia, spre consolare!

Deci acesta era *James*, care tocmai pierduse jocul.

Un uriaș blond, care făcea din nou cărțile, ridică din întâmplare privirea și o văzu pe Gwyneira.

– Ei, oameni buni, există aici stafii? De obicei văd doamne atât de frumoase doar după a doua sticlă de whisky!

Bărbații râseră.

– Ce strălucire sub modestul nostru acoperiș! spuse cu o voce nu tocmai sigură bărbatul, care dăduse sticla mai departe. Un... un înger!

Iar râsete.

Gwyneira nu știa ce să spună.

– Ia tăceți din gură, o faceți să se jeneze! luă cel mai în vârstă dintre bărbați cuvântul. După cum se vedea, era încă treaz și tocmai

își îndesa pipa. Nu este nici înger, nici stafie, doar tânăra lady! Pe care a adus-o domnul Gerald, pentru ca să-l ia pe domnul Lucas... doar știți!

Chicote jenate.

Gwyneira se hotărî să ia inițiativa.

– Gwyneira Silkham, se prezentă ea. Ar fi dat mâna cu bărbații, dar deocamdată nu se ridică nici unul. Voiam să văd de calul meu.

Între timp, Cleo inspectase grajdul, salută tinerii câini ciobănești și alergă, dând din coadă, de la un bărbat la celălalt, oprindu-se în final la James, care o mângâie cu mâini pricepute.

– Și cum se numește această tânără lady? Un animal superb! Am auzit deja de ea și de minunile stăpânei ei la mânatul oilor. Îmi permiteți: James McKenzie!

Tânărul se ridică și îi întinse Gwyneirei mâna. În acest timp o privi hotărât cu ochii lui căprui. Părul îi era tot brun, bogat și puțin cam ciufulit, de parcă în timpul jocului de cărți ar fi tras nervos de el.

– Ei, James! Nu te arunca așa! îi zise în glumă unul dintre ceilalți. Îi aparține șefului, ai auzit doar!

McKenzie își roti ochii.

– Nu-i ascultați pe vagabonzii ăștia, nu au cultură. Dar măcar au fost botezați: Andy McAran, Dave O´Toole, Hardy Kennon și Poker Livingston. Cel din urmă are mult succes și la Black-Jack...

Poker era blondul, Dave era bărbatul cu sticla, iar Andy, uriașul mai în vârstă, cu părul închis. Hardy părea să fie cel mai tânăr și băuse astăzi deja prea mult whisky pentru a mai putea da un semn de viață.

– Îmi pare rău, suntem cu toții deja cam băuți, spuse McKenzie sincer. Dar dacă domnul Gerald trimite o sticlă, spre sărbătorirea norocoasei întoarceri...

Gwyneira zâmbi plină de grație.

– E bine. Dar la urmă să stingeți focul. Să nu cumva să dați foc la grajduri.

Între timp, Cleo sări în sus în fața lui McKenzie, care continuă să o scarpine. Gwyneira își aduse aminte că McKenzie o întrebase de numele ei.

– Se numește Silkham Cleopatra. Iar cățelandrii sunt Silkham Daisy, Silkham Dorit, Silkham Dinah, Daffy, Daimon și Dancer.

– Vai, toți nobili! se sperie Poker. Trebuie să facem de fiecare dată o plecăciune, ca la curte?

Prietenos, dar hotărât, îl îndepărtă în acest timp pe Dancer, care încerca să-i mănânce cărțile de joc.

– Ar fi trebuit să faceți plecăciunea deja la primirea calului meu, răspunse degajată Gwyneira. Are un arbore genealogic mai lung decât noi toți.

James McKenzie râse și ochii săi străluciră.

– Dar nu trebuie să mă adresez animalelor de fiecare dată cu numele întreg, nu-i așa?

Ochii Gwyneirei jucau poznaș.

– Cu Igraine trebuie să vă înțelegeți personal, declară ea. Dar cățeaua nu este de loc încrezută. Răspunde la numele de Cleo.

– La ce nume răspundeți dumneavoastră? întrebă McKenzie, lăsând să-i alunece privirea cu plăcere, dar fără aluzii jignitoare, peste silueta Gwyneirei.

Ea se cutremură. După drumul prin ploaie, i se făcuse frig. McKenzie observă acest lucru imdeiat.

– Ia stați, vă dau mai întâi pelerina. Vine vara, dar afară este deocamdată destul de neplăcut. Întinse mâna spre haina lui impregnată.

– Luați aici, domnișoară...

– Gwyn, spuse Gwyneira. Mulțumesc mult. Unde este calul meu?

Igraine și Madoc erau bine instalați în boxe curate, dar iapa tot scurma neliniștită când o vizită Gwyneira. Călăritul lent de dimineață nu o obosise; ardea de nerăbdare să facă mișcare.

– Domnule McKenzie, spuse Gwyneira, dimineața aș dori să ies călare, dar domnul Gerald este de părere că nu se cade să ies singură. Nu vreau să fiu nimănui o povară, dar există posibilitatea de a vă însoți pe dumneavoastră și pe oamenii dumneavoastră la o muncă? La inspecția pajiștilor, de exemplu? Aș vrea să vă arăt și cum se

antrenează tinerii câini. Prin natura lor, au un bun instinct pentru oi, dar cu câteva mici trucuri, cunoștințele lor pot fi îmbunătățite.

Domnul McKenzie scutură din cap cu regret.

– Desigur, în principiu acceptăm cu plăcere oferta dumneavoastră, domnișoară Gwyn. Dar pentru mâine avem deja sarcina de a pune pentru dumneavoastră șaua pe doi cai. Domnul Lucas vă va însoți și vă va arăta ferma. McKenzie se hlizi. Desigur că preferați această ieșire unui tur de inspecție cu niște ciobani nespălați?

Gwyneira nu știa ce să spună – sau, și mai rău, nu știa nici ce gândea. În cele din urmă, se adună.

– Îmbucurător, observă ea.

3

Lucas Warden era un bun călăreț, chiar dacă nu călărea din pasiune. Tânărul gentleman stătea lejer și corect în șa, mânuia cu mare siguranță căpăstrul și se pricepea să țină calul liniștit lângă însoțitoarea sa, pentru a discuta foarte interesat cu ea. Spre mirarea Gwyneirei însă, nu avea cal propriu și nu arăta nici o interes de a încerca noul armăsar, pe când Gwyn, încă de când cumpărase Warden calul, ardea de nerăbdare să facă acest lucru. Până acum, călăritul pe Madoc i se refuzase cu argumentul că un armăsar nu este un cal pentru doamne. Ori, deși nu era obișnuit cu șaua de damă, era vizibil că micul cal negru avea un temperament mult mai liniștit decât Igraine cea încăpățânată a Gwyneirei. Dar în această privință, Gwyn era optimistă. Ciobanii, care din lipsă de rândași de cai, lucrau și ca grăjdari, nu aveau nici o idee despre ceea ce se cuvine. Astfel, Lucas trebui să-i ceară în mod special miratului McKenzie să pună pe iapa Gwyneirei șaua laterală. Pentru sine, luă unul din caii de la fermă, care erau cu toții mai mari, dar erau și mai ușori, decât caii Cob. Cei mai mulți păreau să fie și vioi, dar Lucas alesese cel mai liniștit animal.

– Măcar pot să intervin dacă doamna va avea greutăți și nu trebuie să mă lupt cu propriul cal, îi explică el uluitului McKenzie alegerea sa.

Gwyneira ridică ochii spre cer. Dacă ar avea într-adevăr greutăți, înainte ca liniștitul cal bălan a lui Lucas să o pornească la fugă, Igraine ar fi dispărut deja cu ea la orizont. Dar acest argument îl cunoștea din cărțile de bună purtare și de aceea se prefăcu că apreciază grija pe care i-o purta Lucas. Drumul călare prin Kiward Station se desfășură foarte armonios. Lucas purtă cu Gwyneira o discuție agreabilă despre vânători de vulpi și se miră de participarea ei la concursuri de dresaj de câini.

– Mi se pare o preocupare destul de... deh, de neconvențională pentru o tânără doamnă, o dojeni el cu blândețe.

Gwyneira își mușcă ușor buzele. Începea deja Lucas să o tuteleze? Atunci era mai bine să-l tempereze de pe acum.

– În cazul meu, va trebui să vă obișnuiți cu așa ceva, răspunse ea rece. Tot neconvențional este și să dai curs unei cereri în căsătorie în Noua Zeelandă. Mai ales dacă nici nu-l cunoști pe viitorul soț.

– *Touché!* Lucas zâmbi, dar deveni apoi serios. Trebuie să recunosc că la început nu am agreat modul de acțiune al tatălui meu. Dar aici este într-adevăr foarte greu să se aranjeze o legătură potrivită. Vă rog să mă înțelegeți exact. Noua Zeelandă nu a fost populată de răufăcători, ca Australia, ci de oameni întru totul onești. Dar cei mai mulți coloniști... ei bine, nu au clasă, educație, cultură. Având în vedere aceasta, mă consider mai mult decât fericit că am acceptat această neconvențională cerere în căsătorie, care mi-a adus o mireasă atât de încântător de neconvențională! Pot îndrăzni să sper că și eu corespund cerințelor dumneavoastră, Gwyneira?

Gwyn dădu aprobator din cap, chiar dacă trebui să se forțeze să zâmbească.

– Sunt plăcut impresionată să găsesc aici un gentleman atât de perfect ca dumneavoastră, spuse ea. Nu aș fi găsit nici în Anglia un soț mai cultivat și mai educat.

Era cu siguranță adevărat. În cercurile nobilimii de la țară, din Weles, în care se învârtise Gwyneira, exista o anumită educație de bază, dar în saloane se vorbea mai des de curse de cai decât de cantate de Bach.

– Sigur că trebuie să ne cunoaștem și mai îndeaproape, înainte de a fixa data căsătoriei, spuse Lucas. Orice altceva nu ar fi decent, i-am spus și tatălui acest lucru. El ar fi dorit să fixeze data ceremoniei, dacă se putea, chiar poimâine.

Gwyneira găsi că s-au spus destule, dar fu de acord și se arătă entuziasmată de invitația de a-l vizita pe Lucas după-amiază în atelierul lui.

– Sunt doar un pictor neînsemnat, sper însă să mă pot dezvolta, îi explică el, pe când parcurseră la pas o porțiune de drum, care îmbia la galop. Acum lucrez la un portret al mamei mele. I se va găsi un loc în salon. Din păcate, trebuie să lucrez pe bază de dagherotipuri, fiindcă abia îmi amintesc de mama mea. A murit când eram încă mic. Dar în timpul lucrului îmi vin din ce în ce mai multe amintiri și am senzația că mă apropii de mama mea. Este o experiență foarte interesantă. Aș dori să vă pictez și pe dumneavoastră, Gwyneira.

Gwyneira acceptă pe jumătate. Tatăl ei pusese să i se facă un portret înainte de plecare și se plictisise de moarte, stând model.

– În primul rând ard de nerăbdare, să vă aud părerea referitoare la munca mea. Desigur că ați vizitat în Anglia multe galerii și sunteți mult mai la curent cu noile dezvoltări, decât noi aici, la capătul lumii.

Gwyneira spera doar că o să-i vină în minte câteva cuvinte potrivite impresionante. De fapt epuizase de ieri stocul din acest domeniu, dar poate că tablourile îi dădeau idei noi. În realitate nu văzuse încă niciodată o galerie pe dinăuntru, iar noile dezvoltări în domeniul artei îi erau total indiferente. Predecesorii ei – ca și cei ai vecinilor și prietenilor – strânseseră timp de generații destule picturi ca să împodobească pereții. Tablourile arătau mai ales strămoși și cai, iar calitatea lor era dată doar de criteriul *asemănării.* Termenii precum *căderea luminii* și *perspectivă,* despre care Lucas putea sporovăi la nesfârșit, Gwyneira îi auzi acum pentru prima oară.

Dar în schimb o vrăjiră peisajele. Dimineața fusese cețoasă; dar acum pătrundea soarele, iar cețurile dezvăluiau Kiward Station, de parcă natura i-ar face Gwyneirei un cadou deosebit. Desigur, Lucas nu o duse departe, până la pintenii muntelui, unde oile pășteau lăsate

liber, dar și pământul din apropierea fermei era minunat. Lacul reflecta formațiunile de nori de pe cer, iar stâncile de pe pajiște arătau de parcă tocmai ar fi străpuns covorul de iarbă, ca niște dinți uriași sau ca o armată de uriași, care ar putea învia în fiecare clipă.

– Nu există o poveste, în care eroul seamănă pietre și din ele cresc soldați pentru oastea sa? întrebă Gwyneira.

Lucas se arătă entuziasmat de cultura ei.

– Așa este, dar nu sunt pietre, ci dinți de zmeu, pe care Iason din mitologia greacă îi sădește în pământ, o corectă el. Iar armata de fier care crește din ei, se ridică împotriva lui. Oh, este minunat să discuți la același nivel cu oameni cu o cultură clasică, nu găsiți?

Gwyneira se gândise mai degrabă la cercurile de piatră care se găseau în patria ei și despre care dădaca ei îi spusese o poveste plină de aventuri. Dacă își aducea bine aminte, niște preotese pietrificaseră aici soldați romani sau cam așa ceva. Dar această povestire desigur că nu era destul de clasică pentru Lucas.

Printre pietre păștеau primele oi din efectivul lui Gerald – oi care de curând fătaseră. Gwyneira era încântată de mieii foarte frumoși. Gerald avusese dreptate: o porție de sânge din rasa Welsh-Mountain va îmbunătăți calitatea lânii.

Lucas își încreți fruntea când Gwyn îi spuse că ar trebui să împerecheze imediat oile cu un berbec din Wales.

– În Anglia este ceva obișnuit ca tinerele doamne să vorbească atât de... atât de fără perdea despre lucruri legate de sex? întrebă el prevăzător.

– Cum altfel să mă exprim?

Gwyneira niciodată nu asociase cumsecădenia și creșterea oilor. Nu avea habar cum ajungea o femeie să aibă bebeluși, dar la împerecherea oilor asistase de mai multe ori, fără ca cineva să fi avut ceva împotrivă.

Lucas roși puțin.

– Acest întreg domeniu... deh, nu prea este temă de discuție pentru doamne, nu-i așa?

Gwyneira ridică din umeri.

– Sora mea Larissa crește terieri Highland, cealaltă soră crește trandafiri. Vorbesc toată ziua despre aceste lucruri. Care este diferența față de oi?

– Gwyneira! Lucas se făcu roșu ca focul. Să abandonăm această temă. Nu este adecvată, mai ales în situația noastră deosebită! Mai bine să privim încă puțin jocul mieilor. Nu sunt drăgălași?

Gwyneira taxase mieii doar sub aspectul cantității de lână, pe care ar fi adus-o, dar ca toți mieii nou-născuți, era drăgălași. Îl aprobă pe Lucas și nu avu nici un fel de obiecții, când el propuse să încheie turul.

– Cred că ați văzut suficient pentru a vă putea descurca și singură la Kiward Station, spuse el, când, în fața grajdurilor, o ajută pe Gwyneira să coboare de pe cal – o remarcă, care o făcu să se împace cu toate curiozitățile sale.

Era clar că nu avea de obiectat dacă logodnica lui pleca singură călare! Cel puțin nu amintise tema *damă de companie* – fie pentru că trecuse peste acest capitol în cartea bunelor maniere, fie fiindcă nu își putea închipui că o fată ar putea dori să iasă singură călare.

În orice caz, Gwyneira profită de șansă imediat. Abia îi întorsese Lucas spatele, i se adresă ciobanului mai în vârstă, care luase caii în primire.

– Domnule McAran, mâine-dimineață aș dori să ies călare singură. Pregătiți-mi calul pentru ora zece – cu șaua domnului Gerald!

Nunta lui Helen cu Howard O'Keefe nu se desfășură atât de lipsită de pretenții cum se temuse la început tânăra femeie. Pentru a nu celebra cununia într-o biserică goală, reverendul Baldwin o fixă odată cu slujba de duminică, așa că șirul persoanelor care îi felicitară pe Helen și Howard a fost destul de lung. Domnul și doamna McLaren făcuseră tot ce era posibil ca slujba să fie sărbătorească, iar doamna Godewind oferi florile pentru împodobirea bisericii și le prinse împreună cu Elisabeth în aranjamente florale superbe. Domnul și doamna McLaren îi dăruiră lui Rosemary o rochiță roz de

duminică; îmbrăcată în ea, copila aruncă flori în jur și arătă ea însăși ca un boboc de trandafir. Domnul McLaren preluă obligația de a o conduce pe mireasă, iar Elisabeth și Belinda Baldwin o urmară pe Helen în calitate de domnișoare de onoare. Helen sperase că la slujba de duminică le va vedea și pe celelalte fete, dar nici una din familiile care locuiau mai departe nu veni la slujba religioasă. Nu veniră nici stăpânii lui Laurie. Helen era neliniștită, dar nu voia să-și strice prin asta marea zi. Se împăcase cu gândul căsătoriei făcute în pripă și era ferm hotărâtă să facă tot ce se putea face mai bun din această situație. În ultimele două zile mai putea să-l și observe exact pe Howard, care rămăsese în oraș și era practic la fiecare masă oaspete al familiei Baldwin. Atitudinea lui ostilă la amintirea numelui Warden o surprinsese în mod neplăcut, ba chiar o speriase, dar dacă nu se vorbea pe această temă, părea un om echilibrat. Se folosi de șederea la oraș, pentru a face cumpărături destul de generoase pentru fermă, deci se pare că financiar nu-i mergea prea rău. În hainele lui de duminică, din țesătură de lână gri, pe care le îmbrăcase pentru cununie, arăta foarte solid, deși hainele nu se potriveau anotimpului și transpira puternic în ele.

Helen purta o rochie de vară de un verde crud, pe care încă de la Londra pusese să-i fie ajustată în vederea nunții. E drept că o rochie albă din dantelă ar fi fost mai frumoasă, dar renunțase la ea, ca la o cheltuială fără sens. Doar nu mai puteai să porți niciodată un asemenea vis din mătase. Părul strălucitor îi cădea lui Helen pe spate – o coafură, pe care doamna Baldwin o privi cu suspiciune, dar pentru care insistaseră doamna McLaren și doamna Godewind. Îndepărtaseră părul de pe fața lui Helen doar cu ajutorul unei bentițe și îl împodobiseră cu flori. Helen era de părere că nu arătase niciodată atât de frumoasă și chiar și tăcutul Howard îi făcu un compliment.

– Este... foarte drăguț, Helen.

Helen se juca cu scrisorile sale, pe care tot le mai purta cu sine. Oare când va fi soțul ei atât de degajat, încât să repete aceste cuvinte frumoase și personal, stând față în față?

Ceremonia în sine fu foarte sărbătorească. Se dovedi că reverendul Baldwin era un vorbitor nemaipomenit, care știa să-și capteze enoriașii. Când vorbi de dragoste *în zilele bune și cele rele*, plânse până și cea din urmă femeie din biserică, iar bărbații își șterseră nasul. Alegerea nașei de cununie deveni un strop de pelin pentru Helen. Și-ar fi dorit-o pe doamna Godewind, dar doamna Baldwin se băgă insistent, astfel că ar fi fost lipsit de amabilitate să o refuze. În schimb, nașul de cununie, vicarul Chester, îi era deosebit de simpatic.

Howard produse o surpriză spunând formula de cununie pe de rost și cu voce hotărâtă și privind-o pe Helen aproape drăgăstos. Helen însăși nu reuși atât de perfect – trebuia să plângă.

Dar apoi răsună orga, comunitatea cântă și Helen se simți peste măsură de fericită când păși la brațul soțului ei din biserică. Afară așteptau deja cei ce voiau să-i felicite.

Helen o sărută pe Elisabeth și se lăsă îmbrățișată de doamna McLaren, care plângea. Spre surprinderea ei veniseră și doamna Beasley și toată familia O'Hara, deși cea din urmă nu aparținea bisericii anglicane. Helen strânse mâini, râse și plânse în același timp, până când, la urmă, rămăsese doar o femeie tânără, pe care însă Helen nu o mai văzuse niciodată. Se uită spre Howard – poate că tânăra venise pentru el –, dar Howard discuta deja cu preotul. Părea să nu o fi văzut pe ultima persoană care voia să-i felicite.

Helen îi zâmbi.

– Știu că este de neiertat, dar pot să vă întreb, de unde vă cunosc? În ultimul timp am avut parte de atâtea impresii noi, se mai întâmplă...

Femeia înclină prietenoasă din cap. Era mică și delicată, avea o față comună, cam copilăroasă și păr blond, subțire, pe care și-l prinsese ordonat, sub o scufie. Îmbrăcămintea era portul simplu, de biserică, al unei gospodine din Christchurch.

– Nu trebuie să vă scuzați, nu mă cunoașteți, spuse ea. Am vrut doar să mă prezint fiindcă... avem ceva comun. Numele meu este Christine Lorimer. Eu am fost prima.

Helen o privi mirată.

– Prima ce? Veniți aici, la umbră. Doamna Baldwin a pregătit în casă băuturi răcoritoare.

– Nu vreau să mă bag, spuse doamna Lorimer repede. Dar sunt, ca să zic așa, predecesoarea dumneavoastră. Prima, care a venit din Anglia pentru a fi măritată aici.

– Este interesant, se miră Helen. Credeam că eu sunt prima. Se spunea că celelalte femei nu au primit încă răspuns la cererea lor, iar eu am călătorit fără să fi avut o înțelegere prealabilă.

Tânăra dădu din cap.

– Eu la fel, mai mult sau mai puțin. Nici eu nu am răspuns la un anunț. Dar aveam douăzeci și cinci de ani și nu aveam nici o șansă să mă mărit. Cum să fi avut, fără nici o dotă? Trăiam la fratele meu și familia sa, pe care reușea cu chiu și vai s-o întrețină. Am încercat să câștig și eu ceva, cosând, dar nu sunt prea folositoare. Am ochii slabi în fabrici nu m-au primit. Și atunci i-a venit ideea fratelui meu și cumnatei mele să emigreze. Dar ce să se întâmple cu mine? Ne-a venit ideea să îi scriem preotului de aici o scrisoare. Oare nu s-ar găsi un creștin cumsecade în Canterbury, care caută o soție? Răspunsul a venit de la o doamnă Brennan. Foarte hotărât. Voia să știe totul despre mine. Se pare că i-a plăcut. În orice caz am primit o scrisoare de la domnul Thomas Lorimer. Și ce să spun – m-am îndrăgostit pe loc!

– Serios? întrebă Helen, care nu voia în nici un caz să recunoască faptul că ea o pățise la fel. De o scrisoare?

Doamna Lorimer chicoti.

– O da! A scris atât de minunat! Știu și astăzi cuvintele pe de rost: *Mi-e dor de o femeie, care ar fi gata să-și lege soarta de a mea. Mă rog lui Dumnezeu pentru o ființă feminină iubitoare, a cărei inimă să poată fi înmuiată de cuvintele mele.*

Helen privi uimită.

– Dar... dar asta este din scrisoarea mea, se agită ea. Tocmai asta mi-a scris Howard mie! Nu pot să cred ce îmi spuneți, doamnă Lorimer! Este o glumă proastă?

Mica femeie o privi consternată.

– O nu, doamnă O'Keefe! Și nu voiam în nici un caz să vă lezez! Nu puteam ști, că au făcut-o din nou!

– Ce să fi făcut din nou? întrebă Helen, deși avea deja o bănuială.

– Ei chestia cu scrisorile, explică Christine Lorimer. Thomas al meu este un om deosebit de bun. Serios, nu aș putea să-mi doresc un soț mai bun. Dar este tâmplar, nu poate ține mari discursuri și nici nu scrie scrisori romantice. Spunea că încercase de repetate ori, dar nici o scrisoare către mine nu i-a plăcut destul pentru a o trimite. Doar voia să ajungă la inima mea, înțelegeți? Ei da, și atunci i s-a adresat vicarului Chester...

– Vicarul Chester a scris scrisorile? întrebă Helen, care nu știa dacă să râdă sau să plângă. În orice caz, acum i se lămuriră niște lucruri. Scrierea îngrijită, frumoasă, tipică pentru un preot. Alegerea cuvintelor – și lipsa informațiilor practice, observată de Gwyneira. Și desigur interesul deosebit al micului vicar pentru reușita cererii în căsătorie.

– Nu aș fi crezut că vor mai îndrăzni a doua oară! spuse doamna Lorimer. Fiindcă bineînțeles că i-am certat cum se cuvine, când am auzit de toată chestiunea. Oh, îmi pare atât de rău, doamnă O'Keefe! Howard al dumneavoastră ar fi trebuit să aibă șansa să vă spună singur acest lucru. Dar acum îl prind eu pe acest vicar Chester! Va avea ce să audă!

Hotărâtă, Christine Lorimer se puse în mișcare, pe când Helen rămase îngândurată. Cine era bărbatul cu care tocmai se căsătorise? Oare Chester îl ajutase doar să-și exprime sentimentele în cuvinte, sau lui Howard îi era în fond egal cu ce își atrage viitoarea soție la capătul pământului?

Va afla în curând. Dar nu era sigură că voia asta.

Căruța se legăna de opt ore peste drumuri mocirloase. Helen avea senzația că această călătorie nu se va sfârși niciodată. Apoi, întinderea nesfârșită a ținutului o deprimă. De mai bine de o oră, nu mai trecuseră de nici o casă. Iar căruța, cu care Howard își transporta la Haldon tânăra soție, lucrurile ei și propriile lui cumpărături de la

Christchurch, era cel mai incomod mijloc de locomoție pe care îl folosise vreodată Helen. Spatele o durea de la scaunul lipsit de arcuri, iar ploaia ușoară, ciobănească, îi provoca dureri de cap. Nici Howard nu-i făcu călătoria mai suportabilă, stând cu ea de vorbă. De cel puțin o jumătate de oră nu îi mai adresase nici un cuvânt și mormăia cel mult o poruncă adresată calului brun sau catârului cenușiu, care trăgeau căruța.

De aceea, Helen avea tot timpul din lume pentru a-și urmări gândurile, iar acestea nu erau cele mai îmbucurătoare. Chestiunea cu scrisorile era încă cea mai mică problemă. Ieri, Howard și vicarul se scuzaseră amândoi pentru mica înșelăciune, o considerau însă un păcat scuzabil. Doar reușiseră să încheie acțiunea cu succes. Howard avea o soție, iar Helen avea un soț. Mai rea era vestea pe care o auzise ieri seară de la Elisabeth. Doamna Baldwin nu povestise – poate fiindcă îi era rușine sau fiindcă nu voia s-o neliniștească pe Helen. Dar Belinda Baldwin nu a putut să-și țină gura și îi încredință lui Elisabeth că micuța Laurie fugise de la soții Lavender pentru prima oară chiar în a doua zi. Sigur că o găsiseră repede și o certaseră sever, dar în seara următoare, Laurie încercase din nou să fugă. A doua oară o bătuseră. Iar acum, după a treia încercare, a fost închisă în cămara pentru mături.

– Cu apă și pâine! declarase Belinda dramatic.

Încă de dimineață, înainte de plecare, Helen îi vorbise în această chestiune reverendului, iar el o asigurase că bineînțeles o să se ocupe de Laurie. Dar se va ține oare de cuvânt dacă Helen nu va fi acolo, pentru a-i aminti de obligații?

Apoi mai era și plecarea împreună cu Howard. Helen petrecuse noaptea trecută pudic, în patul ei, la familia Baldwin. Nu intra în discuție să-și ia soțul în casa parohială, iar Howard nu putea sau nu voia să-și permită o noapte la hotel.

– O să fim toată viața împreună, declarase el și, stângaci, o sărutase pe Helen pe obraz. Noaptea aceasta nu mai contează.

Helen se simțea ușurată, dar și puțin decepționată. În orice caz ar fi preferat facilitățile unei camere de hotel culcușului de pături din

căruța cu coviltir, care o va aștepta, probabil, în timpul călătoriei. Cămașa de noapte cea bună și-o pusese în geanta de călătorie, deasupra de tot, dar nu putea să-și imagineze unde va putea să se schimbe în condiții de bună-cuviință. Iar apoi mai și ploua fără încetare, iar îmbrăcămintea – desigur și păturile – totul era rece și amorțit. Orice ar fi așteptat-o în noaptea următoare, aceste condiții nu erau favorabile unei reușite!

Dar Helen fu scutită de culcușul improvizat în căruța cu coviltir. Cu puțin timp înainte de a se întuneca, când era deja total epuizată și nu-și dorea decât să înceteze scuturatul căruței, Howard se opri înaintea unei ferme modeste.

– Putem înnopta aici, la acești oameni, îi spuse lui Helen și, cavalerește, o ajută să coboare de pe capră. Pe bărbat, Wilbur, îl cunosc din Port Cooper. S-a căsătorit și el și s-a stabilit aici.

În casă, începu să latre câinele, iar Wilbur și soția sa ieșiră curioși să vadă cine-i vizita.

Când bărbatul scund, vânjos, îl recunoscu pe Howard, urlă și îl îmbrățișă tumultuos. Cei doi se bătură pe umeri, își amintiră de fapte comune de vitejie și ar fi vrut să deschidă prima sticlă chiar acolo, în ploaie.

Helen privi după femeie, căutând ajutor. Aceasta zâmbi deschis și prietenos, ceea ce o liniști pe Helen.

– Trebuie să fiți noua doamnă O´Keefe! Abia ne venea să credem, când am auzit, că Howard vrea să se căsătorească! Dar mai întâi intrați, sunteți desigur înghețată. Și drumul cu căruța – veniți de la Londra, nu-i așa? Desigur că sunteți obișnuită cu birje alese! Femeia râse, de parcă nu ar fi spus în serios această ultimă remarcă. Sunt Margaret.

– Helen, se prezentă Helen. Se pare că aici nu se țineau de formalisme.

Margaret era ceva mai înaltă decât soțul ei, slabă și dădea impresia că era cam tristă. Purta o rochie gri, simplă, peticită de multe ori. Amenajarea casei, în care o conduse pe Helen, era destul de

primitivă: masă și scaune din lemn necioplit și un cămin deschis, la care se și gătea. Dar mâncarea, care fierbea într-un ceaun mare, mirosea plăcut.

– Aveți noroc, am tăiat adineauri o găină, le spuse Margaret. Nu mai era tânără, dar face supa bună. Așezați-vă la foc, Helen, și ștergeți-vă. Aveți aici cafea și oi găsi și o gură de whisky.

Helen privi dezorientată. Nu băuse în viața ei whisky, dar Margaret nu păru să se sinchisească. Îi turnă lui Helen într-o ceașcă emailată cafea amară ca fierea, care fusese ținută de foarte mult timp în apropierea focului, pentru a se menține cald. Helen nu îndrăzni să ceară zahăr sau lapte, dar Margaret, serviabilă, puse amândouă ingredientele în fața ei, pe masă.

– Luați mult zahăr, asta trezește spiritele vieții. Și un strop de whisky!

Într-adevăr, băutura îmbunătăți gustul cafelei. Cu zahăr și lapte, amestecul era acceptabil. Cu atât mai mult, cu cât se spune că alcoolul alungă grijile și relaxează mușchii încordați. Privit astfel, Helen putea să-l considere un medicament. Nu spuse nu când Margaret turnă pentru a doua oară.

Când supa de găină fu gata, Helen vedea totul ca prin ceață. În sfârșit îi era din nou cald, iar camera luminată de foc era îmbietoare. Dacă era să i se întâmple pentru prima oară acel lucru *despre care nu se vorbești* – de ce nu?

Supa contribui la rândul ei la sporirea bunei dispoziții. Era excelentă, dar o obosi. Helen ar fi vrut să se bage imediat în pat, deși era evident că lui Margaret îi făcea plăcere să discute cu ea.

Dar se pare că și Howard dorea să încheie în curând seara aceasta. Golise mai multe pahare cu Wilbur și râse răsunător când acesta îi propuse un joc de cărți.

– Nu, bătrâne, astăzi nu. Astăzi am de gând să fac altceva, ce este în strânsă legătură cu încântătoarea femeie, care mi-a venit din vechea patrie!

Se plecă galant în fața lui Helen, care se înroși.

– Deci unde ne putem retrage? Aceasta este... ca să zic așa... noaptea nunții noastre!

– Oh, atunci trebuie să aruncăm orez! țipă Margaret. Nu știam că legătura este atât de proaspătă! Din păcate, nu vă pot pune la dispoziție un pat adevărat. Dar în grajd este destul fân proaspăt, este cald și moale. Stați să vă dau cearșafuri și pături, ale voastre sunt țepene de la drumul prin ploaie. Și un felinar, ca să vedeți ceva... deși pentru prima oară e plăcut să o faci în întuneric.

Chicoti.

Helen era îngrozită. Să-și petreacă noaptea nunții într-un grajd?

Dar când Helen și Howard – ea având brațul plin de pături, el purtând felinarul – intrară în șopron, vaca mugea îmbietor. Și era destul de cald. Împreună cu atelajul lui Howard, în grajd se aflau o vacă și trei cai. Corpurile animalelor încălzeau oarecum încăperea, dar o și umpleau cu mirosuri pătrunzătoare. Helen își întinse păturile pe fân. Trecuseră într-adevăr doar trei luni de când chiar și vecinătatea îndepărtată a ocolului oilor o deranjase? Pe Gwyneira ar distra-o cu siguranță această poveste. Dar Helen... dacă era să fie sinceră, îi era doar frică.

– Unde... pot să mă dezbrac? întrebă ea sfioasă.

Doar era imposibil să se dezbrace în mijlocul grajdului, în fața lui Howard.

Howard își încreți fruntea.

– Ești nebună, femeie? Vreau să fac tot ce pot ca să-ți țin cald, dar acesta nu este un loc pentru cămășuțe de dantelă! Noaptea se răcește și precis că în fân sunt purici. Mai bine lasă rochia pe tine.

– Dar... dar dacă noi...

Helen se făcu roșie ca focul.

Howard râse vesel.

– De asta mă ocup eu! Liniștit, își desfăcu catarama de la centură. Iar acum repede sub pătură, ca să nu răcești. Să te ajut să-ți desfaci corsetul?

Era clar că Howard nu făcea toate astea pentru prima dată. Și nu părea să fie nesigur, dimpotrivă, fața lui exprima bucurie anticipată.

Cu toate acestea, Helen, rușinată, refuză să-i primească ajutorul. O să reușească ea să desfacă șireturile. Dar trebuia, desigur, să-și descheie rochia, ceea ce nu era ușor, deoarece închizătoarea era pe spate. Se cutremură când simți degetele lui Howard. Destoinic, deschise un nasture după celălalt.

– Mai bine așa? întrebă cu un fel de zâmbet.

Helen aprobă din cap. Nu-și dorea altceva decât să fi trecut această noapte. Dar apoi, cu o hotărâre disperată, se întinse pe culcușul de paie. Indiferent de ceea ce o aștepta, voia doar să știe că a trecut. Liniștită se culcă pe spate și închise ochii. Mâinile ei se cramponară de cearșaf, după ce trăsese pătura peste ea. Howard se băgă lângă ea și își desfăcu cingătoarea. Helen îi simți buzele pe fața ei. Soțul ei îi sărută obrajii și gura. Bine, acest lucru i-l permisese și înainte. Dar apoi încercă să-și bage limba între buzele ei. Helen deveni imediat rigidă și se simți ușurată că el îi observase reacția și renunță. În schimb, îi sărută gâtul, îi dădu jos rochia și corsajul și începu stângaci să-i mângâie sânii.

Helen abia îndrăznea să ia aer, pe când Howard răsufla din ce în ce mai repede, ajungând să gâfâie. Helen se întrebă dacă acest lucru este normal – și se sperie de moarte, când el își băgă mâna sub rochia ei.

Poate că pe un suport mai confortabil ar fi fost mai puțin dureros. Pe de altă parte, poate că niște condiții mai comode ar fi înrăutățit totul și mai mult. Așa, situația avea ceva ireal. Era beznă totală, iar păturile și fustele voluminoase ale lui Helen, ridicate acum până la coapse, o opreau să vadă ce făcea Howard cu ea. Dar chiar și ceea ce simțea era destul de îngrozitor! Soțul ei îi vârî ceva între picioare, ceva tare, pulsând, ceva viu. O speria, îi făcea silă și o durea. Helen țipă când păru că se rupe ceva în ea. Observă că sângerează, ceea ce nu-l împiedică pe Howard s-o chinuiască în continuare. Era ca apucat, gemea și se mișca ritmic, ridicându-se și pătrunzând în ea, părea chiar că îi face plăcere. Helen trebuia să strângă din dinți, pentru a nu țipa de durere. În cele din urmă, simți revărsarea unei umezeli calde și câteva clipe mai târziu Howard păru că se prăbușește

peste ea. Trecuse. Soțul ei se lăsă să alunece de pe ea. Răsuflarea lui tot mai era agitată, dar se liniști repede. Helen plânse încet, pe când își aranja fustele.

– Data viitoare nu va mai durea așa, o consolă Howard și o sărută stângaci pe obraz.

Părea să fie mulțumit de ea. Helen se forță să nu se retragă de lângă el. Howard avea dreptul să facă ceea ce făcuse cu ea. Era soțul ei.

4

A doua zi, călătoria se dovedi să fie și mai grea decât în prima zi. Pântecele o durea atât de tare, că abia putea să șadă. Apoi îi era atât de rușine că nici nu-l putea privi pe Howard. Iar micul dejun din casa gazdelor se dovedi o tortură. Margaret și Wilbur nu făceau economie de remarci echivoce și de tachinări, la care Howard răspundea glumeț. Margaret remarcă abia spre sfârșitul mesei cât de palidă este Helen și că nu are poftă de mâncare.

– Va fi mai bine, fetițo! i se adresă ea confidențial, după ce bărbații ieșiră, pentru a înhăma caii. Bărbatul trebuie mai întâi să te deschidă. Asta doare și sângerează puțin. Dar apoi intră ușor și nu mai doare. Poate chiar să facă plăcere, crede-mă!

Lui Helen nu îi va face niciodată plăcere la așa ceva, era convinsă. Dar dacă bărbaților le plăcea, trebuiau să fie lăsați, pentru a le menține buna dispoziție.

– Și altfel nu poți avea copii, spuse Margaret.

Helen nu prea putea să-și închipuie cum din această acțiune indecentă, din dureri și teamă pot să rezulte copii, dar apoi își aminti de istorii din mitologia greacă. Și acolo se întâmplă să fie batjocorite femei și apoi năsteau copii. Poate că era cu totul normal. Apoi, nici nu era indecent, doar era măritată.

Helen își impuse să vorbească cu Howard cu vocea liniștită și să îi pună întrebări legate de pământurile și de animalele lui. Abia asculta răspunsurile, dar în nici un caz el nu trebuia să creadă că ar fi supărată. Însă Howard nu păru să se teamă de așa ceva. Era vizibil că nu îi era rușine pentru noaptea trecută.

După-amiaza târziu trecură în sfârșit granița spre ferma lui Howard. Era formată de un pârâu, care acum era plin de noroi. Căruța rămase înțepenită acolo, astfel că Helen și Howard trebuiră să coboare și s-o împingă. Când se urcară în sfârșit iar pe capră, erau uzi, iar tivul rochiei lui Helen era plin de noroi. Dar apoi apăru în zare clădirea fermei și Helen uită pe loc de rochie, de dureri și chiar de teama de noaptea următoare.

– Am ajuns, spuse Howard și opri atelajul în fața unei colibe. Cu bunăvoință s-ar fi putut numi casă din bârne; era o construcție dură, din bârne. Intră, eu mă duc la grajd, să văd de cele trebuincioase.

Helen era consternată. Asta să fie casa ei? Chiar și grajdurile din Christchurch erau mai confortabile, nemaivorbind de Londra.

– Ei hai, mișcă-te. Nu este închis. Aici nu există hoți.

În casa lui Howard nu prea ar fi fost nimic de furat. Când Helen, tot fără grai, deschise ușa, intră într-o încăpere față de care până și bucătăria lui Margaret era de-a dreptul confortabilă. Casa consta doar din două camere – o combinație între bucătărie și sufragerie, mobilată sumar, cu o masă, patru scaune și o ladă. Bucătăria era ceva mai bine amenajată; spre deosebire de cea a lui Margaret, exista o sobă adevărată. Helen nu va trebui să gătească pe un foc deschis.

Nervoasă, deschise ușa spre camera alăturată – cum era de așteptat, dormitorul lui Howard. Nu, dormitorul lor, se corectă ea. Și va trebui neapărat să îl facă mai confortabil!

Acum avea doar un pat cioplit din topor, făcut neglijent și cu lenjerie grosolană. Helen mulțumi cerului pentru cumpărăturile făcute la Londra. Cu noile garnituri de pat, va arăta mai bine. De îndată ce Howard va aduce înăuntru cufărul, va schimba lenjeria de pat.

Howard intră, purtând sub braț un coș cu lemne pentru foc. Pe bucățile de lemn balansa câteva ouă.

– Adunătură leneșă, acești bastarzi de maori! înjură el. Au muls vaca până ieri, dar astăzi nu. Stă cu ugerul plin, bietul animal și mugește de-i sare sufletul din piept. Poți, te rog s-o mulgi? Oricum, va fi de acum încolo sarcina ta, deci ar fi bine să te înveți de pe acum cu ea.

Helen îl privi dezorientată.

– Eu să... mulg? Acum?

– Păi până poimâine dimineața, animalul a crăpat răspunse Howard. Dar poți să îmbraci mai întâi haine uscate, îți aduc imediat lucrurile. Așa poți răci de moarte în camera rece. Aici sunt lemne pentru foc.

Ultimele cuvinte sunau ca un îndemn. Dar Helen avea deocamdată problema cu vaca.

– Howard, nu știu să mulg, recunoscu ea. Nu am făcut niciodată așa ceva.

Howard își încreți fruntea.

– Cum adică, nu ai muls niciodată? întrebă el. În Anglia nu există vaci? Mi-ai scris că ai condus ani de zile gospodăria tatălui tău!

– Dar am locuit la Liverpool! În plin oraș, lângă biserică. Nu am avut animale!

Howard o privi supărat.

– Atunci vezi de învață! Astăzi mai fac eu această treabă. Tu șterge între timp pe jos. Vântul bagă tot praful înăuntru. Iar apoi îngrijește-te de sobă. Am adus deja lemne, trebuie doar să faci focul. Ai grijă cum stivuiești lemnele, altfel se umple casa de fum. Dar asta știi doar. Sau nu există sobe la Liverpool?

Expresia disprețuitoare a lui Howard o făcu pe Helen să renunțe la alte obiecții. L-ar supăra doar și mai mult dacă i-ar povesti că la Liverpool au avut o fată în casă pentru muncile grele din gospodărie? Sarcinile lui Helen se reduseseră la educarea fraților și surorilor mai mici, ajutorul dat la oficiul parohial precum și conducerea cercului biblic. Și ce ar spune dacă ar descrie casa seniorială de la Londra?

Familia Greenwood avea o bucătăreasă, o slugă, care făcea focul în sobe, slujnice care le citeau stăpânilor fiecare dorință din ochi. Iar Helen, în calitate de guvernantă, e drept că nu făcea parte dintre stăpânii casei, dar nimeni nu i-ar fi cerut să atingă măcar un lemn pentru foc.

Helen nu știa cum să facă. Dar nu îi veni în minte nici o cale de ieșire.

Gerald Warden era bucuros la culme că Gwyneira și Lucas ajunseseră să se înțeleagă atât de repede. Fixă ziua nunții la sfârșitul celei de a doua săptămâni de Advent. Era în plină vară și recepția putea avea loc parțial în grădină. Aceasta mai trebuia amenajată, ce-i drept. Hoturapa și alți doi servitori maori, care fuseseră angajați special pentru această treabă, munciră din greu, pentru a planta semințele și puieții aduși de Gerald din Anglia. La amenajarea grădinii, supravegheată strict de Lucas, își găsiră locul și câteva plante autohtone. Deoarece ar fi durat prea mult până ce arțarii și castanii ajungeau la înălțimea dorită, trebuia recurs la fagul din sud, la palmierul de Nicau și la copaci Cabbage, dacă se dorea ca în scurt timp oaspeții lui Gerald să se plimbe la umbră. Pe Gwyneira, acest lucru nu o deranja. Găsea că flora și fauna autohtonă erau interesante – în sfârșit un domeniu, în care se întâlneau predilecțiile ei cu cele ale viitorului ei soț. E drept, cercetările lui Lucas se reduceau la ferigi și insecte, primele fiind de găsit mai ales în regiunea de vest a Insulei de Sud, care era ploioasă. Gwyneira putu să admire doar în desenele destul de reușite ale lui Lucas sau în cărțile sale de studiu diversitatea lor și formele lor filigrane. Dar când văzu pentru prima oară în realitate un exemplar al unei specii de insecte autohtone, până și Gwyneirei a fost cât pe ce să-i scape un țipăt. Lucas, gentleman atent, se grăbi să-i vină în ajutor. Priveliștea păru mai degrabă să-l bucure decât să-i facă scârbă.

– Este o *veta*, se entuziasmă el, și îmboldi cu un bețigaș animalul cu șase picioare, pe care Hoturapa tocmai îl scosese din pământul

grădinii. Sunt poate cele mai mari insecte din lume. Cu o lungime de opt centimetri și chiar mai mult, nu este o raritate.

Gwyneira nu putea să împartă cu logodnicul ei bucuria aceasta. Dacă animalul ar fi arătat ca un fluture, o albină sau o viespe... Dar *veta* semăna mai degrabă cu o lăcustă grasă, lucind umed.

– Face parte din familia lăcustelor! vorbi Lucas pe un ton didactic. Mai exact, din familia lăcustelor cu tentacule lungi. În afară de *veta* de peșteră, care face parte din familia rafidoforidelor...

Lucas cunoștea numele latinești ale tuturor subgrupelor de *veta*. Gwyneira era de părere că numele în limba maori a acestor animale era mult mai nimerit. Kiri și ai ei le numeau *wetapunga*, adică *Dumnezeul lucrurilor urâte*.

– Înțeapă? întrebă Gwyneira.

Animalul nu părea prea vioi, iar când Lucas îl îmboldi, înaintă doar alene. Dar avea o țeapă impunătoare pe abdomen. Gwyneira păstră distanța.

– Nu, nu, în mod normal sunt inofensive. Doar uneori mușcă. Este asemănător înțepăturii viespilor, explică Lucas. Țeapa este... trebuie să... ei da, înseamnă că avem aici o femelă, și...

Lucas se chinui ca întotdeauna când era vorba de ceva *sexual*.

– Este pentru depunerea ouălor, domnișoară Gwyn, îi explică într-o doară Hoturapa. Asta aici grasă și groasă, în curând depune ouă. Mult ouă, o sută, două sute... Mai bine nu luat în casă, domnul Lucas. Nu cumva depus ouă în casă...

– Doamne ferește! Doar ideea de a împarte pe viitor casa cu două sute din descendenții acestui animal deloc simpatic o făcu pe Gwyn să aibă frisoane. Să o lași aici. Dacă fuge...

– Nu fugit repede, domnișoară Gwyn. Sărit. Zvup, și aveți wetapuga în brațe! explică Hoturapa.

Precaută, Gwyneira mai făcu un pas înapoi.

– Atunci o desenez aici, la fața locului, fu de acord Lucas, cu un ușor regret. Aș fi luat-o cu plăcere la mine, în camera de lucru, și aș fi comparat-o direct cu pozele din cărțile de specialitate. Dar acum trebuie să fie suficient desenul făcut de mine. Gwyneira, vreți să știți

desigur și dumneavoastră dacă este vorba de o *veta* de sol sau o *veta* care trăiște în copaci...

Rar îi fusese Gwyneirei ceva atât de indiferent.

– De ce nu se interesează de oi, ca tatăl său? își întrebă ea imediat publicul răbdător, constând din Cleo și Igraine. Pe când Lucas desena veta, Gwyneira se retrăsese în grajd și își țesăla iapa. Dimineața, în timpul călăritului, calul transpirase, iar fata nu lăsa în seama altuia să-i netezească blana, între timp uscată. Sau pentru păsări! Dar acelea nu stau probabil destul timp nemișcate, pentru a se lăsa desenate.

Gwyneira găsea că lumea autohtonă a păsărilor era mult mai interesantă decât târâtoarele preferate ale lui Lucas. Muncitorii de la fermă îi arătaseră și explicaseră între timp câteva specii. Majoritatea dintre ei știau destul de bine rosturile în noua lor patrie; desele înnoptări sub cerul liber, în timpul mânatului oilor, îi familiarizaseră și cu păsările alergătoare, care erau active noaptea. Așa de exemplu, James McKenzie putea să-i prezinte omonimul imigranților europeni în Noua Zeelandă: pasărea kiwi. Era mică și îndesată, iar Gwyn o găsea foarte exotică cu penele ei brune, care parcă erau o blană și cu ciocul mult prea lung față de mărimea corpului și pe care pasărea îl folosea adesea ca *al cincilea picior*.

– Are ceva în comun cu câinele dumneavoastră, declară McKenzie vesel. Poate mirosi. La păsări, așa ceva este o raritate!

În ultimul timp, McKenzie o însoți adesea pe Gwyneira în ieșirile ei călare prin ținut. După cum era de așteptat, câștigase repede respectul ciobanilor. Deja prima demonstrație despre calitățile lui Cleo la mânatul oilor îi entuziasmă pe bărbați.

– Pe cuvântul meu, acest câine economisește la mânatul oilor doi ciobani! se minună Poker și se coborî într-adevăr până acolo, să o mângâie pe Cleo în semn de apreciere pe cap. Cei mici vor deveni tot așa?

Gerald Warden însărcină toți bărbații cu antrenarea a câte unui câine ciobănesc. Desigur că era mai bine dacă animalul învăța cu omul cu care urma să lucreze. Practic însă era McKenzie cel ce făcea aproape toată treaba cu cățeii, cel mult îl mai ajutau McAran și

tânărul Hardy. Pe ceilalți bărbați îi plictisea să tot repete comenzile; apoi li se părea inutil să aducă oile doar pentru antrenarea câinilor.

McKenzie în schimb arăta interes și adevărat talent în relația cu animalele. Sub îndrumarea lui, performanțele tânărului Daimon aproape că le ajunseseră din urmă pe cele ale lui Cleo. Gwyneira supraveghea exercițiile, chiar dacă Lucas dezaproba acest lucru. Dar Gerald o lăsă să acționeze. Știa că astfel câinii câștigau zilnic în valoare în folosul fermei.

– Poate că puteți să faceți cu ocazia nunții o mică demonstrație, McKenzie, spuse Gerald mulțumit, după ce îi văzuse din nou pe Cleo și Daimon în acțiune. Îi va interesa pe cei mai mulți vizitatori... ei da, ceilalți fermieri vor muri de invidie, dacă vor vedea așa ceva!

– În rochia de mireasă nu prea pot să prezint câinele! răspunse Gwyneira, râzând.

Lauda îi făcu plăcere, mai ales că avea impresia că în casă este cu totul nefolositoare. Până acum era considerată oaspete, dar era de pe acum previzibil că în calitate de stăpână la Kiward Station va trebui să facă exact ceea ce urâse deja la Silkham Manor: conducerea unei mari case senioriale cu servitori și cu tot tacâmul. Aici se mai adăugă și faptul că nici unul dintre servitori nu avea nici pe jumătate pregătirea necesară. În Anglia se putea ascunde lipsa talentului organizatoric prin angajarea unui majordom sau a unor femei în casă destoinice, nesocotind personalului fiecare para și aducând în casă doar personal cu cele mai bune referințe. Atunci gospodăria casei mergea aproape de la sine. Dar aici se așteptau de la Gwyneira să învețe servitorii maori, ori ei îi lipseau entuziasmul și puterea de convingere.

– De ce curățat argint fiecare zi? puse spre exemplu Moana întrebarea, care pentru Gwyn era absolut logică.

– Fiindcă altfel se înnegrește, răspunse Gwyn.

Până aici mai ajungea ea.

– Dar de ce luat fier, care înnegrește? Moana învârtea nefericită argintul în mână. Luat lemn! E simplu, poate spăla, curat!

Fata privi spre Gwyneira, așteptându-i încuviințarea.

– Lemnul nu este neutru... în privința gustului! își aminti Gwyn un răspuns al mamei ei. Și devine urât, dacă este folosit de mai multe ori.

Moana dădu din umeri.

– Atunci simplu cioplit altele noi. Merge ușor, pot arăta lu' domnișoara!

Cioplitul era o artă pe care băștinașii din Noua Zeelandă o stăpâneau foarte bine. De curând, Gwyneira găsise satul maori, care aparținea de Kiward Station. Nu era departe, dar era ascuns după stânci și după o pădurice, dincolo de lac. Probabil că Gwyneira nu l-ar fi găsit niciodată, dacă nu ar fi remarcat femei la spălatul rufelor și o hoardă de copii aproape goi, care se scăldau în lac. La vederea Gwyneirei, micii oameni bruni se retrăseseră sfioși, dar la următoarea întâlnire împărți copilașilor goi pușcă dulciuri și le câștigă încrederea. Femeile, făcând o mulțime de semne, o invitară în tabără și Gwyn le admirau adăposturile și locurile pentru făcut grătar, dar mai ales casa comunității, bogat ornamentată cu cioplituri, unde se adunau.

Încetul cu încetul înțelegea și câteva cuvinte maori.

Kia ora însemna bună ziua, *tane* însemna bărbatul, *wahine* femeia. Află că nu se spune *mulțumesc*, ci mulțumirea se arăta prin fapte, iar maori nu își dădeau mâna, pentru a se saluta, ci își frecau nasurile. Acest ceremonial se numea *hongi* și Gwyneira îl exersă cu copiii care chicoteau. Lucas o privi îngrozit când îi povesti acest lucru, iar Gerald o atenționă:

– În nici un caz nu trebuie să ne înfrățim prea tare. Acești oameni sunt primitivi, trebuie să-și cunoască limitele.

– Cred că este totdeauna bine dacă poți să te înțelegi mai bine, îi răspunse Gwyn. De ce să învețe tocmai primitivii limbajul civilizaților? Invers ar trebui să meargă mult mai ușor.

Helen stătea ghemuită lângă vacă și îi vorbi frumos. Drept urmare, animalul păru să fie foarte prietenos, ceea ce nu era de la sine înțeles, dacă pricepuse ea, ce spusese Daphne pe vas. Se spune că la unele vaci de lapte trebuie să ai grijă ca la muls să nu dea cu copita.

Dar nici cea mai binevoitoare vacă nu putea rezolva mulsul de una singură. Era nevoie și de Helen – dar pur și simplu nu mergea. Indiferent de cum trăgea și frământa ugerul, nu ieșeau niciodată mai mult de o picătură sau două de lapte. Ori la Howard păruse a fi atât de simplu. Dar este drept că îi arătase doar o singură dată; tot mai era prost dispus după dezastrul din seara trecută. Când se întorsese de la muls, soba transformase bucătăria într-o peșteră înecată în fum. Helen, cu lacrimile curgându-i șiroaie, stătea în fața monstrului de fier și bineînțeles că nu apucase să mănânce. Howard, tăcând încruntat, făcu focul în sobă și în vatră, sparse niște ouă într-o tigaie de fier și îi puse lui Helen mâncarea pe masă.

– De mâine gătești tu! spuse el și cuvintele lui sunară de parcă chiar nu ar mai accepta nici o scuză. Helen se întrebă ce să gătească. În afară de lapte și ouă nu era nici mâine nimic în casă. Și trebuie să faci pâine. Grâul este aici, în stelaj. Mai este și fasole, sare... te vei descurca tu. Înțeleg că astăzi ești obosită, Helen, dar așa nu-mi ești de nici un folos.

Noaptea se repetă evenimentul de ieri. De data aceasta, Helen purta cea mai frumoasă cămașă de noapte și erau culcați între cearșafuri curate, dar toate astea nu făcură experiența mai plăcută. Helen era rănită și îi era îngrozitor de rușine. Fața lui Howard, care exprima voluptate pură, o sperie. Dar de data aceasta știa cel puțin că trecea repede. După aceea, Howard adormea imediat.

În această dimineață pornise la drum, să inspecteze turmele de oi. Îi spuse lui Helen că nu se va întoarce înainte de lăsatul serii. Iar atunci se aștepta să găsească o casă încălzită, o mâncare bună și o cameră curată.

Deja la muls, Helen dădu greș. Dar acum, când trase din nou de ugerul vacii, răsună din direcția ușii grajdului un chicotit reținut. Cineva șopti ceva. Desigur că Helen s-ar fi temut, dacă vocile nu ar fi fost clare și copilăroase. Dar așa se ridică doar.

– Ieșiți, că vă văd! susținu ea.

Iar chicote.

Helen merse la ușă, dar văzu doar două figuri mici, întunecate, dispărând ca fulgerul prin ușa pe jumătate deschisă.

Ei, departe nu vor alerga, erau prea curioși.

– Nu vă fac nimic! strigă Helen. Ce ați vrut să faceți, să furați ouă?

– Noi nu furat, missy! O voce mică, revoltată. Se pare că Helen jignise onoarea cuiva. De după colțul grajdului ieși o făptură mică, cu păr castaniu, îmbrăcată doar cu o fustiță. Noi mulgem, când domnul Howard plecat!

Aha! Deci lor le datorează Helen scandalul de ieri!

– Dar ieri nu ați muls! spuse ea severă. Domnul Howard a fost foarte supărat.

– Ieri *waiata-a-ringa*...

– Dans adăugă al doilea copil, de data aceasta un băiat îmbrăcat cu șorț purtat în jurul șalelor. Tot poporul dans. Nu timp pentru vacă!

Helen renunță să explice că o vacă trebuie mulsă zilnic, indiferent de festivități. Nici ea nu știuse până ieri acest lucru.

– Dar astăzi mă puteți ajuta, explică ea. Puteți să-mi arătați cum se face.

– Ce cum se face? întrebă fata.

– Mulsul. Treaba cu vaca, suspină Helen.

– Tu nu știut cum muls?

Iar râsete.

– Ce tu făcut aici? se interesă băiatul zâmbind. Furat ouă?

Helen trebui să râdă. Micuțul era uns cu toate alifiile. Dar nu puteai fi supărat pe el. Helen îi găsi pe ambii copii adorabili.

– Sunt noua doamnă O´Keefe se prezentă ea. M-am căsătorit cu domnul Howard la Christchurch.

– Domnul Howard căsătorit *wahine*, care nu știe să mulgă?

– Ei, am alte calități, spuse Helen râzând. De exemplu știu să gătesc bomboane. Știa într-adevăr; fusese totdeauna cel mai bun mijloc de a-i convinge pe frații ei să facă ceva. Iar Howard avea sirop în casă. Cu celelalte ingrediente va trebui să improvizeze, dar trebuia să-i atragă pe cei doi în grajd. Desigur doar pentru copii cuminți.

Pentru cei doi maori, cuvântul *cumințI* nu păru să însemne prea mult, dar cuvântul *bomboane* îl cunoșteau. Astfel afacerea fu repede încheiată. Helen află că cei doi copii se numeau Rongo Rongo și Reti și că veneau dintr-un sat maori, aflat în josul râului. Cei doi mulseră vaca repede ca vântul, găsiră ouă în locuri în locuri unde ea nici nu căutase și, curioși, o urmară în casă. Deoarece gătirea siropului pentru bomboane ar fi durat ore în șir, Helen decise să le ofere copiilor gogoașe cu sirop. Cei doi priveau fascinați cum făcu aluatul și cum întoarse gogoșile în tigaie.

– Ca *takakau*, lipia! explică Rongo.

Helen își văzu șansa.

– Știi să faci așa ceva, Rongo? Mă refer la lipii? Și îmi arăți cum se face?

De fapt era foarte ușor. Nu trebuia mai mult decât grâu și apă. Helen spera că va corespunde așteptărilor lui Howard, cel puțin era ceva de mâncat. Spre surprinderea lui Helen, se găsiră lucruri comestibile și în grădina din spatele casei, lăsată în paragină. La prima inspecție, Helen nu găsise nimic ce ar fi corespuns imaginii pe care o avea ea despre legume, dar Rango și Ret scormoniră doar câteva clipe și îi întinseră câteva rădăcini indefinibile. Helen găti din ele o supă consistentă, care avea un gust foarte bun.

După-amiaza deretică prin cameră, în timp ce Rongo și Reti îi inspectară dota. Cel mai mare interes treziră cărțile.

– Este vrăjitorie! declară plină de importanță Reti. Nu pus mâna, Rongo, altfel te mănâncă!

Helen râse.

– De ce crezi asta, Reti? Sunt doar cărți, în care se găsesc povești. Nu sunt primejdioase. Când terminăm aici, pot să vă citesc ceva.

– Dar poveștile sunt în cap la *kuia*, răspunse Rongo. La povestitor.

– Ei, dacă cineva știe să scrie, poveștile curg din cap prin braț și mână într-o carte, spuse Helen, și atunci poate oricine să citească, nu numai cel, căruia îi spune *kuia* povestea.

– Magie! deduse Reti.

Helen scutură din cap.

– Nu, nu. Uite, așa se scrie numele tău. Luă o coală de hârtie din topul de hârtii de scris și scrise mai întâi numele lui Reti, apoi cel al lui Rongo.

Copiii o urmăriră cu gurile căscate.

– Vedeți, acum puteți să vă citiți numele. Și astfel se poate scrie orice altceva. Tot ceea ce se poate spune.

– Dar atunci avut putere! declară Reti cu importanță. Povestitor avut putere!

Helen râse.

– Da. Știți ceva? Eu vă învăț să citiți, iar voi îmi arătați, cum se mulge o vacă și ce crește în grădină. O să-l întreb pe domnul Howard, dacă există cărți în limba voastră. Eu învăț maori, iar voi învățați mai bine engleza.

5

Gerald avea să aibă dreptate. Nunta Gwyneirei se dovedi evenimentul cel mai strălucit care a avut loc vreodată în viața socială a localității Canterbury Plains. Cu câteva zile înainte deja sosiră oaspeți de la ferme îndepărtate precum și de la colonia din Dunedin. Oricum era prezentă jumătate din populația din Christchurch. Camerele de oaspeți de la Kiward Station se umplură repede, dar Gerald dispuse ridicarea unor corturi în jurul casei, așa încât se găsi pentru fiecare un loc de dormit confortabil. Îl angajă pe bucătarul hotelului din Christchurch, pentru a le putea oferi oaspeților bucatele obișnuite și totodată alese. Gwyneira urma să le școlească fetele maori să devină servitoare perfecte, dar această sarcină o depășea. Apoi își aduse aminte că datorită prezenței lui Dorothy, Elisabeth și Daphne, ar trebui să existe personal bine școlit în regiune. Doamna Godewind o puse cu plăcere la dispoziție pe Elisabeth, iar soții Candler, stăpânii lui Dorothy, erau oricum invitați și puteau să o aducă pe aceasta cu ei. Daphne însă rămânea dispărută. Gerald nu avea nici o idee unde se afla ferma lui Morrison, așa că nu exista nici o speranță de a lua direct legătura cu fata. Doamna Baldwin susținea că a încercat, dar că nu venise răspuns de la Morrison. Din nou, Gwyneira se gândi cu regret la Helen. Poate că ea știa ceva despre eleva ei pierdută. Dar nu sosise

nici o veste de la prietena ei și ea nu avusese nici timp, nici ocazie să facă cercetări.

Dorothy și Elisabeth păreau să fie fericite. Arătau foarte drăguțe și îngrijite în rochiile de serviciu albastre, cu șorțuri și bonete din dantelă albă, cusute special pentru nuntă, și nu uitaseră nimic din cele învățate. Totuși, din cauza emoției, Elisabeth scăpă două farfurii din valorosul porțelan, dar Gerald nu observă acest lucru, fetelor maori le era indiferent, iar Gwyneira trecu cu vederea incidentul. Își făcea mai multe griji pentru Cleo, care îl asculta pe James McKeenzie doar condiționat. Spera ca la prezentarea câinilor ciobănești totul să meargă bine.

Vremea era excelentă, astfel că ceremonia cununiei se desfășură sub un baldachin ridicat special în acest scop în grădina în care totul creștea și înflorea. Gwyneira cunoștea cele mai multe plante încă din Anglia. Pământul era roditor și, după cum se vedea, gata să se deschidă tuturor plantelor și animalelor pe care doreau să le aibă coloniștii.

Rochia de nuntă a Gwyneirei, adusă din Anglia, trezi admirație și comentarii. Mai ales Elisabeth era încântată.

– O astfel de rochie aș dori și eu, atunci când mă mărit! suspină ea plină de dor, dar între timp nu mai era atrasă de Jamie O´Hara, ci mai degrabă de vicarul Chester.

– Poți s-o împrumuți! răspunse Gwyn mărinimoasă. Bineînțeles că și tu, Dot!

Dorothy tocmai îi prindea părul, cu mult mai multă dibăcie, decât Kiri sau Moana, dar nu atât de bine ca Daphne. Dorothy nu spuse nimic la oferta atât de generoasă a Gwyneirei, dar Gwyn văzuse că îl privea cu interes pe cel mai tânăr fiu al familiei Candler. Cei doi se potriveau ca vârstă – poate că în câțiva ani se va aranja ceva.

Gwyneira era o mireasă deosebit de frumoasă, iar Lucas, îmbrăcat festiv, nu era cu nimic mai prejos. Purta un frac gri-deschis, asortat perfect cu culoarea ochilor săi și, cum era și de așteptat, prestația lui era fără cusur. Pe când Gwyn greși de două ori textul, Lucas spuse formula de căsătorie cu voce sigură și așezată, puse iscusit prețiosul

inel în degetul soției sale și o sărută sfios pe gură, când reverendul Baldwin îl îndemnă să o facă. În mod ciudat, Gwyneira se simți dezamăgită, deși se chemă imediat la ordine. Oare ce așteptase? Că Lucas o va strânge în brațe și o va săruta pătimaș, ca în romanele de două parale acei cowboy pe eroina eliberată?

Gerald nu mai putea de mândrie privind tânăra pereche. Șampania și whisky-ul curgeau râuri. Meniul, alcătuit din mai multe feluri, era delicios, oaspeții entuziasmați și plini de admirație. Gerald strălucea de bucurie, pe când Lucas rămase surprinzător de indiferent – ceea ce o supăra oarecum pe Gwyneira. Ar fi putut să se prefacă puțin că este îndrăgostit de ea! Dar se pare că așa ceva nu era de așteptat din partea lui. Gwyn încercă să treacă peste asta, ca peste un vis romantic, nerealizabil; cu toate acestea, calmul aproape indiferent a lui Lucas o enervă. Pe de altă parte, părea să fie singura care observase acest comportament ciudat al soțului ei. Oaspeții se exprimară doar laudativ la adresa frumoasei perechi și erau încântați de cât de bine se potriveau mireasa și mirele. Poate că se aștepta la prea mult.

În cele din urmă, Gerald anunță demonstrația cu câinii ciobănești, iar oaspeții îl urmară la grajdurile din spatele casei.

Gwyneira privi cu jind spre Igraine, care stătea împreună cu Madoc pe un izlaz îngrădit. De zile întregi nu mai ajunsese să călărească, și nici în viitor nu se prefigura o situație mai bună. După cum era obiceiul de aici, unii dintre oaspeți vor rămâne zile în șir și trebuiau să fie omeniți și distrați.

Ciobanii aduseseră o turmă de oi pentru demonstrația prevăzută, iar James McKenzie se pregăti să trimită câinii la lucru. Cleo și Daimon trebuiau să meargă în spatele oilor, care păsteau libere în apropierea casei. Era necesară o poziție de pornire, aflată exact în fața de cioban. Cleo stăpânea această lecție la perfecție, dar Gwyneira observă că se așezase prea la dreapta lui McKenzie. Gwyn măsură cu privirea distanța și prinse totodată privirea cățelușei. Cleo o privi interogativ – nu făcu nici un gest de reacție la ordinul lui McKenzie. Aștepta comenzile de la Gwyn.

Acest lucru nu trebuia să constituie o problemă. Gwyneira se afla în primul rând al spectatorilor, deci nu era prea departe de McKenzie. El le dădu câinilor comanda să preia turma de oi – de obicei punctul critic al unor astfel de demonstrații. Dar Cleo își formă cu multă iscusință grupul, iar Daimon colaboră excelent. McKenzie îi aruncă Gwyneirei o privire, care îi cerea aprecierea, iar ea îi răspunse cu un surâs. Omul lui Gerald făcuse o treabă excelentă cu antrenarea lui Daimon. Nici Gwyn nu l-ar fi putut învăța mai bine.

Cleo mână turma, așa cum scrie la carte, spre cioban – și deocamdată nu era nici o problemă faptul că, în locul lui James, o fixa pe Gwyneira. Pe drumul spre ei, trebuia să treacă printr-o poartă, iar mai întâi oile trebuiau mânate încolo. Cleo se mișcă într-un ritm egal, iar Daimon avea grijă de oile care rămâneau în urmă. Totul merse perfect, până ce trecură de poartă și turma urma să fie mânată în spatele ciobanilor. Cleo se îndreptă spre Gwyneira și era iritată. Chiar să mâne oile în acest grup de oameni, care se așezaseră în spatele stăpânei ei? Gwyneira observă descumpănirea lui Cleo și știa că acum trebuie să acționeze. Își prinse liniștită fustele, părăsi grupul de nuntași și merse către James.

– Încoace, Cleo!

Cățelușa mână turma repede în ocolul pregătit în stânga lui James. Aici câinele urma să despartă de turmă o oaie însemnată dinainte.

– Dumneavoastră întâi! îi șopti Gwyn lui James.

Acesta părea să fie la fel de iritat ca și cățeaua, dar apoi, când Gwyneira se postă lângă el, zâmbi. Acum îi fluieră lui Daimon și îi arătă o oaie. Cleo rămase cuminte întinsă pe jos, pe când tânărul câine scoase oaia indicată. Daimon își făcu bine treaba, dar îi trebuiră trei încercări.

– Acum eu! strigă Gwyneira în febra întrecerii. Scoate-o, Cleo!

Cleo sări în sus și scoase oaia din prima încercare.

Publicul aplaudă.

– Am câștigat! strigă Gwyneira, râzând.

James McKenzie îi privi fața radiind de bucurie. Obrajii i se îmbujoraseră, ochii străluceau triumfător, iar zâmbetul ei era încântător. Adineauri, în fața altarului, nu arătase nici pe departe atât de fericită.

Gwyn, la rândul ei, observă strălucirea din ochii lui McKenzie și fu dezorientată. Ce era oare? Mândrie? Admirație? Sau poate ceea ce lipsise toată ziua din privirea soțului ei?

Dar acum, câinii trebuiau să mai îndeplinească o ultimă sarcină. La semnalul lui James, trebuiau să mâne oile într-un ocol. McKenzie trebuia să închidă în urma lor poarta, și cu asta se termina demonstrația.

– Eu plec acum... spuse Gwyn cu regret, când el păși spre poartă.

McKenzie clătină din cap.

– Nu, acest gest îi revine învingătorului.

O lăsă pe Gwyn să o ia înainte, iar ea nici nu observă că își târăște tivul rochiei prin praf. Triumfătoare, închise poarta. Cleo, care așteptase până la încheierea exercițiului și, conștientă de obligațiile ei, ținuse oile sub observație, sări în sus, cerând aprecierea Gwyneirei. Aceasta o lăudă și observă plină de vinovăție că acest gest îi termină cu totul rochia albă de mireasă.

– Era cam neconvențional, observă Lucas acru, când în cele din urmă Gwyneira se așeză din nou în dreapta lui.

Era evident, oaspeții se amuzaseră copios și o copleșiră cu complimentele, dar soțul ei nu se arătă impresionat.

– Ar fi frumos, dacă data viitoare te-ai comporta mai degrabă ca o doamnă!

Între timp se răcorise prea tare ca să mai poată sta în grădină, dar oricum era timpul să se deschidă dansul. În salon cânta un cvartet de coarde, iar Lucas făcu observația că se comiteau adesea greșeli. Gwyn nu observase deloc așa ceva. Dorothy și Kiri îi curățaseră, pe cât fusese posibil, rochia și Gwyn fu purtată de Lucas într-un vals prin sală. După cum era de așteptat, tânărul Warden era un dansator excelent, dar și Gerald se mișcă cu grație pe parchet. Gwyn dansă mai întâi cu socrul ei, apoi cu lordul Barrington și cu domnul Brewster.

De această dată, Brewsterii îi aduseseră pe fiul lor și pe tânăra lui soție, iar mica maori era într-adevăr atât de încântătoare pe cât o descriseseră.

Mai dansă din timp în timp și cu Lucas, iar la un moment dat, pe Gwyn o dureau picioarele de atâta dansat. În cele din urmă, Lucas o conduse pe terasă, la aer proaspăt. Ea luă o gură dintr-o cupă de șampanie și se gândi la noaptea care o aștepta. Acum nu mai putea să ignore cele ce urmau să vină. Astăzi se va întâmpla acel lucru care va „face din ea femeie", după cum îi spusese mama.

Se auzi răsunând muzică și de la grajduri. Fermierii sărbătoreau, ce-i drept nu cu un cvartet de coarde și nu cu valsuri – aici se cântau la vioară, armonică și fluier dansuri populare vesele. Gwyneira se întreba dacă McKenzie cânta la vreunul dintre aceste instrumente. Oare era blând cu Cleo, care în noaptea aceasta trebuia să rămână afară. Lucas nu era încântat de faptul că micul câine o urma pe stăpâna sa pas cu pas. Nu ar fi avut nimic de obiectat dacă Gwyn ar fi avut un cățeluș de salon, dar după părerea lui un câine ciobănesc își avea locul în grajd. Astăzi va mai fi permisibil față de Gwyn, dar mâine se vor împarte altfel cărțile. James se va ocupa cum trebuie de Cleo... Gwyn se gândi la mâinile lui bronzate, puternice, care mângâiau blana cățelușei. Animalele îl iubeau... iar ea trebuia să se ocupe acum de alte lucruri.

Nunta era în toi, când Lucas îi propuse soției sale să se retragă.

– Mai târziu bărbații vor fi beți și s-ar putea să vrea să ne însoțească până în iatacul nupțial, spuse el. Aș vrea să evităm amândoi glumele deocheate pe care le fac cu asemenea ocazii.

Gwyneira era de acord. Îi ajunsese cât dansase și voia să scape o dată de ceea ce o aștepta. Oscila între frică și curiozitate. Conform observațiilor discrete ale mamei ei, urma să o doară. Dar în romanele de două parale, femeia cădea de fiecare dată plină de entuziasm în brațele cowboyului. Gwyn aștepta surpriza.

Nuntașii se despărțiră cu multe urale, dar fără glume deocheate, de tânăra pereche, iar Kiri era acolo, pentru a o ajuta pe Gwyneira

să-și scoată rochia de mireasă. În fața iatacului ei, Lucas o sărută delicat pe obraz.

– Ia-ți timp pentru pregătiri, draga mea. Vin mai târziu la tine.

Kiri și Dorothy scoaseră rochia de pe Gwyneira și îi despletiră părul. Kiri chicoti și glumi tot timpul, pe când Dorothy plânse. Fata maori păru să se bucure sincer pentru Gwyn și Lucas și era doar surprinsă de faptul că tinerii însurăței se retraseseră atât de devreme de la sărbătoare. La maori, împărțirea culcușului de față cu toată familia era un semn al încheierii căsătoriei. Când Dorothy auzi acest lucru, plânse și mai tare.

– Ce este atât de trist, Dot? întrebă Gwyneira iritată. Parcă am fi la o înmormântare.

– Nu știu, domnișoară, dar mama mea a plâns întotdeauna la nunți. Poate că aduce noroc.

– Nu adus noroc plânsu', adus noroc râsu'! era de părere Kiri. Așa. Gata, domnișoară! Foarte frumos, domnișoara! Foarte frumos. Noi mers acum și bătut la ușă domn Lucas. Frumos bărbat, domn Lucas! Foarte drăguț! Doar puțin subțire!

Chicoti, pe când Dorothy o scoase pe ușă.

Gwyneira se privi. Cămașa de noapte era din cea mai fină dantelă; știa că îi vine bine. Dar ce să facă acum? Nu putea să-l primească pe Lucas aici, la măsuța de toaletă. Și dacă a înțeles-o bine pe mama ei, lucrul se petrecea în pat...

Gwyn se culcă și se acoperi cu cuvertura de mătase. De fapt este păcat că nu se mai vede deloc cămașa de noapte. Dar poate că Lucas o va dezveli... ?

Își opri respirația, când auzi clanța ușii. Lucas intră, ținând în mână o lampă. Păru dezorientat, fiindcă Gwyn nu stinsese lumina.

– Iubito, cred că... ar fi mai decent să reducem lumina.

Gwyneira aprobă din cap. Oricum, Lucas nu era o priveliște prea agreabilă în cămașa lungă de noapte. Ea își imaginase totdeauna, că îmbrăcămintea de noapte a bărbaților... ar fi mai bărbătească.

Lucas alunecă lângă ea, sub cuvertură.

– O să încerc să nu te doară șopti el și o sărută blând.

Când el îi acoperi umerii, gâtul și sânii cu sărutări și mângâieri, Gwyneira rămase nemișcată. Apoi trase în sus cămașa de noapte. Respirația îi era mai agitată și Gwyn observă că și pe ea o cuprinse emoția, care se intensifică când degetele lui Lucas își găsiră drum spre regiunile cele mai intime ale corpului ei, pe care nici ea nu le explorase vreodată. Mama ei ținuse totdeauna ca ea să poarte chiar și la scăldat o cămașă și nu prea îndrăznise să se uite la partea de jos a corpului – la părul roșu, și mai cârlionțat ca cel de pe cap. Lucas o atinse blând, iar Gwyneira simți niște furnicături plăcute, excitante. În cele din urmă, el își retrase mâna și se culcă pe ea, iar Gwyneira îi simți între picioare mădularul, care se umflă, deveni mai tare și se băgă mai adânc în acele regiuni ale corpului ei, care îi erau chiar și ei necunoscute. Deodată, Lucas păru că dă de un obstacol și își pierdu excitarea.

– Îmi pare rău, iubito, a fost o zi epuizantă, se scuză el.

– A fost foarte frumos... spuse Gwyneira cu precauție și îl sărută pe obraz.

– Poate încercăm mâine din nou...

– Dacă vrei tu, spuse Gwyn, puțin zăpăcită, dar și ușurată.

În ceea ce privește chestia cu obligația conjugală, mama ei exagerase mult. Ceea ce se întâmplase, nu era ceva pentru care trebuia căinat cineva.

– Atunci îmi voi lua rămas-bun, spuse Lucas scorțos. Cred că dormi mai bine singură.

– Dacă vrei spuse Gwyneira. Dar nu se obișnuiește ca femeia și bărbatul să petreacă împreună noaptea nunții?

Lucas încuviință din cap.

– Ai dreptate. Rămân aici. Patul este destul de lat.

– Da. Gwyn îi făcu loc și se făcu ghem în partea stângă a patului. Lucas se culcă în partea dreaptă, crispat și înțepenit.

– Atunci îți urez noapte bună, iubito!

– Noapte bună, Lucas.

A doua zi de dimineața, când se trezi Gwyneira, Lucas se sculase deja. Witi îi pusese în cabina de îmbrăcat a lui Gwyn un costum deschis, pentru dimineață. Lucas era deja gata îmbrăcat pentru a merge jos, la micul dejun.

– Pot să te aștept, iubito, spuse el și se sili să nu o privească pe Gwyneira, care, îmbrăcată în cămașa ei de dantelă, se ridicase în pat. Dar poate că este mai bine să suport deocamdată singur observațiile grosolane ale oaspeților noștri.

De fapt, Gwyneirei nu îi era frică de faptul că îi va întâlni atât de devreme pe cei mai aprigi băutori din seara trecută, dar dădu aprobator din cap.

– Trimite-mi-o pe Kiri, te rog, și, dacă se poate, și pe Dorothy, să mă ajute la îmbrăcat și la aranjarea părului. Va trebui desigur să ne îmbrăcăm și astăzi festiv, deci am nevoie să-mi tragă cineva sforile corsetului, spuse ea prietenoasă.

Lucas păru că se simte penibil la auzul cuvântului corset. În schimb, Kiri aștepta deja în fața ușii. Trebuia trimisă doar Dorothy.

– Ei, doamnă! A fost frumos?

– Te rog, spune-mi în continuare domnișoară, atât tu, cât și ceilalți, o rugă Gwyn. Îmi place mai mult.

– Cu plăcere, domnișoară. Dar acum povestit! Cum fost? Prima dată nu totdeauna frumos. Dar va fi mai bine, domnișoară! spuse Kiri cu sârg și îi potrivi lui Gwyn rochia.

– Ei da... frumos... mormăi Gwyn.

Și în această privință se exagera. După ea, ceea ce făcuse Lucas cu ea noaptea trecută nu era nici frumos, nici groaznic. Dar era practic dacă bărbatul nu era prea greu. Chicoti cu gândul la Kiri, care era atrasă mai degrabă de bărbați mai corpolenți.

Când apăru Dorothy, Kiri o ajutase deja să îmbrace o rochie de vară cu flori mici, colorate. Fata preluă aranjarea părului, pe când Kiri schimbă așternuturile. Gwyn era de părere că este o exagerare, doar nu dormise decât o singură dată în așternuturile acestea. Dar nu voia să spună nimic, poate că acesta era obiceiul la maori. Dorothy nu mai plângea, dar era liniștită și nu o putu privi pe Gwyn în ochi.

– Vă merge bine, domnișoară Gwyn? întrebă ea îngrijorată.

Gwyn aprobă.

– Desigur, de ce nu? Așa, cu agrafa, este foarte drăguț, Dorothy. Trebuie să ții minte, Kiri.

Kiri păru că este ocupată cu alte gânduri. Privi așternuturile cu o expresie de îngrijorare. Gwyn observă acest lucru doar după ce o trimisese pe Dorothy din cameră cu comanda pentru micul dejun.

– Ce este Kiri? Cauți ceva în paturi? A pierdut domnul Lucas ceva?

Gwyn se gândi la o bijuterie sau poate chiar la verighetă. Aceasta stătuse destul de lejer pe degetul subțire a lui Lucas.

Kiri scutură din cap.

– Nu, nu, domnișoară. Doar că... doar că nu este sânge pe cearșaf...

O privi pe Gwyn rușinată și descumpănită.

– De ce ar trebui să fie sânge acolo? întrebă Gwyneira.

– După prima noapte totdeauna sânge. Doare puțin, apoi sânge și doar după aceea frumos.

Gwyn pricepu că a omis ceva.

– Domnul Lucas este foarte... foarte gingaș, spuse ea vag.

Kiri încuviință din cap.

– Și desigur foarte obosit după sărbătoare. Nu tristă, va fi mâine sânge!

Gwyneira se hotărî să abordeze această problemă doar când va fi iar cazul. Acum merse la micul dejun, unde Lucas îi distra în modul cel mai plăcut pe oaspeți. Glumea cu doamnele, asculta binevoitor glumele bărbaților și era atent, ca întotdeauna, când i se alătură Gwyn. Următoarele ore se scurseră cu conversația obișnuită și, făcând abstracție de faptul că sentimentala doamnă Brewster îi aruncă un: „Sunteți atât de vitează! Atât de veselă! Dar e drept că domnul Warden este un bărbat plin de menajamente!", nimeni nu făcu aluzie la noaptea trecută.

Abia la amiază, când cei mai mulți oaspeți se odihneau, putu Gwyn să meargă la grajduri, să-și viziteze calul și să-și ia, în sfârșit, în primire cățelușa.

Ciobanii o întâmpinară cu răcnete.

– Oh, doamna Warden! Felicitări! Ați avut o noapte plăcută? o întrebă Poker Livingston.

– Evident una mai bună ca a dumneavoastră, domnule Livingston, răspunse Gwyneira. Bărbații erau cu toții cam mahmuri. Dar mă bucur, că ați băut din belșug în sănătatea mea.

James McKenzie o privi mai degrabă examinator, decât lasciv. Părea să fie o expresie de compătimire în privirea sa – lui Gwyn îi fu greu să citească în ochii săi căprui, adânci, a căror expresie se schimba continuu. Între timp apăru în ei un zâmbet, când observă cum o întâmpină Cleo pe stăpâna sa.

– Și ați avut necazuri? întrebă McKenzie.

Gwyneira neagă din cap.

– De ce? Din cauza concursului? Nu. În ziua nunții, o fată mai poate să sară peste cal! Clipi din ochi către el. De mâine, soțul meu mă va lua din scurt. Oaspeții noștri mă țin de pe acum din scurt. Tot timpul vrea cineva câte ceva de la mine. Nici azi nu voi ajunge să ies călare.

McKenzie păru că se miră de faptul că ea voia să iasă călare, dar nu spuse nimic; privirea lui cercetătoare se schimbă, luă o expresie zburdalnică.

– Atunci trebuie să găsiți o posibilitate să scăpați. Ce ar fi, dacă mâine, la această oră, vă pregătesc calul? Cele mai multe doamne se odihnesc la această oră.

Gwyn aprobă entuziasmată.

– Bună idee. Dar nu la ora aceasta, fiindcă am treabă la bucătărie, trebuie să supraveghez strângerea mesei după dejun și pregătirile pentru ceaiul de după-amiază. Bucătarul insistă – Dumnezeu știe de ce. Dar ar fi posibil dimineața devreme. Dacă mi-o pregătiți pe Igraine la ora șase, pot să ies călare, înainte de a se scula primii oaspeți.

James o privi iritat.

– Dar ce va spune domnul Lucas dacă dumneavoastră... Iertați-mă, desigur că acest lucru nu mă privește...

– Și nici pe domnul Lucas, spuse Gwyn nepăsătoare. Dacă nu-mi neglijez obligațiile de gazdă, pot să călăresc, când îmi place.

Este mai puțin vorba de obligațiile de gazdă, se gândi James, dar nu-și exprimă această părere. În nici un caz nu voia să o deranjeze pe Gwyneira, dar se pare că noaptea nunții nu decursese prea pasional.

Seara, Lucas o vizită din nou pe Gwyneira. Acum, când știa ce o așteaptă, chiar savura atingerile lui duioase. O trecură fiorii, când îi sărută sânii, iar atingerea pielii fine de sub părul pubian era mai excitantă, ca prima oară. De data aceasta aruncă o privire spre mădularul lui, care era mare și tare – dar din nou se înmuie repede, ca și ultima dată. Gwyneira fu cuprinsă de un ciudat sentiment de neîmplinire, pe care nu și-l putea explica. Dar poate că era normal așa. Va afla ea mai încolo.

A doua zi de dimineață, Gwyn se înțepă cu un ac în deget, îl apăsă să iasă sângele și mânji cu el cearșaful. Să nu creadă Kiri că ea și Lucas făceau ceva greșit.

6

Helen se obișnui într-un fel cu viața alături de Howard. Tot îi mai era oarecum penibil ceea ce se întâmpla noaptea, în patul conjugal, dar între timp vedea acel act cumva detașat de cotidianul ei și în timpul zilei avea cu Howard o relație cu totul normală.

Dar nu era totdeauna simplu. Howard aștepta anumite lucruri de la soția sa și se enerva repede dacă Helen nu corespundea acestor așteptări. Ajunse să se înfurie când ea își exprima dorințe și cereri, fie că era vorba de mai multe mobile sau de vase de gătit mai bune, fiindcă vasele lui erau toate vechi și atât de murdare de la resturile de mâncare, că nu ajuta nici un fel de curățat.

– Data viitoare, când o să mergem la Haldon, o consolă el de fiecare dată.

Părea că localitatea era prea îndepărtată, ca să se facă drumul până acolo doar pentru niște ustensile de bucătărie, mirodenii și zahăr. Ori lui Helen îi era un dor teribil după contactul cu civilizația. Tot îi mai era frică de viața în sălbăticie – putea să-i spună Howard ori de câte ori că nu există animale primejdioase în Canterbury Plains. Apoi îi lipseau variația și discuțiile pline de spirit. Cu Howard nu prea se putea vorbi despre altceva decât despre munca la fermă. Și nu mai era dispus să dea informații despre viața sa de dinainte, în Irlanda sau pe când vâna balene. Această tema era epuizată – Helen știa ceea ce

trebuia să știe, iar Howard nu avea chef să mai vorbească despre așa ceva.

Singura rază de lumină în această existență ternă erau cei doi copii maori. Reti și Rongo apăreau aproape în fiecare zi, iar după ce Reti se grozăvise în sat cu noile ei cunoștințe de citit – amândoi copiii învățau repede și știau deja tot alfabetul pe de rost, știau chiar să-și scrie și să citească numele – veniră și alți copii.

– Și noi studiat magie! spuse cu importanță un băiat, iar Helen scrise alte pagini cu prenume ciudate, cum ar fi Ngapini și Wiramu.

Câteodată îi părea rău de prețioasa hârtie de scris, pe de altă parte nu avea trebuință de ea pentru altceva. Scria ea cu zel scrisori către rude și către familia Thorne din Anglia și către fetele de aici, din Noua Zeelandă. Dar atât timp cât nu ajungeau la Haldon, nu era posibil să le predea la poștă. Cu ocazia vizitei la Haldon avea de gând să comande și o Biblie în limba maori. Howard îi spusese că Sfânta Scriptură fusese deja tradusă, iar Helen ar fi studiat-o cu plăcere. Dacă învăța puțin maori, putea eventual să se înțeleagă cu mamele copiilor. Rongo o luase deja o dată cu el în sat și toți fuseseră foarte prietenoși. Dar numai bărbații, care lucrau mai des cu Howard, sau, în timpul mânării animalelor, intrau în slujbă la alte ferme vorbeau câteva cuvinte engleză. Copiii învățaseră de la tații lor, apoi mai fusese un timp un cuplu de misionari în sat.

– Dar ei nu drăguți, declară Reti. Tot timpul scuturat deget și spus: *Vai, vai, păcătuit, păcătuit!* Ce este „păcătuit", domnișoară Helen?

Helen extinse temele educaționale și citi mai întâi în engleză din Biblie. Cu această ocazie se iviră probleme ciudate. Povestea genezei spre exemplu îi zăpăci profund pe copii.

– Nu, nu, asta altfel! declară Rongo, a cărui bunică era o povestitoare respectată. Mai întâi erau *papatuanuku*, pământul și *ranginui* cerul. Și se iubeau atât, că nu vrut desparte. Înțeles? Rongo făcu un gest a cărui obscenitate îngheță sângele în venele lui Helen. Dar copilul era cu totul neprihănit. Dar copiii celor doi vrut să existe lumea cu păsări și pești și nori și lună și tot. De aceea se rupe unul de

altul. Iar *papa* plâns și plâns și din asta râu și mare și lac. Dar odată oprit. *Rangi* tot mai plâns, aproape fiecare zi...

După cum destăinuise Rongo mai demult, lacrimile lui *rangi* cădeau din cer în chip de ploaie.

– Este o poveste foarte frumoasă murmură Helen. Dar știți că *pakeha* vin din țări străine mari, unde totul se cercetează și se știe. Iar povestea din Biblie a povestit-o Dumnezeul Israelului profeților și aceasta este adevărul.

– Sincer, domnișoara Helen? Dumnezeu povestit? La noi nu glăsuit niciodată un Dumnezeu!

Reti era fascinată.

– Ei, ați văzut! declară Helen cu conștiința cam încărcată. Doar rar se întâmpla ca rugăciunile ei să fie ascultate.

Astfel, excursia la Haldon se tot amâna.

În sfârșit, plecaseră oaspeții Gwyneirei, iar viața de la Kiward Station se normaliză. Gwyn spera să ajungă iar la acea libertate relativă, de care beneficiase în prima parte a șederii ei la fermă. Până la un anumit grad, chiar că era așa: Lucas nu-i făcea nici un fel de prescripții. Nici măcar nu reclamă faptul că Cleo dormea iar în suita Gwyneirei, chiar și atunci când își vizita soția. Ori în primele nopți, cățelușa era chiar deranjantă, deoarece credea că stăpâna ei era agresată și protesta cu lătrături puternice. Trebuia atenționată și trimisă înapoi pe pătura ei. Lucas asista la asta fără nici un murmur. Gwyn se întreba de ce și nu putea scăpa de sentimentul că Lucas se simțea față de ea cumva vinovat. Ca și înainte, în timpul actului intim nu avea nici un fel de dureri și nu sângera. Dimpotrivă – cu timpul se bucură de tandrețea manifestată și se surprinse câteodată mângâindu-se și după plecarea lui Lucas și savurând să se frece și să se gâdile, umezindu-se simțitor. Dar ceea ce ieșea nu era sânge. Cu timpul deveni mai îndrăzneață și se pipăi mai profund cu degetele, sentimentul devenind și mai intensiv. Desigur că ar fi tot atât de frumos dacă Lucas și-ar introduce mădularul – ceea ce el evident că încerca,

dar niciodată nu rămânea vreme destul de îndelungată țeapăn. Gwyn se întrebă de ce nu se folosea și el de mână.

La început, Lucas o vizita în fiecare seară, după culcare, apoi din ce în ce mai rar. El făcea totdeauna introducerea prin întrebarea politicoasă:

– Ei, să mai încercăm și în noaptea aceasta, draga mea? și nu protesta niciodată dacă Gwyneira trebuia să-l refuze.

Până acum, viața conjugală i se părea Gwyneirei fără probleme.

Gerald în schimb îi complică viața. Avea pretenția ca Gwyn să preia în mod serios atribuțiile unei gospodine – Kiward Station trebuia să fie condus ca o gospodărie foarte distinsă din Europa. Witi ar trebui să se transforme într-un majordom discret, Moana într-o bucătăreasă perfectă iar Kiri într-o fată în casă ca la carte. Angajații maori erau plini de bunăvoință și cinstiți și o iubeau pe noua lor stăpână, dându-și silința să-i citească fiecare dorință din ochi. Dar Gwyn era de părere ca totul să rămână cum a fost, chiar dacă unele lucruri mai trebuiau să devină obișnuință. De exemplu, fetele refuzau să poarte în casă încălțăminte. Se simțeau îngrădite. Kiri îi arătă lui Gwyn umflăturile și bătăturile de la picioare, cauzate după o zi întreagă de muncă de încălțările de piele neobișnuite. Nici uniformele nu li se păreau practice, iar Gwyn trebuia să le dea dreptate. Vara, această îmbrăcăminte era prea caldă; ea însăși transpira în fustele ei voluminoase. Dar ea era obișnuită să sufere pentru buna-cuviință. Însă fetele maori nu văzură rostul acestei neplăceri. Cel mai greu era când Gerald avea cereri concrete, care se refereau de cele mai multe ori la meniu, care până acum era mai degrabă modest, după cum trebuia să recunoască și Gwyneira. Bucătăria populației maori nu era prea variată. Moana gătea cartofi dulci și alte legume în sobă sau prăjea carne sau pește cu mirodenii exotice. Câteodată, aceste mâncăruri aveau un gust ciudat, dar erau întru totul comestibile. Gwyneira, care nu știa să gătească, mânca toate mâncărurile fără să crâcnească. Dar Gerald dorea îmbogățirea meniului.

– Gwyneira, doresc ca pe viitor să te preocupi mai intens de bucătărie, spuse el într-o dimineață, la micul dejun. M-am săturat

de aceste mâncăruri maori și aș mânca o tocană irlandeză, irish-stew. Ai putea să-i spui acest lucru bucătăresei?

Gwyn aprobă din cap, cu mintea deja la strângerea turmei, planificată împreună cu McKenzie și cu câinii tineri. Câteva animale tinere părăsiseră pășunile de pe podiș și ajunseseră pe pășunile din apropierea curții, iar tinerii berbeci cauzau neliniște în turmă. De aceea, Gerald le poruncise păstorilor să strângă animalele și să le mâne înapoi, ceea ce până acum era o treabă anevoioasă. Cu noii câini ciobănești ar trebui făcută treaba într-o singură zi, iar Gwyneira dorea să vadă primele încercări în acest sens. Asta însă nu o va împiedica să vorbească înainte de acțiune cu Moana despre dejun.

– Pentru tocana irlandeză se ia varză și carne de berbec, nu-i așa? întrebă ea pe cei din jur.

– Ce altceva? mormăi Gerald.

Gwyn avea vaga impresie că cele două ingrediente se pun în strat unul peste celălalt, și se fierb.

– Carne de berbec mai avem, iar varză... avem varză în grădină, Lucas? întrebă ea nesigură.

– Ce crezi, ce sunt frunzele acelea verzi care se fac căpățână? se răsti Gerald la ea.

– Eu, eh...

Gwyn constatase de mult, că nici munca în grădină nu era ceva care să o atragă, chiar dacă rezultatele se puteau mânca. Pur și simplu nu avea răbdarea să aștepte până ce din semințe se făceau verze sau castraveți, iar între timp se scurgeau ore fără de sfârșit cu plivitul buruienilor. De aceea onora doar arar grădina de zarzavat cu prezența ei – Hoturapa se ocupa de cele necesare.

Moana privi destul de dezorientată când Gwyn îi dădu sarcina să gătească împreuna carnea de berbec și varza.

– Eu nu făcut niciodată, explică ea. Varza era oricum ceva cu totul nou pentru fată. Cum să aibă gustul?

– Ca... ca o tocană irlandeză. Gătește pur și simplu, apoi vezi tu spuse Gwyneira.

Era fericită să se poată refugia la grajduri, unde James îl înșeuase deja pe Madoc pentru ea. Gwyneira călărea acum cu schimbul caii Cob.

Tinerii câini erau excelenți, și însuși Gerald se întrecu în laude, când, împreună cu Gwyneira, se întoarse deja la prânz jumătate dintre oieri. Oile fuseseră strânse cu succes, iar Livingston și Kennon le mânară cu ajutorul a trei câini, înapoi în munți.

Cleo sărea veselă pe lângă stăpâna ei, iar Daimon pe lângă McKenzie. Din când în când, călăreții râseră. Le făcea plăcere această muncă împreună, iar Gwyn avea uneori senzația că se poate înțelege natural și fără cuvinte cu acest muncitor fermier bronzat, ceea ce i se mai întâmpla doar cu Cleo. James știa totdeauna exact care oaie dorea ea să fie scoasă din turmă sau reintrodusă în turmă. Părea că îi presimte acțiunile și adesea îl fluieră pe Daimon în același moment, în care Gwyneira voia să-i ceară ajutorul.

Acum, în fața grajdurilor, îi preluă armăsarul.

– Mergeți, domnișoară Gwyn, altfel nu mai reușiți să vă schimbați la timp pentru masă. Ori domnul Gerald se bucură atât de tare... doar a comandat un fel de mâncare din vechea patrie, nu-i așa?

Gwyneira aprobă din cap, dar simți că i se strânge stomacul. Era oare Gerald chiar așa de ahtiat după această tocană irlandeză, încât le povestise chiar și muncitorilor de la fermă? Spera că îi va place.

Gwyneira ar fi vrut să se convingă în prealabil, dar era într-adevăr în întârziere și abia apucă să-și schimbe rochia de călărie cu una de casă, înainte ca familia să se adune la masă. Gwyn considera de fapt această schimbare de haine ca pe un lucru cu totul de prisos. Gerald venea de fiecare dată cu aceleași haine la masa de prânz, în care supraveghea muncile la grajduri și pe pășuni. Lucas în schimb dorea în timpul meselor o atmosferă stilată, iar Gwyneira nu voia să se certe. Acum purta o rochie bleu, drăguță, cu tiv galben la poale și la mâneci. Își aranjase oarecum părul și îl prinsese cu niște piepteni într-o coafură.

– Arăți astăzi iar încântătoare, draga mea, spuse Lucas.

Gwyn îi zâmbi.

Gerald privi scena cu bunăvoință.

– Adevărate turturele! remarcă el bucuros. Putem deci să ne așteptăm în curând la urmași, nu-i așa, Gwyneira?

Gwyn nu știa ce să răspundă. Dar eșecul nu se va datora lipsei de silință din partea ei și a lui Lucas. Dacă putea rămâne gravidă de la ceea ce făceau ei doi noaptea în iatacul ei, era mulțumită.

Dar Lucas se înroși.

– Suntem căsătoriți doar de o lună, tată!

– Dar ajunge o singură împușcătură, nu-i așa? Gerald râse răsunător. Lucas se arătă jenat, iar Gwyneira nu înțelesese nimic. Ce avea în comun facerea copiilor cu trasul cu arma?

Dar apăru Kiri cu un bol de servit, ceea ce puse capăt acestei discuții penibile. După cum o învățase Gwyneira, fata se plasă la dreapta farfuriei domnului Gerald și îl servi mai întâi pe stăpânul casei, apoi pe Lucas și pe Gwyneira. Se arătă îndemânatică; Gwyneira nu găsi nimic de obiectat și răspunse încurajator zâmbetului fetei, când aceasta se așeză lângă masa de serviciu, gata să sară la prima solicitare.

Gerald privi stupefiat supa subțire, galben-roșiatică, în care înotau bucăți de varză și de carne, înainte de a exploda.

– La dracu, Gwyn, era varză de primă calitate și cea mai bună carne de berbec de pe această parte a globului! Doar nu poate fi așa de greu să gătești un irish stew ca lumea! Dar nu, tu lași totul în seama acestei zburdalnice fete maori, iar ea gătește din aceste ingrediente aceeași mâncare, pe care trebuie să o înghițim zi de zi! Învață-o, cum se face, Gwyneira!

Kiri părea rănită, Gwyn jignită. Ea era de părere că mâncarea era bună la gust – chiar dacă puțin cam exotică. Era un mister pentru ea cu ce mirodenii obținuse Moana acest gust. Cum era și rețeta originală pentru mâncarea de berbec cu varză, pe care Gerald o aprecia atât de mult.

Lucas ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să angajezi o bucătăreasă irlandeză, tată, nu o prințesă din Welles, spuse el malițios. E clar că Gwyneira nu a crescut la bucătărie.

Liniștit, tânărul mai luă o lingură din tocană. Nici pe el nu păru să-l deranjeze gustul, dar oricum Lucas nu dădea importanță mâncării. Păru să fie de fiecare dată fericit, când, după mese, putea să se întoarcă la studiul cărților lui sau în atelierul său.

Gwyn mai gustă o dată mâncarea și încercă să-și amintească gustul tocanei irlandeze. Bucătăreasa de acasă pusese rar pe masă acest fel de mâncare.

– Cred că se face fără cartofi dulci, îi spuse ea lui Kiri.

Fata maori își încreți fruntea. Era clar că nu putea să-și imagineze că se poate pune pe masă un fel de mâncare din care să lipsească cartofii dulci.

Gerald sări în sus.

– Desigur că se face fără cartofi dulci! Și nu se îngroapă spre a fierbe, și nu se învelește în frunze sau ce or mai face femeile acestea din trib, pentru a-și otrăvi stăpânul! Lămurește-o, Gwyn! Trebuie să existe undeva o carte de bucate. Poate că o traduce careva. Cu Biblia au fost foarte rapizi!

Gwyn suspină. Auzise că femeile maori din Insula de Nord foloseau izvoare subterane fierbinți sau activitatea vulcanică pentru a găti mâncarea. Dar la Kiward Station nu exista așa ceva și nici nu o văzuse pe Moana sau pe celelalte femei maori să sape gropi de gătit. Dar ideea cu cartea de bucate era bună.

Gwyn își petrecu după-amiaza în bucătărie, cu Biblia maori și cu cartea de bucate a defunctei soții a lui Gerald. Dar studiile ei comparate avură un succes limitat. În cele din urmă abandonă și se refugie la grajduri.

– Acum știu cum se spune în limba maori la *păcat* și *dreptate cerească*, le spuse bărbaților și răsfoi Biblia. Kennon și Livingston tocmai se întorseseră de la pășunile din munți și își îngrijeau caii, pe când McKenzie și McAran curățau harnașamentele. Dar aici nu scrie cuvântul *cimbru*.

– Poate că are gust și cu fumul de la tămâie și cu mirt, observă McKenzie.

Bărbații râseră.

– Spuneți-i pur și simplu domnului Gerald, că lăcomia este un păcat capital, o sfătui McAran. Dar spre siguranța dumneavoastră spuneți acest lucru în limba maori. Dacă încercați în limba engleză, s-ar putea să vă zboare capul de pe umeri.

Suspinând, Gwyneira puse șaua pe iapa ei. Îi trebuia aer proaspăt. Vremea era mult prea frumoasă, pentru a răsfoi cărți.

– Nici voi nu îmi sunteți de folos! îi dojeni ea pe bărbații care tot mai glumeau și o conduse pe Igraine afară. Dacă întrebă socrul meu, spuneți-i că adun ierburi. Pentru stew-ul lui.

Gwyneira își lăsă mai întâi calul la pas. Ca întotdeauna, priveliștea ținutului întins mărginit de Alpi, de o frumusețe ce-ți tăia respirația, o liniști. Munții păreau iar atât de apropiați, de parcă ar putea, călărind timp de o oră, să ajungă la ei, iar Gwyneira se amuză călărind la trap spre ei și luându-și drept țintă un vârf de munte. Abia când nici după două ore nu păru să se fi apropiat, se întoarse spre casă. Așa îi plăcea viața! Dar ce să facă cu bucătăreasa maori? Gwyneira avea neapărat nevoie de sprijin feminin. Următoarea albă locuia la o depărtare de treizeci de kilometri.

Oare era corect din punct de vedere social să-i facă doamnei Beasley o vizită la o lună de la nuntă? Dar poate că era suficientă o excursie la Haldon. Până acum, Gwyneira nu vizitase orășelul, dar era timpul. Trebuia să ducă scrisori la poștă, voia să cumpere niște fleacuri și mai ales să vadă alte fețe, decât cele ale familiei ei, al angajaților maori și cele ale ciobanilor. În ultimul timp se săturase de toți – afară de James McKenzie. Dar acesta o putea conduce la Haldon. Nu spusese chiar ieri că ar trebui să preia de la soții Candleri marfa comandată? Gândul la această excursie îmbunătăți dispoziția Gwyneirei. Iar doamna Candler știa cu siguranță cum se gătea irish-stew-ul...

Igraine, ascultătoare, galopă către casă. După lungul drum făcut, o atrăgea nutrețul. Când ajunse în cele din urmă cu calul la grajd, îi

era foame și Gwyneirei. Din adăpostul muncitorilor pătrundea mirosul aromat de carne și mirodenii. Gwyn nu se putu abține. Plină de speranțe, bătu la ușă.

Era clar că era așteptată. Bărbații ședeau iar în jurul unui foc deschis și dădeau din mână în mână o sticlă. Deasupra focului fierbea un castron care răspândea arome îmbietoare. Nu era oare...?

Toți bărbații radiau, de parcă ar fi sărbătorit Crăciunul, iar irlandezul O'Toole îi întinse zâmbind un castron cu tocană irlandeză.

– Poftim, domnișoară Gwyn. Dați această porție fetei maori. Oamenii aceștia se adaptează foarte bine. Poate că reușește să gătească și ea tocana astfel.

Gwyneira mulțumi bucuroasă. Sigur că această mâncare era tocmai ceea ce sperase Gerald. Mirosea atât de bine, că Gwyn mai că ar fi cerut o lingură și ar fi golit castronul. Dar se abținu. Nu va atinge mâncarea prețioasă înainte de a le da lui Kiri și Moana să guste.

De aceea depuse castronul în siguranță, pe un balot de paie, pe când o țesăla pe Igraine. Apoi era să dea buzna peste McKenzie, care o aștepta la poarta grajdului cu un buchet de frunze, pe care îl înmână atât de solemn, de parcă ar fi fost vorba de un buchet de flori.

– Tăitma, spuse el cu o jumătate de zâmbet și clipi din ochi. În loc de anafură și mirt.

Gwyneira luă zâmbind buchetul de cimbru. Oare de ce îi bătea inima atât de puternic?

Helen se bucură când în sfârșit Howard anunță că vor pleca vineri la Haldon. Trebuiau înnoite potcoavele calului, ceea ce era de fiecare dată, pare-se, ocazia de a merge la oraș. Dacă Helen socotea bine, atunci când Howard aflase despre sosirea ei, trebuia să se facă de asemenea o vizită la potcovar.

– Cât de des trebuie potcovit calul? întrebă ea discret.

Howard dădu din umeri.

– Depinde, de cele mai multe ori la șase până la zece săptămâni. Dar copitele calului brun cresc încet, merge și douăsprezece săptămâni cu un rând de potcoave.

Mulțumit, bătu calul pe crupă.

Helen și-ar fi dorit un cal la care copitele să crească mai repede și nu putu să se abțină de la o remarcă în acest sens.

– Mi-ar face plăcere să fiu mai des printre oameni.

– Poți lua catârul, răspunse el generos. Până la Haldon sunt cinci mile, ajungi în două ore. Dacă pleci imediat după muls, poți ajunge înapoi până seara și mai ai timp să și gătești.

Howard nu ar renunța în nici un caz la masa caldă de seara, între timp Helen îl cunoștea destul de bine. Dar era ușor de satisfăcut: mânca lipia cu aceeași poftă, ca și gogoșile, omleta ori supa consistentă cu carne. Nu îl deranja faptul că Helen nu putea să gătească altceva, dar ea avea de gând să o întrebe la Haldon pe doamna Candler și de alte rețete. Acest meniu îi devenise cam monoton.

– Ai putea să tai o găină, îi propuse Howard la o remarcă a ei în acest sens.

La care Helen se îngrozi – așa cum se îngrozi la gândul de a pleca la Haldon singură și călare pe catâr.

– Acum reții drumul, îi spuse Howard degajat. Dacă vrei, poți să și înhami catârul...

Nici Gerald, nici Lucas nu aveau nimic împotrivă ca Gwyneira să i se alăture lui McKenzie când acesta plecă la Haldon. E drept că Lucas nu putea pricepe ce o atrăgea la această deplasare.

– Vei fi dezamăgită, draga mea. Este un orășel murdar, nu are decât un magazin și un birt. Nimic cultural, nici măcar o biserică...

– Care este situația în privința medicului? se interesă Gwyneira. Mă gândesc, dacă voi fi o dată...

Lucas se înroși. Gerald în schimb era entuziasmat.

– E deja cazul, Gwyneira? Sunt deja primele semne? Dacă este așa, o să aducem desigur un medic de la Christchurch. Nu ne asumăm riscul cu moașa aceasta de la Haldon.

– Tată, înainte de a ajunge medicul de la Christchurch, bebelușul ar fi deja sosit, remarcă Lucas sarcastic.

Gerald îl privi mustrător.

– Îl voi chema pe medic din timp. Să stea aici, până vine sorocul, indiferent cât ar costa.

– Și ceilalți pacienți ai lui? obiectă Lucas. Crezi că îi lasă de izbeliște?

Gerald răsuflă suflă zgomotos.

– Este o chestiune de sumă, fiule. Ori moștenitorul Wardenilor merită orice sumă!

Gwyneira nu se implică. Nici nu ar fi recunoscut semnele unei sarcini – de unde era să știe cum s-ar fi simțit într-un asemenea caz? Iar apoi, deocamdată se bucura de excursia la Haldon.

Imediat după micul dejun, James McKenzie se duse să o ia. Înhămase doi cai în fața unei căruțe lungi, grele.

– Dacă am merge călare, am ajunge mai repede, remarcă el, dar pe Gwyneira nu o deranja să stea pe capră, alături de McKenzie, și să admire peisajul. După ce va cunoaște drumul, va putea să călărească mai des la Haldon; dar astăzi era mulțumită de călătoria cu căruța. Iar McKenzie era un partener de discuție antrenant. Îi spuse denumirile munților de la orizont, al râurilor și pâraielor pe care le traversară. Adesea cunoștea atât numele în limba maori, cât și cele englezești.

– Vorbiți bine limba maori, nu-i așa? remarcă Gwyn cu admirație.

McKenzie neagă din cap.

– Cred că nimeni nu vorbește bine maori. Băștinașii ne fac treaba prea ușoară. Se bucură de fiecare cuvânt englezesc, pe care îl învață. Cine mai are chef să-și bată capul cu cuvinte precum *taumatawhatatangihangakoauauotamateaturipukakapiki maungahoroukupokaiwhenuakitanatahu?*

– *Ce?* râse Gwyneira.

– Este un munte pe Insula de Nord. Chiar și printre maori se consideră un cuvânt greu de pronunțat. Dar cu fiecare pahar de whisky, devine mai ușor, credeți-mă!

James clipi din ochi către Gwyn și zâmbi iar plin de îndrăzneală.

– Deci ați învățat la focul de tabără? întrebă Gwyn.

James aprobă.

– Am umblat mult și am lucrat la ferme de oi. Pe drumurile mele m-am aciuit adesea în sate maori – doar sunt foarte primitori.

– De ce nu ați lucrat la vânarea balenelor? voia să știe Gwyn. Se pare că se câștigă mult mai bine. Domnul Gerald...

James rânji.

– Domnul Gerald se pricepe și la cărți, observă el.

Gwyneira se înroși. Oare povestea jocului de cărți între Gerald Warden și tatăl ei ajunsese să fie cunoscut și aici?

– În mod normal nici cu vânătoarea de balene nu se câștigă o avere, continuă McKenzie. Și nu era ceva pentru mine. Să mă înțelegeți bine, nu sunt mofturos, dar această muncă în sânge și unsoare... nu. Dar sunt un bun tunzător de oi, am învățat asta în Australia.

– În Australia nu trăiesc doar pușcăriași? se interesă Gwyn.

– Nu numai. Și descendenți ai ocnașilor și imigranți obișnuiți. Iar pușcăriașii nu sunt cu toții ucigași. A nimerit acolo și câte un sărman, care a furat pentru copiii săi o pâine. Sau toți acei irlandezi care s-au răsculat împotriva Coroanei. Adesea erau niște bărbați foarte cumsecade. Lichele există peste tot, iar în Australia nu am întâlnit mai multe ca altundeva în lume.

– Dar unde ați mai fost? întrebă curioasă Gwyn, care îl găsea pe McKenzie din ce în ce mai fascinant.

El zâmbi.

– În Scoția. De acolo vin. Un veritabil highlander. Dar nu un lord de clan, stirpea mea a aparținut totdeauna infanteriei. Se pricepea la oi, nu la săbiile lungi.

Gwyneirei îi cam părea rău de acest fapt. Un războinic scoțian ar fi fost aproape tot atât de interesant ca un cowboy american.

– Și dumneavoastră, domnișoară Gwyn? Chiar ați crescut într-un castel, cum se vorbește pe aici?

James o privi din nou dintr-o parte. Dar nu dădea impresia că s-ar interesa de bârfe. Gwyn avea senzația că se interesează realmente de ea.

– Am crescut la un conac, răspunse ea. Tatăl meu este un lord – dar nu unul din cei care stau în sfatul Coroanei. Zâmbi. Într-un anume fel avem ceva în comun: Și Silkhamii se ocupă mai degrabă de oi, decât de săbii.

– Și nu este pentru dumneavoastră... iertați-mă că va întreb, dar am crezut totdeauna... O lady nu ar trebui să se căsătorească cu un lord?

Era destul de indiscret, dar Gwyneira se hotărî să nu o ia în nume de rău.

– O lady ar trebui să se căsătorească cu un gentilom, răspunse ea vag; dar apoi temperamentul ei răbufni. Și desigur că în Anglia și-au rupt gurile, că soțul meu este doar un *baron al oilor*, fără un titlu nobiliar adevărat. Dar cum se spune: Este frumos să ai un cal de rasă. Ori pe hârtii nu poți călări.

James trebui să râdă atât de tare că era să cadă de pe cal.

– Să nu spuneți această propoziție în societate, Gwyn! Ați oferi un punct vulnerabil pentru toată viața! Dar încep să pricep că în Anglia era mai greu de găsit un gentleman pentru dumneavoastră.

– Au existat destui pretendenți! minți Gwyneira jignită. Și domnul Lucas nu s-a plâns niciodată.

– Ar fi fost prost și orb, dacă ar fi făcut-o! răbufni James, dar înainte de a putea să-și dezvolte ideea, Gwyn recunoscu o așezare în șesul de la poalele muntelui, pe care tocmai îl treceau.

– Acolo este Haldon? întrebă ea.

James aprobă.

Haldon semăna exact cu așezările pionierilor, descrise în romanele de două parale ale lui Gwyn: o prăvălie, un bărbier, o potcovărie, un hotel și un birt numit *Pub* și un *Saloon*. Toate erau găzduite de case de lemn cu una sau două nivele, vopsite colorat.

James opri căruța în fața prăvăliei Candlerilor.

– Faceți-vă liniștită cumpărăturile, spuse el. Eu încarc mai întâi lemne, apoi merg la bărbier și în cele din urmă la o bere la pub. Deci nu ne grăbim. Dacă doriți, puteți lua cu doamna Candler ceaiul.

Gwyneira îi zâmbi complice.

– Poate îmi va mai destăinui câteva rețete. Nu de mult domnul Gerald a cerut budincă de Yorkshire. Știți cum se prepară așa ceva?

James negă din cap.

– Cred că la așa ceva nu se pricepe nici măcar O'Toole. Deci pe curând, domnișoară Gwyn!

Îi întinse mâna s-o ajute să coboare de pe capră, iar Gwyn se întrebă de ce la atingerea lui o străbătu același fior pe care îl simțea când se mângâia în ascuns...

7

Gwyneira trecu strada prăfuită a satului; dacă ploua, se transforma cu siguranță în mocirlă. Intră în băcănia familiei Candler. Doamna Candler tocmai sorta bomboane colorate în recipiente de sticlă înalte, dar se arătă foarte fericită să întrerupă această activitate. O întâmpină pe Gwyneira radiind.

– Doamna Warden, ce surpriză! Și ce fericire! Aveți timp de o ceașcă se ceai? Dorothy tocmai pregătește ceaiul. Este în spate, cu doamna O´Keefe.

– Cu cine? întrebă Gwyneira, iar inima ei sări din loc. Doar nu este vorba de Helen O´Keefe?

Nu-i venea să creadă.

Doamna Candler dădu voioasă din cap.

– Da, da, o cunoașteți sub numele de domnișoara Davenport. Soțul meu și cu mine îl anunțaserăm pe viitorul ei soț de sosirea ei. Iar după cum am auzit, s-a dus ca fulgerul la Christchurch și a și adus-o. Mergeți tot înainte, până în spate, doamnă Warden. Vin și eu imediat, după ce sosește Richard.

– În spate se referea la locuința familiei Candler, care se învecina direct cu băcănia spațioasă.

Încăperile nu dădeau impresia de provizorat, erau amenajate cu gust, cu mobile scumpe din specii de lemn autohtone. Ferestre mari lăsau să intre lumina soarelui și dădeau spre depozitul de lemne din

spatele casei, unde James tocmai prelua cele comandate. Domnul Candler îl ajutaă la încărcat.

Iar în salon era într-adevăr Helen! Ședea pe un șezlong îmbrăcat în catifea verde și vorbea cu Dorothy. Când o văzu pe Gwyn, sări în sus. Fața ei oglindi un amestec de uluire și bucurie.

– Gwyn! Sau ești o stafie? Întâlnesc astăzi mai mulți oameni decât în douăsprezece săptămâni dinainte. Încep să cred că văd stafii!

– Putem să ne pișcăm reciproc! spuse Gwyn râzând.

Cele două prietene se îmbrățișară.

– De când ești aici? întrebă Gwyn, după ce se desprinse din brațele lui Helen. Aș fi venit mult mai devreme, dacă aș fi știut că te întâlnesc aici.

– M-am căsătorit acum trei luni, răspunse Helen rigid. Dar la Haldon am venit astăzi pentru prima dată. Locuim... destul de departe în afară...

Nu suna tocmai entuziasmat. Dar acum trebuia salutată Dorothy. Fata tocmai intra cu cana de ceai și puse imediat încă un tacâm pentru Gwyneira. Între timp, Gwyn avu ocazia să o privească cu mai multă atenție pe prietena ei. Helen nu dădea impresia că ar fi fericită. Slăbise, iar tenul ei deschis, păzit cu atâta strășnicie pe vas, cedase unui bronz dezavuat. Iar mâinile îi erau mai aspre, unghiile mai scurte ca altă dată. Chiar și îmbrăcămintea ei suferise. Rochia era curățată și apretată cu grijă, dar tivul era mânjit cu noroi.

– Pârâul nostru, se scuză Helen, când văzu privirea Gwyneirei. Howard voia să plece iar cu căruța grea, fiindcă mai trebuia să ia material pentru harnașament. Dar caii nu pot să scoată căruța din pârâu decât dacă împingem.

– De ce nu construiți un pod? se interesă Gwyneira.

La Kiward Station trecuse peste numeroase poduri noi.

Helen ridică din umeri.

– Probabil că Howard nu are bani. Nici oameni. Singur nu poate construi un pod. Apucă ceașca de ceai. Mâinile ei tremurau ușor.

– Nu aveți de loc angajați? întrebă Gwyneira dezorientată. Nici maori? Atunci ce faceți cu ferma? Cine îngrijește grădina, mulge vacile?

Helen o privi. În ochii ei frumoși se citea un amestec de mândrie și disperare.

– Ei cine?

– Tu? Gwyn era alarmată. Nu poate fi adevărat. Nu era vorba de un fermier-gentilom?

– Șterge cuvântul gentilom... nu zic că Howard nu este un om de onoare. Mă tratează bine și muncește din greu. Dar este un fermier și nimic mai mult. Astfel privind lucrurile, domnul Gerald al tău avea dreptate. Howard îl urăște la fel de mult ca și invers. Între ei doi trebuie să se fi întâmplat ceva... Helen ar fi vrut să schimbe subiectul; nu îi convenea să se exprime denigrator despre soțul ei. Pe de altă parte... dacă nu făcea măcar aluzii, nu va găsi ajutor!

Dar Gwyn nu insistă. Războiul dintre O'Keefe și Warden îi era deocamdată indiferent. Aici era vorba de Helen.

– Ai cel puțin vecini care să te ajute sau de la care poți cere un sfat? Doar nu cunoști toate aceste lucruri! reveni Gwyn la muncile de la fermă.

– Sunt gata să învăț, murmură Helen. Iar vecini... ei da, câțiva maori. Copiii vin în fiecare zi la școală, sunt foarte drăguți. dar... dar în rest sunteți primii albi, pe care... îi văd la față de când am sosit la fermă...

Helen încercă să se adune, dar lupta cu lacrimile.

Dorothy se lipi consolator de Helen. Gwyneira în schimb croia deja planuri, cum să-și ajute prietena.

– Cât de departe este ferma de aici? Nu pot să vin să te vizitez?

– Șapte kilometri răspunse Helen. Dar nu știu în care direcție...

– Asta ar trebui să învățați, doamnă O'Keefe. Dacă nu știți să deosebiți punctele cardinale, sunteți pierdută aici! Doamna Candler intră și aduse din băcănie prăjituri pentru ceai. Le pregătea o femeie din localitate și le vindea prin băcănie. Privind de aici, ferma dumneavoastră este la est, iar a dumneavoastră de asemenea,

doamnă Warden. Nu chiar în linie dreaptă. De la drumul principal se bifurcă un drum. Dar vă pot explica, și soțul dumneavoastră desigur de asemenea.

Gwyn tocmai voia să spună că ar fi mai bine să nu fie întrebat un Warden de drumul spre un O'Keefe, dar Helen se folosi de prilej să schimbe subiectul.

– Cum este Lucas al tău? Este într-adevăr gentlemanul drept care a fost descris?

Pentru o clipă, Gwyneira pierdu firul și privi pe fereastră. James tocmai terminase încărcarea lemnului și ieși cu căruța din curte. Helen observă că ochii lui Gwyn străluciră când îl privi pe bărbatul de pe capra trăsurii.

– El este? Bărbatul chipeș de pe căruță? întrebă Helen cu un surâs.

Gwyn păru că abia poate să se desprindă, dar făcu un efort.

– Ce? Scuză-mă, mă uitam după încărcătura noastră. Bărbatul de pe capră este domnul McKenzie, șeful oierilor. Lucas este... Lucas nu ar... deci, însăși ideea de a conduce o căruță pe aceste drumuri și de a încărca fără ajutor lemne...

Helen o privi rănită. Howard desigur că își va încărca singur materialul pentru gard.

Când Gwyn observă expresia din privirea lui Helen, se corectă imediat.

– Oh, Helen, asta nu înseamnă că așa ceva ar leza onoarea cuiva... sunt sigură că Gerald ar pune mâna la treabă. Dar Lucas este un fel de estet, înțelegi? Scrie, pictează și cântă la pian. Dar nu se arată aproape niciodată la fermă.

Helen își încreți fruntea.

– Și când va moșteni ferma?

Gwyneira era uimită. Helen pe care o cunoscuse acum două luni nu s-ar fi gândit niciodată la așa ceva.

– Cred că domnul Gerald speră să aibă un alt moștenitor... suspină ea.

Doamna Candler o privi cercetător.

– Dar până acum nu se vede nimic, spuse ea râzând. E drept că sunteți căsătoriți doar de câteva săptămâni. Trebuie să vă acorde puțin timp. Frumoasă pereche au fost cei doi!

Apoi începu să povestească plină de entuziasm despre nunta Gwyneirei. Helen o asculta tăcută, pe când Gwyn ar fi dorit să o întrebe de propria ei nuntă. Existau atât de multe lucruri despre care trebuia să vorbească urgent cu prietena ei. Dar pe cât posibil între patru ochi. Doamna Candler era drăguță, dar și bârfitoare.

Bine că se arătă mai mult decât dispusă să le ajute pe cele două tinere cu rețete și alte sfaturi pentru conducerea unei gospodării:

– Nu puteți face pâine fără drojdie, îi spuse doamna Candler lui Helen. Uite, vă dau eu puțină. Și am și o soluție de curățat rochia. Trebuie să înmuiați tivul, altfel este pierdut. Iar dumneavoastră, doamnă Warden, aveți nevoie de forme pentru prăjituri muffin, altfel nu veți putea ajunge la nici un rezultat cu prăjiturile englezești originale pentru ceai...

Helen cumpără o Biblie în limba maori. Doamna Candler avea câteva în depozit; misionarii comandaseră Bibliile cu ani în urmă, dar populația maori nu se arăta interesată de ele.

– Cei mai mulți nu știu să citească, spuse doamna Candler. Iar apoi își au proprii zei.

Pe când Howard încărcă cele cumpărate, Gwyn și Helen găsiră câteva minute timp pentru o discuție între ele.

– După părerea mea, domnul O'Keefe al tău arată bine, remarcă Gwyn. Observase din prăvălie cum vorbise bărbatul cu Helen. Acest bărbat corespundea în mult mai mare măsură imaginii pe care și-o făcuse despre un pionier energic, decât Lucas cel ales. Îți place căsătoria?

Helen se înroși.

– Nu cred că trebuie să placă. Dar este... suportabilă. Oh, Gwyn, acum iar ne vom despărți pentru luni întregi. Cine știe dacă vei veni în aceeași zi la Haldon ca mine și...

– Nu poți veni singură încoace? întrebă Gwyn. Fără Howard? Pentru mine nu este greu. Cu Igraine ajung în mai puțin de două ore.

Helen suspină și povesti de catâr.

– Dacă aș putea să-l călăresc...

Gwyneira radia.

– Sigur că poți să-l călărești! Te învăț eu! Îți fac o vizită, Helen, de îndată ce pot. O să găsesc eu drumul!

Helen dorea să-i spună că Howard nu voia să accepte în casa lui nici un Warden, dar se abținu. Dacă Howard și Gwyn ar da într-adevăr unul peste altul, trebuia să inventeze ceva. Dar de cele mai multe ori era ocupat toată ziua cu oile și pleca adesea departe, în munți, pentru a căuta animale rătăcite și a se ocupa de garduri. Cel mai ades nu ajungea acasă înainte de lăsatul întunericului.

– Te aștept! spuse plină de speranțe Helen.

Prietenele se sărutară pe ambii obraji, apoi Helen ieși în fugă.

– Ei da, soțiile micilor fermieri nu au o viață prea ușoară, spuse doamna Candler cu regret. Muncă grea și mulți copii. Doamna O'Keefe are noroc că soțul ei este mai în vârstă. Nu îi va face opt sau nouă copii. Nici ea nu mai este foarte tânără. Sper doar să fie totul bine. La fermele acestea îndepărtate, moașa nu merge niciodată...

James McKenzie apăru ceva mai târziu pentru a o lua pe Gwyneira. Voios, îi încărcă cumpărăturile în căruță și o ajută să urce pe capră.

– Ați avut o zi frumoasă, domnișoară Gwyn? Domnul Candler spunea că v-ați găsit cu o prietenă.

Spre bucuria lui Gwyn, McKenzie cunoștea drumul spre ferma lui Helen. Dar fluieră printre dinți, când ea se interesă de drum.

– Vreți să mergeți la O'Keefe? În bârlogul leului? Să nu cumva să povestiți acest lucru domnului Gerald. Mă împușcă dacă află că v-am descris drumul!

– Aș fi putut să-l aflu și din altă parte, răspunse Gwyn calmă. Dar ce este între cei doi? Pentru domnul Gerald, domnul Howard este dracul în persoană, iar invers pare să fie la fel.

James râse.

– Nu cunosc amănunte. Bârfele spun că au fost cândva parteneri. Dar apoi s-au despărțit. Unii spun că din cauza banilor, alții că ar fi la mijloc o femeie. Pământurile lor sunt vecine, dar Warden are pârțile cele mai bune. Partea lui O'Keefe este mai ales muntoasă. Iar el nu este nici de meserie oier, deși se spune că vine din Australia. Totul este foarte confuz. Mai exact știu doar cei doi, dar ar spune oare ceva? Oh, aici este bifurcația...

James opri căruța la un drum, care ducea la stânga, în munți.

– O luați pe aici. Puteți să vă orientați după stânca de acolo. Urmați drumul, nu există altul. Dar câteodată este greu de găsit, mai ales vara, când nu prea se văd urmele lăsate de căruțe. Trebuie trecute și o seamă de pâraie, unul este aproape un râu. Iar dacă ați ajuns să vă orientați, există cu siguranță și drumuri mai directe între ferme. Dar la început luați mai bine pe acesta. Nu cumva să vă rătăciți.

Gwyneira nu se rătăcea așa ușor. Apoi, Cleo și Igraine ar fi găsit în orice caz drumul înapoi, la Kiward Station. De aceea era binedispusă, când peste trei zile porni la drum pentru a o vizita pe prietena ei. Lucas nu avea nimic împotrivă ca ea să meargă la Haldon, dar în acest moment el avea oricum alte griji.

Gerald Warden hotărâse nu numai ca Gwyn să-și ia mai în serios îndatoririle de gospodină, dar era de părere că Lucas ar trebui să se implice mai mult în treburile fermei. De aceea, în fiecare zi îi dădea fiului său noi sarcini, pe care acesta trebuia să le execute împreună cu angajații fermei – și adesea erau activități, care îl făceau pe estet să roșească – sau duceau la reacții și mai puternice. Spre exemplu, castrarea tinerilor berbeci provocă o asemenea indispoziție, că domnul Lucas nu mai era abordabil toată ziua, după cum povesti râzând Hardy Kennon la focul de tabără al oierilor. Gwyneira auzi din întâmplare cele povestite și abia putea să-și rețină râsul. E drept că nu știa, dacă nu ar fi pățit la fel ca Lucas. Existau chiar și la Silkham activități, de la care tânăra și curioasa lady era exclusă.

Astăzi, Lucas și McKenzie erau plecați să mâne berbecii pe pășunile din munți. Acolo urmau să rămână animalele în timpul lunilor de vară și apoi urmau să fie tăiate. Lui Lucas îi era de pe acum groază că va trebui să supravegheze și această activitate.

Gwyneira ar fi plecat cu plăcere cu ei, dar un sentiment nedefinit o făcu să se abțină. Lucas nu trebuia să vadă, cât de natural colabora ea cu oierii – trebuia neapărat evitată o situație concurențială, ca atunci, cu fratele ei. Apoi nu avea nici un chef să călărească toată ziua în șaua de damă. Nu mai era obișnuită să stea lateral, iar după mai multe ore avea să o doară cu siguranță spatele.

Igraine înainta vioaie, iar după o oră bună, Gwyneira ajunse la bifurcația care ducea spre ferma lui Helen. De aici mai erau două mile, care însă se dovediră grele. Drumul era într-o stare deplorabilă. Gwyneirei îi era groază la gândul de a conduce un atelaj pe un asemenea drum – mai ales cu o căruță atât de grea, ca aceea a lui Howard. Nu este de mirare că Helen arăta epuizată.

Pentru Igraine drumul nu prezenta greutăți. Iapa puternică era obișnuită cu drumul plin de pietriș, iar trecerile dese peste pâraie îi făceau plăcere și o reconfortau. Pentru starea vremii din Noua Zeelandă, era o zi fierbinte de vară, iar iapa transpirase. Cleo în schimb încerca de fiecare dată să treacă apa pe cât posibil fără să se ude. Gwyneira râse de fiecare dată când nu-i reușea acest lucru și în urma unei sărituri nereușite cățelușa ateriza în apa rece, la care aceasta se uita jignită la stăpâna ei.

În cele din urmă, apăru casa, deși la început Gwyneirei nu-i venea să creadă că acea colibă de lemn era ferma lui O´Keefe. Dar trebuia să fie așa; în ocolul din față păștea catârul. La vederea lui Igraine, scoase un sunet ciudat, care începea ca un nechezat și se transforma într-un zbierat. Gwyneira scuturâ din cap. Ciudate animale. Nu înțelegea de ce le prefera cineva cailor.

Legă iapa de gard și porni s-o caute pe Helen. În grajd se afla doar vaca. Dar apoi auzi din casă țipătul disperat al unei femei. Evident că era Helen; țipa atât de disperată, că lui Gwyn îi îngheță sângele. Căută speriată o armă, pentru a o putea apăra pe prietena

ei, dar se hotărî să folosească cravașa și să se grăbească imediat în ajutorul lui Helen.

Nu se vedea nici un agresor. Dar Helen dădu impresia de parcă tocmai ar fi măturat camera – până când o priveliște oarecare a făcut-o să înmărmurească.

– Helen! strigă Gwyn. Ce s-a întâmplat?

Helen nu făcu nici un gest s-o salute sau să se uite măcar spre ea. Privea în continuare îngrozită spre un lucru aflat într-un colț.

– Acolo... acolo... acolo! Ce este, pentru numele lui Dumnezeu? Ajutor, sare!

Helen, panicată, fugi înapoi și era să se lovească de un scaun. Gwyneira o prinse și se retrase de asemenea din fața lăcustei grase, lucitoare, care sări în altă direcție. Animalul era un exemplar superb – cu siguranță măsura zece centimetri.

– Este o weta explică ea liniștită. Probabil una de sol, dar ar putea fi și de copac; s-a rătăcit. În orice caz nu este o weta uriașă, acelea nu pot să sară...

Helen se uită la ea de parcă ar fi evadat dintr-un ospiciu.

– Și este un mascul. Asta pentru cazul că vrei să-i dai un nume... Gwyneira chicoti. Nu te mai uita așa, Helen. Sunt dezgustătoare, dar nu îți fac nimic. Du animalul afară, și...

– Nu... nu poate fi omorâtă? întrebă Helen, tremurând.

Gwyn scutură din cap.

– Aproape imposibil. Nu pot fi omorâte. Se zice că nici dacă se fierb... ceea ce, e drept, n-am încercat încă. Lucas poate ține ore în șir prelegeri despre ele. Sunt, ca să spun așa, animalele lui preferate. Ai un pahar sau ceva asemănător? Gwyneira privise o dată cum prinsese Lucas o weta și acoperise cu dibăcie animalul cu un borcan de marmeladă. Prinsă! se bucură ea. Dacă închidem capacul borcanului, l-aș putea duce cadou lui Lucas.

– Nu glumi, Gwyn! Credeam că este un gentleman!

Helen se adună, încetul cu încetul, dar tot se mai uita țintă, cu fascinație și repulsie, la insecta uriașă captivă.

– Asta nu exclude interesul său pentru insecte, remarcă Gwyn. Bărbații au preferințe ciudate...

– Pot s-o spui tare. Helen se gândi la plăcerile nocturne ale lui Howard. Le exersa aproape zilnic, dacă Helen nu era tocmai la ciclu. Acesta se întrerupsese după un scurt timp – singurul lucru pozitiv al vieții conjugale.

– Să fac un ceai? întrebă Helen. Lui Howard îi place mai mult cafeaua, dar am cumpărat ceai pentru mine. Darjeeling din Londra...

Vocea ei avea o rezonanță plină de dor.

Gwyneira privi în jur în camera sărăcăcioasă. Două scaune șubrede, masa cu tăblia curată, dar uzată, pe care se afla Biblia în limba maori. Ceaunul de pe soba urâtă, în care fierbea o supă groasă. Toate acestea nu aveau atmosfera ideală pentru un ceai. Se gândi la căminul confortabil al doamnei Candler. Apoi scuturâ din cap, hotărâtă.

– Putem face ceai mai târziu. Acum pui șaua pe catâr... În total îți acord... ei, hai să spunem, trei ore de lecții de călărie. Apoi ne întâlnim la Haldon.

Catârul se dovedi a fi prea puțin cooperant. Când Helen voia să-l prindă, fugi și mușcă spre ea. Helen răsuflă ușurată când apărură Reti, Rongo și încă doi copii. Fața încinsă a lui Helen, ocările ei și lipsa de speranțe a acțiunii ei de prindere a catârului le dădu copiilor maori ocazia să chicotească iar, dar Reti îi puse catârului căpăstrul în câteva secunde. Apoi o ajută pe Helen să pună șaua, pe când Rongo hrănea animalul cu cartofi dulci. Dar apoi nu o mai putea ajuta nimeni. Helen trebuia să urce în șa.

Gwyneira se așeză pe gardul ocolului, pe când încerca să pună animalul în mișcare. Copiii își dădeau coate și chicoteau iar, pe când catârul nu făcu nici un gest de a pune un picior înaintea celuilalt. Doar când Helen îl apăsă cu călcâiele în șale, scăpă un fel de geamăt și se urni. Dar Gwyneira nu era mulțumită.

– Așa nu facem nici o treabă! Dacă îi bați șalele, nu va merge înainte, ci se va înfuria doar!

Gwyneira era cocoțată pe gard, ca un băiat de-al păstorilor și își sublinia cuvintele cu mișcări diriguitoare ale cravașei. Singura ei concesie față de buna-cuviință era ridicarea picioarelor astfel ca tivul rochiei să le acopere decent, ceea ce făcea ca poziția ei să fie destul de labilă. Ori acest act de balans nu ar fi trebuit efectuat. Copiii, puși pe glume, nu s-ar fi uitat a doua oară la picioarele ei, chiar dacă nu ar fi fost concentrați la cele ce se întâmplau în padoc. Doar mamele lor alergau totdeauna în picioarele goale, cu fuste de lungime medie sau chiar pe jumătate goale.

Dar Helen nu avea acum timp să se gândească la așa ceva. Trebuia să se concentreze, să-și conducă catârul recalcitrant în jurul padocului. Spre mirarea ei, nu era chiar așa de greu să rămână în șa; vechea șa a lui Howard îi dădea suficientă stabilitate. Dar din păcate, animalul avea tendința de a se opri la fiecare smoc de iarbă.

– Dacă nu îl bat cu călcâiele, nu se mișcă deloc! se plânse ea și împunse din nou catârul cu călcâiele în coaste. Poate... dacă îmi dai bețigașul. Atunci aș putea să-l lovesc!

Gwyneira ridică ochii spre cer.

– Cine te-a angajat ca educatoare? Să bați, să împungi... doar nu te porți cu copiii astfel!. Le aruncă micilor maori glumeți, care evident că savurau lupta învățătoarei lor cu catârul, o privire. Trebuie să iubești catârul, Helen! Fă-l să-i facă plăcere să lucreze cu tine. Ei hai, spune-i ceva drăguț!

Helen suspină, se gândi puțin și apoi, nu prea dispusă, se aplecă înainte.

– Ce urechiușe frumoase și moi ai! gânguri ea și încercă să mângâie urechile imense, ca două pungi, ale catârului. Animalul răspunse la această apropiere cu o mușcătură furioasă în dreptul picioarelor ei. Helen, speriată, era cât pe ce să cadă de pe catâr, iar Gwyneira de pe gard de râs.

– Să-l iubesc! se stropși Helen. Mă urăște!

Unul din copiii maori mai mari făcu o remarcă, la care ceilalți râseră, pe când Helen se înroși.

– Ce a spus! se interesă Gwyn.

Helen își mușcă buzele.

– Doar un citat din Biblie, murmură ea.

– Gwyn dădu din cap cu admirație.

– Ei, dacă reușești să-i faci pe acești mucoși să citeze pe de rost din Biblie, ar trebui să poți să faci să meargă și un catâr! Catârul este singurul tău bilet de călătorie la Haldon. De fapt, cum îl cheamă?

Gwyneira scutură cravașa, dar era evident că nu avea de gând să i-o pună la dispoziție prietenei ei pentru animarea catârului.

Helen recunoscu că va trebui să boteze catârul...

După ora de călărit, băură totuși ceai, iar Helen povesti de micii ei elevi.

– Reti, cel mai mare băiat, e foarte vioi, dar destul de obraznic. Iar Rongo Rongo este încântător. Sunt cu toții niște copii drăguți. Tot poporul maori este prietenos.

– Știi deja destul de bine limba maori, nu-i așa? spuse Gwyn cu admirație. Eu, din păcate, știu doar câteva cuvinte. Dar nici nu am timp să învăț limba. Sunt prea multe de făcut.

Helen ridică din umeri, dar se bucură de lauda primită.

– Am învățat și înainte limbi, astfel mi-e mai ușor. Apoi nu am pe nimeni care să vorbească cu mine. Dacă nu vreau să fiu cu totul singură, trebuie să învăț.

– Dar nu vorbești cu Howard? întrebă Gwyn.

Helen încuviință din cap.

– Ba da... dar... dar noi ... noi nu avem prea multe în comun.

Gwyn se simți cuprinsă de remușcări. Cât de mult i-ar plăcea prietenei ei lungile discuții cu Lucas despre artă și cultură – nemaivorbind de cântatul la pian și de pictură. Ar trebui să fie recunoscătoare că are un soț cultivat. Dar de cele mai multe ori nu simțea decât plictiseală.

– Și femeile din sat sunt foarte binevoitoare, continuă Helen. Mă întreb, dacă una din ele este moașă...

– Moașă? strigă Gwyn. Helen! Să nu spui că tu... nu cred! Ești gravidă, Helen?

Helen ridică o privire chinuită.

– Nu știu exact. Dar doamna Candler m-a privit ieri așa ciudat și a făcut câteva remarci. Apoi mă simt câteodată așa de ciudat.

Se înroși.

Gwyn voia să știe exact. Howard deci... vreau să zic, își pune acea..

– Cred că da, șopti Helen. O face în fiecare noapte. Nu știu dacă voi ajunge vreodată să mă obișnuiesc.

Gwyn își mușcă buzele.

– De ce nu? Vreau să spun... doare?

Helen o privi de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Desigur, Gwyn. Nu ți-a spus mama ta? Dar noi femeile trebuie să suportăm. Cum de întrebi? Pe tine nu te doare?

Gwyneira dădu din colț în colț, până când Helen, rușinată, abandonă subiectul. Dar reacția ei îi confirmă presupunerile. Ceva nu era în regulă între ea și Lucas. Își punea pentru prima oară întrebarea dacă era ceva în neregulă cu ea.

Helen îi dădu catârului numele de Nepumuk și îl răsfăță cu sfeclă și cartofi dulci. Deja după câteva zile, de cum ieșea din casă, era întâmpinată cu răgete de bun venit ce-i spărgeau urechile, iar în padoc, catârul abia aștepta să îi pună căpăstrul – fiindcă înainte și după primea bunătăți. La a treia lecție de călărit, Gwyneira era foarte mulțumită și la un moment dat Helen prinse curaj, îl înșeuă pe Nepumuk și plecă în direcția Haldon. Când ajunse pe străzile satului, avea impresia că a trecut cel puțin oceanul. Catârul merse drept la potcovărie, fiindcă acolo primea de obicei ovăz și fân. Fierarul se arătă prietenos și îi promise lui Helen, să îi țină catârul, în timp ce ea o vizita pe doamna Candler. Doamna Candler și Dorothy nu mai terminau cu laudele, iar Helen se bucura de noua ei libertate.

Seara îl răsfăță pe Nepumuk cu o porție de ovăz și porumb în plus. El bolborosi prietenos și dintr-odată lui Helen nu i se mai păru atât de greu să-l considere drăguț.

8

Vara se apropia de sfârșit, iar la Kiward Station se putea consemna un sezon plin de succes în creșterea animalelor. Toate oile de prăsilă erau gestante; noul armăsar montase trei iepe și micul Damon toate cățelele apte de montă din curte și o serie de cățele de la alte ferme. Chiar și burtica lui Cleo se rotunjea. Gwyneira se bucura că va avea cățel. În ceea ce privește propriile încercări de a rămâne gravidă, nu existau până acum nici un fel de schimbări – doar atât că Lucas nu mai încerca decât o dată pe săptămână să se culce cu ea. Și de fiecare dată rezultatul era același: Lucas era amabil și atent și se scuza dacă avea impresia că s-a apropiat prea mult de ea, dar nu durea nimic, nu sângera nimic – în timp ce aluziile domnului Gerald ajunseseră să o enerveze. Socrul ei susținea că după câteva luni de căsnicie ar trebui să te aștepți din partea unei femei tinere și sănătoase să fie gravidă. Această afirmație îi întări lui Gwyn convingerea că ceva nu este în ordine cu ea. În cele din urmă i se confesă lui Helen.

– Mie îmi este indiferent, dar domnul Gerald este îngrozitor. Vorbește deja cu personalul de acest lucru, chiar și în fața păstorilor. Să mă vântur mai puțin pe la grajduri, spune, și să mă ocup mai mult de soțul meu. Atunci ar veni cu timpul un bebeluș. Dar nu rămân gravidă dacă îl privesc pe Lucas în timp ce pictează!

– Dar el... te vizitează cu regularitate? întrebă Helen precaută. Ea însăși era sigură acum, că era ceva schimbat la ea, deși nu confirmase încă nimeni că este gravidă.

Gwyneira dădu din cap și se trase de lobul urechii.

– Da, Lucas își dă silința. Înseamnă că eu sunt de vină. Dacă aș ști pe cine să întreb...

Lui Helen îi veni o idee. Trebuia să meargă în curând în satul băștinașilor, iar acolo... Nu știa de ce, dar îi era mai puțin rușine să spună femeilor maori de sarcina ei decât să vorbească cu doamna Candler sau cu o altă femeie din localitate. De ce să nu întrebe cu această ocazie și de problema Gwyneirei?

– Știi ce, o întreb pe vrăjitoarea maori, sau ce o fi, spuse ea hotărâtă. Bunica micuței Rongo. Este foarte prietenoasă. Când am fost ultima oară la ea, mi-a dăruit o bucată de jad drept semn de mulțumire că educ copiii. Maori o consideră *tohunga*, adică femeie înțeleaptă. Poate știe ceva de problemele femeiești. Nu poate să facă mai rău, decât să mă dea afară de acolo.

Gwyneira era sceptică.

– Eu de fapt nu cred în vrăji, spuse ea, dar merită o încercare.

Matahorua, *tohunga* populației maori, o întâmpină pe Helen în fața *wharenui*, a casei de întâlniri, ornamentată cu sculpturi bogate. Era o construcție aerisită, a cărei arhitectura amintea de o ființă, după cum știau Helen și Rongo. Coama acoperișului constituia șira spinării, scândurile acoperișului coastele. În fața casei exista un loc acoperit, *kauta*, unde se făcea grătar, unde se gătea pentru toți, fiindcă maori trăiau într-o comunitate strânsă. Dormeau împreună în case mari de dormit, care nu erau împărțite în încăperi separate și practic nu cunoșteau mobila.

Matahorua îi oferi lui Helen un loc de stat pe una din pietrele care ieșeau din covorul de Iarbă de lângă casă.

– Cum pot ajuta? întrebă ea fără a se opri la introduceri.

Helen căută în vocabularul ei maori, care se baza în primul rând pe Biblie și pe dogmele papale.

– Ce făcut, dacă nu concepție? întrebă ea și spera că nu a folosit și cuvântul *imaculată*.

Bătrâna râse și o podidi cu un torent de cuvinte de neînțeles.

Helen făcu un gest de neînțelegere.

– Cum nu bebe? încercă Matahorua la rândul ei în engleză. Tu vei avea bebe! Iarna, când foarte rece. Eu venit și ajutat, dacă vrei. Bebe frumos, bebe sănătos!

Lui Helen nu-i venea să creadă. Deci era adevărat – va avea un copil!

– Eu vin și ajutat, dacă vrut, îi propuse Matahoura din nou prietenoasă.

– Eu... mulțumesc, tu ești... bine-venită, formulă Helen cu greu.

Vrăjitoarea zâmbi.

Dar Helen trebuia să revină cumva la întrebarea adresată. Încercă din nou în limba maori.

– Eu concepție, explică ea și arătă spre burta ei, fără a se înroși de această dată. Dar prietenă nu concepție. Ce poate face?

Bătrâna ridică din umeri și dădu iar explicații ample în limba ei maternă. În cele din urmă o chemă pe Rongo Rongo, care se juca în apropiere cu alți copii.

Fetița se apropie dezinvoltă și era evident gata să ajute traducând. Helen se înroși de rușine să confrunte un copil cu asemenea probleme, dar pe Matahorua nu păru că o deranjează.

– Asta nu putut așa spus, explică Rongo, după ce *tohunga* repetase cele spuse. Pot motive multe fi. La bărbat, la femeie, la amândoi... Trebuie văzut femeia sau, mai bine, bărbat și femeie. Așa doar ghicit. Și ghicit nu are valoare.

În orice caz, Matahorua îi dărui lui Helen încă o bucată de jad pentru prietena ei.

– Prietenii domnișoarei Helen totdeauna bine-venit! remarcă Rongo.

Helen scoase drept cadou câțiva cartofi de sămânță din sacul ei. Howard o va ocărî fiindcă făcea cadou prețiosul material de sămânță,

dar bătrâna maori se bucură vizibil. Cu câteva cuvinte o îndrumă pe Rongo să aducă niște ierburi, pe care i le înmânâ lui Helen.

– Aici, pentru rău de dimineață. Pus în apă, băut înainte de sculat.

Seara, Helen îi spuse soțului ei că va deveni tată. Howard mormăi mulțumit în barbă. Era clar că se bucura, dar Helen și-ar fi dorit ceva mai multe cuvinte de laudă. Ceva bun era în această situație: din acea clipă, Howard o lăsă pe soția lui în pace. Nu se atingea de ea, ci dormea lângă ea ca un frate, ceea ce pentru Helen constituia o uriașă ușurare. Se emoționase până la lacrimi când a doua zi de dimineață Howard veni la patul ei cu o ceașcă de ceai.

– Ia. Asta trebuie să bei, a spus vrăjitoarea. Ori femeile maori se pricep la așa ceva. Fată copii ca mâțele.

Gwyn se bucură împreună cu prietena ei, dar la început refuza să meargă la Matahorua.

– Nu ajută la nimic, dacă nu e și Lucas de față. Poate face o vrajă de pereche sau așa ceva. Iau mai întâi piatra de jad. Poate pot să mi-o atârn într-o punguță de gât. Și ție ți-a adus noroc.

Gwyneira arătă spre pântecul lui Helen și părea atât de plină de speranță, încât Helen preferă să nu-i explice că nici maorii nu credeau în vrăji și amulete. Piatra de jad era mai degrabă un cadou, un semn al recunoștinței și prieteniei.

Vraja nu avu efect, cu atât mai mult cu cât Gwyn nu îndrăzni să pună jadul prea vizibil aproape de sau chiar în pat. Nu voia ca Lucas să-și bată joc de superstițiile ei sau să se supere. În ultimul timp încercă din ce în ce mai înverșunat să-și ducă eforturile sexuale la un final încununat de succes. Aproape fără nici o tandrețe încerca imediat să pătrundă în Gwyn. Câteodată durea într-adevăr, dar Gwyn tot nu credea că face ceea ce trebuia să facă.

Începură lunile de primăvară, iar noii imigranți trebuiau să se obișnuiască cu faptul că în martie pe emisfera sudică a pământului

începe iarna. Lucas plecă cu James McKenzie și oamenii săi în munți, pentru a aduna oile. O făcea fără nici o plăcere, dar Gerald insistase, iar lui Gwyn i se oferi neașteptatul prilej să participe la mânarea turmei de pe pășuni. Cu Witi și Kiri alcătuia echipajul căruței de aprovizionare.

– Avem tocană irlandeză! le spuse ea bărbaților, când se întorseseră în prima seară în tabără.

Maori știau între timp rețeta pe de rost, iar Gwyneira ar fi putut să gătească ea însăși această mâncare. Ce-i drept, ziua de azi nu o petrecuse curățând cartofi și gătind varză, ci fusese cu Igraine și Cleo să caute câteva oi rătăcite în văile dintre pintenii munților. James McKenzie o rugase în mare secret să facă acest lucru.

– Știu că domnul Warden nu vede cu ochi buni, domnișoara Gwyn, și aș face eu însumi această treabă sau aș pune pe unul dintre băieți să o facă. Dar avem nevoie de fiecare om la turmă, suntem prea puțini, nu este nici o speranță să se schimbe. În anii trecuți am avut totdeauna măcar un ajutor din tabăra maori. Dar fiindcă de data aceasta vine și domnul Lucas...

Gwyn știa ce vrea să spună și înțelegea și nuanțele. Gerald economisea astfel banii pentru hăitașii angajați din afară și era foarte fericit. Asta înțelesese ea din discuțiile de la masa familială. Dar Lucas nu putea suplini hăitașii maori de profesie. Nu se pricepea la munca de la fermă și nu era destul de dur pentru a încasa. Deja după amenajarea taberei, gemuse în fața Gwyneirei că îl dor toate oasele; ori mânarea oilor încă nici nu începuse. Bărbații nu se plângeau pe față de incapacitatea tânărului lor șef, dar Gwyn auzi observații de genul: „Am fi fost mult mai rapizi, dacă nu ar fi scăpat de trei ori oile", și își făcu părerea despre întreaga situație. Când Lucas era absorbit de priveliștea unei formații de nori sau a unei insecte, sigur nu ar întoarce capul doar fiindcă treceau în galop niște oi.

Așa că pe Lucas nu-l puneau la treabă decât împreună cu încă un păstor; lipsea deci cel puțin un om. Gwyneirei îi făcea plăcere să ajute la această muncă. Când bărbații reveniră în tabără, Cleo aduse

cincisprezece oi la turmă, pe care Gwyn le găsise în munți. Tânăra femeie era puțin îngrijorată de ce va spune Lucas, dar el nici nu observă. Mânca tăcut tocana și se retrase în curând în cortul său.

– Eu am să ajut să facem ordine, susținu Gwyn cu atâta importanță, de parcă ar fi fost vorba de a spăla tacâmurile de la o masă cu cinci feluri de mâncare.

De fapt lăsă vesela în seama ajutoarelor maori și li se alătură bărbaților, care povesteau acum pățaniile lor. Desigur că o sticlă făcea ocolul și atmosfera încingându-se, povestirile deveneau mai dramatice, mai primejdioase.

– Pe Dumnezeul meu, dacă nu aș fi fost de față, berbecul l-ar fi luat de-a dreptul în coarne! chicoti tânărul Dave. În orice caz alerga drept spre el, iar eu strigam: „Domnule Lucas!", dar el tot nu vedea jivina. Așa că am fluierat câinelui, iar acesta a alergat punându-se între el și animal și a mânat berbecul de acolo... Dar credeți că individul mi-a mulțumit? Vezi să nu, m-a ocărât! Tocmai observase un *kea*, mi-a spus, iar câinele alungase pasărea. Ori berbecul era să-l lovească, vă spun eu! Atunci ar fi avut în nădragi, și mai puțin ca acum!

Bărbații râseră în hohote. Doar James McKenzie privi indispus. Gwyn își dădu seama că ar fi cazul să se retragă, dacă nu voia să audă și alte lucruri compromițătoare despre soțul ei. Când se ridică, James o urmă.

– Îmi pare rău, domnișoară Gwyn, spuse el când ieșiră din lumina focului de tabără la umbră.

Noaptea nu era întunecată: era lună plină și stelele străluceau. Mâine va fi o zi limpede – un cadou pentru păstori, care adesea trebuiau să-și facă treaba pe ceață și ploaie.

Gwyneira dădu din umeri.

– Nu trebuie să vă pară rău. Doar nu dumneavoastră erați cel care era să fie luat în coarne?

James își stăpâni râsul.

– Aș fi dorit ca oamenii să fi fost mai discreți...

Gwyneira zâmbi.

– Atunci ar trebui să le explicați, ce înseamnă discreția. Nu, nu, domnule McKenzie. Pot să-mi imaginez foarte bine cele întâmplate și înțeleg și faptul că bărbații sunt furioși. Domnul Lucas este... ei bine, nu este făcut pentru astfel de treburi. Cântă bine la pian și pictează frumos, dar să călărească și să mâne oile...

– De fapt îl iubiți?

De cum îi scăpară aceste cuvinte, James și-ar fi dat palme. Nu ar fi vrut să întrebe. Niciodată – nu era treaba lui. Dar băuse și el, avusese și el o zi lungă, iar pe Lucas îl ocărâse și el, nu numai o dată!

Gwyneira știa ce îi datora stării și numelui ei:

– Îl stimez și îl respect pe soțul meu, răspunse ea cuminte. M-am căsătorit cu el de bună voie și mă tratează bine. Ar fi trebuit să mai spună, că acest lucru nu este treaba lui McKenzie, dar nu era în stare. Ceva îi spunea, că el avea dreptul să o întrebe. Este acesta un răspuns la întrebarea dumneavoastră, domnule McKenzie? întrebă ea în schimb cu voce înceată.

James McKenzie înclină din cap.

– Îmi pare rău, domnișoară Gwyn. Noapte bună!

Nu știa de ce îi întinse mâna. Nu era ceva obișnuit și nici nu se cuvenea să-și ia rămas-bun cu atâtea formalități, după ce stătuseră câteva ore în jurul focului de tabără. Doar mâine, la micul dejun, se vor revedea. Dar Gwyn îi luă cu naturalețe mâna. Mâna ei mică, îngustă, dar puternică de la călărit și de la munca cu animalele poposi ușor în mâna lui. James abia putu să-și înfrâneze dorința de a o duce la buze.

Gwyneira ținea privirea plecată. Era un sentiment plăcut când mâna lui i-o cuprinse pe a ei, un sentiment plăcut de siguranță. Pretutindeni în corpul ei se degajă o căldură – mai ales acolo, unde nu era deloc cuviincios. Ridică privirea încet și văzu reflexul bucuriei ei în ochii întunecați, cercetători, ai lui McKenzie. Dintr-odată zâmbiră amândoi.

– Noapte bună, James, spuse Gwyn cu blândețe.

Reușiră în trei zile să adune oile; atât de repede ca nicicând înainte. Kiward Station pierduse în timpul verii puține oi; cele mai multe erau într-o stare excepțională, iar berbecii se vândură la prețuri bune. La câteva zile după întoarcerea la fermă, Cleo fătă. Gwyn privi încântată cei patru puișori micuți, culcați în coșul lor.

Gerald în schimb era prost dispus.

– Se pare că oricine este în stare – în afară de voi doi! mormăi el și privi supărat spre fiul lui.

Lucas ieși fără să spună un cuvânt. De săptămâni de zile era această tensiune între tată și fiu. Gerald nu-i putea ierta lui Lucas incapacitatea sa la muncile de la fermă, iar Lucas era furios pe Gerald fiindcă acesta îl obliga să meargă cu bărbații de la fermă la lucru. Gwyneira avea adesea impresia că stă între fronturi. Și avea din ce în ce mai mult sentimentul că Gerald este supărat pe ea.

Iarna erau mai puține lucrări de făcut pe pășuni, ca să poată ajuta Gwyneira, iar Cleo nu putea lucra timp de câteva săptămâni. Cu atât mai des își îndrepta Gwyn iapa către ferma familiei O´Keefe. În timpul mânării animalelor, găsise un drum mult mai scurt, peste câmpuri, și o vizita pe Helen de mai multe ori pe săptămână. Helen era fericită de aceste vizite. Odată cu înaintarea sarcinii, munca la fermă devenea din ce în ce mai grea și era și mai dificil să meargă călare pe catâr. Abia mai ajungea la Haldon, pentru a bea un ceai cu doamna Candler. Cel mai mult îi plăcea să-și petreacă timpul cu studiul Bibliei în limba maori și cu confecționarea îmbrăcămintei pentru copil.

Desigur că ținea în continuare lecții pentru copiii maori, care o ajutau mult la treabă. Dar în cea mai mare parte a zilei era singură. Asta și fiindcă lui Howard îi plăcea să meargă spre seară la Haldon, să bea o bere și revenea adesea târziu. Din această cauză, Gwyneira era îngrijorată.

– Cum vrei să o înștiințezi pe Matahorua, când începe travaliul? se interesă ea. Nu o să poți în nici un chip să mergi atunci acolo!

– Doamna Candler vrea să mi-o trimită pe Dorothy. Dar nu îmi place... casa este atât de mică, ar trebui să doarmă în grajd. Apoi, după cum știu, copiii se nasc întotdeauna noaptea. Asta înseamnă că Howard este acasă.

– Este sigur? întrebă Gwyneira mirată. Sora mea a născut copilul la prânz.

– Dar durerile trebuie să fi pornit noaptea, declară Helen cu convingere.

Între timp aflase măcar lucrurile de bază despre sarcină și naștere. După ce Rongo Rongo îi povestise într-o engleză stricată cele mai aventuroase povești, Helen își adunase tot curajul și o rugase pe doamna Candler să o lămurească. Ceea ce aceasta făcuse cu cea mai mare obiectivitate. Doar născuse trei băieți, și nu în condițiile cele mai civilizate. Helen știa acum care erau semnele prevestitoare ale nașterii și ce trebuia pregătit.

– Dacă tu crezi. Gwyneira tot nu era convinsă. Dar ar trebui să mai reflectezi la propunerea cu Dorothy. O să supraviețuiască ea câtorva nopți petrecute în grajd. Dar dacă ar trebui să nești copilul de una singură, ai putea muri.

Cu cât se apropia sorocul, cu atât mai mult era Helen dispusă să accepte propunerea doamnei Candler. Asta și fiindcă Howard era din ce în ce mai rar acasă. Starea ei părea să-i creeze un sentiment de penibilitate; era evident că nu mai voia să împartă patul cu ea. Târziu în noapte, când revenea de la Haldon, mirosea a bere și whisky și adesea făcea așa un zgomot la urcarea în pat, încât Helen se îndoia că la nevoie ar fi găsit drumul spre satul maori. Așa că la începutul lui august, Dorothy veni la ea. E drept că doamna Candler refuzase să-i permită lui Dorothy să doarmă în grajd.

– Cu toată dragostea, domnișoară Helen, dar așa ceva nu se poate. Doar văd în ce stare pleacă domnul Howard noaptea spre casă. Iar dumneavoastră sunteți... vreau să spun că el... Cred că duce lipsa împărtirii patului cu o femeie, dacă mă înțelegeți. Dacă ajunge în grajd și găsește acolo o fată...

– Howard este un om de onoare! îl apără Helen pe soțul ei.

– Omul de onoare este și el bărbat, răspunse doamna Candler sec, iar un bărbat beat este primejdios. Dorothy va dormi în casă. Voi vorbi cu domnul Howard.

Helen își făcu griji din cauza acestor discuții, dar se dovedi că nu era cazul. După ce o adusese pe Dorothy, Howard, cu cea mai mare naturalețe, își duse așternutul în grajd și se instală acolo.

– Nu înseamnă nimic pentru mine, spuse el gentil. Am dormit eu și în condiții mai proaste. Iar buna reputație a fetei trebuie păstrată, doamna Candler are dreptate. Să nu ajungă să se clevetească despre ea.

Helen admiră simțul diplomatic al doamnei Candler. E clar, argumentase că Dorothy ar avea nevoie de o doamnă de companie și că nici după naștere nu va putea să se ocupe de ea și de copil, dacă Howard era în casă.

Astfel, în ultimele zile dinaintea nașterii, Helen își împărți așternutul cu Dorothy și de dimineața și până seara trebuia să o liniștească pe fată. Lui Dorothy îi era groaznic de frică de naștere – atât de mult, că Helen ajunsese să bănuiască că mama ei nu murise de vreo boală misterioasă, ci la nașterea unui nefericit frățior.

Gwyneira în schimb era oarecum optimistă și în acea zi cețoasă de la finele lui august, în care Helen se simțea deosebit de rău și de deprimată. Howard plecase încă de dimineață la Haldon; voia să construiască un nou șopron și în sfârșit sosiseră scândurile. Cu siguranță că nu va încărca pur și simplu materialul de construcție și va pleca spre casă, ci va intra în pub pentru o bere și un joc de cărți. Dorothy mulse vaca, pe când Gwyneira îi ținu companie lui Helen. După călăritul prin ceață, îmbrăcămintea îi era umedă și îi era frig. Cu atât mai mult îi făcea bine căldura din căminul lui Helen și ceaiul.

– Matahorua va rezolva, spuse ea, când Helen îi povesti de temerile lui Dorothy. Ah, aș dori să fiu în locul tău! Știu că în acest moment te simți mizerabil, dar ar trebui să vezi, cum o duc eu. Între timp, domnul Gerald face zilnic aluzii și nu este singurul. Și doamnele din Haldon mă privesc atât de... de cercetător, de parcă aș fi o iapă la o paradă a crescătorilor. Iar Lucas pare să fie supărat pe mine. Dacă aș

ști ce fac greșit! Gwyneira se juca cu ceașca de ceai. Era să izbucnească în lacrimi.

Helen își încreți fruntea.

– Gwyn, în această situație o femeie nu poate face nimic greșit! Doar nu îl respingi, nu-i așa? Îl lași să facă!

Gwyn își dădu ochii peste cap.

– Ce crezi! Știu că trebuie să stau liniștită, culcată pe spate. Și sunt prietenoasă, îl îmbrățișez și tot... ce să mai fac?

– Este mai mult decât ceea ce am făcut eu, remarcă Helen. Poate îți trebuie mai mult timp. Ești cu mult mai tânără ca mine.

– Ar trebui să meargă cu atât mai simplu, suspină Gwyn, cel puțin așa zicea mama mea. Poate că totuși Lucas este de vină? Ce înseamnă de fapt „tip fără vlagă"?

– Gwyn, cum poți să!? Helen era îngrozită să audă așa ceva din gura prietenei ei. Nu se spune așa ceva!

– Bărbații o spun când vorbesc de Lucas. Desigur doar dacă el nu-i ascultă. Dacă aș ști ce înseamnă...

Helen se ridică și voia să apuce ceainicul de pe plită. Dar apoi scoase un strigăt și se apucă de pântece.

– Oh nu!

La picioarele lui Helen se întinse o băltoacă.

– Doamna Candler spune că așa începe, articulă ea. Dar este doar unsprezece dimineața. Este atât de penibil... poți să ștergi asta, Gwyn?

Merse ametită spre un scaun.

– Este lichidul amniotic spuse Gwyn. Nu mai fă atâtea figuri, Helen, nu este penibil. Te duc în pat și o trimit pe Dorothy la Matahorua.

Helen se strânse.

– Doare, Gwyn, doare!

– Asta trece imediat susținu Gwyn, o luă pe Helen energic de braț și o duse în dormitor.

Acolo o dezbrăcă, o îmbrăcă cu cămașa de noapte, o mai liniști o dată și alergă la grajd, pentru a o trimite pe Dorothy în satul maori.

Fata izbucni în lacrimi și ieși în fugă din grajd. Era de sperat că merge în direcția bună! Gwyneira se gândi dacă nu ar fi fost mai bine să meargă ea călare, dar surorii ei i-au trebuit ore în șir pentru a naște copilul. Deci nu va merge nici la Helen atât de repede. Iar ea o putea încuraja mai bine, cu siguranță, decât Dorothy, care se tot văita.

Gwyn șterse dușumeaua în bucătărie și făcu ceai proaspăt, pe care-l duse la patul lui Helen. Aceasta avea regulat dureri. Țipa la câteva minute și se crispa. Gwyneira îi luă mâna și vorbi blând cu ea. Între timp, trecuse o oră. Unde era Dorothy cu Matahorua?

Helen nu păru să observe cum trecea timpul, dar Gwyn deveni din ce în ce mai nervoasă. Dacă Dorothy se rătăcise? Abia după mai mult de două ore auzi pe cineva la ușă. Foarte nervoasă, Gwyneira tresări brusc. Dar era doar Dorothy. Tot mai plângea. Și nu o însoțea, după cum sperase, Matahorua, ci Rongo Rongo.

– Nu poate veni! plânse cu sughițuri Dorothy. Nu încă. Ea...

– Mai vine un bebe, explică Rongo liniștită. Și este greu. Este devreme. Mama bolnavă. Trebuie rămas. Ea spus, domnișoara Helen tare, bebe sănătos. Ajut eu.

– Tu? întrebă Gwyn.

Rongo avea doar maximum unsprezece ani.

– Da. Eu deja văzut și ajutat *kuia*. În familia mea mulți copii! spuse Rongo mândră.

Gwyneirei nu i se părea că este ajutorul optim la naștere, dar evident că avea mai multă experiență decât toate celelalte fete și femei, care stăteau la dispoziție.

– Ei bine, ca facem acum, Rongo? se interesă ea.

– Nimic răspunse fata. Așteptăm. Durează ore. Matahorua spus, vine când terminat.

– Este un adevărat ajutor, suspină Gwyneira. Dar bine, să așteptăm.

Nici nu i-ar fi venit altceva în gând.

Rongo avea dreptate. Dura ore în șir. Câteodată era mai rău și Helen țipa la fiecare val de durere; apoi era liniștită, părea chiar să

doarmă minute în șir. Dar spre seară, durerile deveniră mai intense și veniră la intervale mai scurte.

– Asta normal, remarcă Rongo. Pot face gogoși cu sirop?

Dorothy era îngrozită de faptul ca micuța se putea gândi măcar la mâncare, dar Gwyn găsi că ideea nu este rea. Îi era și ei foame și poate o putea convinge și pe Helen să mănânce o îmbucătură.

– Mergi și ajut-o, Dorothy! ordonă ea.

Helen o privi disperată.

– Ce se va întâmpla cu copilul, dacă mor? șopti ea.

Gwyneira îi șterse sudoarea de pe frunte.

– Nu vei muri. Iar copilul va trebui să fie întâi aici, înainte de a ne face griji pentru el. Unde este Howard al tău? Nu ar fi trebuit să fie deja acasă? Ar putea merge la Kiward Station, să spună că întârzii. Cei de acolo își vor face desigur griji!

În pofida durerilor, Helen era să izbucnească în râs.

– Howard? Înainte de a merge el la Kiward Station, ar trebui să cadă Crăciunul și Paștele în aceeași zi. Poate eventual Reti... sau alt copil...

– Nu îi las să se urce pe Igraine. Iar măgarul cunoaște drumul la fel de puțin, ca și copiii.

– Este un catâr... o corectă Helen și gemu. Să nu-i spui măgar, că se supără...

– Știam eu că îl vei iubi. Ia ascultă, Helen, ridic cămașa ta de noapte și mă uit dedesubt. Poate că micuțul se uită deja afară...

Helen neagă din cap.

– Aș fi simțit așa ceva. Dar... dar acum...

Helen se încordă sub un nou val de durere. Își aminti că doamna Candler spusese ceva despre presat, deci încercă și scânci de durere.

– Poate că acum...

Următorul val de durere veni, înainte de a apuca să-și termine vorba. Helen își ridică genunchii.

– Merge mai bine dacă vă lăsați în genunchi, domnișoara Helen, remarcă Rongo cu gura plină. Tocmai intra cu o farfurie plină de

gogoși. Ajută și mișcarea. Fiindcă bebe trebuie să vină în jos, înțelegeți?

Gwyneira o ajută pe Helen, care gemea și protesta, să se ridice. Dar ea nu reuși să facă decât câțiva pași, înainte de a se prăbuși sub valul următor de durere. Gwyn îi ridică puțin cămașa de noapte și văzu ceva întunecat între picioarele ei.

– Vine, Helen, vine! Ce să fac acum, Rongo? Dacă acum scapă, cade pe dușumea!

– Nu cade așa repede afară, observă Rongo și își mai îndesă o gogoașă în gură. Hm, bun. Poate domnișoara Helen să mănânce, când bebe a sosit.

– Vreau din nou în pat! se văită Helen.

Gwyneira o ajută, deși nu i se părea că este un lucru prea înțelept. Procesul era vizibil mai rapid când Helen stătuse în picioare sau în genunchi.

Dar apoi nu mai avea timp să se gândească. Helen mai strigă o dată puternic, și micul vârf al capului, pe care-l văzuse Helen, se transformă într-un căpșor de bebeluș, care se împinse spre afară. Gwyneira își aminti de acele multe fătări ale oilor, pe care le observase într-ascuns și la care păstorul ajuta. Asta nu putea strica nici aici. Prinse cu curaj capul și trase, pe când Helen gâfâi și țipă sub următorul val de durere. Împinse capul afară, iar Gwyneira trase, văzu umerii – apoi copilul era afară și Gwyn privi o fețișoară boțită.

– Acum tăiat, spuse Rongo degajată. Tăiat cordon. Copil frumos, domnișoara Helen, băiat!

– Un băiețel? gemu Helen și încercă să se ridice. Adevărat?

– Așa arată... fu de părere și Gwyn.

Rongo apucă un cuțit, pe care îl pregătise în prealabil și tăie cordonul ombilical.

– Acum trebuie să răsufle!

Bebelușul nu numai că respira, dar începu chiar să țipe.

Gwyneira radia. Arată de parcă ar fi sănătos!

– Sigur sănătos... eu spus, sănătos... – Vocea venea de la ușă. Matahorua, *tohunga* tribului maori, intră. Pentru a se apăra de frig și

umezeală, își înfășurase corpul într-o pătură, pe care o fixase cu un cordon. Multele ei tatuaje erau mai vizibile ca altă dată, fiindcă bătrâna era palidă din cauza frigului, poate și din cauza oboselii. Mie pare rău, dar alt bebeluș...

– Este și celălalt bebeluș sănătos? întrebă Helen sleită.

– Nu. Murit. Dar mama trăiește. Tu fiu frumos!

Matahorua preluă conducerea în camera lăuzei. Îl șterse pe micuț și o puse pe Dorothy să încălzească apa pentru o baie. Dar mai întâi puse bebelușul în brațele lui Helen.

– Micuțul meu fiu... șopti Helen. Cât este de micuț... îl voi numi Ruben, după tatăl meu.

– Nu are și Howard un cuvânt de spus? întrebă Gwyneira. În cercurile ei era obiceiul ca tatăl să dea numele, măcar la băieți.

– Unde este Howard? întrebă Helen cu dispreț. Știa că în zilele acestea urma să vină copilul. Dar în loc să stea cu mine, stă la cârciumă și bea banii pe care i-a câștigat cu berbecii săi. Nu are dreptul să-i dea fiului meu un nume!

Matahorua încuviință din cap.

– Corect. Este fiul tău.

Gwyneira, Rongo și Dorothy îmbăiară bebelușul. În sfârșit, Dorothy se oprise din plâns și nu mai putea să se satură privind copilul.

– Este așa de dulce, domnișoară Gwyn! Ia uitați-vă, râde deja!

Gwyneira se gândi mai puțin la strâmbăturile pe care le făcea micuțul ca la procesul nașterii. În afară de faptul că a durat mai mult, nu s-a deosebit cu nimic de nașterea mânjilor sau a mieilor, nici cele ce au urmat nașterii. Matahorua o sfătui pe Helen, să îngroape placenta într-un loc deosebit de frumos și să sădească un pom.

– *Whenua* cu *whenua* – pământ, spuse ea.

Helen promise să se conformeze tradiției, pe când Gwyneira se gândea în continuare.

Dacă nașterea unui pui de om se desfășoară asemănător cu cea a animalelor, acest lucru era valabil, probabil, și pentru zămislire.

Gwyneira se înroși dacă își imagina procesul respectiv, dar acum bănuia destul de exact ce nu mergea cum trebuie la Lucas...

În cele din urmă, Helen, fericită, stătea întinsă în patul cu așternuturile schimbate, cu bebelușul în brațe. Acesta băuse deja – Matahorua insistase să îl pună la sân, deși procedeul îi era penibil. Ar fi preferat să crească copilul cu lapte de vacă.

– Este bun pentru bebeluș. Lapte de vacă este pentru vițel, declară Matahorua categoric.

Încă o paralelă cu animalele. Gwyn învățase mult în această noapte.

Între timp, Helen găsi timp să se ocupe și de alții. Gwyn fusese minunată. Ce ar fi făcut fără ajutorul ei? Dar acum avea ocazia să se revanșeze puțin.

– Matahorua, se adresă ea lui *tohunga*. Aceasta este prietena mea, de care am vorbit nu de mult. Cea cu...cu...

– Care crede că nu primește bebe? întrebă Matahorua și îi aruncă lui Gwyn o privire cercetătoare, se uită la piept, la pântece. Ceea ce văzu, păru să-i placă. Da, da spuse ea în cele din urmă. Frumoasă femeie. Sănătoasă. Poate avea mulți bebeluși, buni bebeluși...

– Dar încearcă de atâta timp... spuse Helen cu dubiu în glas.

Matahorua dădu din umeri.

– Încearcă cu alt bărbat, o sfătui ea degajată.

Gwyneira se întreba, dacă era cazul să meargă acum acasă. Era de mult întuneric, rece și cețos. Pe de altă parte, Lucas și ceilalți o să se teamă de moarte dacă va lipsi pur și simplu. Și ce va spune Howard O´Keefe când va apărea beat acasă și va găsi o Warden în casa sa?

Răspunsul la această întrebare se contura deja. În grajd se mișca cineva. E drept că Howard nu ar fi bătut la ușă în propria lui casă. Acest vizitator însă se anunța cum se cuvine.

– Deschide, Dorothy! comandă Helen mirată.

Gwyn era deja la ușă. Oare venise Lucas să o caute? Îi povestise de Helen, iar el reacționase foarte prietenos, chiar își exprimase

dorința de a o cunoaște pe prietena lui Gwyn. Animozitatea dintre cei din neamul Warden și cei din neamul O´Keefe păru să nu însemne nimic pentru el.

Dar în fața ușii nu se afla Lucas, ci James McKenzie.

Ochii lui străluciră când o văzu pe Gwyn. Ori trebuie să fi văzut încă din grajd că se află aici. Doar Igraine aștepta acolo.

– Domnișoară Gwyn! Slavă Domnului că v-am găsit!

Gwyn simți cum se înroșește în obraji.

– Domnule James... intrați. Ce drăguț să veniți după mine.

– Este drăguț că vin să vă iau? întrebă el supărat. Vorbim aici de o invitație la ceai? Cum v-ați gândit să lipsiți toată ziua? Domnul Gerald este înnebunit de grijă și ne-a supus pe toți unor interogări penibile. Eu am povestit ceva de o prietenă la Haldon, pe care o vizitați poate. Și am venit încoace, înainte ca el să trimită pe cineva la doamna Candler și să afle...

– Sunteți un înger, James! Gwyneira radia, neimpresionată de tonul de dojană din voce. De neînchipuit, dacă ar ști că am ajutat să vină pe lume fiul celui mai mare dușman al său. Veniți! Faceți cunoștință cu Ruben O´Keefe!

Helen se simți penibil când Gwyn îl conduse pe acest bărbat necunoscut în cameră, dar McKenzie se purtă foarte cuviincios, salută amabil și se arătă entuziasmat de micul Ruben. Gwyneira văzuse deja mai des această strălucire pe fața lui. McKenzie păru de fiecare dată entuziasmat când ajuta să vină pe lume unui miel sau unui mânz.

– Ați făcut asta singură? întrebă el cu admirație.

– Helen a avut și ea un aport neesențial, spuse Gwyn râzând.

– Ați făcut în orice caz o treabă bună! James radia. Amândouă! Dar acum aș dori să vă conduc acasă, domnișoară Gwyn. Ar fi mai bine și pentru dumneavoastră, doamnă... I se adresă lui Helen. Soțul dumneavoastră...

– Nu ar fi încântat că o Warden a moșit nașterea fiului său. Helen aprobă. Îți mulțumesc de mii de ori, Gwyn!

– Oh, cu plăcere. Poate te poți revanșa vreodată.

Gwyneira i făcu cu ochiul. Nu știa de ce era acum mult mai optimistă în privința unei viitoare sarcini. Dar toate acele cunoștințe noi îi dăduseră aripi. Acum, fiindcă cunoștea problema, va găsi o soluție.

– Am înșeuat deja calul, domnișoară Gwyn, o zori James. Chiar ar trebui...

Gwyneira zâmbi. Să ne grăbim ca să se liniștească socrul meu! spuse ea voioasă și își aduse aminte că Lucas nu spusese nici o vorbă despre Lucas. Soțul ei nu-și făcea griji?

Matahorua se uită după Gwyn când aceasta ieși după McKenzie.

– Cu acest bărbat copil bun, remarcă ea.

9

– O idee încântătoare a domnului Warden, să dea o sărbătoare în grădină, nu-i așa? spuse doamna Candler.

Gwyneira tocmai îi adusese invitația pentru sărbătoarea Anului Nou. Deoarece schimbarea de an se întâmplă în Noua Zeelandă în plină vară, se ținea sărbătoarea în grădină, cu un foc de artificii la miezul nopții ca punct culminant.

Helen dădu din umeri. Ca întotdeauna, nu primiseră nici ea, nici soțul ei invitație, dar Gerald nu îi va onora nici pe ceilalți mici fermieri cu așa ceva. Nici Gwyneira nu dădea impresia că ar împărtăși acest entuziasm. Ca și până acum, se simțea copleșită de conducerea gospodăriei de la Kiward Station, iar o sărbătoare presupunea noi performanțe organizatorice la cel mai înalt nivel. Ori acum ea era preocupată să-l facă pe micul Ruben să râdă, strâmbându-se la el și gâdilindu-l. Fiul lui Helen împlinise între timp patru luni, iar catârul Nepumuk legăna mama și copilul în vizite ocazionale la oraș. În săptămânile ce urmară nașterii, Helen nu îndrăznise așa ceva și ajunsese să fie din nou destul de însingurată, dar cu bebelușul izolarea la fermă nu mai era așa greu de suportat. La început, micul Ruben o solicita douăzeci și patru de ore și ea era entuziasmată de fiecare dintre manifestările lui. Se dovedi că nu e un copil dificil. Deja la patru luni dormi de cele mai multe ori toată noaptea – cel puțin atunci când putea rămâne în patul mamei sale. Lui Howard nu-i

plăcea acest lucru; ar fi vrut să reia „distracțiile" nocturne cu Helen. Dar de îndată ce se apropia de ea, Ruben țipa tare și continuu. Lui Helen mai să-i frângă inima, dar era destul de ascultătoare să stea totuși nemișcată și să aștepte până termina Howard. Abia după aceea se ocupa de bebeluș. Dar lui Howard nu-i plăceau nici ilustrația sonoră, nici crisparea evidentă, nici nerăbdarea lui Helen. De cele mai multe ori se retrăgea de cum începea să plângă Ruben, iar dacă venea târziu acasă și vedea că bebelușul este în brațele lui Helen, dormea în grajd. Din această cauză, Helen avea mustrări de conștiință, dar îi era totuși recunoscătoare lui Ruben.

Peste zi, copilul nu țipa aproape niciodată, ci stătea cuminte în coșulețul său, în timp ce Helen făcea lecții cu copiii maori. Dacă nu dormea tocmai, privea atât de serios și atent la învățătoare, de parcă ar fi înțeles despre ce este vorba.

– Va deveni profesor, spuse Gwyneira râzând. Îți seamănă leit, Helen!

Cel puțin în ceea ce privește exteriorul nu greșea. Ochii albaștri ai lui Ruben deveniră cu timpul cenușii, ca ai lui Helen, iar părul păru că se închide, ca a lui Howard, dar era drept, nu cârlionțat.

– Îi seamănă tatălui meu! decise Helen. După el a primit și numele. Dar Howard este ferm hotărât că îl va face fermier, în nici un caz reverend.

Gwyneira chicoti.

– S-au înșelat și alții. Gândește-te la domnul Gerald și Lucas al meu!

Gwyn își aduse aminte de această discuție în timp ce împărțea invitații la Haldon. Petrecerea Anului Nou în acest fel nu era ideea lui Gerald, ci a lui Lucas – dar născută din intenția de a-l ocupa pe Gerald și de a-l satisface. Lucrurile mergeau prost la Kiward Station și cu fiecare lună în care Gwyn nu rămânea gravidă, păreau să se înrăutățească. La lipsa progeniturii, Gerald reacționa agresiv, chiar dacă știa care dintre cei doi soți trebuia învinovățit. Gwyneira avea o atitudine reținută, între timp putea să țină într-o oarecare măsură

frâiele gospodăriei și astfel nu prea îi oferea lui Gerald motiv de a o ataca. Apoi mai intuia bine și toanele sale. Dacă deja de dimineață critica prăjiturile – și bea după ele whisky, nu ceai, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des –, ea dispărea la grajduri și își petrecea toată ziua cu câinii și oile decât să fie paratrăsnetul proastei lui dispoziții. Pe Lucas, furia tatălui său îl lovea din plin și aproape totdeauna pe neașteptate. Ca și înainte, tânărul trăia în lumea sa proprie, dar Gerald îl smulgea din ce în ce mai lipsit de scrupule din această lume și îl îmboldea să se facă folositor la fermă. Merse atât de departe că o dată rupsese o carte, cu care îl găsise pe Lucas în camera sa, deși ar fi trebuit să supravegheze tunsul oilor.

– Trebuie doar să numeri, fir ar să fie! spumega Gerald. Altfel oierii socotesc greșit! În hambarul numărul trei tocmai s-au bătut doi indivizi, fiindcă amândoi cereau plata tunderii a o sută de oi, și nu poate să-i împace nimeni, fiindcă nimeni nu a comparat cifrele! La hambarul numărul trei erai tu responsabil, Lucas! Acum vezi cum rezolvi problema!

Gwyneira ar fi preluat cu plăcere hambarul numărul trei, dar ea, în calitate de gospodină, avea obligația de a asigura hrana, nu de a supraveghea muncitorii sezonieri, care erau angajați la tunsul oilor. De aceea, aprovizionarea bărbaților era excelentă: Gwyneira tot apărea cu răcoritoare, fiindcă nu se sătura să privească munca oierilor. Acasă, la Silkham, tunsul oilor era o treabă făcută în tihnă, cele câteva sute de oi erau tunse de însăși ciobanii lor în câteva zile. Aici era vorba de a tunde câteva mii de oi, care erau aduse de la pășunile îndepărtate și erau înghesuite într-un loc strâmt. Astfel, tunsul deveni o muncă în acord, făcută de specialiști. Cele mai bune grupe de lucru tundeau opt sute de oi pe zi. La fermele mari, cum era și Kiward Station, se făceau totdeauna și concursuri – iar James McKenzie era în acest an pe cale să câștige concursul! Era foarte strâns aproape de un tunzător de elită din hambarul numărul unu, și asta, deși nu numai că tundea și el, dar mai supraveghea și tunzătorii din hambarul doi. Când venea Gwyneira, îl degreva de această treabă și îi ținea astfel spatele liber. Prezența ei păru că-i dă aripi; foarfeca sa se deplasa atât

de repede și aluneca peste corpurile oilor, că animalele abia apucau să behăie a protest împotriva acestui tratament dur.

Lucas găsea că o asemenea tratare a oilor este barbarism. Suferea când animalele erau prinse, aruncate pe spate și tunse repede ca fulgerul, operație la care, atunci când un tunzător nu avea experiență sau când oaia se zbătea prea tare, se mai întâmpla să fie tăiată și pielea. Apoi, Lucas nu putea suporta mirosul intens de lanolină, care pusese stăpânire pe aerul din hambarele în care se tundeau oile; în loc ca după tuns să mâne oile printr-o baie, care curăța rănile mici și distrugea paraziții, el tot lăsa să-i scape câte o oaie.

– Câinii nu-mi dau ascultare, se apără el împotriva unui nou atac de furie al tatălui său. Ascultă de McKenzie, dar dacă strig eu după ei...

– După acești câini nu se strigă, Lucas, ci se fluieră! explodă Gerald. Sunt doar trei sau patru fluierături. Ar fi trebuit să le înveți până acum. Doar faci atâta caz de muzicalitatea ta!

Lucas se retrase jignit.

– Tată, un gentleman...

– Să nu-mi spui că un gentleman nu fluieră! Aceste oi îți finanțează pictura, cântatul la pian și așa numitele tale studii...

Gwyneira, care auzise din întâmplare discuția, se refugie în următorul hambar. Ura ca Gerald să îl certe pe soțul ei în fața ei – și era și mai rău, dacă se aflau de față ca martori McKenzie sau muncitorii de la fermă. Gwyneirei, totul îi era penibil și păru să aibă un efect negativ asupra „încercărilor" lor nocturne, care eșuau din ce în ce mai des. Între timp, Gwyneira încerca să privească eforturile lor comune doar sub aspectul perpetuării speciei, fiindcă în final nu era altceva decât ceea ce se întâmpla între armăsar și iapă, dar nu-și făcea iluzii: trebuia să fie ajutată de întâmplare. Începu să se gândească la alternative și îi tot venea în minte bătrânul berbec al tatălui ei, care fusese scos din efectiv din cauza slabei prestații în fertilizarea oilor.

– Încearcă cu alt bărbat, îi spusese Matahorua.

Dar de îndată ce-i veneau în minte aceste cuvinte, avea mustrări de conștiință. Era cu totul de neconceput, ca o Silkham să-și înșele bărbatul.

Și acum era petrecerea din grădină. Lucas se dedica total pregătirilor. Planificarea focului de artificii de exemplu necesita zile întregi, pe care le petrecea aplecat peste cataloage de specialitate, pentru a face apoi comanda la Christchurch. Preluă și amenajarea grădinii și aranjarea meselor și a scaunelor. Se renunțase la un banchet mare, în schimb se frigeau miei și oi la foc deschis, și pe piatră, după tradiția maori legume, carne de păsări și scoici. Pe mese lungi se aflau salate și alte garnituri, care se serveau oaspeților la cerere. Kiri și Moana se pricepeau între timp la această muncă; vor purta din nou acele uniforme drăguțe care fuseseră făcute pentru nuntă. Gwyneira se rugă de ele să încalțe pantofi.

În rest nu se băgă în pregătiri; era un act de curaj pe o sârmă de balans la mare înălțime să iei hotărâri, trecând peste tată și fiu. Lucas savura pregătirea petrecerii și spera să-i fie apreciate eforturile. Gerald în schimb găsea eforturile fiului său ca fiind „lipsite de bărbăție" și ar fi preferat să lase totul în sarcina lui Gwyn. Nici muncitorii nu știură să aprecieze eforturile casnice ale lui Lucas, ceea ce nu-i scăpă nici Gwyneirei, nici lui Gerald.

La întrebarea lui McKenzie unde ar putea fi Lucas, Poker răspunse:

– Molâul împăturește șervețele.

Gwyneira se prefăcu a nu înțelege. Între timp avea idei destul de clare despre ce înseamnă cuvântul „coadă molâie", dar nu-și putea explica din ce deduceau bărbații de la grajd eșecul lui Lucas în pat.

În ziua petrecerii, grădina de la Kiward Station strălucea în toată splendoarea. Lucas comandase lampioane, iar maori puseseră făclii. Când sosiseră oaspeții, fusese destulă lumină ca să se poată vedea straturile de trandafiri, gardurile vii, tăiate ca lumea, și drumurile

întortocheate și porțiunile de pajiște amenajate după modelul artei englezești clasice de aranjament. Gerald organizase și o nouă întrecere de câini – de data aceasta nu numai pentru a se mândri cu cunoștințele de pomină ale câinilor lui, dar și ca un fel de reclamă. Erau de vânzare primii descendenți ai lui Daimon și Dancer, iar crescătorii de oi din împrejurimi plăteau prețurile cele mai mari pentru câinii de rasă Border Collies. Chiar și corciturile cu vechii câini ciobănești ai lui Gerald erau căutate. Pentru realizarea unei demonstrații perfecte, oamenilor lui Gerald nu le mai trebuia ajutor din partea Gwyneirei și a lui Cleo. La semnul fluierat a lui McKenzie, tinerii câini mânau oile fără nici o dificultate, pe tot parcursul. Astfel rochia elegantă a Gwyneirei, un vis din mătase albastră ca cerul, cu aplicații de broderii aurii, rămase curată, iar Cleo urmărea cele ce se întâmplau de la margine, scâncind jignită. Puii ei erau înțărcați, iar cățelușei îi era dor de muncă. Dar astăzi era iar exilată la grajduri. La petrecerea sa, Lucas nu dorea prezența unor câini care să se joace pe acolo, iar Gwyneira era cu totul prinsă de întreținerea oaspeților. Dar plimbarea ei prin mulțime și discuțiile prietenoase cu doamnele din Christchurch semănau din ce în ce mai mult cu trecerea prin furcile caudine. Simțea că era observată și că oaspeții priveau cu un amestec de curiozitate și compasiune la talia ei, în continuare zveltă. La început se auzi doar din când în când o observație, dar apoi bărbații, mai ales Gerald, băură din ce în ce mai mult whisky și limba li se slobozi.

– Ei, lady Gwyneira, sunteți căsătorită deja de un an! se auzi lordul Barrington. Ce se aude despre urmași?

Gwyneira nu știa ce să răspundă. Se înroși la fel de mult, ca și tânărul viconte, căruia îi era penibilă atitudinea tatălui său. Acesta încercă imediat să schimbe subiectul și o întrebă pe Gwyneira de Igraine și de Madoc, de care își amintea cu plăcere. Până acum nu găsise în noua patrie nici un cal asemănător. Imediat, Gwyneira se învioră. Avuseseră succes cu creșterea cailor și i-ar fi vândut cu plăcere tânărului Barrington un mânz. Astfel, prinse ocazia de a scăpa

de lordul Barrington, ducându-l pe viconte la păşune. Igraine îi dăruise viaţă unui mânz mascul negru, de mare frumuseţe şi Gerald adusese caii aproape de casă, ca oaspeţii să-i poată admira.

Lângă padocul în care păşteau iepele şi mânjii, McKenzie tocmai supraveghea pregătirile pentru petrecerea personalului. Angajaţii de la Kiward Station mai aveau de lucru, dar după terminarea mesei şi deschiderea balului, puteau şi ei să se amuze. Gerald, generos, le pusese la dispoziţie două oi, bere şi whisky din belşug; acum se aprindeau şi aici focurile, pentru a găti carnea.

McKenzie îi salută pe Gwyn şi pe viconte, iar Gwyneira se folosi de prilej să-l felicite pentru concursul reuşit.

– Cred că domnul Gerald a vândut astăzi deja cinci câini, spuse ea cu multă apreciere.

McKenzie îi răspunse la zâmbet.

– Cu toate acestea nu se compară cu show-ul lui Cleo a dumneavoastră, domnişoară Gwyn. Dar mie îmi lipseşte şarmul conducătoarei câinelui...

Gwyn întoarse capul. Avea iar acea strălucire în ochi, care pe de o parte îi plăcea, dar pe de altă parte îi dădu un sentiment de nesiguranţă. Dar cum de-i făcea complimente aici, de faţă cu vicontele? Aşa ceva nu prea se cădea.

– Data viitoare să îmbrăcaţi o rochie de mireasă! încercă Gwyn să devieze tema spre ridicol.

Vicontele râse în hohote.

– Este îndrăgostit de dumneavoastră, lady Gwyn! chicoti el cu toată obrăznicia celor cincisprezece ani ai săi. Vedeţi să nu-l provoace soţul dumneavoastră!

Gwyneira privi sever spre băiat.

– Nu vorbiţi asemenea tâmpenii, viconte! Ştiţi cât de repede se răspândesc clevetirile! Dacă apare un astfel de zvon...

– Nici o grijă! La mine secretul dumneavoastră este în siguranţă! Drăcuşorul râse. De altfel aţi tăiat între timp un şliţ în rochia de călărie?

Gwyneira era bucuroasă când, în sfârșit, începu dansul, astfel că era scutită de obligația de a face conversație. Condusă ca întotdeauna perfect de către Lucas, plutea peste parchetul de dans, pus chiar în acest scop în grădină. Muzicanții angajați special de Lucas, erau de data aceasta mai buni decât cei de la nuntă. Dar astfel, selecția dansurilor era și mai convențională. Gwyn era aproape invidioasă când auzi din direcția petrecerii organizate pentru angajați melodii vesele. Tocmai cânta cineva la vioară – nu totdeauna corect, dar măcar cu avânt.

Gwyneira dansă cu cei mai importanți oaspeți, unul după altul. Drept este că de data aceasta era scutită de a dansa cu Gerald; acesta era de mult prea beat pentru a se putea ține drept în timpul valsului. Petrecerea era un succes total; totuși, Gwyneira spera că se va termina cât mai repede. Ziua fusese lungă, iar mâine trebuiau distrați oaspeții de dimineața și până cel puțin la prânz. Cei mai mulți vor rămâne până poimâine. Dar Gwyn mai trebuia să reziste cât timp ținea jocul de artificii, înainte de a se putea retrage. Lucas se scuzase cu aproape o oră înainte și mersese să mai verifice o dată construcțiile. Tânărul Hardy Kennon urma să îl ajute, dacă nu se îmbătase deja prea tare. Gwyneira controlă rezervele de șampanie. Witi aducea sticlele din patul de gheață, în care fuseseră depozitate până atunci.

– Sper să nu împușcat pe careva, spuse el îngrijorat.

Pocnetul dopurilor la deschiderea sticlelor de șampanie îl enerva pe servitorul maori.

– Este cu totul lipsit de primejdie, Witi! îl liniști Gwyn. Dacă faci mai des...

– Da, da... dacă ar avea mai de... des motiv! Era Gerald, care mergea clătinându-se spre bar pentru a deschide o nouă sticlă de whisky. Dar tu nu ne dai nici... nici un motiv de a sărbători, prințesa mea din We... Welles! Am crezut că nu ești atât de pudică, ar... arăți de parcă ai avea foc cât zece muieri și de parcă ai putea să-l pui pe jar chiar și pe Lu... Lucas, acest ble... acest bloc de gheață! se corectă

Gerald în ultima clipă, privind șampania. Dar acum a tre... trecut un an, Gwyn... Gwyneira, și tot nu vine nepotul...

Gwyn respiră ușurată când Gerald fu întrerupt de o rachetă de artificii, care urcă șuierând spre cer – o împușcătură de verificare pentru spectacolul ce va urma. Witi lăsă să pocnească dopurile, închizând totuși speriat ochii. Gwyneira își aminti într-o străfulgerare de cai. Igraine și celelalte iepe nu asistaseră niciodată la un foc de artificii, iar padocul era relativ mic. Ce se întâmpla dacă animalele intrau în panică?

Gwyneira privi spre ceasul mare, care fusese special adus în curte și pus într-un loc la vedere. Poate că mai avea timp să ducă caii în grajd. Îi venea să-și dea palme că nu i-a dat lui McKenzie mai devreme dispoziții în acest sens. Murmurând scuze, Gwyn se strecură prin mulțimea oaspeților și fugi spre grajd. Dar padocul din fața lor era gol, McKenzie tocmai scotea ultima iapă. Inima Gwyneirei tresări. Oare chiar îi citea gândurile?

– Mi se părea că animalele au devenit neliniștite, așa că m-am gândit să le duc înăuntru, spuse James, când Gwyn îi deschise lui și iepei ușa de la grajd.

Cleo sări bucuroasă în sus, pe lângă stăpâna ei.

Gwyn zâmbi.

– Ciudat, m-am gândit la același lucru.

McKenzie o privi gânditor și șugubăț totodată.

– Ar trebui să ne gândim de unde vine acest lucru, spuse el. O înrudire a sufletelor poate? În India există credința în metempsihoză. Cine știe, poate că în ultima viață am fost...

Se prefăcu că se gândește intens.

– Ca buni creștini, nu ar trebui să vorbim deloc despre așa ceva, îl apostrofă Gwyn cu severitate, dar James râse.

În bună înțelegere, încărcară ieslele cailor cu fân, iar Gwyn îi mai aruncă lui Igraine câțiva morcovi. După aceasta, rochia ei nu mai arăta prea bine. Gwyn o privi cu părere de rău. Ei da, la lumina felinarelor nu va observa nimeni.

– Sunteți gata aici? Atunci ar trebui poate să urez personalului un An Nou fericit, dacă tot sunt aici.

James zâmbi.

– Poate aveți timp de un dans? Când se aprinde marele foc de artificii?

Gwyn dădu din umeri.

– La ora douăsprezece, după ce s-a liniștit agitația. Zâmbi. Mai bine zis, când fiecare i-a urat fiecăruia tot norocul din lume, chiar dacă, poate, nici nu dorește acest lucru.

– Ei, ei, domnișoară Gwyn, așa cinică astăzi? Doar este o petrecere minunată!

James o privi cercetător. Gwyn cunoștea între timp și aceste priviri – și chiar și acestea o treceau prin tot corpul.

– Asezonat cu o bună porție de bucurie de necazul altuia! suspină ea. În zilele următoare își vor rupe cu toții gura, iar domnul Gerald mai și înrăutățește situația – cu discursurile, pe care le ține!

– Cum așa, bucurie de necazul altuia? întrebă James. Kiward Station înflorește. Din profitul pe care îl face de data aceasta domnul Gerald poate da în fiecare lună o astfel de petrecere! De ce este în continuare nemulțumit?

– Să nu vorbim despre asta... murmură Gwyn. Să începem anul cu ceva îmbucurător. Spuneați ceva despre dans? Dacă nu este vals...

McAran cânta la vioară un dans irlandez, jig. Doi servitori maori băteau toba, ceea ce nu prea se potrivea, dar evident că era distractiv. Poker și Dave dansau cu fetele maori. Moana și Kiri, chicotind, se lăsau conduse prin dansurile pe care nu le cunoșteau. Lui Gwynweira, celelalte perechi care dansau îi erau necunoscute sau aproape necunoscute. Erau servitorii oaspeților de vază. Camerista englezoaică a lui lady Barrington se uita dezaprobatoare când oamenii de la Kiward Station o întâmpinară pe Gwyneira cu urale. James îi întinse mâna, pentru a o conduce pe „ringul" de dans. Gwyn o apucă și simți din nou acel șoc blând, care îi provoca valuri de emoții – ca de fiecare dată, când o atingea James. El râse, o sprijini când ea se dezechilibră

puțin. Apoi se înclină în fața ei – dor atâta avea în comun acest dans cu valsurile pe care le tot dansase adineauri până la saturație.

She is handsome, she is pretty, she is the Queen of Belfast City! Poker și alți câțiva bărbați cântau și ei melodia, pe când James o învârti pe Gwyneira până o ameți. Și de fiecare dată când zbura dintr-un vârtej plin de elan în brațele sale, ea văzu aceeași lucire în ochii săi, admirația și... și ce? Dorință nestăpânită?

În mijlocul dansului, racheta care anunța începerea Anului Nou se ridică la cer –, iar apoi se desfășură jocul de artificii. Bărbații din jurul lui McAran se opriră din cântatul jigului și Poker intonă *Old long syne*. Toți ceilalți imigranți începură să cânte, iar maori, mai mult cu entuziasm, decât corect, le ținură isonul. Dar James și Gwyneira nu aveau nici urechi pentru cântec, nici ochi pentru focul de artificii. Muzica încetase când se ținuseră de mână și acum încremeniseră în acea mișcare. Nici unul nu voia să-i dea drumul celuilalt. Parcă stăteau pe o insulă, departe de zgomot și de râsete. Exista doar el, exista doar ea.

În cele din urmă, Gwyn se desprinse. Nu dorea să piardă minunea, dar știa că aici nu avea voie să se împlinească.

– Ar trebui... să vedem de cai, spuse ea foarte slab.

James îi ținea mâna în drum spre grajduri.

Înainte de intrare el o reținu o clipă.

– Priviți! șopti el. Nu am văzut încă niciodată așa ceva. Ca o ploaie de stele!

Focul de artificii al lui Lucas era spectaculos. Dar Gwyn vedea doar stelele din ochii lui James. Ceea ce făcea aici era o prostie, era interzis și deloc ceea ce se cuvenea. Dar totuși se sprijini de umărul său.

James îi îndepărtă blând părul de pe față; se desprinsese în timpul dansului sălbatic. Degetele sale trecură ușor, ca o pană, peste obrajii ei, de-a lungul buzelor...

Gwyneira luă o hotărâre. Era Anul Nou. Oamenii aveau voie să se sărute. Deci se ridică cu atenție în vârful picioarelor și îl sărută pe James pe obraz.

– Un An Nou fericit, domnule James, spuse ea încet.

McKenzie o luă în brațe, încet, tandru – Gwyn s-ar fi putut elibera oricând, dar nu o făcu. Nici atunci când buzele sale le găsiră pe ale ei. Gwyneira se deschise cu pasiune și naturalețe sărutului. Era un sentiment de parcă ar fi ajuns acasă – un acasă, unde o aștepta o lume plină de minuni și de surprize.

Când el îi dădu drumul, era ca vrăjită.

– Un An Nou fericit, Gwyneira, spuse James.

Reacția oaspeților în timpul petrecerii și nu în ultimul rând ieșirile lui Gerald o întăriră pe Gwyneira în hotărârea de a ajunge la o sarcină și fără aportul lui Lucas. Desigur că acest lucru nu avea nimic de făcut cu James și cu sărutul de la miezul nopții – acela fusese o scăpare, a doua zi nici Gwyn nu știa ce o apucase. Din fericire, McKenzie se comportă ca întotdeauna.

Chestiunea cu sarcina o va aborda fără nici un sentimentalism. Ca și creșterea animalelor. Se forță să nu izbucnească în râsul acela prostesc, isteric. Nu era cazul de prostie acum. Trebuia judecat la rece cine ar fi putut să devină tatăl copilului. Era pe de o parte o chestiune de discreție, dar mai ales de genetică. Wardenii, mai ales Gerald, în nici un caz nu aveau voie să aibă dubii că moștenitorul era din neamul lor. La Lucas, problema se punea altfel, dar dacă era rezonabil, va tăcea. Gwyneira nu-și făcea griji în privința aceasta. Îl cunoscuse pe soțul ei ca pe un individ extrem de prevăzător, rigid și care nu poate fi împovărat, dar niciodată nu se arătase a fi lipsit de judecată. Apoi era în interesul lui strict să înceteze aluziile și tachinările la adresa lui și a soției sale.

Gwyneira începu deci să judece lucid, cum ar arăta copilul ei și al lui Lucas. Mama și toate surorile ei erau roșcate; deci asta se moștenea. Lucas era blond deschis, dar James brunet... însă și Gerald era brunet. Și avea ochi căprui. Deci dacă copilul i-ar semăna lui James, se putea susține că îi seamănă bunicului.

Ochii: albastru și cenușiu... și căprui, dacă se lua în considerare și Gerald. Statura... se potrivea. James și Lucas erau aproximativ la fel

de înalți, Gerald cu mult mai scund și mai îndesat. Și ea era cu mult mai mică. Dar va fi cu siguranță un băiat și sigur că îi va semăna tatălui său. Acum trebuia doar să-l facă pe James... dar de ce adică James? Gwyneira hotărî să mai amâne puțin decizia. Poate că mâine inima nu îi va mai bate așa de tare când se gândea la James McKenzie.

A doua zi ajunse la concluzia că în afară de James nu putea intra nimeni în discuție să devină tatăl copilului ei. Sau poate un străin? Se gândi la „lonesome cowboys" din romanele de două parale. Aceștia veneau și plecau și nu ar fi aflat niciodată de existența copilului, dacă li s-ar oferi undeva, în fân... Un tunzător de oi poate? Nu, de așa ceva nu ar fi fost în stare. Afară de aceasta, tunzătorii reveneau o dată pe an. De neînchipuit dacă bărbatul ar fi pălăvrăgit și s-ar fi mândrit cu faptul că s-a culcat cu stăpâna de la Kiward Station. Nu, nu putea fi vorba de așa ceva. Îi trebuia un bărbat cunoscut, înțelegător, discret, care în plus lăsa moștenire copilului doar trăsături de caracter pozitive.

Gwyneira luă încă o dată în considerare toți pretendenții. Sentimentele, încercă ea să-și impună, nu au nici o relevanță.

Alegerea ei se opri la James.

10

– Deci mai întâi... Nu sunt îndrăgostită de dumneavoastră!

Gwyneira nu știa dacă era un început bun, dar îi scăpase când în sfârșit era singură cu James McKenzie. De la petrecere trecuse cam o săptămână. Ultimii oaspeți plecaseră abia ieri, iar astăzi Gwyneira putea în sfârșit să iasă călare. Lucas începuse un nou tablou. Grădina plină de culori îl inspirase și lucra acum la o scenă festivă. În ultimele zile Gerald aproape că doar băuse, iar acum dormea, să-i treacă beția – iar McKenzie plecase în munți, pentru a duce înapoi oile care fuseseră aduse pentru programul de prezentare. În ultima săptămână, câinii trebuiră să-și dovedească în repetate rânduri destoinicia și cinci oaspeți cumpăraseră în total opt cățelandri. Copiii lui Cleo nu erau printre ei, ci rămăseseră pentru creștere la Kiward Station și o însoțeau acum pe mama lor la mânatul oilor. E drept că se mai încurcau în propriile picioare, dar talentul lor era de netăgăduit.

James se bucurase când Gwyneira i se alăturase la mânatul oilor. Dar deveni atent când ea călărind alături de el trase adânc aer în piept pentru a deschide discuția. Ceea ce spuse părea să-l amuze.

– Sigur că nu sunteți îndrăgostită de mine, domnișoară Gwyn. Cum aș putea să cred așa ceva, spuse el și își reprimă un zâmbet.

– Nu vă distrați pe seama mea, domnule James! Trebuie să discut ceva foarte serios cu dumneavoastră...

McKenzie privi consternat.

– V-am jignit oare? Nu doream acest lucru. Credeam că este și pe placul dumneavoastră... mă refer la sărut. Dar dacă doriți să plec...

– Uitați sărutul, răspunse Gwyneira. Este vorba de cu totul alt ceva, domnule James... eh, James. Eu... voiam să vă rog să mă ajutați.

McKenzie opri calul.

– Tot ceea ce doriți, domnișoară Gwyn. Nu v-aș refuza nimic.

O privi drept în ochi, ceea ce făcu dificilă continuarea discuției.

– Dar este destul de... nu este ceva ce se cuvine.

James zâmbi.

– Nu prea le am pe acestea cu ceea ce se cuvine. Nu sunt un gentleman, domnișoară Gwyn. Cred că am mai discutat despre acest lucru.

– Este păcat, domnule James, fiindcă... Ceea ce vreau să vă rog... presupune discreția unui gentleman.

Gwyneira se înroși deja de pe acum. Ce se va întâmpla când va deveni mai explicită?

– Poate este suficient și un om de onoare, propuse James. Cineva, care se ține de cuvânt.

Gwyneira se gândi, apoi încuviință din cap.

– Atunci va trebui să-mi promiteți, că nu veți spune nimănui, indiferent dacă dumneavoastră... dacă noi... o vom face sau nu.

– Dorința dumneavoastră este poruncă pentru mine. Voi face orice îmi cereți.

Ochii lui James străluciră iar în acel mod deosebit, care astăzi nu exprima veselie sau nesăbuință, ci aproape o implorare.

– Este o lipsă de prevedere, îl dojeni Gwyneira. Nici nu știți ce doresc. Ia imaginați-vă că vă cer să comiteți o crimă.

James izbucni în râs.

– Ei, spuneți în sfârșit despre ce este vorba, Gwyn! Ce doriți? Să-l omor pe soțul dumneavoastră. Ar fi de meditat la așa ceva. Atunci v-aș avea doar pentru mine.

Gwyneira îi aruncă o privire îngrozită.

– Să nu spuneți așa ceva! Este îngrozitor!

– Ideea de a vă omorî soțul sau aceea de a-mi aparține?

– Nici una... amândouă... oh, m-ați zăpăcit total!

Gwyneira era cât pe ce să renunțe.

James le fluieră câinilor, opri calul și descălecă. Apoi o ajută pe Gwyneira să coboare din șa. Ea îl lăsă să o ajute. Era incitant, dar și consolator să îi simtă brațele.

– Așa, Gwyn. Acum ne așezăm aici și îmi povestiți calmă ce aveți pe suflet. Și apoi voi putea spune un „da" sau un „nu". Și nu voi râde, promit!

McKenzie desprinse o pătură de la șa, o întinse pe jos și îi oferi Gwyneirei un loc.

– Ei bine, spuse ea șoptit. Trebuie să am un copil.

James zâmbi.

– Nu vă poate obliga nimeni la așa ceva.

– *Vreau* să am un copil, se corectă Gwyneira. Și am nevoie de un tată.

James își încreți fruntea.

– Nu înțeleg... doar sunteți măritată.

Gwyneira simți apropierea sa și căldura pământului sub ea. Era frumos să stea aici, la soare, și era bine să poată în sfârșit vorbi despre aceste probleme. Dar nu putu să se abțină și izbucni în plâns.

– Lucas... nu reușește. Este un... nu, nu pot să spun. În orice caz... nu am sângerat încă niciodată în timpul actului și nici nu a durut.

McKenzie zâmbi și o cuprinse duios în brațe. O sărută tandru pe tâmplă.

- Nu pot să-ți garantez, Gwyn, că nu va durea. Mai degrabă m-ar bucura să-ți placă.

– Important este să procedezi bine ca să fac un copil, șopti Gwyneira.

James o mai sărută o dată.

– Poți să ai încredere în mine.

– Deci ai mai făcut-o? întrebă Gwyn serioasă.

James trebuia să-și muște buzele să nu izbucnească în râs.

– Chiar de mai multe ori, Gwyn. După cum ziceam, nu sunt un gentleman.

– Bine. Fiindcă trebuie să meargă repede. Este prea mare riscul să fim descoperiți. Când o facem? Și unde?

James îi mângâie părul, o sărută pe frunte și îi gâdilă lobul urechii cu limba.

– Nu trebuie să meargă repede, Gwyneira. Și nici nu poți fi sigură că funcționează de prima dată. Nici dacă facem totul cum trebuie.

Gwyneira îl privi cu suspiciune.

– De ce nu?

James suspină.

– Uite ce e, Gwyn, tu te pricepi la animale... Cum este la o iapă și un armăsar?

Ea dădu din cap.

– Dacă a venit timpul, ajunge o singură montă.

– Dacă a venit timpul. De asta este vorba.

– Armăsarul observă acest lucru... Înseamnă că tu nu observi așa ceva?

James nu știa dacă să râdă sau să se simtă jignit.

– Nu Gwyneira, la oameni este altfel. Noi ne bucurăm totdeauna când facem dragoste, nu numai în zilele în care femeia poate rămâne însărcinată. De aceea poate că va trebui să încercăm în repetate rânduri.

James se uită împrejur. Locul lor de popas era bine ales, destul de sus în podiș. Nu ar trece nimeni pe acolo. Turma de oi se împrăștiase să pască, câinii o supravegheau. Legase caii de un copac, care le putea asigura și umbră.

James se sculă și îi întinse mâna Gwyneirei. Când ea se ridică mirată, el întinse pătura în penumbră. O îmbrățișă pe Gwyneira, o ridică și o puse pe pătură. Deschise cu precauție bluza pe care o purta la fusta groasă de călărie și o sărută. Sărutările lui o puseră pe jar, iar atingerea locurilor ei cele mai intime declanșară senzații pe care Gwyneira nu le mai trăise niciodată și care o purtară într-o lume a

fericirii. Când în cele din urmă pătrunse în ea, simți o scurtă durere, care apoi dispăru într-un delir al simțurilor. Era de parcă s-ar fi căutat din totdeauna și s-ar fi găsit în sfârșit – era o împlinire a „înrudirii sufletelor", de care nu demult își bătuse joc. În cele din urmă, stăteau culcați, unul lângă celălalt, pe jumătate goi și epuizați, dar pe deplin fericiți.

– Ai ceva împotrivă dacă va trebui să facem acest lucru de mai multe ori? întrebă James.

Gwyneira radia de bucurie.

– Aș zice, spuse ea, să o facem de câte ori va fi necesar.

O făcură ori de câte ori se ivi prilejul. Mai ales Gwyneira trăia cu teama de a fi descoperiți și prefera să se abțină decât să accepte chiar și cel mai mic risc. Se găseau rar scuze bune pentru a dispărea împreună, așa că dură câteva săptămâni până ce Gwyneira rămase gravidă. Erau cele mai fericite săptămâni din viața ei.

Când ploua, James o iubea în grajdul pentru tuns oile, care acum, după tuns, era părăsit. Se țineau în brațe și ascultau picăturile de ploaie, căzând pe acoperiș, se strângeau unul într-altul și își spuneau povești. James râse la auzul legendei maori despre *rangi* și *papa* și propuse să mai facă o dată dragoste, pentru a consola zeii.

Când soarele strălucea, se iubeau în iarba tussak de pe dealuri, aurie, mătăsoasă, înconjurați de zgomotul făcut de caii care rupeau iarba, păscând în apropiere. Se sărutau în umbra imenselor stânci din Plains și Gwyneira povesti despre soldații vrăjiți, pe când James susținea că cercurile de pietre din Wales erau parte a unei vrăji legate de iubire.

– Cunoști legenda lui Tristan și a Izoldei? Ei se iubeau, dar soțul ei nu trebuia să afle, așa că zânele au înălțat un cerc din stânci în jurul lăcașului lor de pe câmp, astfel ca ei să nu fie văzuți de lume.

Se iubiră pe malul lacurilor de munte, reci ca gheața, străvezii ca sticla și James reuși să o convingă o dată pe Gwyneira să se dezbrace de tot și să intre cu el în apă. Gwyn se înroși toată. Nu își putea aminti ca vreodată, după copilărie, să fi fost complet goală. Dar James îi

spuse că este atât de frumoasă, că *rangi* va deveni geloasă, dacă va mai sta pe pământul solid a lui *papa* și o trase în apă, unde ea se cramponă țipând de el.

– Nu știi să înoți? o întrebă el uimit.

Gwyneira scuipă apă.

– Unde să fi învățat? În cada de baie din Silkham Manor?

– Ai călătorit cu vasul în jurul jumătății globului și nu știai să înoți? James dădu din cap, dar o ținu acum strâns. Nu ți-a fost frică?

– M-aș fi temut mai mult, dacă ar fi trebuit să înot! Și acum taci din gură și învață-mă! Nu poate fi prea greu. Până și Cleo știe să înoate!

Gwyneira învăță în cel mai scurt timp să se țină deasupra apei și stătea apoi epuizată și înfrigurată pe malul lacului, pe când James pescuia și prăjea peștii la un foc deschis. Gwyneirei i se părea minunat când el găsea ceva de mâncare și o servea pe loc. Numea acest lucru „jocul de-a supraviețuirea în sălbăticie", iar James se pricepea de minune la acest joc. Se părea că pentru el tufărișul era o cămară imensă. Vâna păsări și iepuri, prindea pești și culegea fructe. Semăna cu aventurierul din visele lui Gwyn. Câteodată ea se gândea cum ar fi să fie măritată cu el și să conducă o mică fermă, ca Helen și Howard. James nu ar fi lăsat-o toată ziua singură, ci ar fi împărțit munca cu ea. Iar visa cum ar fi arat cu calul sau ar fi muncit împreună în grădină și de cum îl învăța James pe un băiețel roșcovan să pescuiască.

Bineînțeles că o neglija pe Helen în acest timp, dar prietena ei nu spunea nimic când Gwyn apărea la ea, strălucind de bucurie și cu pete de iarbă pe rochie, după ce James plecă mai departe în munți.

– Trebuie să merg la Haldon, dar ajută-mă mai întâi să-mi curăț rochia. S-a murdărit cumva...

Spunea că merge de trei, patru ori pe săptămână la Haldon. Susținea că s-a alăturat clubului casnicelor. Gerald era bucuros, fiindcă venea de repetate ori cu rețete de mâncare noi, pe care le obținuse rapid de la doamna Candler. Lucas era puțin mirat, dar nu avea nimic de obiectat; oricum era bucuros, când era lăsat în pace.

Gwyneira pretextă participarea la cercul femeilor, James căutarea oilor rătăcite. Dădură nume locurilor din tufăriș, unde urmau să se întâlnească și se așteptau reciproc; în zilele senine se iubeau în peisajul străjuit de Alpii falnici sau, pe timp cețos, sub un cort improvizat din haina impregnată cu ceară a lui James. Gwyn se prefăcu că se cutremură de rușine sub privirile curioase ale unei perechi de papagali de munte, kea, care le furaseră resturile picnicului, iar James, pe jumătate gol, urmări două păsări kiwi, care voiau să o șteargă cu catarama de la cureaua sa.

– Furăcioase ca niște coțofene! strigă el râzând. Nu este de mirare că imigranții au fost denumiți după ele...

Gwyneira se uită mirată la el.

– Cei mai mulți imigranți pe care îi cunosc eu, sunt oameni foarte cinstiți, replică ea.

James clătină din cap înverșunat.

– Față de alți imigranți. Dar privește numai cum se comportă față de populația maori. Crezi că pământul de la Kiward Station a fost plătit real?

– Începând cu Tratatul de la Waitangi nu aparține tot pământul Coroanei? întrebă Gwyneira. Doar nu va permite regina să fie înșelată!

James râse.

– Este greu de crezut. După tot ce se aude, este foarte iscusită în domeniul comerțului. Dar cu toate acestea, pământul aparține populației maori. Coroana are doar drept de preemțiune. Acest lucru garantează oamenilor un preț minim. Dar pe de o parte nu este cine știe ce și pe de altă parte nu au semnat toate căpeteniile acest contract. De exemplu Kai Tahu, după știința mea, nu au semnat...

– Kai Tahu sunt oamenii noștri? întrebă Gwyn.

– Ei vezi, replică James. Bineînțeles că nu sunt „oamenii voștri". Doar că i-au vândut domnului Gerald pământul pe care se află satul lor într-un mod neglijent, lăsându-se înșelați. Asta dovedește deja faptul că populația maori nu a fost tratată cinstit.

– Dar par mulțumiți, replică Gwyn.

– Cu mine se poartă totdeauna foarte drăguț. Și adesea nici nu vin.

După cum reieșise, din timp în timp triburi maori întregi porneau în peregrinări îndelungate spre alte terenuri de vânătoare sau ape bogate în pește.

– Încă nu și-au dat seama de câți bani au fost păgubiți, spuse James. Dar totul este un butoi cu pulbere. Dacă maori vor avea cândva o căpetenie, care învață să scrie și să citească, vor fi necazuri. Dar acum uită aceste lucruri, draga mea. Să mai încercăm o dată?

La auzul formulării, Gwyn râse zburdalnic. Tocmai astfel suna introducerea făcută de Lucas la ostenelile lor din patul conjugal. Dar ce deosebire era între Lucas și James!

Gwyneira, cu cât mai des se afla în compania lui James, cu atât mai mult învață să savureze dragostea trupească. La început, el era tandru și blând, dar când observă că în Gwyn se trezise pasiunea, se juca cu plăcere cu tigroaica trezită în sfârșit. Gwyneirei îi plăcuseră totdeauna jocurile sălbatice, iar acum îi plăcea când James se mișca repede în ea și lăsă ca dansul lor intim să devină un crescendo al pasiunii. Cu fiecare nouă întâlnire, ea aruncă peste bord alte și alte prejudecăți ale bunei-cuviințe.

– Merge și dacă stau eu deasupra, în loc de invers? întrebă ea la un moment dat. Ești destul de greu, știi...

– Ești născută să călărești, îi răspunse James, râzând. Ai știut din totdeauna. Încearcă șezând, atunci ai mai multă libertate de mișcare.

– De unde știi toate acestea? întrebă mai târziu Gwyn suspicioasă, stând îmbătată de amor și fericită cu capul sprijinit de umărul lui și lăsând ca valurile din interiorul ei să se liniștească.

– Nu vrei să știi cu adevărat, se eschivă el.

– Ba da. Ai iubit deja o fată? Vreau să spun, cu adevărat, din inimă... atât de tare, că ai fi vrut să mori pentru ea, așa cum se scrie în cărți?

Gwyneira suspină.

– Nu, până acum nu. Și rar poți învăța ceva în acest sens de la dragostea vieții tale. Este mai degrabă o educație, pentru care trebuie să plătești.

– Bărbații pot fi educați în această privință? se miră Gwyn. Trebuie să fi fost singura materie, la care Lucas a tras chiulul. Iar fetele sunt aruncate pur și simplu în apa rece? Serios, James, nimeni nu ne spune ce ne așteaptă.

James râse.

– Oh, Gwyn, ești atât de nevinovată, dar ai simț pentru lucrul esențial. Aș putea să-mi închipui că posturile de profesor în acest domeniu ar fi foarte căutate.

În următorul sfert de oră îi dădu o lecție despre amorul ce putea fi cumpărat. Gwyn ezita între aversiune și fascinație.

– Fetele își câștigă banii proprii, spuse în cele din urmă. Dar aș insista ca mai întâi pretendenții să se spele.

Când în a treia lună nu-i veni ciclul, Gwyneirei nu-i veni să creadă. Sigur că observase și înainte semne – sânii ei se umflaseră și avea atacuri violente de foame, dacă nu se afla cumva o mâncare de varză pe masă. Dar acum era sigură de tot și primul ei impuls era de bucurie. Dar apoi urma sentimentul amar al pierderii. Era gravidă, deci nu mai avea nici un motiv să-l înșele în continuare pe soțul ei. Chiar dacă gândul de a nu-l mai atinge niciodată pe James, de a nu mai sta niciodată goală lângă el, sărutându-l, de a nu-l mai simți în ea și de a nu mai țipa de plăcere la punctul culminant îi străpungea inima ca un cuțit.

Gwyneira nu avu inima de a-l înștiința imediat pe James. Timp de două zile ținu pentru ea vestea și păstra privirile tandre din viața cotidiană, aruncate pe ascuns de James, ca pe niște comori. Niciodată nu îi va mai face pe ascuns cu ochiul. Niciodată nu va murmura ca din întâmplare: „Bună ziua, domnișoară Gwyn" sau: „Dar desigur, domnișoară Gwyn", când se întâlneau în societate.

Niciodată nu îi va mai fura repede un sărut când nu erau priviți de nimeni și niciodată ea nu-l va mai dojeni că riscă asemenea lucruri.

Dar apoi nu se mai putea. Gwyneira tocmai se întorsese de la călărit, când James îi făcu semn cu mâna și o trase râzând într-o boxă de cai liberă. Voia s-o sărute, dar Gwyn se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Nu aici, James...

– Dar mâine, în cercul războinicilor de piatră. Ies cu oile gestante. Dacă vrei, poți să vii și tu. I-am pomenit domnului Gerald că Cleo mi-ar fi de mare folos. Îi făcu cu ochiul plin de tâlc. Nici nu a fost minciună. Îi încredințăm ei și lui Daimon oile și noi doi ne jucăm puțin de-a „supraviețuirea în sălbăticie".

– Îmi pare rău, James. Gwyn nu știa, cum să înceapă. Dar nu mai merge...

James își încreți fruntea.

– Ce nu mai merge? Nu ai mâine timp? Vine iar cineva în vizită? Domnul Gerald nu a spus nimic...

În ultimele luni, Gerald Warden păru să se simtă din ce în ce mai singuratic. În orice caz invita din ce în ce mai des oaspeți la Kiward Station, adesea negustori de lână sau noi coloniști bine situați, cărora în timpul zilei le putea arăta ferma sa model, iar seara chefuia cu ei.

Gwyneira clătină din cap.

– Nu, James, doar că... sunt gravidă.

Acum o spusese!

– Ești gravidă? Este minunat! Spontan o luă în brațe și o învârti. Oh da, te-ai și îngrășat deja, o tachină el. În curând nu o să vă mai pot ridica.

Când văzu că nu zâmbește, deveni brusc serios.

– Ce este, Gwyn? Nu te bucuri deloc?

– Sigur că mă bucur, spuse Gwyn și se înroși. Dar îmi și pare puțin rău. Mi-a... mi-a făcut plăcere cu tine.

James râse.

– Deci nu există deocamdată nici un motiv să ne oprim. Voia să o sărute, dar ea se eschivă.

– Nu este vorba de plăcere! spuse ea vehement. Este vorba de morală. Nu mai avem voie să o facem.

Se uită la el. În privirea ei era tristețe, dar și hotărâre.

– Gwyn, înțeleg eu bine? întrebă James consternat. Vrei să termini, să arunci tot ceea ce am avut împreună? Am crezut că mă iubești!

– Nu este vorba de iubire, spuse Gwyn încet. Sunt căsătorită, James. Nu am voie să iubesc un alt bărbat. Și ne-am înțeles de la bun început că vrei doar să mă ajuți, pentru ca această căsnicie... căsnicie a mea să fie binecuvântată cu un copil.

Ura acest patetism, dar nu știa cum să se exprime altfel. Și în nici un caz nu voia să plângă.

– Gwyneira, te iubesc de când te-am văzut prima oară. S-a întâmplat... pur și simplu, așa cum plouă sau strălucește soarele. Acest lucru nu se poate schimba.

– Pe timp de ploaie te poți adăposti, spuse Gwyneira încet. Și dacă arde soarele, te poți retrage la umbră. Nu pot să împiedic ploaia sau căldura, dar nu trebuie să mă ud sau să-mi ard pielea...

James o trase spre el.

– Gwyneira, doar mă iubești și tu pe mine. Vino cu mine. Plecăm de aici și începem o nouă viață altundeva...

– Și unde să mergem, James? întrebă ea zeflemitor, pentru ca să nu se audă disperarea din glasul ei. La ce fermă de oi vrei să lucrezi dacă se va afla că ai fugit cu nevasta lui Lucas Warden? Toată Insula de Sud îi cunoaște pe Wardeni. Crezi că Gerald te va lăsa să scapi?

– Ești căsătorită cu Gerald sau cu Lucas? Și indiferent cu care dintre cei doi – împotriva mea nu are nici unul dintre ei vreo șansă!

James strânse pumnii.

– Ah da? Și în ce domeniu vrei să te lupți cu ei? În lupta cu pumnii sau trăgând cu pistoalele? Și apoi ne refugiem în sălbăticie și trăim cu nuci și fructe de pădure?

Gwyneira ura să se certe cu el. Își dorise să rezolve totul pașnic, încheind totul cu o sărutare – dulce-amar și purtând povara sorții, ca într-un roman de Bulwer-Lytton.

– Dar îți place viața în sălbăticie. Sau ai mințit? Îți este mai important luxul oferit de Kiward Station? Este important pentru tine să fii soția unui baron al oilor, să dai recepții, să fii bogată?

James încercă să pară furios, dar din cuvintele lui răzbătu mai degrabă amărăciune.

Dintr-odată, Gwyneira se simți obosită.

– James, să nu ne mai certăm. Știi bine că toate acestea nu au nici o valoare pentru mine. Dar am făgăduit. Sunt soția unui baron al oilor. Dar m-aș comporta la fel și dacă aș fi soția unui cerșetor.

– Ți-ai încălcat făgăduiala, când ai împărțit patul cu mine! se zborși James. Ți-ai înșelat deja bărbatul!

Gwyneira se dădu un pas înapoi.

– Nu am împărțit niciodată patul cu tine, James McKenzie spuse ea. Știi foarte bine. Nu te-aș fi dus niciodată în casă, ar... ar fi fost... Așa a fost cu totul altceva.

– Și ce a fost? Gwyneira, te rog! Să nu-mi spui că m-ai folosit doar ca pe un animal de prăsilă.

Gwyneira nu dorea decât să încheie în sfârșit discuția. Nu mai putea suporta privirea lui imploratoare.

– Te-am întrebat, James, spuse ea blând. Ai fost de acord. Cu toate condițiile. Și nu este vorba de ceea ce vreau eu. Ci este vorba de ceea ce este corect. Sunt o Silkham, James. Nu pot fugi de obligațiile mele. Înțelege sau nu înțelege. În orice caz, situația nu se poate schimba. De acum încolo...

– Gwyneira? Ce s-a întâmplat? Nu voiai să fii de acum un sfert de oră la mine?

Când Lucas intră în grajd, Gwyneira și James se depărtară unul de altul. Rar se întâmpla să vină acolo de la sine, dar ieri Gwyn îi promisese ca, începând cu ziua de azi, să îi stea model pentru un portret în ulei – în primul rând fiindcă îi era milă de el, deoarece Gerald iar îl certase, iar Gwyn știa că putea să pună capăt tuturor acestor chinuri cu un singur cuvânt. Dar nu se putea decide să vorbească despre sarcina ei înainte de a-l fi informat pe James. De aceea găsise altceva pentru a-l consola pe Lucas. Cu atât mai mult, cu

cât în următoarele luni va avea timp și tihnă să stea liniștită pe un scaun.

– Vin, Lucas. Doar că am avut o... o mică problemă și domnul McKenzie m-a ajutat. Mulțumesc, domnule James.

Gwyneira spera că nu arată prea înfierbântată și emoționată, dar reuși măcar să vorbească liniștit și să-l privească pe James într-un mod nevinovat. Dacă James, la rândul lui, și-ar fi stăpânit la fel de bine sentimentele! Dar expresia lui disperată, rănită, îi frângea inima.

Din fericire, Lucas nu observă nimic. Vedea în fața ochilor doar imaginea Gwyneirei, pe care urma să o alcătuiască.

Seara le spuse lui Lucas și lui Gerald că este însărcinată.

Gerald Warden era nespus de fericit. Lucas se achită de îndatoririle sale de gentleman, asigurând-o pe Gwyneira că este foarte bucuros și sărutând-o formal pe obraz. Câteva zile mai târziu sosi de la Christchurch o bijuterie, un colier prețios de perle. Lucas i-l înmână Gwyneirei, ca semn de recunoaștere și prețuire. Gerald plecă la Haldon pentru a sărbători faptul că va deveni în sfârșit bunic și oferi toată noaptea de băut tuturor clienților pubului – cu excepția lui Howard O´Keefe, care fusese din fericire destul de treaz ca să plece de urgență de acolo. De la el află Helen de sarcina Gwyneirei, a cărei anunțare publică o considera mai mult decât penibilă.

– Crezi că mie nu îmi este penibil? întrebă Gwyn, când, peste două zile, o vizită și constată că prietena ei știa deja noutatea. Dar așa este el. Opusul lui Lucas! Nu ai crede că cei doi sunt înrudiți.

Își mușcă buzele de cum termină propoziția.

Gwyn zâmbi.

– În orice caz, acum a sosit timpul. Trebuie să-mi povestești exact cum va trebui să mă simt în lunile următoare ca să nu greșesc ceva. Și ar trebui să croșetez hăinuțe de bebeluș. Crezi că așa ceva poate fi învățat în nouă luni?

11

Sarcina Gwyneirei decurse fără nici un fel de incidente. Până și renumita stare de greață din primele trei luni trecu aproape pe neobservate. Așa că nu băgă în seamă nici sfaturile mamei ei, care încă de la încheierea căsătoriei o conjura, ca pentru numele lui Dumnezeu să înceteze cu călăritul. În loc să o asculte, Gwyn profita de aproape fiecare zi senină, pentru a o vizita pe Helen sau pe doamna Candler – și să-l evite astfel pe James McKenzie. La început o durea fiecare privire pe care o arunca asupra lui, și pe cât era posibil, încercară amândoi să nu se întâlnească. Dar dacă totuși dădeau unul de altul, fiecare, încurcat, se uita în altă parte, silindu-se să nu vadă durerea și tristețea în ochii celuilalt.

Astfel, Gwyn petrecea mult timp cu Helen și cu micul Ruben, învăță să-l înfășeze și să-i cânte cântece de leagăn, pe când Helen tricota jachete de bebeluș pentru Gwyneira.

– Doar roz să nu fie! spuse îngrozită Gwyn, când Helen se apucă de niște ștrampi colorați, pentru a folosi resturile de lână. Doar va fi un băiat!

– De unde vrei să știi? replică Helen. Și o fată ar fi nostimă.

Gwyneirei îi era groază la gândul că nu va putea să aducă pe lume moștenitorul masculin dorit. Ea nu-și făcuse niciodată gânduri despre un copil. Doar acum, când îi purta de grijă lui Ruben și constată pe zi ce trecea că micuțul avea deja idei destul de sigure, legate de ceea ce

îi plăcea și ce nu, înțelese că nu poartă în pântece doar pe moștenitorul de la Kiward Station. Ceea ce creștea în ea, era o mică ființă cu o personalitate de sine stătătoare, care putea să fie și feminină – și pe care o condamnase de pe acum să trăiască cu o minciună. Când Gwyneira se gândea timp mai îndelungat, o chinuiau remușcările față de copilul care urma să nu-și cunoască niciodată adevăratul tată. Deci era mai bine, dacă nu se gândea, ci o ajuta pe Helen la treburile interminabile ale gospodăriei – Gwyneira știa să mulgă – și la lecțiile date copiilor maori, care veneau din ce în ce mai mulți. Helen preda acum la două clase și, spre mirarea ei, Gwyn întâlni trei copii golași, care de altfel se scăldau în lacul de la Kiward Station.

– Fii căpeteniei și ai fratelui său, explica Helen. Tații lor vor ca ei să învețe, de aceea au trimis copiii la rudele din satul de aici. Destul de mult tămbălău. Copiilor li se cere destul de mult. Când le este dor de casă, merg acasă – pe jos! Iar micuțului acestuia îi este tot timpul dor de casă!

Arătă spre un băiat drăguț cu păr negru, cârlionțat.

Gwyneira își aminti de observațiile lui James legate de maori și de faptul că niște copii prea deștepți ar putea deveni o primejdie pentru albi.

Helen ridică din umeri, când Gwyn îi povesti de ele.

– Dacă nu îi educ eu, o să o facă altcineva. Și dacă nu învață această generație, o va face următoarea. Apoi este imposibil să-i privezi pe oameni de cultură!

– Nu te enerva. Gwyn ridică mâna, încercând s-o liniștească. Sunt ultima, care te-ar împiedica să o faci. Dar nu ar fi bine să izbucnească războiul.

– Oh, maori sunt pașnici, dădu Helen din mână. Vor să învețe de la noi. Cred că și-au dat seama că civilizația le ușurează viața. Apoi aici este altfel, ca în celelalte colonii. Maorii nu sunt băștinași, și ei sunt coloniști.

– Serios?

Gwyneira se minună. Nu auzise niciodată așa ceva.

– Da. Desigur că sunt de mult mai multă vreme aici, decât noi, spuse Helen. Dar nu din timpuri imemorabile. Se spune că au venit la începutul secolului al XIV-lea. Cu șapte canoe duble, știu exact acest lucru. Fiecare familie poate să-și urmărească înapoi obârșia până la echipajul de pe una din aceste canoe...

Între timp, Helen vorbea destul de bine maori și asculta povestirile lui Matahorua, înțelegând din ce în ce mai mult.

– Deci nu le aparținea nici lor pământul? întrebă, plină de speranță, Gwyneira.

Helen își dădu ochii peste cap.

– Dacă se va ajunge la o situație încordată, fiecare parte se va prevala de dreptul descoperitorului. Să sperăm că se vor înțelege pașnic. Așa, și acum îi învăț să socotească – indiferent dacă acest lucru îi place sau nu soțului meu sau domnului Gerald al tău.

Dacă se făcea abstracție de răceala intervenită în relațiile dintre Gwyneira și James, atmosfera de la Kiward Station era acum excelentă. Perspectiva de a avea un nepot îi dădea lui Gerald aripi. Se preocupa iarăși mai mult de fermă, vându mai mulți berbeci de prăsilă unor crescători și câștigă bani buni cu această afacere. James se folosi de prilej pentru a duce animalele la noii stăpâni și a lipsi astfel zile întregi de la Kiward Station. Mai ordonă și alte defrișări, pentru a obține pășuni mai întinse. Lucas se dovedi folositor la calculele ce trebuiau făcute pentru a constata care dintre râuri era adecvat plutăritului și care dintre esențele lemnoase avea valoare. Se plângea de pierderea pădurilor, dar nu protesta energic – în fond era bucuros că Gerald nu-și mai bătea joc de el. Nu punea niciodată întrebarea de unde a rezultat copilul. Poate că spera să fi intervenit întâmplarea, poate că pur și simplu nici nu voia să știe. Oricum se întâmplă rar să fie în doi, astfel că nu aveau ocazia să poarte asemenea discuții penibile. Lucas încetă pe dată să mai facă vizitele sale nocturne, după ce Gwyneira anunțase că este însărcinată. Deci „încercările" sale nu-i făcuseră de fapt niciodată plăcere. În schimb, îl delecta să îi facă

portretul frumoasei sale soții. Gwyneira ședea cuminte pentru o pictură în ulei, și nici măcar Gerald nu îi certă pentru această îndeletnicire. Ca mamă a viitoarelor generații, portretul Gwyneirei trebuia să-și ocupe locul de onoare pe lângă tabloul soției sale, Barbara. Când portretul fu gata, toți îl considerară foarte reușit. Lucas însuși nu era prea mulțumit. Găsea că nu nimerise perfect „expresia enigmatică" a Gwyneirei și nici unghiul în care cădea lumina nu i se părea optim. Dar toți vizitatorii lăudară peste măsură tabloul. Lordul Banningan îl rugă chiar pe Lucas să îi facă portretul doamnei sale. Gwyneira află că în Anglia se plăteau bani buni pentru așa ceva, dar bineînțeles că Lucas ar fi considerat dezonorant să ceară fie și un penny de la vecinii și prietenii săi.

Gwyn nu vedea unde ar fi diferența dintre vânzarea unui tablou și cea a unei oi sau a unui cal, dar nu se certă cu el și constată cu ușurare că nici Gerald nu obiectă nimic referitor la lipsa de spirit comercial al fiului său. Dimpotrivă, părea pentru prima dată aproape mândru de Lucas. În casă era o atmosferă bună și armonie deplină.

Apropiindu-se nașterea, Gerald încercă în zadar să găsească un medic pentru Gwyneira, căci asta ar fi însemnat ca Christchurch să rămână săptămâni de-a rândul fără doctor. Gwyn nu considera că dacă renunță la medic situația ar fi gravă. După ce o văzuse pe Matahorua la muncă, era oricând gata să se încredințeze unei moașe maori. Dar Gerald declară că așa ceva este inacceptabil, iar Lucas era și mai aprig în această privință.

– Nu se poate ca să te asiste o sălbatecă oarecare! Ești o lady și trebuie să fii îngrijită cu atenția cuvenită. Oricum, totul este foarte riscant. Ar trebui să nești la Christchurch!

Această afirmație îl aduse pe Gerald pe baricade. Moștenitorul lui Kiward Station se va naște la fermă și nicăieri în altă parte, declară el.

În cele din urmă, Gwyneira îi încredință problema doamnei Candler, deși se temea ca aceasta să nu o propună pe Dorothy. Soția comerciantului făcu imediat această ofertă, dar avu în plus și o soluție mai bună.

– Moașa noastră de aici, din Haldon, are o fată care o ajută adesea. După câte știu, a moșit și singură nașteri. Întrebați-o pur și simplu, dacă nu ar fi dispusă să meargă pentru câteva zile la Kiward Station.

Francine Hayward, fiica moașei, se dovedi a fi o tânără de douăzeci de ani, isteață, optimistă. Avea un păr blond bogat și o față rotundă, veselă, cu nasul în vânt și ochii verzi, ce se remarcau imediat. Se înțelese din prima clipă foarte bine cu Gwyneira. Cele două erau aproape de aceeași vârstă și, deja după primele două cești de ceai, Francine îi mărturisi Gwyneirei dragostea ei ascunsă față de cel mai vârstnic fiu al familiei Candler, pe când Gwyneira îi povesti că, pe când fusese fată, visase cowboy și indieni.

– Într-unul din romane, o femeie năștea un copil, când pieile roșii înconjuraseră casa! Și era singură cu soțul ei și cu fiica...

– Ei, eu nu aș găsi că este chiar atât de romantic, era de părere Francine. Dimpotrivă, ar fi un coșmar. Închipuie-ți că bărbatul aleargă tot timpul între ștandul de ochit și scutece, spunând alternativ când soției „Împinge, draga mea!" și strigând spre afară: „Te prind eu, piele roșie afurisită!"

Gwyneira chicoti.

– Soțul meu nu ar pronunța așa ceva în fața unei doamne. Probabil ar spune: „Iartă-mă o clipă, draga mea, trebuie să elimin degrabă una dintre aceste piei roșii".

Francine izbucni în râs.

Deoarece era și mama ei de acord cu acest aranjament, ea merse în aceeași seară călare în spatele Gwyneirei la Kiward Station. Stătea lejer și fără frică pe spatele gol a lui Igraine, ignoră cu dezinvoltură dojenile lui Lucas, precum: „Ce risc, să călărească două persoane pe un cal! Am fi putut să o aducem noi pe tânăra doamnă!" – și se stabili într-una din alesele camere de oaspeți. În timpul ce urmă, ea se desfătă în luxul de a nu face nimic, afară de a-i ține companie Gwyneirei până la nașterea „prințului moștenitor al coroanei". Înfrumuseță piesele de îmbrăcăminte ale bebelușului, gata croșetate și împletite, brodând coronițe aurii pe ele.

– Ești de viță nobilă, îi spuse Gwyneirei, când aceasta îi spuse că i se pare penibil așa ceva. Bebelușul se află precis undeva pe lista moștenitorilor tronului!

Gwyneira spera ca Gerald să nu audă acest lucru. Îl credea în stare pe mândrul bunic să atenteze la viața reginei și a descendenților ei. Dar deocamdată Gerald se limită să introducă coronița în semnul cu care ardeau vitele la Kiward Station. Cumpărase de curând câteva vite și îi trebuia un semn înregistrat. La indicațiile lui Gerald, Lucas desenă un blazon, în care se uneau coronița Gwyneirei și un scut, pe care Gerald îl deducea din numele de „Warden" – „străjerul".

Francine era glumeață și totdeauna binedispusă. Societatea ei îi făcea bine Gwyneirei; nu lăsa să apară frica de naștere. Gwyneira simțea mai degrabă o ușoară gelozie – Francine îl uitase între timp pe tânărul Candler și nu mai înceta să vorbească de James McKenzie.

– Se interesează de mine, cu siguranță! spuse ea emoționată. De fiecare dată când mă vede, mă descoase. Despre munca mea și de cum îți merge. Este așa de scump! Și este evident că încearcă să găsească subiecte de discuție, care să mă intereseze! De ce s-ar interesa altfel despre data la care vei naște!

Gwyneira se gândi la o serie de motive și găsi că este destul de riscant din partea lui James să-și arate atât de deschis interesul. Dar mai ales îi era dor de el și de apropierea lui consolatoare. Ar fi vrut să-i simtă mâna pe burta ei și ar fi vrut să împartă cu el bucuria simțind mișcările copilului în pântecele ei. Ori de câte ori micuțul „boxa", se gândi la fața lui strălucind de bucurie la vederea lui Ruben, proaspăt născut, și își aduse aminte de o scenă din grajdul de cai pe când Igraine era gestantă în ultima fază.

– Simțiți mânzul domnișoară Gwyn? întrebase el, radiind de bucurie. Se mișcă. Trebuie să vorbiți cu el, domnișoară Gwyn! Atunci, când se va naște, vă va cunoaște vocea!

Acum vorbea cu bebelușul ei, al cărui cuib era atât de perfect pregătit. Leagănul lui, un vis din mătase albastră și aurie, aranjat de Kiri după indicațiile lui Lucas, era așezat lângă patul ei. Chiar și

numele era deja stabilit: Paul Gerald Terence Warden – Paul după numele tatălui lui Gerald.

– Fiul următor îl putem numi după bunicul tău, Gwyneira, declară Gerald mărinimos. Dar doresc să impun o anume tradiție...

Gwyneirei, numele îi era de fapt indiferent. Copilul deveni pe zi ce trecea mai greu; era timpul să vină pe lume. Se surprinse numărând zilele și făcând comparație cu aventurile ei din anul trecut. „Dacă se naște astăzi, a fost conceput pe malul lacului... Dacă așteaptă până săptămâna viitoare, este un copil al ceții... Un mic războinic, conceput în cercul de piatră al războinicilor..." Gwyneira își aminti de fiecare nuanță a tandreții lui James și câteodată plânse de dor, până ce adormi.

Durerile începură într-o zi târzie de noiembrie, când vremea era ca în iunie în depărtata Anglie. După ce în ultimele săptămâni plouase adesea, în această zi soarele se arătă strălucitor, trandafirii din grădină înfloriră și florile de primăvară, pe care Gwyneira le iubea mult mai mult, se desfăcuseră în toată splendoarea.

– Cât este de frumos! se entuziasmă Francine, care pusese pentru protejata ei masa de mic dejun în fața ferestrei balconului din încăperile Gwyneirei. Trebuie să o conving neapărat pe mama mea, să pună niște flori; în grădina noastră cresc doar legume. Dar măcar există o tufă de rata.

Gwyneira tocmai voia să-i spună că deja la venirea ei în Noua Zeelandă se îndrăgostise de această tufă cu cascada ei de flori roșii, când simți durerea. Imediat după aceea i se rupse apa.

Gwyneira nu născu ușor. Cât era ea de sănătoasă, atât de bine dezvoltată era și musculatura abdominală. Cu totul altfel de cum presupusese mama ei, călăritul practicat atât de des nu a dus la o naștere prematură, ci mai degrabă îi îngreună copilului trecerea prin bazin. E drept că Francine o asigură tot timpul că totul este în ordine și că poziția copilului este perfectă, dar aceasta nu o împiedică pe Gwyneira să țipe, să blesteme chiar. Doar Lucas nu o auzea. Bine că aici nu plângea nimeni – Gwyneira nu știa dacă ar fi

rezistat văicărelilor lui Dorothy. Kiri, care o ajuta pe Francine, rămase liniștită.

– Copilul sănătos. Spus Matahorua. Totdeauna drept.

În schimb, în fața camerei se dezlănțuise iadul. Gerald fusese mai întâi încordat, apoi îngrijorat și la sfârșitul zilei urla la toți cei ce se apropiau și apoi se îmbătă până nu mai știu de sine. Ultimele ore ale travaliului le dormi în fotoliul din salon. Lucas se îngrijoră și se îmbătă cu măsură, după cum îi era felul. Și el adormi în cele din urmă, dar somnul lui era ușor. Deîndată ce se mișca ceva pe sala din fața camerelor Gwyneirei, ridica capul și Kiri trebui să-l pună la curent cu știrile și în a doua jumătate a nopții.

– Domnul Lucas așa de atent! o informă ea pe Gwyneira.

În schimb, James McKenzie nu dormi. Își petrecuse ziua într-o continuă încordare și noaptea se strecură în grădină, sub ferestrele Gwyneirei. Astfel el fu singurul care îi auzi țipetele. Neajutorat, cu pumnii strânși și cu lacrimi în ochi, aștepta. Nimeni nu-i spunea dacă totul este în ordine, la fiecare plâns a Gwyneirei îi era teamă pentru viața ei.

În cele din urmă se strecură lângă el ceva blănos, moale. Încă cineva care fusese uitat. Francine o expulzase pe Cleo fără îndurare din camera lui Gwyn și nu se ocupaseră de ea nici Lucas, nici Gerald. Acum scâncea, auzind țipetele Gwyneirei.

– Îmi pare rău, Gwyn, îmi pare atât de rău... șopti James în părul mătăsos a lui Cleo.

În cele din urmă o ținu pe cățea în brațe, când în fine se auzi un alt sunet, mai încet, dar puternic și destul de indignat. Copilul salută prima rază de soare a noii dimineți. Și Gwyn o însoți cu un ultim strigăt plin de durere.

James plânse de ușurare în blana moale a lui Cleo.

Lucas se trezi imediat când Kiri ieși pe trepte, cu copilul în brațe. Stătea acolo ca o stea a varietăților, deplin conștientă de importanța ei. Lucas se întrebă de ce nu-i prezintă Francine copilul, dar lui Kiri îi strălucea toată fața, astfel că se putea presupune că mama și copilul sunt în ordine.

– Este... totul în ordine? întrebă el totuși, după cum era obligația și se sculă pentru a merge în întâmpinarea tinerei femei.

Se sculă și Gerald.

– A sosit? întrebă el. Cu toții sănătoși?

– Da, domnule Gerald! se bucură Kiri. Un copil minunat de frumos. Minunat! Păr roșu, ca mama!

– Un micuț aprig! spuse Gerald râzând. Primul Warden cu păr roșu.

– Cred că nu se spune „micuț", îl corectă Kiri. Se spune „micuță". Este fată, domnule Gerald. Fată minunată!

Francine propuse să fie numită „Paulette", dar Gerald nu fu de acord. „Paul" urma să rămână la dispoziția moștenitorului masculin. Lucas, gentleman din cap până în picioare, apăru la o oră după naștere la patul Gwyneirei, cu un trandafir roșu din grădină, și o asigură pe un ton ponderat că micuța i se pare un copil adorabil. Gwyneira aprobă doar din cap. Cum altfel decât adorabila putea fi această mică creatură perfectă, pe care o ținea mândră în brațe? Nu se putea sătura privind degețelele minuscule, năsucul cât un nasture și genele lungi, arămii din jurul ochilor mari, albaștri. Micuța avea deja relativ mult păr. Indiscutabil o roș-covană, ca și mama ei. Gwyneira își mângâie bebelușul, iar micuța creatură întinse mâna după degetul ei. Surprinzător de puternică de pe acum. Siguranță în mânuirea frâului... Gwyn va începe în curând s-o învețe să călărească.

Lucas propuse numele de „Rose" și trimise un buchet imens de trandafiri roșii și albi în camera Gwyneirei, care se umplu imediat de parfumul lor îmbătător.

– Rar am văzut trandafirii să înflorească atât de fermecător, draga mea. De parcă grădina s-ar fi împodobit special pentru a o întâmpina pe fata noastră.

Francine îi pusese bebelușul în brațe; îl ținea neîndemânatic, de parcă nu ar ști prea bine ce să facă cu el. Dar cuvintele „fiica noastră" le spusese cu naturalețe. Deci nu părea să aibă suspiciuni.

Gwyneira, care se gândea la grădina de trandafiri a lui Diana, replică:

– Este mult mai frumoasă ca oricare trandafir, Lucas! Este cea mai frumoasă de pe lume!

Îi luă copilul. Era o nebunie, dar simți că o înțeapă ghimpele geloziei.

– Atunci va trebui să găsești singură un nume, draga mea, spuse Lucas blând. Sunt sigur că găsești unul potrivit. Dar acum trebuie să vă las pentru a mă ocupa de tatăl meu. Încă nu se poate acomoda cu ideea că nu este un băiat.

Lui Gerald îi trebuiră ore întregi ca să se adune și să le facă o vizită Gwyneirei și fiicei sale. Cu inima îndoită, o felicită pe mamă și privi bebelușa. Abia când aceasta îl prinse de deget cu un gest acaparator, și clipi din ochi, izbuti să îi zâmbească.

– Ei da, măcar are tot ceea ce îi trebuie, mormăi el nemulțumit. Deci următorul o să fie băiat. Acum știți, cum se face...

Când Warden închise ușa în urma lui, Cleo se strecură înăuntru. Mulțumită de a fi reușit în sfârșit, merse la patul Gwyneirei, puse lăbuțele pe cuvertură și își arătă zâmbetul de Collie.

– Unde ai stat ascunsă? o întrebă Gwyn încântată și o mângâie. Uite, vreau să-ți prezint pe cineva!

Spre groaza lui Francine, o lăsă pe cățea să miroase bebelușa. Observă un buchețel de flori de primăvară, prinse de cineva de zgarda lui Cleo.

– Cât de original! remarcă Francine, când Gwyn desprinse cu precauție buchețelul. Cine putea să fie? Unul dintre bărbați?

Gwyneira ar fi putut să-i dezvăluie numele. Nu spuse nimic, dar inima îi fu năpădită de fericire. Știa deci de fiica lor – și desigur că alesese flori de câmp, nu tăiase trandafiri.

Bebelușa strănută când florile îi atinseră năsucul. Gwyneira zâmbi.

– O voi numi Fleurette.

UN FEL DE URĂ...

Canterbury Plains – Westcoast
1858–1860

1

George Greenwood își cam pierduse răsuflarea după urcușul din strâmtoarea Bridle. Bău încet berea de ghimbir, care se vindea aici, la punctul culminant, pe drumul dintre Lyttelton și Christchurch, și savură priveliștea orașului și a ținutului Canterbury Plains.

Acesta era deci ținutul în care trăia Helen. Pentru asta părăsise Anglia... Era un ținut frumos, nimic de zis, recunoscu George. Christchurch, orașul în apropierea căruia trebuia să se afle ferma ei, era considerată o așezare în plină dezvoltare. Ca primă așezare din Noua Zeelandă, primise anul trecut dreptul de oraș și era acum și reședință episcopală.

George își aminti de ultima scrisoare a lui Helen în care îl informa răutăcioasă că speranțele reverendului antipatic Baldwin nu se împliniseră. Arhiepiscopul de Canterbury numise în funcția de episcop pe un prelat pe nume Henry Chitty Harper, care venea din țara-mamă. Avea familie și pare să fi fost iubit în parohia sa. La început, Helen nu scrisese mai mult despre caracterul lui, ceea ce îl mira destul de mult pe George. Doar ar fi trebuit să-l fi cunoscut de mult pe acest bărbat, având în vedere toate acțiunile bisericești, despre care tot scria. Helen Davenport-O'Keefe se angajă în cercurile doamnelor pentru citirea Bibliei si în munca cu copiii băștinașilor. George spera ca ea să nu fi devenit atât de bigotă și de

convinsă de propria dreptate ca mama lui. Dar nu și-o putea imagina pe Helen stând în rochie de mătase la ședințele de comitet și scrisorile ei sunau de parcă ar fi avut contact direct cu copiii și cu mamele lor.

Și-o mai putea imagina pe Helen? Trecuseră atâția ani și îl asaltaseră atât de multe impresii. Colegiul, călătoriile sale prin Europa, India și Australia – ar fi trebuit să ajungă pentru a șterge din memoria sa imaginea unei femei mult mai în vârstă, cu părul castaniu, strălucitor și ochi cenușii. Dar George o vedea și astăzi înaintea lui, de parcă ar fi plecat doar ieri. Fața ei îngustă, coafura severă, mersul drept – chiar și când el știa că este obosită. George își amintea de furia ei bine ascunsă și de nerăbdarea strunită anevoie când avea de a face cu mama și cu William, fratele lui, dar și de zâmbetul ascuns, când el reușì cu vreo obrăznicie să-i străpungă platoșa stăpânirii de sine. Pe atunci îi citea fiecare emoție din privire – în spatele acelei expresii liniștite, indiferente, pe care o arăta celor din jur. Un foc, care ardea pe sub apele liniștite, pentru a erupe la citirea unui anunț nebunesc, venit de la capătul celălalt al lumii! Oare îl iubea într-adevăr pe acest Howard O'Keefe? În scrisori era vorba de înalta considerație față de soțul ei, care își dădea toată silința de a face ferma cât mai confortabilă pentru ea și de o gospodări rentabil. Dar George citea printre rânduri că soțul ei nu reușea totdeauna să atingă aceste țeluri. George Greenwood era de un timp destul de lung angrenat în afacerile tatălui său, pentru ca să știe că între timp aproape toți primii coloniști din Noua Zeelandă deveniseră bogați. Indiferent dacă se ocupau de pescuit, de comerț sau de creșterea animalelor – afacerile înfloreau. Cine nu era total lipsit de îndemânare, făcea profit, ca de exemplu Gerald Warden la Kiward Station. O vizită la el, cel mai mare producător de lână din Insula de Sud, era în fruntea listei activităților, care îl purtau pe fiul lui Robert Greenwood la Christchurch. Familia Greenwood avea de gând să deschidă aici o filială a casei lor de comerț internațional. Comerțul de lână cu Noua Zeelandă devenea din ce în ce mai interesant – cu atât mai mult cu cât în curând pe ruta dintre Anglia și Noua Zeelandă vor circula vapoare cu aburi. George călătorise deja pe un vas, care pe lângă tradiționalele vele era acționat

și de un motor cu aburi. Acesta făcea ca vasul să fie independent de capriciile vântului din zona de acalmie, iar drumul dura doar opt săptămâni.

Și trecătoarea Bridle își mai pierduse din caracterul ei amenințător, pe care îl descrisese Helen în prima ei scrisoare către George. Fusese amenajată într-atât, că putea fi trecută cu carele și George ar fi putut să evite drumul anevoios, parcurs pe jos. Dar după acea călătorie îndelungată cu vasul, simțea nevoia mișcării și îl incita să reconstituie experiențele lui Helen la venirea ei încoace. Pe timpul studiului, George era de-a dreptul posedat de Noua Zeelandă. Chiar dacă nu venea timp mai îndelungat o scrisoare de la Helen, el înghițea orice informație despre acest ținut pentru a se simți mai aproape de ea.

Reconfortat în sfârșit, porni să coboare drumul. Poate că o va vedea chiar mâine pe Helen! Dacă va putea să-și închirieze un cal și dacă ferma se afla atât de aproape de oraș, după cum se putea deduce din scrisorile lui Helen, nimic nu contrazicea o mică vizită de curtoazie. În orice caz, va merge în curând la Kiward Station, ori aceasta trebuie să se afle în imediata vecinătate a lui Helen. Doar era prietenă cu stăpâna fermei, Gwyneira Warden. Cele două ferme nu puteau fi mai departe una de alta decât o scurtă deplasare cu trăsura.

George trecu cu bacul peste Avon River și străbătu ultimii kilometri până la Christchurch și se cază la hotelul din localitate. Modest, dar curat – și desigur că proprietarul auzise de familia Warden.

– Desigur. Domnul Gerald și domnul Lucas trag totdeauna aici când au ceva de rezolvat la Christchurch. Domni foarte cultivați, mai ales domnul Lucas și încântătoarea sa soție! Doamna Warden comandă la Christchurch rochiile ei, de aceea o vedem de două și trei ori pe an.

În schimb, hotelierul nu auzise de Howard și Helen O'Keefe. Nici nu înnoptaseră la el, nici nu îi cunoștea din cadrul comunității bisericești.

– Dar nici nu ar fi posibil dacă sunt vecini cu familia Warden, explică hotelierul. Atunci aparțin de Haldon și acolo au mai nou o biserică. Ar fi mult prea departe să vină în fiecare duminică încoace.

George înregistră mirat aceste informații și întrebă de un grajd, de unde ar putea închiria un cal. În ziua următoare va face mai întâi o vizită la Union Bank of Australia, prima filială de bancă din Christchurch.

Directorul băncii fu foarte politicos și se bucură de planurile lui Greenwood, legate de Christchurch.

– Ar trebui să vorbiți cu Peter Brewster, îl sfătui el. El s-a ocupat până acum de comerțul cu lână de aici. Dar după cum aud, este atras de Queenstown – febra aurului, știți. Deși Brewster nu va căuta el însuși aur, ci se gândește mai degrabă la comerțul cu aur.

George își încreți fruntea.

– Găsiți că este cu mult mai rentabil decât comerțul cu lână?

Bancherul ridică din umeri.

– Dacă mă întrebați pe mine: lâna crește în fiecare an. Dar cât aur se află acolo sus, la Otago, sub pământ, nu știe nimeni. Dar Brewster este tânăr și dornic de noi afaceri. Apoi are și motive familiale. Familia soției sale provine de acolo – maori. Și ea a moștenit pământ. În orice caz, nu va fi supărat dacă îi preluați clienții de aici. Asta v-ar facilita mult înființarea afacerii.

George nu putea decât să-i dea dreptate și îi mulțumi pentru informații. Apoi se folosi de prilej să întrebe în treacăt de familiile Warden și O´Keefe. Despre Wardeni nu auzi din gura directorului altceva decât laude.

– Bătrânul Warden este un vechi războinic, dar se pricepe la creșterea oilor! Tânărul este mai degrabă un estet, nu le are cu ferma. De aceea bătrânul speră să aibă un nepot, care să fie mai interesat, dar până acum în zadar. Tânăra femeie este superbă. Păcat că nu prea se străduiește cu facerea copiilor. În aproape șase ani de căsnicie doar o fetiță... Ei da, sunt tineri, mai există speranțe. Ei da, și familia

O'Keefe... Bancherul își căută cuvintele. Ce să spun? Secretul bancar, știți...

George înțelegea. Howard O'Keefe nu era un client prea apreciat. Probabil că avea datorii. Iar fermele se aflau la două zile de mers călare de la Christchurch, deci Helen mințise în scrisorile ei când se referea la viața de la oraș – sau cel puțin exagerase mult. Haldon, următoarea așezare mai mare din apropiere de Kiward Station, abia dacă era mai mult decât un sat. Ce a mai trecut oare sub tăcere și de ce? Îi era penibil felul în care trăia? Poate că nici nu se va bucura de această vizită de peste mări? Dar trebuia să o vadă! La naiba, călătorise 25 000 de kilometri pentru a o vedea!

Se dovedi că se putea vorbi cu Peter Brewster; îl invită pe George pentru a doua zi la masă. Asta însemna că trebuia să amâne din nou planurile sale, dar i se părea că întâlnirea cu Brewster este inevitabilă. În realitate, întâlnirea se desfășură în armonie deplină. Soția lui Brewster, frumoasă ca o cadră, servi un prânz după tradiția maori, cu pește proaspăt din Avon și cartofi dulci, preparați într-un mod rafinat. Copiii săi îl asaltară pe vizitator cu întrebări despre buna bătrână Anglie, și bineînțeles că Peter cunoștea atât familia Warden, cât și familia O'Keefe.

– Dar să nu cumva să întrebați pe unul despre celălalt! îl avertiză el, râzând. Sunt precum câinele cu pisica, deși cândva au fost parteneri. Kiward Station le aparținuse la amândoi, de unde vine și numele compus din Kee și Ward. Dar amândoi au fost și jucători, iar Howard și-a pierdut partea sa. Nu se știe prea exact cum a fost, dar amândoi își poartă reciproc ranchiună.

– De înțeles din partea lui O'Keefe, remarcă George. Dar câștigătorul nu ar trebui să fie supărat!

– După cum am spus, nu cunosc nimic exact. Iar în final lui Howard i-au ajuns banii pentru o fermă. Dar îi lipsește know-how-ul. În acest an a pierdut practic toți mieii – i-a scos prea de timpuriu, înainte de ultimele furtuni. Totdeauna îngheață câțiva sus în munți,

dacă mai vine un val de iarnă. Dar să-i scoți la început de octombrie...? Înseamnă să-l pui pe Dumnezeu la încercare!

George își aminti că luna octombrie îi corespundea lunii martie, ori în acea perioadă era destul de frig și în munții din Țara Galilor.

– De ce face așa ceva? întrebă el fără să înțeleagă.

Îl preocupa mai mult întrebarea de ce îi permitea Helen soțului ei o asemenea prostie. E drept că ea nu se interesase niciodată de agricultură, dar dacă supraviețuirea ei economică depindea de aceasta, s-ar fi preocupat și de agricultură.

– Ah, este un cerc vicios suspină Brewster și oferi trabuce. Ferma este prea mică sau pământul prea sărac pentru numărul animalelor ce trebuie hrănite. Dar un număr mic de animale nu aduce suficient pentru trai, de aceea se crește numărul animalelor la noroc. În anii buni, iarba este suficientă, în anii slabi se termină furajele pentru iarnă. Atunci trebuie cumpărate nutrețuri – și atunci nu ajung banii. Sau animalele sunt mânate în munți și se speră că nu va mai ninge. Dar să vorbim de ceva mai plăcut. Vă interesează să preluați clienții mei. Foarte frumos, aș vrea să vă fac cunoștință cu toții. Ne vom putea înțelege asupra unei sume de despăgubire. Ați fi eventual interesat și de oficiul nostru? Birouri și antrepozite la Christchurch și Lyttelton? Aș putea să vă închiriez casele și să vă garantez dreptul de preemțiune... Sau devenim parteneri și păstrez o parte din afacere în calitate de comanditar. Ar reprezenta o siguranță, în cazul în care febra aurului ar trece repede.

Bărbații petrecură după-amiaza cu vizitarea bunurilor imobiliare și George era foarte impresionat de afacerile lui Brewster. În cele din urmă, se înțeleseră ca după vizita lui George în Canterbury Plains să discute condițiile exacte ale preluării. George își părăsi foarte binedispus partenerul de discuții și îi scrise imediat o scrisoare tatălui său. Greenwood Enterprises nu ajunsese niciodată într-un mod atât de simplu să intre în posesia unei dependințe într-o țară nouă. Acum se punea doar problema de a găsi un administrator destoinic. Brewster însuși ar fi fost ideal, dar el voia să plece...

George puse deocamdată aceste gânduri deoparte. Mâine va putea să plece fără grijă la Haldon. O va vedea din nou pe Helen.

– Din nou vizită? întrebă Gwyneira indispusă.

De fapt plănuise să folosească această zi superbă de primăvară pentru a o vizita pe Helen. Fleurette se smiorcăia de zile întregi, voia să se joace cu Ruben; apoi atât mama, cât și copilul terminaseră materialul de citit. Fleurette era înnebunită după povești. Îi plăcea ca Helen să-i citească și făcea deja încercări proprii să deseneze literele când asista la lecțiile ținute de Helen.

– Curat tatăl ei! spuneau oamenii din Haldon, când Gwyneira comanda din nou cărți pentru a-i citi micuței.

Doamna Candler găsea la rândul ei tot timpul asemănări fizice cu Lucas, ceea ce Gwyn nu reuși să înțeleagă. În ochii ei, Fleurette nu avea practic nimic în comun cu Lucas. Fata era grațioasă și roșcată, ca Gwyn, dar albastrul inițial al irisului se transformase după câteva luni într-un căprui deschis cu pete de culoarea chihlimbarului. În felul lor, ochii lui Fleur erau la fel de fascinanți ca ochii Gwyneirei. Chihlimbarul din ei părea să arunce scântei când se emoționa și puteau să ardă de-a dreptul, când micuța se înfuria. Și acest lucru se întâmpla adesea, ceea ce trebuia să recunoască și îndrăgostita ei mamă. Fleurette nu era un copil liniștit, ușor de mulțumit, ca Ruben. Era vivace, avea pretenții mari și se înfuria dacă ceva nu-i reușea imediat. Atunci înjura în gura mare și se înroșea, și în cazuri extreme scuipa. Fleurette Warden, fetița de aproape patru ani, nu era cu siguranță o lady.

Cu toate acestea avea o relație bună cu tatăl ei. Lucas era încântat de temperamentul ei și ceda mult prea des toanelor ei. Nu prea arăta tendințe de pedagog; părea s-o încadreze pe Fleurette mai degrabă în categoria „obiect de studiu de cel mai mare interes". Cu rezultatul că la Kiward Station erau acum doi locuitori, care colecționau, desenau și observau cu pasiune insecte weta. E drept că Fleur era mai degrabă interesată de cât de departe sar ele și i se părea

o idee bună să le picteze în diferite culori. Gwyneira dezvoltă o adevărată dexteritate în a aduna imensele insecte din nou în borcane.

Acum se întreba cum să îi explice copilului că excursia călare promisă nu va avea loc.

– Da, iarăși un oaspete! mormăi Gerald. Dacă doamna permite. Un negustor din Londra. Și-a petrecut noaptea la familia Beasley și va ajunge către seară aici. Reginald Beasley a fost atât de amabil, să trimită un mesager. Deci putem să-l primim pe acest domn în felul adecvat. Desigur, doar dacă doamna permite!

Gerald se ridică clătinându-se. Încă nu era ora prânzului, dar se pare că nici nu ajunsese să se trezească din beție de ieri-seara. Și cu cât bea mai mult, cu atât mai răuvoitoare deveneau observațiile făcute la adresa Gwyneirei. În ultimele luni ea devenise ținta preferată a batjocurii sale – ceea ce se datora desigur faptului că fusese iarnă. Iarna Gerald era mai degrabă înclinat să-i permită fiului său să stea în camera de studiu decât să se ocupe de fermă și o întâlnea mai des pe Gwyneira, care era ținută în casă de timpul ploios. Vara, când trebuiau tunse oile, se nășteau mieii și erau tot felul de alte munci de făcut la fermă, Gerald avea să se concentreze din nou asupra lui Lucas, pe când Gwyneira făcea oficial lungi drumuri călare – și în realitate se refugia la Helen. Gwyneira și Lucas cunoșteau acest ciclu din anii trecuți, dar asta nu făcea situația mai suportabilă. În fond, exista doar o singură posibilitate de a întrerupe acest cerc. Gwyneira trebuia să-i dăruiască lui Gerald moștenitorul dorit. Dar la Lucas energiile de acest fel păreau să scadă cu trecerea anilor. Gwyneira pur și simplu nu-l excita. Nici nu se puteau gândi la facerea unui copil. Și incapacitatea din ce în ce mai accentuată a lui Lucas de a avea o relație sexuală cu soția făcea imposibilă repetarea trișării folosite la procrearea lui Fleur. Gwyneira nici nu-și făcea iluzii. James McKenzie nu ar fi acceptat încă o dată o asemenea înțelegere. Și nici ea nu ar fi fost în stare să se despartă după aceea pentru a doua oară de el. După nașterea lui Fleurette a durat luni de zile până când pe Gwyneira nu o mai chinuia dorul și disperarea, care o apuca, ori de câte ori îl vedea sau chiar îl atingea pe James. Aceasta din urmă nu

putea fi evitată totdeauna – ar fi fost ciudat dacă James nu i-ar mai fi întins mâna pentru a o ajuta să urce în căruță sau nu ar fi scos de pe Igraine șaua, după ce Gwyneira o ducea în grajd. Dacă mâinile lor se atingeau, era ca o explozie a dragostei și a dorinței, stinse de permanentul „niciodată, niciodată", care făcea ca Gwyneirei cât pe ce să-i crape capul. Slavă Domnului, cu trecerea timpului situația se mai ameliora. Gwyn învăță să se controleze, iar amintirile păliră. Dar era de neconceput să repete totul. Iar un alt bărbat? Nu, așa ceva nu era cu putință. Înainte de James, îi era indiferent. Un bărbat era ca oricare altul. Dar acum... ? Era fără nici o speranță. Dacă nu se întâmpla o minune, Gerald va trebui să se consoleze cu faptul că Fleur rămânea singura lui nepoată.

Pe Gwyneira nu o preocupa acest lucru. O iubea pe Fleurette și recunoștea în ea atât propria ei ființă, cât și tot ceea ce iubise la James McKenzie. Fleur era dornică de aventură și înțeleaptă, încăpățânată și plină de umor. Printre copiii maori găsea destui prieteni de joacă, fiindcă stăpânea fluent limba maori. Dar îl iubea mai ales pe Ruben, fiul lui Helen. Micuțul, care era cu un an și ceva mai mare, era eroul și modelul ei. Cu el reușea chiar să stea cuminte la orele de curs ale lui Helen, fără să se bage în vorbă.

Ei, astăzi nu vor reuși să meargă. Suspinând, Gwyn o strigă pe Kiri pentru a debarasa masa de micul dejun. Probabil că Kiri nu s-ar fi gândit de la sine la așa ceva. Se măritase de curând și nu avea nimic altceva în cap decât pe bărbatul ei. Gwyn aștepta doar să-i anunțe că este însărcinată – și Gerald să explodeze la această veste.

Apoi Kiri trebuia să fie convinsă să curețe argintăria, iar Gwyn trebuia să discute cu Moana meniul pentru prânz. Ceva din carne de miel. Și nu ar fi fost rău să facă și o budincă de Yorkshire. Dar mai întâi Fleur...

Fleurette nu stătuse liniștită, cât timp părinții ei luaseră micul dejun. Doar voia să pornească repede, deci calul trebuia să fie înșeuat sau înhămat. De obicei, Gwyneira o așeza pe fiica ei în fața ei, pe Igraine, dar Lucas prefera ca „doamnele sale" să meargă cu trăsura.

Comandase special pentru Gwyn un dogcart, pe care aceasta îl stăpânea excelent. Carul ușor, pe două roți, era extrem de mobil și Igraine îl trăgea fără nici o dificultate pe drumuri grele. Direct peste câmp nu se putea merge și nici nu se putea sări cu el. Deci nu se putea merge pe scurtătura prin tufăriș. Nu era de mirare că Gwyn și Fleur preferau să meargă călare, și Fleurette decisese astfel și pentru ziua de astăzi.

– Poți să pui șaua pe Igraine, domnule James? se interesă ea la McKenzie.

– Cu șaua de damă, sau cu altă șa, domnișoară Fleur? întrebă James serios. Știți ce a spus tatăl dumneavoastră.

Lucas se gândise serios să-i cumpere lui Fleurette un ponei din Anglia, pentru ca să învețe călăritul corect, cu șaua de damă. E drept că Gwyneira declarase că, până când va sosi acesta, fata va fi trecut de vârsta călăritului pe ponei. Deocamdată o învăța pe fiica ei să călărească pe Madoc, în șaua bărbătească. Armăsarul fiind foarte binevoitor, problema rezida mai degrabă în ținerea în secret a situației.

– Cu o șa pentru oameni adevărați! declară Fleur.

James trebui să râdă.

– O șa adevărată, prea bine, milady! Vreți să mergeți astăzi singură?

– Nu, mama vine imediat. Dar mai trebuie să joace rolul de „țintă" pentru bunicul. Așa i-a spus lui tata. Chiar va trage în ea, domnule James?

„Nu, dacă pot să-l împiedic", gândi McKenzie înverșunat. Nimănui de la fermă nu-i scăpase cum o chinuia Gerald pe nora sa. Spre deosebire de Lucas, căruia toți muncitorii îi purtau pică, Gwyneira beneficia de compasiunea lor. Și câteodată băieții erau primejdios de aproape de adevăr, când făceau glume referitoare la stăpâni.

– Dacă domnișoara Gwyn ar avea un bărbat ca lumea, era una din observațiile obișnuite, atunci bătrânul ar fi deja de zece ori bunic!

Destul de des, glumind, bărbații se ofereau drept „tauri de prăsilă" și se supralicitau în propuneri cum ar putea fi făcuți fericiți atât stăpâna, cât și socrul.

James încerca să pună stavilă acestor glume proaste, dar nu era întotdeauna simplu. Dacă Lucas și-ar fi dat măcar silința să se facă folositor la fermă! Dar nu învăța nimic și când Gerald îl obliga să iasă la grajduri și pe câmp, devenea pe an ce trecea mai morocănos și mai puțin dispus să facă ceva.

Pe când James o înșeua pe Igraine, mai vorbi puțin cu Fleur. Știa să se ascundă bine, dar își iubea fata și nu reușea s-o privească ca pe o Warden. Această vijelie roșcată era copilul său – și pentru el nu avea nici o importanță că era „doar" o fată. Aștepta răbdător până când fetița se urcă pe o ladă, de unde putea să perie coama lui Igraine.

Gwyneira intră în grajduri tocmai când James fixa cureaua de la șa și la vederea lui reacționă ca întotdeauna necontrolat. O străfulgerare a ochilor, puțină roșeață în obraji... apoi din nou control strict.

– Oh, James, ați pus deja șaua? întrebă Gwyneira cu regret. Din păcate nu pot să merg cu Fleur, așteptăm o vizită.

James aprobă din cap.

– O da, acel negustor englez. Ar fi trebuit să mă gândesc că nu veți putea ieși. Începu să scoată șaua de pe iapă.

– Nu mergem la școală? întrebă Fleur jignită. Dar atunci rămân proastă, mamă!

Era cel mai nou argument pentru a merge, pe cât posibil zilnic, la Helen. Helen folosise acest argument față de un copil maori, căruia îi plăcea să tragă chiulul, iar Fleur reținuse observația.

James și Gwyneira izbucniră în râs.

– Ei, așa ceva nu putem risca, spuse James cu o mină serioasă. Dacă îmi permiteți, domnișoară Gwyn, o voi duce eu la școală.

Gwyn îl privi mirată.

– Aveți timp de așa ceva? întrebă ea. Credeam că vreți să controlați ocolurile pentru oile gestante.

– Se află în drum, declară James și îi făcu cu ochiul. În realitate ocolurile nu se aflau pe drumul spre Haldon, ci doar pe scurtătura

secretă prin tufăriș, folosită de Gwyneira. Desigur că va trebui să mergem călare. Dacă înham, chiar că pierdem timp.

– Te rog, mamă! o imploră Fleur.

Și se pregătea de un acces de furie pentru cazul în care Gwyn ar fi îndrăznit să refuze.

Din fericire nu era greu să o convingă pe mama ei. Munca oricum neplăcută avea să meargă mai repede dacă nu avea alături copilul dezamăgit, văicărindu-se continuu.

– Bine spuse ea. Să vă distrați bine! Aș vrea să vă pot însoți.

Gwyneira se uită invidioasă cum scoate James roibul său și o ridică pe Fleur în fața sa în șa. Stătea frumos și drept pe cal, iar buclele ei roșcate se mișcau în tactul mersului calului. James se așeză la rândul lui dezinvolt în șa. Gwyn era aproape îngrijorată când cei doi plecară.

Chiar nu observa nimeni asemănarea dintre bărbat și fetiță?

Lucas Warden, pictorul și observatorul cu ochi experimentat, se uită din fereastra camerei sale după călăreți, observă în curte figura însingurată a Gwyneirei și credea că-i citește gândurile.

Era mulțumit de lumea lui, dar câteodată... câteodată ar fi dorit să o poată iubi pe această femeie.

2

George Greenwood fu bine primit în Canterbury Plains. Numele lui Peter Brewster îi deschise ușile fermierilor, dar probabil că și fără recomandare ar fi fost bine primit. Cunoștea deja această situație de la fermele din Australia și Africa – cel ce trăiește atât de izolat, ca acești coloniști, se bucură de fiecare vizită din afară. De aceea ascultă cu răbdare lamentările doamnei Beasley referitoare la personal, îi lăudă trandafirii și călări cu soțul ei peste pășuni, pentru a admira oile. Familia Beasley făcuse totul pentru ca ferma ei să devină un mic colț al Angliei, iar George trebui să zâmbească, ascultând-o pe doamna Beasley, ce eforturi făcuse să scoată de pe lista produselor folosite în bucătăria ei cartofii dulci.

Kiward Station era cu totul altfel, după cum observă imediat. Casa și grădina constituiau un ciudat amestec al formelor: pe de o parte cineva încerca să imite aici pe cât posibil viața nobilimii engleze de la țară, pe de altă parte se impunea cultura maori. Astfel, în grădina înfloreau pașnic una lângă alta tufele de rata și cele de trandafiri; sub arborii cabbage erau așezate bănci cu sculpturi tipice maori, iar șopronul pentru scule era acoperit de frunzele palmierului nikau, în tradiția maori. Fata în casă, care îi deschise lui George ușa, era îmbrăcată într-o uniformă decentă de servitoare, dar nu purta

încălțăminte, iar servitorul îl salută prietenos prin *haere mai*, cuvintele de bun venit în limba maori.

George își aminti de ceea ce auzise despre familia Warden. Tânăra femeie provenea dintr-o familie nobilă din Anglia – și avea, evident, bun gust, după cum o dovedea mobilarea camerelor de primire. Dar se pare că încerca o anglicanizare și mai pregnantă decât doamna Beasley: oare de câte ori își depunea un oaspete cartea de vizită în bolul de argint de pe măsuța delicată? George își dădu silința să o facă, ceea ce o determină pe tânăra femeie roșcată, care tocmai intrase, să îi zâmbească. Purta o rochie de după-amiază elegantă, de culoare bej, cu broderii de culoarea indigoului, în ton cu culoarea ochilor ei. E drept că tenul ei nu corespundea palorii la modă printre doamnele din Londra. Fața ei era ușor bronzată și era evident că nu încerca să-și ascundă pistruii. Nici coafura artistică nu corespundea literei cărții de conduită, fiindcă o parte din bucle se desprinseseră deja.

– O s-o lăsăm să stea pe veci aici declară ea, privind spre cartea de vizită. O să-l facă fericit pe socrul meu! Bună ziua și bine ați venit la Kiward Station. Sunt Gwyneira Warden. Intrați și faceți-vă comod. Socrul meu ar trebui să sosească curând. Sau vreți mai întâi să vă spălați și să vă schimbați pentru cină? Se pare că va fi o mare cină...

Gwyneira știa că făcând aceste apropouri directe, depășise granița bunei comportări. Dar tânărul acesta nu arăta deloc, de parcă s-ar aștepta în cadrul unei vizite în pădurea tropicală să fie servit cu o cină compusă din mai multe feluri de mâncare, la care gazdele să apară în ținută de seară. Dacă ar apărea în pantalonii de călărie și cu geaca de piele pe care le purta acum, Lucas ar fi consternat și Gerald s-ar putea să se simtă jignit.

– George Greenwood! se prezentă George zâmbind. Era bine că nu părea să fie rău. Vă mulțumesc pentru informații, aș dori să mă spăl mai întâi. Aveți o casă minunată, doamnă Warden.

O urmă pe Gwyneira în salon și stătea privind cu admirație la mobila impresionantă și la șemineul mare.

Gwyn înclină din cap.

– Eu personal consider că este puțin prea mare, dar socrul meu a încredințat proiectarea celor mai mari arhitecți. Mobila toată vine din Anglia. Cleo, ieși de pe covorul de mătase! Și uită de ideea de a-ți făta acolo puii!

Gwyn vorbise unei cățele Collie rotofeie, care se afla întinsă în fața șemineului, pe un covor oriental ales. Acum cățeluța se sculă jignită și se duse la o altă carpetă, cu nimic mai puțin prețioasă.

– Se simte importantă când este gestantă, spuse Gwyneira și mângâie cățeaua. Dar și are de ce. Dă naștere la cei mai buni câini de pază din regiune; între timp, Canterbury Plains este plin de mici Cleo. E drept, în cea mai mare parte nepoți, o las doar foarte rar să se împerecheze. Să nu se îngrașe!

George se miră. După povestirile directorului de bancă și a lui Peter Brewster și-o închipuia pe stăpâna aproape lipsită de copii de la Kiward Station ca fiind o lady foarte distinsă și pudică. Dar acum Gwyneira vorbea cu toată naturalețea de creșterea câinilor și nu numai că îi permitea unui câine ciobănesc să intre în casă, dar să mai și stea pe covoarele de mătase! Fără a mai vorbi de faptul că nu amintise de picioarele goale ale servitoarei.

Discutând prietenos, tânăra femeie îl conduse pe vizitatorul ei într-o cameră de oaspeți și îi dădu indicații servitorului să-i aducă bagajele.

– Și spune-i lui Kiri să se încalțe! Pe Lucas îl apucă toate cele dacă servește astfel la masă!

– Mamă, de ce trebuie să mă încalț? Nici Kiri nu se încalță!

George le întâlni pe Gwyneira și pe fiica ei pe coridor, în fața camerei sale, când se pregătea să coboare la masă. Făcuse tot ceea ce putea în privința ținutei de seară. Costumul brun deschis era puțin șifonat, dar făcut la comandă și mult mai elegant decât pantalonii de piele și geaca impregnată, pe care le cumpărase în Australia.

Dar și Gwyneira și încântătoarea fetiță roșcată, care se certa cu voce tare, erau elegante.

Gwyneira purta o rochie de seară de culoare turcoaz, nu cea mai nouă modă, dar atât de rafinat croită, că ar fi atras atenția și în

saloanele cele mai bune din Londra, cel puțin atunci când era purtată de o femeie atât de frumoasă ca Gwyneira. Fetița era îmbrăcată cu un sarafan verde-deschis, care era aproape complet acoperit de un șuvoi de bucle roșii-aurii. Dacă părul lui Fleur era lăsat desfăcut, stătea depărtat de cap și buclat, ca părul din paiete aurii ale unui îngeraș. La rochia drăguță se asortau pantofiorii verde-deschis, dar era evident că micuța îi purta mai degrabă în mână, decât în picioare.

– Mă jenează! susținu ea.

– Fleur, nu te jenează! declară mama ei. I-am cumpărat doar acum patru săptămâni și erau aproape prea mari. Atât de repede nu crești nici măcar tu! Și chiar dacă te jenează: o lady suportă durerea ușoară, fără să se plângă!

– Ca indienii? Ruben spune că în America au stâlpi de tortură și își provoacă dureri doar așa, ca să se distreze și să vadă cine este cel mai viteaz. I-a povestit tatăl lui. Dar Ruben găsește că așa ceva este o prostie, și eu găsesc la fel.

– Asta despre tema de a „fi doamnă", remarcă Gwyneira și privi spre George, cerând ajutor. Vino, Fleurette. Aici este un gentleman. Vine din Anglia, ca și mine și mama lui Ruben. Dacă te comporți distins, poate te va saluta cu un sărut al mâinii și ți se va adresa cu apelativul „milady". Dar numai, dacă te încalți!

– Domnul James îmi spune totdeauna „milady" și dacă sunt desculță.

– Dar el sigur că nu vine din Anglia, intră George în joc. Și sigur că nu i-a fost încă prezentat reginei... Familia Greenwood beneficiase anul trecut de această onoare, iar mama lui George cu siguranță va trăi din asta toată viața. Pe Gwyneira nu păru să o impresioneze prea tare – spre deosebire de fiica ei:

– Serios? Reginei? Ai văzut o prințesă?

– Toate prințesele susținu George. Și toate erau încălțate.

Fleurette suspină.

– Ei bine, zise ea și se încălță.

– Mulțumesc mult spuse Gwyneira, făcând cu ochiul spre George. M-ați ajutat cu adevărat. Fleurette în acest moment nu știe sigur dacă

va deveni regina indienilor în Vestul Sălbatic sau dacă mai degrabă se va mărita cu un prinț și va crește la castel ponei. Apoi îl consideră pe Robin Hood foarte atrăgător și se gândește la o viață în afara legii. Mi-e teamă că se va hotărî pentru ultima variantă. Îi place la nebunie să mănânce cu degetele și face deja antrenamente de tras cu arcul.

De curând, Ruben meșterise pentru el și mica lui prietenă arcuri.

George ridică din umeri.

– Ei da, lady Marian mânca desigur cu cuțitul și furculița. Și în Sherwood Forest nu ajungi departe dacă ești descălțat.

– Este un argument! spuse Gwyn râzând. Haideți, socrul meu vă așteaptă deja.

Cei trei coborâră în bună înțelegere scara.

James McKenzie îl însoțise pe Gerald Warden în salon. Se întâmpla rar, dar astăzi trebuiau semnate niște facturi, pe care McKenzie le adusese de la Haldon. Warden voia să rezolve repede acest lucru – soților Candler le trebuiau banii, iar McKenzie urma să plece a doua zi, dis-de-dimineață, pentru a aduce următoarea livrare. Kiward Station tot mai era în construcție; acum se amenaja un grajd pentru vaci. De când cu febra aurului la Otago, creșterea vitelor era în floare, toți căutătorii de aur voiau să fie aprovizionați și nu apreciau nimic mai mult ca o friptură bună de vită. Fermierii din Canterbury mânau la câteva luni cirezi întregi de vite spre Queenstown. Acum, bătrânul ședea în fața șemineului și verifica facturile. McKenzie privi în jur, în încăperea luxos amenajată, și se întreba cum era oare să locuiești aici. Între toate aceste mobile strălucitoare, covoarele moi... cu un șemineu, care învăluia încăperea într-o căldură plăcută și care nici măcar nu trebuia alimentat la sosirea acasă. Că doar aveai servitori! James găsea toate acestea atrăgătoare, dar destul de străine lui. Lui nu îi trebuiau și nici nu îi era dor de ele. Gwyneira poate le dorea. Ei, dacă reușea s-o câștige prin așa ceva, va construi și el o asemenea casă și va îmbrăca costume precum Lucas și Gerald Warden.

Se auziră voci de pe trepte. James privi încordat în sus. Vederea Gwyneirei în rochia de seară îl vrăji și făcu să-i bată inima mai repede – la fel și vederea fiicei lor, pe care o vedea rar în rochie de ocazie. Îi păru că-l recunoaște pe Lucas în bărbatul care le însoțea. Ținută dreaptă, un costum de seară maro, elegant... dar apoi văzu că cel care coboară treptele este altcineva. De fapt ar fi trebuit să observe imediat, fiindcă nu pomenise niciodată ca Gwyneira să râdă din inimă și să facă glume alături de Lucas. Dar se părea că acest bărbat o amuza. Gwyneira îl tachină pe el, pe fiica ei sau pe amândoi, și el îi întoarse tot atât de vesel gluma. Pe James îl cuprinse gelozia. La naiba, cine era bărbatul? Ce îl îndreptățea să facă glume cu Gwyneira a lui?

În orice caz, străinul arăta bine. Avea o față îngustă, bine tăiată, și ochi căprui înțelepți, privind puțin ironici. Corpul lui părea lălău, dar era mare și puternic și se mișca grațios. Toată atitudinea lui exprima conștiință de sine și curaj.

Și Gwyn? James observă scânteierea obișnuită a ochilor ei la vederea lui în salon. Dar era oare într-adevăr acea scânteie, care la fiecare întâlnire a lor sărea din cenușa vechii lor iubiri, sau de data aceasta în privirea Gwyneirei se reflecta doar surpriza? Neîncrederea lui James ardea ca văpaia. Gwyneira nu lăsă să se vadă că a observat privirea lui morocănoasă.

– Domnule Greenwood! Între timp îi observase și Gerald Warden pe cei trei pe trepte. Vă rog să mă scuzați că nu am fost acasă la sosirea dumneavoastră. Dar după cum văd, Gwyneira v-a familiarizat deja cu casa.

Gerald îi întinse vizitatorului mâna.

Desigur, trebuia să fie comerciantul din Anglia, cel care răsturnase planurile Gwyneirei pentru ziua aceasta. Acum nu mai părea să fie supărată, ci prietenoasă și îi indică lui Greenwood un loc.

Pe James îl lăsară acolo... Gelozia lui McKenzie se transformă în furie.

– Facturile, domnule Gerald! observă el.

– Da, corect, facturile. Este în ordine, McKenzie, le semnez imediat. Un whisky, domnule Greenwood? Trebuie să povestiți de buna bătrână Anglie!

Gerald semnă distrat hârtiile și avu apoi ochi doar pentru oaspete – și pentru sticla de whisky. Sticla plată de buzunar, pe care o purta permanent cu sine, trebuie să se fi golit încă după-amiaza devreme – și dispoziția lui Gerald era proastă pe măsură. McAran îi spusese lui James de o altercație urâtă între Gerald și Lucas, desfășurată în grajd. Era vorba de o vacă pe cale să fete, la care apăruseră în timpul travaliului complicații. Lucas iarăși nu era la înălțimea evenimentelor; omul pur și simplu nu putea vedea sânge. De aceea nu era desigur cea mai bună idee din partea bătrânului Warden să-i încredințeze lui Lucas ca îndeletnicire principală tocmai creșterea vitelor. După părerea lui McKenzie, lui Lucas i s-ar fi potrivit mult mai bine îngrijirea culturilor. Hotărât lucru, Lucas le avea mai degrabă în cap decât în mâini. Și dacă era vorba de calcularea recoltelor, de folosirea orientată a îngrășămintelor și de calcule de costuri și rentabilitate în achiziționarea de mașini agricole, Lucas judeca foarte bine, orientat spre profit.

Dar femelele gestante agitate îl scoteau din fire, iar astăzi situația trebuia să fi escaladat iar. Oricum – un noroc pentru Gwyn. Dacă furia lui Gerald se descărca asupra lui Lucas, rămânea ea scutită. Dar e drept că își vedea foarte bine de sarcinile ei. Acest oaspete cel puțin părea să se distreze minunat.

– Mai este ceva, McKenzie? întrebă Gerald și turnă whisky.

James se scuză grăbit. Fleur îl urmă când ieși.

– Ai văzut? întrebă ea. Am încălțăminte în picioare, ca o prințesă.

James râse, îmblânzit pe loc.

– Sunteți într-adevăr drăguță, milady. Dar sunteți totdeauna o apariție încântătoare, indiferent de ce încălțăminte purtați.

Fleurette își încreți fruntea.

– O spui doar fiindcă nu ești un gentleman declară ea. Gentlemanii respectă doar atunci o doamnă când ea este încălțată. Așa spune domnul Greenwood.

De obicei, pe James l-ar fi amuzat o asemenea remarcă, dar acum furia i se înteți. Ce își permitea persoana aceea să-o instige pe fiica lui împotriva sa? James abia mai putea să se stăpânească.

– Ei, milady, atunci aveți grijă să vă înconjurați de bărbați adevărați, în loc de purtători de costume cu nume mari, dar lipsiți de vlagă! Fiindcă dacă stima depinde de încălțăminte, ea se tocește repede!

Adresă cuvintele copilului speriat, dar ele o atinseră pe Gwyneira, care o urmase pe fiica ei.

Ea se uită la el derutat, dar James îi întoarse o privire întunecată și se retrase la grajduri. Astăzi va bea și el o porție zdravănă de whisky. Ea nu are decât să bea vin cu filfizonul ei bogat!

Felul de bază al cinei era carne de miel și un sufleu din cartofi dulci, ceea ce îi confirmă lui George observațiile făcute până atunci. Gospodina nu ținea la păstrarea tradițiilor, chiar dacă servitoarea purta acum încălțăminte și servea corect. În acest timp, arăta atâta respect față de Gerald Warden, că era aproape teamă. Domnul în vârstă părea să aibă o fire colerică și avea evident un temperament agitat. Discuta animat, chiar dacă puțin băut, despre orice și, indiferent de temă, avea o părere proprie. Tânărul domn, Lucas Warden, era mai degrabă liniștit, aproape suferind. Când tatăl său enunța vederi prea radicale, părea să sufere aproape fizic. În rest, soțul Gwyneirei era simpatic, foarte bine educat, gentlemanul perfect. Prietenos, dar ferm, el corectă manierele de la masă ale fiicei sale – părea că se pricepe cum să se poarte cu un copil. Fleur nu se certa cu el, așa cum se certa cu mama ei, ci despături cuminte șervețelul pe genunchi și duse carnea de miel cu furculița la gură, în loc să apuce cu mâna, ca sălbaticii camarazi din Sherwood Forest. Dar poate că asta se datora și prezenței lui Gerald. De fapt, când bătrânul era de față, în această familie nu ridica nimeni vocea.

Cu toată tăcerea din jurul lui, George se distră destul de bine în această seară. Gerald știa să povestească antrenant despre viața de la fermă – George constată că cele auzite de la oamenii din Christchurch erau adevărate. Bătrânul Warden se pricepea la oi și la

producerea lânii, avusese un bun simț comercial când cumpărase vitele și știa să se ocupe de fermă. George ar fi preferat să vorbească în continuare cu Gwyneira, iar Lucas nu i se părea nici pe jumătate atât de plictisitor, cum lăsaseră să se înțeleagă Peter Brewster și Reginald Beasley. Gwyneira îi spusese adineauri că portretele din salon fuseseră pictate de soțul ei. Spusese această informație cu oarecare nesiguranță, chiar cu puțină zeflemea în voce, dar George privi portretele cu multă apreciere. Nu s-ar fi numit pe el însuși un cunoscător într-ale artei, dar la Londra fusese adesea invitat la vernisaje și licitații. Un artist precum Lucas Warden și-ar fi găsit cu siguranță adepți acolo și cu ceva noroc ar fi putut chiar ajunge celebru și bogat. George se gândea dacă ar merita să ia cu el la Londra câteva lucrări. Cu siguranță că s-ar fi putut vinde tablourile acolo. Pe de altă parte, risca să se pună rău cu Gerald Warden. Cu siguranță că bătrânul nu dorea nicidecum să aibă în familie un artist.

În această seară nici nu se discută despre artă. Gerald îl acapară pe oaspetele din Anglia întru totul, bău între timp o sticlă întreagă de whisky și nu păru să observe deloc că Lucas se retrase cât mai curând posibil. Gwyneira fugi de la masă imediat după servirea bucatelor, pentru a o culca pe copilă. Deci aici nu se angaja o îngrijitoare la copil, lucru care i se părea straniu lui George. Doar era evident că fiul casei parcursese etapele unei educații pur englezești. De ce nu aplică Gerald acest lucru și la nepoata lui? Nu îi plăcea rezultatul? Sau era vorba de faptul că Fleurette era „doar" o fată?

A doua zi avu loc o discuție amplă cu tânăra pereche Warden. Gerald nu coborî la micul dejun – cel puțin nu la ora obișnuită. Chefuirea din ziua precedentă își cerea tributul. Din această cauză, Gwyneira și Lucas păreau mai degajați. Lucas se interesă de viața de club din Londra și era în mod evident bucuros de faptul că despre această temă George putea să spună mai mult decât „înălțător" și „reconfortant". Când fură lăudate portretele sale, Lucas păru să crească de-a dreptul și pe loc îl invită pe oaspete în atelierul său.

– Puteți veni când doriți! Astăzi-dimineață o să vizitați ferma, presupun, dar după-amiaza...

George încuviință nesigur din cap. Gerald îi promisese că-i arată ferma, iar George era foarte interesat. Doar se spunea că toate celelalte ferme din Insula de Sud trebuiau comparate cu Kiward Station. Dar Gerald nu apăruse încă...

– Oh, pot să vin eu cu dumneavoastră! se oferi spontan Gwyneira, când George făcu o remarcă delicată în acest sens. Desigur și Lucas... dar eu nu am ieșit ieri toată ziua din casă. Deci dacă compania mea v-ar fi acceptabilă...

– Cine nu s-ar bucura de compania dumneavoastră? întrebă George galant, chiar dacă nu credea să aibă prea mult de câștigat dintr-o vizitare a fermei alături de această lady.

De fapt se așteptase să primească indicații de specialitate și informații despre creșterea animalelor și întreținerea pășunilor. Era cu atât mai mirat, când, la scurt timp după aceea, o întâlni pe Gwyneira la grajduri.

– Puneți șaua pe Morgaine, domnule James, ceru ea. Trebuie urgent dresată, dar când este și Fleur prezentă, nu îmi place s-o iau, este prea intempestivă...

– Credeți că tânărul domn din Londra va putea face față acestui temperament? se interesă păstorul zeflemitor.

Gwyneira își încreți fruntea. George se întrebă de ce nu-l pune la punct pe acest ins obraznic.

– Sper, atât era răspunsul ei. Altfel va trebui să vină în urma mea. Nu cred că va cădea. Pot să v-o las aici pe Cleo? Nu o să-i placă, dar va fi un drum mai lung și Cleo este deja destul de greoaie...

Cățelușa, care ca întotdeauna o urmase pe Gwyneira, păru să o fi înțeles și, nemulțumită, își trase coada între picioare.

– Vor fi ultimii pui, Cleo, îți promit! o consolă Gwyneira. Merg cu domnul George până la războinicii de piatră. Poate că o să vedem câțiva din tinerii berbeci. Pot să rezolv ceva în drum?

La una din remarcile ei, tânărul păru să-și strâmbe fața de durere. Sau era zeflemea? Reacționa astfel la propunerea ei de a se face utilă în munca de la fermă?

În orice caz nu răspunse, pe când un alt lucrător reacționă la întrebare.

– O da, domnișoară Gwyn, unul din berbecuți, frumosul acela pe care domnul Gerald îl promisese domnului Beasley, tot fuge. Se tot învârte pe la oile gestante și ne înnebunește turma. Dacă ați putea să-l aduceți înapoi? Sau aduceți-i totodată și pe cei doi pentru Beasley, atunci va fi liniște acolo sus. Este în ordine, James?

Șeful păstorilor încuviință din cap.

– Săptămâna următoare oricum vor trebui să plece. Îl vreți pe Daimon, domnișoară Gwyn?

La pronunțarea numelui de Daimon, se ridică un mascul mare, negru.

Gwyneira neagă din cap.

– Nu, le iau pe Cassandra și Catriona. Să vedem cum se comportă. Am făcut destule exerciții.

Amândouă cățelele arătau ca Cleo. Gwyneira le prezentă lui George, drept fiicele lui Cleo. Și iapa ei foarte vioaie era o descendentă a doi cai, pe care îi adusese din Anglia. Gwyneira călărea în șa bărbătească și păru să schimbe cu șeful păstorilor iar priviri ciudate, atunci când acesta îi aduse calul.

– Aș fi putut să călăresc fără nici o problemă în șa de damă, remarcă Gwyneira.

În fața oaspetelui din Anglia ar fi dorit să păstreze aparențele.

George nu înțelese ce răspunsese bărbatul, dar văzu că Gwyneira se înroși de furie.

– Veniți, se pare că ieri, la această fermă, mult prea mulți au băut mult prea mult! exclamă ea supărată și își mână calul la trap.

Dezorientat, George o urmă.

McKenzie rămase locului. Ar fi putut să-și dea palme. Cum a putut să se lase astfel mânat de furie? Își tot repeta în gând observația obraznică de adineauri. „Fiica dumneavoastră a spus că preferați șei

pentru „oameni adevărați". Dar dacă milady dorește să joace astăzi rolul de femeie..."

Era de neiertat! Și dacă până acum Gwyneira nu ajunsese de la sine să știe ce valoare poate avea un asemenea filfizon, acum cu siguranță o făcuse să observe acest lucru.

George era surprins de prezentarea profesională făcută de Gwyneira – după ce se liniștise și își strunise iapa într-atât, încât calul închiriat a lui George să poată ține pasul cu ea. Era clar că Gwyneira cunoștea foarte bine programul de creștere a animalelor de la Kiward Station, dădea informații detaliate despre descendența animalelor în cauză și comenta greșeli și succese ale creșterii.

– Creștem în continuare rasa pură Welsh Mountain și o încrucișăm cu rasa Cheviot – rezultă un amestec perfect. Amândouă rasele sunt down type. La rasa Welsh Mountain se pot toarce 36 până la 48 de suluri dintr-o livră de lână, la rasa Cheviot 48 până la 56 de suluri. Se completează. Calitate lânii este uniformă, pe când lucrul cu rasa Merinos nu este atât de ideal. Spunem totdeauna acest lucru acelor oameni, care vor să cumpere oi Welsh Mountain de rasă pură, dar cei mai mulți se cred mai deștepți. Oile Merinos livrează „fine wool" – lână fină, din care rezultă 60 până la 70 de suluri dintr-o livră. Foarte frumos, dar nu pot fi crescute ca rasă pură aici, nu sunt destul de robuste. Și combinate cu alte rase nu rezultă ceva de calitate constantă.

George înțelegea doar jumătate din cele spuse, dar era suficient de impresionat – ba chiar mai mult când ajunseră la poalele podișului, unde păsteau berbecii tineri în libertate. Câinii ciobănești ai Gwyneirei strânseră mai întâi turma laolaltă, separară apoi cele două animale vândute – pe care Gwyneira le recunoscu de la prima vedere – și le însoțiră liniștiți la vale. Gwyn își ținu iapa și merse în ritmul oilor. George se folosi de prilej, pentru a scăpa în sfârșit de tema „oilor" și a pune o întrebare care îi stătea mult mai mult pe inimă.

– La Christchurch mi s-a spus că o cunoașteți pe Helen O'Keefe... se interesă el precaut – și obținu imediat o a doua întâlnire cu stăpâna de la Kiward Station.

Îi va spune lui Gerald că a doua zi dorește să meargă la Haldon și Gwyneira îl va însoți pe o parte din drum, pentru a o duce pe Fleur la școala lui Helen. De fapt o va urma până la ferma familiei O'Keefe.

George simți că inima îi bătea în gât. Mâine o va revedea pe Helen!

3

Dacă Helen ar fi trebuit să-și descrie viața dusă în ultimii ani – cinstit și fără înfrumusețările cu care se consola și cu care spera să îi impresionează pe cititorii scrisorilor ei, trimise în Anglia – ar fi ales cuvântul „supraviețuire".

Dacă la sosirea ei ferma lui Howard părea să fie o întreprindere foarte promițătoare, începând cu nașterea lui Ruben, treburile mergeau în declin. Ce-i drept, creștea numărul oilor de prăsilă, dar calitatea lânii părea să scadă, iar pierderile din primăvară fuseseră zdrobitoare. Apoi, având în vedere rezultatele obținute de Gerald, Howard încercă și el creșterea bovinelor.

– O nebunie! comenta Gwyneira față de Helen. Vitelor le trebuie mult mai multă iarbă și nutreț pentru iarnă, decât oilor, explică ea. La Kiward Station aceasta nu reprezintă o problemă. Chiar cu pământul care a fost desțelenit am putea hrăni de două ori mai multe oi. Dar pământul vostru este sărac, este situat la mai mare înălțime. Acolo nu crește atât de multă iarbă, abia puteți hrăni oile. Dar apoi vitele! Este o situație fără speranță. Ați putea face o încercare cu capre. Dar cel mai bine ar fi să vindeți toate animalele care se află aici și să începeți de la început cu câteva oi de rasă bună. Să mergeți pe calitate, nu pe cantitate!

Helen, pentru care o oaie era doar o oaie, trebui să asculte prelegeri despre rase și încrucișări și, dacă la început asculta mai mult plictisită, începu să urmărească din ce în ce mai atentă de câte ori Gwyneira dădea explicații. Dacă era să o creadă pe prietena ei, la cumpărarea oilor sale, Howard căzuse victimă unor comercianți destul de dubioși – sau pur și simplu nu voise să cheltuie bani. În orice caz, oile sale erau niște corcituri îndrăznețe și nu se putea obține de la ele o lână de calitate uniformă. Indiferent de cât de atent se selecta nutrețul și se organiza pășunatul.

– Se vede și după culoare, Helen! explică Gwyneira. Fiecare arată diferit. Pe când oile noastre seamănă una alteia ca niște ouă între ele. Așa trebuie să fie, atunci poți vinde cantități mari de lână de bună calitate și obții un preț bun.

Helen înțelese aceste probleme și încercase deja cu multă prudență să-l influențeze pe Howard. Dar el se dovedi foarte puțin deschis față de propunerile ei. Ba chiar o puse aspru la punct de îndată ce începu să vorbească despre așa ceva. Nu putea să suporte de loc critica – ceea ce nu-i aduse prieteni nici printre crescătorii de animale, nici printre negustorii de lână. În final se certase cu aproape toții – în afară de răbdătorul Peter Brewster, care e drept că nu-i dădea un preț de vârf pentru lâna lui de calitatea a treia, dar măcar o cumpăra. Helen nici nu îndrăzni să se gândească ce se va întâmpla dacă Brewster va pleca într-adevăr la Otago. Atunci vor depinde de succesorul lui și nu se putea aștepta la un comportament diplomatic din partea lui Howard. Cu toate acestea, oare va arăta noul comerciant înțelegere sau le va evita ferma?

În orice caz, de pe acum familia trăia de la mână până la gură și fără ajutorul membrilor tribului maori, care le dădeau tot timpul elevilor să ducă vânat, pește sau legume, pentru a plăti astfel orele de școală, Helen adesea nu ar fi știut ce să pună pe masă. În nici un caz nu se putea gândi la un ajutor la grajd sau în gospodărie – dimpotrivă, Howard o punea pe Helen tot mai des să-l ajute la muncile de la fermă, fiindcă nu-și putea permite nici măcar un ajutor maori. Iar Helen, de cele mai multe ori, nu făcea față și Howard o certa aspru

dacă la fătarea mieilor roșea în loc să ajute, iar la tăiatul oilor izbucnea în plâns.

– Nu te mai da așa! o apostrofă el și o sili să privească și să pună mâna.

Helen încercă să înghită sila și teama și, cu un dispreț de moarte, făcu ceea ce i se cerea. Dar nu putea suporta, dacă îl trata și pe fiul ei astfel, ori asta se întâmpla din ce în ce mai des. Howard abia putea aștepta ca băiatul să crească și să devină „folositor", deși era de pe acum de văzut că nici Ruben nu era potrivit pentru munca la fermă. Copilul îi semăna oarecum lui Howard ca înfățișare – era mare, cu bucle pline, întunecate, și va fi cu siguranță un flăcău puternic. Dar ochii cenușii, visători, îi moștenise de la mama lui și nici firea lui Ruben nu se potrivea cu duritatea muncii de la fermă. Băiatul era toată mândria lui Helen: prietenos, curtenitor și plăcut în societate, pe deasupra foc de inteligent. La cei cinci ani ai lui, știa deja să citească bine și înghițea chiar și volume groase, ca *Robin Hood* sau *Ivanhoe*. Îi uluia pe cei de la școală, rezolvând probleme de matematică pentru elevii de doisprezece sau treisprezece ani și vorbea, desigur, fluent maori. Dar nu se descurca la lucrul de mână; chiar și micuța Fleur era mai iscusită, făcând săgeți pentru arcurile confecționate și trăgându-le în jocul de-a Robin-Hood.

Dar Ruben era gata să ajute. Dacă Helen îl ruga ceva, își dădea toată silința să ducă la bun sfârșit ceea ce fusese rugat. Dar tonul aspru a lui Howard îl speria, iar poveștile sângeroase pe care i le povestea tatăl său îl înspăimântau. De aceea, relația dintre Ruben și Howard se strica an de an – și Helen prevedea deja un dezastru similar, ca cel între Gerald și Lucas la Kiward Station. Dar din păcate fără averea care îi va da posibilitatea lui Lucas să angajeze un administrator destoinic.

Când Helen se gândea la toate acestea, uneori îi părea rău că nu era binecuvântată cu mai mulți copii. Ce-i drept, cândva, după nașterea lui Ruben, Howard reluase vizitele la ea, dar nu mai rămase gravidă. Poate că de vină era vârsta lui Helen sau poate fiindcă Howard nu se mai culca cu ea atât de regulat, ca în primul an de

căsnicie. Neplăcerea evidentă a lui Helen, prezența copilului în dormitor și consumul crescut de alcool a lui Howard nu erau prea stimulative. Howard căuta să se distreze mult mai des la masa de joc în pubul din Haldon decât în patul soției sale. Helen nici nu dorea să știe dacă acolo existau și femei, dacă vreun câștig la joc nu sfârșea în buzunarele vreunei târfe.

Astăzi însă era o zi bună. Howard rămăsese ieri treaz și plecase dimineața devreme în munți, înainte de a cădea roua și a se face zi, pentru a vedea de oile gestante. Helen mulsese vacile, Ruben adunase ouăle și imediat vor veni copiii maori la școală. Helen spera că va veni în vizită și Gwyneira. Fleurette se va smiorcăi dacă iar nu va avea voie să vină la școală – de fapt era încă prea mică, dar ardea de nerăbdare să învețe să citească și să nu mai trebuiască să i se citească, fiind astfel legată de nerăbdarea mamei ei. În privința aceasta, tatăl ei avea mai multă răbdare, dar cărțile sale nu îi plăceau lui Fleur. Nu voia să știe nimic de fetițe mici, cuminți, care sărăceau și ajungeau într-o stare nefericită și scăpau de acolo doar prin noroc sau întâmplare. Ea probabil că ar fi aprins mai degrabă casa scârboaselor de mame vitrege, părinților adoptivi sau vrăjitoarelor decât să le facă focul! Îi plăcea mai degrabă să citească despre Robin Hood și camarazii săi sau să meargă cu Guliver în călătorie. Helen zâmbi, gândindu-se la mica persoană furtunoasă. Părea de necrezut ca liniștitul Lucas Warden să fie tatăl ei.

George Greenwood avea junghiuri de la drumul parcurs în viteză. Gwyneira se conformase de data aceasta normelor de conduită și pusese să i se înhame calul. Eleganta iapă Igraine trase dogcartul cu elan; ar fi putut să câștige orice concurs de atelaje. Calul luat cu chirie de George nu putea să-i țină isonul decât mergând din timp în timp la galop, dar se străduia din răsputeri și îl scutură pe George destul de tare. În plus, Gwyneira avea chef de pălăvrăgeală și îi divulgă multe despre Howard și Helen O´Keefe, ceea ce îl interesa mult pe George. De aceea încercă să țină pasul cu ea, chiar dacă îl dureau toate cele.

Nu departe de fermă însă, Gwyn își struni calul. Nu voia să calce pe vreunul din copiii maori, care veneau la școală. Și nici micului tâlhar de drumul mare, care îi aștepta imediat după trecerea râului, nu trebuia să i se întâmple ceva. Gwyneira păru că se aștepta la așa ceva, dar George era de-a dreptul speriat când micul băiat cu bucle închise, cu fața mânjită în verde, ieși din tufiș, ținând în mână un arc și săgeți.

– Stai! Ce căutați aici, în pădurile mele? Cum vă numiți și ce vreți!

Gwyneira râse.

– Dar mă cunoașteți, stăpâne Robin! declară ea. Uitați-vă la mine! Nu sunt eu dama de companie a lui lady Fleurette, doamna inimii voastre?

– Nu este adevărat! Eu sunt Little John! strigă Fleur. Iar el este un mesager al reginei! Arătă spre George. Vine de la Londra!

– Vă trimite bunul nostru rege Inimă de Leu? Sau veniți de la John, trădătorul? se interesă Ruben suspicios. Sau poate de la regina Eleanor, aducând comoara pentru a-l elibera pe rege?

– Exact! spuse George cu importanță. Micuțul era prea nostim în deghizarea sa ca hoț și spunând asemenea cuvinte alese. Și trebuie să plec astăzi mai departe, spre Țara Sfântă. Vreți să mă lăsați să trec? Sire...

– Ruben! declară micuțul. Ruben Hood, la dispoziția dumneavoastră!

Fleur sări din dogcart.

– Nu are nici un fel de comoară! îl pârî ea. Vrea doar să o viziteze pe mama ta. Dar chiar vine de la Londra!

Gwyneira porni din nou. Copiii vor găsi și singuri ferma.

– Era Ruben, îi explică ea lui George. Fiul lui Helen. Un copil dezghețat, nu-i așa?

George aprobă din cap. În ceea ce privește acest lucru, ea a procedat bine, îi trecu prin cap. Avea iarăși în fața ochilor după-amiaza aceea de un plictis fără de sfârșit cu fratele lui, William, pe care nu-l putea ajuta nimeni, după-amiaza când Helen luase decizia. Dar

înainte de a putea spune ceva, apăru în fața ochilor ferma familiei O´Keefe. La vederea ei, George fu la fel de îngrozit ca Helen în urmă cu șase ani. Mai ales că nu mai era o construcție nouă, ci arăta primele semne de paragină.

– Nu așa și-a închipuit ea viața de aici, spuse el încet.

Gwyneira opri dogcartul în fața fermei și deshămă iapa. În acest timp, George se uită împrejur și remarcă grajdurile mici, rare, vacile slabe și catârul care trecuse de mult de cei mai buni ani. Văzu fântâna din curte – evident că Helen trebuia să-și care apa cu găleata în casă – și butucul de tăiat lemnele pentru foc. Oare stăpânul casei asigura proviziile de lemne pentru foc? Sau Helen trebuia să pună mâna pe secure dacă voia să fie cald în casă?

– Veniți, școala este pe partea cealaltă, îi întrerupse Gwyneira gândurile și merse după colțul casei din bârne. Trebuie să mergem o porțiune prin tufăriș. Maorii au ridicat câteva colibe în pădurice, între casa lui Helen și satul lor. Dar nu se văd de aici, de la casă – Howard nu dorește să aibă copiii prea aproape de el. Oricum nu-i place toată afacerea aceasta cu școala. Ar prefera să aibă mai mult ajutor la fermă. Dar totuși așa este mai bine. Când Howard are urgent nevoie de cineva, Helen îi trimite pe unul din băieții cei mari. Sunt mult mai adecvați pentru muncă.

George putea să-și imagineze acest lucru. La rigoare, și-o mai putea închipui pe Helen la munca din casă. Dar Helen la castrarea mieilor sau ajutând la fătat? Niciodată!

Cărarea spre pădurice era des umblată, dar George vedea și aici semnele pentru starea tristă a fermei. Câțiva berbeci și oi gestante se aflau în țarc, dar toate animalele erau într-o stare proastă – slabe, cu lâna lipită și murdară. Gardurile erau neîntreținute, sârma era prost întinsă iar porțile atârnau strâmb în canaturi. Nu se putea compara cu ferma familiei Beasley sau chiar Kiward Station. Totul era mai mult decât dezolant.

Din pădurice se auzeau râsete de copii. Atmosfera de acolo părea să fie bună.

– La început, citi o voce cristalină cu un accent vesel, Dumnezeu făcu cerul și pământul, *rangi* și *papa*.

Gwyneira îi zâmbi lui George.

– Helen se luptă iar cu versiunea maori a facerii lumii, observă ea. Este destul de deosebită, dar acum copiii o povestesc măcar în așa fel, încât Helen să nu roșească.

Pe când se povestea cu bună dispoziție și fără prejudecăți despre zeii maori, însetați de amor, George privi printre crengi în colibele deschise, acoperite cu frunze de palmier. Copiii ședeau pe jos și ascultau povestirea fetiței, care citea întâmplările din prima zi a Facerii Lumii. Apoi veni la rând următorul copil. Și acum George o văzu și pe Helen. Stătea la un pupitru improvizat, la marginea scenei, dreaptă și suplă, exact cum și-o amintea el. Rochia îi era purtată, dar curată și închisă până sus – cel puțin în această privință era guvernanta corectă și stăpână pe sine, pe care o avea în minte. Inima bătea de să-i spargă pieptul, când strigă pe un alt elev și întoarse spre George capul. Helen... pentru George, ea era tot frumoasă și va rămâne totdeauna așa, indiferent de cum se va schimba și indiferent de cât de în vârstă părea să fie. Acest din urmă aspect îl sperie. Helen Davenport O´Keefe îmbătrânise vizibil în ultimii ani. Soarele, care îi bronzase tenul îngrijit, alb, nu îi era propice. În plus, fața ei odinioară palidă, părea acum mai ascuțită, parcă rănită. Doar părul era în continuare de un castaniu strălucitor. Îl purta împletit într-o coadă groasă, lungă, care îi cădea pe spate. Se desprinseseră câteva șuvițe, iar Helen, fără să le dea prea mare atenție, le îndepărtă de pe față; glumea cu elevii mai des decât atunci cu William și cu el, după cum constată George invidios. În general, Helen părea mai puțin strictă decât înainte, orele cu copiii maori păreau să-i placă. Era evident că și micul ei „stăpân" Ruben îi pria. Ruben și Fleurette tocmai intrau pe furiș. Întârziaseră la lecție, dar sperau că Helen nu va observa. Era desigur o speranță deșartă. Helen întrerupse lecția după a treia zi a Facerii Lumii.

– Fleurette Warden. Îmi pare bine, să te văd. Dar nu crezi că o lady spune politicos „bună ziua", când i se alătură unei adunări. Iar tu,

Ruben O'Keefe – ți-e rău, sau de ce ești atât de verde la față? Fugi repede la fântână și spală-te pentru ca să arăți ca un gentleman. Unde este mama ta, Fleur? Sau ai venit iar cu domnul McKenzie?

Fleur încercă să nege dând din cap și în același timp să aprobe cu importanță.

– Mama este la fermă cu domnul... ceva cu Wood... spuse ea. Dar eu am alergat repede încoace, fiindcă credeam că citiți mai departe povestea. Povestea noastră, nu vechea prostie despre *rangi* și *papa*.

Helen ridică ochii spre cer.

– Fleur, povestea Facerii Lumii nu poate fi ascultată de destul de multe ori! Și avem aici câțiva copii care nu o cunosc, cel puțin nu versiunea creștină. Așază-te și ascultă. Să vedem ce mai urmează...

Helen voia să strige următorul copil, dar Fleur tocmai își descoperise mama.

– Acolo sunt mama și domnul...

Helen privi printre crengi – și păru că împietrește când îl recunoscu pe George Greenwood. Mai întâi păli puțin, pentru ca apoi să se înroșească. Era bucurie? Sperietură? Rușine? George spera să fie în mare parte bucurie. Zâmbi.

Helen își strânse distrată cărțile.

– Rongo... Privirea ei trecu peste copiii adunați acolo și se fixă asupra unei fete mai mari, care până acum nu urmărise prea atentă lecția. Se pare că se număra printre acei copii care cunoșteau povestea facerii Lumii. Fata preferase să răsfoiască noua carte pe care și Fleur o găsea mult mai interesantă. Rongo, trebuie să vă las câteva minute singuri, am un oaspete. Ai vrea să preiei tu conducerea lecției? Fii atentă, copiii să citească corect și să nu povestească orice și să nu sară peste nici un cuvânt.

Rongo Rongo încuviință din cap și se sculă în picioare. Având sentimentul importanței sale ca învățătoare ajutătoare, se așeză la pupitru și strigă numele unei fete.

Pe când aceasta se chinuia să citească întâmplările celei de a patra zi a Facerii Lumii, Helen merse pe partea cealaltă, la Gwyn și George. Întocmai ca pe timpuri, George îi admiră ținuta. Orice altă femeie ar

fi încercat acum repede să-și aranjeze părul, să-și netezească rochia sau orice altceva i-ar fi venit în minte pentru a se aranja puțin. Helen nu făcu nimic din toate astea. Veni liniștită și dreaptă spre vizitator și îi întinse mâna.

– George Greenwood! Cât mă bucur să vă văd!

Lui George îi radia toată fața și deodată arăta iarăși atât de plin de speranțe și silitor ca la vârsta de șaisprezece ani.

– M-ați recunoscut, domnișoară Helen! spuse el bucuros. Nu ați uitat.

Helen roși puțin. Sesizase că George spusese „ați uitat" și nu „m-ați uitat". Se referea la promisiunea lui de atunci, la dragostea nebunească a flăcăului de atunci și la încercarea lui disperată de a o împiedica să plece spre a-și face o viață nouă.

– Cum aș putea să vă uit, George?, spuse ea prietenoasă. Ați fost unul din cei mai promițători elevi ai mei. Și acum vă împliniți dorința de a călători prin toată lumea.

– Nu chiar toată lumea, domișoară Helen... sau trebuie să spun doamna O´Keefe?

George o privi cu vechea obrăznicie în ochi.

Helen ridică din umeri.

– Toți îmi spun „domnișoară Helen".

– Domnul Greenwood se află aici, pentru a deschide la Christchurch o filială a întreprinderii sale, explică Gwyneira. Va prelua comerțul cu lână de la Peter Brewster, când familia Brewster se va muta la Otago...

Helen zâmbi puțin chinuit. Nu știa dacă acest lucru va fi bine sau rău pentru Howard.

– Este... bine, spuse ea, ezitând. Iar acum sunteți aici pentru a vă cunoaște clienții? Howard va veni abia seara acasă...

George zâmbi obraznic.

– Sunt aici în primul rând pentru a vă revedea, domnișoară Helen. Domnul Howard poate aștepta. V-am spus deja atunci, dar nu ați vrut să auziți.

– George, ar trebui... chiar așa! Vechea voce a guvernantei. George se aștepta la un „Ești impertinent!", dar Helen se abținu.

În schimb păru că se sperie fiindcă îl tutuise. George se întrebă dacă asta avea de a face cu prezentarea pe care o făcuse Gwyneira. Se temea oare Helen de noul achizitor de lână? Ar fi avut de ce, dacă George ar fi ascultat ce se spunea...

– Cum îi merge familiei, George? încercă Helen să converseze. Aș vrea să vorbim mai amănunțit, dar copiii au venit de la cinci kilometri distanță, pentru a participa la ore și nu pot să-i dezamăgesc. Puteți aștepta?

George aprobă surâzând.

– Știți că pot să aștept, domnișoară Helen. Iarăși o aluzie. Și mi-au plăcut totdeauna orele dumneavoastră. Aș putea lua parte?

Helen păru că se relaxează.

– Educația nu i-a dăunat încă nimănui, spuse ea. Așezați-vă aici.

Copiii maori, mirați, îi făcură loc când George se așeză pe jos, între ei. Helen le explică în limba engleză și în maori că este un fost elev din depărtata Anglie și că a avut cel mai lung drum de parcurs până la școală. Copiii râseră și George remarcă din nou cât de mult se schimbase stilul de predare al lui Helen. Pe vremuri, făcea mult mai rar glume.

Copiii îl salutară pe noul elev pe limba lor și George învață primele cuvinte în limba maori. După oră, știa să citească primul paragraf al Facerii Lumii, copii corectându-l râzând. Apoi, elevilor mai mari le era permis să-i pună întrebări și George le povesti despre anii săi de școală – mai întâi cu Helen, acasă la Londra, apoi la colegiul din Oxford.

– Ce ți-a plăcut mai mult? îl întrebă cu îndrăzneală unul din băieții mai mari.

Helen îl numea Reti, iar el vorbea foarte bine engleza.

Orele domnișoarei Helen, desigur. Când vremea era frumoasă, stăteam afară, exact ca aici. Iar mama mea insista ca domnișoara Helen să joace cu noi crochet, dar ea n-a știut să joace niciodată și a pierdut mereu.

Îi făcu lui Helen cu ochiul.

Reti păru surprins.

– Când a venit aici, nu știa nici să mulgă vaca, divulgă el. Ce este crochetul, domnule George? Trebuie să știi așa ceva dacă vrei să lucrezi la Christchurch? Vreau să lucrez la englezi și să mă îmbogățesc.

George înregistră atent această remarcă. Va trebui să vorbească cu Helen despre acest băiat promițător. Un maori care vorbea perfect cele două limbi, putea fi desigur folositor firmei Greenwood Enterprises.

– Dacă vrei să fi considerat gentleman și vrei să cunoști o lady, ar trebui să joci cel puțin într-atât de bine crochet, ca să poți pierde fără să trebuiască să te rușinezi.

Helen își dădu ochii peste cap. Gwyneira remarcă ce tânără părea deodată.

– Poți să ne înveți? întrebă Rongo Rongo. Desigur că și o lady trebuie să cunoască acest joc.

– Neapărat! răspunse George serios. Dar nu știu dacă am suficient timp. Eu...

– *Eu* vă pot învăța crochet! se amestecă Gwyneira. Jocul era o șansă nesperată de a o elibera pe Helen mai devreme de la ore. Ce ar fi să terminăm astăzi cu cititul și socotitul și am face în schimb crose și porți? Eu vă arăt cum se face, iar domnișoara Helen are timp să se ocupe de oaspetele ei. Desigur că vrea să-i arate ferma.

Helen și George îi aruncară o privire recunoscătoare. Ce-i drept, Helen se îndoia că Gwyn, pe când era fată, s-ar fi interesat prea mult de acest joc lent, dar cu siguranță că se pricepea mai bine la el decât Helen și George la un loc.

– Deci ne trebuie o minge... Nu, nu așa o minge mare, Ruben, una mai mică... Da, putem lua și piatra aceea. Și porți mici... bună idee să le împletim, Tani.

Copiii participau cu ardoare, pe când Helen și George se îndepărtară. Helen îl conduse pe același drum înapoi spre casă, pe care venise el cu Gwyneira.

Starea în care se găsea ferma îi era penibilă lui Helen.

– Soțul meu nu a avut încă timp după trecerea iernii să repare ocolurile, se scuză ea, când trecură pe lângă izlazul îngrădit. Avem multe animale în munți, răspândite pe pășuni, iar acum, primăvara, se tot nasc miei...

George nu comentă aceste lucruri, deși știa cât de blânde erau iernile în Noua Zeelandă. Howard ar fi putut să repare fără nici o problemă ocolurile și în timpul iernii.

Știa și Helen acest lucru. Tăcu puțin, apoi se întoarse spre el.

– Oh, George, mi-e atât de rușine! Ce veți crede despre mine după cele văzute aici în comparație cu cele scrise de mine în scrisori...

Expresia de pe fața ei îi strânse inima lui George.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, domnișoară Helen, spuse el blând. Am văzut clădirea unei ferme... nu este mare, nici luxoasă, dar construită solid și amenajată cu multă dragoste. Iar animalele nu arată, ce-i drept, gata să fie premiate, dar sunt hrănite și vacile sunt mulse. Clipi din ochi. Iar catârul pare pur și simplu că vă iubește!

Nepumuk scoase obișnuitul său răget puternic când Helen trecu pe lângă țarcul lui.

– Desigur că îl voi cunoaște pe soțul dumneavoastră ca un gentleman, care se străduiește din răsputeri să-și hrănească ca lumea familia și să-și administreze exemplar ferma. Nu vă faceți griji, domnișoară Helen.

Helen îl privi fără să-l creadă. Apoi zâmbi.

– Purtați ochelari cu lentile roz, George!

El ridică din umeri.

– Mă faceți să fiu fericit, domnișoară Helen. Ori unde vă aflați, pot vedea doar lucruri bune și frumoase.

Helen se îmbujoră ca para focului.

– George, vă rog. Ar fi trebuit să treacă...

George zâmbi obraznic. Trecuse? Într-un anumit sens da, nu putea să nege. Inima îi bătuse mai tare când o revăzuse pe Helen; se bucura să o vadă, să-i audă vocea, să-i observe veșnicul balans între ceea ce

se cuvine și originalitate. Dar nu mai lupta împotriva dorului permanent, închipuindu-și că o sărută și face dragoste cu ea. Asta aparținea trecutului. Pentru femeia care se afla acum în fața lui simțea cel mult o vagă duioșie. Oare așa s-ar fi întâmplat și dacă atunci nu l-ar fi refuzat? Pasiunea s-ar fi transformat în prietenie și simț de responsabilitate? Poate chiar înainte de a-și fi terminat studiile și de a se fi putut căsători cu ea? Și s-ar fi căsătorit oare cu ea, sau ar fi sperat ca iubirea arzătoare să se aprindă față de o altă femeie?

George nu ar fi putut răspunde ferm la nici una din aceste întrebări – în afară de ultima.

– Dacă spun pentru totdeauna, așa și gândesc. Dar nu o să vă mai supăr cu asta. Doar nu veți fugi cu mine, nu-i așa?

Vechiul zâmbet obraznic.

Helen scutură din cap și îi dădu lui Nepumuk un morcov.

– Nu aș putea să părăsesc niciodată catârul glumi ea cu lacrimi în ochi. George era așa de scump și de nevinovat. Cât de fericită o va face pe fata care va putea să-i ia promisiunea în serios!

– Dar intrați, povestiți-mi despre familia dumneavoastră.

Interiorul clădirii corespundea așteptărilor lui George: mobilă simplă, dar confortabilă prin strădaniile unei gospodine neobosite, curate și zeloase. Masa era acoperită de o cuvertură colorată, pe care se afla un vas cu flori; scaunele erau mai comode, datorită unor perne cusute în casă. În fața căminului stătea o roată de tors și vechiul balansoar a lui Helen – iar pe o policioară se înșiruiau în ordine cărțile ei. Existau chiar unele noi, cadouri din partea lui Howard, sau mai degrabă „împrumuturi" de la Gwyneira? Kiward Station avea o bibliotecă vastă, deși George nu-și putea închipui că Gerald citea mult.

George povesti de Londra, pe când Helen pregătea ceaiul. Lucra întoarsă cu spatele la el; sigur că nu dorea ca el să-i vadă mâinile. Mâini aspre, muncite; nu mai erau degetele delicate, îngrijite, ale vechii sale guvernante.

– Mama se ocupă în continuare de organizațiile ei de binefacere – a părăsit doar comitetul orfelinatului după scandalul de atunci. Vă

poartă până astăzi pică, Helen. Doamnele sunt convinse că ați stricat fetele în timpul traversării.

– Ce am făcut eu? întrebă Helen surprinsă.

– În orice caz – citez – felul dumneavoastră „emancipat" ar fi făcut fetele să uite de smerenia și devotamentul față de stăpân. Doar din această cauză se putea ajunge la acest scandal. Fără a mai vorbi de faptul că ați dezvăluit această chestiune pastorului Thorne. Doamna Baldwin nu spusese nici un cuvânt despre cele întâmplate.

– George, erau niște fetițe dezorientate! Una a fost dată unui afemeiat, cealaltă vândută ca sclavă pentru muncă. O familie cu opt copii, unde ar fi trebuit să facă menajul o fetiță de cel mult zece ani! Inclusiv servicii de moașă. Nu este de mirare că fata a fugit! Iar așa-numiții stăpâni ai lui Laurie nu erau mai breji. O mai aud și astăzi pe această imposibilă doamnă Lavender: „Nu, dacă luăm două, nu fac decât să vorbească toată ziua în loc să muncească". Iar micuța plângea de i se scurgeau ochii...

– S-a mai auzit ceva despre fete? se interesă George. Nu ați mai scris nimic.

Aveai impresia că tânărul știa pe de rost fiecare din scrisorile lui Helen.

– Se știe doar că Mary și Laurie au dispărut în aceeași zi. Exact la o săptămână după ce fuseseră despărțite. Se crede că treburile fuseseră aranjate. Eu nu cred. Lui Mary și lui Laurie nu le trebuiau aranjamente. Totdeauna știa una ce gândește cealaltă – era aproape înfricoșător. După aceea nu s-a mai auzit nimic despre ele. Mă tem că au pierit. Două fetițe singure în sălbăticie... doar nu locuiseră la câțiva kilometri distanță să se poată întâlni lesne. Acești... acești *creștini* – părea că scuipă această vorbă – au dus-o pe Mary la o fermă aflată după Haldon, iar Laurie rămăsese la Christchurch. Între ele se întindeau aproape șaptezeci de kilometri de pădure deasă, tropicală. Nici nu vreau să mă gândesc, prin ce au trecut copilele.

Helen turnă ceaiul. Și se așeză la masă, lângă George.

– Și a treia? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu ea?

– Daphne? Oh, a fost un scandal, noi am aflat la câteva săptămâni după cele întâmplate. A fugit. Dar mai înainte i-a turnat stăpânului ei, domnul Morrison, apă clocotită peste față. La început se părea că nu va supraviețui. Dar apoi a reușit să scape cu viață, însă a rămas orb, iar fața îi este desfigurată de cicatrice. Dorothy spune că Morrison arată acum ca un monstru, ceea ce a și fost totdeauna. L-a văzut o dată, fiindcă familia Morrison vine la Haldon după cumpărături. Femeia a înflorit, după ce bărbatul a avut... acest accident. Daphne este dată în urmărire, dar dacă nu intră ea însăși în clădirea jandarmeriei din Christchurch nu va fi găsită. Dacă mă întrebați pe mine, a avut motive întemeiate pentru a fugi și pentru fapta comisă. Dar nu știu ce viitor mai are acum...

George dădu din umeri.

– Probabil același viitor care ar fi așteptat-o la Londra. Sărmanul copil. Dar comitetul orfelinatului a primit ceea ce i se cuvenea. Reverendul Thorne a avut grijă. Iar acest Baldwin...

Helen zâmbi aproape triumfător.

– I l-au așezat pe Harper în față, ca șef. S-a isprăvit cu visul lui de a deveni episcop de Canterbury. Simt o bucurie deloc creștinească pentru necazul lui! Dar povestiți mai departe! Tatăl dumneavoastră...

– ... Este în continuare în serviciul lui la Greenwood Enterprises. Firma crește și de dezvoltă. Regina susține comerțul exterior, iar în colonii se fac averi imense, adesea pe spinarea băștinașilor. Am văzut aceste lucruri... Maorii voștri ar trebui să se socotească fericiți că atât imigranții albi, cât și ei înșiși sunt mai degrabă pașnici. Dar tatăl meu și cu mine nu putem schimba lucrurile – și noi profităm de exploatarea acestor țări. Iar în Anglia se dezvoltă industrializarea, chiar dacă cu excrescențe, care îmi plac la fel de puțin ca exploatarea brutală din ținuturile transoceanice. Condițiile din unele fabrici sunt înspăimântătoare. Dacă mă gândesc bine, nu mi-a plăcut nicăieri atât de mult, ca aici, în Noua Zeelandă. Dar divaghez...

Pe când George se întorcea la temă, îi veni în minte că observația de adineauri nu o făcuse doar pentru a o linguși pe Helen. Această

țară îi plăcea cu adevărat. Oamenii drepți, liniștiți, ținuturile întinse cu munții maiestuoși, fermele mari cu oile și vitele bine hrănite pe pășunile grase – și Christchurch, care tindea să devină un oraș tipic englezesc, sediu episcopal și universitar la celălalt capăt al lumii.

– Ce face William? se interesă Helen.

George suspină, privind semnificativ.

– William nu a frecventat colegiul, dar nici nu v-ați așteptat la așa ceva, nu-i așa?

Helen negă din cap.

– A avut o serie de profesori particulari, care la început erau dați afară cu regularitate de către mama, deoarece erau, chipurile, prea severi cu William, apoi de către tata fiindcă nu reușeau să-l învețe nimic. De un an de zile lucrează și el în firmă, dacă se poate vorbi de muncă. De fapt doar omoară timpul, activitate la care nu-i lipsesc tovarăși, nici de sex bărbătesc, nici de cel feminin. După descoperirea puburilor, a urmat descoperirea fetelor. Din păcate, mai ales a celor din stradă. Nu are discernământ. Dimpotrivă. Doamnele îl înspăimântă, dar fetele ușoare îl admiră. Pe tatăl meu îl îmbolnăvește cu asta, dar mama nici nu își dă seama încă de această situație. Dar cum o să fie într-o zi, când...

Nu mai continuă, dar Helen știa exact, ce gândea: Când tatăl lui va muri, amândoi frații vor moșteni firma. Atunci George va trebui să-i plătească partea lui William – ceea ce ar distruge o întreprindere ca cea a lui Greenwood – sau va trebui să-l suporte în continuare în firmă. Helen nu credea că va reuși să suporte mult timp această din urmă situație.

Amândoi tăcură și, duși pe gânduri, își sorbiră ceaiul, când ușa se dădu de perete, iar Fleur și Ruben năvăliră în cameră.

– Am câștigat! Fleurette radia și agita o crosă improvizată de crochet. Ruben și cu mine suntem învingătorii!

– Ați trișat, o dojeni Gwyneira, care apăru în urma copiilor. Era și ea înfierbântată și puțin murdară, dar se amuzase copios, pare-se. Am văzut exact, cum ai împins pe furiș mingea lui Ruben prin ultima poartă!

Helen își încreți fruntea.

– Este adevărat, Ruben? Și tu nu ai spus nimic?

– Cu aceste crose ciudate nu merge pre... pre... Cum se spune, Ruben? îl apără Fleur pe prietenul ei.

– Precis, completă Ruben. Dar direcția era cea bună!

George zâmbi.

– Când ajung înapoi în Anglia, vă trimit crose adevărate, promise el. Dar atunci nu se va mai trișa!

– Sigur? întrebă Fleur.

Pe Ruben însă îl preocupau alte gânduri. Se uită cu ochii lui căprui, înțelepți, la Helen și la oaspetele ei, care îi era în mod evident atât de familiar lui Helen. În cele din urmă i se adresă lui George.

– Ești din Anglia. Ești adevăratul meu tată?

Lui Gwyn i se tăie răsuflarea, pe când Helen se îmbujoră.

– Ruben! Nu vorbi asemenea prostii. Știi exact că ai doar un singur tată! Scuzându-se, i se adresă lui George. Sper că nu gândiți acum nimic greșit despre mine! Este vorba doar că Ruben... nu este în cele mai bune relații cu tatăl său și mai nou se tot cramponează de ideea că Howard... ei da, că poate mai are un tată undeva în Anglia. Cred că se datorează faptului că i-am povestit atât de mult despre bunicul lui. Știți, Ruben îi seamănă foarte mult. Și a înțeles greșit situația. Scuză-te imediat, Ruben!

George zâmbi.

– Nu trebuie să se scuze. Dimpotrivă, mă simt flatat. Cine nu ar vrea să fie rudă cu Ruben Hood, un haiduc viteaz și un jucător excelent de crochet! Ce crezi Ruben, aș putea să fiu unchiul tău? Poți să ai mai mulți unchi.

Ruben se gândi puțin.

– Ruben vrea să ne trimită crose de crochet! E bine să ai un asemenea unchi. Poți să fi unchiul *meu*, domnule Greenwood.

Fleur era fără îndoială pragmatică.

Gwyneira își dădu ochii peste cap.

– Dacă se va arăta și în continuare atât de deschisă față de interesele economice, va fi ușor de măritat.

– Mă căsătoresc cu Ruben, declară Freur. Iar Ruben se va căsători cu mine, nu-i așa?

Scuturâ crosa de crochet. Era mai bine, dacă Ruben nu refuza oferta.

Helen și Gwyneira se priviră descumpănite. Apoi râseră, iar George le ținu isonul.

– Când pot să vorbesc cu tatăl mirelui? întrebă el în cele din urmă, uitându-se și la poziția soarelui deasupra orizontului. I-am promis domnului Warden să mă întorc până la cină și aș vrea să mă țin de cuvânt. De aceea discuția cu domnul O'Keefe va trebui amânată până mâine. Poate oare să mă primească mâine înainte de masă, domnișoară Helen?

Helen își mușcă buzele.

– O să-i transmit cu plăcere și știu că această întâlnire ar trebui să aibă prioritate. Dar Howard este uneori... ei da, încăpățânat. Dacă i se fixează ideea că vreți să-i impuneți un termen... Era vizibil că o deranja să vorbească despre încăpățânarea lui Howard și despre falsa lui mândrie, mai ales că nu putea să recunoască cât de des depindeau dispozițiile și deciziile sale de toane sau de whisky-ul consumat.

Ca întotdeauna vorbea liniștită și stăpână pe sine, dar George putea să-i citească în ochi ca atunci, la masa de seară a familiei Greenwood. Vedea furie și răzvrătire. Disperare și dispreț. Pe atunci, aceste sentimente se îndreptau împotriva mamei sale superficiale – astăzi împotriva bărbatului, despre care Helen crezuse că îl va putea iubi.

– Nu vă faceți griji, domnișoară Helen. Nu trebuie să spuneți că vin de la Kiward Station. Spuneți-i doar că în drum spre Haldon voi trece pe aici – și aș vrea să vizitez ferma și să-i fac unele propuneri de afaceri.

Helen înclină din cap.

– Voi încerca...

Gwyneira și copiii ieșiseră deja pentru a înhăma calul. Helen auzi vocile copiilor, certându-se pentru țesale și perii. George păru că nu se grăbește chiar așa tare. Se mai uită o dată prin locuință, înainte de

a-și lua rămas-bun. Helen lupta cu sine. Să vorbească cu el sau ar înțelege greșit rugămintea ei? În cele din urmă se hotărî să mai reia tema „Howard". Dacă George prelua comerțul cu lână, toată existența lor ar depinde de el. Iar Howard s-ar putea să nu găsească altceva mai bun de făcut, decât să bruscheze vizitatorul din Anglia.

– George... începu ea ezitând. Dacă vorbiți mâine cu Howard, fiți, vă rog, îngăduitor. Este foarte mândru și se supără ușor. Viața l-a lovit aspru și îi vine greu să se stăpânească. Este... este...

– „Nu este un gentleman", voia să spună, dar nu reuși să articuleze cuvintele.

George scutură din cap și zâmbi. În ochii lui adesea zeflemitori se citeau doar blândețe și un ecou al vechii iubiri.

– Nu o spuneți, domnișoară Helen! Sunt sigur că voi ajunge cu soțul dumneavoastră la o înțelegere, care să fie în avantajul ambelor părți. În privința diplomației am trecut prin cea mai bună școală...

Îi făcu cu ochiul.

Helen zâmbi șovăielnic.

– Atunci pe mâine, George.

– Pe mâine, Helen!

George voia să-i dea mâna, dar apoi se răzgândi. O dată, o singură dată o va săruta. O cuprinse ușor în brațe și îi atinse obrazul cu buzele. Helen acceptă – și apoi cedă slăbiciunii proprii și se sprijini pentru o clipă de umărul lui. Poate că o dată altcineva va fi mai puternic decât ea. Poate că o dată cineva se va ține de cuvânt.

4

– Vedeți, domnule O'Keefe, am vizitat mai multe firme în această regiune, spuse George. Stătea cu Howard O'Keefe pe veranda cabanei lui Helen și Howard turnase whisky în pahare. Helen găsea acest gest liniștitor; soțul ei nu bea decât cu bărbații pe care îi agrea. Înseamnă că premergătoarea vizită a fermei decursese bine. Trebuie să recunosc, explică George în continuare cu vocea cumpănită, că sunt îngrijorat...

– Îngrijorat? mormăi Howard. În ce măsură? Aici există pentru afacerea dumneavoastră orice cantitate de lână pe care o doriți. Nu trebuie să vă faceți griji. Și dacă a mea nu vă place... bine și așa, nu trebuie să vă scuzați. Atunci îmi caut alt cumpărător.

– Își bău paharul dintr-o sorbitură și își turnă din nou.

George ridică mirat sprâncenele.

– De ce aș refuza produsele dumneavoastră, domnule O'Keefe? Dimpotrivă, sunt foarte interesat într-o colaborare. Chiar din cauza temerilor mele. Vedeți, eu am vizitat acum mai multe ferme și mi se pare că unii crescători de oi, în frunte cu Gerald Warden de la Kiward Station, tind spre o situație de monopol.

– Asta așa e! se agită O'Keefe și mai luă o dușcă. Tipii vor toată piața pentru ei... numai cele mai bune prețuri pentru cea mai bună

lână... Dacă te gândești numai cum se numesc: baroni ai oilor! Șleahtă încrezută!

Howard se întinse după whisky.

George încuviință din cap cumpănit și sorbi din paharul său.

– M-aș exprima mai precaut, dar în esență aveți dreptate. Și este foarte perspicace din partea dumneavoastră că amintiți prețurile – Warden și ceilalți producători de elită le urcă. Desigur că se ridică și pretențiile calitative, dar în ceea ce mă privește pe mine... poziția mea la tratative ar fi desigur mai bună dacă ar exista o mai mare varietate de oferte.

– Deci veți cumpăra mai mult de la micii producători? întrebă Howard cu aviditate.

Ochii săi oglindeau interes, dar și neîncredere. Care comerciant cumpăra cu bună știință marfă de mai proastă calitate?

– Aș dori acest lucru, domnule O'Keefe. Dar trebuie să corespundă și calitatea. Dacă mă întrebați pe mine, ar trebui frânt acest cerc vicios în care sunt prinși micii fermieri. Știți și dumneavoastră – aveți teren puțin, multe animale, dar mai degrabă de o calitate slabă, producția este cantitativ acceptabilă, dar calitativ mediocră. Deci, după vânzare nu rămân niciodată suficienți bani pentru a cumpăra animale de rasă mai bune și a mări astfel, în timp, calitatea lânii.

O'Keefe încuviință din cap cu sârg.

– Aveți întru totul dreptate. Asta încerc să-i explic de ani de zile bancherului din Christchurch! Îmi trebuie un împrumut...

George clătină din cap.

– Vă trebuie animale de rasă de primă calitate. Și nu numai dumneavoastră, ci și celorlalte mici fermieri. O infuzie de bani poate ajuta, dar nu este necesară. Gândiți-vă, cumpărați un berbec premiat, iar în anul următor vă moare...

Lui George îi era mai degrabă teamă că un împrumut dat lui Howard s-ar cheltui mai degrabă în pubul din Haldon decât să fie folosit pentru achiziționarea unui berbec, dar el își pregătise îndelung argumentele.

– Acesta este ri... riscul răspunse Howard, al cărui limbă se învârtea din ce în ce mai greu.

– Un risc pe care nu vi-l puteți asuma, O'Keefe. Aveți familie! Nu puteți risca să fiți alungat de pe ferma și din casa dumneavoastră. Nu, propunerea mea este alta. Intenționez ca prin firma mea, Greenwood Enterprises, să achiziționez un stoc de oi de primă calitate și să le pun la dispoziție, cu împrumut, crescătorilor. În ceea ce privește plata, o să ne înțelegem. Important este în primul rând să se îngrijească de animale și peste un an să le dea sănătoase și în bună formă mai departe. Un an, în care un berbec să monteze toate oile de prăsilă ale dumneavoastră sau o oaie de prăsilă de rasă pură să vă dea doi miei, care să formeze baza pentru o nouă turmă. V-ar interesa o asemenea colaborare?

Howard rânji.

– Și cu timpul Warden va îmbătrâni, văzând că toți fermierii din jur au oi de rasă.

Ridică paharul către George, de parcă ar fi vrut să toasteze.

George aprobă cu seriozitate.

– Domnul Warden nu va sărăci din cauza aceasta, sunt sigur. Dar dumneavoastră și cu mine vom avea șanse comerciale mai bune.

– De acord? Îi întinse mâna soțului lui Helen.

Helen văzu de la geam că Howard bate palma. Nu putuse urmări despre ce este vorba, dar rar se mai întâmplase ca Howard să arate atât de mulțumit. Iar pe fața lui George se citea acea expresie șmecherească, cunoscută de demult, ba mai făcu și cu ochiul în direcția ei. Ieri își făcuse reproșuri, dar astăzi era bucuroasă că îl sărutase.

A doua zi, când părăsi Kiward Station îndreptându-se în direcția Christchurch, George era foarte mulțumit de sine. Nici măcar fața răutăcioasă a impertinentului grăjdar McKenzie nu îi putea strica buna dispoziție. Insul acesta pur și simplu neglijase să pună șaua pe calul lui, după ce ieri, când George plecase cu Gwyneira la ferma lui Helen, era să izbucnească un scandal. McKenzie pusese pe iapa

Gwyneirei o șa de damă, după ce Gwyn îi spusese să pregătească iapa pentru un drum mai lung, pe care dorea să-l facă cu oaspetele lor. Doamna Warden îi spusese ceva usturător, iar el îi răspunsese dur, George auzind doar cuvântul „lady-like" – ca o doamnă. La care Gwyneira o prinse pe micuța Fleur, pe care McKenzie voise să o așeze în spatele ei pe Igraine și o puse în fața lui George, pe calul lui.

– Ați vrea să o luați pe Fleur cu dumneavoastră? întrebă ea cu voce dulce, aruncându-i în același timp oierului o privire aproape triumfătoare. Nu pot s-o am alături de mine, când merg într-o șa de damă.

McKenzie îi aruncase lui George o privire aproape ucigătoare când acesta o îmbrățișase pe fetiță, pentru ca ea să stea mai sigur. Era ceva între el și stăpâna de la Kiward Station... dar desigur că Gwyneira se putea apăra dacă se simțea molestată. George decise să nu se amestece, dar mai ales să nu spună nimic lui Gerald sau Lucas Warden. Toate aceste lucruri nu îl atingeau – mai ales că trebuia să-l țină pe Gerald binedispus. După o cină copioasă și trei pahare de whisky îi prezentă o ofertă pentru achiziționarea unei turme de oi de rasă pură Welsh-Mountain. După o oră cheltuise o mică avere, dar ferma lui Helen urma să fie populată în curând de oi de prăsilă de cea mai bună calitate, cum se puteau găsi în Noua Zeelandă. George trebuia să găsească acum încă o mână de mici fermieri, care aveau nevoie de o susținere pentru a începe o asemenea afacere, pentru ca Howard să nu devină circumspect. Dar desigur că acest lucru nu era greu: Peter Brewster îi va putea da niște nume.

Acest nou segment de activitate – fiindcă sub acest aspect trebuia să-i vândă George tatălui său angrenarea sa în creșterea oilor – însemna ca George să-și prelungească șederea în Insula de Sud. Oile trebuiau împărțite, iar crescătorii implicați în proiect trebuiau supravegheați. Această ultimă condiție nu era obligatorie – Brewster i-ar fi putut recomanda niște parteneri care să fie muncitori și care ajunseseră într-o situație grea, fără a fi de vină. Dar dacă era să o ajute pe Helen o perioadă mai îndelungată, atunci Howard O´Keefe trebuia îndrumat și supravegheat tot timpul, această acțiune fiind

împachetată diplomatic drept consiliere și ajutor împotriva dușmanului său de moarte, Warden – probabil că O´Keefe nu ar fi urmat niște indicații simple. Cu atât mai mult, cu cât ar fi venit din partea unui administrator angajat de Greenwood. Deci George trebuia să rămână – iar această idee, cu cât petrecea mai mult timp în Canterbury Plains, cu atât îi plăcea mai mult. Orele îndelungate petrecute în șa îi dădură timp de gândire și referitor la situația lui din Anglia. Deja după un an petrecut împreună cu fratele lui William la conducerea firmei ajunsese la disperare. Pe când tatăl său se uita înadins în altă parte, George, chiar cu ocazia rarelor sale vizite la Londra, vedea greșelile fratelui său și ocazional pierderile enorme cauzate de el, cu care trebuia să se lupte firma. Plăcerea de a călători a lui George se datora și dorinței de a nu mai asista la toate acestea, fiindcă de cum punea piciorul pe pământul Angliei, șefii de birou și administratorii, îngrijorați, se și adresau tânărului șef al firmei: „Trebuie să faceți ceva, domnule George!" – „Mi-e frică să nu fiu acuzat de delapidare, domnule George, dacă se continuă astfel, dar ce să fac?" – „Domnule George, i-am dat domnului William bilanțurile, dar am impresia că nici nu știe să le citească." – „Vorbiți cu tatăl dumneavoastră, domnule George!"

George încercase acest lucru, dar era fără nici o speranță. Greenwood tot mai încerca să îl folosească pe William în mod eficient în cadrul firmei. În loc să-i îngrădească atribuțiile, încerca să-l împovăreze cu responsabilități din ce în ce mai mari și să-l îndemne astfel să pășească pe drumul cel bun. Dar George se săturase de această situație și îi mai era și teamă că va trebui să strângă cioburile sparte, când tatăl lui va ieși din firmă.

Această filială în Noua Zeelandă oferea alternative. Dacă ar putea să-l convingă pe tatăl său să-i încredințeze toată afacerea din Christchurch, ca un avans asupra moștenirii! Atunci ar putea să construiască ceva aici, ferit de escapadele lui William. La început va trebui să trăiască mai modest decât în Anglia, dar case senioriale ca cea de la Kiward Station erau oricum deplasate în această țară tânără, pe cale de a se ridica. Apoi nici nu îi trebuia lux. O casă confortabilă

la oraș, un cal bun pentru deplasările prin țară și un pub simpatic, unde seara să se poată destinde și participa la discuții interesante – atâta se găsea cu siguranță la Christchurch. Și mai bine ar fi o familie. George nu se gândise până acum să-și întemeieze o familie – în orice caz nu de când îl refuzase Helen. Dar acum, după ce își revăzuse prima iubire și pusese capăt adorației juvenile, această idee nu îl mai părăsea. O căsătorie în Noua Zeelandă – o „poveste de dragoste" care să o impresioneze pe mama lui și să o determine să-l sprijine... Dar mai ales un bun pretext de a rămâne în țară. George decise ca în săptămânile următoare să țină ochii deschiși la Christchurch și poate să ceară un sfat familiei Brewster și directorului de la bancă. Poate cunoșteau ei o fată potrivită. Dar mai întâi îi trebuia o casă de locuit. White Hart era, ce-i drept, un hotel acceptabil, dar nu era potrivit pentru o ședere permanentă în noua patrie...

George atacă deja a doua zi proiectul „cumpărarea unei case sau închirierea ei". Petrecuse o noapte neliniștită la White Hart. Mai întâi răsunase din sala de jos muzică de dans, apoi bărbații se bătură pentru o fată – o situație care îi lăsase lui George impresia că nu este un lucru chiar așa de simplu să găsești o mireasă în Noua Zeelandă. Anunțul la care răspunsese Helen îi apăru acum în altă lumină. Nici căutarea unei locuințe nu se dovedi a fi simplă. Cine venea încoace, de obicei nu cumpăra o casă, ci își construia una. Rar se întâmpla să se găsească case gata construite de vânzare și, în consecință, erau căutate. Și familia Brewster dăduse de mult casa cu chirie, înainte de a veni George. Nu doreau să vândă, viitorul la Otago nu li se părea sigur.

George vizită cele câteva adrese care îi fuseseră indicate de către bancă, hotel și în câteva puburi, dar majoritatea erau niște adăposturi sărăcăcioase. De cele mai multe ori, niște familii sau doamne mai în vârstă, singure, căutau chiriași. Era desigur o alternativă acceptabilă și ieftină față de hotel, care era folosită de imigranți până reușeau să se stabilească în noua țară. Dar nu era ceva pentru George, care era obișnuit cu locuințe senioriale.

Nemulțumit, se plimba prin noile parcuri, amenajate de-a lungul râului Avon. Aici aveau loc vara regate cu bărci; existau puncte de observație și locuri pentru picnic. Acum, primăvara, nu prea erau folosite. Vremea încă schimbătoare nu permitea decât o ședere scurtă pe băncile dispuse de-a lungul râului. Deocamdată lumea se plimba doar pe drumurile principale. Dar o plimbare aici îți dădea aproape impresia că te afli la Oxford sau Cambridge, în Anglia. Bone își plimbau protejații, copiii se jucau cu mingea pe gazon, iar câteva perechi de îndrăgostiți, rușinoși, căutau umbra copacilor. Toate acestea aveau un efect liniștitor asupra lui George, chiar dacă nu îl scoteau complet din meditațiile sale. Tocmai vizitase ultima dintre clădirile de închiriat, un șopron, care doar cu foarte multă fantezie putea fi numit casă și a cărui renovare ar fi înghițit atâta timp și bani cât era necesar pentru o casă nouă. Și mai era și așezat într-un loc neprielnic. Dacă nu se întâmpla o minune, George va trebui să caute mâine un teren și să se gândească totuși la construirea unei case. Nu știa cum ar putea să le explice părinților lui această hotărâre.

Obosit și prost dispus, se lăsă în voia soartei, observă rațele și lebedele de pe râu și remarcă o tânără, care supraveghea doi copii. Fetița era de șapte sau opt ani; era grăsuță și avea bucle dese, aproape negre. Pălăvrăgea binedispusă cu bona ei, pe când arunca de pe un ponton vechi pâine rațelor. Băiețelul, un heruvim blond, era o adevărată pacoste. Plecase de pe ponton și se juca în mâlul de pe mal.

Bona își făcea griji pentru el.

– Robert, nu te apropia atât de mult de râu! De câte ori să-ți spun? Nancy, ai grijă de fratele tău!

Tânăra femeie – George aprecia că avea cel mult optsprezece ani – stătea destul de neajutorată pe malul noroios. Purta ghete cu șiret înalte, negre, lustruite și o rochie modestă, de pânză. Dacă se ducea după băiat în mocirla de pe mal, se murdăreau amândoi. Aceeași situație era și cu fetița din fața ei. Era îmbrăcată curat și îngrijit și i se atrăsese desigur atenția să nu se murdărească.

– Nu mă ascultă, missy! spuse ea cuminte.

Băiatul își murdărise deja costumul de marinar din cap până în picioare cu mâl.

– Vin dacă îmi faci bărcuțe! îi răspunse el obraznic bonei. Apoi mergem la lac și le punem să plutească!

Lacul nu era altceva decât o băltoacă mare, care rămăsese din iarnă, de când dăduse râul peste mal. Nu era prea curată, dar cel puțin nu avea curenți primejdioși.

Tânăra femeie păru indecisă. Desigur că știa că este greșit să negocieze, dar era vizibil că nu dorea să treacă prin mocirlă și să-l ia pe băiat cu forța. În cele din urmă, încercă cu o contrapropunere.

– Dar mai întâi facem lecțiile! Nu vreau ca în seara aceasta, când te va întreba tatăl tău, să nu știi iar nimic.

George scutură din cap. În situații asemănătoare, Helen nu a cedat niciodată în fața lui William. Dar această guvernantă era cu mult mai tânără și desigur mai puțin experimentată ca la timpul său Helen în casa Greenwood. Părea disperată; era suprasolicitată de acest copil. În pofida expresiei morocănoase era drăguță: George văzu o față delicată, în formă de inimă, cu pielea foarte deschisă, ochi limpezi, albaștri și buze trandafirii. Părul era fin, blond, strâns la ceafă într-un coc lejer, care însă nu stătea bine. Fie părul era prea moale ca să fie prins, fie fata era o proastă coafeză. Avea pe cap o bonetă îngrijită, care se potrivea cu rochia. Totul era modest, dar nu era totuși o uniformă de slujnică. George își corectă prima impresie. Fata era educatoare, nu era bonă.

– Rezolv o problemă, apoi primesc bărcuța! strigă sigur de sine Robert.

Descoperise un ponton cam dărăpănat, care ducea mai departe spre râu și se balansa binedispus pe el. George se alarmă. Până acum băiatul fusese doar recalcitrant, dar acum era chiar în primejdie. Curentul era foarte puternic.

Educatoarea își dădea și ea seama, dar nu voia să cedeze fără luptă.

– Rezolvi trei probleme, propuse ea.

Vocea suna spartă.

– Două!

Băiețelul, putea fi de vreo șase ani, se balansa pe o scândură desprinsă.

George simți că-i ajunge. Avea cizme de călărie grele, cu care putea traversa ușor mocirla. Din trei pași era pe podeț, îl prinse pe micuțul ce se lamenta și îl purtă repede până la educatoarea lui.

– Poftim, cred că v-a fugit!

George râse spre fată.

Tânăra ezită mai întâi, nesigură ce se cuvenea să spună într-o asemenea situație. Dar apoi ușurarea resimțită birui și ea zâmbi la rândul ei. Dar era și destul de comic cum Robert se zbătea sub brațul străinului, ca un cățel neastâmpărat. Sora lui chicoti răutăcioasă.

– Trei probleme, tinere, și te las jos, spuse George.

Robert se văită, acceptând, iar George îl puse jos. Educatoarea îl luă imediat de guler și îl puse să șadă pe cea mai apropiată bancă din parc.

– Vă mulțumesc mult, spuse ea cu ochii plecați cu sfială. Îmi făcusem griji. Adesea este necuviincios...

George aprobă din cap și era gata să meargă mai departe, dar ceva îl reținu. Așa că își căută și el o bancă, nu departe de educatoarea, care îl obligă pe elevul ei să se liniștească. Pe când îl ținea pe bancă, încercă să obțină de la el măcar un răspuns, dacă nu era în stare să-i dea rezolvarea problemei.

– Cât fac doi și cu trei, Robert? Am pus cuburile de construit, îți amintești?

– Nu-mi amintesc. Facem acum bărcuța?

Robert se zbenguia.

– După ce terminăm aritmetica. Uite, Robert, aici sunt trei frunze. Iar aici încă două. Câte sunt în total?

Băiatul ar fi trebuit doar să numere. Dar era recalcitrant și dezinteresat. George îl vedea pe William în fața ochilor.

Tânăra educatoare era răbdătoare.

– Numără pur și simplu, Robert.

Băiatul numără în silă.

– Unu, doi, trei, patru... patru, domnișoară.

Educatoarea suspină, la fel și mica Nancy.

– Mai numără o dată, Robert.

Copilul era fără chef și prost. Compasiunea lui George față de educatoare crescu cu fiecare problemă, a cărei rezolvare trebuia dibuită bâjbâind. Desigur că nu era ușor să rămână prietenoasă, dar tânăra femeie zâmbi cu stoicism, pe când Robert striga într-una: „Să facem bărcuțe, să facem bărcuțe!" Tânăra renunță când băiatul rezolvă cea de-a treia și cea mai simplă problemă de aritmetică. Dar la împăturitul bărcuțelor din hârtie nu se dovedi nici îndeajuns de răbdător, nici destoinic. Modelul cu care plecă în sfârșit mulțumit nu prea arăta apt de a se ține la suprafața apei. Astfel că băiatul reapăru foarte repede și întrerupse ora de aritmetică a lui Nancy. Sora lui reacționă indispusă. Fetița era bună la socotit și, spre deosebire de învățătoarea ei, era conștientă de ascultătorul prezent. De fiecare dată când dădea un răspuns ca tras din pușcă, se uită triumfătoare spre George. În schimb, George se concentră asupra tinerei educatoare. Ea enunța problemele cu o voce scăzută, cristalină, pronunțând „s"-ul puțin artificios – ca cineva, care aparținea de pătura superioară engleză, sau ca o fată, care în copilărie fusese sâsâită și acum își controla conștient pronunția. George găsea că este încântătoare; ar fi putut s-o asculte la nesfârșit. Dar Robert le răpi ei și sorei lui liniștea. George știa exact cum se simte fetița. Iar în ochii învățătoarei citi aceeași nerăbdare stăpânită ca pe timpuri la Helen.

– S-a scufundat, domnișoară! Fă alta! ceru Robert și aruncă bărcuța udă în poala învățătoarei.

George decise să intervină încă o dată.

– Vino încoace, eu știu cum trebuie procedat. Îl chemă el pe Robert. Îți arăt cum trebuie împăturită, atunci poți să-ți faci și singur bărcuțe.

– Dar nu trebuie să... Tânăra îl privi neajutorată. Robert, îl incomodezi pe acest domn, spuse ea cu severitate.

– Nici vorbă, răspunse George și dădu disprețuitor din mână. Dimpotrivă. Îmi place să fac bărcuțe. Și nu am mai făcut așa ceva de aproape zece ani. E timpul să încerc din nou, altfel ruginesc.

Pe când tânăra femeie continuă să facă cu Nancy probleme de aritmetică, aruncând din când în când, pe furiș, câte o privire spre George, acesta împături repede hârtia, făcând o bărcuță. Încercă să-i explice lui Robert cum se face, dar băiatul se interesă doar de produsul finit.

– Vino cu mine, s-o lăsăm la apă! îl invită totuși pe George. În râu!

– În nici un caz în râu!

Educatoare sări în sus. Deși o brusca prin acest gest pe Nancy, era gata să-l însoțească pe Robert la „lac", doar ca acesta să nu se expună iar unor primejdii. George merse alături de ea și îi admiră mișcările ușoare, grațioase. Această fată nu era venită de la țară ca unele din fetele care dansaseră ieri la White Hart. Era o mică lady.

– Băiatul este dificil, nu-i așa? întrebă George cu compasiune.

Ea aprobă din cap.

– Dar Nancy este drăguță. Și poate că și lui Robert îi vor trece toanele când va mai crește... spuse ea plină de speranțe.

– Credeți? întrebă George. Aveți experiență în acest sens?

Fata ridică din umeri.

– Nu, este primul meu post.

– După seminarul pentru educatoare? se interesă George.

Arăta mult prea tânără pentru a fi un cadru școlit.

Fata clătină din cap jenată.

– Nu, nu am frecventat seminarul. Încă nu există așa ceva în Noua Zeelandă – cel puțin aici, în Insula de Sud. Dar știu să scriu și să citesc, cunosc puțină franceză și foarte bine limba maori. Am citit clasicii, chiar dacă nu în latină. Iar copiii nu merg încă la colegiu.

– Și? întrebă George. Vă face plăcere?

Tânăra ridică privirea spre el și își încreți fruntea. George îi indică un loc pe bancă, pe lângă „lac" și se bucură când ea se așeză.

– Plăcere? Educarea? Ei da, nu totdeauna. Care este acea muncă plătită, care face întotdeauna plăcere?

George se așează lângă ea și încercă să lege o conversație.

– Dacă tot stăm și discutăm aici, îmi permiteți desigur să mă prezint? George Greenwood de la Greenwood Enterprises – Londra, Sydney, și, mai nou, Christchurch.

În orice caz, fata nu lăsă să se vadă, dacă o impresionase. În schimb, își declină liniștită și mândră numele:

– Elisabeth Godewind.

– Godewind? Sună a daneză. Dar nu aveți accent scandinav.

Elisabeth scutură din cap.

– Nu, vin din Londra. Dar mama mea adoptivă a fost suedeză. M-a adoptat.

– Numai mamă? Nu și tată?

George se mustră pentru curiozitatea sa.

– Doamna Godewind era deja mai în vârstă când am ajuns eu la ea. Ca un fel de „doamnă de companie". Mai târziu, a vrut să-mi lase moștenire casa, iar acest lucru se putea face cel mai simplu prin adopțiune. Doamna Godewind a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată... Tânăra se luptă cu lacrimile. George întoarse capul, pentru a nu o pune în dificultate, și ținu totodată copiii sub observație. Nancy culegea flori, iar Robert făcea tot posibilul să scufunde și cea de-a doua corabie.

Între timp, Elisabeth își găsi batista și reuși să se controleze.

– Vă rog să mă scuzați. Dar au trecut doar nouă luni de când a murit și tot mai doare.

– Dar dacă sunteți bine situată, de ce v-ați căutat o slujbă? întrebă George.

Nu se cădea să întrebe atât, dar fata îl fascina.

Fata dădu din umeri.

– Doamna Godewind primea o pensie, din care trăiam. Dar după moartea ei nu aveam decât casa. Mai întâi am încercat să o închiriem, dar nu a fost soluția optimă. Nu am autoritatea necesară, iar Jones, servitorul, nici pe atât. Oamenii nu au plătit chiria, au murdărit

camerele și îi porunceau lui Jones și soției sale. Era de nesuportat. Cumva nu mai era casa noastră. Mi-am căutat această slujbă. Îmi place mult mai mult să mă ocup de copii. Nu sunt cu ei decât în timpul zilei, seara mă duc acasă.

Deci seara era liberă. George se întrebă dacă ar putea îndrăzni să-i propună o întâlnire. Poate pentru o cină la White Hart sau pentru o plimbare. Dar nu – ea ar refuza așa ceva. Era o fată bine educată; însăși această discuție în parc era la limita bunei-cuviințe. O invitație fără intermedierea unei familii prietene, fără damă de companie, fără cadrul adecvat era de neconceput. Dar aici nu era la Londra, fir-ar să fie! Erau în celălalt capăt al lumii, iar el nu voia cu nici un chip să o piardă din ochi. Trebuia să îndrăznească. Și ea trebuia să îndrăznească... Al naibii, doar îndrăznise și Helen!

George se întoarse către fată și încercă să-și încarce privirea cu atâta șarm, dar și seriozitate pe cât îi era posibil.

– Domnișoară Godewind, spuse el chibzuit. Întrebarea pe care doresc să v-o pun contravine tuturor convențiilor. Desigur că aș putea să respect formalitățile, de exemplu, urmărindu-vă discret, aflând numele angajatorilor dumneavoastră, lăsând să fiu introdus în societatea lor de către un membru cunoscut al societății din Christchurch – ca să aștept apoi să fim cândva prezentați oficial unul altuia. Dar ar fi posibil ca până atunci să vă fi luat cineva de soție, iar mie nici nu îmi place să-mi rezolv problemele pe după șapte colțuri. Deci, dacă nu vreți să vă petreceți restul vieții chinuindu-vă cu copii ca Robert, atunci ascultați-mă: aveți exact ceea ce caut, sunteți o femeie frumoasă, atrăgătoare și bine educată, cu o casă la Christchurch...

Trei luni mai târziu, George Greenwood se căsători cu Elisabeth Godewind. Părinții mirelui nu erau prezenți, Robert Greenwood trebuise să renunțe la călătorie din cauza obligațiilor de afaceri, dar îi transmise tinerei perechi binecuvântarea sa și toate cele bune și îi încredință lui George, drept cadou de nuntă, toate filialele firmei din Noua Zeelandă și Australia. Doamna Greenwood povesti tuturor prietenelor că fiul ei se însurase cu fiica unui căpitan suedez și lăsă să

se înțeleagă niște legături cu casa regală suedeză. Nu avea să afle niciodată că Elisabeth se născuse de fapt în Queens și că fusese exilată în Lumea Nouă chiar de comitetul orfelinatului din care făcea ea parte. Tinerei mirese nu i se vedea în nici un chip descendența. Era răpitoare în rochia ei din dantelă albă, a cărei trenă era purtată cuminte de Nancy și Robert. Helen îl privea pe băiat cu ochi de Argus, iar George putea fi sigur că nu îndrăznea să facă nici un lucru nepermis. Deoarece George își făcuse între timp un nume ca negustor de lână, iar doamna Godewind fusese considerată un stâlp al societății, însuși episcopul se simți chemat să celebreze cununia. În continuare, nunta se sărbători în stil mare în salonul de la White Hart Hotel, iar Gerald Warden și Howard O'Keefe se îmbătară în colțurile opuse ale sălii. Helen și Gwyneira nu se deranjară de acest fapt și, în pofida tuturor tensiunilor, reușiră să impună ca Ruben și Fleur să arunce împreună flori. Gerald Warden păru să bage de seamă pentru prima dată faptul că din căsnicia lui Howard O'Keefe a rezultat un fiu reușit, ceea ce îi strică și mai mult dispoziția. Deci pentru ferma jalnică a lui O'Keefe exista un moștenitor! Iar Gwyneira era în continuare suplă ca o nuia de alun. Gerald se scufundă adânc în sticla de whisky, iar Lucas, care îi observă chipul, era bucuros să se poată retrage cu Gwyneira în camera de hotel, înainte ca mânia tatălui său să se descarce zgomotos. Noaptea încercă din nou să se apropie de Gwyneira și, ca întotdeauna, ea se arătă dispusă și făcu tot posibilul să-l încurajeze. Dar Lucas dădu iar greș.

5

Durase timp îndelungat după vizita lui George până ce relația dintre James McKenzie și Gwyneira se normaliză. Gwyn era furioasă, James se simțea bruscat. Dar mai ales se clarificase pentru amândoi că în realitate nu trecuse nimic. Lui Gwyn tot îi mai sângera inima când vedea cât de disperat privea James în urma ei, iar James nu suporta să și-o închipuie pe Gwyneira în brațele altuia. Dar o reeditare a relației lor nu e era de închipuit – Gwyn știa că nu ar mai fi renunțat niciodată la James, dacă l-ar mai fi atins vreodată.

Pe de altă parte, viața la Kiward Station devenise cu timpul insuportabilă. Gerald se îmbătă în fiecare zi și nu le acordă lui Lucas și Gwyn nici un minut de liniște. Chiar și când erau de față musafiri, cei doi trebuiau să se aștepte la atacuri din partea lui. Gwyneira ajunsese între timp atât de disperată, că îndrăzni să-i vorbească lui Lucas de problemele lui sexuale.

– Uite ce e, dragul meu, spuse ea într-o seară cu voce înceată, în timp se Lucas era întins lângă ea, epuizat de încercările sale și bolnav de rușine. Gwyneira îi propusese sfioasă să-l excite, atingându-i membrul – lucrul ce se cădea cel mai puțin să fie făcut de o lady și un gentleman, dar experiența Gwyneirei cu James era foarte promițătoare în acest sens. Dar Lucas abia arăta vreo reacție, chiar și când îi mângâie pielea netedă, fină și o masă ușor. Trebuia făcut ceva.

Gwyneira hotărî să apeleze la fantezia lui Lucas. Dacă nu îți plac... din cauza părului meu roșu sau fiindcă îți plac mai mult femeile plinuțe... de ce nu îți închipui pur și simplu că ești cu altcineva? Nu aș fi supărată.

Lucas o sărută tandru pe obraz.

– Ești atât de scumpă, suspină el. Atât de înțelegătoare. Nici nu te merit. Îmi pare tare rău totul.

Rușinat, voia să se îndepărteze.

– Din regretele tale nu voi rămâne însărcinată! spuse Gwyneira dur. Închipuie-ți mai bine ceva ce te excită.

Lucas încercă. Dar când îi apăru în închipuire o imagine care îl excită într-adevăr fu atât de îngrozit, că sperietură îl trezi pe loc. Nu se putea așa ceva! Nu putea să se culce cu soția lui și să se gândească în acest timp la suplul și bine clăditul George Greenwood...

Situația escaladă într-o seară de decembrie, o zi încinsă de vară, când nu adia nici o boare. Se întâmplă rar în Canterbury Plains, iar zăpușeala zgândărea nervii tuturora de la Kiward Station. Fleur se smiorcăia, iar Gerald fusese toată ziua de nesuportat. Dimineața se răstise la muncitori, fiindcă oile gestante nu erau încă afară, în munți – și asta cu toate că îi dăduse înainte lui James indicația să scoată turma doar după ce se născuse și ultimul miel. După-amiaza se certă fiindcă Lucas se afla cu Fleurette în grădină și desena, în loc să se facă util la grajduri – după care se certă cu Gwyneira, care îi explicase că pe moment nu era nimic de făcut cu oile. Pe timpul amiezii era cel mai bine să lase animalele să se odihnească.

Toți doreau să vină ploile, era sigur că va veni o furtună. Dar la apusul soarelui, când răsună invitația la cină, nu se vedea nici un norișor pe cer. Gwyneira merse suspinând în camera ei încinsă, pentru a se schimba. Nu îi era foame și ar fi dorit să se așeze pe veranda din grădină și să aștepte ca noaptea să-i aducă puțină alinare. Poate că ar fi simțit chiar și primele suflări ale vânturilor furtunii – sau le-ar fi provocat, fiindcă populația maori credea în vrăjile legate de starea vremii, iar Gwyneira simțise toată ziua acel sentiment ciudat de a fi o

parte din cer și din pământ, stăpână peste viață și moarte. Un sentiment măreț, de care era cuprinsă de fiecare dată când putea să fie prezentă și să ajute la venirea pe lume a unei noi vieți. Își amintea exact că prima oară avusese această senzație la nașterea lui Ruben. Astăzi era vorba despre Cleo. Dimineața, micuța dăduse viață la cinci pui superbi. Acum era întinsă în coșul ei, pe terasă, alăpta bebelușii și s-ar fi bucurat de societatea și admirația Gwyneirei. Dar Gerald insista ca ea să fie prezentă la masă – trei feluri de mâncare în atmosfera apăsătoare al unei nesiguranțe continue. Gwyneira și Lucas învățaseră de mult că trebuie să-și cântărească foarte atent cuvintele adresate lui Gerald; de aceea, Gwyn știa că nu trebuie să vorbească de puii lui Cleo și Lucas știa că nu trebuie să vorbească de acuarelele pe care le trimisese ieri la Christchurch. George voia să le trimită la o galerie din Londra; era sigur că Lucas va fi apreciat acolo. Pe de altă parte, trebuia susținută discuția de la masă, altfel Gerald căuta el însuși o temă de discuții – care precis că era neplăcută.

Morocănoasă, Gwyneira își dezbrăcă rochia de după-amiaza. Se plictisise de veșnica schimbare a îmbrăcămintei pentru cină și corsetul o deranja în această căldură. Dar putea chiar să renunțe la corset – era destul de suplă pentru a încăpea lejer în rochia de vară, pe care o alesese pentru această zi. Fără platoșa din oase de balenă se simțea mult mai bine. Își mai aranjă puțin părul și coborî în fugă treptele. Lucas și Gerald se aflau deja în fața șemineului, amândoi cu câte un pahar de whisky în mână. Atmosfera era deocamdată pașnică. Gwyneira le zâmbi celor doi.

– Fleur s-a culcat deja? se interesă Lucas. Nu i-am spus încă noapte bună...

Era evident tema greșită. Gwyneira trebuia să o schimbe repede.

– Era moartă de oboseală. O oră de pictură în grădină a fost creativă, dar și obositoare pe căldura aceasta. Iar la prânz nu a putut să doarmă, fiindcă era așa de cald. Ei da, și desigur emoția legată de căței...

Gwyneira își mușcă buzele. Aceasta era în mod și mai evident o pistă greșită. După cum era de așteptat, Gerald o abordă imediat.

– Animalul a fătat deci din nou, mormăi el. Și iarăși fără dificultăți, nu-i așa? Dacă stăpâna ar putea să-și ia exemplu! Cât de repede merg aceste lucruri la animale! În călduri, montă, urmași! La voi nu merge, mică prințesă? Nu intri în călduri sau...

– Tată, am vrea să mâncăm acum, îl întrerupse Lucas, ca totdeauna cu vorbe așezate. Te rog să te calmezi și să nu o mai jignești pe Gwyneira. Nu este de vină.

– Deci tu ești de vină... gentleman perfect, ce ești! Gerald scuipă aceste cuvinte. Cu acea creștere aleasă ți-ai pierdut vlaga, nu-i așa?

– Gerald, nu în fața slujitorilor, spuse Gwyneira, aruncând o privire piezișă spre Kiri, care tocmai intrase și voia să servească primul fel de mâncare.

Mâncăruri ușoare, o salată. Gerald nu va mânca mult din ele. Seara se va termina cu atât mai repede, spera Gwyneira. După cină putea să se retragă.

Dar de data aceasta tocmai Kiri cea agreabilă și fără probleme deveni răspunzătoare pentru incidentul care urmă. Fata arătase toată ziua palidă și părea acum obosită când se apucă să servească. Gwyneira voia să o întrebe ce are, dar apoi renunță. Pentru discuții de factură personală cu servitorii Gerald îi certa întotdeauna. Deci nu comentă faptul că fata servea stângace și neatentă. Fiecare putea avea o zi mai proastă.

Moana, care între timp devenise o bucătăreasă destul de iscusită, știa exact ce doreau stăpânii ei. Cunoștea preferințele lui Gwyn și a lui Lucas pentru mâncăruri ușoare, de vară, dar știa și că lui Gerald îi trebuia cel puțin un fel de mâncare cu carne. Deci se servea ca fel principal miel – iar Kiri, aducând mâncarea, părea și mai obosită și tracasată ca adineauri. Mirosul aromat al fripturii se amestecă cu parfumul greu al trandafirilor, pe care îi tăiase Lucas adineauri în grădină. Gwyneira era de părere că acest cocktail de arome era penetrant, făcându-i aproape rău, iar Kiri părea să simtă la fel. Când îi puse lui Gerald o felie de carne de miel în farfurie, deodată se dezechilibră. Gwyn sări speriată în picioare când fata se prăbuși lângă scaunul lui Gerald.

Fără a se gândi o clipă dacă se cade sau nu, îngenunche lângă Kiri și o scutură, pe când Lucas încercă să îndepărteze cioburile platoului și să curețe superficial covorul de sosul de carne. Witi, care observase cele întâmplate, își ajută stăpânul și strigă totodată după Moana. Bucătăreasa veni imediat și răci fruntea lui Kiri cu o cârpă înmuiată în apă cu gheață.

Gerald Warden observă prost dispus cele ce se întâmplau în jurul lui. Proasta lui dispoziție inițială se accentuă și mai mult din cauza incidentului. Fir-ar să fie, Kiward Station ar trebui să fie o gospodărie de ținută seniorială! S-a auzit vreodată într-o gospodărie selectă de la Londra că leșinau fetele în casă și jumătate din servitorime, inclusiv stăpâna și tânărul stăpân, să se învârtească în jurul lor, ca niște slujitori?

Ori era clar că nu se întâmplase nimic deosebit. Kiri păru să-și revină. Se uită îngrozită la urmele lăsate de incident.

– Îmi pare rău, domnule Gerald! Nu se va mai întâmpla, sigur!

Privi speriată către stăpânul casei, care o măsură supărat. Witi încerca să șteargă sosul de pe costumul lui Gerald.

– Nu a fost vina ta, Kiri, spuse Gwyn prietenoasă. Pe o vreme ca aceasta se poate întâmpla.

– Nu este vremea, domnișoară Gwyn. Este bebeluș, explică Moana. Kiri primește bebe iarna. De aceea simte rău azi toată ziua și nu miroase carne. Eu spus la ea, nu servit, dar...

– Pare așa rău, domnișoară Gwyn... se văită Kiri.

Gwyneira se gândi oftând că acesta era într-adevăr punctul culminant al acestei seri nereușite. Trebuia această creatură nefericită să spună vestea tocmai de față cu Gerald? Pe de altă parte, Kiri chiar că nu era vinovată că i se făcuse rău.. Gwyneira se sili să-i zâmbească liniștitor.

– Dar acesta nu este un motiv să te scuzi, Kiri! spuse ea prietenoasă. Dimpotrivă, este un motiv de bucurie. Dar în următoarele săptămâni trebuie să te menajezi puțin. Du-te acum acasă și culcă-te. Witi și Moana vor strânge toate astea...

Kiri dispăru cu mii de scuze și făcu cel puțin trei plecăciuni în fața lui Gerald. Gwyneira speră că va fi înduplecat, dar expresia lui nu se schimbă și nu făcu nici un demers să o liniștească pe fată.

Moana încercă să salveze o parte din felul principal, dar Gerald, plin de nerăbdare, o îndepărtă de acolo.

– Lasă asta, fato! Oricum mi-a trecut pofta de mâncare. Dispari, du-te la prietena ta... sau rămâi și tu însărcinată. Dar lasă-mă în pace!

Bătrânul se ridică și merse la bar. Încă o porție triplă de whisky. Gwyneira știa deja ce îi așteaptă pe ea și pe soțul ei. Dar servitorii nu trebuiau să asiste la așa ceva.

– Ai auzit, Moana... și tu, Witi. Domnul vă dă liber astăzi. Nu vă mai bateți capul cu bucătăria. Dacă mai dorește careva desert, îl aduc eu. Covorul îl curățați mâine. Bucurați-vă de această seară liberă.

– În sat se ține dansul ploii, domnișoară Gwyn, declară Witi, ca pentru a se scuza. Asta folositor.

Ca pentru a demonstra acest lucru, deschise partea superioară a jumătății de ușă spre terasă. Gwyneira spera că va intra o boare de aer, dar afară era tot zăpușeală. Din direcția satului maori se auzeau sunete de tobă și cântece.

– Vezi, îi spuse prietenoasă, Gwyn servitorului. În sat poți fi mai folositor decât aici. Mergeți acolo. Domnul Gerald nu se simte bine...

Răsuflă ușurată când ușa se închise în urma servitorilor. Moana și Witi sigur că nu vor pierde timp să facă ordine în bucătărie. Își vor strânge lucrurile și vor dispărea în câteva minute.

– Un cherry împotriva sperieturii, draga mea? întrebă Lucas.

Gwyn aprobă din cap. Nu era prima oară că își dorea să se îmbete până la inconștiență, ca bărbații. Dar Gerald nu îi acordă nici o secundă de timp să-și savureze băutura. Dăduse repede peste cap whisky-ul și se uită țintă, cu ochii înroșiți, la cei doi.

– Deci și această femeiușcă maori este gravidă. Iar bătrânul O'Keefe are un fiu. Toate de aici sunt fecunde, peste tot se behăie, se țipă și se scheaună. Doar la voi nu se întâmplă nimic. Care este

explicația, domnișoară pudibundă și domnule coadă bleagă? Cine este de vină?

Gwyn privi rușinată în paharul ei. Cel mai bine era să nu asculte ce zice. De afară se auzeau în continuare bătăi de tobă. Gwyn încercă să se concentreze asupra lor și să-l uite pe Gerald. Lucas în schimb încercă să îl îmbuneze prin vorbă bună.

– Nu știm care este explicația, tată. Probabil este voia lui Dumnezeu. Știi doar că nu fiecare căsnicie este binecuvântată cu mulți copii. Doar și mama și cu tine m-ați avut doar pe mine...

– Mama ta... Gerald mai luă o dată sticla. Nu își mai bătu capul să toarne în pahar, ci duse sticla direct la gură. Minunata ta mamă nu se gândea decât la acel individ, acel... În fiecare noapte îmi plângea de mă înnebunea. În asemenea condiții, îi trece cheful până și celui mai aprig călăreț.

Gerald se uită cu o privire încărcată de ură la portretul defunctei lui soții.

Gwyneira observă cu temere crescândă acest lucru. Niciodată până acum bătrânul nu-și pierduse în asemenea hal autocontrolul. Până acum se vorbise de mama lui Lucas doar în termenii cei mai respectuoși. Gwyneira știa că Lucas îi diviniza memoria.

Până acum Gwyneira simțise doar nemulțumire, dar acum o cuprinse teama. Dacă ar fi fost după ea, ar fi fugit. Căută un pretext, dar nu exista scăpare. Gerald nici nu ar fi ascultat-o. În schimb, se adresă din nou lui Lucas.

– Dar eu nu am clacat! spuse el cu limba grea. Fiindcă tu cel puțin ești de sex bărbătesc... sau arăți măcar așa! Dar ești într-adevăr, Lucas Warden? Ești într-adevăr un bărbat? Îți iei femeia ca un bărbat?

Gerald se ridică și se îndreptă amenințător spre Lucas. Gwyneira văzu în ochii lui o furie arzătoare.

– Tată...

– Răspunde-mi, molâule! Știi, cum se face? Sau ești un pârțar, cum umblă zvonul pe la grajduri? Ei da, se zvonește, Lucas! Micul Jonny Oates susține că îi arunci ocheade. Abia poate să se ferească de tine... este adevărat?

Gerald îl privi pe fiul lui cu ochii arzând.

Fața lui Lucas se înroși ca para focului.

– Nu arunc ocheade nimănui șușoti el. Cel puțin nu o făcuse în mod conștient.

Se putea oare, ca acești bărbați să aibă un simț pentru gândurile lui cele mai secrete, mai păcătoase?

Gerald scuipă în fața lui, înainte de a-i întoarce spatele și de a se concentra asupra Gwyneirei.

– Și tu, mică prințesă pudică? Nu știi cum trebuie excitat? Doar te pricepi să inciți bărbații. Mă gândesc adesea la Țara Galilor, la felul cum m-ai privit... o târfuliță, m-am gândit, păcat să încapă pe mâna unui bătrân aristocrat englez... Îi trebuie un bărbat adevărat. Iar în grajd ce priviri ți se aruncă, prințeso! Toți bărbații sunt morți după tine, ai știut asta? Îi încurajezi, nu-i așa? Dar față de soțul tău distins ești rece ca un pește!

Gwyneira se ghemui și mai mult în fotoliu. Privirile arzătoare ale bătrânului o rușinară. Își dorea să fi îmbrăcat o rochie mai puțin decoltată, mai puțin ușoară. Privirea lui Gerald se mută de la fața ei palidă la decolteu. Dacă privea atât de atent, va observa...

– Iar astăzi? răsună vocea lui sarcastică. Nu porți corset, prințesă? Speri să treacă un bărbat adevărat, când bălălăul tău s-a culcat deja?

Când Gerald se întinse după ea, Gwyneira sări în sus. Instinctiv se retrase. Gerald o urmă.

– Așa, dacă vezi un bărbat adevărat, fugi. M-am gândit eu... domnișoară Gwyn! Te lași rugată! Dar un bărbat adevărat nu renunță ușor...

Gerald o apucă de decolteu. Gwyneira se împiedică când el o înghesui. Lucas se aruncă între cei doi.

– Tată, te pierzi cu firea!

– Așa, mă pierd cu firea? Nu, dragul meu fiu!

Bătrânul îl împinse puternic pe Lucas. Lucas nu îndrăzni să riposteze.

– Am fost mare tâmpit, când am cumpărat această iapă pursânge pentru tine, este mult prea păcat... Ar fi trebuit s-o iau pentru mine. Aș avea acum un grajd plin de urmași.

Gerald se aplecă asupra Gwyneirei, care recăzuse în fotoliul ei. Ea încercă să se ridice și să fugă, dar el o răsturnă cu o singură lovitură pe dușumea și era peste ea, înainte ca ea să se fi putut ridica.

– Acum vă arăt eu vouă... gâfâi Gerald.

Era beat mort și își pierdu glasul, dar nu și forța. Gwyneira văzu în ochii lui dorința nestăpânită.

Panicată, încercă să-și aducă aminte. Ce fusese în Țara Galilor? Îl incitase? Astfel simțise el față de ea dintotdeauna, iar ea fusese prea oarbă ca să observe?

– Tată...

Lucas îl atacă cam fără convingere pe la spate, dar pumnul lui Gerald era mai rapid. Beat sau nu, loviturile lui își atingeau ținta. Lucas fu aruncat înapoi și își pierdu pentru câteva momente conștiința. Gerald își smuci pantalonii. Gwyneira o auzi pe Cleo lătrând pe terasă. Cățeaua râcâi alarmată ușa.

– Acum te învăț eu, prințesо... Acum îți arăt cum se face...

Gwyneira scânci când el îi rupse rochia, îi sfâșie desuurile de mătase și o penetră brutal. Simți miros de whisky, transpirație și de sos de la friptură, care se scursese pe cămașa lui și fu năpădită de scârbă. În ochii arzători, răi, a lui Gerald văzu ură și triumf. O ținu cu o mână țintuită de podea, cu cealaltă îi frământă sânii și o sărută lacom pe gât. Ea încercă să-l muște, când el vru să-și bage limba în gura ei. După primul șoc, ea începu să lupte și se apără atât de disperată, că el trebui să-și ieie ambele mâini de pe ea, ca să o poată ține. Dar tot o mai penetră și durerile erau aproape insuportabile. Acum știa, în sfârșit, ce voia să spună Helen și se agăță de cuvintele prietenei sale: „Măcar trece repede...“

Gwyneira, disperată, rămase nemișcată. Ascultă bătăile de tobă de afară, lătratul isteric a lui Cleo. Spera să nu încerce să sară pe deasupra jumătății de tăblie a ușii. Gwyn se strădui să fie liniștită. Cândva se va termina și asta...

Gerald îi observă resemnarea și o interpretă ca acceptare.

– Acum... îți place, nu-i așa, prințeso? gâfâi el și o pătrunse și mai tare. Acum îți place! Nici nu te... poți sătura, nu-i așa? Este altceva... un bărbat adevărat, nu-i așa?

Gwyneira nu mai avu putere să-l blesteme. I se păru că durerea și înjosirea nu se mai termină. Secundele se transformau în ore. Gerald gemu, gâfâi și scăpă vorbe de neînțeles, care se uneau cu bătăile de tobă și lătrăturile într-o cacofonie asurzitoare. Gwyneira nu știu dacă țipa și ea sau dacă suporta tortura în tăcere. Voia doar ca Gerald să o lase în pace, chiar dacă asta însemna ca el...

Gwyneira simți o scârbă profundă când în cele din urmă el se revărsă în ea. Se simți murdărită, pângărită, înjosită. Întoarse disperată capul, când el se lăsă gâfâind peste ea și își apăsă fața transpirată de gâtul ei. Corpul său greu o țintui de podea. Gwyn avea impresia că nu primește aer. Încercă să-l împingă de pe ea, dar nu reuși. De ce nu se mai mișca? Murise culcat peste ea? Ar fi dorit-o. Dacă ar fi avut un cuțit, i l-ar fi înfipt în corp.

Dar apoi Gerald se mișcă. Se ridică fără a o privi. Ce simțea? Satisfacție? Rușine?

Bătrânul stătea acolo, clătinându-se, și apucă din nou sticla.

– Sper să vă fie de învățătură... spuse el cu jumătate de gură. Nu triumfând, ci mai degrabă de parcă i-ar fi părut de pe acum rău. Îi aruncă o privire piezișă Gwyneirei, care gemea. Ai avut ghinion dacă a durut. Dar în final ți-a plăcut, prințeso, nu-i așa...?

Gerald Warden urcă împleticindu-se scara. Fără a mai privi înapoi. Gwyneira plânse pe tăcute.

În cele din urmă, Lucas se aplecă peste ea.

– Nu te uita la mine! Nu mă atinge!

– Nu îți fac nimic, draga mea...

Lucas voia s-o ajute să se ridice, dar ea îl îndepărtă.

– Dispari, îi spuse plângând cu suspine. Acum este prea târziu, acum nu mai poți face nimic.

– Dar... Lucas se opri. Ce ar fi trebuit să fac?

Lui Gwynweira îi veniră pe loc în minte o serie întreagă de răspunsuri. Nu i-ar fi trebuit nici măcar un cuțit – i-ar fi ajuns piesele de fier pentru întreținerea focului, aflate în fața căminului, pentru a-l lovi pe tatăl lui.

Dar Lucas păru că nici nu se gândise la așa ceva. Era vizibil preocupat de alte lucruri.

– Dar... dar nu ți-a plăcut, nu-i așa? întrebă el încet. Nu ai simțit cu adevărat...

Pe Gwyneira o dureau toți mușchii corpului, dar furia o ajută să se ridice.

– Și dacă ar fi așa,.. măi molâule? îl repezi ea pe Lucas. Nicicând nu se mai simțise atât de jignită, de trădată. Cum putea acest prostălău să creadă că ei i-ar fi plăcut această înjosire? Deodată nu mai dorea altceva decât să-l rănească pe Lucas. Ce ar fi dacă altcineva s-ar pricepe într-adevăr mai bine la asta? Te-ai duce la el și l-ai provoca la duel, pe tatăl lui Fleur? Da? Sau iar ți-ai trage coada între picioare, ca adineauri, în lupta cu un bătrân? La naiba, mi-e silă de tine! Și de tatăl tău, care are încă prea multă sevă! Ce este de fapt un pârțar, Lucas? Este ceva ce nu se cade să știe doamnele? Gwyneira văzu durerea în ochii lui și își uită furia. Ce făcea ea aici? De ce se răzbuna pe Lucas pentru ceea ce făcuse tatăl lui? Lucas nu era vinovat de faptul că era așa cum era. Oh, este bine așa, nu vreau să mai știu nimic, spuse ea. Piei din ochii mei, Lucas. Dispari. Nu mai vreau să te văd. Nu vreau să văd pe nimeni. Pleacă, Lucas Warden! Dispari!

Prinsă în supărarea și durerea ei, nu auzi cum pleacă. Încercă să se concentreze asupra bătăilor de tobă, pentru a nu-și auzi gândurile, care îi chinuiau mintea. Apoi își aduse aminte de cățea. Încetaseră lătrăturile, Cleo scheuna doar. Gwyneira se târâ spre ușa de la terasă, o lăsă pe Cleo să intre și trase și coșul cu puii peste prag, când afară începură să cadă primele picături de ploaie. Cleo îi linse lacrimile de pe față, iar ea asculta stropii de ploaie, căzând pe dalele terasei... *rangi* plângea.

Gwyneira începu să plângă.

Reuși să intre în camera ei abia când furtuna se descărcă deasupra lui Kiward Station, aerul se mai răci și capul i se mai limpezi. În cele din urmă, adormi pe covorul albastru-deschis, flaușat, pe care i-l alesese Lucas, lângă cățelușă și puii ei.

Nici nu observă că Lucas părăsi casa în zorii zilei.

Kiri nu comentă cele găsite la fața locului când veni a doua zi în camera Gwyneirei. Nu spuse nimic despre patul neatins, despre rochia sfâșiată sau despre corpul murdar, pătat de sânge, al Gwyneirei. Da, de data aceasta sângerase...

– Dumneavoastră baie, domnișoară. Atunci mai bine, sigur, spuse Kiri, plină de compasiune. Domnul Lucas nu așa gândit. Bărbați beți, zeii vremii furioși, zi proastă ieri...

Gwyneira încuviință din cap și lăsă să fie condusă în baie. Kiri umplu baia cu apă și voia să adauge un extract de plante, dar Gwyneira îi interzise acest lucru. Prea era prezent mirosul greu de trandafiri din seara trecută.

– Eu aduc micul dejun în camera, bine? întrebă Kiri. Gauffres proaspete făcut Moana pentru scuze față de domnul Gerald. Dar domnul Gerald încă nu trezit...

Gwyneira se întrebă cum să mai dea ochii vreodată cu Gerald Warden. Cel puțin acum se simțea mai bine, după ce se frecase de mai multe ori cu săpun și spălase de pe piele transpirația și mirosul lui Gerald. Tot mai era rănită și o durea fiecare mișcare, dar asta va trece. Însă înjosirea o va simți toată viața.

În cele din urmă, se înfășură într-un halat de baie ușor și ieși din baie. Kiri deschisese ferestrele camerei, iar cârpele sfâșiate ale rochiei dispăruseră. Lumea de afară părea proaspăt spălată după furtună. Aerul era răcoros și limpede. Gwyneira respiră adânc și încercă să-și liniștească și gândurile. Întâmplarea de ieri fusese îngrozitoare – dar nu mai rea decât ceea ce li se întâmpla multor femei în fiecare noapte. Dacă își va da silința,va putea să uite. Trebuie să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic...

Cu toate acestea se înfioră când auzi deschizându-se ușa. Cleo mârâi. Simțea încordarea Gwyneirei. Dar intrară doar Kiri și Fleurette. Fetița era prost dispusă, ceea ce Gwyneira nu-i putea lua în nume de rău. De obicei o scula ea însăși pe fetiță cu un sărut, iar apoi Lucas și Gwyn luau micul dejun cu Fleur. Această „oră de familie" fără Gerald, care mai dormea să-i treacă beția, era sfântă și era agreată de toți trei. Gwyn se așteptase că în această dimineață se va ocupa Lucas de Fleur, dar se pare că fetița fusese lăsată de capul ei. Îmbrăcămintea ei era pestriță, în conformitate cu această situație. Purta o fustiță, care era pusă ca un poncio deasupra unei rochii prost încheiate.

– Tata a plecat, spuse micuța.

Gwyn clătină din cap.

– Nu, Fleur, tata precis că nu a plecat. Poate a ieșit călare. El... aseară noi... noi ne-am certat puțin cu bunicul... Nu îi plăcea să recunoască acest lucru, dar Fleur asistase de prea multe ori la disputele cu Gerald, așa că nu era ceva nou pentru ea.

– Da, poate că tata a ieșit călare, spuse Fleur. Cu Flyer. A plecat și el, spune domnul James. Dar de ce iese tata înainte de micul dejun?

Și pe Gwyneira o miră acest fapt. Să-și limpezească mintea printr-un galop prin tufăriș era mai degrabă stilul ei decât al lui Lucas. Apoi se întâmpla rar ca el să-și pună singur șaua pe cal. Oamenii făceau glume pe seama faptului că chiar și când era vorba de munci în cadrul fermei îi punea pe păstori să-i înșeueze calul. Și de ce a luat cel mai în vârstă cal de muncă? Lucas nu era un călăreț entuziast, dar unul bun. Bătrânul Flyer îl va plictisi: animalul era călărit doar arar de către Fleur. Dar poate că Fleur și James se înșelaseră și dispariția lui Flyer și a lui Lucas nu aveau nimic în comun. Calul s-ar fi putut să fi fugit. Se întâmpla din când în când.

– Precis că tata va veni în curând înapoi, spuse Gwyneira. Te-ai uitat deja în atelier? Dar mai întâi mănâncă o gauffre.

Kiri pusese masa lângă geam și îi turnă Gwyneirei cafea. Îi puse și lui Fleur un strop de cafea în lapte.

– În camerele lui nu este, domnișoară, i se adresă fata în casă Gwyneirei. Witi s-a uitat. Pat nefolosit. Precis undeva, la fermă. E rușinat pentru...

Se uită cu înțeles spre Gwyneira.

În schimb, Gwyneira își făcea griji. Lucas nu avea nici un motiv să se rușineze atât de tare... sau avea totuși? Nu-l umilise Gerald la fel de tare ca pe ea? Iar ea... era de neiertat cum îl tratase ea pe Lucas.

– Mergem imediat să-l căutăm, Fleur. Îl găsim noi.

Gwyn nu știa dacă astfel voia să se liniștească pe sine sau pe Fleur.

Nu îl găsiră pe Lucas nici în casă, nici la fermă. Și nu mai apăruse nici Flyer. În schimb, James raportă că lipseau o șa străveche și un harnașament peticit de repetate ori.

– S-a întâmplat ceva ce ar trebui să știu? întrebă el cu voce joasă, privi fața palidă a Gwyneirei și observă mersul ei greoi.

Gwyn scutură din cap și își asumă faptul că după Lucas îl jignea acum pe James.

– Nimic ce te-ar putea privi pe tine!

Știa că James l-ar fi omorât pe Gerald.

6

Lucas nu apăru nici în săptămânile următoare. Un fapt care în mod ciudat contribui într-o oarecare măsură la normalizarea relației dintre Gwyneira și Gerald – doar trebuiau să se aranjeze cumva din cauza lui Fleur. În primele zile după dispariția lui Lucas îi uni teama să nu i se fi întâmplat ceva sau să nu-și fi făcut chiar el ceva. O acțiune de căutare în jurul fermei rămase fără rezultat și, după o chibzuială mai adâncă, Gwyneira nu credea nici că s-ar fi sinucis. Între timp, verificase lucrurile lui Lucas și constatase că lipseau câteva lucruri simple de îmbrăcăminte spre mirarea ei tocmai dintre acelea care nu-i plăceau bărbatului ei. Lucas împachetase îmbrăcăminte de lucru, de ploaie, lenjerie și foarte puțini bani. Astea toate se potriveau cu calul bătrân și șaua veche: era evident că nu voia să accepte nimic din partea lui Gerald, despărțirea trebuia să fie clară. Pe Gwyneira o durea că o părăsise fără un cuvânt. Pe cât putea vedea, nu luase nici un obiect care să-i amintească de ea sau de fiica ei, doar un briceag pe care i-l dăruise cândva. După cum se vedea, ea nu însemnase niciodată nimic pentru el; prietenia fugară, care unise această pereche, nu era destul de puternică să-i dicteze o scrisoare de adio.

Gerald se interesă la Haldon de fiul lui – ceea ce dădu hrană bârfelor – și mai discret, prin George Greenwood, la Christchurch.

Nici un demers nu dădu rezultate, Lucas nu fusese văzut în nici una din aceste localități.

– Poate fi Dumnezeu știe unde, i se plânse Gwyneira lui Helen. La Otago, la căutătorii de aur sau pe Coasta de Vest, poate chiar în Insula de Nord. Gerald vrea să se facă cercetări, dar nu există nici o speranță. Dacă vrea să nu fie găsit, nici nu va fi.

Helen ridică din umeri și puse inevitabilul ceainic pe foc.

– Poate este mai bine așa. Sigur că nu era bine pentru el să trăiască veșnic astfel, dependent de Gerald. Acum poate să se realizeze – iar Gerald nu te va mai sâcâi din cauza lipsei copiilor. Dar de ce a dispărut atât de brusc? Nu a existat nici un motiv? Nici o ceartă?

Gwyneira negă, înroșindu-se la față. Nu îi povestise nimănui, nici măcar celei mai bune prietene, de viol. Dacă ținea pentru sine, spera ea, cu timpul amintirea va păli. Atunci va fi așa de parcă acea seară nu s-ar fi întâmplat, de parcă ar fi fost doar un coșmar urât. Se pare că Gerald trata situația într-un fel similar. Era deosebit de amabil față de Gwyneira, se uita rar la ea și era penibil de atent să nu o atingă. Cei doi se vedeau în timpul meselor pentru a nu le oferi slujitorilor subiect de bârfă și reușeau să poarte discuții ușoare unul cu altul. Gerald bea ca și înainte, dar acum de cele mai multe ori după ce lua masa, când Gwyneira se retrăsese deja. Gwyneira o angajă pe eleva preferată a lui Helen, pe Rongo Rongo, care împlinise cincisprezece ani, în calitate de cameristă personală și insistă ca fata să doarmă în încăperile ei, pentru a fi oricând la dispoziție. Spera ca astfel să-l țină pe Gerald la distanță, dar grija ei era nefondată. Atitudinea lui Gerald rămăsese fără de cusur. Astfel, Gwyneira ar fi putut uita cândva acea noapte nefastă. Dar de fapt ea avu urmări. Când ciclul nu-i veni pentru a doua oară, iar Rongo Rongo îi zâmbi când o îmbrăcă și îi mângâie burta, Gwyn trebui să recunoască: era însărcinată.

– Nu vreau să-l am! spuse ea plângând în hohote după ce se deplasase, călărind până la epuizare, la Helen.

Nu putu să aștepte terminarea orelor de școală, fără să fi vorbit cu prietena ei. Dar Helen văzu pe fața ei îngrozită că trebuie să se fi

întâmplat ceva îngrozitor. Le dădu liber copiilor, îi trimise pe Fleur și pe Ruben să se joace prin tufăriș și o cuprinse pe Gwyneira în brațe.

– L-au găsit pe Lucas? întrebă ea încet.

Gwyneira o privi de parcă ar fi fost nebună.

– Lucas? Cum așa Lucas... Oh, este ceva mult mai rău, Helen, sunt gravidă! Și nu vreau copilul!

– Ești foarte răvășită murmură Helen și o conduse pe prietena ei în casă. Vino, îți fac un ceai și apoi vorbim. Pentru Dumnezeu, de ce nu te bucuri de venirea copilului? Doar ai încercat ani de zile să faci unul, iar acum... Sau îți este frică să nu fie prea târziu? Nu este al lui Lucas? Helen o privi pe Gwyneira cercetător. Câteodată presupusese că sunt secrete în jurul nașterii lui Fleur – strălucirea din ochii lui Gwyn la vederea lui James McKenzie nu putea să scape nici unei femei. Dar în ultimul timp nu prea îi văzuse pe cei doi împreună, iar Gwyn nu ar fi atât de proastă ca imediat după plecarea soțului ei să-și ia un iubit! Sau Lucas plecase fiindcă exista deja un iubit? Helen nu-și putea închipui așa ceva. Gwyn era o lady. Desigur nu fără greșeli, dar de mare discreție!

– Copilul este un Warden, răspunse Gwyneira hotărâtă. Nu există nici un dubiu. Dar cu toate acestea nu îl vreau!

– Dar nu ai cum să decizi tu așa ceva, îi răspunse Helen neajutorată. Nu putea urmări gândurile lui Gwyn. Dacă ești gravidă, asta e...

– Ei aș! Trebuie să existe o modalitate de a scăpa de copil. Doar se întâmplă pierderi de sarcină.

– Dar nu la femei tinere și sănătoase, ca tine! Helen clătină din cap. De ce nu te duci la Matahorua? Ea îți poate spune dacă este un copil sănătos.

– Poate mă ajută ea... răspunse Gwyn, plină de speranță. Poate cunoaște o licoare sau așa ceva. Atunci, pe vas, Daphne i-a spus ceva lui Dorothy despre „făcătoarele de îngeri"...

– Gwyn, la așa ceva nu ai voie nici să gândești! Helen auzise la Liverpool ceva despre „făcătoarele de îngeri"; tatăl ei îngropase

câteva dintre victime. Este lipsit de Dumnezeu! Și primejdios! Poți muri. Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu...

– Merg la Matahorua! declară Gwyn. Nu încerca să mă împiedici. Nu vreau acest copil!

Matahorua o invită pe Gwyneira la un șir de pietre aflate în spatele caselor comunitare, unde erau singure. Și ea trebuie să fi văzut pe fața lui Gwyn, că se întâmplase ceva serios. Dar de data aceasta trebuiau să se descurce fără traducătoare – Gwyn o lăsase pe Rongo Rongo acasă. O persoană care să-i știe secretul era ultimul lucru de care avea nevoie.

Matahorua își strâmbă într-un fel nedefinit fața când o pofti pe Gwyn să se așeze pe pietre. Expresia ar fi trebuit să fie prietenoasă, poate chiar un zâmbet, dar asupra Gwyneirei avu efectul unei amenințări. Tatuajele de pe fața bătrânei vrăjitoare păreau să schimbe orice mimică, iar statura ei păru să arunce umbre ciudate în soare.

– Bebeluș. Știu deja de la Rongo Rongo. Bebe puternic... multă putere. Dar și multă furie...

– Nu vreau copilul! spuse Gwyneira, fără să o privească pe vrăjitoare. Poți face ceva?

Matahorua căută privirea tinerei femei.

– Ce eu să fac? Ucis bebe?

Gwyneira se crispă. Până acum nu îndrăznise să formuleze atât de brutal acest lucru. Dar tocmai de asta era vorba. O cuprinseră remușcările.

Matahorua o privi atentă, fața și corpul, și tot timpul păru să privească prin ea într-o depărtare doar de ea știută.

– Ție important, bebe murit? întrebă ea încet.

Gwyneira simți că o cuprinde furia.

– Aș fi altfel aici? izbucni ea.

Matahorua ridică din umeri.

– Bebe puternic. Dacă murit bebe, murit și tu. Atât de important?

Gwyneira se cutremură. De ce era Matahorua atât de sigură? Și de ce nu i se puneau niciodată la îndoială vorbele, indiferent de cât erau

de contradictorii? Gwyneira se gândi. Nu simțea nimic pentru copilul din pântecele ei, cel mult respingere și ură, exact ca pentru tatăl său. Dar ura nu era atât de arzătoare ca să merite să moară! Gwyneira era tânără și îi plăcea să trăiască. Apoi aveau nevoie de ea. Ce s-ar întâmpla cu Fleurette, dacă și-ar pierde și celălalt părinte? Gwyneira hotărî să lase lucrurile la voia întâmplării. Poate ar putea să nască acest copil al nenorocului și apoi să-l uite? Să se ocupe Gerald de el!

Matahorua zâmbi.

– Eu văzut, tu nu murit. Tu trăit, bebe trăit... nu fericit. Dar trăit. Și va exista cineva, care vrea...

Gwyneira încruntă fruntea. Care vrea ce?

– Va fi cineva care vrut copil. La urmă. Putere... Cerc rotund... Matahorua formă cu degetele un cerc și căută apoi în buzunarul ei. În cele din urmă scoase o bucată aproape rotundă de jad și i-o întinse Gwyneirei. Asta pentru bebe.

Gwyneira luă pietricica și îi mulțumi. Nu știa de ce, dar se simțea mai bine.

Toate acestea nu o împiedicară pe Gwyneira să încerce toate modalitățile posibile să provoace o pierdere a sarcinii. Lucra până la epuizare în grădină, pe cât posibil stând aplecată, mâncă mere necoapte până ce deranjamentul stomacal era să o omoare și o dresă pentru călărit pe fiica cea mai mică a lui Igraine, un mânz care era dificil de strunit. Spre mirarea lui James, insista să i se pună animalului recalcitrant șaua de damă – un ultim efort disperat, fiindcă Gwyneira știa desigur că șaua laterală nu făcea șederea mai dificilă, ci mai degrabă mai sigură. Accidente în șaua de damă rezultau aproape totdeauna din faptul că se prăbușea calul sub ea, iar călăreața nu putea să se elibereze din ea și să se rostogolească jos. Asemenea accidente se soldau de obicei tragic, letal. Dar iapa Viviane era tot atât de sigură pe picioare, ca mama ei – iar Gwyneira tot nu avea de gând să moară odată cu copilul ei. Ultima ei speranță rezida în șocurile datorate mișcărilor puternice ale calului, de care nu te puteai feri dacă stăteai într-o șa de damă. După o jumătate de oră de călărit

în forță abia mai putea să se țină pe cal din cauza junghiurilor intercostale, dar copilul nu era afectat. Trecu de primele trei luni fără nici o problemă, iar Gwyneira plânse de furie când văzu că începea să i se bombeze pântecele. La început încercă să ascundă rotunjimile trădătoare încorsetându-se, dar nu putea suporta mult timp corsetul. În cele din urmă se lăsă în voia sorții și își întări cugetul pentru a putea suporta inevitabilele felicitări. Cine ar bănui cât de nedorit era micul Warden, care creștea în pântecele ei?

Femeile din Haldon recunoscură desigur imediat sarcina Gwyneirei și începură să bârfească: doamna Warden e însărcinată și domnul Warden a dispărut – aceasta dădea loc la speculații fantastice. Gwyneirei îi era indiferent. Îi era groază că Gerald va aduce în discuție acest fapt. Și cel mai mult îi era teamă de reacția lui James McKenzie. Trebuia să observe în curând sau cel puțin să audă de starea ei. Și nu putea să-i spună adevărul. De fapt, îl evita încă de când dispăruse Lucas, fiindcă i se citeau pe față întrebările. Acum va cere răspunsuri – Gwyneira era pregătită să îi facă reproșuri și s-o supere, dar nu se așteptase la adevărata sa reacție. O surprinse cu totul nepregătită, când îl întâlni într-o dimineață în grajd, îmbrăcat în haine de călărie și cu pelerina de ploaie, fiindcă iar se cernea ploaia – și cu coburii umpluți. Tocmai prindea un sac pentru haine și merinde de șaua de pe calul lui bălan osos.

– Plec, Gwyn, spuse el liniștit, când ea îl privi întrebătoare. Poți să-ți închipui, de ce.

– Pleci? Gwyneira nu înțelegea. Unde? Ce...

– Plec, Gwyneira. Părăsesc Kiward Station și îmi caut altă slujbă. James îi întoarse spatele.

– Mă părăsești?

Cuvintele izbucniră de pe buzele Gwyneirei, înainte de a le putea opri. Dar durerea fusese prea bruscă, șocul prea adânc. Cum putea s-o lase singură? Doar avea nevoie de el, tocmai acum!

James râse, dar râsul suna mai degrabă disperat decât vesel.

– Te surprinde acest lucru? Crezi că ai putea avea vreo pretenție asupra mea?

– Desigur că nu. Gwyneira se sprijini de canatul ușii de la grajd. Dar credeam că tu...

– Doar nu te aștepți la o declarație de dragoste din partea mea, nu-i așa, Gwyn? Nu după ceea ce ai făcut.

James strânse în continuare șaua, de parcă ar purta o discuție oarecare.

– Doar nu am făcut nimic! se apără Gwyneira și știa cât de fals sună.

– Oh nu? James se întoarse și o privi rece. Deci este vorba de o reeditare a imaculatei concepții. Arătă spre pântecele ei. Nu mai spune povești, Gwyneira! Mai bine spune-mi adevărul. Cine a fost urmășarul? Venea dintr-o crescătorie mai bună decât mine? Documente de proveniență mai bune? Poate și un titlu nobiliar?

– James eu nu am vrut niciodată... Gwyneira nu știa ce să spună.

Ar fi vrut să-i spună tot adevărul, să-și descarce sufletul. Dar atunci l-ar provoca pe Gerald. Atunci ar rezulta morți sau cel puțin răniți și apoi va ști toată lumea de originea lui Fleur.

– A fost acel Greenwood, nu-i așa? Un adevărat gentleman – arătos, educat, cu bune maniere și cu siguranță foarte discret. Păcat că nu l-ai cunoscut atunci când noi...

– Nu a fost George! Ce îți imaginezi? George a venit pentru Helen. Iar acum are o soție la Christchurch. Nu a existat niciodată un motiv de gelozie.

Gwyneira ura sunetul de implorare din vocea ei.

– Și cine a fost atunci? James se apropie aproape amenințător de ea. Răvășit, o apucă de brațe, de parcă ar fi vrut s-o scuture. Spune-mi Gwyn! Cineva din Christchurch? Tânărul lord Barrington? El îți place! Spune-mi, Gwyn. Am dreptul să știu!

Gwyn clătină din cap.

– Nu pot să-ți spun și nu ai nici un drept...

– Și Lucas? El și-a dat seama, nu-i așa? Te-a prins, Gwyn? În pat cu altul? Te-a pus sub observație și te-a confruntat cu cele aflate? Ce a fost între tine și Lucas?

Gwyneira îl privi disperată.

– Nu a fost nimic de felul acesta. Tu nu înțelegi...

– Atunci explică-mi, Gwyn! Explică-mi de ce te-a părăsit soțul tău pe timp de noapte, și nu numai pe tine, dar și pe bătrân, copilul și moștenitorul lui. Aș vrea să înțeleg...

Fața lui James se îmblânzi, deși o ținea în continuare strâns. Gwyn se întrebă, de ce oare nu-i era teamă? Dar niciodată nu-i fusese teamă de James McKenzie. În dosul neîncrederii și furiei lui, vedea totuși în ochii lui dragostea

– Nu pot, James. Nu pot. Te rog să o iei ca atare, te rog nu fi supărat. Și te rog, nu mă părăsi!

Gwyneira își sprijini fruntea de umărul lui. Voia să-i fie aproape, indiferent dacă prezența ei îi era plăcută sau nu.

James nu o îndepărtă, dar nici nu o îmbrățișă. Îi eliberă doar brațele și o îndepărtă încet, până nu se mai atingeau.

– Orice o fi fost, Gwyn, nu pot să rămân. Poate că aș putea dacă ai avea într-adevăr o explicație pentru toate... dacă ai avea într-adevăr încredere în mine. Dar așa nu te înțeleg. Ești atât de încuiată, atât de fixată pe nume și moșteniri, că vrei să rămâi fidelă amintirii soțului tău... și cu toate acestea ești gravidă de la altul...

– Lucas nu a murit! strigă Gwyneira.

James ridică din umeri.

– Este irelevant. Indiferent dacă este mort sau viu, niciodată nu m-ai accepta în văzul lumii. Și cu timpul acest lucru devine prea mult pentru mine. Nu pot să te văd în fiecare zi, nu pot să am pretenții asupra ta. Încerc lucrul acesta de cinci ani, Gwyn, dar de fiecare dată când privirea mea cade asupra ta, vreau să te ating, să te sărut, să fiu cu tine. În loc de asta, este vorba de „domnișoara Gwyn" și de „domnul James", ești politicoasă și distantă – deși se vede că mă dorești, așa cum se vede și la mine că te doresc. Asta mă ucide, Gwyn. Aș fi suportat, cât timp ai fi suportat și tu. Dar acum... este prea

mult, Gwyn. Chestia aceasta cu copilul este prea mult. Spune-mi cel puțin de la cine este!

Gwyn clătină din cap. Se zdrobi în interior, dar nu putu să spună adevărul.

– Îmi pare rău, James. Nu pot. Dacă din acest motiv trebuie să pleci, pleacă.

Își înghiți lacrimile.

James puse harnașamentul pe cal și voia să-l ducă afară. Ca totdeauna i se alătură Daimon. James îl mângâie.

– Vrei să-l iei cu tine? îl întrebă Gwyn cu vocea sugrumată.

James negă.

– Nu este al meu. Nu pot să-l iau pe cel mai bun mascul de prăsilă de la Kiward Station.

– Dar îi vei lipsi...

Gwyneira privi cu inima sângerândă cum leagă câinele.

– Și mie îmi vor lipsi multe, dar cu toții va trebui să învățăm să trăim cu aceste lipsuri.

Câinele lătră protestând, când James se pregăti să părăsească grajdul.

– Ți-l fac cadou. Gwyneira își dori ca James să aibă o amintire de la ea. De la ea și de la Fleur. Să-și amintească de zilele petrecute în munți, de parada câinilor din ziua nunții. De toate câte le făcuseră împreună, de ideile pe care și le împărtășiseră...

– Nu poți să-l faci cadou, nu îți aparține, spuse James încet. Domnul Gerald l-a cumpărat în Țara Galilor, nu mai știi?

Cum să nu fi știut Gwyneira! Și desigur că își amintea de Țara Galilor și de cuvintele amabile pe care le schimbase atunci cu Gerald. Atunci îl considera un gentleman, poate că puțin exotic, dar cinstit. Și cât de bine își amintea de primele zile cu James, când îl învățase trucurile pentru dresarea tinerilor câini. O lua în serios, deși era o fată...

Gwyneira se uită în jur. Cățeii lui Cleo erau deja destul de mari, pentru a fi înțărcați, dar mergeau în continuare în urma mamei lor și de aceea ce zbenguiau și acum în jurul Gwyneirei. Se aplecă și îl ridică

pe cel mai mare și mai frumos cățel. O cățelușă, aproape neagră, cu zâmbetul specific de Collie a lui Cleo.

– Dar pe aceasta pot să o fac cadou. Este a mea. Primește-o, James. Te rog să o primești!

Spontan puse cățelușa în mâna lui James. Cățelușa încercă pe dată să-l lingă pe obraz.

James zâmbi și clipi rușinat pentru ca Gwyn să nu vadă lacrimile din ochii lui.

– O cheamă Vineri, nu-i așa? Tovarășul de singurătate a lui Robinson...

Gwyn dădu din cap.

– Nu trebuie să fi singuratic... spuse ea încet.

James mângâie cățelușa.

– Acum nu mai trebuia. Mulțumesc mult, domnișoară Gwyn.

– James... Se apropie de el și își ridică fața spre el. James, îmi doresc să fi fost copilul tău.

James o sărută ușor pe buze, atât de duios și de liniștit, cum ar fi făcut-o doar Lucas.

– Îți doresc noroc, Gwyn. Îți doresc noroc.

După plecarea lui James, Gwyn plânse pierdută. De la fereastra ei, privi după el, văzu cum se pierdu peste câmpuri, cu cățelușul pus în fața lui, în șa. Se îndrepta spre munți? Sau va merge pe scurtătura lor la Haldon? Gwyneirei îi era indiferent; îl pierduse. Pierduse ambii bărbați. În afară de Fleur nu-i rămăsese decât Gerald și acest copil blestemat, nedorit.

Gerald Warden nu aduse în discuție sarcina nurorii sale nici când deveni atât de vizibilă, că o recunoștea oricine de la prima privire. De aceea, nu se discută nici problema ajutorului la naștere. De data aceasta nu se aducea o moașă în casă, nu se consulta doctorul pentru a controla dezvoltarea sarcinii. Gwyneira însăși încerca să-și ignore, pe cât posibil, starea. Călărea până în ultimele luni ale sarcinii și cei mai nărăvași cai și încercă să nu se gândească la sarcină. Poate că acest copil nu va supraviețui dacă nu va avea ajutor calificat.

Contrar așteptărilor lui Helen, sentimentele Gwyneirei față de copil nu se schimbaseră în decursul sarcinii. Primele mișcări ale noii vieți, întâmpinate de vremuri la Ruben și la Fleur cu mare entuziasm, nici nu le aminti. Și când copilul se zbătu o dată atât de tare, că Gwyneira gemu de durere, nu comentă evidenta putere și sănătate a copilului, ci spuse doar supărată:

– Astăzi iar mă deranjează. Aș vrea să dispară în sfârșit!

Helen se întrebă la ce se referise oare Gwyn. Doar bebelușul nu va dispărea odată cu nașterea, ci își va cere cu voce tare drepturile. Poate că atunci, în sfârșit, se vor trezi sentimentele materne ale lui Gwyn.

Dar mai întâi se apropia sorocul pentru Kiri. Tânăra maori se bucură de apropiata venire a copilului ei și încerca tot timpul s-o implice și pe Gwyneira. Ea compara râzând circumferința burților celor două femei și o tachina pe Gwyn, spunând că bebelușul ei e mai tânăr, dar este în schimb mai mare. Într-adevăr, burta Gwyneirei se făcu enormă. Încerca s-o ascundă, pe cât posibil, dar câteodată în orele ei cele mai întunecate se temea să nu poarte cumva gemeni.

– Imposibil! spuse Helen. Matahorua ar fi observat acest lucru.

Rongo Rongo râse de asemenea de temerile tinerei ei stăpâne.

– Nu, aici doar un bebe înăuntru. Dar frumos, puternic. Nu o naștere ușoară, miss Gwyn. Dar nu primejdie. Bunica mea spune, va fi copil minunat.

Când la Kiri începură durerile facerii, Rongo Rongo dispăru. Ca elevă silitoare a lui Matahorua, era solicitată adesea ca moașă, în ciuda vârstei ei fragede, și își petrecea câte o noapte în satul maori. De data aceasta veni spre ziuă binedispusă înapoi. Kiri născuse o fetiță sănătoasă.

Deja la trei zile după naștere, plină de mândrie, i-o arătă lui Gwyn pe fetița ei.

– Eu numesc Marama. Nume frumos pentru copil frumos. Înseamnă lună. Eu adus pe ea cu mine la lucru. Poate juca cu copilul lui miss Gwyn!

Gerald Warden va avea desigur în această privință propriile lui păreri, dar Gwyneira nu comentă observația. Dacă Kiri dorea să-și

ţină copilul lângă ea, putea să-l aducă. Între timp pe Gwyn n-o mai deranja să-l contrazică pe socrul ei. În asemenea cazuri, de cele mai multe ori, Gerald ceda. Relaţiile de putere de la Kiward Station se schimbaseră, fără ca Gwyn să fi înţeles care era motivul.

Când începură de data aceasta durerile, nu mai stătea nimeni în grădină şi nu mai aştepta nimeni încordat în salon. Gwyn nu ştia, dacă cineva îl anunţase pe Gerald de iminenţa naşterii şi îi era şi indiferent. Probabil că bătrânul îşi petrecea iar noaptea în camerele sale, cu o sticlă – şi până va fi trecut evenimentul, oricum nu va mai fi în stare să înţeleagă vestea.

După cum prevăzuse Rongo Rongo, naşterea nu fu atât de lipsită de complicaţii, ca în cazul lui Fleurette. Copilul era cu mult mai mare – iar Gwyneira nu coopera. La Fleurette abia aşteptase să-i vină sorocul, se conformase fiecărei indicaţii date de moaşă şi îşi dăduse silinţa să fie o mamă model. Acum, doar tâmpă, lăsă să treacă totul peste ea, suporta durerile când cu stoicism, când revoltându-se. Era urmărită de amintirile durerilor prin care trecuse când fusese conceput acest copil. Avea senzaţia că simte iar greutatea lui Gerald apăsându-i corpul, că simte mirosul transpiraţiei sale. Între valurile de durere vomita de repetate ori, se simţea slabă şi bătută şi urlă în cele din urmă de furie şi durere. În final era total epuizată şi nu voia decât să moară. Sau şi mai bine, să moară această fiinţă, care se cramponase de corpul ei, ca un parazit malign.

– Ieşi o dată! gemu ea. Ieşi o dată şi lasă-mă în pace...

După aproape două zile de chinuri – şi la urmă o ură năprasnică asupra tuturor care îi făcuseră aceasta –, Gwyneira născu un fiu. Nu simţi nimic altceva decât uşurare.

– Un băieţel atât de frumos, domnişoară Gwyn! radia Rongo. Cum a spus Matahorua. Aşteptaţi, îl şterg şi apoi puteţi ţine. Noi îi dăm puţin timp înainte de tăiat cordonul ombilical...

Gwyneira scutură sălbatic din cap.

– Nu, taie, Rongo. Şi du-l. Nu vreau să-l ţin. Vreau să dorm... trebuie să mă odihnesc...

– Dar asta puteți imediat. Vedeți întâi bebe. Aici, nu este dulce? Rongo curățase bine copilașul și îl puse pe pieptul lui Gwyn. Făcu o mișcare de supt. Gwyneira îl îndepărtă de ea. Da, era sănătos, era complet cu degețelele de la mâini și de la picioare minuscule, dar tot nu-l voia.

– Du-l de aici, Rongo! ceru ea hotărâtă.

Rongo nu înțelegea.

– Dar unde să-l duc, miss Gwyn? Lui îi trebuiți. Îi trebuie mama lui!

– Gwyn ridică din umeri.

– Du-l la domnul Gerald. Lui îi trebuia un moștenitor, acum îl are. Să se descurce. Doar pe mine să mă lăsați în pace! Hai mai repede, Rongo! Oh, Dumnezeule, nu! Iar începe... Gwyneira gemu – dar nu poate să dureze încă o dată trei ore până vin durerile de după naștere...

– Este obosită, domnișoară Gwyn. Este normal, o liniști Kiri pe Rongo, când aceasta veni cu bebelușul în bucătărie.

Kiri și Moana erau ocupate cu strânsul mesei de seară, pe care o mâncase Gerald de unul singur. Micuța Marama dormea într-un coșuleț.

– Nu normal! o contrazise Rongo. Matahorua a asistat la nașterea a o mie de copii, dar nici o mamă nu comportat așa ca miss Gwyn.

– Oh, fiecare mamă este altfel... susținu Kiri și se gândi la dimineața când o găsise pe Gwyn cu rochia sfâșiată pe dușumeaua camerei ei. Multe lucruri păreau să indice că acest copil fusese conceput în noaptea aceea. S-ar putea ca Gwyn să aibă motive să nu-l iubească.

– Și ce făcut ei acum cu el? întrebă Rongo ezitând. Eu nu putut dus la domnul Gerald. El nu poate suporta copii în jurul lui.

Kiri râse.

– Bebe are nevoie de lapte, nu whisky. Începe devreme destul cu asta. Nu, nu, Rongo, lasă aici. Liniștită deschise nasturii de la uniforma elegantă de servitoare, descoperi sânii plini doldora și luă copilul din brațele lui Rongo. Asta mai bine.

Nou-născutul începu imediat să sugă lacom. Kiri îl legănă încet. Când adormi în cele din urmă la sânul ei, îl puse lângă Marama în coșuleț.

– Spune, miss Gwyn, e bine îngrijit.

Gwyneira nici nu dorea să știe. Dormea deja și nu se interesă nici în dimineața următoare de copil. Se manifestă doar atunci când Witi aduse un buchet de flori și arătă spre cartea însoțitoare

– De la domnul Gerald.

Pe fața Gwyneirei apăru o expresie de silă și ură, dar și de curiozitate. Rupse cartea.

Îți mulțumesc pentru Paul Gerald Terence.

Gwyneira țipă, aruncă florile prin cameră și rupse cartea în bucăți.

– Witi! îi porunci ea servitorului speriat. Sau mai bine, Rongo, ție nu o să-ți lipsească cuvintele! Mergi imediat la domnul Gerald și spune-i că acest copil se va numi doar Paul Terence, sau îl sugrum în leagăn!

Witi nu înțelese nimic, dar Rongo privi îngrozită.

– Eu spus la el, promise ea cu voce înceată.

Trei zile mai târziu moștenitorul familiei Warden fu botezat pe numele de Paul Terence Lucas. Mama nu asistă la ceremonie; nu se simțea bine. Dar servitorii ei știau mai bine. Gwyneira nu îi aruncase până acum copilului nici o privire.

7

– Când mi-l prezinți în sfârșit pe Paul? întrebă Helen nerăbdătoare.

Desigur că imediat după naștere Gwyneira nu putu să călărească, iar acum, patru săptămâni mai târziu, venise cu Fleur în trăsură. Deja a treia oară, ea recuperându-se văzând cu ochii după nașterea grea. Helen se întrebă doar de ce nu adusese bebelușul cu ea. După nașterea lui Fleur, Gwyn arsese de nerăbdare să-i arate prietenei ei micuța ei fiică. Pe fiul ei abia dacă îl aminti. Și, chiar și acum, când Helen se interesă concret de el, Gwyn făcu doar un gest de dispreț cu mâna.

– Oh, data viitoare. Este greu să-l iau cu mine și țipă tot timpul dacă este despărțit de Kiri și Marama. Acolo se simte bine, deci ce-i mai trebuie?

– Dar aș dori să-l văd o dată, insistă Helen. Ce s-a întâmplat cu tine, Gwyn? Nu este ceva în ordine cu el?

Fleurette și Ruben plecaseră imediat după sosirea lui Gwyn după aventuri, iar copiii maori nu veneau astăzi fiindcă se sărbătorea ceva în satul lor. Helen găsi că este o zi ideală pentru a o descoase puțin pe Gwyneira.

Aceasta scutură dezinteresată din cap.

– Ce să nu fie în regulă cu el? Are tot ce trebuie. Este un bebeluș puternic – și în sfârșit un băiat. Mi-am îndeplinit obligația și am făcut ceea ce se aștepta din partea mea. Gwyneira se juca cu ceașca ei de ceai. Și acum povestește-mi noutățile. A sosit în sfârșit orga pentru biserica din Haldon? Va reuși să treacă reverendul peste faptul că vei cânta tu la orgă, dacă nu s-a găsit un organist bărbat?

– Lasă orga aceea în pace, Gwyn! Helen se refugie în cuvinte nerăbdătoare, dar se simțea mai degrabă neajutorată. Te-am întrebat de bebeluș! Ce s-a întâmplat cu tine? Vorbești de fiecare cățel nou-născut cu mai mult entuziasm decât de Paul. Și doar este fiul tău... ar trebui să nu-ți mai încapi în piele de bucurie! Și ce se întâmplă cu mândrul bunic? În Haldon se bârfește deja că ceva nu este în ordine cu bebelușul, fiindcă Gerald nu a dat nici un rând de băut la pub, pentru a-și sărbători nepotul.

Gwyneira ridică din umeri.

– Nu știu ce gândește Gerald. Putem vorbi acum despre altceva?

Cu o liniște ostentativă luă o prăjitură pentru ceai.

Helen ar fi vrut să o scuture.

– Nu, nu putem, Gwyn! Îmi spui imediat ce s-a întâmplat! Cu tine sau cu copilul, sau cu Gerald s-a întâmplat ceva! Ești supărată pe Lucas, fiindcă te-a părăsit?

Gwyn clătină din cap.

– Ei nu, asta am uitat de mult. O fi avut motivele sale.

De fapt nu știa ce simte față de Lucas. Pe de o parte era furioasă, fiindcă o lăsase singură cu dilema ei, pe de altă parte putea înțelege evadarea lui. Dar de la plecarea lui James și nașterea lui Paul, sentimentele Gwyneirei erau foarte slabe; era de parcă și-ar fi ținut sentimentele sub un clopot de sticlă. Dacă nu simțea nimic, nu era vulnerabilă.

– Motivele nu aveau nimic de a face cu tine? Sau cu bebelușul? insistă Helen în continuare. Nu mă minți, Gwyn, trebuie să faci față situației. Altfel vor vorbi toți de ea. La Haldon se bârfește deja și maori vorbesc și ei. Știi că ei își cresc copiii împreună, cuvântul „mamă" nu are același înțeles ca la noi și pe Kiri nu o

deranjează să îl îngrijească și pe Paul. Dar o asemenea lipsă de interes ca aceea pe care o manifești tu față de bebeluș... Ar trebui să îi ceri sfatul lui Matahorua!

– Gwyn clătină din cap.

– Ce să mă sfătuiască? Poate să-l aducă înapoi pe Lucas? Poate să... Se opri speriată.

Era să dezvăluie mai mult, decât ceea ce ar fi avut voie să știe cineva pe lumea asta.

– Ar putea poate să te ajute să te descurci mai bine cu copilul, insistă Helen. De ce nu-l alăptezi de fapt? Nu ai lapte?

– Kiri are lapte pentru doi... spuse Gwyneira cu dispreț. Iar eu sunt o lady. În Anglia nu se obișnuiește ca femei ca mine să-și alăpteze copilul.

– Ești nebună, Gwyn! Helen scutură din cap. Încetul cu încetul se înfurie de-a binelea. Găsește măcar niște explicații mai plauzibile. Chestia aceasta cu lady nu o crede nimeni. Deci încă o dată: A plecat Lucas fiindcă erai gravidă?

Gwyn clătină din cap.

– Lucas nu știe nimic despre bebeluș... spuse ea încet.

– Deci l-ai înșelat? Se zvonește asta la Haldon, și dacă se continuă așa...

– La naiba, de câte ori să-ți spun? Acest copil blestemat este un Warden! Toată furia Gwyneirei izbucni deodată și ea începu să plângă cu sughițuri. Nu meritase toate astea. Fusese atât de discretă la conceperea lui Fleur. Nimeni, dar nimeni nu se îndoia de legitimitatea ei. Și adevăratul Warden să treacă acum drept un bastard?

Helen își dădu silința să judece situația, în timp ce Gwyneira plângea într-una. Lucas nu știa nimic de sarcină –, iar problemele de până acum ale Gwyneirei în conceperea de copii erau după părerea lui Matahorua vina lui. Dacă un Warden a conceput un copil, atunci...

– Oh, Dumnezeule, Gwyn... Helen știa că nu avea voie să spună niciodată cu voce tare bănuiala ei, dar avea scenariul clar în fața ochilor. Gerald Warden trebuia să o fi lăsat gravidă pe Gwyneira – și

nu părea să se fi întâmplat cu voia lui Gwyn. O luă pe prietena ei consolator în brațe. Oh, Gwyn, am fost atât de proastă. Ar fi trebuit să știu imediat. Iar în loc de asta, te chinui cu mii de întrebări. Dar tu... tu trebuie să uiți acum asta! Indiferent de cum a fost conceput Paul. El este fiul tău!

– Îl urăsc! plânse cu suspine Gwyneira.

Helen scutură din cap.

– Prostie. Nu poți urî un copilaș. Orice s-a întâmplat, Paul nu are nici o vină. Are dreptul să-și aibă mama, Gwyn. Exact așa ca Fleur și Ruben. Crezi că mi-a făcut vreo plăcere deosebită conceperea lui?

– Dar oricum ai făcut-o de bunăvoie! se revoltă Gwyn.

– Copilului îi este indiferent. Te rog, Gwyn, cel puțin încearcă. Adu-l pe micuț, prezintă-l femeilor din Haldon – fii puțin mândră de el! Atunci va veni și dragostea!

Plânsul îi priise Gwyneirei și era ușurată că Helen știa adevărul, fără a o condamna. Era evident că prietena nu presupusese nici o clipă că ea s-ar fi culcat de bunăvoie cu Gerald – un coșmar, care o urmărea pe Gwyneira de când aflase de sarcină. De la plecarea lui James circula un asemenea zvon pe la grajduri, iar Gwyn era fericită că James McKenzie cel puțin nu auzise de el. Nu ar fi suportat ca James s-o întrebe de așa ceva. Pe de altă parte „eul de crescătoare" a lui Gwyn putea să înțeleagă asociația de idei care i-a determinat pe muncitori și pe prieteni să facă această presupunere. După ce clacarea lui Lucas deveni evidentă, procrearea cu Gerald a unui moștenitor ar fi fost soluția cea mai la îndemână. Gwyn se întrebă de ce nu avusese această idee și la procrearea primului ei copil – poate fiindcă tatăl lui Lucas îi vorbise atât de agresiv, că îi era teamă de fiecare rămânere în doi și de fiecare discuție. Însă Gerald se gândise probabil adesea la așa ceva, și poate că aceasta era cauza că băuse atât de mult și fusese atât de supărat. S-ar putea ca toate să fi slujit doar pentru a nu lăsa să se înfiripe ideea plăcerii interzise și a abnormității de a procrea propriul „nepot".

Gwyn era căzută pe gânduri, pe când conducea trăsura spre casă. Din fericire, nu trebuia s-o întrețină pe Fleur, fiindcă ea călărea mândră și fericită de una singură pe lângă trăsură. George Greenwood îi dăruise micului Paul de botez un ponei – trebuia să fi plănuit asta de mult și să fi comandat mica iapă în Anglia, de îndată ce auzise de sarcina Gwyneirei. Bineînțeles că Fleur pusese imediat mâna pe căluț și se descurcă din primul moment foarte bine cu el. Precis că nu va renunța nici când va crește Paul. Gwyn va trebui să găsească o soluție, dar mai era timp. Acum trebuia să se ocupe de faptul că Paul era considerat la Haldon un bastard. Nu îi convenea să se clevetească despre moștenitorul Warden-ilor. Gwyneira trebuia să-și apere onoarea proprie și onoarea numelui ei!

Când ajunseră în sfârșit la Kiward Station, intră imediat în iatacul ei și căută copilul. După cum era de așteptat, găsi leagănul gol. Doar după alte căutări o descoperi pe Kiri în bucătărie, cu câte un sugar la fiecare sân.

Gwyn se sili să zâmbească.

– Aici este deci băiatul meu, spuse ea prietenoasă. Când a terminat, Kiri, pot să... pot să-l țin puțin?

Dacă lui Kiri i se păruse cumva o rugăminte ciudată, nu arătă acest lucru. În schimb, o privi pe Gwyn cu un zâmbet care radia.

– Clar! Va fi bucuros, văzut mama.

Dar Paul nu se bucură deloc. Începu să țipe de îndată ce Gwyn îl luă din brațele lui Kiri.

– El nu gândit așa, spuse Kiri rușinată. Doar nu obișnuit!

Gwyn legănă copilul în brațe și se străduiși să-și învingă nerăbdarea apărută brusc. Helen avea dreptate, copilul nu era de vină. Și, privind obiectiv, Paul era într-adevăr un micuț drăgălaș. Avea ochi mari, limpezi, încă albaștri și rotunzi ca niște pietricele. Părul păru să se închidă, să se cârlionțeze și să devină de nestăpânit, iar tăietura nobilă a gurii sale îi aminti lui Gwyn de Lucas. Nu ar trebui să fie prea greu să învețe să iubească acest copil... dar mai întâi va trebui să oprească clevetirile.

– De acum încolo o să-l iau mai des cu mine, pentru ca să se obișnuiască cu mine, declară ea față de Kiri, care era uimită, dar bucuroasă. Iar mâine îl voi lua cu mine la Haldon. Poți să vii și tu, dacă vrei. În calitate de bonă a lui...

„Astfel nu va țipa tot timpul", gândi Gwyn, când băiatul nu reuși să se liniștească nici după o oră în brațele mamei sale. Doar când îl puse din nou lângă Marama, în coșulețul improvizat, micuțul se liniști. De altfel Kiri ar fi dorit să poarte copiii tot timpul după ea, dar Gerald nu permitea acest lucru în timpul ei de lucru. Moana le cântă copiilor un cântec, în timp ce gătea. La maori, fiecare rudă feminină de vârsta adecvată era considerată mamă.

Doamna Candler și Dorothy erau entuziasmate să-l vadă în sfârșit pe moștenitorul Wardenilor. Doamna Candler îi dărui lui Fleur o acadea și nu putea să se sature de priveliștea lui Paul. Gwyneirei îi era clar că se făcea acum testul integrității corporale și îi permise cu plăcere vechii prietene să-l scoată pe Paul din pături și cârpe și să-l legene în brațe. Micuțul era destul de binedispus. Scuturatul în trăsură îi plăcuse atât lui, cât și Maramei. Amândoi copiii dormiseră bine în timpul drumului, iar cu puțin înainte de sosire, Kiri îi alăptase. Acum amândoi erau treji, iar Paul o privi pe doamna Candler cu ochi mari, atenți. Dădea puternic din picioare. Presupunerile gospodinelor din Haldon cum că s-ar putea ca acest copil să aibă un handicap erau astfel spulberate. Mai rămânea grija descendenței.

– Părul închis! Și genele lungi! Exact ca bunicul! gânguri doamna Candler.

Gwyneira atrase atenția asupra formei buzelor, precum și asupra bărbiei pronunțate, cum le aveau atât Gerald, cât și Lucas.

– Știe între timp tatăl de norocul care a dat peste el? interveni o altă matroană, care își întrerupse cumpărăturile, pentru a-l privi pe bebeluș. Sau tot mai e... oh, scuzați, asta nu mă privește!

Gwyneira zâmbi senină.

– Da, desigur! Deși nu am putut să-i primim încă felicitările. Soțul meu se află în Anglia, doamnă Brennermann – chiar dacă

socrul meu nu este de acord cu acest lucru. De aceea, toate aceste secrete. Doar știți. Dar Lucas a fost invitat de o galerie renumită să-și expună acolo lucrările...

Nici nu era o minciună. George Greenwood reușise să trezească interesul mai multor galerii londoneze față de lucrările lui Lucas. E drept că Gwyn primise aceste vești doar după ce Lucas părăsise Kiward Station. Dar acest lucru chiar că nu trebuia spus doamnelor.

– Oh, dar este minunat, se bucură doamna Candler. Iar noi am crezut... oh, uitați! Iar mândrul bunic? Bărbații de la pub au simțit lipsa exprimării bucuriei sale!

Gwyneira se sili să-și compună o mină relaxată, dar puțin îngrijorată.

– Domnul Gerald nu s-a simțit bine în ultimul timp, susținu ea, ceea ce era foarte aproape de adevăr, doar socrul ei se lupta în fiecare zi cu efectele whisky-ului băut în ziua anterioară. Dar desigur că plănuiește o sărbătoare. Poate din nou o sărbătoare mare în grădină, botezul a fost destul de spartan. Ori acest lucru îl suplinim acum, nu-i așa, Pauly?

Preluă copilul din brațele doamnei Candler și îi mulțumi cerului că nu începu să țipe.

Și acum trecuse într-adevăr cu bine momentul. Discuția devie de la Kiward Station și se concentră asupra căsătoriei lui Dorothy cu cel mai tânăr fiu al familiei Candler. Cel mare fusese căsătorit cu doi ani în urmă cu Francine, tânăra moașă, cel mijlociu se vântura prin lume. Doamna Candler le spuse că primise de curând o scrisoare a lui din Sydney.

– Cred că s-a îndrăgostit, spuse ea cu un zâmbet strengar.

Gwyneira se bucură din suflet pentru tânăra pereche, chiar dacă își putea imagina foarte bine ce o mai aștepta pe doamna Candler. Zvonul, după care: „Leon Candler se căsătorește cu fata de ocnaș din Botany Bay" va înlocui curând senzația cam subțirică: „Lucas Warden expune la Londra artă".

– Trimiteți-o pe Dorothy la mine pentru rochia de mireasă spuse ea prietenoasă, luându-și rămas-bun. I-am promis o dată, să-i împrumut rochia mea, când va fi cazul.

Să sperăm că măcar ea va fi fericită în această rochie, se gândi Gwyn, când o conduse pe Kiri și alaiul ei la trăsură.

Cele întâmplate aici au fost un succes.

Iar acum urmează Gerald...

– Vom da o petrecere! declară Gwyneira, de cum păși în salon. Hotărâtă, îi luă lui Gerald sticla de whisky din mână și o închise în vitrina prevăzută pentru aceasta. O să planificăm acum, imediat, și pentru asta îți trebuie un cap limpede.

Gerald părea să fie deja puțin în ceață. Cel puțin ochii îi sticleau, dar încă mai putea să urmărească cuvintele lui Gwyn.

– Ce... ce este de sărbătorit? se interesă el cu limba grea.

Gwyneira îl străpunse cu privirea.

– Nașterea „nepotului" tău! spuse ea. Așa ceva se consideră un eveniment fericit, dacă binevoiești să-ți aduci aminte! Și tot Haldonul așteaptă, ca tu să îi dai importanța cuvenită.

– Frum... frumoasă petrecere... dacă ma... mama este supărată și ta... tatăl se vântură prin lume... spuse Gerald cu sarcasm.

– Nu prea ești nevinovat că nici Lucas, nici eu nu suntem entuziasmați! îi aruncă Gwyn cuvintele în față. Dar după cum vezi, nu sunt supărată. Voi fi aici, voi zâmbi – iar tu vei citi o scrisoare din partea lui Lucas, care, spre părerea noastră de rău, se află încă în Anglia. Arde, Gerald! La Haldon se bârfește despre noi. Există zvonuri că Paul... ei da, că el nu ar fi un Warden...

Festivitatea avu loc trei săptămâni mai târziu în grădina de la Kiward Station. Șampania curgea iar în valuri. Gerald se dădu comunicativ și puse să se tragă salve de salut. Gwyneira zâmbi continuu și le destăinui oaspeților adunați că Paul a fost botezat după cei doi străbunici ai lui. Apoi le mai atrase aproape tuturor atenția asupra asemănării evidente cu Gerald. Paul însuși dormea fericit în brațele bonei sale. Gwyn, înțeleaptă, se feri să-l prezinte ea însăși. Ca

și până acum, copilul țipa ca din gură de șarpe dacă îl purta ea în brațe, iar ea reacționa ca și înainte, plină de supărare și de nerăbdare. Era conștientă de faptul că trebuia să îl facă bine-venit pe acest copil în sânul familiei și că trebuia să-i întărească poziția – dar nu putea nutri sentimente mai adânci pentru băiat. Paul îi rămase străin, și mai rău – fiecare privire aruncată asupra feței lui îi amintea de fața congestionată, avidă a lui Gerald în noaptea aceea de pomină, când a fost procreat. Când, în fine, festivitatea se termină, Gwyneira se refugie în grajd și plânse cu sughițuri, ținându-și capul în coama moale a lui Igraine, după cum făcuse de copil, când ceva i se părea a fi fără nici o speranță. Gwyneira nu-și dorea decât să nu se fi întâmplat toate. Îi era dor de James, chiar și de Lucas. Nu auzise nimic despre soțul ei, nici cercetările lui Gerald nu dăduseră rezultate. Țara era prea mare. Cine voia să dispară, rămânea dispărut.

8

– În sfârșit, dă-i una, Luke! Hai, cu avânt, în spate la bilă. Nu-și va da seama de nimic! În timp ce vorbea, Roger mai omorî un pui de focă – după toate regulile meseriei de vânător de foci: Animalul muri, fără ca blana lui să fie vătămată. Vânătorii omorau cu o măciucă, cu care loveau foca la ceafă. Dacă curgea sânge, atunci doar din nasul tânărului animal. După aceea se apucară imediat să o jupuiască, fără a-și da silința să constate dacă animalul a murit într-adevăr.

Lucas Warden ridică măciuca, dar pur și simplu nu se putea hotărî să lovească animalul care îl privea cu ochii mari, de copil, plini de încredere. Fără a mai vorbi de jelirea care se auzea din jur de la mamele puilor de focă. Bărbaților le trebuiau doar blănurile deosebit de moi și prețioase ale animalelor tinere. Treceau peste băncile cu foci, pe care mamele își creșteau puii și omorau puii de focă în fața mamelor lor. Stâncile de la Tauranga Bay erau deja roșii de la sânge, iar Lucas trebuia să lupte să nu vomite. Nu înțelegea cum puteau fi bărbații atât de lipsiți de simțire. Părea că nu îi interesează de loc suferința animalelor; ba mai făceau și glume despre cât de pașnice și lipsite de apărare îi așteptau focile pe vânători. Lucas se alăturase cu trei zile în urmă grupului, dar până acuma nu omorâse nici un animal. La început păru că bărbații nu observară că ajuta doar la jupuitul animalelor și la depozitarea pieilor pe căruțe și stative pentru cărat în

spate a pieilor. Dar acum cereau imperios participarea lui la măcelărire. Lucas, fără nici o speranță, se simțea rău. *Asta* să determine calitatea de bărbat? Ce era mai cinstit în uciderea unor animale lipsite de apărare decât în pictat și scris? Dar Lucas nu mai voia să-și pună aceste întrebări. Era aici pentru a se afirma, hotărât să facă exact acea treabă cu care tatăl lui pusese bazele averii sale. Inițial se angajase pe un vas al vânătorilor de balene, dar eșuase deplorabil. Lui Lucas nu-i făcea plăcere să recunoască, dar evadase de acolo – și asta, deși semnase deja contractul, iar bărbatul care îl angajase, îi plăcuse mult...

Lucas îl cunoscuse pe Copper, un bărbat înalt, cu părul negru, cu fața dură, tăbăcită de intemperii a tipicului „coaster", într-un pub din Greymouth. Imediat după fuga sa de la Kiward Station, când încă era atât de plin de furie și ură la adresa lui Gerald, că abia putea judeca limpede. Atunci plecase intempestiv spre Coasta de Vest, acest Eldorado al „bărbaților duri", care, plini de mândrie, se numeau „coasteri" și care își câștigau existența cu vânătoarea de balene și de foci, mai nou și cu căutarea de aur. Lucas dorea să le-o arate tuturor – voia să-și câștige banii proprii, pentru a se întoarce cândva acasă, plin de... de ce? De aur? Atunci ar fi trebuit mai degrabă să se înarmeze cu sapa și căldarea de spălat nisipul aurifer și să se îndrepte spre munți decât să se angajeze pe un vas de vânat balene. Dar Lucas nu gândise atât de profund. Nu voia decât să plece, departe, pe cât posibil pe mare – și voia să-și învingă tatăl cu propriile lui arme. Astfel că după un parcurs călare prin munți, plin de peripeții, ajunse la Greymouth, o așezare jalnică, care nu prea avea ce să ofere afară de o bodegă și un loc de acostare a vaselor. Dar oricum exista în pub un colțișor uscat, unde Lucas își putu face un culcuș. Pentru prima oară după zile întregi avea un acoperiș deasupra capului. Păturile erau umede și murdare de la înnoptatul sub cerul liber. Lucas ar fi dorit să facă și o baie, dar la Greymouth nu se găsea așa ceva. Pe Lucas nu-l prea miră acest lucru. „Bărbații adevărați" păreau să se spele doar rar. În loc de apă se găsea bere și whisky în abundență, și după câteva

pahare Lucas îi povesti lui Cooper despre planurile sale. Prinse curaj când Cooper nu-l opri imediat.

– Nu arăți ca un vânător de balene! remarcă el, privind îndelung fața îngustă a lui Lucas și ochii lui cenușii, blânzi. Dar nici ca un papă-lapte... Bărbatul apucă brațul lui Lucas și îi palpă mușchii. De ce nu. Au mai învățat și alții cum se mânuiește un harpon. Râse. Dar apoi privirea îi deveni cercetătoare. Dar vei reuși să stai singur trei sau patru ani? Nu îți vor lipsi fetele drăguțe din porturi?

Lucas auzise deja că în ziua de azi trebuie să faci contract pe doi până la patru ani dacă vrei să lucrezi pe un vas de vânătoare de balene. Trecuseră anii de aur ai vânătorii de balene, când dădeai cu ușurință de cașaloți chiar în fața coastei Insulei de Sud – populația maori vâna animalele chiar din canoe. Balenele din fața coastei erau aproape toate extirpate. Trebuia ieșit departe în mare, pentru a le găsi, iar vânătorii erau adesea plecați săptămâni, chiar ani întregi. Acest lucru nu-l preocupa pe Lucas defel. Societatea bărbaților i se părea chiar atrăgătoare, dacă nu era obligat să stea pe dinafară ca la Kiward Station, în calitate de fiu al patronului. Se va descurca el – nu, va câștiga respect și apreciere! Lucas era ferm hotărât, iar Cooper părea să nu-l respingă. Dimpotrivă, îl privea aproape cu interes, îl bătu pe umăr cu mâna lui mare de dulgher de vas cu experiență și de vânător de balene, el mângâia, lovind ușor cu palma brațul lui Lucas. Lui Lucas îi era puțin rușine de mâinile lui îngrijite, de puținele bătături și de unghiile care tot mai erau relativ curate. La Kiward Station, bărbații îl ironizau câteodată pentru că le curăța în mod regulat, dar Cooper nu făcu nici o remarcă legată de aceasta.

În cele din urmă, Lucas îl însoți pe noul lui prieten la bordul vasului, a fost prezentat căpitanului și a semnat un contract care îl lega pe trei ani de *Pretty Peg*, o navă burduhănoasă, nu prea mare, cu vele, care părea la fel de indestructibilă ca și stăpânul ei. Căpitanul Robert Milford era mai degrabă scund, dar un pachet de mușchi. Cooper vorbea cu mult respect despre el și îi lăuda dexteritatea ca aruncător șef de harpon. Milford îl salută pe Lucas cu o puternică strângere de mână, îi spuse cu cât îl plătește – sumă care îi păru lui

Lucas foarte mică – și îl îndrumă pe Cooper să-i distribuie o cabină. *Pretty Peg* tocmai se pregătea să ridice ancora. Lucas mai avea la dispoziție două zile pentru a-și vinde calul, a-și aduce lucrurile pe bord și a se instala pe priciul de lângă Cooper. Asta îi convenea. Dacă Gerald făcea cercetări pentru a-l găsi, el ar fi fost de mult plecat pe mare, înainte de a ajunge vestea la Greymouth, această localitate uitată de lume.

Dar șederea la bordul vasului îl trezi repede la realitate. Deja în prima noapte puricii de sub pătură nu-l lăsară să doarmă; apoi mai lupta și cu răul de mare. Oricât încerca Lucas să se adune – când vasul se balansa între valuri, stomacul lui se revolta. În cabina întunecată era mai rău decât pe punte, de aceea încercă în cele din urmă să-și petreacă nopțile afară. Dar frigul și umezeala îl mânară repede înapoi sub punte – pe mare agitată, puntea era scăldată de ape. Bărbații râseră iar de el, dar de data aceasta nu-l deranja așa tare, fiindcă Cooper era evident de partea lui.

– Este un domnișor fin, Luke al nostru! remarcă el cu bunăvoință. Trebuie să se acomodeze mai întâi. Dar așteptați până va fi botezat cu untură de pește. Va fi în ordine, credeți-mă!

Cooper se bucura de prestigiu în rândul echipajului. Era nu numai un tâmplar de vas destoinic, dar era considerat și un vânător de prima mână.

Prietenia lui îi făcea bine lui Lucas, ca și atingerile ascunse pe care Cooper părea să le caute câteodată. Poate că lui Lucas i-ar fi făcut chiar plăcere, dacă condițiile de igienă de pe *Pretty Peg* nu ar fi fost atât de respingătoare. Aveau doar puțină apă de băut și nimeni nu se gândea să o irosească pentru spălat. Bărbații abia de se rădeau și nu aveau lenjerie de schimb. După câteva nopți, vânătorii de balene și adăposturile lor miroseau mai rău decât grajdurile de oi de la Kiward Station. Lucas încercă să se curețe la nevoie cu apă de mare, dar era greu și provoca iar râsetele echipajului. Lucas se simțea murdar, corpul lui era presărat de pișcăturile puricilor și îi era rușine de această stare. Deși nu era cazul: ceilalți bărbați părură să savureze

compania reciprocă și abia dacă percepeau mirosul corpurilor lor nespălate. Lucas era singurul pe care îl deranja.

Fiindcă era puțin de lucru – vasul ar fi putut naviga cu un echipaj mult mai restrâns; se va găsi muncă pentru toți doar când va începe vânătoarea – se petrecea mult timp împreună. Spuneau povești, grozăvindu-se peste măsură, cântau cântece deocheate și își petreceau timpul jucând cărți. Până atunci Lucas respinsese jocul de pocher și cel de Black-Jack, ca fiind lipsite de finețe, dar cunoștea totuși regulile și de aceea nu bătu la ochi. Din păcate, nu moștenise talentul tatălui său. Nu îi reușea nici o cacialma și nici o „față de pocher". I se citea pe față ce gândește, iar asta nu era plăcut nici pentru bărbați, nici pentru jocul în sine. În scurt timp pierdu puținii bani pe care îi adusese de la Kiward Station și trebuia să treacă pierderile pe lista viitoarei plăți. Desigur că s-ar fi iscat iar greutăți dacă Cooper nu i-ar fi luat apărarea. Bărbatul mai în vârstă îl curta atât de evident, încât Lucas își făcea deja probleme. Nu era neplăcut, dar trebuia să fie observat cândva! Lucas se mai gândea încă cu groază la aluziile făcute de păstorii de la Kiward Station, când lui îi plăcea mai mult să stea cu tânărul Dave decât cu bărbații cu experiență. Dar remarcile făcute de vânătorii de pe *Pretty Peg* aveau limite. Existau prietenii apropiate și între alți bărbați de pe vas și câteodată, noaptea, pătrundeau sunete din cabine, care îl făceau pe Lucas să roșească, dar îi trezeau și pofta și invidia. Era oare asta la care visase el la Kiward Station, și la ce se gândea când încerca s-o iubească pe Gwyneira? Lucas știa că cel puțin avea de-a face cu asta, dar ceva din el se apăra împotriva gândului de iubire în asemenea împrejurări. Nu era nimic atrăgător să îmbrățișezi niște corpuri duhnind a nespălare, indiferent dacă era vorba de corpuri masculine sau feminine. Și nu avea nimic de a face nici cu singurul exemplu pentru poftele sale ascunse, cunoscut de el din literatură, idealul grec al mentorului, care se dedică unui tânăr bine făcut, nu numai pentru a-i oferi dragoste, dar și pentru a-și împărtăși înțelepciunea și experiența de viață.

Dacă era să fie cinstit, Lucas ura fiecare clipă petrecută la bordul lui *Pretty Peg*. I se părea de neînchipuit să petreacă patru ani la bord, dar nu exista nici o posibilitate de a rezilia contractul. Iar vasul nu va acosta luni de zile. Orice gând de evadare era în zadar. De aceea Lucas spera să se obișnuiască cu timpul cu locul strâmt, cu marea agitată și cu duhoarea. Cea din urmă se dovedi a fi cel mai simplu de suportat. Deja după câteva zile simțea că Cooper și ceilalți sunt mai puțin respingători – probabil de aceea, fiindcă între timp era el însuși înconjurat de același miros. Cu timpul se atenuă și răul de mare; erau zile în care Lucas trebuia să vomite cel mult o dată.

Dar veni ziua primei vânători și cu asta se schimbă totul.

De fapt căpitanul avu un noroc neobișnuit că la două săptămâni de la plecare, cârmaciul de pe *Pretty Peg* zări un cașalot. Strigătul lui entuziast trezi echipajul, care mai stătea dis-de-dimineață în cabine. Dar vestea îi făcu pe bărbați să sară din așternuturi și să fie repede ca vântul pe punte. Erau agitați și îi prinsese febra vânătorii, ceea ce nu era de mirare. În caz de succes, cei care prindeau cașalotul lua premii, care mai îmbunătățeau cu ceva solda de matelot. Când veni Lucas pe punte, îl văzu mai întâi pe căpitan, care privea cu fruntea încrețită spre balenă, ce se juca cu valurile chiar în apropierea coastei Noii Zeelande.

– Un exemplar minunat! se bucură Milford. Uriaș! Sper să-l putem prinde! Dacă da, umplem deja astăzi jumătate din butoaie! Animalul este gras ca un porc înainte de tăiere.

Bărbații râseră în hohote, pe când Lucas nu putea să se uite la animalul maiestuos, care li se prezenta aici fără nici o teamă, ca la un trofeu de vânătoare. Pentru Lucas era prima întâlnire cu unul din mamiferele uriașe ale mării. Imensul cașalot era aproape la fel de mare ca *Pretty Peg*, aluneca elegant prin valuri, păru să sară din când în când de bucuria de a trăi, sucindu-se și învârtindu-se în aer, ca un cal care se cabrează. Cum să prindă acest animal uriaș? Și de erau interesați să distrugă această frumusețe? Lucas abia putea să se satură de grația și ușurința cu care se mișca balena în ciuda masivității ei.

Ceilalți bărbați nu avură ochi pentru așa ceva. Împărțeau deja echipele și se adunau în jurul conducătorului de barcă ales. Cooper îl chemă pe Lucas la el. După cum se pare, el făcea parte dintre acei bărbați aleși, care comandau propria șalupă.

– Acum e acum! Căpitanul fugea agitat încoace și încolo pe punte și puse să fie pregătite bărcile pentru lansarea la apă. Echipajul lui de bază forma un grup separat. Bărbații lansară bărcile cu vâsle, mici, stabile, la apă – câte șase vâslași intrau într-una; la aceasta se adăuga conducătorul și aruncătorul de harpon al bărcii, câteodată și un cârmaci. Harpoanele i se părură lui Lucas minuscule în comparație cu animalul care trebuia răpus. Dar Cooper râse doar când făcu o remarcă în acest sens.

– Masa contează, băiete! E clar că un singur harpon îl gâdilă doar. Dar șase îl scot din cursă. Atunci îl tragem de-a lungul vasului și îi scoatem grăsimea. Muncă grea, dar merită. Iar căpitanul nu este zgârcit. Dacă îl prindem pe acesta, mai ia fiecare câțiva dolari în plus. Deci, dă-ți silința!

Marea nu era prea agitată, iar bărcile cu vâsle se apropiau repede de balenă. Ea nu păru să aibă intenția de a fugi. Dimpotrivă, se părea că mișcările bărcilor din jur o distrează și făcu câteva salturi în plus, aproape de parcă ar vrea să-i încânte pe oameni până o nimeri primul harpon. Un aruncător de harpon din prima barcă îi vârî animalului sulița în înotătoare. Speriată și supărată, balena se întoarse și o porni direct spre barca lui Cooper.

– Atenție la coadă! Când este rănit serios, zbate din coadă. Nu vă apropiați prea mult, băieți!

Cooper dădea indicații, pe când fixa pieptul balenei. Aruncă al doilea harpon și îl plasă vizibil mai bine decât pe primul. Balena părea că slăbește. Dar acum se abătu o ploaie de harpoane pe animal. Lucas văzu cu un amestec de fascinație și groază cum balena se ridică sub aceste atacuri și cum încercă în cele din urmă să scape, dar între timp era deja prinsă. Harpoanele erau prinse cu funii, cu care animalul urma să fie tras spre vas. Balena era acum aproape înnebunită de durere și teamă. Trăgea de funii și câteodată reușea chiar să scape

de un harpon. Animalul sângera între timp din câteva duzini de răni, iar apa din jurul său era roșie. Lucas era scârbit de acest spectacol, de măcelărirea fără milă a acestui animal maiestuos. Lupta colosului împotriva adversarilor dură ore în șir, iar bărbații se epuizară complet vâslind, trăgând și smucind funiile, pentru a-l învinge pe cașalot. Lucas nici nu observă că mâinile sale se băşicaseră, băşicile se sparseră. Nu simțea nici teamă, când Cooper, hotărât să se evidențieze, se apropie tot mai mult de animalul muribund, care se mai zbătea. Lucas nu simți decât repulsie și milă față de această creatură, care lupta hotărâtă până la ultima suflare. Mai că nu-i venea să creadă că a participat la această luptă inegală, dar nici nu putea să abandoneze echipa. Acum participa și era în joc și viața sa, așa că balena trebuia răpusă. Mai târziu putea să se gândească...

În cele din urmă, balena plutea nemișcată pe apă. Lucas nu știa dacă era într-adevăr moartă sau doar complet epuizată, dar bărbații o putură trage lângă vas. Apoi situația deveni și mai îngrozitoare. Începu măcelul. Bărbații înfipseră cuțite lungi în corpul balenei pentru a tăia și scoate slănina, care se fierbea imediat acolo, pe vas, devenind untură de pește. Lucas spera ca atunci când i se rupeau primele hălci din trup și se aruncau pe punte, animalul să fi fost deja într-adevăr mort. După câteva minute se circula deja prin grăsime și sânge. Cineva deschise craniul animalului, pentru a scoate apreciata ceară de balenă. Cooper îi povestise lui Lucas că din această substanță se făceau lumânări, soluții de curățat și de întreținere a pielii. Alții căutau în intestinele animalului după și mai prețioasa ambră, o substanță de bază a industriei parfumurilor. Mirosea pestilențial, iar pe Lucas îl treceau frisoanele când se gândea la toate acele parfumuri, pe care le avuseseră el și Gwyneira la Kiward Station. Nu ar fi crezut niciodată că o parte din componente se extrăgea din intestinele împuțite ale unui animal ucis cu cruzime.

Între timp se făcu focul sub niște cazane uriașe și mirosul de slănină fiartă de balenă acoperi vasul. Aerul saturat de grăsime păru să se depună pe căile respiratorii. Lucas se aplecă peste balustrada punții, dar nu putu să scape de mirosul de pește și sânge. Ar fi vrut să

verse, dar stomacul lui era de mult golit. Adineauri era însetat, dar între timp nu mai putea să-și închipuie ca ceva să aibă alt gust decât cel de untură. Vag își aducea aminte că i se dăduse așa ceva pe când era copil și cât de groaznic i se păruse. Iar acum era în mijlocul unui coșmar din hălci imense de grăsimi și cărnuri, care erau aruncate în cazane puturoase, pentru a deșerta apoi untura de pește obținută în butoaie. Matelotul răspunzător cu umplerea și stivuirea butoaielor îl chemă să-i ajute la închiderea butoaielor. Lucas o făcu, încercând totodată să nu se uite în cazanele în care fierbeau părți ale balenei.

Ceilalți bărbați nu păreau să simtă vreo repulsie. Dimpotrivă, mirosul păru să le trezească apetitul; se bucurau vizibil de mâncarea din carne proaspătă. Spre părerea lor de rău, carnea de balenă nu putea fi pusă la păstrare – putrezea prea repede – astfel că după scoaterea slăninei, corpul era abandonat în mare. Dar bucătarul tăia din partea musculoasă a balenei carne pentru două zile și le promise bărbaților un festin. Lucas știa precis că nu va putea să înghită nici o îmbucătură.

În sfârșit, trecu toată acțiunea, astfel că resturile balenei fură desprinse de vas. Animalul era în cea mai mare parte curățat de intestine. Puntea era în continuare plină de hălci de slănină și, dacă treceai pe punte, te afundai în mucozități și sânge. Fierberea unturii de pește urma să dureze încă ore în șir, iar până se curăța puntea, mai puteau trece zile întregi. Lucas chiar se îndoia că ar fi posibil așa ceva – cu siguranță nu se putea face cu măturile simple și cu gălețile cu apă, cu care se curăța de obicei puntea. Probabil că doar următoarea mare furtună, care va spăla puntea, va putea să înlăture toate urmele măcelului. Lucas mai că își dorea o asemenea furtună. Cu cât avea mai mult timp să se gândească la evenimentele zilei, cu atât mai mult se panica. Poate că s-ar fi putut obișnui cândva cu condițiile de viață din timpul călătoriei, cu strâmtoarea de spațiu și cu corpurile nespălate. Dar cu siguranță nu s-ar fi putut obișnui cu zile ca acestea! Nu cu uciderea și măcuirea unui animal imens, dar vizibil pașnic. Lucas nu avea nici o idee cum să supraviețuiască în următorii trei ani.

Dar apoi îl ajută faptul că primul cașalot fusese prins de *Pretty Peg* atât de repede. Schiperul Milford se hotărî să acosteze la Westport și să livreze prada, înainte de a pleca din nou pe mare. Pentru echipaj asta însemna doar pierderea a câtorva zile, dar se putea obține un preț bun pe uleiul proaspăt de pește și se goleau butoaiele pentru continuarea vânătorii. Bărbații erau în culmea bucuriei. Ralphie, un bărbat mic de statură, de origine suedeză, visa deja la femeile din Westport.

– Este un cătun deocamdată, dar e în plină dezvoltare. Până acum îl frecventaseră doar vânătorii de balene și de foci, acum vin și câțiva căutători de aur. Se spune că ar fi adevărați mineri – cineva vorbea de niște zăcăminte de cărbune. În orice caz există un pub și câteva fete dispuse! Am avut o roșcovană, la care banii pe care i-am câștigat erau bine investiți, credeți-mă!

Cooper se apropie de la spate de Lucas, care, epuizat și scârbit, se sprijinea de balustradă.

– Și tu te gândești la următorul bordel? Sau ai putea să-ți închipui să sărbătorești vânătoarea reușită chiar aici?

Cooper pusese mâna pe umărul lui Lucas și o coborî acum încet, aproape mângâindu-i brațul. Lucas abia putea să ignore invitația de care era pătrunsă vocea lui Cooper – dar era indecis. Sigur că îi era oarecum îndatorat lui Cooper; bărbatul mai în vârstă fusese totdeauna drăguț cu el. Și oare nu visase toată viața să-și împartă așternutul cu un bărbat? Atunci când se satisfăcea, în fața minții îi apăreau imagini ale unor bărbați și – Doamne apără și păzește – asta se întâmpla și când se culca cu soția sa.

Dar acum, aici... Lucas citise scrierile grecilor și romanilor. Pe atunci frumusețea corpului bărbătesc era idealul de frumusețe; dragostea dintre bărbați și flăcăi nu era ceva indecent cât timp flăcăii nu erau obligați la actul respectiv. Lucas admirase fotografiile statuilor, care fuseseră lucrate atunci. Cât erau de frumoase! Cât de netede, de curate, de îmbietoare... Lucas însuși stătuse în fața oglinzii și se comparase cu ele, luase pozițiile în care stăteau acei tineri, visase să stea în brațele unui bărbat care să-l iubească. Dar acela nu arăta ca

acest vânător de balene, care e drept că era prietenos și binevoitor, dar era masiv și putea. Nu exista astăzi pe *Pretty Peg* nici un mijloc de a te curăța. Bărbații se vor culca în așternuturi așa, transpirați, murdari, pătați de mucozități și de sânge... Lucas se eschivă de privirea insistentă a lui Cooper.

– Nu știu... A fost o zi lungă... sunt obosit...

Cooper încuviință din cap.

– Mergi liniștit și te culcă, băiete. Odihnește-te. Poate pot mai târziu să te... ei da, aș putea să-ți aduc ceva de mâncare. S-ar putea găsi și un whisky...

Lucas înghiți.

– Poate altă dată, Cooper. Poate la Westport. Tu... eu... Înțelege-mă, te rog, trebuie să mă spăl.

Cooper râse în hohote.

– Micul meu gentleman! Ei bine, voi avea personal grijă la Westport ca fetele să-ți pregătească o baie – sau, și mai bine, să pregătească la amândoi! Mi-ar prinde și mie bine o baie! Ți-ar plăcea așa ceva?

Lucas încuviință din cap. Cel mai important era acum să fie lăsat în pace. Plin de ură și de scârbă față de el însuși și față de bărbații cu care se însoțise aici, se retrase în patul său plin de purici. Poate că puricii se speriau de mirosul de ulei de pește și sudoare! O speranță, care se dovedi repede înșelătoare. Dimpotrivă, se pare că aceste fiare erau mai degrabă atrase. Lucas strivi câteva duzini pe corpul său și se simți și mai murdar. Dar în timp ce stătea treaz și asculta strigătele și râsetele de pe punte – căpitanul se pare că chiar distribuise whisky – și auzi în cele din urmă cântecele de beție ale bărbaților, în mintea lui se contură un plan. La Westport va părăsi vasul *Pretty Peg*. Indiferent dacă prin asta va încălca sau nu contractul. Toate acestea erau insuportabile.

Evadarea se dovedi a fi ușoară. Singura problemă era doar că trebuia să-și lase toate lucrurile pe vas. Ar fi trezit suspiciuni dacă și-ar fi luat sacul de dormit și cele câteva obiecte de îmbrăcăminte în

scurta învoire la țărm, acordată membrilor echipajului de către de căpitan. Luă doar câteva lucruri de schimb – doar îi promisese Cooper o baie, exista deci o explicație. Cooper desigur că izbucni în râs, dar acest lucru nu-l deranjă pe Lucas. Căuta doar o ocazie să dispară. Aceasta se ivi repede, atunci când Cooper începu niște tratative cu o roșcovană drăguță pentru găsirea unei căzi de baie. Ceilalți bărbați din birt nu erau atenți la Lucas; se gândeau doar la whisky sau se uitau la formele pline ale fetei. Lucas încă nu comandase nimic și, astfel, strecurându-se afară din local și ascunzându-se în grajd, nu se făcea vinovat de evaziune de la nota de plată. Se dovedi că există o ușă dosnică. Lucas ieși prin aceasta, se strecură prin curtea unei potcovării, trecu pe lângă depozitul unui tâmplar de sicrie și pe lângă niște case în construcție. Westport era un cătun prăpădit, după cum spusese și Cooper, dar era în plină dezvoltare.

Așezarea era pe malul unui râu, Buller River. Aici, în imediata vecinătate a deversării în mare, râul era lat și liniștit. Lucas văzu plaje cu nisip alternând cu malul stâncos. Dar ceea ce era mai important, imediat după Westport începea pădurea de ferigi, o sălbăticie de un verde saturat, care arăta cu totul neumblată, ceea ce probabil că era și cazul. Lucas privi în urmă, dar era singur. Se pare că nimeni altcineva nu căuta singurătatea, departe de case. Va putea să scape fără să fie văzut. Alergă hotărât de-a lungul malului râului, căută să se ascundă între ferigi de fiecare dată când acest lucru era posibil și urmă cursul râului în amonte timp de o oră, înainte de a decide că distanța era destul de mare, pentru a de relaxa. Căpitanului nu o să îi lipsească prea repede, *Pretty Peg* urma să plece doar a doua zi de dimineață. Cooper îl va căuta, dar desigur că nu pe malul râului, cel puțin nu la început. Mai târziu va cerceta și acolo, dar cu siguranță se va concentra doar pe împrejurimile Westportului. Cu toate aceste, Lucas ar fi preferat să evadeze în junglă, dacă scârba față de corpul lui murdar nu l-ar fi oprit. Trebuia să își ia timp pentru a se curăța. Lucas se dezbrăcă tremurând de frig, ascunse lucrurile sale murdare în dosul unei stânci – se gândise o clipă să le spele și să le ia cu sine, dar se cutremură doar la gândul de a încerca să scoată sângele și grăsimea.

Așa că își păstră doar lenjeria, trebuia să renunțe la cămașă și pantaloni. Desigur că îi părea rău; când va îndrăzni să se arate iar în fața oamenilor, nu va mai avea altceva decât ceea ce era pe el. Dar orice altceva era de preferat față de măcelul de la bordul lui *Pretty Peg*.

În cele din urmă, Lucas alunecă în apa rece ca gheața a râului Buller River. Frigul îi tăie pielea, dar apa limpede spălă tot ceea ce îl murdărise. Lucas se scufundă adânc, luă o piatră de râu și începu să-și frece cu ea pielea. Se frecă, până se înroși ca para focului și abia mai simți răceala apei. Atunci părăsi, în sfârșit, râul, îmbrăcă hainele curate și își croi un drum prin junglă. Pădurea era înspăimântătoare – umedă și deasă, plină de plante necunoscute, uriașe. Pe Lucas îl ajutau acum cunoștințele dobândite în domeniul florei și faunei patriei sale. Văzuse în cărțile de specialitate multe din aceste ferigi uriașe, ale căror frunze rulate ca niște omizi, păreau vii, astfel că își învinse frica încercând să le identifice. Nici una nu era otrăvitoare și chiar și cea mai mare weta trăitoare pe ferigi se dovedi mai puțin agresivă decât puricii de pe punte. Nu îl speriau nici sunetele variate ale animalelor, care răsunau prin junglă. Aici nu existau decât insecte și păsări, mai ales papagali, care e drept că umpleau jungla cu sunete ciudate, dar erau cu totul inofensive. În cele din urmă, Lucas își încropi un culcuș din ferigi și dormi nu numai pe un suport mai moale, dar și mult mai liniștit decât în săptămânile petrecute la bordul lui *Pretty Peg*. Chiar dacă pierduse totul, a doua zi de dimineață se trezi plin de curaj – ceea ce era surprinzător, având în vedere că tocmai fugise de cel care îi asigurase un loc de muncă, încălcase un contract, acumulase datorii la un joc de noroc și nu le plătise. Oricum, gândi el aproape înveselit, prea curând nu mă va mai numi nimeni un „gentleman"!

Ar fi dorit să rămână în junglă, dar în ciuda fertilității debordante a acestui iad verde nu se găsea nimic comestibil în el. Cel puțin nu pentru Lucas – un trib maori sau un adevărat pădurean ar fi văzut probabil altfel situația, Dar mațele îi chiorăiau, obligându-l pe Lucas să caute o așezare omenească. Dar care să fie? Nu putea fi vorba de

Westport. Acolo precis că știa fiecare că skipperul căuta un matelot fugar. S-ar putea chiar ca *Pretty Peg* să-l aștepte.

Apoi își aduse aminte că ieri Cooper vorbise de Tauranga Bay. Bănci de nisip cu foci, la cincisprezece kilometri de Westport. Vânătorii de foci nu știau cu siguranță nimic de *Pretty Peg* și desigur că nici nu se interesau de ea. Se zicea că la Tauranga vânătoarea era în floare; cu siguranță, ar fi găsit acolo de lucru. Binedispus, Lucas se așternu la drum. Vânătoarea de foci nu putea fi mai groaznică decât vânătoarea de balene...

Bărbații din Tauranga îl primiră într-adevăr prietenoși, iar mirosul din tabăra lor era suportabil. Era sub cerul liber, bărbații nu erau înghesuiți. Desigur că oamenii își dădeau seama că ceva nu este în regulă cu Lucas, dar nu puneau întrebări în legătură cu aspectul lui jalnic, a lipsei de bagaje și de bani. Explicațiile lui Lucas, cusute cu ață albă, le stopă cu un gest al mâinii.

– Nu e nici o problemă, Luke, aici o să ai ce mânca. Fă-te și tu folositor, doboară câțiva pui de focă. La sfârșitul săptămânii ducem pieile la Westport. Atunci vei avea din nou bani.

Norman, cel mai vârstnic vânător, trăgea alene din pipă. Lucas avea senzația că nu este singurul, care fuge de ceva.

Lucas ar fi putut să se simtă chiar bine între acești „vânători de coastă", dacă nu ar fi existat vânătoarea! Dacă se poate numi astfel uciderea unor pui de focă neajutorați, de față cu mamele lor îngrozite. Se uită cu îndoială la măciuca din mâna lui și la micul animal din fața sa...

– Ei haide, Luke! Ia-ți blana! Sau crezi că la Westport îți vor da sâmbătă bani doar fiindcă ne-ai ajutat la jupuirea animalelor? Aici ajută fiecare pe fiecare, dar bani se dau doar pentru pieile proprii!

Lucas nu văzu nici o ieșire. Închise ochii și izbi.

9

La sfârșitul săptămânii. Lucas adunase aproape treizeci de piei de focă – și era și mai chinuit de rușine și ură față de sine decât după episodul de pe *Pretty Peg*. Era ferm hotărât ca după sfârșitul de săptămână de la Westport să nu se întoarcă la banchizele cu foci. Westport era o localitate în dezvoltare. Trebuia să se găsească de lucru și ceva ce nu îl afecta atât de tare – chiar dacă prin asta trebuia să recunoască faptul că nu era un bărbat adevărat.

Achizitorul pieilor, un bărbat scund, vânos, care deținea și magazinul din Westport, era foarte optimist. După cum sperase Lucas, nu făcuse legătură între noul vânător de pe băncile de foci și vânătorul de balene, care fugise de pe *Pretty Peg*. Poate că nu se gândea atât de departe sau poate că îi era total indiferent. În orice caz, îi dădu câțiva cenți pentru fiecare blană și apoi îi răspunse binevoitor referitor la alte posibilități de muncă la Westport. Lucas desigur că nu îi spusese că are probleme cu uciderea animalelor. În schimb, declară că se săturase de singurătate și de compania bărbătească de pe băncile cu foci.

– Aș vrea să trăiesc în sfârșit la oraș, susținu el. Poate să găsesc o femeie, să întemeiez o familie... să nu mai văd cașaloți și foci moarte. Lucas puse banii pentru sacul de dormit și îmbrăcămintea, tocmai cumpărate, pe tejghea, așteptând restul.

Negustorul și noii prieteni ai lui Lucas râseră din toată inima.

– De lucru vei găsi cu ușurință. Dar o fată? Singurele fete de aici sunt cele de la stabilimentul lui Jolanda, deasupra cârciumii. Aleea sunt desigur la vârsta potrivită pentru măritiș!

Bărbații considerară spusele lui o glumă. În orice caz, abia putură să se oprească din râs

– Poți să le întrebi pe loc! spuse Norman cu bunăvoință. Doar vii la cârciumă?

Lucas nu putu să refuze. De fapt ar fi dorit să-și economisească câștigul slab, dar un whisky nu ar fi de lepădat – puțină tărie, care să-l facă să uite privirile focilor și zbaterea disperată a balenei...

Achizitorul de piei îi spuse lui Lucas despre alte posibilități de câștig la Westport. Poate că potcovarul ar putea avea nevoie de un ajutor. Lucrase Lucas deja cu fier? Lucas se blestemă deja că nu se gândise niciodată pe când era la Kiward Station să urmărească potcovirea cailor, făcută de James McKenzie. Asemenea cunoștințe s-ar fi putut valorifica aici, dar Lucas nu pusese niciodată mâna pe ciocan și pe cuie. Putea călări – dar nu mai mult de atâta.

Bărbatul interpretă corect tăcerea lui Lucas.

– Nu ești meseriaș, nu-i așa? Nu ai învățat nimic în afară de a da la cap focilor. Dar construcțiile ar fi o posibilitate! Zidarii caută permanent ajutoare. Abia pot să onoreze comenzile, deodată vrea toată lumea case pe malul Bullerului. O să devenim un adevărat oraș! Dar nu plătesc prea mult. Nu se compară cu ceea ce câștigi cu astea!

Arătă spre piei.

Lucas încuviință din cap.

– Știu. Dar voi întreba totuși. Eu... eu mi-am închipuit din totdeauna că voi lucra cu lemne.

Crâșma era mică și nu prea curată. Dar Lucas constată cu ușurare că nici unul dintre cei prezenți nu își amintea de el. Probabil că nici nu se uitaseră a doua oară la mateloții de pe *Pretty Peg*. Doar roșcovana, care era și astăzi de serviciu, păru să-l cântărească din ochi

pe când ștergea masa, înainte de a pune paharele cu whisky în fața lui Norman și a lui Lucas.

– Îmi pare rău că arată aici iar ca într-o cocină de porci spuse fata. Am spus domnișoarei Jolanda, chinezul nu curăță ca lumea... „Chinezul" era barmanul cu înfățișare destul de exotică. Dar atât timp, cât nu se plânge nimeni... Numai whisky, sau să aduc și ceva de mâncare?

Lucas ar fi vrut să mănânce ceva. Ceva care să nu miroase a mare și a alge marine și sânge și nu era prăjit repede la focul vânătorilor de foci și mâncat adesea pe jumătate crud. Apoi i se păru că fata este atentă la curățenie. Deci s-ar putea ca bucătăria să nu fie atât de jegoasă cum părea la prima vedere.

Norman râse.

– Ceva de savurat cu o fată, micuțo! Putem mânca și în tabără, dar un desert atât de dulce ca tine nu se găsește acolo...

O ciupi pe fată de șezut.

– Știi că asta te costă un cent, micuțule, nu-i așa? zise ea. Îi spun domnișoarei Jolanda și va fi adăugat la socoteală. Dar nu vreau să fiu așa – pentru un cent poți să pui mâna și aici. Roșcovana arătă spre piept. Însoțit de chiotele celorlalți bărbați, Norman puse cu nădejde mâna. Apoi fata se eliberă cu iscusință din mâinile lui. Mai mult poți avea mai târziu, când ai plătit.

Bărbații râseră când plecă. Avea pantofi roșii cu toc și o rochie în diferite tonuri de verde. Era veche și cârpită de repetate ori, dar era curată, iar volanele din dantelă, care o făceau mai incitantă, erau apretate și călcate cu grijă. În Lucas deșteptă oarecum amintirea Gwyneirei. Desigur, aceea era o lady, și această copilă era o curvă, dar avea tot păr roșu, cârlionțat, pielea albă și acea licărire în ochi, care nu arăta deloc că s-ar fi împăcat cu soarta sa. Pentru această fata, stația finală nu era cu siguranță aici.

– Un șoricel dulce, nu-i așa? remarcă Norman, care văzu privirea lui Lucas și o interpretă cu totul eronat. Daphne, cel mai bun căluț din grajdul Jolandei și între timp și mâna ei dreaptă. Fără ea nu se întâmplă nimic aici, să știi. Ține totul în mână. Dacă bătrâna ar fi

destul de șireată, ar adopta acest șoricel. Dar aia se gândește doar la sine. O dată și o dată, fata asta va fugi de aici și va lua cu sine cele mai bune atracții. Care este situația? O vrei tu întâi? Sau are altcineva chef de ceva sălbatic?

Privi clipind în jur.

Lucas nu știa ce să răspundă.

Noroc că veni Daphne cu a doua rundă de whisky.

– Fetele sunt pregătite și așteaptă sus, spuse ea, când împărți paharele. Beți liniștiți, dacă vreți, aduc și sticla și apoi puteți urca sus! Zâmbi încurajator. Dar nu ne lăsați să așteptăm prea mult. Știți doar, puțină tărie mărește plăcerea, dar prea multă te sleiește...

Tot atât de repede, precum îi pusese Norman adineauri mâna pe fund, ea se revanșă ducându-i mâna între picioare.

Norman se sperie, dar apoi râse.

– Primesc și eu un cent?

Daphne clătină din cap, fluturându-și părul.

– Poate un sărut? ciripi ea și dispăru, înainte ca Norman să poată răspunde.

Bărbații fluierară în urma ei.

Lucas își bău whisky-ul și simți că amețește. Cum va putea ieși de aici, înainte de a claca în mod rușinos? Daphne nu îl excita deloc. Și se pare că aruncase un ochi asupra lui. Și adineauri privirile ei adăstară ceva mai mult asupra feței sale și a staturii sale suple, mușchiuloase, decât asupra celorlalți bărbați. Lucas știa că femeile erau atrase de el – atât curvele de la Westport, cât și matroanele de la Christchurch. Ce putea face dacă Norman chiar îl lua cu el sus?

Lucas se gândi iar la o evadare, dar nu putea fi vorba de așa ceva. Fără cal nu avea nici o șansă de a dispărea din Westport; trebuia să rămână deocamdată în oraș. Și nu se putea să rămână dacă se făcea de râs din prima zi, fugind din fața unei curve roșcovane.

Cei mai mulți bărbați erau deja amețiți, când apăru din nou Daphne și îi invită cu hotărâre să urce sus. Dar nu era nici unul atât de beat ca să nu observe lipsa lui Lucas. Apoi, privirile lui Daphne stăruiră asupra lui...

Fata conduse bărbații într-un salon, amenajat cu mobile îmbrăcate în pluș și cu măsuțe delicate, care arătau ordinar. Patru fete, toate în neglijeuri pretențioase, îi așteptau, precum și domnișoara Jolanda, o femeie micuță, grasă, cu ochi reci, care încasă de la început câte un dolar de la fiecare bărbat.

– Măcar nu fuge nici unul, înainte de a plăti, spuse ea cu seninătate.

Lucas plăti taxa, scrâșnind din dinți. În curând, nu va mai rămâne nimic din câștigul lui pe o săptămână.

Daphne îl conduse la unul din fotoliile roșii și îi puse un al doilea pahar de whisky în mână.

– Ei bine, străine, cu ce te pot face fericit? șopti ea. Era singura, care nu purta un neglijeu, dar se descheie ca într-o doară la corset. Îți plac? Dar te avertizez: Vâlvătaie roșie, ca para focului! Am ars pe mulți până acum... În timp ce vorbea, își trecu o șuviță de păr peste față.

Lucas nu reacționă.

– Nu? șopti Daphne. Nu ai curaj? Vai, vai. Poate că te atrag celelalte elemente mai mult. Avem pentru fiecare câte ceva. Focul, aerul, apa pământul... Arătă una după alta la trei fete, care până atunci se ocupaseră de ceilalți bărbați. Prima era o ființă palidă, aproape eterică, cu părul blond, drept. Membrele ei erau fine, aproape slabe, dar pe sub cămașa subțire se creionau sânii mari. Lucas găsi că este respingătoare. Precis că nu va putea să se forțeze să facă dragoste cu această fată. Elementul „apă" era întruchipat de o blondă îmbrăcată în albastru, cu ochi de culoarea topazului, strălucitori. Părea să fie vioaie și se tachina cu Norman, care era vizibil entuziasmat. „Pământul" era o fată cu pielea brună, cu părul negru, cârlionțat, cea mai exotică făptură a din colecția domnișoarei Jolanda, chiar dacă nu era cu adevărat frumoasă. Trăsăturile feței păreau grosiere, corpul îndesat. Cu toate acestea părea să-l fi vrăjit pe bărbatul cu care tocmai flirta. Ca și altă dată de atâtea ori, Lucas se mira de criteriile după care bărbații își alegeau partenerele de pat. În orice caz, Daphne era cea mai drăguță fată. Lucas ar fi trebuit să se

simtă măgulit că îl alesese pe el. Dacă l-ar fi excitat cât de cât, dacă ar fi...

– Spune-mi, nu aveți ceva mai tânăr în ofertă? întrebă în cele din urmă Lucas.

Formularea îi repugnă, dar dacă voia să-și păstreze în această noapte fața. Acest lucru i-ar reuși doar cu o fată slabă, băiețoasă.

– Mai tânără ca mine? întrebă Daphe uimită.

Avea dreptate; era foarte tânără. După Lucas nu putea avea mai mult de nouăsprezece ani. Dar înainte de a apuca să răspundă, ea se uită la el scrutător.

– Acum știu de unde te cunosc. Ești tipul care a fugit de la vânătorii de balene! Pe când homosexualul gras, Cooper, comanda o baie pentru el și pentru tine! Era să mor de râs – când mă gândeam că tipul nu atinsese încă niciodată vreun săpun! Ei da, se pare că dragostea nu i-a fost împărtășită... deși tu ai o slăbiciune pentru băieți, nu-i așa?

Îmbujorarea accentuată a lui Lucas îl scuti de un răspuns la observația lui Daphne, care fusese pe jumătate întrebare, pe jumătate constatare.

Daphne zâmbi – puțin parșiv, dar și cu înțelegere.

– Prietenii tăi de soi nu știu acest lucru, nu-i așa? Iar acum nu vrei să ieși în evidență. Fii atent, prietene, am ceva pentru tine. Nu, nu un flăcău, nu avem așa ceva. Dar ceva deosebit – și numai de privit, fetele nu sunt de dat. Te interesează?

– Ce... ce să mă intereseze? se bâlbâi Lucas.

Propunerea lui Daphne păru să-i ofere o portiță de scăpare. Ceva deosebit, plin de prestigiu, care să nu-l solicite să facă dragoste? Lucas presupunea că va trebui să dea și restul banilor săi.

– Este un fel de... ei da, de dans erotic. Două fete foarte tinere, de cincisprezece ani. Gemene. Îți promit că așa ceva n-ai mai văzut!

Lucas se supuse sorții.

– Cât? întrebă el chinuit.

– Doi dolari! spuse Daphne repede. Câte unul pentru fiecare fată. Și cel pe care l-ai plătit pentru mine. Nu le las pe cele două singure cu bărbații!

Lucas își drese glasul.

– Din partea... din partea mea nu există nici o amenințare.

Daphne râse. Lucas se miră cât de tânăr și de cristalin era acest râs.

– Chiar te cred. Ei bine, ca o excepție. Nu ai bani, nu-i așa? Totul a rămas pe *Pretty Peg*, nu-i așa? Chiar că ești un erou! Dar acum iute în camera numărul unu. Îți trimit fetele. Și o să încerc să-l fac fericit pe unchiul Norman.

Merse agale spre Norman și pe lângă ea blonda fată „a apelor" păru imediat palidă. Daphne avea în orice caz farmec – mai mult decât atât, aproape că avea stil.

Lucas pătrunse în camera numărul unu și așteptările îi fură împlinite. Încăperea era mobilată ca într-un hotel de categoria a treia: mult pluș, un pat larg... trebuia oare să se întindă pe el? Sau asta ar sperja fetele? Lucas se decise să ia loc într-un fotoliu de pluș și fiindcă patul i se părea prea puțin demn de încredere. Doar tocmai reușise să scape de puricii colectați pe *Pretty Peg*.

Sosirea gemenelor se anunță prin rumoare și exclamații admirative, ce veneau din „salonul" pe care fetele trebuiau să-l traverseze. Evident era un lux – și desigur și o cinste deosebită, dacă puteai să ordoni venirea gemenelor. Daphne nu lăsase nici o îndoială că fetele acestea se aflau sub oblăduirea ei.

În mod evident această atenție li se părea gemenelor stânjenitoare, deși o pelerină largă ascundea trupurile lor de privirile pofticioase ale bărbaților. Se strecurară strâns înlănțuite în cameră și, când se simțiră în siguranță, își scoaseră întâi gluga imensă, sub care se ascunseseră ambele capete. În măsura în care se putea vorbi aici de siguranță... țineau capetele blonde încă aplecate; probabil că procedau astfel de fiecare dată până venea Daphne și le prezenta. Deoarece astăzi nu era cazul, una din ele ridică în cele din urmă capul. Lucas văzu o față îngustă și ochi albaștri, plini de neîncredere.

– Bună seara, domnule. Suntem onorate că ne-ați angajat, spuse ea un text învățat pe de rost. Sunt Mary.

– Iar eu sunt Laurie spuse cea de-a doua fată. Daphne ne-a spus, că dumneavoastră...

– O să privesc doar, fiți fără grijă! spuse Lucas cu prietenie.

Nu ar fi atins acești copii niciodată, dar într-un sens corespundeau într-adevăr închipuirilor sale. Când Mary și Laurie lăsară să cadă pelerina și se arătară gole, cum le-a creat Dumnezeu, Lucas văzu că erau suple ca niște băieți.

– Sper ca programul oferit de noi să vă placă, spuse Laurie cuminte și o apucă pe sora ei de mână.

Era un gest impresionant, mai degrabă căutarea unui refugiu decât începutul unui act sexual. Lucas se întrebă cum de ajunseseră aceste fete aici.

Fetele se duseră spre pat, dar nu se băgară pe sub cearșaf. Îngenuncheară una în fața celeilalte și începură să se îmbrățișeze și să se sărute. În următoarea jumătate de oră, Lucas văzu gesturi și poziții, care îl făcură când să se înroșească, când să fie scuturat de frig. Ceea ce făcură fetele una cu alta, era în măsura cea mai mare in decent. Dar Lucas nu simți repulsie. Prea îi aminteau propriile lui vise, de unire cu un corp, care îi semăna corpului său – o unire plină de dragoste, de demnitate și de admirație. Lucas nu știa dacă fetele simțeau o împlinire în timpul acțiunilor lor desfrânate, dar nu credea. Fețele lor rămaseseră prea degajate și liniștite. Lucas nu descoperi pe ele nici extaz, nici plăcere. Dar fără nici un dubiu că în privirile pe care și le aruncau surorile era dragoste, iar în gesturi era tandrețe. Privitorul era derutat de jocul lor – cu timpul părea să se estompeze granița dintre corpurile lor, fetele se asemănau atât de tare că la un moment dat creau iluzia de a fi o zeiță dansatoare cu patru brațe și două capete – Lucas își aminti de o ilustrație provenind din colonia coroanei, India. Imaginea i se păru foarte atrăgătoare, chiar dacă ar fi dorit mai degrabă să le deseneze pe aceste fete, decât să facă dragoste cu ele. Dansul lor avea ceva aproape artistic. În cele din urmă, se opriră într-o îmbrățișare strânsă și se desprinseră doar când Lucas le aplaudă.

Laurie aruncă o privire cercetătoare la șlițul pantalonilor lui, când se dezmetici din transă.

– Nu v-a plăcut? întrebă ea temătoare, când văzu că pantalonii rămăseseră încheiați, iar fața lui nu arăta urme de autosatisfacere. Noi... noi putem să vă mângâiem, dar...

Expresia fetei arătă că nu ar fi fost încântată de acest lucru, dar evident că existau bărbați care își cereau banii înapoi dacă nu ajungeau la apogeu.

– Dar de obicei lucrul acesta îl face Daphne, adăugă Mary.

Lucas clătină din cap.

– Nu va fi nevoie, mulțumesc. Dansul vostru mi-a plăcut foarte mult. După cum a spus și Daphne – ceva cu totul deosebit. Dar cum ați ajuns la el? Nu te aștepți să găsești așa ceva într-un astfel de stabiliment.

Fetele răsuflară ușurate și se învăluiră iar în mantia lor, dar rămăseseră șezând pe marginea patului. Se pare că ajunseseră la concluzia că Lucas nu prezenta o amenințare.

– Oh, a fost o idee a lui Daphne! spuse Laurie deschis. Fetele aveau voci dulci, puțin ciripitoare – încă un semn că abia de trecuseră de vârsta copilăriei.

– Trebuia să câștigăm bani, spuse Mary în continuare. Dar nu voiam... nu puteam... este păcat de Dumnezeu să te culci cu un bărbat pentru bani.

Lucas se întrebă dacă și acest lucru l-au învățat de la Daphne. Ea nu păru să aibă această convingere.

– Chiar dacă este necesar câteodată! le apără Laurie pe colege. Dar Daphne spune că pentru asta trebuie să fi matură. Dar – domnișoara Jolanda nu era de aceeași părere, așa că...

– Atunci Daphne a găsit ceva într-una din cărțile ei. O carte ciudată, plină de... porcării. Dar domnișoara Jolanda spune că acolo, de unde provine cartea, nu este păcat față de Dumnezeu dacă...

– Iar ceea ce facem noi, oricum nu este păcat! spuse Mary plină de convingere.

– Sunteți fete de treabă le dădu Lucas dreptate. Deodată dori să afle mai multe despre ele. De unde veniți? Daphne nu este sora voastră, nu-i așa?

Laurie tocmai voia să răspundă, când se deschise ușa și intră Daphne. Era vizibil ușurată când le văzu pe fete îmbrăcate și într-o conversație destinsă cu cavalerul acesta ciudat.

– Ai fost mulțumit? întrebă la rândul ei, aruncând invariabila privire către șlițul pantalonilor lui.

Lucas dădu din cap.

– Protejatele tale m-au distrat de minune, declară el. Și tocmai voiau să-mi povestească, de unde veniți. Ați fugit de undeva, nu-i așa? Ori știu părinții voștri ce faceți?

Daphne dădu din umeri.

– Depinde, ce se crede. Dacă mama mea și a acestor două stau în cer pe un nor și cântă la harpă, ar putea să ne vadă. Dar dacă au aterizat acolo unde ajunge de obicei cineva de teapa noastră, văd doar ridichile de jos.

– Deci părinții voștri au murit, spuse Lucas, fără a lua notă de cinismul ei. Îmi pare rău. Dar cum ați ajuns tocmai aici?

Daphne se înfipse, sigură de sine, în fața lui.

– Ascultă, Luke, sau cum te-oi fi numind. Dacă există ceva ce nu ne place, atunci acestea sunt întrebările curioase. Înțeles?

Lucas voia să-i răspundă că nu este rău intenționat. Dimpotrivă – se gândise deja cum să ajute fetele să iasă din această mizerie în care ajunseseră. Laurie și Mary nu erau încă curve și pentru o fată atât de destoinică și după cum se vedea, deșteaptă, cum era Daphne, trebuiau să existe și alte modalități de a se face folositoare. Dar pe moment era la fel de lipsit de mijloace ca cele trei fete. Ba chiar mai sărac, fiindcă Daphne și gemenele câștigaseră trei dolari – din care rapacea Jolanda le va lăsa probabil unul singur.

– Îmi pare rău. spuse Lucas. Nu voiam să fiu prea curios. Auziți, eu... mie îmi trebuie un loc de dormit în noaptea aceasta. Nu pot să rămân aici. Oricât de îmbietoare sunt aceste camere... Cu un gest arătă spre hotelul cu ora al doamnei Jolanda, la care Daphne izbucni

iar într-un râs cristalin, iar gemenele, la rândul lor, chicotiră discret. Dar devine prea scump pentru mine. Există cumva un loc la grajd sau ceva asemănător?

– Nu vrei să mergi înapoi la vânătorii de foci? întrebă Daphne mirată.

Lucas scutură din cap.

– Caut de lucru undeva unde nu curge atâta sânge. Mi s-a spus că dulgherii caută ajutoare.

Daphne privi spre mâinile înguste ale lui Lucas, care nu mai erau nici pe departe atât de îngrijite ca acum o lună, dar nici nu erau atât de bătătorite și pline de cicatrice ca ale lui Norman sau Cooper.

– Atunci ai grijă să nu-ți dai cu ciocanul peste degete, spuse ea. O lovitură de ciocan peste degete, și curge mai mult sânge decât de pe urma unei lovituri de ciomag, date unei foci. Blana ta este mai puțin prețioasă, prietene!

Lucas izbucni în râs.

– O să am grijă. Dacă puricii nu o să-mi sugă și ultima picătură de sânge. Greșesc oare, sau mișună și aici ceva?

Se scărpină fără jenă pe umăr – ceea ce desigur că nu făcea un gentleman, dar gentlemenii nici nu prea aveau de a face cu înțepături de insecte.

Daphne ridică din umeri.

– Trebuie să fie din salon. Camera numărul unu este curată, noi o curățăm. Ar deranja dacă gemenele și-ar face numărul, fiind acoperite de înțepături. De aceea, nu lăsăm să doarmă aici vreunul din indivizii aceștia jegoși, oricât ar plăti. Cel mai bine ar fi să încerci la grajdul care închiriază cai. Băieții care sunt în trecere dorm adesea acolo. Iar David ține grajdul în ordine. Cred că îți va plăcea. Dar nu-l strica!

Cu aceste cuvinte, Daphne își luă rămas-bun de la vizitatorul ei și le ușui pe gemene din cameră. Lucas mai rămase puțin. Bărbații de afară se așteptară ca el s-o fi făcut în pielea goală cu fetele și acum îi trebuia timp să se îmbrace. Când veni în cele din urmă în salon, fu

întâmpinat de urale din niște gâtlejuri bete. Norman ridică paharul și îi toastă.

– Vedeți, măi! Ăsta-i Luke al nostru! O face cu cele mai bune trei fete de aici și după aceea arată ca scos din cutie! Parcă auzisem eu niște zvonuri obscure? Ia cereți-vă imediat scuze, băieți, înainte să vă ia și fetele voastre!

10

Lucas îi lăsă să-l sărbătorească încă un timp, apoi se retrase din cârciumă spre grajd. Daphne nu promisese prea mult. Locul părea să fie în ordine. Sigur că mirosea a cal, dar cărarea dintre boxe era curată, în boxele cailor se puseseră paie din abundență, iar șeile și harnașamentele din camera de depozitare erau vechi, dar bine întreținute. O singură lanternă lumina slab – îndeajuns ca să te orientezi și să poți vedea de cai și noaptea, dar nu prea luminos, să nu deranjeze animalele.

Lucas căută un loc de dormit, dar păru să fie astăzi singurul oaspete în trecere. Se gândea deja să-și instaleze culcușul undeva, fără a mai întreba. Dar din bezna grajdului se auzi o voce tânără, mai degrabă speriată, decât imperativă.

– Cine este acolo? Spune-ți numele și ce dorești, străine!

Lucas ridică brațele, prefăcându-se speriat.

– Luke... eh, Denward. Nu sunt rău intenționat, caut doar un loc de dormit... iar fata aceasta, domnișoara Daphne, era de părere...

– Lăsăm să doarmă aici oameni care și-au adăpostit un cal în grajd, răspunse vocea, apropiindu-se. Și în cele din urmă se arătă și stăpânul vocii. Un băiat blond, de vreo șaisprezece ani, scoase capul de după scândurile unei boxe. Dar dumneavoastră nu aveți nici un cal!

Lucas clătină din cap.

– Este adevărat. Dar tot aș putea plăti câțiva cenți. Și nu îmi trebuie o boxă mare. Un colțișor ar fi suficient.

Băiatul încuviință din cap.

– Cum ați ajuns aici fără cal? întrebă el curios și se arătă în toată mărimea.

Era crescut înalt, dar subțire, iar fața îi era copilăroasă încă. Lucas privi în niște ochi rotunzi, deschiși, a căror culoare nu o putea distinge în întuneric. Dar băiatul părea onest și prietenos.

– Vin de la băncile cu foci, spuse Lucas, de parcă aceasta ar fi fost o explicație cu se putea ajunge fără un animal de călărit peste Alpi.

Dar poate că băiatul își dădea singur seama că vizitatorul său a sosit cu un vapor. Lucas spera să nu-și amintească de dezertorul de pe *Pretty Peg*.

– Ați vânat foci? Am vrut și eu cândva, se câștigă mulți bani. Dar nu am putut... cum se uită animalele acela la tine...

Lucas simți că i se încălzește inima.

– Tocmai de aceea caut și eu o altă slujbă, se confesă el băiatului.

Băiatul încuviință din cap.

– Puteți să ajutați dulgherii sau tăietorii de lemne. Există de lucru îndeajuns. Vă iau luni cu mine. Și eu lucrez la construcții.

– Credeam că ești grăjdar aici, se miră Lucas. Cum te numești? David?

Băiatul dădu din umeri.

– Așa mă cheamă cei de aici. De fapt mă numesc Steinbjörn. Steinbjörn Sigleifson. Dar nimeni de aici nu poate pronunța acest nume. Și atunci fata aceasta, Daphne, m-a numit David. După David Copperfield. Cred că a scris cândva o carte.

Lucas zâmbi și se miră iar de Daphne. O fată de la bar, care citea Dickens?

– Și unde li se dau copiilor nume ca Steinbjörn Sigleifson? se interesă Lucas.

Între timp, David îl condusese într-o boxă, pe care o amenajase plăcut. Baloții de paie slujeau ca mese și scaune, iar niște fân era

așternut drept culcuș. Într-un colț mai era fân, iar David îi spuse lui Lucas să-și ia de acolo, să-și facă un culcuș.

– În Islanda, spuse el, apoi îl ajută pe Lucas. De acolo vin. Tatăl meu a fost vânător de balene. Dar mama mea voia totdeauna să plece, era irlandeză. Ar fi vrut să meargă înapoi, pe insula ei, dar familia ei a emigrat în Noua Zeelandă și voia să vină neapărat și ea încoace, fiindcă nu mai putea să suporte clima din Islanda, totdeauna întuneric, totdeauna frig... Apoi s-a îmbolnăvit și, în drum încoace, a murit pe vas, într-o zi însorită. Cred că era important pentru ea acest lucru...

David își șterse pe ascuns ochii.

– Dar tatăl tău a fost cu tine? întrebă Lucas prietenos și își întinse sacul de dormit.

– David încuviință din cap. Dar nu mult timp. Când a auzit că aici se prind balene, nu-și mai încăpea în piele. Am plecat de la Christchurch pe Westcoast și s-a angajat pe primul vas de vânat balene, pe care l-am întâlnit. Voia să mă ia cu el ca mus, dar nu aveau nevoie de așa ceva. Asta a fost.

– Te-a lăsat pur și simplu singur? Lucas era stupefiat. Câți ani aveai? Cincisprezece?

– Paisprezece, spuse David degajat. Destul de mare, ca să supraviețuiesc și singur, era de părere tata. Ori eu nu știam nici engleza. Dar după cum vedeți, avea dreptate. Sunt aici, trăiesc – și nu cred că aș fi fost bun pentru vânătoarea de balene. Mi se făcea de fiecare dată rău când venea tata acasă și mirosea a untură de pește.

Pe când cei doi se făcură comozi în sacii de dormit, băiatul povesti deschis despre experiențele sale printre bărbații duri de pe Coasta de Vest. Se pare că printre ei se simțea la fel de puțin acasă ca Lucas și era fericit că a găsit aici o slujbă ca grăjdar. Ținea grajdurile în ordine și avea în schimb voie să doarmă aici. Ziua lucra la construcții.

– Aș vrea să devin dulgher și să construiesc case, îi mărturisi el în cele din urmă lui Lucas.

Acesta zâmbi.

– Pentru a construi case, trebuie să devii arhitect, Dave. Dar acest lucru nu este simplu.

Dave încuviință din cap.

– Știu. Costă mulți bani. Trebuie să mergi mult timp la școală. Dar nu sunt prost, știu chiar să citesc.

Lucas decise să-i dea în dar primul exemplar a lui *David Copperfield* care îi va cădea în mână. Fără nici o explicație se simțea fericit când în cele din urmă își spuseră noapte bună și se ghemuiră în culcușurile lor. Lucas auzea zgomotele făcute de băiat în timpul somnului, răsuflarea lui regulată și se gândea la mișcările lui, care în ciuda slăbiciunii erau mlădioase, la vocea vioaie, deschisă. Ar fi putut iubi un asemenea băiat ...

David se ținu de cuvânt și îl prezentă pe Lucas a doua zi proprietarului grajdului, care îi premise să doarmă în grajd și nu pretinse bani în schimb.

– Ajută-i lui Dave în grajd, băiatul oricum lucrează prea mult. Te pricepi la cai?

Lucas declară, ceea ce corespundea adevărului, că știe să curețe, să înșeueze și să călărească un cal; ori aceste informații îi erau suficiente proprietarului. David petrecu duminica curățind pe îndelete grajdurile – în timpul săptămânii nu reușea totdeauna –, iar Lucas îl ajută bucuros. Băiatul pălăvrăgi tot timpul, povesti de cele ce i se întâmplaseră, de dorințele și de visurile sale și Lucas îl ascultă cu interes. Între timp mânuia furca pentru bălegar cu un elan neașteptat. Niciodată nu-i făcuse munca atâta plăcere!

Luni, Dave îl luă cu sine la șantierul de construcții, iar maestrul îl distribui imediat într-o coloană de tăietori de lemne. Pentru noile construcții trebuia desțelenită jungle, iar esențele nobile, care rezultau, fie că erau depozitate imediat la Westport și folosite mai târziu, fie că erau vândute în alte zone ale insulei sau chiar în Anglia. Prețul lemnului era mare și creștea în continuare; apoi între timp circulau vase cu aburi între Anglia și Noua Zeelandă, ceea ce simplifica transportul chiar al mărfurilor voluminoase.

Dar dulgherii de la Westport nu se gândeau mai departe decât la construcția următoarei case. Practic nici unul dintre ei nu învățase meseria sa, cu atât mai puțin auziseră de arhitectură. Construiau case simple, din bârne, pentru care confecționau mobilă la fel de simplă. Lui Lucas îi părea rău de risipa esențelor prețioase, cu atât mai mult, cu cât munca din junglă era dură și primejdioasă; tot timpul se petreceau accidente cu fierăstrăul sau din cauza copacilor, care se prăbușeau. Dar Lucas nu se plânse. De când îl cunoștea pe David, păru să treacă mai fără griji și mai ușor prin viață și se afla tot timpul într-o dispoziție sărbătorească. Și băiatul părea că-i caută tovărășia. Vorbea ore în șir cu Lucas și desigur că destul de repede constată că acest bărbat mai în vârstă decât el știa foarte multe și putea răspunde la mult mai multe întrebări decât oricare altul dintre bărbații din jur. Adesea îi era dificil lui Lucas să nu spună prea multe despre originea sa. Între timp, nu prea se deosebea de ceilalți lucrători de pe coastă, cel puțin în privința exteriorului. Hainele arătau purtate, practic nu avea nimic de schimb. Era un efort deosebit să le mențină totuși curate. Spre bucuria lui, și David avea grijă de igiena corporală și se spăla regulat în râu. Băiatul părea să nu simtă frigul. Pe când Lucas tremura deja, David înota râzând la celălalt mal.

– Doar nu este frig, îl tachină el pe Lucas. Să vezi râurile din patria mea! Am trecut cu calul prin apă, pe când mai pluteau încă sloiuri de gheață!

Când băiatul, gol pușcă și ud, ieșea spre țărm și se întindea și sucea dezinvolt, lui Lucas i se părea că vede iubitele lui statui grecești, trezite la viață. Pentru el, acest flăcău nu era David al lui Dickens, ci David al lui Michelangelo. Băiatul auzise la fel de puțin de pictorul și sculptorul italian, ca de scriitorul englez. Măcar în această privință, Lucas îl putea ajuta. Din câteva linii trasă pe o hârtie cele mai renumite sculpturi.

Dave nu mai putea de uimire, dar pe el îl interesau mai puțin tinerii dăltuiți în marmură, ci mai mult arta de a desena a lui Lucas.

– Tot încerc să desenez case, se confesă el prietenului mai în vârstă. Dar cumva nu iese cum trebuie.

Lui Lucas i se deschise inima pe când îi explica lui Dave unde rezida problema și îl introduse în desenul în perspectivă. David învăța repede. Începând de atunci, își petreceau fiecare clipă liberă cu educația. Când se întâmplă o dată ca meșterul să îi observe, acesta îl transferă pe Lucas de la tăietorii de lemne la construcții. Până atunci, Lucas nu știa prea multe despre statică și arta construcției – doar noțiunile de bază, pe care și le însușește fiecare iubitor al artelor, dacă se interesează de biserici romane și de palate florentine. Dar aceste cunoștințe întreceau cu mult ceea ce știau cei mai mulți dintre oamenii angajați aici; apoi, Lucas era un matematician înzestrat. Foarte repede deveni util, făcând planuri de construcții și formulând mult mai precis indicațiile pentru gater decât o făcuseră muncitorii până atunci. E drept că nu era cel mai iscusit în mânuirea lemnului, dar David avea talent pentru așa ceva și în curând se porni să facă mobile după planurile lui Lucas. Viitorii locuitori ai casei – negustorul de blănuri și soția sa – nu mai puteau să-și stăpânească entuziasmul când cei doi le prezentară primele piese.

Desigur că Lucas se gândise adesea să se apropie și fizic de tânărul lui elev și prieten. Visa de îmbrățișări tandre și se trezea cu o erecție sau, și mai rău, între cearșafurile umede. Dar se abținu cu strictețe. În vechea Grecie, o relație de dragoste între mentor și discipol era normală; în modernul Westport, amândoi ar fi fost condamnați. Iar David se apropia de prietenul său degajat. Când, după baie, stătea în pielea goală lângă el pentru ca soarele slab să-l usuce, îl atingea adesea un braț sau un picior, iar când după iarnă se făcu mai cald și îi făcu și lui Lucas plăcere să se bălăcească, băiatul îl provocă la lupte sălbatice. Nu se gândea la nimic când îl încolăcea cu picioarele sau când își apăsa pieptul pe spatele lui Lucas. În asemenea cazuri, Lucas îi era recunoscător râului Buller River, că și vara avea apa rece și deci erecția lui nu se ținea timp îndelungat. Să-și împartă patul cu David ar fi fost împlinirea, dar Lucas știa că nu are voie să fie prea lacom. Ceea ce trăia acum era deja mult mai mult decât ce sperase vreodată. Ar fi fost temerar să dorească mai mult. Lucas știa că norocul lui nu

va dăinui veșnic. David va deveni cândva adult, poate se va îndrăgosti de o fată și îl va uita. Dar Lucas spera ca până atunci băiatul să fi învățat suficient pentru a trece prin viață având venituri asigurate din meseria de tâmplar de mobilă fină. Va face tot ce putea în acest sens. Încercă să-l învețe pe băiat elementele de bază ale matematicii și contabilității, pentru ca să devină nu numai un bun meseriaș, dar și un bun negustor. Lucas îl iubea pe David dezinteresat, plin de devotament și tandru. Se bucura de fiecare zi petrecută cu el și încerca să nu se gândească la sfârșitul inevitabil. David era atât de tânăr! Ar trebui să mai fie ani îndelungați înaintea lor.

David – sau Steinbjörn, după cum se numea el însuși – nu împărtea suficiența lui Lucas. Băiatul era deștept, harnic și ahtiat după succes și după viață. Dar mai era și îndrăgostit, un secret pe care nu l-ar fi spus nimănui, nici măcar lui Lucas, prietenului său care îi ținea loc de tată. Dragostea lui Steinbjörn era și motivul pentru care acceptase cu ușurință noul nume și pentru care folosea acum fiecare clipă liberă pentru a se chinui să citească *David Copperfield*. Despre acest roman putea vorbi cu Daphne – cu totul natural și nevinovat și nimeni nu ar bănui cât de tare ducea el dorul fetei. Bineînțeles că știa că nu are nici o șansă la ea. Probabil că nici nu l-ar fi luat cu ea în cameră, chiar dacă ar fi reușit să adune banii pentru a petrece o noapte cu ea. Pentru Daphne, el nu era altceva decât un copil care trebuie ocrotit, ca și gemenele, de care se îngrijea; cu siguranță că nu ar fi fost pentru ea un client.

De fapt, băiatul nici nu ar fi dorit să fie un client. Nu vedea în Daphne o târfă, ci o vedea ca o soție respectabilă alături de el. Într-o zi va câștiga mulți bani, va cumpăra de la Jolanda drepturile asupra fetei și o va convinge pe Daphne că merită să trăiască o viață cinstită. Putea lua cu sine și gemenele – în visele sale, David putea să finanțeze și întreținerea lor.

Dar dacă era să devină toate acestea într-o zi realitate, David avea nevoie de bani, mulți bani, și încă repede. Îl săgeta la inimă când o vedea pe Daphne servind în cârciumă și apoi mergând sus, la etaj, cu

un bărbat oarecare. Nu va face acest lucru o veșnicie, mai ales că nu va rămâne o veșnicie aici. Daphne blestema jugul sub care se afla aici, la Jolanda. Mai devreme sau mai târziu va dispare de aici și va îndrăzni un nou început undeva.

Doar dacă nu îi va oferi David altceva.

Pentru băiat era limpede că nu putea strânge acești bani din munca în construcții sau ca tâmplar de mobilă fină. Trebuia să pună mai repede mâna pe o avere și, după cum a voit întâmplarea, tocmai acum și aici, în Insula de Sud, se oferiră noi ocazii. În apropiere de Westport, la câțiva kilometri în amonte pe Buller River s-a găsit aur. Tot mai mulți căutători de aur invadară orașul, se aprovizionară cu merinde, sape și tigăi pentru spălatul nisipului aurifer, dispărând apoi în junglă sau în munți. La început nimeni nu-i prea lua în serios, dar când reveniră primii, aducând plini de mândrie grăunțe de aur brut, atârnând de brâu în săculețe de pânză și valorând o mică avere, febra aurului îi cuprinse și pe coasterii așezați în jurul Westportului.

– De ce nu încercăm și noi, Luke? întrebă David într-o zi, când stăteau pe malul râului și trecea prin fața lor, vâslind în canoe, un grup de căutători de aur.

Lukas tocmai îi explica o tehnică specială de desen și ridică surprins privirea.

– Ce să încercăm? Să căutăm aur? Hai, nu fi caraghios, Dave, așa ceva nu este pentru noi.

– Dar de ce nu?

Privirea avidă din ochii rotunzi ai lui David făcu ca inima lui Lucas să bată mai repede. Nu avea nimic din privirea rapace a căutătorilor de aur versați, care adesea trecuseră deja și prin alte locuri, înainte ca vestea despre noile descoperiri să-i fi adus la Westport. Nu se vedea ecoul unor vechi dezamăgiri, a unor ierni interminabile în tabere primitive, a unor veri toride în care se săpa, se schimba cursul râurilor, se cerneau cantități nesfârșite de nisip prin sită și se spera, se spera, se spera – până ce alții găseau bare cât degetul de aur brut în apa râului sau filonii productivi în stâncă. Nu, David privea mai degrabă ca un copil la cel care confecționa jucării.

Se și vedea în posesia noilor comori – dacă tatăl, care nu prea era dispus să cumpere jucării, nu-i strica bucuria. Lucas suspină. Ar fi vrut să împlinească dorința băiatului, dar nu vedea să aibă șanse de reușită.

– Davey, noi nu ne pricepem la căutarea aurului, spuse el prietenos. Nici nu știm unde să căutăm. Apoi eu nu sunt un vânător care să pună capcane și aventurier. Cum să ne descurcăm noi acolo?

Dacă era să fie cinstit, lui Lucas îi fuseseră suficiente acele ore în junglă, petrecute după fuga de pe *Pretty Peg*. Oricât îl fascina flora exotică a locului, îl enerva ideea de a se rătăci acolo. Or în cazul amintit avusese râul ca ghid. Pentru o nouă aventură ar fi trebuit să se depărteze de el. Bine, poate s-ar putea urma cursul unui pârâu, dar Lucas nu împărtășea ideea lui David după care aurul le-ar curge în întâmpinare.

– Te rog, Luke, am putea măcar încerca! Nu trebuie să renunțăm aici la tot. Dar acordă-ne un sfârșit de săptămână! Domnul Miller îmi împrumută cu siguranță un cal. Pornim vineri seara în susul râului, sâmbătă vedem ce este acolo...

– Ce să fie „acolo sus", Davey? îl întrebă Lucas blând. Ai vreo idee?

– Rochford a găsit aur în Lyell Creek și la Buller Gorge. Lyell Creek este la șaizeci de kilometri în amonte...

– Iar căutătorii de aur se calcă deja acolo pe picioare, spuse sceptic Lucas.

– Nu trebuie să căutăm acolo! Probabil că se găsește peste tot aur, oricum ne trebuie un teren al nostru! Hai, Luke, nu strica jocul! Este vorba doar de un sfârșit de săptămână!

David se puse pe rugăminți, iar Lucas se simți măgulit. Băiatul ar fi putut să se alăture pur și simplu unui grup de căutători de aur, dar evident că voia să fie cu el. Totuși, Lucas ezită. Aventura i se părea prea riscantă. Primejdiile legate de un drum călare prin junglă, pe cărări necunoscute, departe de vreo așezare, se creionau clar în fața ochilor lui Lucas, prudent din fire. Poate că nu ar fi fost niciodată de acord, dar apărură în grajd Norman și alți câțiva vânători de foci. Binedispuși îl salutară pe Lucas – neuitând să-i amintească atât lui,

cât și lor înșiși, de noaptea petrecută de el cu cele două gemene. Norman îl bătu binedispus pe umăr.

– Omule, iar noi crezusem că nu ai vlagă în tine! Ce faci acum? Am auzit că ești cineva pe un șantier de construcții. Bine pentru tine. Dar nu te vei îmbogăți acolo. Auzi, noi mergem pe Buller în amonte, să căutăm aur! Nu vrei să vii cu noi? Să-ți încerci norocul?

David, care tocmai punea pe catârii închiriați de grupul lui Norman șei și desăgi, privi spre bătrân cu ochii strălucind.

– Ați făcut deja așa ceva? Adică să căutați aur? întrebă el surescitat.

Norman scutură din cap.

– Eu nu. Dar Joe, acesta, el a făcut-o undeva, în Australia. El ne poate arăta. Se spune că nu este greu. Ții tigaia în apă, iar grăunțele de aur se strâng în ea!

Râse.

Iar Lucas suspină. Știa deja ce îl așteaptă.

– Vezi, Luke, toți spun că este ușor! veni deja remarca inevitabilă a lui David. Hai să încercăm, te rog!

Norman văzu înfrigurarea din ochii lui și râse atât spre Lucas, cât și spre David.

– Ei da, băiatul a luat foc! Nu îl mai ții mult timp aici, Luke! Ce se întâmplă, veniți cu noi, sau vă mai gândiți?

Dacă exista ceva ce Lucas nu ar fi vrut să facă cu nici un chip este căutarea aurului cu acest grup. Pe de o parte era atrăgător să delegi organizarea întregii afaceri altuia sau cel puțin să împarți această muncă cu alții. Unii bărbați aveau desigur experiență în mersul prin junglă. Dar sigur că nu aveau habar de mineralogie. Dacă ar găsi aur, ar fi din pură întâmplare, iar certurile ar fi fost dinainte programate. Lucas făcu cu mâna un gest de negare.

– Nu putem pleca de aici dintr-o clipă în alta, explică el. Dar mai devreme sau mai târziu... Ne mai vedem, Norm!

Norman râse și își luă rămas-bun cu o strângere de mână, încât degetele îl dureră pe Lucas minute în șir.

– Ne mai vedem, Luke! Și poate că atunci vom fi amândoi bogați!

Plecară sâmbătă, înainte să cadă roua și să răsară soarele. Domnul Miller, proprietarul grajdurilor, chiar că îi împrumutase lui Dave un cal, singurul disponibil. Așa că Dave îi puse pe spinarea goală doar desagii și se așeză în spatele lui Lucas. Astfel nu vor înainta repede, dar calul era puternic, iar pădurea de ferigi deveni oricum în curând atât de deasă, că abia puteai merge la trap și la galop. Lucas, care mai întâi nu avusese chef să urce în șa, începu să savureze călăritul. În ultimele zile plouase, dar acum soarele strălucea. Peste junglă se ridicară vălătuci de ceață, acoperiră vârfurile munților și învăluiră pământul într-o lumină ciudată, ireală. Calul călca sigur și liniștit și Lucas savură să simtă corpul lui Dave în spatele lui. Băiatul era obligat să stea cât mai aproape de el și îl cuprinsese cu brațele. Luke simțea jocul mușchilor lui, iar suflarea lui în ceafă îi provocă fiori de plăcere. La un moment dat, flăcăul adormi, iar capul lui se lăsă pe umărul lui Lucas. Ceața se ridică, iar râul strălucі în soare, reflectând câteodată stâncile, care acum se apropiau adesea de mal. În cele din urmă, ajunseseră atât de aproape de apă, că nu se mai putea trece, iar Lucas trebui să meargă puțin înapoi, pentru a găsi un loc unde să urce. Până la urmă descoperi un fel de cărare – poate făcută de maori, poate de alți căutători de aur, mai demult – pe care putea să meargă în susul râului, deasupra colților de stâncă. Astfel pătrunseră încet în interiorul ținutului. Pe aici pe undeva găsiseră mai de mult niște expediții zăcăminte de aur și cărbune. Pentru Lucas era o enigmă cum și cu ce mijloace. Pentru el totul arăta la fel: un peisaj montan, unde stâncile erau mai rare decât colinele acoperite de ferigi. Din când în când versanți abrupți, care duceau spre un platou la înălțime, adesea pâraie, care, prin niște încântătoare căderi mai mici sau mai mari de apă, curgeau în Buller River. Din când în când, jos, pe malul râului, găseai și bancuri de nisip, care îmbiau la adăstare. Lucas se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să facă acest drum cu o canoe decât călare. Poate că nisipul bancurilor avea aur, dar Lucas trebui să recunoască faptul că nu avea nici un fel de cunoștințe în acest domeniu. Dacă în trecut s-ar fi interesat de geologie și mineralogie în loc de plante și insecte! Cu siguranță că formațiile pământului, pământul în sine sau

felul stâncilor puteau indica existența aurului. Dar nu, el a trebuit să deseneze acele weta! Încetul cu încetul, Lucas ajunse la convingerea că oamenii din jurul lui – mai ales Gwyneira – avuseseră oarecare dreptate. Interesele lui se îndreptau spre arte fără nici un folos; fără banii pe care îi scotea tatăl lui din administrarea lui Kiward Station, era un nimic, iar șansele ca sub conducerea lui ferma să fie cândva un succes fuseseră totdeauna reduse. Gerald avusese dreptate: Lucas clacase pe toată linia.

Pe când Lucas era chinuit de asemenea gânduri sumbre, David se trezi în spatele lui.

– Hei, cred că am adormit! anunță el cu glas vesel. Oh, Doamne, Luke, ce priveliște! Este cumva Buller Gorge?

În josul cărării, râul își croia drum printre stânci. Priveliștea peste valea râului și munții din jur îți tăia respirația.

– Cred că da, zise Lucas. Dar oricine o fi fost cel care a găsit aici aur nu a pus tăblițe indicatoare.

– Ar fi prea simplu! spuse David binedispus. Și cu siguranță s-ar fi terminat totul, având în vedere cât timp am așteptat până să venim! Mi-e foame! Hai să facem un popas!

Lucas ridică din umeri. Dar această porțiune de drum nu i se părea ideală pentru un popas; era stâncoasă și nu era iarbă pentru cal. Așa că cei doi se înțeleseră să mai meargă o jumătate de oră și să caute un loc mai bun.

– Aici nici nu arată de parcă s-ar găsi aur, spuse David. Și dacă tot oprim, vreau să cercetez locul.

Răbdarea celor doi fu curând răsplătită. După puțin timp ajunseră pe un platou înalt, pe care creșteau nu numai ferigile omniprezente, dar și iarbă grasă pentru cal. Bullerul curgea departe jos, dar chiar sub locul lor de popas se afla un banc de nisip . Nisip galben auriu.

– Oare s-a gândit vreodată cineva să spele acel nisip? David mușcă într-o felie de pâine și dezvoltă aceeași idee, ca Lucas mai adineauri. S-ar putea să fie plin de grăunțe de aur!

– Nu ar fi iarăși prea simplu? Lucas zâmbi.

Zelul băiatului îl amuza. Dar David nu voia să renunțe imediat la această idee.

– Tocmai! De aceea nu a făcut-o nimeni până acum! Punem pariu că le ies ochii din cap dacă cernem lejer câteva grăunțe de aur de acolo?

Lucas râse.

– Încearcă la un banc, la care ajungi mai ușor. Aici ar trebui să poți zbura, pentru a ajunge jos.

– Încă un motiv, pentru care nu a încercat încă nimeni. Aici! Aici zace aurul nostru! Sunt convins! Mă duc jos!

Lucas clătină îngrijorat din cap. Se pare că băiatul se fixase pe această idee.

– Davey, jumătate din căutătorii de aur se deplasează pe râu. Au trecut deja pe aici și s-au oprit probabil să se odihnească pe bancul de acolo, așa cum o facem noi aici, sus. Acolo nu se găsește aur, crede-mă!

– De unde vrei să știi? David sări în sus. Eu am încredere în norocul meu! Cobor și mă uit!

Băiatul căuta un bun loc de pornire pentru cățăratul în jos, pe când Lucas se uită îngrozit în prăpastie.

– David, sunt cel puțin cinzeci de metri! Și porțiunea este abruptă! Nu poți coborî pe aici!

– Sigur că pot!

Băiatul dispăru deja peste marginea stâncii.

– Dave! Lucas avea senzația, că vocea lui sunase strident. Dave, așteaptă! Lasă-mă să te leg măcar!

Lucas nu avea nici o idee dacă funiile pe care le luaseră cu ei erau destul de lungi, dar le căuta panicat în buzunarele șeii.

Dar David nu aștepta. Nu păru să vadă vreo primejdie; cățăratul îi făcea plăcere și se pare că nu amețea. Dar nu era un cățărător experimentat și nu știa să recunoască dacă o protuberanță era sigură sau se putea rupe și nu includea în calcul faptul că pământul de pe proeminența aparent sigură, pe care creștea și un smoc de iarbă și

pe care se lăsă cu toată greutatea, era încă umed de la ploaie și deci alunecoasă.

Lucas auzi strigătul înainte de a fi apucat să scoată toate funiile. Primul lui impuls era să alerge la buza stâncii, dar își dădu seama că David trebuie să fi murit. Nimeni nu putea supraviețui unei căzături de la o asemenea înălțime. Lucas începu să tremure și își sprijini fruntea de desagii cu provizii, care se aflau încă pe spatele calului răbdător. Nu știa dacă va avea curajul să privească la corpul sfărâmat al iubitului...

De odată auzi o voce slabă, înecată.

– Luke... ajută-mă, Luke!

Lucas alergă. Nu putea fi adevărat, nu putea...

Apoi îl văzu pe băiat pe ieșitura unei stânci, la poate douăzeci de metri de el. Sângera dintr-o rană deasupra ochiului, iar piciorul părea sucit ciudat, dar băiatul trăia.

– Luke, cred că mi-am rupt piciorul! Doare așa de tare...

David arăta speriat: părea să se lupte cu lacrimile, dar trăia! Iar poziția lui actuală nu părea să fie prea primejdioasă. Ieșitura de stâncă oferea suficient loc pentru un om, chiar dacă nu pentru doi oameni. Lucas va coborî în corzi până acolo și îl va lua pe băiat să se prindă în corzi și la urcuș. Se gândea dacă ar putea folosi cumva calul, dar fără șa, de care să poată să lege funia, nu prea avea ce să facă. Și apoi nu cunoștea animalul. Dacă fugea, în timp ce ei atârnau de funie, putea să-i omoare. Deci una din stânci! Lucas suci funia în jurul unei stânci. Nu era destul de lungă, să permită o coborâre până în valea râului, dar ajungea fără probleme până la locul în care era David.

– Vin, Davey! Fii liniștit!

Lucas se lăsă să alunece peste buza stâncii. Inima îi bătea cu putere, iar cămașa îi era de pe acum udă de transpirație. Lucas nu se cățărase niciodată – avea frică de înălțimi. Dar coborârea în corzi era mai simplă, decât se gândise. Stânca nu era netedă, așa că Lucas găsi tot timpul ieșituri, unde să se sprijine, ceea ce îi dădea curaj pentru când urmau să se urce. Doar că nu avea voie să se uite în jos...

David se târâse aproape de marginea ieșiturii de stâncă și îl aștepta pe Lucas cu brațele întinse. Dar Lucas nu apreciase bine distanța. După cum reieșea acum, ajunsese prea departe în stânga lui David pe ieșitura de stâncă. Va trebui să se balanseze cu funia, până ce băiatul va putea s-o prindă. Lui Lucas i se făcu rău doar când se gândea. Până acum avusese oarecare sprijin pe stâncă, dar pentru a se balansa, trebuia să renunțe la orice contact cu stânca.

Respiră adânc.

– Vin acum, David! Apucă funia și trage-mă spre tine. De îndată ce am găsit sprijin pentru un picior, te târăști încoace și te iau în primire. Te țin, nu-ți fie frică!

David încuviință din cap. Avea fața palidă și plânsă. Dar părea concentrat și era iscusit. Cu siguranță că va reuși să prindă funia.

Lucas se desprinse de stâncă. Se detașă, împingând cu putere, pentru ca să aterizeze pe cât posibil imediat lângă David, fără a pendula prea mult. Dar prima dată pendulă în direcția greșită și rămase prea departe de băiat. Căută sprijin pentru piciorul său și mai încercă o dată. De data aceasta reuși. David prinse funia, pe când piciorul lui David căuta un sprijin.

Dar atunci cedă funia! Acolo sus trebuia să se fi mișcat stânca sau nodul, făcut neîndemânatic de Lucas, slăbise. Mai întâi păru că îi alunecă puțin corpul. Țipă – apoi totul se derulă în câteva secunde. Funia de deasupra marginii de stâncă se desprinse total. Lucas căzu, iar David se prinse de funie. Băiatul încercă disperat să oprească prăbușirea prietenului, dar din poziția lui culcată era fără nici o speranță. Funia alunecă prin degetele sale, din ce în ce mai repede. Dacă va aluneca până la capăt, nu numai că va cădea Lucas în prăpastie, dar și David va pierde ultima șansă. Cu funia s-ar fi putut să coboare până la albia râului. Fără funie va muri de foame și de sete pe ieșitura de stâncă. Aceste gânduri îi trecură lui Lucas prin cap, pe când tot aluneca în jos. Trebuia să ia o decizie – Davey nu-l putea ține și dacă ar avea șansa să ajungă viu jos, va fi cu siguranță rănit. Atunci nu va ajuta nici unuia dintre ei funia. Lucas se decise să facă măcar o dată în viață ceea ce trebuie.

– Ține funia! îi strigă în sus lui David. Ține neapărat strâns funia, indiferent de ceea ce se va întâmpla!

Tras de greutatea sa, funia alunecă din ce în ce mai repede printre degetele lui David. Pesemne că îl ursturau deja, se poate să renunțe din cauza durerilor.

Lucas privi în sus, spre el, văzu fața disperată și totuși atât de frumoasă a băiatului, fața pe care o iubea atât de mult, că era în stare să moară pentru ea. După aceea dădu drumul funiei.

Lumea era o mare de durere, care se răspândea prin spatele lui Lucas. Nu murise, dar și-o dorea în fiecare dintre aceste secunde îngrozitoare. Nu mai putea să dureze foarte mult până va veni moartea. După o cădere de aproximativ douăzeci de metri, Lucas aterizase pe bancul „de aur" al lui David. Nu putea să-și miște picioarele, iar brațul lui stâng era paralizat: o fractură deschisă; osul sfărâmat străpunsese carnea. Dacă s-ar termina repede...

Lucas strânse din dinți, pentru a nu țipa și auzi vocea lui David de sus.

– Luke! Ține-te, vin!

Și, într-adevăr, băiatul ținuse funia și o prinsese acum cu iscusință undeva, de ieșitura stâncii. Lucas se rugă ca nu cumva să se prăbușească și băiatul, dar în adâncul inimii știa că nodurile făcute de David vor ține...

Tremurând de frică și durere, urmări cum se lasă în jos băiatul. În pofida piciorului rupt și ar degetelor zdrelite coborî cu pricepere de-a lungul stâncii și ajunse în cele din urmă jos, la bancul de nisip. Atent, își lăsă greutatea pe piciorul zdravăn, dar trebui să se târască pentru a ajunge la Lucas.

– Am nevoie de o cârjă spuse el cu vioiciune forțată. Și apoi încercăm să ajungem acasă de-a lungul râului... sau prin râu, dacă trebuie. Ce ai, Luke? Sunt fericit că trăiești! Brațul se va însănătoși și...

Băiatul se ghemui lângă Lucas și îi cercetă brațul.

– Eu... eu mor, Davey, șopti Lucas. Nu este doar brațul. Dar tu... tu te întorci, Dave. Promite-mi, că nu vei abandona...

– Nu abandonez niciodată! spuse David, dar nu reuși să râdă. Și tu...

– Eu... ascultă, Dave, ai vrea... ai putea să mă ții în brațe? Dorința izbucni; Lucas nu se putu abține. Aș... vrea...

– Ai vrea să vezi râul? întrebă David prietenos. Este superb și strălucește ca aurul. Dar... poate este mai bine dacă rămâi nemișcat...

– Mor, Dave, repetă Lucas. O secundă mai devreme sau mai târziu... te rog...

Durerea fu atroce, când David îl ridică, dar păru să dispară apoi. Lucas nu mai simțea nimic în afară de brațul băiatului, care îl înlănțuia, suflarea sa, umărul de care se sprijinea. Mirosi sudoarea lui, care îi păru mai dulce, decât grădina de trandafiri de la Kiward Station și auzi plânsul pe care David nu și-l mai putea reține. Lucas lăsă să-i cadă capul deoparte și suflă o sărutare ascunsă pe pieptul lui David. Băiatul nu o simți, dar îl strânse pe muribund și mai tare la piept.

– Totul va fi bine! șopti el. Totul va fi bine. Vei dormi puțin, apoi...

Steinbjörn Sigleifson îl legănă pe muribund în brațele sale, cum făcuse mama lui cu el, când fusese mic. Dar el găsi alinare în această îmbrățișare; ținea departe de el frica de ce-l aștepta: să rămână singur, părăsit, rănit, fără pături și merinde pe această porțiune de țărm. În cele din urmă, își cufundă fața în părul lui Lucas și se ghemui în el, căutând apărare.

Lucas închise ochii și se abandonă total acestui sentiment de fericire copleșitoare. Totul era bine. Avea ceea ce-și dorise. Era acolo unde trebuia să fie.

11

George Greenwood își duse calul în grajdul de închirieri din Westport și îi ceru proprietarului să-l hrănească bine. Acesta îi trezea încredere; lăcașul făcea o impresie relativ îngrijită. În general îi plăcu acest orășel de la revărsarea lui Buller River. Încă era mic, având circa două sute de locuitori, dar de pe acum tot veneau căutători de aur – și cu timpul se va extrage și cărbune. În ceea ce-l privea pe George, această resursă naturală îl interesa mult mai mult decât aurul. Descoperitorii zăcămintelor de cărbune căutau investitori, care să finanțeze pe termen lung construirea unei mine, dar în momentul actual ar asigura finanțarea unei linii feroviare. Fiindcă atât timp cât nu existau mijloace de transport ieftine, extracția nu era rentabilă. George voia să folosească șederea lui pe Coasta de Vest și pentru a-și face o impresie despre ținut și despre posibilele legături de transport. Pentru un comerciant era totdeauna bine să se orienteze la fața locului – ori întreprinderea sa din Christchurch, în plină dezvoltare, îi permitea pentru prima oară în acest an să călătorească fără interese comerciale imediate de la o fermă de oi la alta. Acum, în ianuarie, după ce trecuse tunsul oilor și timpul epuizant de fătare a oilor, putea să îndrăznească să lase pentru câteva săptămâni în voia lui nesfârșitul caz-problemă Howard O'Keefe. George suspină doar gândindu-se la soțul fără speranță a lui Helen! Datorită sprijinului său, a animalelor prețioase de rasă și a unei îngrijiri permanente, ferma lui O'Keefe

dădea în sfârșit un oarecare profit, dar Howard rămăsese un element nesigur. Bărbatul era predispus să se înfurie brusc, să bea și nu-i plăcea să primească sfaturi, iar dacă da, atunci din principiu doar de la George însuși, nu și de la subordonații lui, și în nici un caz de la Reti, fostul elev a lui Helen, care devenise între timp mâna dreaptă a lui George. Fiecare discuție, fiecare atenționare ca de exemplu de a mâna oile în aprilie în sfârșit la stâna din vale pentru ca la o venire bruscă a iernii să nu se piardă animale, necesita un drum călare de la Christchurch la Haldon. Și, oricât de plăcut era să stea George și Elisabeth cu Helen, câteodată prosperul tânăr om de afaceri avea altceva de lucru decât să reglementeze afacerile unui mic fermier. Apoi îl mai enerva încăpățânarea lui Howard și comportarea lui față de Helen și de Ruben. Amândoi atrăgeau tot timpul asupra lor furia bărbatului, respectiv a tatălui – în mod paradoxal, pentru că, după părerea lui Howard, Helen se ocupa prea mult, iar Ruben prea puțin de problemele fermei. Helen înțelesese de mult că doar ajutorul lui George putea nu numai să le salveze existența economică, ci să le îmbunătățească drastic condițiile de viață. Și, spre deosebire de soțul ei, putea să priceapă sfaturile lui George și motivele acestora. Îl tot îmboldea pe Howard să le pună în aplicare, ceea ce îl făcea pe acesta să se înfurie. Dacă George îi lua apărarea, acest lucru se repercuta negativ asupra relației dintre cei doi soți, iar entuziasmul evident al micului Ruben pentru „unchiul George" era pentru Howard ca o țeapă în ochi. Greenwood îi dădea băiatului din belșug cărțile pe care acesta și le dorea și îi dărui lupe și recipiente botanice, pentru a-i stimula interesele științifice. Howard considera toate acestea prostii – Ruben va trebui să preia ferma, ori pentru asta era suficient dacă știa să citească, să scrie și să socotească. Dar Ruben nu se interesa deloc de munca de la fermă și doar în mică măsură de floră și faună. „Cercetările" sale în aceste domenii erau inițiate mai ales de mica sa prietenă Fleur. Ruben se interesa mai degrabă de științele spirituale, aidoma mamei sale. Citea de pe acum clasicii în limbile originale, iar simțul lui acut de dreptate părea să-l predestineze carierei de slujbaș

religios sau de jurist. George nu-l vedea fermier, așa că se preconiza un conflict masiv între tată și fiu. Lui Greenwood îi era teamă că și colaborarea sa proprie pe termen lung cu O'Keefe va eșua – și abia putea să se gândească la urmările care rezultau pentru Helen și Ruben. Dar cu acestea se va ocupa mai târziu. Deplasarea sa actuală pe Coasta de Vest era un fel de concediu; voia să cunoască, în sfârșit, mai îndeaproape Insula de Sud și să descopere noi piețe. Apoi îl motiva și o altă tragedie dintre tată și fiu: George era – chiar dacă nu o spunea nimănui – în căutarea lui Lucas Warden.

Între timp trecuse mai mult de un an de când dispăruse moștenitorul de la Kiward Station, iar la Haldon încetaseră bârfele. Zvonurile legate de copilul Gwyneirei amuțiseră; se presupunea că soțul ei se află la Londra. Deoarece oamenii din localitate nici înainte nu prea îl văzuseră pe Lucas Warden, nu le lipsea. Mai apoi bancherul local nu era prea discret, așa că se tot scurgeau știri despre imensele succese financiare pe care le avea Lucas în țara-mamă. Oamenii din Haldon presupuneau, bineînțeles, că Lucas câștiga acești bani pictând noi tablouri. În realitate, galeriile din capitală vindeau doar din depozitele existente. La rugămintea lui George, Gwyneira făcuse o a treia selecție de acuarele și lucrări în ulei și le trimisese la Londra. Se obținură prețuri din ce în ce mai bune, iar George participa la câștig – pe lângă curiozitatea lui, încă un motiv bun pentru a-l găsi pe artist.

Dar și curiozitatea avea un rol. După părerea lui George Greenwood, urmărirea organizată de Gerald pentru căutarea fiului său decursese mult prea superficial. Se întrebă de ce nu a trimis bătrânul Warden măcar niște curieri, care să-l caute pe Lucas, dacă chiar nu s-a așternut el însuși la drum, ceea ce nu ar fi reprezentat o problemă, fiindcă Gerald cunoștea Coasta de Vest ca pe propriul buzunar, ori de fapt, pentru Lucas nu puteau intra în discuție multe alte „ascunzișuri". Dacă Lucas nu-și făcuse rost undeva de acte false – ceea ce i se părea neverosimil lui George –, nici nu părăsise Insula de Sud, fiindcă puteai avea încredere în listele de pasageri ale vaselor, iar numele lui Lucas nu apărea pe ele. Nu se afla nici la vreuna din fermele de pe Coasta de Est, altfel s-ar fi aflat acest lucru. Iar pentru

a se da la fund într-unul din triburile maori Lucas era prea din cale afară englez. Nu ar fi putut să se adapteze niciodată la stilul de viață al băștinașilor și abia dacă știa un cuvânt în limba lor. Deci Coasta de Vest – iar acolo existau doar o mână de așezări. De ce nu le cercetase Gerald mai în amănunt? Ce se întâmplase ca bătrânul Warden să fie vizibil fericit de faptul că scăpase de fiul lui și de ce reacționa cu atâta întârziere și oarecum silit la nașterea, în cele din urmă, a nepotului său? George voia să știe, iar Westport era deja a treia așezare, în care să facă cercetări pentru a-l găsi pe Lucas. Dar pe cine să întrebe? Proprietarul grajdului cu cai de închiriat? Ar fi un început.

Miller, proprietarul, clătină din cap.

– Un tânăr gentleman cu un cal castrat, bătrân? Nu-mi amintesc. Oricum, nu avem mulți gentlemeni aici. Râse. Dar se poate să nu fi aflat eu ceva. Am avut până nu demult un băiat la grajd, dar acela... ei da, este o poveste lungă. În orice caz, era foarte de încredere și s-a ocupat adesea singur de oamenii care au rămas peste noapte. Cel mai bine este dacă întrebați în cârciumă. Micii Daphne nu-i scapă nimic... În orice caz nimic care să aibă de a face cu bărbații!

George râse din obligație la auzul glumei, chiar dacă nu o înțelesese și mulțumi pentru indicația primită. Oricum voia să intre în crâșmă. S-ar fi putut să se închirieze acolo camere. Și apoi îi era foame.

Localul cârciumii, ca și grajdul cu cai de închiriat, îl surprinse în mod plăcut. Și aici era relativ ordine și curățenie. Dar se pare că nu se prea separa cârciuma de bordel. Roșcovana cea tânără, care îl întrebă pe George imediat după ce intrase, ce dorește, era puternic fardată și purta îmbrăcămintea stridentă a unei fete de bar.

– O bere, ceva de mâncare și o cameră, dacă există așa ceva, comandă George. Și caut o fată cu numele de Daphne.

Roșcovana zâmbi.

– Berea și sendvișul vin imediat. Dar camere nu închiriem decât cu ora. Dacă mă închiriați și pe mine și nu sunteți zgârcit, vă las să dormiți în continuare acolo. Cine m-a recomandat atât de călduros de ați întrebat de mine de cum ați intrat?

George răspunse la râsul ei.

– Deci tu ești Daphne. Dar trebuie să te dezamăgesc. Nu mi-ai fost recomandată pe baza unei discreții deosebite, ci mai degrabă fiindcă tu cunoști aici pe toată lumea. Îți spune ceva numele de Lucas Warden?

Daphe își încreți fruntea.

– La prima amintire a numelui, nu. Dar mi se pare cumva cunoscut... Vă aduc mâncarea și mă mai gândesc între timp.

Între timp, George scosese câteva monezi din buzunar, cu care spera să o facă pe Daphne mai dornică să vorbească. Dar se pare că nu era necesar; fata nu părea să joace teatru. Dimpotrivă, radia când se întoarse din bucătărie.

– Un domn Warden era pe vasul cu care am venit din Anglia! declară ea zeloasă. Știam eu că cunosc numele. Dar bărbatul nu se numea Lucas, ci Harald sau așa cumva. Și era mai în vârstă. De ce vreți să știți toate astea?

George era uluit. Nu s-ar fi așteptat la asemenea informații aici. Dar bine, era evident că Daphne și familia ei veniseră, exact ca Helen și Gwyneira, cu vasul *Dublin* la Christchurch. O coincidență ciudată, dar asta nu-l ajuta.

– Lucas Warden este fiul lui Gerald, răspunse George. Un bărbat înalt, suplu, cu părul blond-deschis, ochi cenușii și un comportament foarte plăcut. Și avem motive să credem că se află aici undeva, pe Coasta de Vest.

Privirea deschisă a lui Daphne deveni circumspectă.

– Și îl urmăriți? Sunteți polițist, sau așa ceva?

George clătină din capul.

– Un prieten, declară el. Un prieten cu vești foarte bune. Sunt convins că domnul Warden ar fi bucuros să mă vadă. Dacă deci știți...

Daphne ridică din umeri.

– Oricum ar fi egal, murmură ea, dar dacă tot vreți să știți, a fost aici un bărbat cu numele de Luke – numele de familie nu-l știu, dar descrierea se potrivește. Dar acum este, după cum am spus,

indiferent. Luke a murit. Dar dacă vreți, puteți vorbi cu David... dacă va vrea să vorbească cu dumneavoastră. Până acum abia de vorbește cu cineva. Este terminat.

George se sperie – și știu în același moment că micuța avea dreptate. Nu existau atât de mulți bărbați ca Lucas Warden pe Coasta de Vest, iar această fată avea un bun spirit de observație. George se ridică. Sendvișul, pe care în adusese fata, arăta bine, dar îi trecuse pofta de mâncare.

– Unde îl găsesc pe acest David? întrebă el. Dacă Lucas... dacă într-adevăr a murit, vreau să știu acest lucru. Imediat.

Daphne înclină din cap.

– Îmi pare rău, domnule dacă este într-adevăr Lucas al dumneavoastră. Era un individ drăguț. Puțin ciudat, dar în ordine. Veniți cu mine, vă duc la David.

Spre mirare lui George, nu-l conduse afară, ci urcară treptele. Aici trebuiau să se găsească camerele cu ora ale hotelului...

– Credeam că nu închiriați pe termen lung, spuse el, când fata traversă hotărâtă un salon cu mobilă îmbrăcată în pluș, de la care se deschideau mai multe camere numerotate.

Daphne încuviință din cap.

– De aceea doamna Jolanda a și țipat de groază când am pus să fie adus David încoace. Dar unde să-l fi dus oamenii, atât de bolnav, cum era? Încă nu avem medic. Bărbierul i-a pus piciorul în atele, dar așa, cu temperatură și pe jumătate mort de foame, nu puteau să-l lase în grajd! Deci i-am pus camera mea la dispoziție. Clienții îi fac acum împreună cu Mirabelle, iar bătrâna îmi scade jumătate din câștig pentru chiria camerei. Ori indivizii plătesc cu plăcere pentru două, garantat nu aduc mai puțin câștig. Ei da, bătrâna este lacomă, ca gâtlejul iadului. În curând, o să plec de aici. Când se va înzdrăveni Davey, îmi iau copiii și îmi găsesc ceva nou.

Avea deci și copii. George suspină. Fata avea o viață grea! Dar apoi George se concentră doar asupra camerei pe care o deschise Daphne și asupra bărbatului care era întins pe pat.

David abia dacă era mai mare ca un băiat. Părea mic în patul dublu de pluș, iar piciorul lui drept, bandajat gros și prins în atele, plasat într-o construcție complicată de suporți și funii, sublinia această impresie. Băiatul își ținea ochii închiși. Fața lui drăguță de sub părul blond, răvășit, era palidă și chinuită.

– Davey? îl strigă Daphne prietenoasă. Ai o vizită. Un domn din...

– Christchurch, completă George.

– Spune că l-a cunoscut pe Luke. Davey, cum l-a chemat pe Luke cu numele de familie? Știi doar, nu-i așa?

Pentru George, care apucase să se uite prin cameră, întrebarea își găsise deja răspunsul. Pe noptiera băiatului se afla blocul de desen cu desene într-un stil inconfundabil.

– Denward, spuse băiatul.

O oră mai târziu, George cunoștea toată povestea. David îi vorbi despre ultimele luni de viață ale lui Lucas pe șantierul de construcții și ca desenator și descrise în cele din urmă povestea lor nefericită după ce plecaseră să caute aur.

– Este doar vina mea! spuse el disperat. Luke nu voia toate acestea... și apoi a mai trebuit să încerc să cobor acea stâncă. L-am omorât! Sunt un ucigaș!

George scutură din cap.

– Ai făcut o greșeală, poate chiar mai multe greșeli, băiete. Dar dacă a fost așa, cum mi-ai descris situația, a fost doar un accident. Dacă Lucas ar fi prins mai bine funia, ar mai fi în viață. Nu trebuie să-ți faci reproșuri la infinit, nu slujește nimănui.

În sine se gândea că acest accident se potrivea cu firea lui Lucas. Un artist, cu totul incapabil să facă față vieții cotidiene. Și un asemenea talent, așa o pierdere!

– Cum ai fost salvat? întrebă George. Dacă am înțeles bine, erați departe de aici.

– Noi... noi nici nu eram atât de departe, spuse David. Am calculat amândoi greșit. Eu credeam că ne aflăm la cel puțin șaizeci

de kilometri, ori nu fuseseră decât cincisprezece. Dar tot nu aș fi putut parcurge râul... cu piciorul fracturat. Eram sigur că o să mor. Dar mai întâi l-am... l-am îngropat pe Luke. Acolo, pe mal. Mi-e teamă că nu prea adânc, dar... dar aici nu există lupi, nu-i așa?

George îl asigură că în Noua Zeelandă mortul nu va fi dezgropat de nici un animal sălbatic.

– Apoi am așteptat... am așteptat să mor. Trei zile, cred... la un moment dat nu am mai știut nimic, am avut febră, nu am mai putut să mă târăsc nici până la apă, să beau... dar între timp calul nostru ajunsese acasă, iar domnul Miller s-a gândit că ceva nu este în regulă. Voia să trimită imediat un grup de cercetași, dar bărbații au râs de el. Luke... Luke nu era prea iscusit cu caii. Toți s-au gândit că nu legase bine calul și că i-a fugit. Dar când au văzut că nu mai revenim, au trimis o barcă în susul râului. A mers și bărbierul cu ei. Și m-au găsit imediat. Au vâslit doar două ore, spun ei. Dar eu nu am reținut nimic din toate acestea. Când m-am trezit, eram aici...

George dădu aprobator din cap și îl mângâie pe băiat pe frunte. David părea atât de tânăr. George trebuia să se gândească la copilul pe care tocmai îl purta Elizabeth. În câțiva ani va avea poate și el un asemenea băiat – atât de zelos, de viteaz, dar care, spera el, să se fi născut sub o stea mai bună ca acest tânăr. Oare ce văzuse Lucas la acest flăcău? Fiul pe care și-l dorea? Sau mai degrabă amantul? George nu era prost și venea dintr-un oraș mare. Înclinațiile către același sex nu îi erau necunoscute, iar felul de a fi a lui Lucas – apoi ani de zile lipsa unor copii – i-au trezit de la început suspiciunea că tânărului Warden i-ar plăcea mai mult băieții decât fetele. Ei bine, pe el nu-l interesa acest lucru. Iar în ceea ce-l privește pe David, privirile cu care o urmărea pe Daphne nu lăsau nici un dubiu asupra orientării sale sexuale. Dar Daphne nu răspundea la aceste priviri. Încă o decepție irevocabilă pentru flăcău.

George se gândi puțin.

– Ascultă, David, spuse el. Lucas Warden... Luke Denward... nu era singur pe lume cum ai crezut tu. Avea familie și cred că soția lui are dreptul să afle cum a murit. Când te vei simți mai bine, te va

aștepta la grajdul de închirieri un cal. Atunci mergi la Canterbury Plains și o cauți pe Gwyneira Warden la Kiward Station. O vei face... pentru Luke?

David încuviință serios din cap.

– Dacă credeți că el ar fi vrut-o.

– Cu siguranță că ar fi vrut-o, David, răspunse George. Iar după aceea mergi la Christchurch și vii la mine, la firmă. Greenwood Enterprises. Acolo nu vei găsi aur, dar o slujbă mai bună decât cea de grăjdar. Dacă ești băiat isteț –și ești cu siguranță, altfel nu te-ar fi protejat Lucas, vei putea ajunge cu timpul la bunăstare.

David încuviință din cap, dar de această dată fără plăcere.

Daphne în schimb îi aruncă lui George o privire prietenoasă.

– Îi veți da o slujbă la care să poată ședea pe scaun, nu-i așa? spuse ea, când îl conduse pe vizitator la ușă. Bărbierul spune că va rămâne șchiop, piciorul este terminat. Nu va putea lucra în construcții sau la grajd. Dar dacă îi dați o slujbă la birou... atunci își va schimba și gândurile în ceea ce privește fetele. A fost bine că nu l-a atras Luke, dar nici eu nu sunt mireasa potrivită.

Vorbea liniștită și fără amărăciune, iar George simțea o părere de rău că această creatură plină de putere de muncă, înțeleaptă, era o fată. Ca bărbat, Daphne ar fi putut să-și facă norocul în această țară nouă. Ca fată nu putea fi decât ceea ce ar fi devenit și la Londra – o târfă.

Avea să treacă mai mult de o jumătate de an până ce Steinbjörn Sigleifson își va îndrepta calul spre Kiward Station. Băiatul a fost vreme îndelungată legat la pat, apoi a trebuit să se chinuie să învețe să meargă. Iar despărțirea de Daphne și de gemene a fost foarte grea – chiar dacă fetele îl îmboldeau în fiecare zi să se aștearnă la drum. Dar în cele din urmă nu avea ce face. Domnișoara Jolanda cerea imperios să elibereze camera din bordelul ei, iar Miller îi dădea voie să doarmă iar în grajd, dar nu mai putea să facă nimic în schimb. În tot Westportul nu se găsea nimic de lucru pentru un schilod – oamenii duri ai coastei îi spuseseră asta fără milă. Băiatul se mișca deja cu

iscusință, dar șchiopăta tare și nu putea sta timp îndelungat în picioare. Deci o pornise în cele din urmă la drum – și stătea cum plin de uimire în fața casei senioriale, în care trăise Lucas Warden. Nici acum nu avea habar de ce părăsise prietenul lui Kiward Station, dar trebuie să fi avut motive serioase să renunțe la un asemenea lux. Gwyneira Warden era pesemne o zmeoaică! Steinbjörn – după ce o părăsise pe Daphne, nu avea nici un rost să poarte mai departe numele de David – se gândi serios să se întoarcă, fără a face nimic. Cine știe ce va trebui să asculte din partea soției lui Luke! Poate că și ea îl va învinui de moarte lui.

– Ce faci aici? Spune-mi numele și dorința ta!

Steinbjörn se sperie când auzi vocea cristalină din spatele său. Venea de jos, din tufăriș, iar tânărul islandez – crescut cu credința în zâne și elfi, care sălășuiau în pietre – crezu în prima clipă că este o stafie.

Fetița de pe ponei care apăru în spatele lui dădea impresia de a fi din această lume, chiar dacă atât călăreața, cât și calul erau de o delicatețe de zână. Steinbjörn nu mai văzuse un ponei atât de mic, chiar dacă nici caii de pe insula sa nu erau de statură mare. Dar această iapă minusculă roșcovană – a cărei păr se armoniza perfect cu părul blond-arămiu al călăreței – era ca un cal pursânge în miniatură. Fata, hotărâtă, își mână calul lângă el.

– Hai, vorbește o dată! îl îmboldi ea obraznică.

Steinbjörn izbucni în râs.

– Numele meu este Steinbjörn Sigleifson și o caut pe lady Gwyneira Warden. Aici este Kiward Station, nu-i așa?

Fata încuviință serioasă din cap.

– Da, dar acum este tunsul oilor, mama nu este în casă. Ieri a supravegheat în magazia numărul trei, astăzi este la numărul doi. Face schimb cu șeful de echipă. Bunicul este la magazia unu.

Steinbjörn nu știa despre ce vorbește fata, dar era convins că micuța are dreptate.

– Poți să mă însoțești până acolo? o întrebă el.

Fata își încreți fruntea.

– Ești un vizitator, nu-i așa? Deci ar trebui să te duc de fapt în casă și tu trebuie să-ți depui cartea de vizită în bolul de argint. Apoi vine Kiri și îți spune bun venit, apoi vine Witi... iar eu trebuie să-ți țin companie, spune domnișoara Helen. Asta înseamnă așa ceva ca vorbitul. Despre vreme și altele asemenea. Ești un gentleman, nu-i așa?

Steinbjörn tot nu înțelegea nimic, dar trebuia să recunoască faptul că fata îl distra într-o oarecare măsură.

– De altfel, eu sunt Fleurette Warden, iar ea este Minty, spuse, arătând spre ponei.

Steinbjörn o privi pe copilă cu mai mult interes. Fleurette Warden – trebuie să fie fiica lui Lucas! Deci părăsise și acest copil încântător... Steinbjörn îl înțelegea din ce în ce mai puțin pe prietenul lui.

– Cred că nu sunt un gentleman, îi spuse în cele din urmă micuței. În orice caz, nu am carte de vizită. Nu am putea pur și simplu... adică nu ai putea să mă duci la mama ta?

Nici Fleurette nu părea să fie ahtiată după a face conversație amabilă și se lăsă înduplecată. Se puse cu poneiul în fața calului lui Steinbjörn, care trebuia să facă eforturi să țină pasul cu poneiul. Micuța Minty făcea pași mici, dar rapizi, iar Fleurette se mișca suveran. În timpul scurtului drum până la magazia de tuns îi destăinui noului ei prieten că tocmai venea de la școală, unde de fapt nu ar avea voie să meargă singură, dar acum totuși se făcea o excepție fiindcă în timpul tunsului oilor nu era nimeni disponibil. Povesti de prietenul ei, Ruben, și de fratele ei mai mic, Paul, pe care îl considera cam prost fiindcă nu vorbea, ci țipa doar – mai ales când îl lua Fleurette în brațe.

– Nu ne place pe nici una, numai pe Kiri și pe Marama, spuse ea. Uite, magazia numărul doi. Facem pariu că mama este înăuntru?

Magaziile de tuns oi erau clădiri lungi, care adăposteau mai multe țarcuri și le permiteau tunzătorilor să lucreze într-un loc uscat și pe ploaie. În față și în spate se aflau și alte țarcuri, în care oile încă netunse își așteptau rândul, iar cele tunse așteptau să fie duse înapoi,

pe păşune. Steinbjörn nu prea ştia nimic despre oi, dar văzuse multe acasă, în patrie – şi comparându-le pe acestea cu ele, chiar unui amator îi sărea în ochi că aici are de a face cu animale de cea mai înaltă clasă. Înainte de tuns, oile de la Kiward Station arătau ca nişte ghemotoace curate, flocoase, de lână pe patru picioare. După aceea erau mânate printr-o baie de igienizare şi arătau cam smotocite, dar totuşi bine hrănite şi voioase. Între timp, Fleurette coborâse de pe cal şi îşi legase poneiul cu un nod profesionist în faţa magaziei. Steinbjörn îi urmă exemplul şi o urmă în interior, unde îl întâmpină pe loc un puternic miros de bălegar, sudoare şi untură de la lâna oilor. Fleurette nu părea să bage în seamă acest miros. Se strecură, sigură de sine, prin acest haos ordonat, compus din bărbaţi şi oi. Steinbjörn observă fascinat cum tunzătorii apucau, iute ca fulgerul, animalele, le culcau pe spate şi în scurt timp le eliberau de blană. Şi păreau să se întreacă. Îşi strigau şi îi strigau mai ales persoanei care îi supraveghea tot timpul nişte cifre.

Cel care făcea contabilitatea aici trebuia să fie foarte atent. Dar tânăra femeie, care trecea printre bărbaţi şi îşi nota rezultatele lor nu părea să fie suprasolicitată. Destinsă, ea glumea cu tunzătorii şi nu părea că notiţele ei ar fi puse vreodată la îndoială. Gwyneira Warden purta o rochie gri simplă, de călărie, şi îşi împletise părul lung, arămiu într-o coadă. Era mică, dar tot atât de energică ca şi fata ei – şi când îşi întoarse faţa către Steinbjörn, acesta rămase uimit de frumuseţea ei. Ce îl mânase oare pe Luke Warden să părăsească o asemenea femeie? Steinbjörn abia putea să se sature privind trăsăturile ei distinse, buzele senzuale şi ochii fascinanţi, de un albastru-indigo. Îşi dădu seama că se holbează la ea, când zâmbetul ei făcu loc unei expresii de iritare şi îşi mută imediat privirea.

– Aceasta este mama. Şi acesta este Stein... Stein... ceva cu Stein, încercă Fleur să facă prezentările formale.

Steinbjörn îşi revenise şi se apropie şchiopătând de Gwyneira.

– Lady Warden? Steinbjörn Sigleifson. Vin din Westport. Domnul Greenwood m-a rugat... da, am fost cu defunctul dumneavoastră soţ împreună, când...

Îi întinse mâna.

Gwyneira încuviință din cap.

– Doamna Warden, nu lady, îl corectă ea mecanic, în timp ce-l salută. Fiți bine-venit. George a amintit într-adevăr... dar aici nu putem să discutăm. Așteptați o clipă.

Tânăra femeie se uită căutând în jur, descoperi un bărbat mai în vârstă, cu părul negru, printre tunzători și schimbă scurt câteva cuvinte cu el. Apoi se spuse bărbaților din magazie că Andy McAran va prelua supravegherea.

– Și aștept din partea voastră să vă mențineți clasamentul din frunte! Până acum, această magazie este în mod pronunțat în frunte, înainte de magaziile unu și trei. Nu vă lăsați! Știți: Câștigătorii primesc un butoi din cel mai bun whisky! Le făcu un semn prietenos cu mâna și i se adresă lui Steinbjörn. Veniți, să mergem în casă. Dar mai întâi îl căutăm pe socrul meu. Ar trebui să audă și el ce aveți de spus.

Steinbjörn o urmă pe Gwyn și fiica ei la cai. Acolo, Gwyneira urcă repede și fără ajutor pe o iapă brună, puternică. Băiatul observă acum și câinii care o urmau permanent.

– Nu aveți de lucru, Finn și Flora? Ia plecați la magazie. Tu vii cu mine, Cleo.

Tânăra femeie uși doi Collie înapoi, la tunzătorii de oi; cea de-a treia, o femelă mai în vârstă, care începea să încărunțească în jurul nasului, li se alătură călăreților.

Magazia numărul unu, unde supraveghea Gerald, se afla la vest de casa seniorială. Călăreții trebuiau să meargă cam un kilometru jumate. Gwyneira călărea tăcută, iar Steinbjörn, la rândul lui, nu îi adresă nici un cuvânt. Numai Fleur făcea conversație, povestind emoționată de școală unde, după cum se pare, avusese astăzi loc o ceartă.

– Domnul Howard s-a supărat pe Ruben fiindcă era la școală și nu i-a ajutat la oi. Când tunzătorii vin în câteva zile. Domnul Howard mai are oi sus, pe pajiștile din munți, și pe acelea ar fi trebuit să le aducă Ruben, dar Ruben este îngrozitor de neîndemânatic cu oile!

I-am spus că merg mâine să-l ajut. Îi iau cu mine pe Finn și pe Flora, atunci facem treaba cât ai bate din palme...

Gwyneira suspină.

– Lăsând la o parte faptul că O'Keefe nu ar fi deosebit de entuziasmat că o Warden îi adună oile cu câțiva Collie de Silkham, în timp ce fiul lui învață latina... Ai grijă, să nu tragă asupra ta cu pușca!

Steinbjörn găsi că mama se exprima la fel de ciudat, ca fiica ei, dar Fleur păru să înțeleagă.

– El este de părere că Ruben ar trebui să facă asta din plăcere, fiindcă este băiat, remarcă Fleur.

Gwyn suspină iar și opri calul în fața următoarei magazii de tuns, care semăna aidoma cu cea dinainte.

– Nu este singurul. Aici... veniți, domnule Sigleifson, aici lucrează socrul meu. Sau mai bine așteptați aici, îl chem eu. Înăuntru este la fel de mult zgomot, ca în magazia mea...

Dar Steinbjörn coborâse deja și o urmă în magazie. Nu ar fi fost politicos, să-l salute pe bătrân stând în șa. Apoi nu putea suporta ca oamenii să îl menajeze doar fiindcă șchiopăta.

În magazia numărul unu era tot atâta agitație zgomotoasă ca în a Gwyneirei, dar aici atmosfera părea alta – mult mai încordată, nu atât de prietenoasă. Și bărbații păreau mai puțin motivați, mai degrabă păreau mânați și tracasați. Iar bărbatul mai în vârstă, în putere, care circula printre tunzători, mai degrabă le făcea observații, decât să glumească cu ei. O jumătate de sticlă de whisky și un pahar se aflau lângă tabla pe care nota rezultatele. Tocmai lua o înghițitură, când Gwyneira intră și i se adresă.

Steinbjörn văzu o față umflată, marcată de whisky și ochi injectați.

– Ce faci aici? se răsti el către Gwyneira. Ai terminat deja cu cele cinci mii de oi de la magazia doi?

Gwyneira clătină din cap. Steinbjörn îi văzu privirea îngrijorată și în același timp mustrătoare aruncată asupra sticlei.

– Nu, Gerald. Andy a preluat supravegherea. Am fost chemată. Cred că ar trebui să vii și tu. El a venit să ne povestească despre moartea lui Lucas.

Îl prezentă pe Steinbjörn, dar fața bătrânului nu reflectă altceva decât dispreț.

– Și de aceea lași baltă magazia? Ca să auzi ce spune acest băiat de plăceri al soțului tău, sugătorul de sule?

Gwyneira arăta speriată, dar spre ușurarea ei, tânărul ei vizitator privea descumpănit, fără să înțeleagă. Observase deja accentul lui nordic – probabil că nu auzise cuvintele sau nici nu le înțelesese.

– Gerald, acest tânăr a fost ultimul care l-a văzut pe Lucas în viață... încercă ea încă o dată cu tot calmul, dar bătrânul o străfulgeră cu privirea.

– Și l-a sărutat la despărțire, nu-i așa? Scutește-mă de asemenea povești, Gwyn. Lucas a murit. Odihnească-se în pace, dar lasă-mă, te rog, și pe mine în pace! Iar pe acest ins nu vreau să-l mai văd în casa mea când am terminat aici!

Warden le întoarse spatele.

Gwyneira îl însoți pe Steinbjörn afară, cerându-i iertare din priviri.

– Iertați-mă, din socrul meu vorbește whisky-ul. Nu a putut niciodată trece peste faptul că Lucas... ei da, că era cum era și că în cele din urmă a fugit de la fermă... a dezertat, cum se exprimă Gerald. Deși, Dumnezeu știe, el însuși poartă o mare vină. Dar acestea sunt niște povești vechi, domule Sigleifson. Eu vă mulțumesc în orice caz. Să mergem în casă. Desigur că v-ar face bine ceva răcoritor...

Steinbjörn abia îndrăznea să intre în casa seniorială. Era sigur că va comite acolo o greșeală după alta. Luke îi atrăsese câteodată atenția asupra atitudinii corecte de la masă și asupra unor reguli de politețe, și Daphne părea să le cunoască. Dar el însuși nu avea habar și se temea să nu se facă de râs în fața Gwyneirei. Dar aceasta îl însoți foarte natural printr-o ușă laterală, îi luă geaca și nu sună să vină slujnica, ci o întâlni în salon pe Kiri, bona. Mai nou, Gerald nu se supăra dacă tânăra femeie căra cu ea copiii în timp ce făcea curățenie

sau vedea de alte îndeletniciri gospodărești. I se făcuse clar că dacă o expulza pe Kiri la bucătărie, atunci și Paul urma să crească acolo.

Gwyneira o salută prietenos pe Kiri și luă unul din bebelușii din coș.

– Domnule Sigleifson, fiul meu Paul, făcu ea prezentările, dar ultimele cuvinte se pierdură în niște răcnete ale bebelușului de-ți spărgeau urechile.

Paul nu aprecia deloc să fie luat de lângă Marama, sora lui de lapte.

Între timp, Steinbjörn se gândi. Paul era încă un bebeluș. Trebuia să se fi născut pe când Luke era plecat.

– Renunț, suspină Gwyneira și puse copilul înapoi în coșuleț. Kiri, ai vrea să iei, te rog, copiii cu tine – și pe Fleur, trebuie să mănânce ceva, și ceea ce vrem să discutăm nu este pentru urechile ei. Și poate ne faci un ceai – sau cafea, domnule Sigleifson?

– Spuneți-mi Steinbjörn... zise băiatul timid. Sau David. Luke m-a numit David.

Gwyneira se uită la trăsăturile sale și la părul lui ciufulit. Apoi zâmbi.

– A fost totdeauna puțin invidios pe Michelangelo, observă ea. Veniți, așezați-vă. Ați avut un drum lung...

Spre mirarea lui Steinbjörn, discuția cu Gwyneira nici nu era așa de complicată. Mai întâi se temuse că nu știa nimic de moartea lui Lucas, dar George Greenwood dăduse deja primele informații. Gwyneira trecuse peste prima perioadă de doliu și se interesă acum doar plină de compasiune de timpul petrecut de Steinbjörn cu soțul ei, cum l-a cunoscut și cum au decurs ultimele luni de viață.

În cele din urmă, Steinbjörn descrise în ce împrejurări a avut loc moartea, nu fără a se învinui iar.

Dar Gwyneira vedea împrejurările într-un mod similar cu Greenwood și se exprimă și mai drastic.

– Doar nu sunteți de vină, că Lucas nu era în stare să facă un nod. Era un om bun, nu chiar că l-am apreciat. Și după cum se vede, era și un artist talentat. Dar cu totul inapt de viață. Pe de altă parte... cred

că și-a dorit totdeauna să fie și el o dată un erou. Și asta i-a reușit în cele din urmă, nu-i așa?

Steinbjörn încuviință din cap.

– Toți vorbesc cu mult respect despre el, doamnă Warden. Oamenii se gândesc să dea stâncii numele lui. Stâncii, de pe care... de pe care ne-am prăbușit.

Gwyneira era impresionată.

– Cred că niciodată nu și-a dorit mai mult, spuse ea încet.

Lui Steinbjörn îi era frică să nu izbucnească în lacrimi, fiindcă nu știa cum trebuie să fie consolată, conform etichetei, o lady. Dar ea își reveni și puse în continuare întrebări. Spre mirarea lui, se interesă în amănunt de Daphne, de care își amintea încă bine. După raportul lui Greenwood despre întâlnirea lui cu fata, Helen scrisese imediat la Westport, dar încă nu primise răspuns. Steinbjörn îi confirmă presupunerea că roșcovana Daphne de la Westport era identică cu fosta ei elevă și el povesti și de gemene. Gwyneira era total bulversată când auzi de Laurie și Mary.

– Deci Daphne a găsit fetele! Cum a reușit? Și sunt bine amândouă? Daphne are grijă de ele?

– Ei da, ea... Steinbjörn se înroși puțin. Ele... fac și ele ceva. Dansează. Uite ... uite, Luke le-a desenat. Băiatul își adusese desagii de lângă șa și căuta acum o mapă, pe care o frunzări apoi. Abia când scosese desenele, își dădu seama că nu prea erau destinate ochilor unei lady. Dar Gwyneira nici nu tresări când se uită la ele. Pentru a putea alimenta galeriile din Londra, cercetase între timp în amănunt camera de lucru a lui Lucas și nu mai era nici pe departe atât de nevinovată, ca acum câteva luni. Lucas desenase și în trecut nuduri – mai întâi băieți, a căror poziție se asemuia cu cea a lui „David", dar și bărbați tineri în poziții semnificative. Unele desene arătau că au fost adesea folosite. Lucas le tot scosese, le privise și...

Gwyneira observă că și nudurile gemenelor, dar mai ales un studiu a lui Daphne, purtau urmele unor amprente digitale. Lucas? Nu prea credea!

– Vă place Daphne? îl întrebă ea precaută pe tânărul ei vizitator.

Steinbjörn se roși și mai tare.

– Oh da, foarte! Am vrut să mă căsătoresc cu ea. Dar nu mă vrea.

Din vocea băiatului răsuna toată durerea unui iubit refuzat. Acest băiat nu a fost niciodată „iubitul" lui Lucas!

– Veți găsi o altă fată cu care să vă căsătoriți, spuse Gwyneira consolator. Vă... vă plac fetele, nu-i așa?

Steinbjörn se uita la ea cu o expresie de parcă ar fi fost cea mai prostească întrebare care putea fi pusă. Apoi îi vorbi deschis de planurile lui de viitor. Va merge la George Greenwood și va intra în firma lui.

– De fapt, aș fi vrut să construiesc case, spuse el cu tristețe. Voiam să devin arhitect. Luke spunea că sunt talentat. Dar pentru asta ar trebui să merg în Anglia, la școli, și nu îmi pot permite. Dar aici... încă ceva... Steinbjörn închise mapa cu schițe a lui Lucas și i-o dădu Gwyneirei. V-am adus desenele lui Luke. Toate desenele... domnul Greenwood spune că s-ar putea să fie valoroase. Nu vreau să mă îmbogățesc cu ele. Dacă aș putea să păstrez doar una. Cea a lui Daphne...

Gwyneira zâmbi.

– Sigur că puteți să le păstrați pe toate. Lucas ar fi dorit asta... Se gândi puțin și păru că a luat o decizie. Îmbrăcați-vă haina, David, mergem la Haldon. Mai există ceva ce ar fi vrut Lucas.

Directorul băncii din Haldon crezu că Gwyneira s-a zăpăcit. Găsi mii de motive să se opună dorinței ei, dar cedă în cele din urmă față de cererea ei imperativă. Fără voie transferă contul pe care intrau încasările din vânzările tablourilor lui Lucas pe numele lui Steinbjörn Sigleifson.

– O să vă pară rău, doamnă Warden! Se strânge o avere. Copiii dumneavoastră...

– Copiii mei au deja o avere. Sunt moștenitorii de la Kiward Station, iar fiica mea cel puțin nu este deloc interesată de artă. Nu avem nevoie de acești bani, dar acest băiat a fost elevul lui Lucas. Apropiat sufletește, ca să zic așa. Are nevoie de acești bani, știe să-i

aprecieze și vreau să-i aibă! Aici trebuie să semnați, David. Cu numele întreg, este important acest lucru.

Lui Steinbjörn i se opri respirația când văzu suma de pe cont. Dar Gwyneira aprobă prietenoasă din cap.

– Grăbiți-vă, trebuie să mă întorc la magazia mea de tuns, să măresc averea copiilor mei! Și cel mai bine este dacă la Londra vă ocupați personal de această galerie, ca să nu vă înșele când vindeți restul de tablouri. Acum sunteți administratorul moștenirii artistice a lui Lucas. Deci faceți ceva din ea!

Steinbjörn Sigleifson nu mai ezită, ci își scrise numele pe document.

„David" al lui Lucas își găsise mina de aur.

SOSIREA

Canterbury Plains – Otago
1870–1877

1

– Paul, Paul, unde te-ai ascuns iar?

Helen îl striga pe cel mai neascultător dintre elevii ei, deși știa foarte bine că băiatul nu o va auzi. Paul Warden sigur că nu se juca liniștit cu copiii maori în apropierea școlii improvizate. Dacă dispărea, de regulă se iveau greutăți. Sau se bătea undeva cu dușmanul său de moarte, Tonga – fiul căpeteniei tribului maori, trăind pe terenul de la Kiward Station, sau îi pândea pe Ruben și Fleurette, pentru a le juca o farsă. Iar ideile sale nu erau totdeauna amuzante. Ruben privise foarte dezamăgit când recent Paul îi turnase cerneală peste cea mai nouă carte. Era supărător nu numai fiindcă băiatul își dorise de mult acea culegere de legi și o primise abia acum, prin George Greenwood, din Anglia, dar și fiindcă era o carte foarte prețioasă. Desigur că Gwyneira le dăduse banii pe carte, dar era la fel de speriată de fapta fiului ei ca Helen.

– Nu mai este atât de mic! se enervă ea, în vreme ce Paul, la cei unsprezece ani ai săi, stătea impasibil lângă ea. Paul, ai știut cât a costat cartea! Și nu a fost din greșeală! Crezi că la Kiward Station banii cresc în copac?

– Nu, dar pe oi! răspunse Paul, nu tocmai greșit. Și putem să ne permitem în fiecare săptămână o aiureală din aceasta dacă avem chef!

Și se uită cu răutate la Ruben. Băiatul știa exact care era situația economică la Canterbury Plains. Howard O'Keefe câștiga mult mai bine, de când era protejat de Greenwood Enterprises, dar era departe de titlul de onoare, purtat de Gerald, de baron al oilor. Turmele și bunăstarea de la Kiward Station au crescut în continuare în ultimii zece ani și într-adevăr că nu exista aproape nici o dorință a lui Paul care să nu fie împlinită. El se interesă mai puțin de cărți. Își dorea mai degrabă cel mai rapid ponei, se bucura de arme de jucărie și pistoale – și ar fi avut deja și o armă cu aer comprimat proprie, dacă George Greenwood nu ar fi tot „uitat" să o pună pe lista comenzilor făcute în Anglia. Helen privea îngrijorată dezvoltarea lui Paul. După părerea ei, băiatului i se puneau prea puține stavile. Atât Gwyneira, cât și Gerald îi făceau cadouri costisitoare, dar în rest abia dacă se ocupau de el. Paul scăpase în mare parte și de sub influența mamei sale adoptive, Kiri. De mult își însușise punctul de vedere al bunicului său adorat, după care rasa albă îi era superioară rasei maori. Asta era și tot timpul motivul certurilor nesfârșite cu Tonga. Fiul căpeteniei era tot atât de sigur de sine ca și moștenitorul baronului oilor, și băieții se certau cu îndârjire, disputând cui îi aparținea pământul pe care trăiau atât oamenii lui Tonga, cât și Wardenii. Și acest lucru o neliniștea pe Helen. Tonga va fi cândva succesorul tatălui său, așa cum Paul îl va moșteni pe Gerald. Dacă și atunci cei doi bărbați vor fi inamici, situația va deveni complicată. Și fiecare nas spart cu care unul din băieți se întorcea acasă adâncea prăpastia dintre cei doi.

Bine că exista Marama. Asta o mai liniștea puțin pe Helen, fiindcă fiica lui Kiri, „sora de lapte" a lui Paul, avea un fel de al șaselea simț pentru certurile băieților și obișnuia să apară pe orice câmp de luptă, pentru a-i împăca. Dacă tocmai se juca de-a săritul cu câteva prietene, însemna că Paul și Tonga nu se luptau undeva. Marama zâmbi complice către Helen. Era un copil adorabil, cel puțin după criteriile lui Helen. Fața ei era mai îngustă decât cea a majorității fetelor maori, iar tenul ei catifelat era de culoarea ciocolatei. Încă nu avea tatuaje, probabil că nici nu va fi împodobită după obiceiul tradițional. Maori renunțau din ce în ce mai mult la acest obicei și

nici nu prea mai purtau îmbrăcămintea tradițională. Se străduiau în mod evident să se adapteze la *pakeha*, ceea ce, după părerea lui Helen, era pe de o parte îmbucurător, dar o umplea câteodată de o incertă părere de rău.

– Unde este Paul, Marama? i se adresă Helen direct fetei.

De obicei, Paul și Marama veneau împreună de la Kiward Station la ore. Dacă Paul s-ar fi supărat pe ceva și ar fi plecat mai devreme acasă, ea ar fi știut.

– A plecat călare, domnișoară Helen. Este pe cale să dezlege o enigmă, îi dezvălui lui Marama cu vocea ei cristalină.

Micuța era o bună cântăreață, un talent apreciat la poporul ei.

Helen suspină. Tocmai citise câteva cărți în care era vorba de pirați și de căutarea de comori, de țări și grădini misterioase, și acum toate fetele căutau grădini de trandafiri vrăjite, pe când băieții desenau cu entuziasm hărți ale unor comori. Ruben și Fleur făcuseră același lucru la această vârstă, dar în cazul lui Paul trebuia să te temi că enigmele sale nu erau atât de nevinovate. De curând o speriase pe Fleurette furând-o pe iubita ei iapă Minette, o fiică a iepei pony Minty cu armăsarul de montă Madoc, și o ascunsese în grădina de trandafiri de la Kiward Station. De la moartea lui Lucas, grădina nu prea mai era întreținută și desigur că nimeni nu se gândise să caute calul acolo – mai ales că Minette fusese furată din curtea familiei O'Keefe, și nu din propriul ei grajd. Helen simțea deja că moare de sute de ori la gândul că Gerald îl va învinui pe soțul ei de pierderea valorosului animal. În cele din urmă, Minette atrăsese ea însăși atenția asupra ei, nechezând și alergând prin grădină. Dar asta se întâmplă doar după ce se săturase mâncând iarba care năpădise grădina – după ore întregi, în care disperata Fleurette crezuse că iapa ei rătăcește undeva prin munți sau chiar a fost furată de hoții de cai.

Apropo de hoții de cai... era un subiect care îi neliniștea de câțiva ani pe fermierii din Canterbury Plains. Dacă cu o decadă în urmă locuitorii din Noua Zeelandă se mândreau că nu descind, ca australienii din niște ocnași, ci alcătuiesc o comunitate de coloniști onești, apăruseră și aici elemente criminale. De fapt nu era de mirare –

numărul mare de animale de la ferme ca Kiward Station și averea crescândă a proprietarilor lor trezea dorințe. Cu atât mai mult, cu cât atingerea bunăstării nu mai era așa de simplă pentru coloniștii nou-veniți. Primele familii se instalaseră, pământul nu mai putea fi obținut pe gratis sau aproape pe gratis, vânătoarea de balene și cea de foci nu mai renta din cauza reducerii drastice a numărului animalelor. E drept că tot se mai întâmpla să se găsească zăcăminte spectaculoase de aur. Era posibil în continuare să-ți faci norocul din nimic – dar nu neapărat în Canterbury Plains, așa că tocmai poalele Alpilor și turmele marilor baroni ale animalelor deveniseră în ultimul timp teren de operațiuni și victime ale hoților de animale. Și toate acestea au început cu un bărbat, care era un vechi cunoscut a lui Helen și a Wardenilor: James McKenzie.

La început, Helen nu voia să creadă când Howard veni acasă de la crâșmă blestemând și pronunțând numele fostului șef peste ciobani al lui Gerald.

– Naiba știe de ce l-a pus Warden pe individ pe liber, dar acum primim cu toții nota de plată. Muncitorii vorbesc despre el de parcă ar fi un erou. Fură numai cele mai bune animale, spun ei, și numai de la cei bogați. Nu pune mâna pe animalele micilor fermieri. Ce tâmpenie! Cum ar putea să facă diferența? Dar se bucură tare mult. Nu m-ar mira dacă în jurul individului s-ar strânge în curând o bandă.

„Ca Robin Hood" era primul gând a lui Helen; dar apoi se certă pentru această deviere romantică. Și transfigurarea de către oamenii simpli a hoțului de animale aparținea, după părerea ei, de domeniul fanteziei.

– Cum să facă un singur om toate astea? remarcă ea față de Gwyn. Să adune oile, să le selecteze, să le tundă, să le mâne peste munți... Pentru asta îi trebuie o întreagă trupă.

– Sau un câine ca Cleo... răspunse Gwyn jenată și se gândi la cățelandrul, pe care i-l făcuse cadou lui James la despărțire.

McKenzie era un talentat dresor de câini. Cu siguranță că Vineri nu era cu nimic mai prejos decât mama ei – ba se poate să o fi întrecut. Cleo devenise între timp foarte bătrână și aproape surdă.

E drept că tot mai era lipită de Gwyn, ca o umbră a ei, dar nu mai putea fi folosită la muncă.

Nu mai dură mult până ce imnurile de laudă la adresa lui James McKenzie incluseră și un câine ciobănesc genial. Pentru Gwyn nu mai exista nici un dubiu când se auzi pentru prima data numele lui Vineri.

Noroc că Gerald nu făcu nici o remarcă despre calitățile de oier ale lui James și nici despre dispariția cățelandrului, pe care trebuia s-o fi observat. E drept că în acel an nefericit Gerald și Gwyneira erau preocupați de alte gânduri. Probabil că baronul oilor uitase de cățeluș. În orice caz, acum pierdea an de an mai multe animale prin activitatea lui McKenzie – la fel ca Howard, familia Beasley și toți ceilalți crescători mai mari de oi. Helen ar fi vrut să știe ce gândea Gwyneira despre acest lucru, dar prietena nu-l amintea cu nici un cuvânt pe McKenzie dacă putea cumva evita asta.

Helen se săturase să-l caute fără nici o noimă pe Paul. Va începe orele, indiferent dacă va fi de față sau nu. Oricum, probabilitatea ca el să apară pe parcurs era mare. Paul o respecta pe Helen, poate era singurul om pe care îl asculta și câteodată ea credea că la baza atacurilor sale permanente asupra lui Ruben, Fleurette și Tonga se afla gelozia. Fiul isteț al căpeteniei era unul din elevii ei preferați, iar Ruben și Fleurette aveau oricum o situație privilegiată. Paul în schimb nu era prost, dar nu atrăgea atenția prin rezultate școlare deosebite. Îi plăcea mai degrabă și facă pe măscăriciul clasei – și prin asta își îngreuna atât lui, cât și lui Helen viața.

Dar astăzi nu prea mai exista șansa ca Paul să ajungă la ore. Băiatul era plecat mult prea departe; în momentul în care Ruben se adresase conspirativ surorii sale, Fleur, el se lipise de urmele celor doi mai mari. Tainele erau aproape totdeauna legate de ceva interzis, asta o știa, iar pentru Paul nu exista nimic mai frumos decât să o surprindă pe Fleur făcând ceva interzis. Atunci nu avea nici o reținere, să divulge lucrul respectiv, chiar dacă se întâmpla rar ca rezultatele să fie satisfăcătoare. Mai ales Kiri nu pedepsea de fapt niciodată copiii, iar

mama lui Paul era și ea destul de răbdătoare când o prindea pe Fleurette că a mințit sau dacă în timpul jocurilor lor sălbatice se spărgea o vază sau un pahar. Lui Paul i se întâmplau rar asemenea necazuri. Era iscusit din fire; iar apoi el crescuse practic la maori. Învățase mersul mlădios al vânătorului, capacitatea de a se strecura aproape neauzit până la pradă – le învățase tot atât de bine ca rivalul său Tonga. Bărbații maori nu făcuseră nici o diferență între micul *pakeha* și proprii lor copii. Dacă erau copii acolo, cineva se ocupa de ei și era sarcina vânătorilor să-i învețe pe băieți arta lor, tot așa cum femeile le educau pe fete. Paul era totdeauna unul din cei mai înzestrați elevi ai lor, iar acum îl ajutau aceste calități să-i urmărească pe Fleurette și Ruben pe neobservate. Păcat că era vorba de o taină a tânărului O'Keefe, și nu de o greșeală a surorii sale. Cu siguranță că pedeapsa dată de Helen nu va fi atât de aspră ca să suporte predica ei despre turnătorie. Ar fi avut mai mult succes dacă l-ar fi turnat pe băiat tatălui său, dar Paul nu îndrăznea să se apropie de Howard O'Keefe. Știa că soțul lui Helen și bunicul lui nu se aveau bine, iar Paul nu ar fi lucrat în favoarea inamicilor lui Gerald, era o chestiune de onoare! Paul spera doar că bunicul lui va aprecia acest lucru. Încerca tot timpul să se impună în fața lui Gerald, dar de cele mai multe ori bătrânul Warden nici nu-l luă în seamă. Paul nu se supăra pe el pentru atâta lucru, Bunicul lui avea lucruri mai importante de făcut, decât să se joace cu băieți mici. La Kiward Station Gerald Warden era ceva aproape similar cu Dumnezeu. Dar lui Paul îi va reuși cândva un lucru extraordinar, și atunci Gerald va trebui să ia notă de el! Băiatul nu-și dorea altceva decât să fie lăudat de el.

Dar acum ce aveau oare de ascuns Ruben și Fleurette? Paul devenise suspicios, când Ruben nu venise cu calul lui propriu, ci se urcase în fața lui Fleurette pe Minette. Minette nu avea pusă șaua, astfel că amândoi călăreții încăpeau pe spatele ei. Ruben stătea în față și ținea hățurile; Fleurette se plasase în spatele lui și își lipi partea de sus a corpului de el, avea obrazul lipit de spatele lui și își ținea ochii închiși. Părul ei cârlionțat, arămiu cădea pe umeri – Paul își aminti că unul din păstori spusese că îți vine s-o mănânci de frumoasă ce e.

Asta însemna că individul ar fi vrut s-o facă cu ea. Paul avea deocamdată doar niște idei vagi despre ce ar fi vorba. Dar un lucru era sigur: Fleurette era ultima persoană la care s-ar fi gândit el pentru așa ceva. Cuvântul „frumusețe", legat de sora lui, era pentru Paul de neînchipuit. Oare de ce se băga așa de tare în Ruben? Îi era frică să nu cadă? De fapt era improbabil. Fleurette era o călăreață foarte sigură.

Nu avea ce face. Trebuia să se apropie mai mult pentru a auzi ce șușotesc cei doi. Ce păcat că poneiul lui, Minty, făcea pași atât de repezi și de scurți! Era aproape imposibil s-o determini să meargă la pas cu Minette și astfel să iasă mai puțin în evidență. Dar după cum se vedea, Fleurette și Ruben nu aveau nici o bănuială. Ar fi trebuit să audă sunetele copitelor, dar nu erau atenți la așa ceva. Doar Gracie, cățeaua ciobănească a lui Fleur, care o urma pe stăpâna ei la fel se natural cum o făcea Cleo cu mama ei, arunca priviri suspicioase către tufăriș. Dar Gracie nu va lătra, fiindcă îl cunoștea pe Paul.

– Crezi că găsim afurisitele alea de oi? tocmai întreba Ruben.

Vocea îi era nervoasă, aproape fricoasă.

Feurette ridică fără nici o tragere de inimă fața de pe spatele lui.

– Da, sigur, murmură ea. Nu-ți fă griji. Gracie le strânge cât ai bate din palme. Am... avea chiar timp pentru o pauză.

Paul observă cu stupoare cum mâinile ei se jucară cu cămașa lui Ruben și cum mâinile ei se strecurară printre nasturi pe pielea goală a pieptului.

Se păru că băiatului nu-i displace. Chiar întinse mâna în spate și o mângâie pe fată pe gât.

– Oh, nu știu... oile... tata mă omoară, dacă nu le aduc înapoi.

Deci despre asta era vorba. Iar îi fugiseră lui Ruben oile. Paul putea să-și închipuie despre care era vorba. Văzuse deja ieri, în drum spre școală, cât de diletant fusese peticit gardul de la ocolul tinerilor berbeci.

– Măcar acum ai pus la punct gardul? întrebă Fleur.

Cei doi călăreți ajunseseră la un pârâu și trecură de un loc al malului deosebit de agreabil, cu iarba mare, care era ocrotit de stânci și de palmieri Nicau. Mâna mică, bronzată, a lui Fleurette se

desprinse de pieptul lui Ruben și prinse iscusit hățurile. O opri pe Minette, alunecă de pe spatele ei și se aruncă în iarbă, unde se întinse provocator. Ruben legă calul de un copac și se întinse lângă ea.

– Prinde-o ca lumea, altfel pleacă imediat... porunci Fleur.

Închisese pe jumătate ochii, dar tot observase nodul prost făcut de Ruben. Fata îl iubea pe prietenul ei, dar era disperată de mâinile lui neîndemânatice cum simțise și Gwyneira față de bărbatul pe care Fleur îl considera tatăl ei. E drept, Ruben nu avea înclinații artistice, ci își dorea să meargă la Dunedin, pentru a studia acolo dreptul la universitatea care tocmai se fondase. Helen va sprijini aceasta – din motive de siguranță, nu-i spusese lui Howard încă nimic.

Băiatul se ridică fără tragere de inimă și se ocupă de cal. Nu se supără pentru felul decis de a vorbi a lui Fleur. Doar își cunoștea și el slăbiciunile – și admira fără rezerve iscusința lui Fleurette.

– Repar gardul mâine, murmură el, ceea ce îl făcu pe Paul, care găsise o ascunzătoare în dosul unei stânci, să dea din cap fără să înțeleagă. Dacă Ruben închidea berbecuții iar în ocolul cu gardul stricat, până mâine vor fugi iar.

Fleurette spuse cam același lucru.

– Pot să te ajut, zise ea, apoi cei doi tăcură vreme îndelungată.

Paul era supărat că nu putea vedea nimic și se furișă în cele din urmă pe după pietre, de unde avea o privire mai bună. Ceea ce văzu îi opri respirația. Sărutările și mângâierile, pe care le schimbau Ruben și Fleur pe culcușul lor de sub copaci erau destul de aproape de ceea ce Paul înțelegea prin „a o face unul cu altul"! Fleur stătea culcată în iarbă, părul ei era împrăștiat ca o țesătură fină, strălucitoare, iar pe fața ei era o expresie de detașare totală. Ruben îi descheiase bluza și îi mângâia și săruta sânii, pe care Paul îi privi de asemenea cu interes. Nu își văzuse sora în pielea goală de cel puțin cinci ani. Și Ruben arăta fericit; își lăsă timp și nu își mișcă corpul febril încoace și încolo, așa cum o făcuse bărbatul unei perechi maori, pe care Paul îl văzuse o dată de departe. Și nici nu era culcat de tot peste ea, ci pe jumătate lângă Fleur – deci nu „o făceau" deocamdată cu adevărat. Dar Paul era sigur că Gerald se va interesa foarte mult pentru acest caz.

Fleurette îl cuprinse pe Ruben cu brațele și îi mângâie spatele. În cele din urmă, mâinile ei se strecurară în pantalonii lui și îl mângâiară acolo. Ruben gemu de plăcere și se culcă de tot peste ea.

Deci totuși...

– Nu, oprește-te, dragule... Fleurette îl îndepărtă pe Ruben. Nu păru să-i fie frică, dar era hotărâtă. Trebuie să păstrăm ceva și pentru noaptea nunții...

Avea acum ochii deschiși și îi zâmbea lui Ruben. Tânărul îi răspunse la zâmbet. Ruben era un băiat arătos, care moștenise de la tatăl lui trăsăturile puțin dure, foarte bărbătești și părul închis, buclat. În rest semăna mai mult cu Helen. Fața era mai îngustă, decât cea a lui Howard, ochii cenușii și visători. Și era și mai înalt; mai degrabă lungan decât masiv și mușchiulos. În privirile lui blânde se citea dorința, dar era mai degrabă bucuria așteptării decât plăcere pur și simplu. Fleurette suspină fericită. Se simțea iubită.

– Dacă va exista o noapte a nunții... spuse în cele din urmă Ruben îngrijorat. Îmi pot închipui că bunicul tău și tatăl meu nu ar fi prea fericiți de așa ceva.

Fleurette ridică din umeri.

– Dar mamele noastre nu vor avea nimic împotrivă spuse ea plină de optimism. Cei doi vor trebui să cedeze. Ce au oare unul împotriva celuilalt? Așa o dușmănie timp de ani de zile este ceva bolnăvicios!

Ruben încuviință din cap. Avea o fire echilibrată, pe când Fleurette se înfuria repede. Privit astfel, ea ar fi putut ține o dușmănie timp de ani de zile. Ruben își putea închipui o Fleurette cu sabia de foc. Zâmbi, dar deveni iar serios.

– Cunosc povestea! îi spuse el prietenei sale. Unchiul George a aflat-o de la un bancher guraliv din Haldon și i-a povestit mamei mele. Vrei s-o afli? Ruben se juca cu o șuviță roșcovană de păr.

Paul își ascuți urechile. Devenea din ce în ce mai interesant! După cum se părea, va afla nu numai secretele lui Fleur și Ruben, ci și detalii din istoria familie.

– Glumești? întrebă Fleur. Ard de nerăbdare! De ce nu mi-ai povestit până acum?

Ruben ridică din umeri.

– S-ar putea să fi avut totdeauna altceva de făcut? întrebă el șmecherește și o sărută.

Paul oftă. Doar să nu mai întârzie! În curând va trebui să o pornească la drum dacă voia să fie cât de cât punctual acasă. Kiri și mama lui vor pune întrebări dacă Marama va ajunge singură acasă – și atunci precis că o să afle că a chiulit de la școală!

Dar și Fleur era mai curioasă să afle povestea decât să se giugiulească. Îl îndepărtă pe Ruben cu precauție și se așeză. Se sprijini de el și, în timp ce el povestea, ea folosi timpul să-și încheie bluza. Probabil că și-a adus și ea aminte că trebuie căutate oile.

– Deci tatăl meu și bunicul tău au fost aici deja în anii 1840, când abia existau coloniști, ci numai vânători de balene și de foci. Dar pe atunci se câștigau mulți bani cu așa ceva și amândoi jucau foarte bine pocher și Black-Jack. În orice caz, strânseseră o avere la teșcherea, când au venit la Canterbury Plains. Tatăl meu era numai în trecere, voia să ajungă la Otago, fiindcă se zvonea că acolo s-a găsit aur. Dar Warden se gândea la o fermă de oi – și încercă să-l convingă pe tatăl meu să-și investească banii în animale. Și în pământuri. Gerald avea imediat relații bune cu maori. Începea imediat să joace zaruri. Iar Kai Tahu nu aveau nimic împotrivă. Tribul vânduse deja o dată pământ și se înțelegea bine cu cumpărătorii.

– Da, și? întrebă Fleur. Au cumpărat deci pământ...

– Nu așa de repede. În timp ce se făceau negocierile, iar Howard nu se putea hotărî, locuiau la acești coloniști – se numeau Butler. Iar Leonard Butler avea o fiică. Barbara.

– Dar aceea era bunica mea! Interesul lui Fleur era trezit.

– Exact. Doar că ea ar fi trebuit să devină mama mea, declară Ruben. Tatăl meu s-a îndrăgostit de Barbara și ea de el. Dar tatăl ei nu era atât de entuziasmat de el, Howard cel puțin era de părere că îi trebuie mai mulți bani pentru ca să-l impresioneze...

– Deci a plecat la Otago și a găsit aur – și între timp Babara s-a căsătorit cu Gerald? Oh, cât de trist, Ruben!

Fleur suspină cu gândul la această poveste romantică.

– Nu chiar. Ruben scutură din cap. Howard voia să facă banii pe loc și acolo. Au jucat cărți...

– Și a pierdut? Gerald a câștigat toți banii?

– Fleurette, lasă-mă să povestesc! spuse Ruben sever și așteptă până când Fleurette se scuză, înclinând din cap.

Ardea de nerăbdare să audă toată povestea.

– Howard se declarase de acord să devină părtaș la crescătoria de oi a lui Gerald – găsiseră și un nume pentru fermă. Kiward Station, după Warden și O'Keefe. Dar apoi a pierdut nu numai banii proprii, dar și ceea ce îi dăduse Gerald pentru a plăti pământul tribului maori!

– Oh, nu! strigă Fleurette, care înțelese de ce era Gerald furios. Bunicul meu voia desigur să-l omoare!

– În orice caz, au fost niște scene foarte urâte, declară Ruben. În cele din urmă, domnul Butler i-a împrumutat lui Gerald ceva bani – și pentru nu se face de rușine față de maori, cărora li se promisese cumpărarea unor pământuri. Gerald a cumpărată o parte din pământuri, care formează astăzi Kiward Station, și Howard nu voia să renunțe la pretenții. Tot mai spera să o ia de nevastă pe Barbara. În orice caz, și-a băgat și ultimul bănuț în cumpărarea unui teren pietros cu câteva oi pe jumătate moarte de foame. Ferma noastră minunată. Iar Barbara fusese de mult promisă lui Gerald. Banii erau dota ei. Și mai târziu a moștenit și pământul bătrânului Butler. Nu este de mirare că Gerald a urcat ca o cometă, devenind baron al oilor.

– Și Howard îl urăște! remarcă Fleur. Oh, ce poveste îngrozitoare. Și săraca Barbara! Oare l-a iubit pe Gerald?

Ruben ridică din umeri.

– Despre asta unchiul George nu a spus nimic. Dar dacă voia de fapt să se căsătorească cu tatăl meu... nu putea să fie cine știe ce mare dragoste față de Gerald.

– Lucru pentru care Gerald era supărat pe Howard. Sau s-a supărat oare fiindcă a trebuit să se căsătorească cu Barbara? Nu, ar fi prea îngrozitor!

Fleur într-adevăr pălise. Asemenea istorii bune o afectau totdeauna.

– Acestea sunt secretele de la fermele Kiward și O'Keefe, își încheie Ruben povestea. Și cu o asemenea moștenire o să ne prezentăm în fața tatălui meu și a bunicului tău și o să declarăm că vrem să ne căsătorim. Cele mai bune condiții prealabile, nu crezi?

Râse amar.

Condiții prealabile și mai proaste dacă Gerald va afla de pe acum ceva, se gândi Paul răutăcios. A meritat această excursie la poalele Alpilor! Dar acum trebuia să dispară. Fără a face nici un zgomot, se strecură înapoi la calul său.

2

Paul ajunse la ferma O'Keefe aproape de sfârșitul orelor, dar sigur că nu îndrăzni să se arate în fața lui Helen, ci îi aștepta după prima cotitură de drum pe ceilalți copii de la Kiward Station. Marama îi zâmbi bucuroasă și se cățără, fără să mai întrebe, în spatele lui pe ponei.

Tonga îi observa cu o mină crispată. Și faptul că Paul avea un cal, pe când el trebuia să parcurgă drumul lung până la școală pe jos sau că în timpul școlii trebuia să locuiască la un alt trib era sare pe rănile sale. De regulă prefera prima soluție, căci lui Tonga îi plăcea să fie în miezul problemelor și nu voia cu nici un chip să-și piardă dușmanul din ochi. Iar prietenia Maramei față de Paul era un ghimpe deosebit în ochii lui. Percepea atașamentul ei față de băiat ca pe o trădare – un punct de vedere care nu era împărtășit de adulții din tribul lui. Pentru maori, Paul era fratele de lapte al Maramei și era normal ca ea să-l iubească. Nu îi priveau pe *pakeha* ca dușmani, iar pe copiii lor cu atât mai puțin. Dar Tonga vedea lucrurile diferit. În ultimul timp își dorea multe lucruri pe care le aveau Paul și ceilalți albi. I-ar fi plăcut să aibă cai, cărți, jucării colorate și ar fi vrut să locuiască într-o casă cum era Kiward Station. Familia și tribul lui – inclusiv Marama – nu înțelegeau acest lucru, dar Tonga se simțea înșelat.

– Îi spun lui miss Helen, că ai tras chiulul! strigă el în urma dușmanului său de moarte, pe când Paul pleca la trap.

Dar băiatul râse doar. Tonga scrâșni din dinți. Probabil că nu îl va turna. Nu se cădea ca fiul unei căpetenii să se înjosească, devenind trădător. Pedeapsa relativ ușoară pe care ar fi primit-o Paul nu merita prețul.

– Unde ai fost? întrebă Marama cu tonul ei cântat, când cei doi călăreți se aflau la o distanță suficientă față de Tonga. Miss Helen te-a căutat.

– Am descoperit secrete! declară Paul cu importanță. Nici nu crezi, ce am aflat!

– Ai găsit o comoară? întrebă Marama cu blândețe.

Nu suna de parcă problema ar fi interesat-o în mod deosebit. Ca cei mai mulți maori, nu o preocupau lucrurile care pentru *pakeha* erau importante. Dacă i s-ar fi întins Maramei un lingou de aur și o piatră de jad, probabil că ar fi ales jadul.

– Nu, doar îți spuneam că este vorba de un secret! Despre Ruben și Fleur. Fac treaba aia împreună!

Paul aștepta aprobarea din partea Maramei. Dar nu prea avu succes.

– Oh, doar știu că se iubesc! Asta o știe toată lumea! pretinse Marama liniștită.

Probabil că pentru ea era un lucru de la sine înțeles că cei doi lăsau să urmeze sentimentelor faptele. La triburi, morala sexuală era foarte laxă. Cât timp o pereche se iubea fără să o facă în văzul lumii, nu-i dădea nimeni importanță. Dacă cei doi își făceau un culcuș comun în casa comunală, se considera că erau căsătoriți. Lucrul se desfășura complet lipsit de spectaculozitate, și de cele mai multe ori fără tratative prealabile între părinți. Chiar și sărbătorile mari pentru celebrarea unei nunți erau rare.

– Dar nu pot să se căsătorească! o trânti Paul. Fiindcă există o veche dușmănie între bunicul meu și tatăl lui Ruben.

Marama râse.

– Dar nu se căsătoresc domnul Gerald și cu domnul Howard, ci Ruben și Fleur!

Paul pufni.

– Tu nu înțelegi așa ceva! Aici este vorba de onoarea familiei! Fleur îi trădează pe strămoșii ei...

Marama încreți fruntea.

– Ce au de-a face strămoșii cu acest lucru? Strămoșii veghează asupra noastră, ne vor binele. Nu pot fi trădați. Așa cred. Cel puțin eu nu am auzit niciodată despre așa ceva. Apoi încă nu este vorba de nuță.

– Dar în curând! declară Paul cu răutate. De îndată ce i-am spus bunicului despre Fleur și Ruben, va fi foarte repede vorba despre tot! Poți să mă crezi!

Mamara suspină. Spera să nu fie atunci în casa cea mare, fiindcă totdeauna îi era frică atunci când domnul Gerald se înfuria. Pe miss Gwyn o plăcea și de fapt și pe Fleur. Nu înțelegea ce avea Paul împotriva lor. Dar domnul Gerald... Marama hotărî să se ducă imediat în cătun, să ajute la gătit, în loc să meargă la Kiward Station, s-o ajute pe mama ei. Poate putea să-l liniștească cel puțin pe Tonga. Acesta o privise adineauri atât de furios când ea urcase pe calul lui Paul. Iar Marama nu putea suferi să fie cineva supărat pe ea.

Gwyneira îl aștepta pe fiul ei în camera de primire, pe care o transformase între timp într-un fel de birou. Oricum nu lăsa nimeni cartea de vizită aici, pentru a aștepta din partea familiei invitația la ceai. Deci putea folosi camera și în alt scop. Nu-i mai era frică de reacția socrului ei. Între timp, Gerald îi lăsa mână liberă la aproape toate deciziile referitoare la casă și avea rar obiecții când ea se implica în chestiuni referitoare la fermă. Acum, cei doi colaborau și în acest domeniu. Atât Gerald, cât și Gwyneira erau fermieri și crescători de animale înnăscuți, și după ce Gerald achiziționase cu câțiva ani în urmă și vite, se cristalizară tot mai mult domeniile de activitate: Gerald se ocupa de vite, Gwyneira de oi și de cai. Cel din urmă era domeniul mai greu, dar nu se vorbea de faptul că Gerald era adesea

prea beat ca să poată lua repede hotărâri complexe. În schimb, muncitorii i se adresau direct lui Gwyn, dacă nu li se părea indicat să discute cu stăpânul fermei și primeau de la ea indicații clare. În fond, Gwyneira își avea astfel liniștea și era pace și cu Gerald. Mai ales de când cunoștea povestea lui și a lui Howard, Gwyneira nu îl mai putea urî atât de tare ca în primi ani după nașterea lui Paul. Îi era de mult clar că nu a iubit-o niciodată pe Barbara Butler. Pretențiile ei, ideile ei despre un trai într-o casă seniorială și educarea fiului pentru a deveni un gentleman l-au fascinat probabil, dar în cele din urmă l-au și descurajat. Gerald nu avea natura unui gentleman de la țară, era un jucător, un bătăuș și un cavaler al norocului – și desigur și un fermier și om de afaceri capabil. Nu a fost și nici nu voia să fie niciodată „gentlemanul" sensibil, cu care Barbara să ducă o căsătorie de conveniență, după ce trebuise să renunțe la adevărata ei dragoste. Întâlnirea cu Gwyneira trebuie să-i fi arătat ce fel de femeie își dorea cu adevărat – și desigur că l-a mâniat la culme, că Lucas nu știa ce să facă cu ea. Între timp, Gwyneira era sigură că Gerald trebuia să fi simțit ceva asemănător iubirii față de ea atunci când a adus-o la Kiward Station și că în acea noapte îngrozitoare de decembrie se descărcase nu numai supărarea lui din cauza incapacității lui Lucas, dar și obsesia care-l chinuia de ani de zile, că pentru femeia pe care o dorea el nu era decât un „tată".

Între timp Gwyneira era sigură că lui Gerald îi părea rău de felul în care procedase, chiar dacă nu se scuzase niciodată. Băutul acesta excesiv, reținerea și indulgența față de ea – și față de Paul – erau dovada.

Ridică capul din hârtiile referitoare la creșterea oilor, uitându-se la fiul ei, care intră în fugă.

– Alo, Paul! De ce atât de grăbit? întrebă ea zâmbind.

Ca întotdeauna, îi era greu să se bucure de întoarcerea acasă a lui Paul. Tratatul de pace cu Gerald era un lucru, problema cu Paul era altceva. Nu reușea să-l iubească pe băiat. Nu așa cum o iubea pe Fleur, atât de natural și necondiționat. Când voia să simtă ceva față de Paul, trebuia să apeleze întotdeauna la rațiune: arăta bine cu părul

lui zburlit, de culoare roșu-închis spre șaten – de la Gwyneira avea doar culoarea, nu și structura părului. În loc de buclișoare, avea un păr bogat, ca și Gerald. Fața lui amintea de Lucas, dar avea trăsături mai hotărâte, mai puțin moi, iar ochii căprui priveau limpede și adesea dur, nu blând și visător, ca cei ai fratelui său vitreg. Era deștept, dar talentele lui Paul erau mai degrabă în domeniul matematicii decât al artei. Va fi cândva cu siguranță un bun comerciant. Și era iscusit. Gerald nu ar fi putut să-și dorească un moștenitor mai bun pentru fermă. Ce-i drept, Gwyneirei i se părea câteodată că are prea puțină înțelegere pentru animalele și mai ales pentru oamenii de la Kiward Station – dar apoi se certă pentru aceste gânduri. Voia să vadă binele la Paul, voia să-l iubească, dar când îl privea, nu simțea mai mult pentru el decât pentru Tonga: un băiat drăguț, deștept și care, mai târziu, va face cu siguranță față sarcinilor. Dar nu era acea dragoste adâncă de-ți rupea inima pe care o simțea față de Fleur.

Spera doar că Paul nu observa această lipsă și își dădea totdeauna silința să fie deosebit de prietenoasă și răbdătoare. Și acum era gata să-l ierte că trecuse pe lângă ea fără să o salute.

– S-a întâmplat ceva, Paul? întrebă ea îngrijorată. Ai avut neplăceri la școală?

Gwyn știa că lui Helen nu-i era totdeauna ușor cu Paul și cunoștea și veșnica rivalitate cu Ruben și Tonga.

– Nu, nimic. Trebuie să vorbesc cu bunicul, mamă. Unde poate fi?

Paul nu-și pierdea vremea cu amabilități.

Gwyn se uită la marea pendulă, care stăpânea un perete al biroului. Mai era o oră până la cină. Gerald începuse deja cu aperitivul.

– Acolo unde este de obicei la ora asta, spuse ea. În salon. Și știi și tu că este mai bine să nu-l deranjezi la ora asta. Mai ales fiindcă ești nespălat și nepieptănat. Dacă vrei să asculți sfatul meu: Mergi mai întâi în camera ta și schimbă-te, înainte de a apărea în fața lui.

Ce-i drept, Gerald însuși nu mai lua foarte în serios schimbarea hainelor înainte de cină, iar Gwyneira se schimba doar dacă venea din grajd. Rochia de după-amiază cu care era îmbrăcată va fi bună și

pentru cină. Dar în cazul copiilor, Gerald putea fi foarte sever – mai bine zis, la această oră a zilei căuta doar un motiv să se certe cu cineva. Ora dinaintea cinei era garantat cea mai primejdioasă. Când se servea deja, nivelul de alcool a lui Gerald ajungea atât de ridicat, încât nu mai era în stare să se certe prea abitir.

Paul trecu în revistă posibilitățile. Dacă se ducea acum imediat cu noutățile la Gerald, acesta va exploda – dar în absența „victimei" nu avea efect prea puternic. Ar fi mult mai bine să o toarne pe Fleur când era și ea de față; atunci era și șansa mai mare ca el, Paul, să urmărească fiecare nuanță a certurilor care urmau. Mai apoi mama lui avea dreptate: dacă Gerald era într-adevăr prost dispus, poate nici nu-l lăsa să spună noutatea, ci își descărca furia imediat pe el.

De aceea, băiatul se decise să meargă mai întâi în cameră. Va apărea îmbrăcat ca lumea la masă, pe când Fleur va veni garantat cu întârziere – și va mai fi și în costum de călărie. Apoi el o va lăsa să bâlbâie mai întâi niște scuze, apoi va veni cu bomba. Mulțumit de sine, Paul urcă scările. Locuia în fosta cameră a tatălui său, în care nu mai erau ustensilele de desen și cărțile, ci jucării și ustensile de pescuit. Băiatul se schimbă. Era plin de bucuria așteptării.

Fleurette nu promisese prea mult. Gracie, cățeaua ei, adună foarte repede oile răspândite, după ce Ruben și fata le descoperiseră. Nici găsitul lor nu fusese o problemă. Tinerii berbeci voiau să urce în munți, la pășunile oilor-mame. Flancați de Gracie și Minette, se întoarseră însă în direcția fermei. Gracie nu știa de glumă și îi mâna pe fugari repede înapoi, la turmă. Apoi grupul era mic și ușor de supravegheat. Așa că Fleurette putea să închidă în urma animalelor gardul padocului cu mult înainte de lăsarea întunericului și mai ales cu mult înainte de a veni Howard de la ferma colaterală, unde se ocupa de ultimele sale vite. Animalele urmau să fie în sfârșit vândute, după ce Howard, în pofida sfatului lui George Greenwood, se cramponase de creșterea vitelor ca de un al doilea pilon. Ferma O'Keefe nu avea pământ propice creșterii vitelor, aici puteau fi ținute doar oi și capre.

Fleurette se uită după soare. Încă nu era târziu, dar dacă îi ajuta într-adevăr lui Ruben la repararea gardului, după cum îi promisese, nu ajungea la timp la cină. Nu era foarte grav – de cele mai multe ori, bunicul se retrăgea după cină cu un ultim whisky în încăperile sale, iar mama și Kiri îi vor pune cu siguranță ceva deoparte. Dar lui Fleur nu-i plăcea să dea personalului mai mult de lucru decât era nevoie. Apoi nu avea nici un interes să se întâlnească cu Howard – iar apoi, culmea groazei! – să ajungă acasă în toiul cinei. Pe de altă parte nu putea să-l lase pe Ruben singur cu repararea gardului. Altfel a doua zi berbecuții erau cu siguranță iar sus, în munți.

Spre ușurarea lui Fleur, se apropie mama lui Ruben – cu bravul ei catâr, pe care încărcase deja unelte și material de reparat gardul.

Helen îi făcu cu ochiul.

– Mergi liniștită acasă, Fleur, facem noi treaba aici spuse ea prietenoasă. A fost foarte drăguț din partea ta că i-ai ajutat lui Ruben să aducă berbecii înapoi. Nu meriți să mai ai și necazuri acasă. Și vei avea cu siguranță, dacă întârzii.

Fleurette încuviință din cap recunoscătoare.

– Vin mâine din nou la școală, domnișoară Helen! spuse ea. Un pretext de care se folosea pentru a fi zilnic aproape de Ruben. În fond, Fleurette terminase școala. Știa bine să socotească, să citească și să scrie, citise clasicii sau cel puțin începuse să-i citească, e drept că nu în limba originală, ca Ruben. După Fleur, cunoașterea limbilor greacă și latină era total de prisos. Deci nu prea mai exista ceva ce-o putea învăța Helen. După moartea lui Lucas, Gwyneira trimisese multe din cărțile sale de botanică și zoologie la școala lui Helen. Lui Fleur îi plăcea să le frunzărească, pe când Ruben se dedica studiilor sale. La anul va trebui să meargă la Dunedin, dacă voia într-adevăr să studieze. Helen încă nu voia să se gândească cum să-l facă pe Howard să accepte. Mai apoi nici nu aveau bani pentru studiu; Ruben va trebui să accepte oferta generoasă a lui George Greenwood – cel puțin până se va fi remarcat într-atât, încât să primească o bursă. Dar un studiu la Dunedin îi va despărți deocamdată pe Ruben și Fleurette. Pentru Helen era la fel de clar ca pentru Marama că cei doi

erau îndrăgostiți și vorbise deja și cu Gwyn despre asta. În principiu, mamele nu aveau nimic împotriva acestei legături, dar desigur că se temeau de reacția lui Warden și a lui O'Keefe și fuseseră de acord că problema mai putea aștepta câțiva ani. Ruben avea șaptesprezece ani, Fleur încă nu împlinise șaisprezece. Atât Helen, cât și Gwyn erau de părere că sunt încă prea tineri pentru o legătură trainică.

Ruben o ajută pe Fleurette să pună șaua pe care o scoseseră pentru a putea merge împreună, înapoi pe spatele iepei. O sărută pe ascuns, când ea se urcă în șa.

– Pe mâine, te iubesc! spuse el încet.

– Numai până mâine? răspunse ea râzând.

– Nu până la cer. Și dincolo de stele! Mâna lui Ruben mângâie tandru mâna ei, iar Fleurette zâmbi radiind când plecă din curte. Ruben privi în urma ei, până ce ultimul licăr al părului ei roșcat și cel al coamei la fel de strălucitoare a iepei se contopiră cu lumina amurgului. Doar voce lui Helen îl trezi din visare.

– Ei hai, Ruben, gardul nu se ridică de la sine. Doar vrem să terminăm înainte de a veni tatăl tău acasă.

Fleurette își mână calul să meargă mai repede și era să ajungă aproape la timp pentru cina de la Kiward Station. Dar apoi nu găsi pe nimeni la grajd cui să i-o încredințeze pe Minette pentru a fi îngrijită și trebui deci să o facă singură. După ce iapa fusese frecată cu șomoiogul, adăpată și i se pusese nutreț, primul fel de mâncare era cu siguranță deja pus pe masă. Fleurette suspină. Sigur că se putea strecura pe ascuns în casă și să tragă chiulul de la cină. Dar îi era teamă că Paul o observase când intrase în curte. În spatele geamului său văzuse o mișcare, iar el o va turna precis. Deci Fleur se conformă inevitabilului. Măcar va primi ceva de mâncare. După ziua petrecută în munți era pe jumătate moartă de foame. Se hotărî să abordeze problema cu optimism și afișă un zâmbet strălucitor când intră în sufragerie.

– Bună seara, bunicule, bună seara, mamă! Am întârziat astăzi puțintel, fiindcă am calculat puțin greșit timpul, când... deh, când...

Ce prostie! Nu îi venea repede nici o scuză în minte. Iar lui Gerald nu-i putea spune că își petrecuse ziua pentru a strânge oile rătăcite ale lui Howard O'Keefe.

– Când i-ai ajutat iubitului tău să vâneze oile? întrebă Paul cu un zâmbet sardonic.

Gwyneira sări în sus.

– Paul, ce înseamnă asta? Trebuie s-o superi întotdeauna pe sora ta?

– Ai ajutat, sau n-ai ajutat? întrebă Paul obraznic.

Fleurette se înroși.

– Eu...

– Cu cine ai vânat oi? se interesă Gerald. Era destul de beat. Poate că nu i-ar fi făcut lui Fleur nici o scenă, dar o parte a observației lui Paul tot ajunse la el.

– Cu... eh, cu Ruben. Lui și domnișoarei Helen le scăpaseră niște berbeci și...

– Lui și stimatului său tată, vrei să spui! răspunse Gerald cu sarcasm. Tipic pentru bătrânul Howard, este prea prost sau prea zgârcit să-și închidă animalele. Iar finul lui băiat trebuie să roage o fată, să-l ajute la strânsul oilor...

Bătrânul râse.

Paul își încreți fruntea. Lucrurile nu mergeau așa cum își imaginase.

– Fleur o face cu Ruben! izbucni el, la care se așternu pentru câteva secunde o tăcere deconcertată.

Apoi Gwyneira reacționă prima.

– Paul, de unde ai învățat tu asemenea expresii? Te scuzi imediat și...

– Mo... moment! Gerald o întrerupse cu vocea nesigură, dar puternică. Ce... ce spune băiatul? O... o face cu băiatul lui O'Keefe?

Gwyneira spera ca Fleurette să nege pur și simplu, dar era de ajuns să o privești pe fată ca să vezi că în afirmațiile pline de răutate a lui Paul era măcar ceva adevărat.

– Nu este cum crezi, bunicule! se străduí Fleur să-l convingă. Noi... deci, noi ... sigur că nu o facem unul cu altul, noi...

– Chiar nu? Atunci ce faceți? tună Gerald.

– Dar am văzut, am văzut! cântă Paul.

Gwyneira îi porunci cu voce severă să tacă.

– Noi... noi ne iubim. Vrem să ne căsătorim, izbucni ea.

Acum măcar o spusese. Chiar dacă nu era situația ideală pentru această dezvăluire.

Gwyneira încercă să dezamorseze situația.

– Fleur, draga mea, nu ai împlinit încă șaisprezece ani! Iar Paul merge la anul la universitate...

– Ce vreți voi? urlă Gerald. Să vă căsătoriți? Să-l iei pe fiul acestui O'Keefe? Ți-ai pierdut mințile, Fleurette?

Fleur dădu din umeri. Nu se putea spune că este lașă.

– Nu îți cauți dragostea, bunicule. Ne iubim. Asta este, și nu se poate schimba nimic.

– O să vedem noi dacă se poate schimba ceva! Gerald sări în sus. Nu îl vei revedea în nici un caz pe individ! Deocamdată ai arest în casă! S-a terminat cu școala – mă întrebam deja ce avea să te mai învețe muierea aceea a lui O'Keefe! Merg acum călare la Haldon și stau de vorbă cu acest O'Keefe! Witi! Adu-mi pușca!

– Gerald, exagerezi! Gwyneira încercă să rămână calmă. Poete putea să-l convingă pe Warden să renunțe la această idee nebunească, să-l ia încă astăzi la întrebări pe Ruben – sau pe Howard? Copila nu are decât șaisprezece ani și este pentru prima oară îndrăgostită. Încă nu vorbește nimeni de căsătorie...

– Copilul moștenește o parte din Kiward Station, Gwyneira. Bătrânul O'Keefe *sigur* se gândește la o căsătorie. Dar lămuresc asta o dată pentru totdeauna! O închizi pe micuță. Dar repede! Nu îi trebuie nimic de mâncare, să țină post și să se gândească la păcatele ei!

Gerald apucă flinta pe care Witi, speriat, chiar i-o adusese și îmbrăcă o pelerină impermeabilă. Apoi fugi afară.

Fleurette se sculă să-l urmeze.

– Trebuie să plec, să-l avertizez pe Ruben! spuse ea.

Gwyneira clătină din cap.

– De unde vrei să iei un cal? Caii de călărie sunt toți în grajd și să mergi cu unul din caii tineri și fără șa în tufăriș... nu, nu permit așa ceva, Fleur, îți rupi gâtul și calul de asemenea. Fără a mai vorbi de faptul că Gerald te-ar ajunge din urmă. Lasă-i pe indivizi să se lămurească între ei! Sunt sigură că nu pățește nici unul dintre ei nimic. Dacă îl va întâlni pe bătrân, vor țipa unul la altul, poate își vor sparge nasul...

– Și dacă-l întâlnește pe Ruben? întrebă Fleur cu fața palidă.

– Atunci îl omoară! se bucură Paul.

Asta a fost o greșeală. Acum, atenția mamei și a surorii se concentră asupra lui.

– Mic bastard turnător! strigă Fleurette. Îți dai seama ce ai făcut? Șobolan nemernic! Dacă moare Ruben, atunci...

– Fleurette, liniștește-te, prietenului tău nu i se va întâmpla nimic, o liniști Gwyneira, cu voce mult mai convingătoare decât cum simțea. Cunoștea temperamentul coleric a lui Gerald; și apoi era și tare băut. Punea bază pe firea echilibrată a lui Ruben. Fiul lui Helen cu siguranță că nu se va lăsa provocat. Iar tu, Paul, dispari imediat în camera ta. Nu vreau să te văd aici cel puțin până poimâine. Ai arest de casă...

– Fleur de asemenea! Fleur de asemenea! nu putu să tacă Paul.

– Este cu totul altceva, Paul, spuse Gwyneira cu severitate și iar îi fu greu să simtă măcar o scânteie de simpatie față de acest copil pe care-l născuse. Bunicul o pedepsește pe Fleur fiindcă este de părere că s-a îndrăgostit de băiatul de care nu trebuia. Dar eu te pedepsesc fiindcă ești răutăcios, fiindcă îi spionezi pe oameni și îi trădezi – și te mai și bucuri de faptele tale! Un gentleman nu se poartă astfel, Paul Warden. Astfel se poartă doar un monstru! Gwyneira știu în momentul în care îl rostise că Paul nu îi va ierta niciodată acest cuvânt. Dar nu se putuse stăpâni. Nu simțea decât ură față de acest copil pe care fusese silită să-l nască, care fusese în cele din urmă motivul pentru moartea lui Lucas și care făcea acum totul să distrugă

și viața lui Fleur și să zguduie armonia oricum instabilă din familia lui Helen.

Paul o privi pe mama lui, palid ca moartea din cauza abisurilor pe care le vedea în ochii ei. Nu era o izbucnire de furie ca la Fleurette: se părea că Gwyneira spunea ce gândea. Paul izbucni în plâns, deși se decisese de cel puțin un an să fie bărbat, să nu mai plângă în nici un caz.

– Haide, haide! Dispari! Gwyneira se ura pe sine pentru aceste cuvinte, dar nu se putea abține. Dispari în camera ta!

Paul ieși în trombă. Fleurette o privi pe mama ei consternată.

– Asta a fost dur! spuse ea, trezită la realitate.

Gwyneira întinse mâna tremurând după paharul cu vin, dar se răzgândi, merse la dulapul din perete și își turnă un brandy.

– Vrei și tu, Fleurette? Cred că amândouă avem nevoie de un calmant. Apoi trebuie să așteptăm. Gerald se va întoarce cândva dacă pe drum nu cade de pe cal și își rupe gâtul. Dădu băutura peste cap. Iar în ceea ce îl privește pe Paul... îmi pare rău.

Gerald Warden trecu prin tufăriș ca mânat de draci. Furia nutrită pentru tânărul Ruben O'Keefe parcă voia să-l rupă. Până acum nu o văzuse pe Fleurette ca pe o femeie. Rămăsese un copil pentru el, fata cea mică a Gwyneirei, drăguță, dar relativ neinteresantă. Dar acum micuța făcuse aripi, acum își dădea capul tot atât de mândră pe spate ca pe timpuri Gwyneira la vârsta de șaptesprezece ani, răspundea la fel de obraznic. Iar Ruben, acest mic căcăcios, a îndrăznit să se apropie de ea! De o Warden! De bunul lui!

Gerald se liniști puțin doar când ajunse la ferma lui O'Keefe și putu să compare șurile, grajdurile sărăcăcioase și mai ales casa de locuit cu acareturile sale proprii. Howard nu-și putea închipui cu adevărat că el va fi de acord să-și mărite nepoate cu fiul lui.

În spatele ferestrelor ardea lumina. Calul și catârul lui Howard stăteau în ocolul din fața casei. Deci bastardul era acasă. Iar fiul lui nereușit probabil de asemenea, fiindcă Gerald văzu silueta a trei oameni în jurul mesei din colibă. Lejer, el aruncă hățurile

calului său peste un țăruș al gardului și luă flinta din toc. Când se apropie de casă, prinse a lătra un câine, dar nimeni din interior nu-i dădu atenție.

Gerald deschise brusc ușa. După cum se așteptase, îi văzu pe Howard, Helen și fiul lor la masă, unde fusese servită supa consistentă. Cei trei se uitară speriați spre ușă, incapabili de a reacționa imediat. Gerald se folosi de avantajul surprizei. Pătrunse în casă și răsturnă masa, când se năpusti asupra lui Ruben.

– Cărțile pe masă, flăcău! Ce ai cu nepoata mea?

Ruben se răsuci în prinsoarea sa.

– Domnule Warden... nu putem... să vorbim ca niște oameni cu judecată?

Lui Gerald i se făcu roșu în fața ochilor. Chiar așa ar fi răspuns și fiul lui neisprăvit la o asemenea învinuire. Îl lovi. Croșeul lui de stânga îl făcu pe Ruben să zboare prin jumătatea camerei. Helen țipă. În același moment, Howard îl lovi pe Gerald. E drept că nu tot atât de eficient. O'Keefe tocmai sosise de la cârciuma din Haldon. Nici el nu mai era tocmai treaz. Gerald încasă lovitura lui Howard fără nici o dificultate și se concentră iar asupra lui Ruben, care se ridica, curgându-i sânge din nas.

– Domnule Warden, vă rog...

Howard îl luă pe Gerald în clinci, înainte ca acesta să-l fi putut lovi încă o dată pe fiul lui.

– Ei bine, să vorbim ca oamenii cu judecată! șuieră el. Care-i treaba, Warden, de pătrunzi aici și îl bați pe fiul meu?

Gerald încercă să se întoarcă, pentru a-l privi.

– Blestemata ta lepădătură de fiu a sedus-o pe nepoata mea! *Asta* s-a întâmplat.

– Ce ai *făcut?* Howard îl eliberă pe Gerald și se întoarse către fiul lui. Îmi spui pe loc, că nu este adevărat!

Fața lui Ruben era grăitoare, la fel ca adineauri cea a lui Fleur.

– Desigur că nu am sedus-o! rectifică el. Doar că...

– Doar ce? Ai dezvirginat-o puțin? tună Gerald.

Ruben era palid ca moartea.

– Trebuie să vă rog să nu vorbiți pe asemenea ton de Fleur! spuse el liniștit. Domnule Warden, o iubesc pe nepoata dumneavoastră. O voi lua de soție.

– Ce vei face? urlă Howard. Înțeleg ca mica vrăjitoare să-ți sucească capul...

– În nici un caz nu o vei lua pe Fleurette de soție, labagiule! tună Gerald.

– Domnule Warden! Poate găsim un mod de exprimare mai puțin drastic, încercă Helen să tempereze.

– Mă voi căsători cu Fleurette în orice caz, indiferent de ceea ce aveți voi doi împotrivă...

Ruben vorbi liniștit și cu deplină convingere.

Howard îl apucă pe Ruben de pieptul cămășii, așa cum o făcuse și Gerald.

– Mai întâi îți vei ține gura! Iar tu, Warden, dispari! Dar repede. Și o prinzi pe mica ta târfă de nepoată. Nu mai vreau s-o văd aici, înțelegi? Explică-i acest lucru, sau o fac eu, și atunci nu va mai seduce pe nimeni...

– Fleurette nu este...

– Domnule Warden! Helen se interpuse între cei doi bărbați. Vă rog să plecați. Howard nu voia să spună asta. Iar în ceea ce îl privește pe Ruben... Noi toți o respectăm foarte mult pe Fleurette. Copiii poate că s-au sărutat, dar...

– Nu o vei mai atinge niciodată pe Fleurette! Gerald se pregăti să-l lovească din nou pe Ruben, dar renunță, atât de neajutorat atârna băiatul în strânsoarea tatălui său.

– Nu o va mai atinge, îți promit. Iar acum ieși! O să lămuresc eu treaba cu el, Warden, poți fi fără grijă!

Brusc, Helen nu știa dacă dorea într-adevăr ca Gerald să plece. Vocea lui Howard suna atât de amenințător, că se temea serios pentru siguranța lui Ruben. Howard fusese furios încă înainte de apariția lui Gerald. A trebuit să adune berbecii, după ce a venit acasă, fiindcă eforturile de a repara gardul făcute de Helen și Ruben nu puteau stăvili dorința de libertate a animalelor. Noroc că Howard a putut să mâne berbecii în grajd, înainte de a evada din nou în munți. Dar

acest fapt nu a reușit să-i îmbunătățească dispoziția. Când Gerald părăsi cabana, se uită la Ruben cu o privire ucigașă.

– Deci o faci cu micuța Warden, constată el. Și ai în continuare planuri mari, nu-i așa? Tocmai l-am întâlnit la crâșmă pe băiatul maori de la Greenwood, iar el m-a *felicitat* că Universitatea din Dunedin e gata să te accepte! Pentru studiul jurisprudenței! Da, nu știi încă acest lucru, asemenea scrisori le aștepți prin iubitul tău unchi George! Dar acum îți scot eu aceste chestii din cap, băite! Numără bine, Ruben O'Keefe, doar ai învățat asta. Iar jurisprudența – este vorba de drept, nu-i așa? Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte! Acest drept îl studiem noi acum. Asta este pentru oi! Îi dădu lui Ruben o lovitură. Și asta este pentru fată!

Un croșeu de dreapta. Asta este pentru unchiul George!

Un croșeu de stânga. Ruben căzu la pământ.

– Pentru studiul de drept! Howard îi dădu un șut în coaste.

Ruben gemu.

– Și asta, pentru că te consideri a fi ceva mai bun! Încă un șut brutal, de data asta în regiunea rinichilor.

Ruben se chirci. Helen încercă să-l îndepărteze pe Howard de lângă Ruben.

– Și asta este pentru tine fiindcă faci totdeauna front comun cu acest căcăcios! Howard plasă următoarea lovitură în buza de sus a lui Helen. Ea se prăbuși, dar tot mai încercă să-și apare fiul.

Dar măcar păru că Howard își vine în fire. Sângele de pe fața lui Helen îl trezi la realitate.

– Nici nu meritați... voi... bâlbâi el și se duse clătinându-se spre bufetul din bucătărie, în care Helen ținea whisky-ul. Un sortiment ca lumea, nu cea mai ieftină băutură. Îl ținea pentru oaspeți; mai ales George Greenwood avea nevoie de o dușcă când termina cu Howard. Acum, Howard bău tăria cu înghițituri lungi și voia să pună sticla la loc. Dar când să închidă dulapul, se răzgândi și luă sticla cu el. Dorm în grajd! declară el. Nu mai pot să vă văd în ochi...

Helen respiră ușurată când dispăru din casă.

– Ruben... este grav? Te-a...

– Totul în ordine, mamă șopti Ruben, dar exteriorul lui dovedea contrariul.

Sângera din rănile de deasupra ochiului și a buzei; sângerarea din nas se accentuase de asemenea și se ridica cu greu. Ochiul stâng se închise din cauza umflăturii. Helen îl ajută să se ridice.

– Vino, bagă-te în pat. Te doftoricesc, se oferi ea.

Dar Ruben scutură din cap.

– Nu vreau să mă bag în pat! spuse el hotărât și se târî până la priciul îngust de lângă vatră, unde obișnuia să doarmă iarna. Vara, de ani de zile, își căuta un loc de dormit în grajd pentru a nu-și deranja părinții.

Tremura, când Helen veni la el cu un lighean cu apă și un ștergar, să-i curețe fața.

– Nu este nimic, mamă... Doamne Dumnezeule, sper ca Fleur să nu pățească nimic.

Helen îi tamponă cu grijă sângele de pe buză.

– N-o să i se întâmple nimic lui Fleur. Dar cum a aflat? Fir-ar să fie, ar fi trebuit să-l țin sub observație pe Paul.

– Tot ar fi aflat cândva, spuse Ruben. Și atunci... mâine o să dispar de aici, mamă. Fii pregătită. Nu mai rămân nici o zi în casa lui...

Arătă în direcția în care dispăruse Howard.

– Mâine vei fi bolnav, spuse Helen. Și să nu ne pripim. George Greenwood...

– Unchiul George nu ne mai poate ajuta, mamă. Nu merg la Dunedin. Merg la Otago. Acolo există aur. O să... o să găsesc aur și o s-o scot pe Fleur de aici. Și pe tine de asemenea. El nu... nu are voie să te mai lovească!

Helen nu mai spuse nimic. Unse rănile fiului ei cu o alifie răcoritoare și stătu cu el, până ce acesta adormi. În acest timp se gândi la toate acele nopți pe care le petrecuse astfel lângă el, când era bolnav sau când se trezea speriat de un coșmar și voia doar să o aibă lângă el. Ruben o făcuse întotdeauna fericită. Dar Howard distrusese și această binecuvântare din viața ei. Helen nu dormi în această noapte.

Plânse.

3

Și Fleurette plânse în această noapte până adormi. Atât ea, cât și Gwyneira și Paul îl auziră pe Gerald venind seara târziu acasă, dar nici unul nu avusese curajul să-l întrebe pe bătrân ce se întâmplase. Dimineața, Gwyneira era singura care coborî, ca de obicei, la masă. Gerald dormea să-i treacă beția, iar Paul nu îndrăzni să se arate cât timp nu exista șansa să-l atragă pe bunic de partea lui, ca să pună capăt arestului în cameră. Fleurette stătea speriată și fără vlagă într-un colț al patului, strângând-o pe Grace lângă ea, cum făcuse mama ei la timpul său cu Cleo, și chinuită de cele mai îngrozitoare închipuiri. Acolo o găsi Gwyneira, după ce Andy McAran o înștiințase de o neanunțată vizită la grajd. Gwyn se convinse cu grijă că nu era nici o mișcare nici la Gerald, nici la Paul, înainte de a se strecura în camera fiicei sale.

– Fleurette? Fleurette, este ora nouă! Ce faci la ora asta în pat? Gwyneira scutură capul atât de dojenitor, de parcă ar fi fost o zi ca toate celelalte, iar Fleur ar fi adormit, întârziind astfel de la școală. Acum îmbracă-te, dar repede. La grajd se află cineva care te caută. Și care desigur că nu poate aștepta o veșnicie.

Îi zâmbi conspirativ fiicei ei.

– Este cineva aici, mamă! Fleurette sări în sus. Cine? Este Ruben? Oh, dacă este Ruben, dacă trăiește...

– Sigur că trăiește, Fleurette. Bunicul tău este un om care aruncă repede cu amenințările și își folosește repede pumnii. Dar nu omoară pe nimeni! Cel puțin nu imediat – dacă îl prinde acum pe băiat la noi, în șură, nu mai garantez.

Gwyneira o ajută pe Fleur să îmbrace repede o rochie de călărie.

– Dar ții de șase să nu vină, nu-i așa? Iar Paul... Fleurette părea că se teme de fratele ei aproape tot atât de mult ca de bunicul ei. Este așa o jigodie! Doar nu crezi că noi chiar...

– Îl consider pe băiat mult prea inteligent ca să riște să rămâi gravidă, spuse Gwyneira cu luciditate. Iar tu, Fleurette, ești la fel de inteligentă ca el. Ruben vrea să studieze la Dunedin, iar tu trebuie să te mai maturizezi înainte de a te putea gândi la măritiș. Iar apoi șansele unui tânăr avocat, care s-ar putea să lucreze la firma lui George Greenwood, sunt mult mai mari decât cele ale unui băiat de fermier, al cărui tată trăiește de la mână până la gură. Gândește-te la asta și când te întâlnești cu băiatul. Deși... după cele spuse de McAran, astăzi nu prea este în stare să lase pe cineva gravidă...

Ultima remarcă a Gwyneirei alimentă din nou cele mai sumbre temeri ale lui Fleur. În loc să-și caute pelerina de ploaie – afară ploua cu găleata – își aruncă grăbită un șal pe umeri și se grăbi pe trepte în jos. Nu își periase nici părul. Ar fi durat ore în șir să-l descâlcească. De obicei îl pieptăna seara și-l împletea, dar ieri nu avusese energia necesară. Acum se volbura destul de sălbatic în jurul feței ei înguste, dar lui Ruben O'Keefe tot i se părea cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Fleurette însă era mai degrabă îngrozită de cum arăta prietenul ei. Băiatul mai mult era culcat, decât ședea pe o grămadă de fân. Îl durea fiecare mișcare. Fața îi era tumefiată, un ochi complet închis, iar rănile mai supurau.

– Oh, Doamne, Ruben! Bunicul meu a făcut asta?

Fleurette voia să-l îmbrățișeze, dar Ruben o îndepărtă.

– Atenție! gemu el. Coastele mele... nu știu dacă sunt rupte sau numai lovite... în orice caz, dor îngrozitor.

Fleurette îl îmbrățișă mai cu grijă. Se așeză lângă el și îi puse fața bătută pe umărul ei.

– Naiba să-l ia! înjură ea. Cum că nu omoară pe nimeni! Cu tine era să-i reușească!

Ruben scutură din cap.

– Nu a fost domnul Warden. A fost tatăl meu. Și era cât pe ce s-o facă în deplină înțelegere, împreună! Cei doi se dușmănesc de moarte, dar în ceea ce ne privește se înțeleg întru totul. Plec, Fleur. Nu mai rezist!

Fleurette îl privi consternată.

– Pleci? Mă părăsești?

– Să aștept aici, până ne omoară pe amândoi? Nu ne putea întâlni la infinit pe ascuns – mai ales că este și micul turnător aici, în casă. Paul a fost cel care ne-a turnat, nu-i așa?

Fleur încuviință din cap.

– Și o va face tot timpul. Dar tu... tu nu poți pleca fără mine! Vin cu tine! Se îndreptă hotărâtă și păru să-și împacheteze în minte deja lucrurile. Aștepți aici, nu-mi trebuie mult. Într-o oră putem pleca!

– Oh, Fleur, asta nu se poate. Dar nici nu te părăsesc. În fiecare minut, în fiecare secundă mă gândesc la tine. Te iubesc. Dar în nici un caz nu te pot lua cu mine la Otago... Ruben o mângâie stângaci, pe când Fleur se gândea febril. Dacă voia să fugă cu el, trebuia să călărească în forță – Gerald ar fi trimis un grup de căutători în urma lor, de îndată ce ar fi observat lipsa ei. Dar în starea lui actuală, Ruben nu putea în nici un caz să călărească repede... și ce vorbea el de Otago?

– Credeam că vrei să mergi la Dunedin? se interesă ea, și-l sărută pe frunte.

– M-am răzgândit, declară Ruben. Am crezut întotdeauna, că bunicul tău va permite să ne căsătorim dacă voi fi avocat. Dar nu ne va permite niciodată, după seara de ieri îmi este cu totul limpede acest lucru. Dacă este să ne realizăm cele dorite, trebuie să câștig bani. Nu puțin, ci o avere. Iar la Otago s-a găsit aur...

– Vrei să încerci să cauți aur? întrebă Fleur surprinsă. Dar... cine îți spune că vei găsi?

În sinea lui, Ruben găsi că este o întrebare bună, fiindcă nu avea nici o idee, cum să înceapă căutarea aurului. Dar la naiba, și alții reușiseră acest lucru!

– În regiunea Queenstown fiecare găsește aur, susținu el. Există grăunțe de aur brut, cât unghia degetului.

– Și ele sunt împrăștiate pe acolo? întrebă Fleurette suspicioasă. Nu îți trebuie un perimetru propriu, delimitat? Unelte? Ai bani, Ruben?

Ruben încuviință in cap.

– Ceva da. Niște economii. Unchiul George m-a plătit anul trecut când am lucrat ca ajutor în firma sa și m-a plătit și ca traducător la maori, când Reti nu era la dispoziție. Nu este mult, bineînțeles.

– Eu nu am nimic, spuse Fleurette necăjită. Altfel ți-aș fi dat. Dar ce ar fi cu un cal? Cum vrei să ajungi acolo, la Lake Wakatipu?

– Am catârul de la mama mea, declară Ruben.

Fleurette ridică ochii spre cer.

– Nepumuk? Vrei să treci cu bătrânul Nepumuk munții? Câți ani are? Douăzeci și cinci? Este imposibil, Ruben, ia unul din caii noștri!

– Ca bătrânul Warden să mă fugărească pentru furt de cai? întrebă Ruben cu amărăciune.

Fleurette clătină din cap.

– Ia-o pe Minette. Este mică, dar puternică. Și este a mea. Nimeni nu-mi poate interzice să ți-o împrumut. Dar trebuie să ai grijă de ea, auzi? Și trebuie să mi-o aduci înapoi.

– Să știi că mă întorc de îndată ce pot! Ruben se ridică anevoie și o cuprinse pe Fleurette în brațe. Ea simți gustul sângelui său când o sărută. Te iau de aici. Este... este atât de sigur, cât de sigur apare mâine soarele pe cer! Găsesc aur și apoi te iau! Ai încredere în mine, nu-i așa, Fleurette?

Fleurette încuviință din cap și îl îmbrățișă atât de tandru și cu atenție cât era în stare. Nu se îndoia de dragostea lui. Dacă ar fi măcar sigură în ceea ce privește viitoarea lui avere...

– Te iubesc și te aștept! spuse ea blând.

Ruben o sărută încă o dată.

– Mă grăbesc. Doar nu există atât de mulți căutători de aur la Queenstown. Încă mai este un fel de poantă secretă. Deci vor exista multe locuri bune și mari cantități de aur și...

– Dar te vei întoarce și dacă nu găsești aur, nu-i așa? se asigură Fleurette. Atunci găsim altceva!

– Găsesc aur! susținu Ruben. Fiindcă nu există altă posibilitate. Dar acum trebuie să plec. Sunt de prea mult timp aici. Dacă mă vede bunicul tău...

– Mama mea are grijă. Mai rămâi, Ruben, pun șaua pe Minette, tu abia poți să te ridici. Cel mai bine ar fi să-ți cauți deocamdată un adăpost și să te însănătoșești. Am putea...

– Nu, Fleurette. Nu mai vreau alte riscuri, nu vreau să trag de timp la despărțire. O să mă descurc, totul este mai puțin grav decât pare. Vezi doar să-i dai mamei înapoi catârul. Ruben se ridică anevoie și se prefăcu măcar că o ajută pe Fleurette la înșeuat.

Tocmai când voia să pună căpăstrul, apăru Kiri cu doi coburi burdușiți. Îi zâmbi lui Fleurette.

– Uite, asta trimite mama ta. Pentru băiatul care de fapt nu este aici. Kiri, conform indicațiilor primite, privi prin Ruben de parcă nu ar fi fost prezent. Ceva de mâncare pentru câteva zile pe drum și haine călduroase, rămase încă de la domnul Lucas. Va avea nevoie, spune doamna.

Mai întâi, Ruben voia să refuze, dar femeia maori nici nu-l băgă în seamă, puse coburii jos și se întoarse să plece. Fleurette prinse gențile de șa, apoi o duse pe Minette afară.

– Ai grijă de el! îi șopti ea iepei. Și adu-mi-l înapoi!

Ruben se urcă doar cu greu în șa, dar tot mai reuși să se aplece spre Fleurette și să o sărute de plecare.

– Cât de mult mă iubești? o întrebă el încet.

Ea zâmbi.

– Până la cer. Și dincolo de stele. Ne vedem în curând!

Fleurette îl urmări din ochi până dispăru după cortina ploii, care nu lăsa să se vadă nici munții. O durea inima să-l vadă pe Ruben

atârnând atât de strâmb și chircit de dureri pe cal. Împreună nu ar fi reușit niciodată să fugă. Ruben nu putea să se afirme decât dacă nu era hăituit.

Și Paul îl văzu pe băiat plecând. Stătea iar în locul lui de observație, la geam, și se gândea dacă ar fi bine să-l scoale pe Gerald. Dar până ar ajunge la el, Ruben ar fi deja departe – fără a mai socoti că mama lui îl ținea sub observație. Mai avea în fața ochilor izbucnirea ei de ieri. Se confirmase ceea ce Paul știuse din totdeauna: Gwyneira o iubea pe sora lui mult mai tare decât pe el. De la ea nu se putea aștepta la nimic. Dar în ceea ce îl privește pe bunicul lui, existau speranțe. Bunicul lui era previzibil, iar dacă Paul învăța cum să-l ia, va ține cu el. Paul decise că de acum încolo vor exista două fracțiuni potrivnice în familia Warden: mama lui și Fleur, Gerald și Paul. Mai trebuia doar să-l convingă pe Gerald cât îi era de util.

Gerald turbă când află unde dispăruse iapa Minette. Gwyneirei îi reuși doar greu să-l împiedice s-o bată pe Fleurette.

– Măcar a plecat individul! se consolă el în cele din urmă. Dacă la Dunedin sau în altă parte, îmi este indiferent. Dacă mai apare aici, îl împușc ca pe un câine turbat, trebuie să-ți fie clar, Fleurette! Dar până atunci nu vei mai fi nici tu aici. Te voi căsători cu primul bărbat care este cât de cât acceptabil!

– Este mult prea tânără ca să se mărite, spuse Gwyneira. În fond, mulțumi și ea cerului că Ruben plecase din Canterbury Plains. Fleur nu-i spusese unde a plecat, dar putea să-și închipuie. Ceea ce reprezenta vânătoarea de balene și de foci pe timpul lui Lucas se transformase acum în febra aurului. Cine voia să facă repede avere și să se afirme ca bărbat se străduia să ajungă la Otago. Însă după părerea ei, ca și după cea a lui Fleurette, Ruben nu prea era potrivit pentru meseria de miner.

– A fost destul de mare ca să i se dea acestui bastard în tufăriș. Atunci va putea să împartă patul și cu un om de treabă. Câți ani are? Șaisprezece? La anul are șaptesprezece. Se poate logodi. Îmi aduc bine

aminte de o fată care a venit la vârsta de șaptesprezece ani în Noua Zeelandă...

Gerald o fixa pe Gwyneira, care deveni palidă și simți că o cuprinde un sentiment care era aproape panică. Când avea șaptesprezece ani, Gerald se îndrăgostise de ea – și o adusese pentru fiul lui peste ocean. Oare începea bătrânul să o vadă și pe Fleur cu alți ochi? Gwyneira nu se gândise până acum la nimic deosebit văzând că fata îi semăna până la confuzie. Dacă se trecea cu vederea faptul că Fleurette era mai fin construită decât mama ei, părul era ceva mai întunecat și ochii de altă culoare, Fleur și tânăra Gwyneira ar fi putut fi confundate... Turnătoria prostească a lui Paul îl făcuse oare pe Gerald să-și dea seama de acest fapt?

Fleurette sughiță de plâns și voia să răspundă curajoasă că niciodată și în nici un fel de condiții nu se va mărita cu altul decât cu Ruben O'Keefe, dar Gwyneira îi făcu semn scuturând din cap, să tacă. Nu folosea la nimic să se certe. Cu atât mai mult, cu cât nu era așa de ușor de găsit un „tânăr, care să se potrivească cât de cât". Wardenii făceau parte din familiile cele mai vechi și mai respectate din Insula de Sud; din punct de vedere social și financiar, doar puține erau de același nivel. Fii puteau fi numărați pe degetele celor două mâini – și toți erau logodiți deja, căsătoriți sau mult prea tineri pentru Fleurette. De exemplu, fiul tânărului lord Barrington avea zece ani, fiul cel mare a lui George Greenwood avea abia cinci ani. După ce trecea furia lui Gerald, își va da și el seama de acest lucru. Primejdia în propria casă i se părea lui Gwyn mult mai reală, dar poate că vedea și aici strigoi. În toți acei ani, Gerald o atinsese doar o dată, și atunci fiind mort de beat și furios, și părea că regretă și acum. Deci nu exista motiv să tulbure apele.

Gwyneira se sili să se liniștească și o îndemnă și pe Fleurette să fie calmă. Probabil că toată tărășenia va fi uitată în câteva săptămâni.

Dar în această privință se înșelă. E drept că deocamdată nu se întâmplă nimic, dar la opt săptămâni după plecarea lui Ruben, Gerald se duse la o întâlnire a crescătorilor de animale din Christchurch. Motivul oficial al acestui „praznic cu îmbătare ulterioară", cum îl

numea Gwyneira, erau furturile de animale, care se înmulțeau în Canterbury Plains. În ultimele luni dispăruseră o mie de oi doar din regiunea lor, iar numele vehiculat era în continuare cel al lui McKenzie.

– Dumnezeu știe unde dispare cu animalele! bodogăni Gerald. Dar sigur că el este în spatele acestor dispariții! Individul cunoaște munții, ca pe buzunarul de la vestă. O să trimitem și mai multe patrule, vom alcătui o adevărată miliție!

Gwyneira ridică din umeri și spera că nimeni nu vede cât de tare îi bătea inima și astăzi dacă se gândea la James McKenzie. În sinea ei, zâmbea de năzdrăvăniile sale și de ceea ce va spune el despre alte câteva patrule în munți. Până acum se cercetaseră doar o parte din regiunile prealpine; regiunea era imensă și putea ascunde văi întregi și pășuni. Era cu totul imposibil de supravegheat animalele aici, deși crescătorii de animale trimiteau, măcar de formă, ciobani în munți. Aceștia își petreceau jumătate de an în cabane din bârne primitive, construite în acest scop, de cele mai multe ori câte doi, pentru a nu se însingura total. Își petreceau timpul jucând cărți, vânau și pescuiau, nefiind aproape deloc controlați de stăpânii lor. Cei de încredere mai supravegheau și oile, ceilalți nu le vedeau aproape niciodată. Un bărbat și un câine ciobănesc bun puteau mâna de acolo zilnic câteva duzini de animale, fără ca acest lucru să sară imediat în ochi. Dacă James găsise un loc de refugiu, încă necunoscut, și mai ales dacă găsise un sistem de a valorifica animalele furate, baronii oilor nu-l vor găsi niciodată decât cel mult din întâmplare.

Totuși, activitățile lui McKenzie ofereau totdeauna subiect de discuție și prilejuri bine-venite de a se strânge la o întâlnire a crescătorilor de oi sau de a organiza expediții în munți. Și de această dată se va vorbi mult, dar se va realiza puțin. Gwyneira era bucuroasă că nu o chemau niciodată să participe. E drept că de fapt ea conducea creșterea oilor la Kiward Station, dar numai Gerald era luat în serios. Respiră ușurată când acesta ieși din curte, însoțit fiind, în mod ciudat, de Paul. De când cu povestea lui Ruben și a lui Fleurette, băiatul și

bunicul său se apropiaseră unul de altul. Se pare că Gerald pricepuse în sfârșit că nu era de ajuns să procreezi un moștenitor. Viitorul proprietar de la Kiward Station trebuia să fie introdus și în munca de la fermă – și în societatea celor de aceeași categorie. Acum, Paul călărea mândru alături de Gerald spre Christchurch, iar Fleurette se putea în sfârșit destinde un pic. Gerald îi impunea în continuare unde să meargă și când să ajungă acasă; Paul o observa în acest timp și îi turna bunicului său orice mică deviere de la indicațiile sale. După primele câteva salve de înjurături, Fleurette suporta acestea cu stoicism, dar tot erau apăsătoare. Dar fata se bucura mult de noul ei cal. Gwyneira îi încredințase ultima fiică a lui Igraine, pe Niniane, să o dreseze pentru călărit. Iapa de patru ani îi semăna după temperament și înfățișare mamei ei – iar când Gwyneira o vedea pe fiica ei, călare pe Niniane, zburând peste pășuni, o cuprinse iar acea senzație rea, ca de curând în salon. Și Gerald trebuia să aibă impresia că o vede pe tânăra Gwyneira în fața ochilor. Atât de drăguță, de sălbatică și atât de departe de atingerea lui, pe cât putea să fie o fată.

Reacția lui îi alimentă temerile: era mai prost dispus ca altă dată, părea să nutrească o furie de neînțeles față de oricine îi venea în cale și consuma și mai mult whisky ca până atunci. Se părea că doar Paul îl putea liniști în asemenea nopți.

Lui Gwyn i-ar fi înghețat sângele în vene dacă ar fi știut ce discută cei doi în salonul bărbaților.

De fiecare dată, totul începea cu rugămintea lui Gerald ca Paul să-i povestească despre școală și despre aventurile sale în tufăriș și se termina cu povestiri ale lui Paul despre Fleur – pe care nu o descria nicidecum ca pe zburdalnica încântătoare și nevinovată care fusese pe atunci Gwyn, ci ca fiind stricată, trădătoare și rea. Gerald putea să-și suporte mai ușor fanteziile legate de nepoata sa dacă ele se legau de o asemenea mică javră – dar știa că va trebui să scape în cât mai scurt timp de fată.

La Christchurch se păru că apare o ocazie. Când Gerald și Paul se întoarseră de la adunarea crescătorilor de animale, fură însoțiți de Reginald Beasley.

Gwyneira îl întâmpină cu prietenie pe vechiul prieten al familiei și își exprimă încă o dată condoleanțele pentru moartea soției sale. Doamna Beasley murise brusc la finele anului trecut – o comoție cerebrală în iubita ei grădină de trandafiri. După părerea Gwyneirei, bătrâna doamnă nu ar fi putut avea o moarte mai frumoasă, ceea ce nu putea desigur să schimbe nimic în faptul că domnului Beasley îi lipsea foarte mult. Gwyn o rugă pe Moana să pregătească o mâncare deosebit de bună și selectă un vin de primă calitate. Beasley era un gurmand și un cunoscător al vinurilor și radia cu toată fața-i rotundă și roșie când Witi deschise sticla la masă.

– Și eu tocmai am primit un lot de vinuri foarte bune din Kapstadt, declară el și păru că se adresează mai ales lui Fleurette. Printre ele și foarte ușoare, care o să le placă doamnelor. Ce preferați, domnișoară Fleur? Vin alb sau vin roșu?

Fleurette nu se gândise niciodată la așa ceva. Rar se întâmpla să bea vin și, dacă da, atunci pe cel care tocmai se servea. Dar Helen o învățase să se poarte ca o doamnă.

– Depinde de soi, domnule Beasley, răspunse ea amabilă. Vinurile roșii sunt adesea foarte grele, iar cele albe au ade-sea mult acid. Aș lăsa în seama dumneavoastră să alegeți băutura adecvată.

Domnul Beasley păru să fie foarte mulțumit de răspunsul primit și descrise în minutele următoare amănunțit de ce aproape că preferă vinurile din Africa de Sud celor franțuzești.

– Kapstadt este și mult mai aproape, spuse în cele din urmă Gwyneira, pentru a încheia subiectul. Și vinul este mai ieftin.

Fleur se hlizi în sinea ei. Și ea se gândise din prima la acest argument, dar domnișoara Helen o învățase că o doamnă nu va vorbi cu un domn în nici un caz și sub nici o formă de bani. Era evident că mama ei nu primise această lecție.

Beasley explică într-un potop de cuvinte că motivele financiare nu jucau nici un rol și trecu la alte investiții, mult mai scumpe, pe care le făcuse în ultimele zile. Astfel importase încă oi, mărise crescătoria de vite...

Fleurette se întreba de cea oare micul baron al oilor o fixa tot timpul pe ea, de parcă ar fi trebuit să aibă un interes personal față de numărul de capete ale turmei sale de oi Cheviot. Interesul i se trezi doar când se aduse vorba de creșterea cailor. Beasley se ocupa în continuare de creșterea cailor de rasă pursânge.

– Dar am putea să îi încrucișăm o dată și cu unul din caii dumneavoastră Cob, dacă un cal pursânge ar fi prea vehement pentru dumneavoastră, explică el cu zel lui Fleurette. Ar fi un început interesant...

Fleurette își încreți fruntea. Nu putea să-și imagineze ca un cal pursânge să fie mai dispus să meargă ca Niniane, chiar dacă era mai rapid. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce interes ar avea să treacă la cai pursânge? După părerea mamei ei, aceștia erau prea sensibili pentru un drum lung și dur prin tufăriș.

– Asta se face adesea în Anglia, zise Gwyneira, care între timp era la fel de derutată de atitudinea lui Beasley ca Fleurette. În această familie, ea era crescătoarea de cai! De ce nu vorbea Beasley cu ea, dacă era vorba de încrucișări? Parțial rezultă cai buni de vânătoare. Dar adesea au și tăria și încăpățânarea cailor Cob, alături de caracterul exploziv și nervozitatea calului de rasă. De fapt, nu-mi doresc așa ceva pentru fiica mea.

Beasley zâmbi condescendent.

– Oh, a fost doar o propunere. Domnișoara Fleurette să aibă mână liberă în privința calului ei. Am putea organiza iar o vânătoare. În ultimii ani am neglijat total acest lucru, dar... v-ar face plăcere să participați la o vânătoare călare, domnișoară Fleur?

Fleurette încuviință din cap.

– Desigur, de ce nu? răspunse ea, fără prea mare interes.

– Deși tot mai lipsesc vulpile, spuse Gwyn, zâmbind. V-ați gândit să importați unele?

– Doamne ferește! se agită Gerald, iar discuția alunecă spre fauna autohtonă săracă a Noii Zeelande.

La această temă putu să adauge și Fleurette câte ceva, astfel că masa se încheie într-o discuție aprinsă. Fleur se scuză imediat, pentru

a se retrage în camera ei. Mai nou își petrecea serile scriind scrisori lungi lui Ruben și, plină de încredere, le puse la poștă la Haldon, deși poștașul nu prea era optimist. „Ruben O'Keefe, Minele de aur, Queenstown", nu i se părea o adresă prea sigură. Dar până acum, scrisorile nu se întorseseră.

Gwyneira își făcu mai întâi de lucru la bucătărie, dar se decise să se mai alăture domnilor. Își luă din salon un pahar cu vin de porto și merse agale în camera de alături, în care domnii, după ce luaseră masa, fumau, beau și câteodată jucau.

– Ați avut dreptate, este încântătoare!

Gwyneira se opri interesată în fața ușii pe jumătate deschise, când auzi vocea lui Beasley.

– La început am fost cam sceptic – o fată atât de tânără, aproape un copil. Dar acum, după ce am văzut-o: este deja foarte matură pentru vârsta ei. Și atât de bine educată! O adevărată mică lady.

Gerald încuviință din cap.

– Doar v-am spus. Este coaptă pentru măritiș. Între noi fie vorba, trebuie să am puțină grijă. Știți și dumneavoastră cum este cu atâția bărbați aici, la fermă. Se întâmplă ca o pisicuță să-și piardă capul, când este în călduri..

Beasley chicoti.

– Dar ea este... vreau să spun, vă rog să mă înțelegeți bine, nu sunt fixat pe așa ceva, m-aș fi interesat poate pentru o... ei da, poate pentru o văduvă, mai aproape de vârsta mea. Dar dacă la această vârstă au deja aventuri...

– Reginald, vă rog mult! îl întrerupse Gerald sever. Cinstea lui Fleur este mai presus de orice. Mă gândesc doar de aceea la o căsătorie timpurie pentru ca să rămână astfel. Mărul este copt, dacă înțelegeți, ce vreau să spun!

Beasley râse din nou.

– O imagine cu adevărat paradisiacă! Și ce spune fata de această propunere? O să îi transmiteți cererea mea sau să vorbesc eu însumi cu ea... să-i explic?

Gwyneirei nu-i veni să creadă ceea ce auzea. Fleurette și Reginald Beasley? Bărbatul trebuia să fi trecut cu mult de cincizeci de ani, mai degrabă era pe la șaizeci. Destul de în vârstă pentru a fi bunicul lui Fleur!

– Lăsați, de asta mă ocup eu. Este desigur surprinzător. Dar va fi de acord, nu vă faceți griji! Doar este o lady, după cum spuneați. Gerald ridică încă o dată sticla de whisky. Pentru înrudirea noastră, zâmbi el. Pentru Fleur!

– Nu, nu și iarăși nu!

Glasul lui Fleurette răsună din camera bărbaților în care o invitase Gerald să discute cu ea de se auzi prin tot salonul, până în biroul Gwyneirei. Nu suna prea a – doamnă mai degrabă de parcă Fleurette i-ar face bunicului ei scena vieții lui. Gwyneira preferase să nu ia parte la această scenă. Gerald n-avea decât să discute singur cu Fleur, după aceea ea tot va mai putea să intervină pentru a-i împăca. În cele din urmă, Beasley va trebui să fie refuzat, fără să fie jignit. Deși un mic refuz nu i-ar fi stricat bătrânului domn. Cum putea să se gândească la o mireasă de șaisprezece ani! Gwyneira se convinsese mai întâi, că Gerald nu era prea beat când o chemase pe Fleur la el și o avertizase în prealabil.

– Gândește-te Fleur, că nu te poate obliga. Poate că au povestit deja prin târg, atunci va fi un mic scandal. Dar te pot asigura că Christchurch a supraviețuit altor scandaluri. Rămâi liniștită și expune-i punctul tău de vedere.

– Să mă supun? îi aruncă lui Gerald în față. Nici nu mă gândesc! Înainte de a mă mărita cu bătrânul acesta, mă arunc în apă! Serios, bunicule, mă arunc în lac!

Gwyneira izbucni în râs. De unde lua Fleur această atitudine teatrală? Probabil din una din cărțile lui Helen. În realitate, o cădere în balta de la Kiward Station nu i-ar cauza nimic. Mai întâi că apa era mică, în al doilea rând, datorită prietenilor ei maori și ai prietenilor lui Ruben, Fleur știa să înoate excelent.

– Sau merg la mânăstire! continuă Fleurette.

E drept că nu exista încă în Noua Zeelandă, dar se pare că de asta uitase pe moment. Gwyneira încă mai reuși să vadă problema din partea hazlie. Apoi însă auzi vocea lui Gerald și era din nou alarmată. Aici era ceva putred... bătrânul trebuie să fi băut mult mai mult decât crezuse Gwyneira. Oare când o pregătise pe Fleur? Sau acum abia, pe când Fleur profera amenințări copilărești?

– Doar nu vrei să mergi la mânăstire, Fleurette! Este ultimul loc, unde ai vrea să fii. Doar îți place de pe acum să te hârjonești cu jegosul tău de prieten prin fân! Așteaptă tu, micuțo, au fost și alții care și-au plecat capul. Ție îți trebuie un bărbat, Fleur, tu...

Se păru că și Fleurette simți amenințarea.

– Mama nu permite să mă căsătoresc deja acum... spuse ea cu voce mult mai înceată.

Asta îl înfurie pe Gerald și mai și.

– Mama ta va face ceea ce îi spun eu! Luăm noi alte măsuri, poți să mă crezi! Gerald smuci fata, care tocmai deschisese ușa, pentru a scăpa de el. Voi toți veți face în sfârșit ceea ce vreau eu!

Gwyneira, care între timp se apropiase temătoare de camera bărbaților, se năpusti înăuntru. Văzu cum Fleurette fu aruncată într-un fotoliu și rămase acolo plângând în hohote și speriată. Gerald se pregătea să se arunce peste ea și sparse o sticlă cu whisky. Nu era o pierdere, sticla fiind goală. Gwyneira își aminti brusc că adineauri mai era pe trei sferturi plină.

– E încăpățânată iepșoara, nu-i așa? șuieră Gerald către nepoata lui. Încă nu i s-a pus zăbală și căpăstru? Ei, schimbăm noi acum situația. Vei învăța tu să-ți asculți călărețul...

Gwyneira îl smulse de lângă ea. În furia și teama pentru fiica ei căpătase puteri uriașe. Recunoscu prea exact sclipirea din ochii lui Gerald care o urmărea în visele ei de la procrearea lui Paul încoace.

– Cum îndrăznești să o atingi? se oțări la el. Las-o imediat în pace!

Gerald tremura.

– Du-o din fața ochilor mei! șuieră el printre dinți. Să nu iasă din casă, până când își va revizui părerea despre cererea lui Beasley. I-a fost promisă! Nu îmi voi călca cuvântul!

Reginald Beasley așteptase sus, în camerele sale, dar nu-i scăpase întru totul scena. Simțindu-se penibil, ieși din ușă și le întâlni pe trepte pe Gwyneira și pe fiica ei.

– Domnișoară Gwyn... domnișoară Fleur... vă rog să mă scuzați!

Beasley era astăzi treaz și o privire aruncată feței tinere, răvășite a lui Fleur și în ochii arzând de furie a mamei ei îi spuse că nu are nici o șansă.

– Eu... eu nu puteam să bănuiesc, că pentru dumneavoastră ar fi așa o... eh, o pretenție exagerată să-mi acceptați petirea. Vedeți, nu mai sunt tânăr, dar nici nu sunt atât de bătrân... aș aprecia și respecta foarte mult...

Gwyneira îl străfulgeră cu privirea.

– Domnule Beasley, fiica mea nu vrea să fie apreciată, ci vrea mai întâi să crească, să devină matură. Iar apoi își dorește probabil un bărbat care să își prezinte singur solicitarea și nu unul, care să trimită înainte un alt țap bătrân pentru a o sili să urce în patul lui. M-am exprimat limpede?

De fapt voia să rămână amabilă, dar priveliștea feței lui Gerald, aplecat peste Fleurette în fotoliu o speriase profund. Trebuia mai întâi să scape de acest petitor bătrân. Dar acest lucru nu ar trebui să fie greu. Apoi trebuia să găsească ceva legat de Gerald. La vremea aceea, ea nu observase lângă ce butoi de pulbere trăia. Dar pe Fleurette trebuia să o protejeze!

– Domnișoară Gwyn, eu... după cum spuneam, domnișoară Fleur, îmi pare rău. Iar în aceste condiții aș fi gata să... să renunț la logodnă.

– Nu sunt logodită cu dumneavoastră! spuse Fleur cu voce tremurând. Nici nu pot fi, eu...

Gwyneira o trase pe fată mai departe.

– Această decizie mă bucură și vă face cinste, îi spuse ea lui Reginald Beasley cu un zâmbet silit. Poate că spuneți această decizie și socrului meu, pentru ca această problemă neplăcută să fie încheiată. V-am apreciat totdeauna și nu aș vrea să vă pierd în calitatea de prieten al casei.

Maiestuoasă, ea trecu prin fața lui Beasley. Fleurette o urmă poticnindu-se. Părea că vrea să mai spună ceva, dar Gwyneira nu-i permise să se oprească.

– Să nu-i povestești nimic de Ruben, altfel se va simți jignit în onoarea sa! șuieră ea către fiica ei. Rămâi în camera ta – cel mai bine, până pleacă. Te rog în numele cerului să nu ieși cât timp bunicul tău este beat!

Gwyneira închise tremurând ușa în urma fiicei ei. Deocamdată, primejdia era îndepărtată. În seara aceasta, Gerald va bea cu Beasley; nu erau de așteptat alte ieșiri. Iar mâine îi va fi rușine de moarte pentru atacul de astăzi. Dar ce va urma? Cât timp îl vor ține pe Gerald reproșurile pe care și le făcea departe de nepoata lui? Și siguranța unei uși era oare suficientă când Gerald era prea beat și eventual își spunea că va trebui s-o învețe pe fată „cu călăritul" pentru viitorul ei bărbat.

Gwyn se hotărâse. Va trebui s-o expedieze de acolo pe fată.

4

Dar se dovedi că este greu să transpună această hotărâre în realitate. Nici nu se găsea un pretext de a o trimite pe fată de acasă, nici nu era vreo familie care s-o găzduiască. Gwyn se gândise la un menaj, în care să fie și copii – la Christchurch erau în continuare prea puține educatoare, iar o fată de condiție bună ca Fleur, atât de drăguță și de educată, ar trebui să fie bine-venită în orice familie tânără. Dar în practică, potrivită era doar familia Barrington și familia Greenwood – iar Antonia Barrington, o tânără mai degrabă banală, refuză imediat când Gwyn făcuse niște aluzii în acest sens. Gwyn nu i-o putea lua în nume de rău. Deja primele priviri aruncate de tânărul lord asupra drăguței de Fleurette o convinseră că fiica ei ar nimeri aici din lac în puț.

Elisabeth Greenwood ar fi primit-o cu plăcere pe Fleur. Dragostea lui George Greenwood și fidelitatea lui erau deasupra oricăror bănuieli. Era și pentru Fleur un „unchi" respectat, iar în gospodăria lui ar fi învățat multe despre contabilitate și administrarea unei întreprinderi. Dar familia Greenwood era tocmai pe punctul de a pleca în vizită în Anglia. Părinții lui George voiau să-și cunoască în sfârșit nepoții, iar Elisabeth nu mai putea de emoție.

– Sper că mama lui nu mă va recunoaște, îi confesă ea temerile ei Gwyneirei. Crede că vin din Suedia. Dacă constată acum că...

Gwyneira scutură din cap zâmbind. Era cu totul imposibil să recunoști în tânăra femeie de azi, frumoasă, îngrijită, ale cărei maniere excelente o făceau să fie unul din pilonii societății din Christchurch pe orfana pe jumătate moartă de foame, sfioasă, care părăsise cu douăzeci de ani în urmă Londra.

– Te va iubi, o asigură pe tânără. Și să nu cumva să faci vreo prostie și să încerci să vorbești cu accent suedez sau așa ceva. Spui că ai crescut la Christchurch, ceea ce este adevărat. Deci vorbești engleza, și gata!

– Dar va auzi că vorbesc Cockney, se îngrijoră Elisabeth.

Gwyn râse.

– Elisabeth, în comparație cu tine, noi toți vorbim o engleză îngrozitoare – afară de Helen, desigur, de la care ai preluat accentul. Deci nu te agita.

Elisabeth, nesigură, încuviință din cap.

– Ei da, oricum George spune că nu va trebui să vorbesc mult. Mamei lui îi place să poarte discuții de una singură...

Gwyneira râse din nou. Întâlnirile cu Elisabeth erau totdeauna înviorătoare. Era mult mai inteligentă ca Dorothy cea cuminte și plictisitoare din Haldon și drăguța Rosemary, care între timp era logodită cu ucenicul de brutar al tatălui ei adoptiv. Iar se întrebă ce s-o fi întâmplat cu celelalte trei fete care veniseră cu ea pe *Dublin*. Între timp, Helen primise vești de la Westport. O doamnă Jolanda declară supărată că Daphne a dispărut împreună cu gemenele – și cu încasările unui sfârșit de săptămână. Doamna avu neobrăzarea să ceară banii înapoi de la Helen. Helen nu răspunse la scrisoare.

În cele din urmă, Gwyn își luă un inimos rămas-bun de la Elisabeth – nu fără a-i da obișnuita listă de cumpărături, pe care fiecare femeie din Noua Zeelandă i-o înmâna prietenei sale, când aceasta pleca în patria-mamă. Sigur că prin firma lui George se putea comanda practic tot ce se găsea de cumpărat la Londra, dar femeilor nu le plăcea să-și pună niște dorințe intime pe listă. Elisabeth promise ca la comanda lui Gwyn să golească magazinele londoneze, iar

Gwyneira se despărți de ea în cei mai buni termeni, dar fără să fi rezolvat problema lui Fleurette.

În cursul următoarelor luni, situația de la Kiward Station se detensionă. După atacul lui asupra lui Fleur, Gerald era vizibil trezit la realitate. O evita pe nepoata lui – iar Gwyneira avea grijă ca Fleurette să procedeze la fel. În ceea ce-l privește pe Paul, bătrânul își intensifică eforturile de a-l introduce în munca de la fermă. Cei doi dispăreau adesea dis-de-dimineață undeva, în direcția pășunilor, pentru a reapărea doar seara. În continuare, Gerald își bea whisky-ul de seară, dar nu ajungea niciodată în starea de ebrietate ca în cazul anterioarelor sale orgii de o zi întreagă. Conform celor spuse de bunicul său, Paul se dovedi a fi bun, pe când Kiri și Marama erau mai degrabă îngrijorate. Gwyneira auzi o discuție între fiul ei și fata maori care o neliniști.

– Wiramu nu este un om rău, Paul! Este harnic, un bun vânător și un bun cioban. Nu este drept să-l dai afară!

Marama curăța în grădină argintăria. Spre deosebire de mama ei, îi plăcea această muncă; iubea metalul strălucitor. Câteodată cânta în timpul lucrului, dar lui Gerald nu-i plăcea să o audă, fiindcă nu putea suferi muzica tribului maori. Și Gwyn simțea aproximativ la fel, dar ea își aducea aminte doar de bătaia tobelor din noaptea acea fatidică. Baladele Maramei, interpretate cu o voce suavă, îi plăceau și spre surpriza tuturor păru că îi plac și lui Paul. Dar astăzi trebuia să se dea grozav față de prietena lui, povestind de excursia făcută ieri cu Gerald. Cei doi controlaseră pășuni în drum spre munți și l-au întâlnit pe băiatul maori Wiramu. Wiramu aducea prada unei excursii de pescuit deosebit de fructuoase la tribul său, la Kiward Station. Acesta era un motiv în sine de a-l pedepsi, dar băiatul făcea parte dintr-o patrulă de ciobani, pe care o instalase nu de mult Gerald, spre a pune capăt activităților lui James McKenzie. De aceea, Wiramu ar fi trebuit să fie în munți, nu în sat, la mama lui. Gerald făcuse un atac de furie și îl bătuse pe băiat. În continuare îl puse pe Paul să-i fixeze pedeapsa. Paul decise ca Wiramu să fie concediat pe loc.

– Bunicul nu-l plătește ca el să plece la pescuit! declară Paul cu importanță. Trebuia să rămână la locul lui!

Marama scutură din cap.

– Dar eu cred că patrulele oricum merg din loc în loc. Atunci este de fapt indiferent unde se află Wiramu. Iar bărbații pescuiesc și ei cu toții. Trebuie să pescuiască și să vâneze. Sau le dați voi merinde?

– Ei bine, nu este indiferent! răspunse Paul cu aplomb. McKenzie nu fură oile aici, lângă casă, ci sus, în munți. Acolo trebuie să patruleze bărbații. Și pentru hrana proprie au voie să pescuiască și să vâneze. Dar nu pentru tot satul.

Băiatul era ferm convins că are dreptate.

– Nici nu o fac! nu-l slăbi Marama. Încerca disperată să-i clarifice lui Paul punctul de vedere al oamenilor ei; nu putea înțelege de ce era așa de greu. Paul crescuse practic la tribul maori. Era oare posibil ca el să nu fi învățat nimic acolo afară de tehnica pescarilor și a vânătorilor? Dar ei au redescoperit râul și pământul din jur. Acolo nu pescuise încă nimeni, plasele lor erau pline. Nu puteau să mănânce tot și peștele nu-l puteau usca – doar trebuiau să patruleze. Dacă nu ar fi fugit unul până în sat, peștele s-ar fi stricat. Și asta este o rușine, Paul, doar știi și tu! Nu se lasă hrana să se strice, zeilor nu le place așa ceva!

Wiramu a fost desemnat din grupul constând în cea mai mare parte din maori ca să ducă peștele în sat și să le spune bătrânilor de marea bogăție în pește a apei nou descoperite. Și pământul din jur părea să fie rodnic și pentru condițiile de aici bogat în vânat. S-ar fi putut ca tribul să o pornească la drum și să petreacă un timp acolo, pescuind și vânând. Pentru Kiward Station ar fi o dezvoltare pozitivă. În apropierea taberei, nimeni nu ar fura animale dacă maori ar fi cu ochii pe ele. Dar nici Gerald, nici nepotul lui n-au putut sau n-au vrut să ajungă cu raționamentul până aici. În schimb, i-au supărat pe maori. Cu siguranță că oamenii lui Wiramu nu o să observe nici un hoț de animale, iar munca patrulelor va fi făcută pe viitor mai degrabă lejer.

– Tatăl lui Tonga spune că va solicita noul teritoriu pentru el și pentru tribul lui, declară în plus Marama. Wiramu îl va conduce acolo. Dacă domnul Gerald ar fi fost drăguț cu el, v-ar fi arătat vouă teritoriul, și voi ați fi putut să vi-l însușiți!

– Găsim noi și singuri! declară Paul. Nu trebuie să fim drăguți cu niște bastarzi fără căpătâi.

Marama clătină din cap, dar renunță să-i spună băiatului că Wiramu nu era cu nici un chip un bastard, ci stimatul nepot al căpeteniei.

– Kai Tahu, spune Tonga, anunță terenurile descoperite la Christchurch continuă ea. El știe să scrie și să citească la fel de bine ca tine și îi ajută și Reti. A fost o prostie să-l concediezi pe Wiramu, Paul. A fost doar o prostie!

Paul se sculă furios și răsturnă cutia cu tacâmurile de argint, pe care Marama le curățise deja. O făcuse precis intenționat, fiindcă de regulă se mișca cu multă dibăcie.

– Ești o fată și mai ești și doar o maori. Cum poți tu să știi ce este o prostie?

Marama râse și adună liniștită argintăria. Nu se supăra prea repede.

– Vei vedea, cine va obține teritoriul! spuse ea liniștită.

Gwyneirei, această discuție îi confirmă temerile. Paul își făcea în mod deliberat inamici. Confunda tăria cu duritatea, ceea ce la vârsta lui era poate normal. Dar Gerald ar fi trebuit să-l certe, în loc să-i dea apă la moară. Cum putea să-l lase pe băiatul acesta de doisprezece ani să decidă dacă un muncitor era concediat sau nu?

În orice caz, Fleurette își reluă viața obișnuită și chiar o vizită des pe Helen la O'Keefe Station – desigur doar când Gerald și Paul erau cu siguranță plecați și nu trebuia să se teamă nici de venirea lui Howard. Gwyn considera că este nechibzuință și că este mai bine ca femeile să se întâlnească la Haldon. Pe catârul Nepumuk îl trimisese înapoi.

Fleurette scria în continuare scrisori lungi la Queenstown, dar nu primea răspuns. Helen păți la fel; și ea își făcea griji mari în legătură cu fiul ei.

– Dacă ar fi mers măcar la Dunedin, suspină ea. La Haldon exista mai nou o ceainărie, în care puteau lua loc și femei serioase și schimba noutăți. Ar fi putut să accepte un post ca secretar la un birou sau ceva asemănător. Dar să caute aur...

Gwyn ridică din umeri.

– Vrea să se îmbogățească. Și poate că are noroc, se spune că într-adevăr se găsește foarte mult aur.

Helen își dădu ochii peste cap.

– Gwyn, îmi iubesc fiul meu ca pe ochii din cap. Dar aurul ar trebui să crească în copaci și să-i cadă în cap, pentru ca să-l găsească. Îi seamănă tatălui meu, Gwyn, și el era doar atunci fericit când putea să stea în camera lui de studii și se adâncea în texte în vechea ebraică. În cazul lui Ruben, sunt texte de legi. Cred că ar fi un bun avocat sau judecător, poate și un bun comerciant. George Greenwood spusese că se înțelege cu clienții – este un om îndatoritor. Dar să schimbe cursul unui pârâu pentru a spăla aur sau să sape un puț sau ce o fi trebuind, de asta nu este în stare.

– O va face pentru mine! spuse Fleur cu o expresie transfigurată a feței. Pentru mine face totul. În orice caz, va încerca!...

Până acum se vorbea la Haldon mai puțin de aurul găsit de Ruben O'Keefe, ci de furturile de animale din ce în ce mai nerușinate ale lui James McKenzie. Pe moment suferea cel mai mult de pe urma fărădelegilor lui McKenzie un mare crescător de oi, John Sideblossom.

Sideblossom locuia în capătul de vest al lacului Pukaki, deja sus, în munți. Venea rar la Haldon și practic niciodată la Christchurch, dar avea proprietăți imense la marginea Alpilor. Își vindea animalele la Dunedin, așa că nu făcea parte din clienții lui George Greenwood.

Cu toate acestea, Gerald păru să-l cunoască. De fapt, se bucură ca un copil când primi într-o zi vestea că Sideblossom voia să se

întâlnească la Haldon cu crescători cu aceleași convingeri, pentru a mai porni o expediție de pedeapsă împotriva lui James McKenzie.

– Este ferm convins că McKenzie hălăduiește în regiunea sa! declară Gerald în timpul obligatoriului său whisky înainte da masă. Undeva mai sus de lacuri sau trebuie să fi găsit pământ nou. John este de părere că dispare printr-o trecătoare, pe care noi nu o cunoaștem. Și vrea să facă acțiuni pe suprafețe mari. Trebuie să ne adunăm oamenii și să-l scoatem de individ definitiv de acolo.

– Știe Sideblossom ce vorbește? se interesă Gwyneira liniștită.

În ultimii ani, aproape toți baronii de oi din Canterbury Plains plănuiseră aici, în fața căminului ei, asemenea hăituieli. De cele mai multe ori, nici nu avură loc, fiindcă nu se adunaseră suficienți oameni, pentru a lua la pieptănat teritoriul vecin. Trebuia o personalitate mai carismatică decât Reginald Beasley pentru a-i uni pe crescătorii de oi individualiști.

– Pot să-ți șoptesc acest lucru! urlă Gerald. Johnny Sideblossom este cel mai sălbatic câine pe care ți-l poți imagina! Îl cunosc încă de când vânam balene, era tânăr de tot pe atunci, cam ca Paul acum...

Paul își ciuli urechile.

– S-a angajat ca mus pe vas, împreună cu tatăl lui. Dar bătrânul bea de stingea și într-o zi, când trebuia să mânuiască harponul și balena se zbătea ca nebuna, a fost măturat din barcă – mai exact, a fost răsturnată toată barca și toți au sărit afară. Doar micuțul rămas până în ultima secundă și a aruncat harponul înainte ca barca să se scufunde. Johnny Sideblossom a răpus balena! La zece ani! Bătrânul lui a mierlit-o, dar acest lucru nu l-a speriat. A devenit cel mai temut aruncător de harpon de pe Coasta de Vest. Dar cum a auzit că s-a găsit aur la Westport, s-a dus acolo. În sus și în jos pe Buller River, și cu succes. În cele din urmă, a cumpărat teren la lacul Pukaki. Și animale de cel mai bun soi, în parte chiar de la mine. Dacă mă gândesc bine, pramatia de McKenzie a dus o turmă de la mine în munți. Trebuie să fi fost acum douăzeci de ani..

Șaptesprezece, gândi Gwyneira. Își aminti că James se străduise să obțină această însărcinare mai ales pentru a pleca din calea ei. Oare își extinsese de pe atunci excursia și găsise țara lui de vis?

– O să-i scriu că putem aranja întâlnirea aici! Da, este o idee bună! Mai invit încă câțiva și facem, în sfârșit, treabă ca lumea! Îl prindem pe individ, nici o grijă. Dacă se apucă Johnny de ceva, o face ca lumea!

Gerald ar fi vrut să se apuce imediat de scris, dar Kiri puse mâncarea pe masă. Dar imediat a doua zi se puse pe treabă, iar Gwyn suspina la gândul chefului și beției care va preceda marea expediție de pedepsire. Totuși era curioasă să-l cunoască pe Johnny Sideblossom. Dacă doar jumătate din poveștile spuse de Gerald, ca să distreze pe cei de la masă, erau adevărate, Sideblossom trebuia să fie dat dracului – și poate un adversar primejdios pentru James McKenzie.

Aproape toți crescătorii de animale din regiune acceptară invitația lui Gerald și de data acesta se păru că nu este vorba doar de distracție. James McKenzie întrecuse realmente măsura. Iar John Sideblossom părea să aibă într-adevăr capacitatea de a-i conduce pe oameni. Gwyneira găsi că este într-adevăr impozant. Călărea pe un armăsar puternic, negru – foarte reprezentativ, dar și bine-crescut și ușor de condus. Probabil că pe acest cal își inspecta pășunile și supraveghea mânarea oilor. Apoi era înalt; îi depășea până și pe cei mai înalți bărbați dintre baronii oilor cu aproape un cap. Corpul lui era puternic și mușchiulos, fața arsă de soare și cu trăsături bine croite, părul închis era des și cârlionțat. Îl purta până pe umeri, ceea ce-i sublinia duritatea. Și avea o personalitate debordantă, cuceritoare. Stăpânea imediat conversația bărbaților, își bătu vechii prieteni pe umăr, râse zgomotos cu Gerald și păru să consume whisky-ul ca apa, fără a se putea observa ceva schimbat. Față de Gwyneira și de celelalte puține femei, care-și însoțiseră bărbații la această întâlnire, era de o politețe aleasă. Totuși, Gwyneira nu-l agrea, fără a putea spune din ce motiv. Dar de la prima vedere simți o anumită respingere. Oare fiindcă buzele sale erau înguste și dure și arătau un

zâmbet care nu se reflecta în ochi? Sau erau însăși ochii – atât de întunecați, de păreau negri, reci ca noaptea și cercetători? Gwyneira observă că privirile lui stăruiau prea îndelung asupra ei, evaluând-o – mai puțin pe fața ei, mai degrabă pe silueta ei încă zveltă și formele feminine. Ca fată tânără s-ar fi înroșit, dar acum răspundea privirilor cu siguranță de sine. Era stăpână aici, el era oaspetele, și ea nu era interesată de nici un fel de contact, care să depășească acest cadru. Ar fi preferat s-o țină deoparte și pe Fleurette de prietenul și tovarășul de beții al lui Gerald, dar acest lucru nu era posibil, fiindcă fata era așteptată la banchetul de seară. Gwyn renunță la ideea de a o preveni pe fiica ei: Fleur ar face atunci totul să pară neatrăgătoare – și, prin aceasta, ar trezi iar furia lui Gerald. Așa că Gwyn îl observa doar circumspectă pe oaspetele ei lugubru, când Fleur coborî treptele – atât de strălucitoare și de drăguță ca Gwyneira în prima ei seară de la Kiward Station. Fata purta o rochie crem, simplă, care sublinia bronzul ușor al pielii ei de altfel albe. La mâneci, la răscroiala gâtului și la talie avea aplicații aurii și maronii din broderie spartă, care se potriveau cu culoarea neobișnuită a ochilor ei, de un brun-deschis, aproape auriu. Nu își ridicase părul, ci îl împletise doar în stânga și în dreapta capului, și cozile subțiri le legase la spate. Arăta drăguț, dar avea mai ales efectul practic de a nu lăsa să-i cadă părul pe față. Fleurette se coafa întotdeauna singură; în această privință refuzase de mică ajutorul fetelor în casă.

Silueta zveltă a lui Fleur și părul deschis o făceau să pară o zână. Oricât de asemănătoare era cu mama ei, oricât de mult se asemănau ca temperament, Fleurette avea totuși o altă aură. Fata arăta mai capabilă de a se acomoda, mai supusă decât tânăra Gwyn, iar ochii căprui-aurii străluceau mai degrabă decât să arunce scântei provocatoare.

Bărbații din sală se uitau fascinați la apariția ei, dar pe când cei mai mulți păreau vrăjiți, Gwyneira recunoscu în privirea lui John Sideblossom o expresie de lăcomie. După părerea ei, el ținu mâna lui Fleurette timp prea îndelungat când o salută curtenitor.

– Există și o doamnă Sideblossom? întrebă Gwyn, când oaspeții și gazda se așezară în sfârșit la masă.

Gwyneira se așezase ea însăși alături de John Sideblossom, dar bărbatul îi acorda atât de puțină atenție, că era aproape o impolitețe. În schimb, avea doar ochi pentru Fleurette, care purta o discuție mai degrabă plictisitoare cu bătrânul lord Barrington. Lordul predase afacerile sale din Christchurch fiului său și se stabilise la o fermă în Canterbury Plains, unde creștea cu rezultate mediocre cai și oi.

John Sideblossom se uită la Gwyn de parcă abia acum ar fi observat-o.

– Nu, nu mai există o doamnă Sideblossom, răspunse el la întrebarea lui Gwyn. Soția mea a murit acum trei ani la nașterea fiului meu.

– Îmi pare rău, zise Gwyn; rar se întâmpla să fie atât de sinceră, spunând asemenea banalități. Și pentru copil – am înțeles bine că a supraviețuit?

Fermierul aprobă din cap.

– Da, fiul meu a crescut acum practic între angajații maori ai casei. Nu este o soluție prea bună, dar cât timp e mic, merge. În perspectivă va trebui să găsesc altceva. Dar nu este ușor să găsești o fată potrivită... Și o fixă în continuare pe Fleur, ceea ce o irită și o supără le Gwyn. Bărbatul vorbea de o fată ca de o pereche de pantaloni de călărie! Fiica dumneavoastră este deja făgăduită cuiva? se interesă el cu multă luciditate. Pare să fie o fată foarte bine crescută.

Gwyneira, uluită, nu știa ce să răspundă. Bărbatul acesta nu-și pierdea vremea cu introduceri lungi!

– Fleurette este încă prea tânără... spuse ea în cele din urmă evaziv.

Sideblossom ridică din umeri.

– Acest aspect nu este neprielnic. Am fost totdeauna de părere că aceste tinere nu pot fi căsătorite destul de devreme ca să nu facă prostii. Și nasc mult mai ușor cât timp sunt tinere. Mi-a spus moașa când a murit Marylee. Marylee avea deja douăzeci și cinci de ani.

După ultimele cuvinte, se întoarse cu spatele la Gwyneira. Ceva ce spusese Gerald trebuia să-i fi trezit interesul și câteva minute mai târziu era adâncit într-o discuție aprinsă cu un crescător de animale.

Gwyneira rămase calmă, dar în interior fierbea de furie. Era obișnuită cu faptul că fetele nu erau curtate pentru personalitatea lor, ci din motive dinastice sau financiare. Dar acest ins mergea evident prea departe. Chiar și cum vorbea de soția lui defunctă: „Marylee avea deja douăzeci și cinci de ani." Suna de parcă ar fi murit oricum în curând de bătrânețe, indiferent dacă în prealabil îi dăruise sau nu lui Sideblossom un copil.

Mai târziu, când oaspeții se strânseseră în grupuri lejere în salon, pentru a pălăvrăgi și a încheia ultimele discuții de la masă, înainte ca doamnele să se adune în salonul Gwyneirei la ceai și la un lichior, iar bărbații să se retragă în refugiul lui Gerald, cu țigări de foi și whisky, Sideblossom i se alătură direct lui Fleurette.

Gwyneira, care nu putea să scape de discuția purtată cu lady Barrington, observă nervoasă cum o abordă pe Fleur. Se pare că se purta curtenitor și își folosea tot șarmul. Fleurette zâmbi încurcată și se lăsă antrenată de bunăvoie într-o discuție. Judecând după expresia feței, cei doi discutară de câini și cai. În orice caz, Gwyneira nu-și putea imagina nimic altceva care s-o intereseze atât de mult pe Fleur. Când Gwyn reuși, în sfârșit, să se desprindă de lady Barrington și să meargă agale și pe neobservate în direcția lui Sideblossom, presupunerile i se confirmară.

– Sigur că vă arăt cu plăcere iapa. Dacă vreți, putem ieși mâine împreună călare. V-am privit armăsarul, este într-adevăr frumos! Fleurette păru că-l simpatizează pe vizitator. Sau plecați deja mâine?

Cei mai mulți dintre cei prezenți vor pleca deja mâine la fermele lor. Se hotărâse organizarea expediției de pedepsire, iar bărbații aveau de gând să strângă oamenii din împrejurimi care erau dispuși să participe. Unii dintre crescătorii de oi voiau să participe personal, alții promiseseră să îi ajute măcar cu câțiva călăreți înarmați.

John Sideblossom clătină din cap.

– Nu, rămân câteva zile aici, domnișoară Warden. Ne-am înțeles să strângem aici oamenii din regiunea Christchurch și să mergem împreună la ferma mea. Ea va fi punctul de plecare pentru celelalte activități. Așa că accept cu plăcere propunerea dumneavoastră. De altfel, armăsarul are sânge arăbesc. Cu câțiva ani în urmă am putut cumpăra la Dunedin un arab de deșert pur sânge și am încrucișat caii de la fermă cu el. Rezultatele sunt foarte drăguțe – dar uneori cam ușoare!

Deocamdată Gwyn era liniștită. Cât timp amândoi discutau de cai, Sideblossom va ști să se poarte. Și poate că-i plăcea într-adevăr lui Fleur. Legătura ar fi potrivită: Sideblossom era respectat și avea o idee mai mult pământ decât Gerald Warden, deși nu la fel de fertil. Sigur că bărbatul era cam în vârstă pentru Fleur, dar mai era acceptabil. Dacă nu ar fi avut un sentiment atât de neplăcut în legătură cu acest lucru! Dacă bărbatul nu ar fi dat impresia aceea de răceală și lipsă de sentiment! Și mai era și Ruben O'Keefe. Cu siguranță că Fleurette nu va fi de acord să se despartă de dragostea ei.

Cu toate acestea, în zilele următoare, părea să-i facă plăcere să stea cu John Sideblossom. Bărbatul era un călăreț curajos, ceea ce îi plăcea lui Fleur, știa să povestească captivant și să asculte atent. Apoi mai avea și șarm și un fel de a fi îndrăzneț, care îi plăcu fetei. Fleur râse când Sideblossom, trăgând cu Gerald asupra unor porumbei de lut, în loc să ochească porumbelul, împușcă coada unui trandafir din grădină.

– Un trandafir trandafirului! spuse el – e drept, puțin original, dar se părea că Fleur se simțea măgulită. Paul, în schimb, părea supărat. Îl admira pe Sideblossom încă de când povestise Gerald despre el și, de când îl cunoștea personal, îl diviniza de-a dreptul. Dar Sideblossom nu avea ochi pentru băiat. Fie stătea la băut și la taifas cu Gerald, fie o curta pe Fleur. Paul se gândea cum să facă să-i spună adevărul despre sora lui. Dar deocamdată nu se ivea nici un prilej.

John Sideblossom era un bărbat al deciziilor rapide și era obișnuit să obțină ceea ce dorea. Vizitase Kiward Station în primul rând pentru a mobiliza în sfârșit pe crescătorii de oi din Canterbury. Dar

când o cunoscu pe Fleurette Warden, se hotărî foarte repede să rezolve cu această ocazie și altă problemă ce trebuia soluționată. Îi trebuia o nouă soție – și aici întâlnise pe neașteptate o candidată potrivită. Tânără, atrăgătoare, din familie bună și evident cu o educație aleasă. Cel puțin în primii ani va putea să economisească învățătorul pentru fiul lui, Thomas. Legătura cu Wardenii îi va deschide și alte uși în societatea bună de la Christchurch și Dunedin. Dacă a înțeles bine, mama lui Fleurette provenea chiar din aristocrația engleză. Fata părea să fie puțin sălbatică, iar mama tindea să aibă prea multă putere. În orice caz, Sideblossom nu i-ar fi permis niciodată soției sale să participe la conducerea fermei și chiar să conducă creșterea animalelor! Dar aceasta era o problemă a lui Warden; pe Fleurette o va struni el. Va putea să-și aducă cu ea animalele ei iubite – iapa va face mânji nemaipomeniți și cățeaua ciobănească era și ea un real câștig. Dar când Fleur va fi însărcinată, nu va mai putea conduce ea câinele. Sideblossom se apucă de pe acum să intre în grațiile lui Gracie – ceea ce îi aduse și mai multă simpatie din partea lui Fleurette. După trei zile, fermierul era convins că Fleur nu-i va respinge cerere în căsătorie. Iar Gerald Warden ar trebui să fie fericit că poate s-o mărite atât de avantajos pe fată.

Gerald urmărise curtea pe care i-o făcea John lui Fleur cu un ochi râzând și unul plângând. De data aceasta, fata nu păru să fie împotrivă – Gerald era chiar de părere că nepoata lui flirta destul de nerușinat cu vechiul său prieten. Dar ușurarea simțită era amestecată cu gelozia. John va avea ceea ce el, Gerald, nu putea avea. Sideblossom nu va trebui s-o ia pe Fleur cu forța, ea i se va da de bunăvoie. Gerald își înecă gândurile interzise în whisky.

Cel puțin era pregătit când în a patra zi a șederii sale la Kiward Station, Sideblossom veni la el și îi prezentă gândurile sale de căsătorie.

– Știi, bătrâne prietene, că la mine este pe mâini bune, spuse Sideblossom. Lionel Station este mare. E drept că nu are așa o casă seniorială grozavă ca aceasta, dar este confortabilă... Avem personal

suficient. Fata va fi servită din toate părțile. Desigur că va trebui să se ocupe personal de copil. Dar cu siguranță că va avea în curând și copii proprii – atunci merg toate împreună. Ai ceva împotrivă dacă îi fac o cerere în căsătorie?

Sideblossom își turnă un whisky.

Gerald negă din cap și îi întinse paharul să fie servit. Sideblossom avea dreptate; ceea ce propunea el era cea mai bună soluție.

– Nu am nimic împotrivă. E drept că ferma nu are multe lichidități pentru dotă. Ai fi mulțumit cu o turmă de oi? Putem vorbi și despre două iepe de prăsilă...

Cei doi bărbați petrecură următoarele ore tratând pe îndelete despre dota lui Fleurette. Amândoi erau unși cu toate alifiile în ceea ce privește comerțul cu animale. Ofertele zburau de colo colo. Gwyneira, care iar trăgea cu urechea, nu era neliniștită: ei i se părea că este vorba de împrospătarea sângelui turmelor de oi de la Lionel Station. Numele lui Fleurette nu fu pomenit nici măcar o dată.

– Tre... trebuie să te previn! spuse Gerald, când, în sfârșit, cei doi bărbați ajunseră la o înțelegere și mărimea dotei fusese confirmată cu baterea palmei și cu încă mai mult whisky. Mi... micuța nu este si... simplu de strunit. S-a fixat pe o treabă cu un băiat din vecini... doar prostii, individul a plecat între timp. Dar tu cunoști... cunoști muierile...

– De fapt nu am avut impresia că nu i-aș fi pe plac lui Fleurette, se minună Sidenblossom. Ca întotdeauna, părea și acum complet treaz, deși prima sticlă de whisky era de mult golită. De ce nu facem lucrurile ca lumea, și o întrebăm pe ea? Ei hai, pune să fie chemată! Sunt acuma dispus pentru un sărut de logodnă! Iar mâine, ceilalți crescători de oi ar trebui să se întoarcă. Atunci putem să facem cunoscută logodna.

Fleurette, care tocmai venise de la o plimbare călare și se pregătea să se schimbe pentru masa de seară, se minună de bătaia sfioasă a lui Witi la ușa ei.

– Domnișoară Fleur, domnul Gerald vrea să vă vorbească. El... cum a spus? Vă roagă să veniți imediat în camera sa. Era vizibil că

servitorul maori se gândea dacă să mai adauge vreo observație și se hotărî s-o facă. Cel mai bine este dacă vă grăbiți. Bărbații mult whisky și puțină răbdare.

După povestea cu Reginald Beasley, Fleur rămăsese suspicioasă, în ceea ce privește invitațiile bruște în camera lui Gerald. Instinctiv, se hotărî să nu se aranjeze prea frumos, ci își încheie costumul de călărie, în loc să-și îmbrace rochia de mătase verde-închis, pe care i-o pregătise Kiri. Ar fi preferat s-o cheme și pe mama ei, dar nu știa unde era Gwyneira. Mulțimea de vizitatori și munca de la fermă o solicitaseră mult pe Gwyn. Momentan nu era mult de lucru – era ianuarie; trecuse perioada de tuns și de fătatul mieilor, iar oile se găseau în cea mai mare parte libere, sus în munți – dar vara aceasta era neobișnuit de umedă și de aceea tot trebuiau făcute reparații, iar cositul fânului era un joc de noroc. Fleur se hotărî să nu o aștepte pe Gwyn și mai ales să nu-și piardă timpul căutând-o. Orice o fi vrând Gerald, trebuia să rezolve ea singură cu el. Și nu se temea de abuzuri. Doar Witi vorbise de „bărbați". Deci va fi de față și Sideblossom, astfel că Gerald nu va depăși limitele bunei-cuviințe.

John Sideblossom era neplăcut surprins că Fleur pătrunse în camera bărbaților în costum de călărie și cu părul vâlvoi. Ar fi putut să se aranjeze puțin, deși arăta desigur încântătoare. Nu, nu-i va fi greu să apeleze la puțin romantism.

– Domnișoară Fleur, spuse el. Îmi permiteți să iau cuvântul? Sideblossom făcu o plecăciune perfectă în fața fetei. Doar mă atinge pe mine în cel mai înalt grad și nu sunt bărbatul care să trimită pe alții în pețit.

Privi îi ochii speriați ai lui Fleur și crezu că acea licărire nervoasă ar fi un îndemn.

– Domnișoară Fleur, este drept că v-am văzut pentru prima oară acum trei zile, dar din prima clipă am fost încântat de dumneavoastră, de ochii dumneavoastră minunați, de zâmbetul fermecător. Iar prietenia cu care m-ați tratat în ultimele trei zile, m-au făcut să sper că nu vă displace prezența mea. Și de aceea – sunt un bărbat

al hotărârilor temerare, domnișoară Fleur, și cred că veți ajunge să îndrăgiți această latură a mea –, de aceea am decis să vă pețesc la bunicul dumneavoastră. El a acceptat bucuros o legătură între noi. Deci, cu acceptul tutorelui dumneavoastră, vă cer în mod solemn mâna.

Sideblossom zâmbi și se lăsă într-un genunchi în fața lui Fleur. Gerald se stăpâni să nu râdă când observă că Fleur nu știa unde să se uite.

– Eu... domnule Sideblossom, este foarte drăguț, dar eu iubesc pe altcineva, articulă ea în cele din urmă. Bunicul ar fi trebuit să vă spună acest lucru și...

– Domnișoară Fleur, o întrerupse Sideblossom plin de sine, pe oricine credeți că îl iubiți, îl veți uita în brațele mele.

Fleurette scutură capul.

– Nu îl voi uita niciodată, domnule! I-am promis că o să mă mărit cu el...

– Fleur, nu vorbi asemenea prostii! se agită Gerald. John este bărbatul potrivit pentru tine! Nu prea tânăr, nu prea bătrân, potrivit din punct de vedere social și mai este și bogat. Ce dorești mai mult?

– Trebuie să-l pot iubi pe bărbatul meu! răspunse Fleurette disperată. Iar eu...

– Dragostea crește cu timpul, declară Sideblossom. Ei hai, fato! Ți-ai petrecut ultimele trei zile cu mine. Deci nu pot fi chiar neplăcut pentru tine.

În ochii lui se citea nerăbdarea.

– Nu... nu-mi sunteți neplăcut, dar... dar doar nu o să mă... căsătoresc doar pentru atâta cu dumneavoastră. V-am considerat drăguț, dar... dar...

– Termină cu sclifoselile, Fleurette! întrerupse Sideblossom bâlbâielile fetei. Argumentele lui Fleur îi erau indiferente. Spune da, și putem vorbi despre modalități. Cred că o să facem nunta încă în această toamnă – imediat ce s-a rezolvat problema aceasta nenorocită cu James McKenzie. Poate vii cu mine la Lionel Station... desigur însoțită de mama ta, trebuie să fie totul făcut corect...

Fleurette respiră adânc, prinsă între furie și panică. La naiba, de ce nu o asculta nimeni? Se hotărî să spună clar și fără echivoc ce gândea. Bărbații aceștia trebuiau să fie capabili să accepte faptele în sine!

– Domnule Sideblossom, bunicule... Fleurette ridică vocea. Am spus-o de repetate ori și m-am cam săturat să mă repet. Nu o să mă căsătoresc cu dumneavoastră! Vă mulțumesc pentru propunere, vă apreciez atașamentul, dar sunt deja legată de altcineva. Și acum mă voi duce în camera mea. Te rog să mă scuzi, bunicule, că nu iau parte la cină, nu mă simt bine.

Fleur se sili să nu iasă în fugă din cameră, ci să se întoarcă încet și demn. Cu capul ridicat mândru, părăsi camera și nu trânti ușa după ea. Dar apoi alergă, ca mânată de draci, prin salon și pe trepte în sus. Cel mai bine dacă se închidea în camera ei până pleca Sideblossom. Licărirea din ochii lui nu-i plăcuse deloc. Desigur că bărbatul nu era obișnuit să fie refuzat. Și ceva îi spunea că poate deveni primejdios dacă ceva nu mergea după voința lui.

5

În ziua următoare, Kiward Station se umplu de bărbați și de cai. Baronii oilor din Canterbury Plains nu se zgârciră: numărul membrilor „expediției de pedepsire" ajunsese la cel al unei companii. Puțini erau oamenii adunați de prietenii lui Gerald care îi plăceau Gwyneirei. Erau doar câțiva ciobani maori și relativ puțini angajați ai fermelor. Se părea că crescătorii de animale căutaseră oamenii în crâșme sau în barăcile noilor coloniști, și mulți dintre ei păreau să fie aventurieri, dacă nu chiar lepădături întunecate, gândi Gwyn. De aceea se bucură că Fleur nu se apropie în acele zile de grajduri. Mai ales că Gerald nu se zgârci și puse din belșug alcool la bătaie. Bărbații beau și sărbătoreau în magaziile de tuns oi, pe când păstorii de la Kiward Station, de regulă vechi prieteni ai lui McKenzie, impresionați neplăcut, se retraseră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnișoară Gwyn, le exprimă Andy McAran temerile. O să-l vâneze pe James ca pe un lup râios. Vorbesc serios să-l împuște! Doar nu merită așa ceva, să se trimită această pleavă a societății după el. Totul din cauza câtorva oi!

– Această pleavă nu cunoaște munții, spuse Gwyneira și nu știa dacă încerca prin aceste cuvinte să-l liniștească pe bătrânul ei păstor sau pe sine. Nu fac decât să se calce reciproc pe picioare, McKenzie va râde pe săturate de ei. Așteaptă numai, vei vedea că se va

destrăma totul. Dacă ar pleca deja! Nu-mi place să-i știu în curte. Pe Kiri și pe Moana le-am trimis acasă, pe Marama de asemenea. Și sper ca maori să-și păzească tabăra. Voi să fiți cu ochii pe cai și pe harnașament! Nu vreau să dispară ceva.

În această privință, pe Gwyn o aștepta o surpriză foarte neplăcută. O parte a bărbaților venise pe jos, iar Gerald – la început mahmur de tot, spre amiază din nou beat și foarte supărat pe nesupunerea lui Fleurette – le promise cai de la Kiward Station. Nu o înștiință imediat pe Gwyn, așa că ea nu avusese timp să ceară aducerea unor cai de muncă de pe izlazurile de vară. În loc de aceasta, după-amiaza bărbații, chiuind, împărțiră între ei Cobii, caii ei prețioși. Fleurette urmări de la fereastra ei, neajutorată, cum încercară unul după altul să se suie pe Niniane.

– Mamă, doar nu le poate da pur și simplu calul! Doar este al nostru! se văită ea.

Gwyneira ridică din umeri.

– Dă caii doar împrumut, nu au voie să-i păstreze. Dar nici mie nu-mi convine. Cei mai mulți dintre acești indivizi nici nu știu să călărească ca lumea. Asta este și un avantaj. Doar vezi de acum, caii se cabrează și îi dau jos. Când revin, trebuie să-i obișnuim pe cai din nou cu călăritul.

– Dar Niniane...

– Nu pot să schimb nimic, copilă. O vor și pe Morgaine a mea. Poate pot să vorbesc mâine cu Gerald, dar astăzi este de-a dreptul nebun. Iar acest Sideblossom se poartă de parcă ar fi cel puțin părtaș; le indică oamenilor culcușuri și îi comandă de colo colo, iar pe mine nici nu mă bagă în seamă. După ce individul va fi plecat, voi face trei cruci. De altfel, nu vei veni în seara asta la banchet. Am lămurit acest lucru. Ești bolnavă. Nu vreau ca Sideblossom să te mai vadă.

În sinea ei, Gwyneira plănuise de mult să-și ducă noaptea caii într-un loc sigur. În nici un caz nu-și va trimite prețioasele iepe de prăsilă cu trupa de cercetași în munți. Se înțelesese cu Andy McAran, Poker Livingston și alți oameni de nădejde, ca la noapte să fie mânați caii de acolo. Nu aveau decât să se zbenguie pe pajiști, în zilele

următoare vor avea timp să-i adune. În locul lor, bărbații vor aduce caii de muncă și îi vor pune în boxe. Dimineața, asta va crea puțină agitație, dar cu siguranță Sideblossom nu va amâna expediția doar fiindcă erau alți cai puși la dispoziție decât în seara precedentă.

Acest lucru însă nu i-l destăinui lui Fleurette. Se temea prea tare că fata va dori să participe la acțiune.

– Niniane a ta va fi cel târziu poimâine din nou acasă! o consolă ea pe Fleur. Îl va da jos pe călărețul ei nepriceput și va veni acasă. Nu va lăsa să se facă așa o prostie cu ea. Dar acum trebuie să mă schimb. Cină cu conducătorii războiului. Ce tevatură pentru un singur bărbat!

Gwyn se retrase, iar Fleur rămase furioasă și îngândurată pe loc. Nu voia să se împace cu starea ei de neajutorare. Era pură josnicie din partea lui Gerald, că voia să o dea cu împrumut pe Niniane. Apoi, în mintea lui Fleur se contură un plan. Va duce calul într-un loc sigur, în timp ce bărbații se îmbătau în salon. Pentru asta, trebuia să se strecoare acum din camera ei, fiindcă fiecare drum spre grajduri trecea prin salon, care la ora actuală ar trebui să fie gol. Oaspeții se schimbau pentru banchet. Iar afară era un adevărat haos. Nu sărea în ochi dacă își ascundea părul sub o năframă și se grăbea. De la ușa bucătăriei până la grajduri erau doar câțiva pași. Dacă o vedea cineva, va crede că este una din fetele de la bucătărie.

Poate că planul lui Fleur ar fi reușit, dacă Paul nu ar fi ținut-o pe sora lui sub observație. Băiatul era iar prost dispus. Idolul lui, John Sideblossom, nu-l băga în seamă, iar Gerald i-a respins cu vorbe dure rugămintea de a-l lăsa să participe la expediția de pedepsire. Așa că nu prea avea ce face, se vântura pe la grajduri și era desigur foarte interesat când o văzu pe Fleurette că se ascunde în șură. Paul își putea închipui ce voia să facă. Dar va avea grijă ca Gerald s-o prindă asupra faptei.

Gwyneira avu nevoie de toată răbdarea și de tot calmul ei pentru a face față banchetului. În afară de ea, erau doar bărbați de față și toți, fără excepție, erau deja la începutul cinei băuți. La început mai goliră câteva pahare; se servea vin, și în curând primii începură să lălăie.

Toți râdeau de cele mai prostești glume, își strigau cuvinte murdare și nu se purtau nici față de Gwyneira ca domnii.

Dar ea se simți într-adevăr prost, când, după servirea ultimului fel de bucate, John Sideblossom păși lângă ea.

– Trebuie să vorbim ceva, domnișoară Gwyn, spuse el în felul lui direct și iar părea să fie treaz în mijlocul acestei hoarde de beți.

Între timp, Gwyneira îl cunoștea mai bine și știa să recunoască semnele beției. Pleoapele lui erau ceva mai coborâte, iar privirea lui nu mai părea rece și distantă, ci suspicioasă și licăritoare. Sideblossom își ținea sentimentele în frâu, dar ele fierbeau puternic sub suprafață.

– Cred că știți că ieri am cerut mâna fetei dumneavoastră. Fleurette m-a respins.

Gwyneira ridică umerii.

– Este dreptul ei. În ținuturile civilizate, fetele sunt întrebate înainte de a fi măritate. Și dacă nu i-ați plăcut lui Fleur, nu pot să fac nimic.

– Puteți să puneți o vorbă bună pentru mine... era de părere Sideblossom.

– Mi-e teamă că nu ar ajuta, remarcă Gwyn și simți că și simțămintele ei se ridică la suprafață. Și nici nu aș face-o. Nu vă cunosc prea bine, domnule Sideblossom, dar ceea ce am văzut nu prea îmi place...

Sideblossom rânji.

– Oh, ca să vezi! Nu îi plac doamnei! Și ce aveți de obiectat la mine, lady Warden? întrebă el glacial.

Gwyneira suspină. De fapt nu ar fi dorit să poarte această discuție... dar bine, dacă el dorea!

– Această cruciadă împotriva unui singur bărbat, începu ea, nu mi se pare nimerită. Și aveți o influență negativă asupra celorlalți crescători de animale. Fără influența dumneavoastră, un lord Barrington nu s-ar fi dedat să formeze asemenea trupe de bătăuși, ca cei de afară. Atitudinea dumneavoastră față de mine este jignitoare, nemaivorbind de Fleurette. Domnule Sideblossom, un gentleman în situația dumneavoastră și-ar da silința să schimbe ideile fetei.

Dumneavoastră o bruscați pe fată, inițiind această situație cu calul. Fiindcă a fost ideea dumneavoastră, nu-i așa? Gerald este mult prea beat ca să mai țeasă intrigi!

Gwyneira vorbea repede și mânioasă. Toate astea o enervau. Și mai era și Paul aici, care li se alăturase și care observa atent ieșirea ei.

Sideblossom râse.

– Touché, draga mea! O mică acțiune de răzbunare. Nu îmi place când nu sunt ascultat. Dar așteptați numai. O să pun eu mâna pe micuța dumneavoastră. După ce ne întoarcem, voi continua să-i fac curte. Și în pofida dorinței dumneavoastră, lady!

Gwyneira nu dorea decât să încheie această discuție.

– Atunci vă doresc mult succes, spuse ea înțepată. Iar tu, Paul, vino cu mine sus. Urăsc să văd că te strecori după mine și tragi cu urechea!

Băiatul se sperie. Dar ceea ce auzise aici își merita prețul. Poate că Gerald nici nu era partenerul de discuție adecvat în privința lui Fleur. O va durea mult mai mult dacă acest bărbat o va împiedica să „fure" caii.

Pe când Gwyneira se retrase în camerele ei, Paul se întoarse pe călcâie și porni să-l caute pe John Sideblossom. Fermierul părea să se plictisească din ce în ce mai mult în compania celorlalți. Nu era de mirare – în afară de el, toți ceilalți erau beți turtă.

– Vreți... vreți s-o luați de soție pe sora mea? i se adresă Paul.

Sideblossom privi mirat în jos, către el.

– Da, am această intenție. Încă cineva care are ceva împotrivă? întrebă el ușor amuzat.

Paul scutură din cap.

– Din partea mea, nu aveți decât. Dar ar trebui să știți ceva despre ea. Fleurette se preface că este atât de tandră. Dar de fapt are deja un prieten, pe Ruben O'Keefe.

Sideblossom încuviință din cap.

– Știu, spuse el, cu totală lipsă de interes.

– Dar ea nu v-a spus totul! plusă Paul. Nu v-a spus. Că a făcut-o cu el! Dar eu i-am văzut!

Interesul lui Sideblossom era trezit.

– Ce spui? Sora ta nu mai este fecioară?

Paul ridică din umeri. Cuvântul „fecioară" nu-i spunea nimic.

– Întrebați-o pe ea însăși, spuse el. Este în șură!

John Sideblossom o găsi pe Fleurette în boxa de la iapa Niniane, unde fata tocmai se întreba ce ar fi bine să facă acum? S-o alunge pe Niniane pur și simplu afară? Atunci exista pericolul ca ea să nu plece de lângă grajd, ci să rămână în apropierea celorlalți cai. Poate era mai bine să plece cu ea călare și să o închidă într-un țarc îndepărtat. Dar acest lucru i se părea lui Fleur destul de îndrăzneț. Atunci ar fi trebuit să se întoarcă pe jos, pe lângă toate acareturile, care erau pline de bărbații beți ai trupei de cercetași.

În timp ce se mai gândea, își scărpina calul pe frunte și îi vorbea. Ceilalți cai se mișcară și Gracie adulmecă în paie. Cu toate aceste mici zgomote, Fleurette nu observă că cineva deschide încet ușa. Când Gracie deveni atentă și dădu un semnal, era deja prea târziu. John Sideblossom stătea pe culoarul grajdului și se hlizea la Fleurette.

– Așa deci, micuța mea. Noaptea ne vânturăm pa la grajd. Sunt puțin mirat că te găsesc singură aici.

Fleurette se sperie și se postă instinctiv după calul ei.

– Acestea sunt grajdurile noastre, remarcă ea vitează. Pot să fiu aici, când vreau. Și nu mă vântur pe aici, ci îmi vizitez calul.

– Îți vizitezi calul. Cât de impresionant... Sideblossom se apropie. Lui Fleur, apropierea lui i se păru a fi ca apropierea unui animal de pradă, iar în ochii lui era iar acea sclipire primejdioasă de adineauri. Nu ai avut și altă vizită?

– Nu știu ce vreți să spuneți.

Fleurette spera că vocea ei suna fermă.

– Știi tu foarte bine. O faci pe mironosița care i s-a făgăduit unui tinerel, iar în realitate te culci cu el în fân! Nu te strădui, Fleurette, o știu din sursă sigură, chiar dacă nu v-am prins astăzi în flagrant. Dar ai noroc, scumpete. Iau și marfă folosită. Nu mă interesează atât de mult fecioare sfioase. Este doar mai greu să fie sparte. Deci, nici o

grijă, ai voie să te prezinți în rochie albă în fața altarului. Dar pot să-mi iau un mic avans, nu-i așa?

Cu o mișcare rapidă o trase pe Fleurette afară de după cal. Niniane se sperie și se refugie într-un colț al boxei. Gracie începu să latre.

– Lăsați-mă în pace! Fleurette dădu cu piciorul în direcția atacatorului ei, dar Sideblossom râse doar.

Brațele sale puternice o țintuiră de peretele grajdului, și își trecu buzele peste fața ei.

– Sunteți beat, lăsați-mă!

Fleur încercă să-l muște, dar în pofida cantității de whisky, reflexele lui Sideblossom funcționară excelent. Se trase înapoi și îi lovi fața. Fleur căzu cu spatele afară din boxă și ateriză pe un balot de paie. Sideblossom se află peste ea, înainte ca ea să apuce să se ridice și să fugă.

– Ei hai, arată ce poți oferi... Sideblossom îi rupse bluza și îi admiră rotunjimile încă ușoare. Drăguț... cât să încapă într-o mână!

Râzând, se întinse după ea. Fleurette încercă din nou să-l lovească cu piciorul, dar el puse piciorul peste genunchiul ei și o imobiliză.

– Hai, încetează o dată să te zbați ca un cal care e călărit pentru prima oară! Doar ai deja experiență, după cum am auzit. Deci, lasă-mă... Căută încheietoarea fustei ei, dar nu se descurcă în costumul rafinat de călărie. Fleurette încercă să țipe și, când el o împiedică, îi mușcă mâna.

– Îmi place când o femeie are temperament! spuse el râzând.

Între timp, Fleur plângea în hohote. Gracie tot mai lătra isteric și ascuțit. Apoi o voce tăioasă pătrunse prin tumultul din grajd.

– Lăsați-mi fata în pace, înainte ca temperamentul meu să o ia razna! În ușă stătea Gwyneira, cu o armă în mână, pe care o îndreptase către John Sideblossom. În spatele ei, Fleur îi recunoscu pe Andy McAran și Poker Livingston.

– Încet, încet, eu...

Sideblossom o lăsă pe Fleurette în pace și ridică mâinile într-un gest liniștitor.

– O să discutăm imediat. Fleur, ți-a făcut ceva?

Gwyn îi dădu arma lui Andy și o luă pe fiica ei în brațe.

Fleurette scutură din cap.

– Nu. El... el tocmai mă prinsese. Oh, mamă, a fost îngrozitor!

Gwyneira încuviință din cap.

– Știu, copilă. Dar a trecut. Mergi repede în casă. După cum am văzut, petrecerea din salon s-a terminat. Dar s-ar putea ca bunicul tău să mai stea și să bea cu o parte din pușlamale în salonul bărbaților, deci fii prevăzătoare. Vin și eu imediat.

Lui Fleurette nu trebui să i se spună a doua oară. Zgribulindu-se, își strânse resturile bluzei pe piept și plecă în fugă. Bărbații îi făcură loc plini de respect când se năpusti din grajd și alergă de acolo la ușa bucătăriei. Dorea să ajungă în siguranță camerei ei – iar mama ei putea fi sigură că va traversa salonul repede ca vântul.

– Unde este Sideblossom? Gerald Warden încă nu încheiase seara. Sigur că era foarte beat, ca și ceilalți crescători de animale, care încă își mai toastau în salonul bărbaților. Dar asta nu-l împiedica să propună încă un joc de cărți. Reginald Beasley, atât de beat cum i se întâmpla rar, fusese deja de acord și nici Barrington nu era împotrivă. Mai lipsea al patrulea om. Iar John Sideblossom fusese dintotdeauna cel mai îndrăgit companion al lui Gerald dacă era vorba să-i ușureze de bani la Black-Jack pe ceilalți jucători.

– A plecat adineauri. Probabil în pat, spuse Barrington. Nu mai pot să... să reziste, acești ti... tineri de azi...

– Johnny Sideblossom nu a refuzat niciodată un tur! îl apără Gerald pe prietenul lui. Până acum, la băute, i-a băgat pe toți sub masă. Trebuie să fie pe aici, pe undeva...

Gerald era destul de beat, pentru a-l căuta pe Sideblossom pe sub masă. Beasley mai aruncă o privire prin salon, dar acolo era numai Paul – aparent adâncit într-o carte, de fapt așteptând. Cândva vor

trebui să revină Fleur și Sideblossom. Și aici se mai oferea o ocazie să o compromită pe sora lui.

– Îl căutați pe domnul Sideblossom? întrebă el politicos și cu o voce atât de răsunătoare, că nu putea să-i scape nimănui din salonul bărbaților. Se află cu soră-mea în grajd.

Gerald Warden se năpusti din salonul bărbaților, plin de o furie atât de sfântă, cum o provoacă doar whisky-ul.

– Blestemata aia de curvă mică! Întâi se preface, de parcă nu ar putea tulbura apele, apoi dispare cu Johnny în fân! Când știe exact că așa ceva urcă valoarea dotei. Dacă o să mai vrea s-o ia, atunci doar în schimbul jumătății fermei mele!

Beasley îl urmă, nu mai puțin indignat. Refuzase petirea lui. Iar acum se tăvălește cu Sideblossom prin paie?

Bărbații erau la început indeciși dacă să meargă spre intrarea principală sau spre ușa de la bucătărie, pentru a surprinde perechea în grajd, așa că pentru câteva secunde se așternu liniște, în care pătrunse zgomotul făcut de ușa de la bucătărie: Fleurette se strecură în salon – și, speriată, se trezi în fața bunicului ei și a tovarășului său de beție.

– Mică pramatie blestemată! Gerald îi dădu cea de-a doua palmă în seara aceasta. Unde este iubitul tău, hai? Unde este Johnny? Este un drac împielițat, să te ducă pe jumătate sub ochii mei în fân! Dar nu te poți comporta astfel, Fleurette, nu astfel!

O împinse de piept, dar ea rămase în picioare, însă nu reuși să mai țină crâmpeiele bluzei ei. Scoase un hohot de plâns, când materialul subțire se rupse și sânii ei erau la vederea tuturor bărbaților.

Oricum, priveliștea se păru că-l trezește pe Gerald. Dacă ar fi fost singur, s-ar fi trezit alte sentimente decât rușinea, dar acum se trezi mai ales interesul lui sănătos de om de afaceri. După această poveste, nu va mai putea scăpa de Fleurette dând-o unui om cumsecade. Sideblossom trebuia s-o ia, iar asta însemna că demnitatea ei trebuia salvată într-o oarecare măsură.

– Acoperă-te și mergi în camera ta! îi ordonă el, întorcând capul în altă parte. Mâine vom anunța logodna ta, chiar dacă ar fi să-l silesc

cu pușca pe individ să meargă la altar. Și pe tine de asemenea! Acum nu mai accept fițele!

Fleurette era prea speriată și epuizată pentru a putea răspunde. Își strânse bluza și fugi pe trepte în sus.

Gwyneira o găsi o oră mai târziu, plângând în hohote și tremurând sub pătură. Și Gwyn tremura, dar mai degrabă de furie. Mai întâi pe ea însăși, fiindcă întâi îl luase la rost pe Sideblossom și după aceea pusese să fie duși caii într-un loc sigur, lăsând-o pe Fleurette să plece singură. Cele două femei ar fi putut să asculte deodată izbucnirea de furie a lui Gerald în loc s-o asculte la o distanță de o oră. Fiindcă bărbații tot nu se retrăseseră. După morala ținută de Gwyn în grajd, John li se alăturase și le povestise cine știe ce. În orice caz, Gerald o aștepta deja pe Gwyneira, pentru a spune cam aceleași reproșuri și amenințări cu care tăbărâse pe Fleur. Era clar, că nu-l interesa o altă descriere a cazului, la fel de puțin ca „martorii" lui. „Mâine, repeta el încăpățânat, Fleur și John se vor logodi."

– Și cel mai rău... mai rău este, că el are... are dreptate... se bâlbâi Fleur. Pe mine... pe mine nu mă va crede nimeni. O să... o să povestească în tot ținutul. Dacă spun „nu" în fața... în fața preotului, o să râdă de mine.

– N-au decât să râdă! spuse Gwyneira hotărâtă. Nu te vei căsători cu acest Sideblossom, așa să mă ajute Dumnezeu!

– Dar... dar bunicul este tutorele meu. Mă va obliga.

Fleurette plânse cu sughițuri.

Gwyneira luă o hotărâre. Fleur trebuia să plece. Și va pleca doar dacă îi va spune adevărul.

– Ascultă, Fleur, Gerald Warden nu te poate obliga la nimic. Luat mai exact, nici măcar nu este tutorele tău...

– Dar...

– Este considerat tutorele tău fiindcă este considerat bunicul tău. Dar nu este. Lucas Warden nu a fost tatăl tău.

Acum o spusese. Gwyneira își mușcă buzele.

Fleurette se opri din plâns.

– Dar...

Gwyn se așeză lângă ea și o luă în brațe.

– Ascultă, Fleur. Lucas, soțul meu, era un om bun, dar el... ei bine, el nu putea face copii. Am încercat, dar nu am reușit. Și buni... și Gerald Warden ne-a făcut viața un iad, fiindcă nu avea un moștenitor pentru Kiward Station. Și atunci eu am... eu am...

– Tu l-ai înșelat pe ta... pe soțul tău, voiam să spun?

În vocea lui Fleurette se auzea consternarea.

Gwyn clătină din cap.

– Nu cu inima, dacă mă înțelegi. Numai ca să fac un copil. După aceea i-am fost tot timpul credincioasă.

Fleurette își încreți fruntea. Gwyn văzu de-a dreptul cum capul ei lucra.

– Și de unde vine Paul? întrebă ea în cele din urmă.

Gwyn închise ochii. Nu și asta...

– Paul este un Warden, spuse ea. Dar să nu vorbim de Paul. Fleurette, cred că va trebui să pleci de aici...

Fleurette păru că nici nu o aude.

– Cine este tatăl meu? întrebă ea încet.

Gwyneira se gândi puțin. Dar apoi se hotărî să-i spună adevărul.

– Omul nostru de încredere de pe atunci, James McKenzie.

Fleurette o privi cu ochi imenși.

– *Acel* McKenzie?

Gwyneira încuviință din cap.

– Chiar acela. Îmi pare rău, Fleur...

Mai întâi, Fleurette păru că rămăsese mută. Dar apoi zâmbi.

– Este palpitant. De-a dreptul romantic. Mai știi cum Ruben și cu mine, copii fiind, ne tot jucam de-a Robin Hood? Și acum sunt, ca să zic așa... fiica unui haiduc!

Gwyneira își dădu ochii peste cap.

– Fleurette, fii matură! Viața în munți nu este romantică, este aspră și periculoasă. Știi ce vrea să facă Sideblossom cu James dacă îl găsește.

– L-ai iubit? întrebă Fleurette cu ochii scânteietori. Pe James al tău, vreau să spun? L-ai iubit cu adevărat? Ai fost tristă când a plecat?

De ce a plecat oare? Din cauza mea? Nu, nu poate fi aceasta cauza. Îmi aduc aminte de el. Un bărbat înalt, cu păr șaten, nu-i așa? Mă lăsa să călăresc pe calul lui și râdea totdeauna...

Gwyneira, îndurerată, clătină din cap. Dar nu avea voie s-o susțină pe Fleurette în visările ei.

– Nu l-am iubit. A fost doar o înțelegere, un fel de... afacere între noi. După ce te-ai născut, a trecut. Și nu avea nimic de-a face cu mine că a plecat.

Lucrurile luate exact nici nu era o minciună. Avea de-a face cu Gerald și cu Paul. Gwyneira tot mai simțea durerea. Dar Fleurette nu trebuia să știe nimic. Nu avea voie să știe nimic!

– Să terminăm cu asta, Fleur, altfel trece noaptea. Trebuie să pleci de aici, înainte de a sărbători mâine o mare logodnă și a înrăutăți și mai mult situația. Împachetează câteva lucruri. Îți aduc bani din biroul meu. Poți avea tot ce este acolo, dar nu este mult, cele mai multe încasări merg direct la bancă. Andy va mai fi treaz, va putea să ți-o aducă pe Niniane. Apoi călărești, ca mânată de diavol, pentru a fi departe când indivizii se vor trezi mâine din mahmureală.

– Nu ai nimic împotrivă, să merg la Ruben? întrebă Fleurette cu sufletul la gură.

Gwyneira suspină.

– Mi-ar fi mult mai bine dacă aș fi sigură că îl găsești. Dar este singura posibilitate, cel puțin cât timp familia Greenwood se află în Anglia. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să te trimit cu ei! Dar acum este prea târziu. Caută-l pe Ruben al tău, căsătorește-te cu el și fii fericită!

Fleur o îmbrățișă.

– Și tu? întrebă ea încet.

– Eu rămân aici, spuse Gwyn. Cineva trebuie să se ocupe de fermă, și eu o fac cu plăcere, doar știi. Pe Gerald și pe Paul... trebuie să-i iau așa cum sunt.

O oră mai târziu, Fleurette ședea pe iapa ei, Niniane, și galopa în direcția munților. Stabilise cu mama ei că nu va merge direct spre

Queenstown. Gerald își putea închipui că îl caută pe Ruben și va trimite oamenii într-acolo, după ea.

– Ascunde-te câteva zile în munți, Fleur, o povățuise Gwyn. Apoi mergi pe la poalele Alpilor la Otago. Poate îl găsești pe Ruben deja undeva pe drum. După cum știu, Queenstown nu este singurul loc unde s-a găsit aur.

Fleurette era sceptică.

– Dar Sideblossom călărește spre munți spuse ea speriată. Dacă mă caută...

Gwyneira clătină din cap.

– Fleur, drumul spre Queenstown este un drum umblat, dar platoul muntos este mare. Nu te va găsi – ești ca un ac în carul cu fân. Deci, du-te acum.

În cele din urmă, Fleur înțelese situația, dar îi era o teamă de moarte când îndreptă pașii calului ei mai întâi spre Haldon, apoi spre lacurile, în apropiere cărora, undeva, se găsea ferma lui Sideblossom.

Și undeva unde se aciuise tatăl ei... gândul acesta o făcu, în mod ciudat, să fie fericită. Nu va fi singură în munți. Și James McKenzie era hăituit.

6

Ținutul mai sus de lacurile Tekapo, Pukaki și Ohau era minunat. Fleurette nu se sătura privind lacurile și râurile cristaline, formele ciudate ale stâncilor și verdele saturat al pășunilor. Imediat în spatele lor, se ridicau Alpii. Sideblossom avea dreptate: nu era nicidecum exclus ca aici să se mai afle văi și lacuri ascunse, care așteptau să fie descoperite. Fleurette, neastâmpărată, își mână iapa tot mai departe, în munți. Avea timp. Poate găsea aur! E drept că nu avea nici o idee unde trebuia căutat. Privind mai atent pâraiele reci ca gheața, ce veneau din munți și din care bea și în care, scuturându-se de frig, se spăla ca pisica, nu văzuse grăunțe de aur. Dar prinsese pești și după trei zile îndrăzni să facă focul și să îi frigă. La început era prea speriată și se aștepta să apară oamenii lui Sideblossom. Între timp însă, era înclinată s-o creadă pe mama ei. Ținutul era mult prea mare pentru a fi cercetat pas cu pas. Urmăritorii ei nu vor ști unde să înceapă, și între timp mai și plouase. Chiar dacă urmăritorii ar folosi câini dresați pentru căutarea urmelor – ori la Kiward Station nu existau câini adecvați –, urma ei era de mult spălată și rece.

Fleur se simțea în largul ei în munți. Se jucase destul de des cu copii maori de aceeași vârstă și își vizitase prietenii în satele lor. De aceea, știa exact unde găseau rădăcini comestibile, cum se frământa făina pentru a face și coace takakau, cum se prindeau peștii și se făcea

focul. Și abia dacă lăsa urme ale prezenței ei. Locul unde arsese focul îl acoperea cu pământ, resturile le îngropa. Cu siguranță că nu o urmărea nimeni. În câteva zile se va îndrepta spre răsărit, spre lacul Wakatipu, unde se afla Queenstown.

Dacă nu ar fi trebuit să treacă prin această aventură de una singură! După aproape două săptămâni de călărit, Fleur se simțea însingurată. Era frumos să se lipească noaptea de Gracie, dar îi era dor de societatea oamenilor.

Și nu părea să fie singura căreia îi lipseau reprezentanții speciei sale. Niniane necheza câteodată în zări, deși urmă ascultătoare îndemnurile lui Fleurette.

În cele din urmă, Gracie fu cea care găsi societate. Micuța cățea fugise înainte, pe când Niniane își căuta drumul prin niște pietre. Și Fleurette trebui să se concentreze asupra drumului, așa că rămase complet uluită când în spatele unei stânci, acolo, unde pământul plin de pietre trecea într-o câmpie cu iarbă, văzu doi câini tricolori, jucându-se unul cu altul. La început, Fleurette crezu că e o iluzie a simțurilor. Dar dacă ar fi văzut-o brusc pe Gracie dublu, cei doi câini ar fi trebuit să se miște în același fel! În loc de asta, cei doi săriră unul la altul, se fugăriră și era evident că se bucură să fie împreună. Și se asemănau ca un ou cu celălalt!

Fleurette se apropie ca s-o strige pe Gracie. Și atunci văzu diferențe între cele două cățele. Cea nouă era ceva mai mare ca Gracie, nasul ceva mai lung. Dar era un Border Collie de rasă pură, nu exista nici un dubiu. De cine aparținea oare? Fleur era sigură că Border Collie nu vagabondau și nu vânau. Fără stăpânii lor nu ar urca atât de departe în munți. Apoi, acest animal era îngrijit.

– Vineri! Un glas de bărbat. Vineri, unde ești? A venit timpul să le strângi!

Fleur se uită în jur, dar nu putu vedea pe cel ce strigase. Vineri, cățeaua, se întoarse spre vest, unde câmpia părea să se întindă la nesfârșit. Dar atunci stăpânul ei ar fi trebuit să se vadă. Lui Fleur i se părea ciudat. La rândul ei, Vineri păru că se desparte doar cu greu de Gracie. Dar apoi Gracie păru că simte un miros, se uită cu ochi

scânteietori la Fleurette și la calul ei – și imediat cei doi câini se puseră în mișcare, ca trași de niște sfori invizibile.

Fleur le urmă, pare-se în neant, dar își dădu seama că aici este vorba de o iluzie optică. Câmpia nu se în tindea până la orizont, ci cobora în terase, iar Vineri și Gracie coborau aceste terase. Apoi Fleur își dădu seama ce îi atrăgea pe câini atât de magic. Pe terasa de jos, care acum putea fi văzută pe toată întinderea ei, se aflau cam cinzeci de oi, păzite de un bărbat, care ducea un catâr de căpăstru. Când o văzu pe Vineri, urmată de Gracie, privi tot atât de încurcat ca Fleur – pentru a se uita apoi suspicios în direcția din care venise cățeaua. Fleurette o lăsă pe Niniane să sară în jos, pe terase. Era mai degrabă curioasă decât speriată. În definitiv, ciobanul străin nu arăta primejdios și, cât timp stătea pe cal, nici nu putea să-i facă ceva. Catârul lui, încărcat din greu, cu siguranță că nu era potrivit pentru o urmărire.

Între timp, Gracie și Vineri se apucaseră să adune oile. Lucrau cu atâta iscusință și natural în echipă, de parcă nu ar fi făcut niciodată altceva.

Bărbatul stătea ca împietrit când o văzu pe Fleurette venind spre el pe iapa ei.

Fleur văzu o față colțoasă, tăbăcită de intemperii, cu o barbă deasă, brună, și păr șaten, în care se amestecau șuvițe cenușii. Bărbatul era puternic, dar suplu, îmbrăcămintea îi era uzată, desaga de la șaua catârului ponosită, dar îngrijită. Dar ochii căprui ai ciobanului o priviră pe Fleurette, de parcă ar fi văzut o stafie.

– Nu poate fi ea, spuse el încet, când ea opri calul în fața lui. Nu este posibil... și nu poate fi nici cățeaua. Ea... ea trebuie să aibă în jur de douăzeci de ani. Doamne Dumnezeule...

Bărbatul încercă să-și recâștige prezența de spirit. Ca pentru a găsi un sprijin, apucă șaua.

Fleur ridică din umeri.

– Nu știu cine nu aș putea fi, domnule, dar aveți o cățelușă frumoasă.

Bărbatul păru că își revenise. Trase adânc aer în piept, apoi expiră puternic, dar tot o mai privi pe Fleur parcă fără să creadă.

– Nu pot decât să întorc complimentul, spuse el acum ceva mai fluent. Este... este dresată? Pentru lucrul cu oile, vreau să spun?

Fleur nu avea impresia că bărbatul se interesa într-adevăr de Gracie; se părea că vrea să câștige timp, în vreme ce, în spatele frunții sale, gândurile se succedau febril. Dar Fleur încuviință din cap și se uită după o sarcină adecvată, pentru a pune câinii la încercare. Apoi zâmbi și îi dădu lui Gracie o comandă. Micuța o zbughi din loc.

– Berbecul cel mare, din dreapta. Îl va mâna printre stâncile de acolo.

Fleurette se apropie de stânci. Gracie separase deja berbecul și aștepta alte comenzi. Vineri stătea în spatele ei, la pândă, gata oricând să o ajute pe cealaltă.

Dar ea nu avea nevoie de ajutor. Berbecul merse agale printre stânci.

Bărbatul încuviință din cap și zâmbi la rândul său. Era vizibil mai relaxat. Se părea că a ajuns la un rezultat.

– Oaia-mamă, acolo, în spate, spuse el, arătă spre un animal rotofei și o fluieră pe Vineri. La care cățeluța ocoli repede ca săgeata turma, scoase oaia arătată și o mână spre stânci. Dar oaia era mai puțin ascultătoare decât berbecul lui Gracie. Lui Vineri îi trebuiră trei încercări până reuși s-o treacă printre stânci.

Fleurette zâmbi satisfăcută.

– Am câștigat! declară ea.

Ochii bărbatului se luminară, și Fleur păru să vadă în ei ceva asemănător tandreții.

– Aveți oi frumoase, spuse ea în continuare, repezită. Mă pricep. Vin... de la o fermă de oi.

Bărbatul încuviință din cap.

– Sunteți Fleurette Warden de la Kiward Station spuse el apoi. Dumnezeule, în prima clipă am crezut că văd stafii! Gwyneira, Cleo, Igraine... Semănați cu mama ca două picături de apă! Și stați la fel de elegant în șa. Dar era de așteptat. Mai țin minte, cum vă smiorcăiați,

copil fiind, să vă las să urcați în șa. Zâmbi. Dar probabil că nu vă amintiți de mine. Dacă îmi permiteți să mă prezint... James McKenzie.

Acum se uită și Fleurette țintă la el până își plecă, stingherită, privirea. La ce se aștepta bărbatul de la ea? Să se prefacă oare, că nu auzise nimic despre faima lui de hoț de animale? Nemaivorbind de faptul, încă de neconceput, că acest bărbat era tatăl ei?

– Eu... auziți, să nu credeți că eu... că eu am venit aici fiindcă vreau să vă arestez sau așa ceva... începu ea în cele din urmă. Eu...

McKenzie râse răsunător, dar se adună și îi răspunse adultei Fleur la fel de serios, ca pe vremuri fetiței de patru ani.

– Nici nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea dumneavoastră, domnișoară Fleur. Ați avut dintotdeauna o slăbiciune pentru haiduci. Nu erați într-o vreme cu un anume Ruben Hood?

Văzu veselia din ochii lui și, deodată, îl recunoscu. Copil fiind, îi spusese domnul James și fusese totdeauna un prieten deosebit.

Sfiala lui Fleurette dispăru.

– Tot mai sunt! intră ea în joc. Ruben Hood și cu mine suntem logodiți... este unul din motivele, pentru care sunt aici.

– Aha, spuse McKenzie. Pădurea Sherwood devine prea mică pentru numărul crescut al acoliților dumneavoastră. Ei, atunci vă pot ajuta, lady Fleur... dar mai întâi trebuie să ducem oile într-un loc sigur. Pământul de aici devine prea fierbinte. Vreți să mă însoțiți, domnișoară Fleur, pentru a-mi povesti mai mult despre dumneavoastră și mama dumneavoastră?

Fleurette încuviință din cap cu zel.

– Cu plăcere. Dar... ar fi mai bine să vă îndreptați spre un loc unde ați fi într-adevăr în siguranță. Și eventual să dați oile înapoi. Domnul Sideblossom este pe drum cu un grup de cercetași... o jumătate de armată, spune mama mea. Participă și bunicul meu. Vor să vă prindă, iar pe mine...

Fleurette se uită atentă în jur. Până acum se simțise în siguranță aici, dar dacă Sideblossom avea dreptate cu presupunerile lui, se aflau

pe moment pe teritoriul de la Lionel Station, pământul lui Sideblossom. Și poate că avea informații unde se găsea McKenzie.

McKenzie râse din nou.

– Dumneavoastră, domnișoară Fleur? Ce ați făcut, de au trimis un grup de cercetași în urma dumneavoastră?

Fleurette suspină.

– Oh, este o poveste lungă...

McKenzie încuviință din cap.

– Bine, atunci amânăm povestea până o să fim în siguranță. Urmați-mă pur și simplu, iar cățelușa dumneavoastră o poate ajuta pe Vineri. Cu atât mai repede scăpăm de aici.

O fluieră pe Vineri, care păru să știe exact ce așteptа de la ea. Mână oile pe margine, peste terasă, spre apus, în direcția Alpilor.

McKenzie se urcă pe catârul lui.

– Nu trebuie să vă faceți griji, domnișoară Fleur. Ținutul spre care ne îndreptăm este cu totul sigur.

Fleurette i se alătură.

– Spuneți-mi simplu Fleur, îl rugă ea. Oricum totul este... foarte ciudat, dar este și mai ciudat dacă propriul meu... deci, dacă cineva ca dumneavoastră îmi spune domnișoară.

MvKenzie îi aruncă o privire cercetătoare.

Cei doi călăriră un timp tăcuți unul lângă altul, pe când câinii mânară oile peste o porțiune de teren, care la început era prea puțin îmbietoare, plină de pietre. Aici creștea doar puțină iarbă, iar drumul urca. Fleur se întrebă dacă McKenzie o ducea într-adevăr în munți, dar nu prea își putea imagina acest lucru.

– Cum ați... vreau să spun, cum ați ajuns să... izbucni ea în cele din urmă, pe când Niniane trecea cu grijă peste drumul plin de pietre. Drumul deveni din ce în ce mai greu și ducea acum prin matca îngustă a unui pârâu, care era mărginit de ziduri înalte de stânci. Doar ați fost șeful păstorilor de la Kiward Station și...

McKenzie râse înveșunat.

– Vrei să spui că de ce un muncitor apreciat și destul de bine plătit devine un hoț de animale? Și asta este o poveste lungă...

– Dar și calea este lungă.

McKenzie o privi iar aproape cu tandrețe.

– Ei bine, Fleur. Când am plecat de la Kiward Station, aveam de gând să-mi cumpăr teren și să încep o crescătorie de oi. Economisisem ceva și câțiva ani mai devreme aș fi avut cu siguranță succes. Dar acum...

– Ce este acum? întrebă Fleur.

– Abia mai este posibil să cumperi pășuni la prețuri acceptabile. Marii crescători de animale – Warden, Beasley, Sideblossom – pun încet, încet mâna pe tot teritoriul. Pământul maori este considerat de câțiva ani ca posesiune a Coroanei. Fără aprobarea guvernatorului, maorii nu pot vinde. Și o asemenea aprobare obțin doar puțini aleși. Apoi, granițele sunt foarte imprecise. De exemplu, lui Sideblossom îi aparține pășunea dintre lacuri și munți. Până acum revendica terenul până la terasele pe care ne-am întâlnit. Dar dacă se mai găsește și altceva, el va susține, desigur, că este tot al lui. Și nimeni nu va spune ceva împotrivă, doar dacă maori nu se mobilizează și nu-și declară dreptul asupra proprietății. Dar ei nu fac aproape niciodată acest lucru. Au o cu totul altă atitudine față de pământ, decât avem noi. Tocmai aici, în regiunea muntoasă, se stabilesc rar pentru mai mult timp. Vin cel mult vara, pentru câteva săptămâni, pentru a pescui și vâna. Crescătorii de animale nu-i împiedică să facă acest lucru – în orice caz nu, dacă sunt deștepți. Cei care sunt mai puțin deștepți, au necazuri. Sunt incidentele, care în Anglia sunt catalogate drept „războaiele maori".

Fleurette încuviința din cap. Domnișoara Helen povestise de răscoale, dar acestea se întâmplaseră mai ales pe Insula de Nord.

– În orice caz, eu nu am găsit pământ de cumpărat atunci. Banii ar fi ajuns doar pentru o fermă minusculă și nu aș mai fi putut să-mi cumpăr animale. Deci am mers la Otago, să caut aur. Mi-ar fi plăcut mai mult să descopăr alte zone. Mă pricep într-o oarecare măsură, Fleur, am fost acolo când a fost febra aurului în Australia. Deci am crezut că nu strică să fac un mic ocol și să mă documentez... ei da, și apoi am găsit asta.

McKenzie cuprinse ținutul cu o mișcare largă, energică a brațului și Fleurette făcu ochii mari. Albia râului se lățise deja în timpul ultimelor minute de drum; acum privirea putea cuprinde un podiș. Iarbă grasă, pășuni largi, care se întindeau peste costișe line. Oile se răspândiră imediat.

– Îmi permiteți – McKenzie Station! spuse James zâmbind. Locuit până acum doar de mine și de un trib maori, care trece o dată pe an și care are o părere la fel de bună despre domnul Sideblossom ca și mine. Mai nou, acesta îngrădește mari suprafețe de pășuni și prin asta se pare că le-a tăiat băștinașilor maori accesul la un loc sfânt. În orice caz, maorii sunt prietenii mei. Campăm împreună, schimbăm daruri între noi... nu mă denunță.

– Și unde vindeți oile? întrebă Fleur curioasă.

James râse.

– Chiar vrei să știi totul! Ei bine, am un comerciant la Dunedin. El nu se uită așa de exact dacă animalele sunt de calitate. Și mai vând și animale crescute de mine. Dacă animalele de prăsilă sunt marcate, nu le vând, ele rămân aici și vând doar mieii. Ei hai, aici este tabăra mea. Destul de primitiv, dar nu vreau să construiesc o cabană. Dacă s-ar rătăci un cioban încoace? McKenzie o conduse pe Fleurette la un cort și un loc de vatră. Poți să-ți legi calul acolo, am tras funii între copaci. Este iarbă suficientă și se va împăca cu catârul. O iapă frumoasă. E înrudită cu iapa lui Gwyn?

Fleur încuviință in cap.

– Este fiica ei. Iar Gracie este fiica lui Cleo. Sigur că-i seamănă.

McKenzie râse.

– O adevărată întâlnire de familie! Și Vineri este fiica lui Cleo. Gwyn mi-a făcut-o cadou la plecare...

Iar acea expresie tandră în privirea sa când vorbea de Gwyn.

Fleur se gândi. Concepția ei să fi fost o relație de afacere? Fața lui James spunea altceva. Și Gwyneira îi făcuse cadou la plecare un cățelandru când era atât de ciudată în privința puilor lui Cleo. Pentru Fleur, acest lucru spunea multe.

– Mama mea trebuie să fi ținut la dumneavoastră... spuse ea precaută.

James ridică din umeri.

– Poate nu îndeajuns... Dar ia povestește Fleur, cum îi merge? Dar bătrânului Warden? Tânărul a murit, după cum am auzit. Dar ai un frate, nu-i așa?

– Aș vrea să nu-l fi avut! exclamă Fleur vehement și își dădu imediat seama de faptul îmbucurător că Paul era fratele ei doar după mamă.

McKenzie zâmbi.

– Deci povestea lungă. Dorești ceai, Fleur, sau mai bine whisky? Aprinse din nou focul, puse apă la fiert și scoase o sticlă dintr-una din desagile de la șa. Ei da, eu o să-mi torn un whisky. După sperietura cu stafia!

Turnă whisky într-o cană de băut și toastă către Fleur.

Fleurette se gândi.

– O mică înghițitură, spuse ea apoi. Mama spune că uneori este ca un medicament...

McKenzie era un bun ascultător. Stătea relaxat lângă foc, iar Fleur povesti cele întâmplate cu Ruben și Paul, cu Beasley și Sideblossom și despre faptul că nu voia cu nici un chip să se mărite cu vreunul din ei.

– Deci acum ești în drum spre Queenstown, conchise el în cele din urmă. Pentru a-l căuta pe Ruben al tău... Doamne, dacă mama ta ar fi avut pe atunci atâta curaj... Își mușcă buzele și continuă mai liniștit. Dacă îți convine, putem merge o parte de drum împreună. Povestea cu Sideblossom sună cam primejdios. Cred că voi duce oile la Dunedin și dispar pentru câteva luni. Să vedem, poate îmi încerc norocul pe câmpurile aurifere!

– Oh, ar fi frumos, murmură Fleur.

McKenzie păru că știe, ce vorbește în chestiunea aurului. Dacă l-ar putea convinge să se asocieze cu Ruben, aventura s-ar putea să fie un succes.

McKenzie îi întinse mâna.

– Deci, pentru un parteneriat de succes! Dar știi desigur, în ce te bagi. Dacă ne prind, ești în cofă, fiindcă eu sunt un hoț de animale. După lege, ar trebui să mă denunți poliției.

Fleurette clătină din cap.

– Nu trebuie să vă denunț, rectifică ea. Nu ca membru de familie. Spun pur și simplu că sunteți... sunteți tatăl meu.

Fața lui James McKenzie se lumină.

– Deci Gwyneira ți-a spus-o! zise el cu un zâmbet strălucitor. Și a povestit despre noi, Fleur? A spus poate, a spus, în sfârșit, că m-a iubit?

Fleur își mușcă buza de jos. Nu putea să-i repete ceea ce spusese Gwyn. Dar era și convinsă că nu era adevărul. În ochii mamei ei se regăsea aceeași strălucire pe care o vedea pe fața lui James.

– Este... este îngrijorată din cauza ta, spuse în cele din urmă. Și acesta era adevărul. Sunt sigură că ar dori să te revadă.

Fleurette petrecu noaptea în cortul lui James. El dormi lângă foc. A doua zi dimineața voiau să pornească devreme, dar își mai luară timp să pescuiască într-un pârâu și să coacă lipii pentru a avea mâncare pe drum.

– Nu vreau să ne oprim cel puțin până trecem de lacuri, declară McKenzie. Călărim toată noaptea și trecem de regiunile locuite în orele cele mai întunecate. Este obositor, Fleur, dar până acum nu a fost niciodată primejdios. Marile ferme sunt situate departe de drum. Iar la cele mici, oamenii își țin ochii și urechile închise. Câteodată găsesc, drept recompensă, câte un animal tânăr de soi între oile lor – al cărui drum nu poate fi urmărit înapoi, până la una din marile ferme, fiindcă este născut aici, la mine. Calitatea micilor turme din jurul lacului se îmbunătățește continuu.

Fleur râse.

– Nu există decât drumul prin albia râului care să te scoată de aici? se interesă ea.

McKenzie clătină din cap.

– Nu, poți călări și pe la poalele munților spre sud. Este drumul mai simplu, terenul coboară ușor și la un moment dat urmărești albia unui pârâu, care curge spre răsărit. Dar este drumul mai lung. Duce mai degrabă în ținutul fiordurilor decât spre Canterbury Plains. Un drum de refugiu, dar care nu poate fi folosit zi de zi. Hai, pune șaua pe cal. Să plecăm înainte ca Sideblossom să ne ia urma.

McKenzie nu păru prea îngrijorat. Mână oile – în număr destul de mare – bineînțeles iar pe drumul pe care veniseră ieri. Animalele reacționară fără plăcere, fiindcă erau mânate de pe pășunile cu care erau obișnuite. Mai ales oile „proprii" ale lui McKenezie protestară behăind când le adunară câinii.

La Kiward Station, Sideblossom nu-și pierdu timpul căutând caii schimbați. Îi era indiferent dacă oamenii călăreau pe cai de muncă sau pe cai de rasă – important era că înaintau. Acest ultim lucru deveni și mai important pentru el, când oamenii descoperiră fuga lui Fleurette.

– Îi prind pe amândoi! strigă Sideblossom plin de furie. Individul și fata. La sărbătorirea nunții noastre, el poate fi spânzurat! Deci hai, Warden, plecăm – nu, nu după micul dejun! Vreau să fiu pe urmele micii jigodii cât timp urma este caldă.

Acest lucru se dovedi fără nici o speranță. Fleur nu lăsase urme. Bărbații puteau doar să spere că erau într-adevăr pe urmele ei, când porniră spre lacuri și spre ferma lui Sideblossom. Warden presupunea că Fleur fugise în direcția podișului. Trimise câțiva oameni pe cai rapizi în direcția Queenstown, dar nu se aștepta să aibă succes. Niniane nu era un cal de curse. Dacă Fleur voia să scape de urmăritori, trebuia să se în drepte spre munți.

– Și unde vreți să-l căutați pe acest McKenzie? întrebă Reginald Beasley fără curaj, când trupa ajunse, în sfârșit, la Lionel Station.

Ferma era situată idilic, la marginea lacului; în spatele ei se deschidea nesfârșita lume a Alpilor. McKenzie putea fi oriunde pe acolo.

Sideblossom rânji.

– Avem un mic scout, un cititor de urme! le dezvălui el bărbaților. Cred că, între timp, va fi de acord să ne conducă. Înainte de a pleca, mai era... cum să spun... puțin necooperant...

– Un scout? întrebă Barrington. Nu vorbiți în șarade, domnule!

Sideblossom sări de pe cal.

Cu puțin înainte de a o porni spre Plains, am trimis un băiat maori să aducă niște cai de pe platou. Dar nu i-a găsit. Au fugit, spunea el. Apoi l-am... constrâns puțin și atunci a povestit ceva despre o trecătoare sau albia unui râu, ceva asemănător, în orice caz, în continuarea acestei albii se află pășuni întinse. O să ne arate mâine. Sau îl țin pe apă și pâine până se înnegrește!

– L-ați închis pe băiat? întrebă Barrington șocat. Ce va spune tribul lui? Nu-i supărați pe maorii dumneavoastră...

– Oh, băiatul lucrează din veci la mine. Probabil că nici nu face parte din triburile locale și de altfel mi-e indiferent. În orice caz, mâine ne duce la acea trecătoare.

Băiatul era mic, slăbit și total înspăimântat. Zilele în care lipsise Sideblossom le petrecuse într-adevăr închis într-o șură întunecată și tremura acum din toate încheieturile. Barrington îl conjură pe Sideblossom să-i dea mai întâi drumul copilului, dar fermierul râse doar.

– Dacă îi dau acum drumul, dispare. Poate pleca mâine, după ce ne-a arătat drumul. Și plecăm devreme, domnilor, la prima rază de soare. Deci, abțineți-vă de la whisky, dacă nu rezistați la băutură!

Sigur că asemenea remarci nu erau agreate de fermierii din Plains, dar reprezentanții ponderați ai baronilor oilor, ca Barrington și Beasley, oricum nu mai erau de mult entuziasmați de conducătorul lor carismatic. Spre deosebire de expedițiile anterioare pentru găsirea lui McKenzie, aceasta nu se asemăna cu o lejeră partidă de vânătoare, ci aducea cu o operațiune militară.

Sideblossom cercetase sistematic regiunea dealurilor subalpine mai sus de Canterbury Plains, după ce își împărțise oamenii în grupuri

mai mici și le supraveghease strict. Până acum, oamenii crezuseră că în primul rând este vorba de căutarea lui McKenzie. Dar acum, când Sideblossom avea evident puncte de sprijin concrete unde s-ar putea ascunde tâlharul, își dădură seama că până atunci erau mai degrabă pe urmele lui Fleurette Warden, ceea ce, după unii din bărbați, era o exagerare. Jumătate din ei era oricum de părere că Fleur va apărea în curând de la sine. Și dacă nu voia să se căsătorească cu Sideblossom – ei da, această problemă trebuia lăsată în seama ei.

În orice caz, acum se conformau, chiar dacă fără plăcere, indicațiilor fermierului și își luară rămas-bun de la ideea inițială de a primi aici, înaintea prinderii lui McKenzie, o cină bună și un whisky de calitate.

– Sărbătorim doar după vânătoare! spuse Sideblossom, nelăsând nici un dubiu.

Dimineața, fermierul îi aștepta deja pe bărbați la grajduri, având alături pe băiatul maori, plâns și jegos. Sideblossom îl puse pe micuț să alerge înaintea lui, nu fără a-l amenința cu pedepse îngrozitoare dacă fugea.

Ori acest lucru nu prea era posibil, toți fiind călare, iar băiatul pe jos.

Dar se dovedi că băiatul era un alergător rezistent și sărea cu ușurință peste pietrele drumului din regiunea dealurilor subalpine, unde mai ales caii pur sânge a lui Barrington și a lui Beasley se descurcau mai greu.

La un moment dat păru că nu mai este sigur de drum, dar câteva cuvinte tăioase ale lui Sideblossom îl făcură să renunțe la orice împotrivire. Tânărul maori conduse trupa de cercetași printr-un pârâu într-o albie uscată de râu, care șerpuia ca tăiată cu cuțitul printre versanții stâncoși...

Poate că McKenzie și Fleur ar fi putut să fugă dacă oile nu ar fi fost tocmai mânate de câini pe după cotitura râului, și încă într-un loc, unde albia râului se lățea. Apoi, oile tot mai behăiau, de ți se rupea

inima – încă un avantaj pentru urmăritori, care, la vederea turmei din albia râului, se desfășurară în lanț, pentru a le tăia drumul.

Privirea lui McKenzie căzu direct asupra lui Sideblossom, al cărui cal păștea în fruntea grupului. Hoțul își opri catârul. Stătea ca o stană de piatră.

– Acolo sunt! Sunt doi! strigă deodată cineva din grupul de urmăritori. Strigătul îl trezi pe McKenzie din împietrire. Disperat, se uită după un drum de scăpare. Ar avea un avantaj dacă s-ar întoarce; bărbații trebuiau să treacă mai întâi prin turma de circa trei sute de oi, care se înghesuia prin albia râului. Dar aveau cai rapizi, iar el stătea pe un catâr, care mai și căra toate lucrurile sale. Nu era nici o șansă. Dar nu și pentru Fleurette...

– Fleur, întoarce-te! îi strigă James. Călărește pe drumul pe care și l-am descris. Eu încerc să-i rețin.

– Dar tu... noi...

– Pleacă, Fleurette! McKenzie duse mâna către chimir, ceea ce-i făcu pe câțiva bărbați să deschidă focul.

Din fericire nu prea serios și fără să țintească bine. Hoțul scoase un mic săculeț și i-l aruncă fetei.

– Aici, ia! Și acum pleacă, fir-ar să fie!

Sideblossom își manevrase între timp armăsarul prin turma de oi și ajunse aproape până la McKenzie. Încă câteva secunde, și o va recunoaște pe Fleurette, care până acum era ascunsă de niște stânci. Fata își suprimă dorința aprigă de a rămâne lângă McKenzie; avea dreptate, ea mai avea o șansă.

Încă cu inima îndoită, dar strunind-o bine pe Niniane, întoarse calul, pe când McKenzie se apropie încet de Sideblossom.

– Cui îi aparțin aceste oi? întrebă, plin de ură, crescătorul.

McKenzie îl privi indiferent.

– Care oi?

Fleur mai recunoscu cu coada ochiului cum Sideblossom îl trase de pe catâr și începu să-l bată nestăpânit. Apoi dispăru. Niniane galopă într-un ritm nebun, mai să-și rupă gâtul, înapoi în „regiunea

subalpină McKenzie". Gracie o urmă, nu însă și Vineri. Fleur se certă pe sine că nu chemase cățeaua, dar acum era prea târziu. Respiră ușurată când părăsi terenul pietros, periculos al albiei râului și Niniane puse copitele pe iarbă. O ținu spre sud, cât putea să alerge calul de repede.

Nimeni nu mai putea s-o ajungă din urmă.

7

Queenstown, Otago, se afla într-un golf natural, pe malul lacului Waikatipu, înconjurat de munți imenși, abrupți. Natura ținutului înconjurător era copleșitoare: lacul imens, de un albastru ca oțelul, pădurile cu ferigi și păsunile largi și de un verde strălucitor, munții maiestuoși și aspri și cu siguranță încă neexplorați. Orașul însuși era minuscul. În comparație cu această mână de case cu un singur etaj, ridicate, după cum se vedea, repede, însuși Haldonul era un oraș mare. Singura clădire remarcabilă din lemn, având două etaje, purta firma „Hotelul Daphne".

Fleurette se străduí să nu fie dezamăgită când parcurse strada principală prăfuită. Se așteptase să fie o localitate mai mare, doar la ora actuală, Queenstown era considerat centrul febrei aurului în Otago. Pe de altă parte, pe strada principală nu se putea spăla nisip aurifer. Probabil că minerii trăiau pe la taberele lor, undeva în tufărișul din jurul orașului. Și dacă localitatea putea fi cuprinsă dintr-odată cu privirea, era cu atât mai ușor să-l găsească pe Ruben. Curajoasă, Fleur se îndreptă spre hotel și o legă pe Niniave în fața ei de bară. De fapt se așteptase ca un hotel să aibă grajduri proprii, dar această casă arăta deja de la intrare altfel decât hotelul din Christchurch, unde stătuse câteodată cu familia. În locul unei recepții, avea o tejghea. Desigur că era o combinație de hotel cu o cârciumă.

– Nu am deschis încă! se auzi o voce de fată de după tejghea, când se apropie Fleur.

Văzu acolo o femeie tânără, blondă, care trebăluia cu zel. Când o recunoscu pe Fleur, se uită mirată.

– Sunteți... o fată nouă? întrebă ea uimită. Am crezut că vin cu trăsura. Nu înainte de săptămâna viitoare...

Tânăra femeie avea ochii albaștri, blânzi și o piele albă, foarte delicată.

Fleurette îi zâmbi.

– Îmi trebuie o cameră, spuse ea, puțin nesigură din cauza primirii ciudate. Acesta este un hotel, nu-i așa?

Tânăra o cercetă pe Fleur uimită.

– Vreți... acum? Singură?

Fleurette se înroși. Sigur, era neobișnuit ca o fată de vârsta ei să călătorească singură.

– Da, tocmai am sosit. Vreau să-mi întâlnesc logodnicul.

Fata păru ușurată.

– Atunci... logodnicul vine imediat. Pronunță cuvântul „logodnic", de parcă Fleur nu ar fi spus-o în serios.

Fleur se întrebă dacă apariția ei era chiar atât de ciudată. Sau fata nu era tocmai sănătoasă la cap?

– Nu, logodnicul meu nu știe că vin. Și nici eu nu știu exact unde este. De aceea îmi trebuie o cameră. Vreau să știu măcar unde voi dormi la noapte. Și pot să plătesc camera, am bani...

Era adevărat. Fleurette avea asupra ei nu numai puținii bani, dați de mama ei – ci și săculețul, pe care i-l aruncase în ultimul moment McKenzie, și care era de fapt o punguță cu bani. Săculețul conținea o mică avere în dolari de aur – evident tot, ce „câștigase" tatăl ei în ultimii ani din furtul de animale. Fleur nu știa dacă trebuia să pună banii deoparte pentru el sau să îi păstreze pentru sine. Dar cu asta se putea ocupa mai târziu. În orice caz, nota de plată a hotelului nu prezenta o problemă.

– Deci vreți să rămâneți toată noaptea? întrebă fata, evident nebună. V-o chem pe Daphne!

Vizibil ușurată datorită acestei idei, blonda dispăru în bucătărie.

Câteva minute mai târziu apăru o femeie ceva mai în vârstă. Pe fața ei apăruseră primele riduri și urmele unor nopți prea lungi și a prea mult whisky. Dar ochii verzi erau strălucitori și vii, iar părul bogat, arămiu, era ridicat cutezător.

– Ia uite, o roșcovană! spuse ea râzând când o văzu te Fleur. Și ochi aurii, o comoară rară! Deci, dacă ai vrea să începi la mine, pe tine te-aș lua imediat. Dar Laurie este de părere că tu vrei doar o cameră...

Fleurette spuse încă o dată povestea ei.

– Nici nu știu, ce i se pare angajatei dumneavoastră atât de ciudat, spuse ea, puțin supărată.

Femeia râse.

– Nu este nimic ciudat, doar că Laurie nu este obișnuită cu oaspeți de hotel. Uite, micuțo, nu știu de unde vii, dar cred că de la Christchurch sau Dunedin, unde oamenii bogați trag la hoteluri arătoase. La noi, accentul se pune pe „sălaș", dacă știi, ce vreau să spun. Oamenii închiriază camera pentru o oră sau două, iar noi le livrăm compania.

Fleurette se înroși ca para focului. Nimerise printre târfe! Aici era un... nu, nici nu voia să se gândească la cuvântul respectiv.

Daphne o urmări zâmbind și o reținu când voi să fugă afară.

– Așteaptă, micuțo! Unde vrei să mergi? Nu trebuie să-ți fie frică; nimeni nu te va silui aici.

Fleur se opri. Probabil că era într-adevăr o prostie să fugă. Daphne nu arăta înfricoșătoare – iar fata de adineauri cu atât mai puțin.

– Unde pot să dorm? Există aici și o... și o...

– Pensiune respectabilă? întrebă Daphne. Din păcate, nu. Bărbații, care trec pe aici dorm în grajdul cu închirieri, la caii lor. Sau se duc mai departe, într-una din taberele căutătorilor de

aur. Acolo se găsește totdeauna un loc de dormit pentru un nou-venit.

Fleur încuviință din cap.

– Bine. Atunci... atunci asta fac și eu acum. Poate îl găsesc acolo pe logodnicul meu.

Plină de curaj, își luă geanta și dădu iar să iasă.

Daphne scutură din cap.

– Nu se poate în nici un caz, fato! Un copil ca tine, singur între o sută, două sute de indivizi, înfometați peste poate – ăia câștigă cel mult atât cât să-și poată permite o dată la o jumătate de an o fată de aici! Ăia nu sunt domni, micuță miss. Iar „logodnicul" tău – cum îl cheamă pe flăcău? Poate îl cunosc.

Fleurette se înroși din nou, de data aceasta de indignare.

– Ruben nu ar face niciodată... niciodată...

Daphne râse.

– Atunci ar fi o excepție rară a speciei sale! Crede-mă fato, în cele din urmă toți ajung aici. Doar dacă nu sunt homosexuali. Dar în cazul tău nu vrem să ne gândim la așa ceva.

Fleur nu știa ce înseamnă acel cuvânt, dar era sigură că Ruben nu călcase niciodată în această clădire. Totuși îi spuse lui Daphne numele lui. Ea se gândi mult timp, apoi clătină din cap.

– Nu am auzit niciodată. Și am o bună memorie a numelor. Se pare că iubitul tău n-a făcut încă avere aici.

Fleur încuviință din cap.

– Dacă ar fi făcut avere, m-ar fi luat deja! spuse ea cu deplină convingere. Dar trebuie să plec, se întunecă imediat. Unde spuneți că se află taberele acelea?

Daphne suspină.

– Nu te pot trimite acolo, fato, nici cu cea mai mare bunăvoință, și mai ales nu noaptea. Garantat că nu ai ieși intactă de acolo. Deci nu îmi va rămâne altceva de făcut decât să-ți închiriez o cameră. Pentru toată noaptea.

– Dar eu... eu nu doresc...

Fleur nu știa, cum să iasă din această situație. Pe de altă parte, nu avea alternativă.

– Copilă, camerele au uși, iar ușile au zăvoare. Poți avea camera numărul unu. Este de fapt al gemenelor, dar au rar clienți. Vino cu mine, ți-o arăt. Cățelușa... arătă spre Gracie, care era culcată în fața lui Fleur și îi arunca arhicunoscuta privire adoratoare de Collie, poți s-o iei cu tine. Este probabil mai curată decât cei mai mulți indivizi. Nu trebuie să-ți fie frică, adăugă ea, când Fleurette ezită.

Apoi urcă treptele.

Fleurette o urmă nervoasă, dar la etajul doi hotelul lui Daphne semăna mai degrabă cu hotelul White Hart din Christchurch decât cu un loc al depravării. O altă femeie blondă – care îi semăna uluitor celei de jos – curăța podeaua. Salută mirată când Daphne trecu cu oaspetele ei.

Daphne se opri și îi zâmbi.

– Aceasta este miss... Cum te cheamă de fapt? se interesă ea. Trebuie neapărat să-mi fac rost de formulare de înregistrare ca lumea dacă vreau să închiriez camerele pentru mai multe ore!

Clipi din ochi.

Fleurette se gândi repede. Cu siguranță că nu era bine să-și spună numele adevărat.

– Fleurette, răspunse în cele din urmă. Fleur McKenzie.

– Înrudită sau încuscrită cu un anume James? întrebă Daphne. Și el are un asemenea câine.

Fleur se înroși din nou.

– Oh... nu știu exact... se bâlbâi ea.

– L-au prins pe sărmanul om. Și acest Sideblossom de la Lionel Station vrea să-l spânzure, declară Daphne și își aminti însă de prezentare. Ai auzit, Mary – Fleur McKenzie. A închiriat una din camerele noastre.

– Toată... toată noaptea? se interesă și Mary.

Daphne suspină.

– Toată noaptea, Mary, devenim respectabile. Așa, aici este camera numărul unu. Intră, fată!

Descuie camera și Fleurette păși într-o cameră mică, arajată foarte plăcut. Mobilele erau simple, făcute grosolan din soiuri autohtone de lemne, patul era lat și curat ca lacrima. Tot locul purta pecetea ordinii și a curățeniei. Fleur decise să nu se mai gândească la altceva.

– Este frumos! spuse ea și gândea serios ceea ce spunea. Mulțumesc mult, domnișoară Daphne. Sau doamnă?

Daphne clătină din cap.

– Domnișoară. În meseria mea se întâmplă rar să te căsătorești. Deși, după toată experiența mea cu bărbații – și au fost mulți, fata mea – nu am pierdut nimic important. Așa, te las singură, ca să te aranjezi. Mary sau Laurie aduc imediat apă pentru spălat.

– Voia să închidă ușa, dar Fleurette o reținu.

– Da... nu... trebuie să mă ocup întâi de calul meu. Unde spuneți că se găsește un grajd cu locuri de închiriat? Și unde mai pot afla ceva... despre logodnicul meu?

– Grajdul se află după colț, răspunse Daphne. Acolo poți să te interesezi, dar nu prea cred că bătrânul Ron știe ceva. Oricum nu este cel mai deștept, cu siguranță că nu reține nici un client, cel mult calul lui. Poate știe Ethan, poștașul, ceva. Are atât magazinul, cât și telegraful. Nu poți să greșești, este vizavi. Dar grăbește-te, Ethan închide imediat. Este totdeauna primul la crâșmă.

Fleurette mulțumi încă o dată și o urmă pe Daphne pe trepte în jos. Și ea era interesată să termine repede. Când începea agitația la crâșmă, era mai bine să fie în camera ei.

Magazinul era într-adevăr ușor de găsit. Ethan, un bărbat slab, chel, de vârstă mijlocie tocmai strângea vitrina ca să închidă.

– Îi cunosc, de fapt, pe toți căutătorii de aur, răspunse el la întrebarea lui Fleur. Doar preiau poșta pentru ei. Și de cele mai multe ori nu scrie altceva decât „John Smith, Queenstown". Vin ei să-și ridice scrisorile, iar în cazul lui John Smith s-a întâmplat o dată să se ia la bătaie doi bărbați...

– Pe prietenul meu îl cheamă Ruben. Ruben O'Keefe spuse Fleur grăbită, deși mintea îi spunea deja că aici nu va ajunge mai departe.

Dacă era adevărat ceea ce spunea Ethan, scrisorile ei trebuie să fi ajuns aici. Și evident că nu le ridicase nimeni.

Șeful stațiunii de poștă se gândi.

– Nu, domnișoară, îmi pare rău. Cunosc numele – pentru el vin tot timpul scrisori. Le-am strâns pe toate aici. Dar bărbatul însuși...

– Poate că a spus un alt nume! îi veni ideea salvatoare lui Fleur. cum este cu Davenport? Ruben Davenport?

– Davenport am trei, spuse Ethan măsurat. Dar nici un Ruben.

Profund dezamăgită, Fleur voia să iasă deja, dar se hotărî să mai facă o încercare.

– Poate vă aduceți aminte cum arată. Un bărbat înalt, suplu... ei da, mai degrabă un băiat, are optsprezece ani. Și are ochi cenușii, cam ca cerul înainte de ploaie. Și păr șaten, cârlionțat, cu o tentă de castaniu... Nu reușește niciodată să se pieptene ca lumea.

Zâmbi visătoare pe când îl descria, dar mina șefului poștei o făcu să revină îndată la realitate.

– Nu îl cunosc. Ce e cu tine, Ron? Ai vreo idee? Ethan se adresă unui bărbat mic, gras, care tocmai intrase și care stătea acum, așteptând, rezemat de tejghea.

Grasul ridică din umeri.

– Ce fel de catâr are?

Fleurette își aminti că Daphne îl numise pe proprietarul grajdului cu spații de închiriat Ron și speranța ei se trezi din nou.

– Are un cal, domnule! O iapă mică, foarte compactă, asemănătoare cu a mea, aici... Arătă prin ușa deschisă spre Niniane, care tot mai aștepta în fața hotelului. Numai că e mai mică și este roșcată. O cheamă Minette.

Ron încuviință din cap.

– Frumos cal! declară el, lăsând deschisă întrebarea, dacă se referea la Niniane sau la Minette.

Fleur abia mai putea sta liniștită de atâta emoție.

– Pare să fie micul Rube Kays. Cel care are punctul acela de extracție ciudat, împreună cu Stue Peters, sus pe Shotover River. Doar îl cunoști pe Stue. Este cel care...

– Individul care se tot plânge că uneltele mele nu sunt bune! Da, îmi amintesc de el. Și de celălalt, dar acela nu vorbește mult. E adevărat, ei au așa un cal. I se adresă lui Fleur. În seara aceasta nu mai poți să te duci acolo, lady. Sunt cu siguranță două ore de drum în sus, spre munte.

– Și oare se va bucura să te vadă... ? cobi Ron. Nu vreau să spun nimic, dar dacă un ins își dă atâta silință încât își schimbă numele și dispare în cel mai îndepărtat colț din Otago pentru a scăpa de tine...

Fleurette se făcu roșie ca focul, dar era prea fericită de descoperirea ei, pentru ca să se supere.

– Cu siguranță că se va bucura să mă vad, îi asigură ea. Dar astăzi este într-adevăr prea târziu. Pot să duc calul meu în grajdul dumneavoastră, domnule... domnule Ron?

Fleur petrecu o noapte surprinzător de liniștită în camera ei, la Daphne. E drept că de jos se auzea muzică de pian și în cârciumă sigur că se dansa – iar pe hol se auzea un du-te-vino până pe la miezul nopții, dar pe ea nu o deranjă nimeni și astfel adormi cândva liniștită. Dimineața se trezi devreme și nu prea se mira că afară de ea nu mai era nimeni în picioare. Spre surpriza ei, o aștepta jos una din fetele blonde.

– Trebuie să vă pregătesc micul dejun, domnișoară Fleur, spuse ea bine-crescută. Daphne spune că aveți de făcut un drum lung, în sus pe Shotover, pentru a vă întâlni logodnicul. Laurie și cu mine suntem de părere că este foarte romantic!

Înseamnă că aceasta este Mary. Fleur mulțumi pentru cafea, pâine și ouă și nu se simți deranjată când Mary, încrezătoare, se așeză lângă ea, după ce îi dăduse și lui Gracie o farfurioară cu resturi de carne.

– Ce câine drăguț, domnișoară. Am cunoscut și eu un astfel de exemplar. Dar a fost de mult...

Fața lui Mary era aproape visătoare. Tânăra femeie nu arăta așa cum și-ar fi închipuit Fleur o târfă.

– Înainte am crezut și noi că o să găsim un băiat drăguț, sporovăi Mary mai departe și o mângâie pe Gracie. Dar partea proastă este că un bărbat nu se poate căsători cu două fete. Și nu vrem să ne despărțim. Ar trebui să găsim gemeni.

Fleurette râse.

– Credeam că în meseria voastră nu se fac căsătorii repetă ea observația de ieri a lui Daphne. Mary o privi din ochii ei rotunzi, albaștri, foarte serioasă. Dar nu este meseria noastră, domnișoară. Noi suntem fete cumsecade. Ei da, dansăm puțin. Dar nu facem nimic imoral. Deci nimic *cu adevărat* imoral. Nimic cu bărbați.

Fleurette se mira. Un stabiliment atât de mic, ca a lui Daphne, își putea într-adevăr permite două slujnice la bucătărie?

– Facem curat și la domnul Ethan și la frizer, la domnul Fox, pentru ca să mai câștigăm ceva. Dar totul respectabil, Daphne are grijă de acest lucru. Dacă ne atinge cineva, face scandal. Scandal imens!

Ochii de copil ai lui Mary priveau transfigurați. Părea într-adevăr puțin retardată. Oare de aceea se ocupa Daphne de fete? Dar acum trebuia într-adevăr să plece.

Mary o refuză când vru să plătească camera.

– Asta aranjați cu Daphne, domnișoară, când veniți iar încoace. Puteți veni și în seara aceasta, mi-a spus să vă transmit. Dacă nu... nu-l găsiți pe prietenul dumneavoastră...

Fleurette încuviință din cap recunoscătoare și zâmbi în sinea ei. Se pare că era deja subiect de discuție în tot orașul Queenstown. Și comunitatea nu părea să fie prea optimistă cu privire la povestea ei de dragoste. Fleurette însăși era cu atât mai fericită, când trecu călare spre sud, de-a lungul lacului, apoi spre vest, în susul râului lat. Nu trecu pe lângă tabere mai mari ale unor căutători de aur. Acelea se aflau pe teritoriul unor vechi ferme de oi, de cele mai multe ori mai aproape de Qeenstown decât teritoriul lui Ruben. Bărbații

construiseră acolo o așezare întreagă de barăci, dar în ochii lui Mary era mai degrabă o nouă ediție a Sodomei și Gomorei. Tânăra femeie descrise foarte plastic situația; se pare că își cunoștea biblia. În orice caz, Fleur era bucuroasă că nu trebuia să-l caute pe Ruben în această hoardă de inși duri. O conduse pe Niniane de-a lungul malului râului și se bucură de aerul limpede, destul de rece. Acum, în vara târzie, în Canterbury Plains mai era cald, dar această regiune era situată mai sus, iar copacii de-a lungul drumului dădeau un gust anticipat asupra jocului de culori ale toamnei, care era de așteptat aici. În câteva săptămâni vor înflori nipralele.

Lui Fleur i se păru ciudat că ținutul era așa de părăsit. Dacă se puteau jalona aici claimuri, adică spații în care se putea căuta aur, ar fi trebuit să fie forfotă de căutători de aur! Ethan, dirigintele poștei, avea însemnări exacte despre așezarea fiecărui claim și îi descrisese exact domeniul lui Ruben și al lui Stue. Dar oricum nu ar fi fost greu de găsit. Bărbații își făcuseră tabere pe malul râului, și atât Gracie, cât și Niniane îi descopereau mai repede decât Fleur. Niniane își ciulea urechile și emitea un nechezat, de-ți spărgea urechile – căruia i se răspundea imediat. Și Gracie adulmecă și o zbughi, pentru a-l saluta pe Ruben.

Fleur o văzu mai întâi pe Minette. Iapa stătea ceva mai departe de malul râului, legată lângă un catâr, și se uită emoționată către ea. Mai aproape de râu era un loc de vatră și un cort primitiv. Prea aproape de râu, îi trecu prin cap. Dacă râul Shotover se umfla brusc – ori la râurile, care erau alimentate din munți, acest lucru se întâmpla adesea – tabăra era dusă de apă.

– Minnie! Fleurette își chemă iapa, și Minette răspunse cu un mormăit adânc, fericit.

Niniane se grăbi spre ea. Fleur alunecă din șa, pentru a-și îmbrățișa calul. Dar unde era Ruben? Din pădurea rară, care începea în spatele taberei, auzi zgomote de fierăstrău și lovituri de ciocan – care încetară brusc. Fleurette zâmbi. Gracie trebuie să-l fi descoperit pe Ruben.

Într-adevăr, băiatul veni în fugă din pădure. Lui Fleurette i se părea că este un vis devenit realitate. Ruben era aici, îl găsise! Și la prima vedere arăta bine. Fața sa îngustă era bronzată, ochii îi străluceau ca întotdeauna când o vedea. Dar când o cuprinse în brațe, îi simți coastele; era înspăimântător de slab. În plus, trăsăturile sale erau marcate de oboseală și epuizare și avea mâinile erau aspre de la răni și zdrelituri. Ruben nu era nici acum priceput la lucrul cu mâinile.

– Fleur, Fleur! Cum ai ajuns aici? Cum m-ai găsit? Ți-ai pierdut răbdarea și ai fugit de acasă? Ești îngrozitoare, Fleurette!

Îi râse în față.

– M-am gândit să mă ocup eu însămi de îmbogățirea noastră, spuse Fleur și scoase săculețul tatălui ei din buzunarul costumului ei de călărie. Uite, nu mai trebuie să găsești aur. Dar nu de asta am fugit. A trebuit... eu...

Ruben nu se uită la săculeț, ci îi luă mâna.

– Povestește-mi mai târziu. Mai întâi îți arăt tabăra. Este un loc minunat aici, mult mai bun decât acea îngrozitoare fermă de oi, veche, unde am stat mai întâi. Vino, Fleur...

O trase după el în direcția pădurii, dar Fleur scutură capul.

– Mai întâi trebuie legat calul, Ruben! De fapt cum ai reușit să nu o pierzi pe Minette în toate aceste luni?

Ruben rânji.

– *Ea* a avut grijă, să nu mă piardă *pe mine*. Doar asta i-a fost însărcinarea. Fleur, recunoaște! I-ai spus să aibă grijă de mine!

O mângâie pe Gracie, care sărea pe el în sus, scâncind.

În sfârșit, Niniane stătea legată lângă Minette și lângă catâr, iar Fleurette îl urmă pe Ruben, emoționat, în tabără.

– Aici dormim... nimic nemaipomenit, dar curat. Nici nu-ți poți imagina cum era la ferme... și aici, pârâul. Poartă aur!

Arătă spre în pârâiaș îngust, dar zglobiu, care curgea spre Shotover.

– De unde se poate vedea acest lucru? se interesă Fleur.

– Nu se vede, se știe, îi explică Ruben. Trebuie să speli nisipul, până iese aurul. O să-ți arăt mai târziu cum se face. Dar construim oricum un jgheab de spălare. Aici... acesta este Stue!

Partenerul lui Ruben își părăsise de asemenea locul de muncă și le veni în întâmpinare. Lui Fleurette i se păru din prima clipă simpatic. Un uriaș mușchiulos și blond, cu o față prietenoasă, lată, și ochi albaștri, veseli.

– Stuart Peters, la ordinele dumneavoastră, doamnă! Îi întinse lui Fleurette o mână uriașă, în care mâna ei delicată dispăru cu totul. Sunteți la fel de drăguță cum spunea Ruben, dacă îmi permiteți această observație!

– Sunteți un lingușitor, Stue! Fleurette râse și aruncă o privire spre construcția la care tocmai lucrase Stuart.

Era un jgheab îngust din lemn, care se sprijinea pe niște stâlpi ușori și ducea în jos, alimentat fiind de o mică cădere de apă.

– Este un jgheab de spălarea aurului! explică Ruben cu zel. Aici se introduce pământul, apoi se dirijează apa, să curgă pe aici. Spală nisipul, iar aurul rămâne agățat aici, în traverse.

– În striuri! îl corectă Stuart.

Fleurette era impresionată.

– Vă pricepeți la extragerea aurului, domnule Peters? întrebă ea.

– Stue, spuneți-mi simplu Stue. Ei da, de fapt sunt fierar, recunoscu Stuart. Dar am ajutat deja la construcția unui asemenea dispozitiv. De fapt este foarte ușor. Deși vechii mineri vor să facă o știință din asta. Din cauza vitezei curgerii apei, și așa...

– Dar asta este o prostie! îl susținu Ruben. Dacă ceva este mai greu, decât nisipul, va fi spălat mai târziu, este logic. Indiferent de cât de repede curge apa. Deci aurul trebuie să rămână aici!

Fleurette nu era de aceeași părere. Având în vedere cât de repede curgea acest pârâiaș, cel puțin micile grăunțe de aur s-ar scurge odată cu apa. Dar desigur că era și în funcție de mărimea grăunțelor care-i interesau pe băieți. Poate că aici își puteau permite să cearnă doar grăunțele mai mari. Deci încuviință ascultătoare din cap și îi urmă pe

cei doi înapoi, la tabără. Stue și Ruben ajunseseră repede la o înțelegere să facă o pauză. În scurt timp fierbea cafeaua într-un recipient rudimentar, deasupra focului. Fleurette observă cât de rudimentară era gospodăria celor doi căutători de aur. Exista doar un castron și două tacâmuri, trebuia să-și împartă ceașca de cafea cu Ruben. Nu arăta de parcă febra aurului ar fi fost încununată de succes.

– Ei da, suntem doar la început, se apără Ruben, când Fleur, prevăzătoare, făcu o remarcă în acest sens. Ne-am marcat acest teritoriu abia acum două săptămâni și ne construim abia acum jgheabul de spălare.

– Ceea ce ar merge mult mai repede dacă acest Ethan, acest cămătar din Queenstown, nu ne-ar vinde ultimul jeg de unelte! înjură Stuart. Serios, Fleur, în două zile am folosit trei lame de fierăstrău. Iar alaltăieri s-a îndoit iar lama unei sape. O sapă! Aceste unelte țin de obicei o viață. Iar cozile trebuie să le schimb tot a doua zi, nu se pot prinde ca lumea la gâtul sapei. N-am idee de unde își procură Ethan uneltele, dar sunt scumpe și nu sunt bune de nimic.

– Dar claimul de aici este frumos, nu-i așa? întrebă Ruben și se uită vrăjit la fâșia sa de mal.

Fleur trebui să-i dea dreptate. Dar ar fi considerat că e și mai frumos, dacă ar fi văzut și aur.

– Cine... eh, cine v-a sfătuit să marcați perimetrul? se interesă ea cu precauție. Vreau să spun că până acum sunteți singurii aici. A fost un fel de pont secret?

– A fost o intuiție! declară Stuart mândru. Am văzut locul și – bingo! Acesta este locul nostru. Aici ne îmbogățim!

Fleurette îți încreți fruntea.

– Asta înseamnă... până acum nu a găsit nimeni aur aici?

– Nu mult, recunoscu Ruben. Dar nici nu a căutat nimeni!

Cei doi băieți se uitau la ea, așteptându-i aprobarea. Fleur zâmbi chinuit și se decise să ia singură problema în mână.

– Ați încercat deja cu spălatul aurului? întrebă ea. În râu, adică. Ai vrut să-mi arăți cum se face.

Ruben și Stuart încuviințară amândoi din cap.

– Am găsit ceva, spuseră ei cu zel și aduseră o tigaie.

– Îți arătăm acum, și apoi vei putea să speli aur, pe când noi lucrăm mai departe la jgheab! explică Ruben. Cu siguranță că ne vei aduce noroc!

Deoarece Fleurette sigur nu avea nevoie de doi profesori, și Stuart voia să le dea ocazie celor doi să rămână singuri, partenerul lui Ruben se retrase în susul pârâului. În următoarele ore nu auziră nimic din partea lui, afară de înjurături ocazionale, când se mai strica o unealtă.

Fleurette și Ruben folosiră singurătatea mai întâi pentru a se saluta cum trebuie. Trebuiau să cerceteze din nou cât de dulci erau sărutările și cât de natural răspundeau corpurile lor unul celuilalt.

– Vrei să mă iei de soție? întrebă în cele din urmă, somnoroasă, Fleurette. Vreau să spun... că nu pot să stau aici, cu voi, fără să fim căsătoriți.

Ruben încuviință serios din cap.

– Ai dreptate, nu se poate. Dar banii... Fleur, vreau să fiu cinstit. Până acum nu am economisit nimic. Puținul pe care l-am câștigat pe câmpurile aurifere din Queenstown l-am cheltuit pe echipament. Și puținul ce l-am scos aici s-a dus pe uneltele noi. Stuart are dreptate, Ethan vinde doar rebuturi. Câțiva minieri bătrâni mai au tigăi de spălat și lopeți și săpăligi aduse din Australia. Dar ceea ce cumpărăm de aici rezistă doar câteva zile și costă o mică avere!

Fleur râse.

– Atunci cheltuim asta pe altceva, spuse ea, și scoase pentru a doua oară în această zi săculețul tatălui ei. De data aceasta, Ruben se uită atent – și la văzul dolarilor de aur fu de-a dreptul vrăjit.

– Fleur! Este minunat! De unde ai acești bani? Să nu spui că l-ai jefuit pe bunicul tău! Dar atâția bani! Cu aceștia putem să terminăm jgheabul de spălare și să construim o cabană din bârne, poate să mai

angajăm și niște ajutoare! Fleur, cu asta scoatem tot aurul care se găsește în acest pământ!

Fleurette nu se pronunță asupra acestor planuri, ci îi spuse mai întâi povestea evadării ei.

– Nu pot să cred! James McKenzie este tatăl tău!

Fleur bănuise că Ruben știa acest lucru. Doar mamele lor nu aveau practic secrete una față de cealaltă, iar ceea ce știa Helen ajungea de regulă și la Ruben. Dar băiatul într-adevăr nu avusese habar, de aceea presupuse că nici Helen nu era părtașa acestui secret.

– Am crezut doar totdeauna că există un secret legat de Paul, spuse el. Mama mea părea să știe ceva. Dar doar mama mea. Eu nu am aflat nimic.

Între timp, cei doi reluaseră munca la pârâu, iar Fleur învăță să mânuiască tigaia de spălare a aurului. Până acum crezuse că aurul se cerne, dar în realitate se lucra și în cazul metodei acesteia cele mai simple de obținere a aurului după principiul extragerii prin spălat. Trebuia o oarecare dexteritate să sucești și să scuturi în așa fel tigaia, ca părțile mai ușoare ale pământului să fie spălate afară, până când rămânea o masă neagră, așa numitul nisip negru, iar apoi ieșea aurul la iveală. Lui Ruben nu-i era ușor, dar Fleurette reuși să se prindă repede manevra. Atât Ruben, cât și Stuart o admirară pentru talentul ei înnăscut. Fleur însăși era mai puțin entuziasmată. Fiindcă indiferent de cât de iscusit spăla, prea rar se întâmpla să rămână urme minuscule de aur agățate în tigaie. Până seara muncise intensiv aproape șase ore, pe când bărbații consumaseră încă două foi de fierăstrău, dar nu înaintaseră semnificativ în construirea jgheabului lor. Între timp, lui Fleurette lucrul acesta nu i se mai părea atât de important. Extracția aurului printr-un jgheab de scurgere i se părea aici oricum lipsită de perspectivă. Urmele insignifiante de aur, pe care le spălase astăzi, ar fi fost victime ale vitezei de curgere a pârâului. Și merita oare efortul? Stuart aprecie valoarea extracției la nici un dolar.

Cu toate acestea, bărbații visau în continuare găsirea unor mari zăcăminte de aur, în timp ce frigeau peștii, pe care îi prinsese Fleurette

în râu. Ar fi câștigat cu siguranță mai mulți bani dacă vindeau pești decât să spele aur, își spuse ea cu amărăciune.

– Mâine trebuie să mergem la Queenstown, să cumpărăm foi de fierăstrău, suspină Stuart, când în cele din urmă se retrase, arătând iar multă înțelegere față de tânăra pereche.

Susținu că poate dormi la fel de bine sub copaci, pe lângă cai, ca în cort.

– Și să ne căsătorim! spuse Ruben serios, luând-o pe Fleurette în brațe. Crezi că ar fi o greșeală foarte mare, dacă am anticipa astăzi noaptea nunții?

Fleur clătină capul și se lipi de el.

– Nu o să povestim nimănui!

8

Răsăritul soarelui deasupra munților era ca o comandă specială pentru ziua nunții. Alpii păreau să strălucească într-o lumină auriu-roșcată, întrepătrunsă de culoarea nalbei, în aer se simțea mirosul pădurii și a ierbii proaspete, iar susurul pârâului se contopea cu murmurul râului într-un sunet propriu de felicitare. Fleurette se simțea fericită și împlinită când se trezi în brațele lui Ruben și scoase capul din cort. Gracie o salută cu un sărut umed de cățelușă.

Fleur o mângâie.

– Veste proastă, Gracie, dar am găsit pe cineva, care sărută mai bine! spuse ea, râzând. Ei hai, trezește-l pe Stuart, eu pregătesc micul dejun. Avem multe de făcut astăzi, Gracie! Nu-i lăsa pe bărbați să doarmă toată ziua!

Stuart, blajin, păru să nu bage în seamă că, în timp ce se pregăteau de drum, Fleurette și Ruben nu puteau să se abțină să se atingă. Dar ambii bărbați erau mirați că Fleur insista să ia cu ei aproape jumătate din gospodărie.

– Doar revenim cel târziu mâine! spuse Stuart. Clar că dacă ne punem pe treabă și cumpărăm pentru mină, poate dura ceva mai mult, dar...

Fleur clătină din cap. În noaptea aceasta cunoscuse nu doar plăcerile cu totul noi ale dragostei, dar se și gândise serios. În nici un

caz nu voia să bage banii tatălui ei în întreprinderea aceasta de minerit, lipsită de perspective. Dar de acest lucru Ruben trebuia convins cu mult tact.

– Ascultați, băieți, treaba cu mina nu are rost astfel, începu ea cu precauție. Chiar voi spuneți că situația materială nu este optimă. Credeți că se schimbă ceva dacă avem mai mulți bani?

Stuart fornăi.

– Cu siguranță că nu. Bătrânul Ethan ne va vinde în continuare lucrurile lui nefolositoare.

Fleur încuviință din cap.

– Atunci să facem lucrurile ca lumea. Ești fierar. Poți face diferență între unelte bune și cele rele? Nu doar atunci când lucrezi cu ele, ci chiar când le cumperi?

Stuart dădu din cap.

– Sigur că da! Dacă am din ce să aleg...

– Bine, îi tăie vorba Fleur. Deci vom închiria la Queenstown o căruță sau vom cumpăra una. Putem să înhămăm la ea cei doi cai, sunt în stare să miște ceva! Și mergem la... care este următorul oraș? Dunedin? Mergem la Dunedin. Și cumpărăm acolo unelte și alte materiale, cu care lucrează căutătorii de aur.

Ruben aprobă cu admirație.

– Foarte bună idee. Mina nu ne fuge. Dar nu ne va trebui de la bun început o căruță, putem încărca catârul.

Fleurette clătină din cap.

– Cumpărăm cea mai mare căruță, pe care Cobii o pot trage și o încărcăm cu atâta material cu cât se poate. Aducem totul la Queenstown și vindem minerilor. Dacă este adevărat că sunt cu toții nemulțumiți cu magazinul lui Ethan, putem face profit serios.

În după-amiaza acestei zile, judecătorul de pace din Queenstown îi căsători pe Fleurette McKenzie și Ruben Kays, care își aminti de numele lui adevărat, de O'Keefe. Fleurette purta rochia ei de culoare crem, care nici măcar nu se șifonase în timpul călătoriei. Mary și Laurie insistaseră să o calce înainte de ceremonie. Cele două,

emoționate, prinseră în părul lui Fleur flori și împodobiră harnașamentele lui Niniane și Minette pentru drumul călare până la cârciumă, în care, din lipsa unei biserici sau a altui lăcaș de întâlnire, se celebră cununia. Stuart era martorul lui Ruben, Daphne al lui Fleurette, în timp ce Mary și Laurie nu mai conteneau să plângă din cauza emoției.

Ethan îi înmână lui Ruben toată poșta din ultima jumătate de an drept cadou de nuntă. Ron se plimba mândru, fiindcă Fleurette povestea tuturor că fericita reunire cu soțul ei se datora exclusiv pronunțatei sale memorii legate de cai. În cele din urmă, Fleurette sacrifică un ban de aur și invită tot orașul Queenstown la sărbătoarea nunții ei – nu fără o socoteală, fiindcă astfel avu ocazia nu numai să-i cunoască pe toți locuitorii, ci putea să-i și tragă de limbă. Nu, în perimetrul unde își avea Ruben locul de exploatat nu găsise nimeni vreodată aur, îi confirmă frizerul, care se stabilise aici de la fondarea orașului și care venise inițial tot ca să caute aur.

– Dar oricum este puțin de câștigat cu aurul, domnișoară Fleur, declară el. Prea mulți oameni, prea puțin aur. E clar, tot se mai întâmplă să găsească câte unul un bulgăre imens de aur. Dar de obicei face praf banii. Și de cât este vorba? De două, trei sute de dolari poate, în cazul celor mai norocoși. Nu ajunge nici măcar pentru o fermă și câteva animale. Fără a mai pune la socoteală că oamenii înnebunesc și își bagă banii în și mai multe suprafețe de explorat și în și mai multe jgheaburi de spălat și apelează la și mai multe ajutoare maori. În final, banii au dispărut și nici aur nu s-a găsit. Dar ca frizer și băieș... Aici, în regiune sunt o mie de bărbați, și toți trebuie să-și taie părul. Și fiecare se mai lovește cu săpăliga în picior sau se bate, sau se îmbolnăvește de ceva...

Fleurette era de aceeași părere. Întrebările pe care le puse spălătorilor de aur, dintre care veniseră între timp cam o duzină la hotelul lui Daphne pentru a bea din whisky-ul oferit pe gratis, erau să pornească o răscoală. Doar amintirea livrărilor de unelte, asigurate de Ethan, îi făcu să fiarbă de indignare. Până la urmă, Fleur se convinse că deschiderea unui magazin cu unelte de fier nu numai că avea să-i

îmbogățească, dar va salva și o viață: dacă nu se producea o schimbare, Ethan va fi în curând lințat de acești bărbați.

Pe când Fleurette culegea informații, Ruben discuta cu judecătorul de pace. Bărbatul nu era jurist, ci de fapt lucra ca tâmplar de coșciuge și ca gropar.

– Trebuia să facă cineva și această muncă, spuse el, ridicând din umeri, când Ruben îl întrebă cum de fusese ales. Și oamenii erau de părere că aș fi interesat să-i împiedic să se omoare. Fiindcă mă scutește de muncă...

Fleur privi discuția celor doi cu bunăvoință. Dacă Ruben găsea aici posibilitatea de studii juridice, nu se va grăbi să se întoarcă la claimul lui nici după se vor fi întors de la Dunedin.

Fleurette și Ruben își petrecură cea de-a doua noapte a nunții în patul dublu, confortabil de la camera numărul unu a lui Daphne.

– De acum încolo o s-o numim suită nupțială, spuse Daphne.

– În orice caz, nu se întâmplă des ca cineva să-și piardă aici fecioria! chicoti Ron.

Stuart, care băuse deja destul de mult whisky, îi zâmbi conspirativ.

– S-a făcut deja! îi destăinui el.

A doua zi, pe la amiază, prietenii o porniră spre Dunedin. Ruben cumpărase de la noul lui prieten o căruță.

– Ia-o liniștit, băiete, cele câteva coșciuge le pot duce și cu roaba la cimitir!

Fleurette purtă încă niște discuții interesante. De data aceasta cu puținele femei cinstite din localitate: soția judecătorului de pace și cea a frizerului. În final, mai avea o listă de cumpărături pentru Dunedin.

Când reveniră după două săptămâni cu căruța plină de cumpărături, lipsea doar un șopron pentru a începe vânzarea. În această privință, Fleurette nu luase nici o măsură prealabilă, ci se așteptase ca vremea să rămână frumoasă. Dar toamna la Queenstown era ploioasă, iar iarna cădea zăpadă. Însă măcar nu avuseseră loc decesuri

la Queenstown. Deci, judecătorul de pace le puse la dispoziție magazia de coșciuge, pentru a putea desface mărfurile. El era singurul care nu întreba de unelte noi. În schimb, îl rugă pe Ruben să-i explice literatura juridică pentru care se cheltuiseră destul de mulți dolari din averea lui McKenzie.

Vânzarea mărfurilor aduse repede banii înapoi. Căutătorii de aur dădură buzna în magazinul lui Ruben și al lui Stuart; deja a doua zi de la deschidere, toate uneltele erau vândute. Doamnelor le trebui ceva mai mult timp pentru a alege – mai ales că soția judecătorului de pace se cam codea la început să pună la dispoziția tuturor femeilor din localitate pentru probe salonul ei.

– Pot să se folosească de anexa magaziei, spuse ea cu o privire dezaprobatoare, aruncată lui Daphne și fetelor ei, care ardeau deja de nerăbdare să probeze rochiile și desuurile, pe care le cumpărase Fleur la Dunedin. Acolo, unde Frank ține de obicei morții...

Daphne ridică din umeri.

– Dacă este tocmai liber. Să nu depindă de mine. Da, și dacă nu, facem pariu, că nici unul dintre indivizi nu a avut parte de o plecare atât de frumoasă?

Era ușor să-i convingă pe Stuart și Ruben să mai facă un drum la Dunedin, iar după a doua acțiune de vânzare, Stuart se îndrăgosti până peste urechi de fiica frizerului și nu voia cu nici un chip să se întoarcă în munți. Ruben preluase conducerea micului magazin și constată cu surprindere ceea ce Fleurette știa demult: fiecare drum aducea cu mult mai multe încasări decât un an întreg de muncă pe câmpiile aurifere. Nemaivorbind de faptul că se preta mai degrabă să fie negustor decât căutător de aur. Când se vindecară și ultimele umflături și răni de pe mâinile lui, după ce timp de șase săptămâni mânuise doar penița în locul lopeții și a săpăligii, era cu totul câștigat pentru această afacere.

– Ar trebui să ridicăm un șopron, spuse el în cele din urmă. Un fel de magazin. Atunci am putea lărgi și oferta.

Fleurette aprobă din cap.

– Obiecte de uz casnic. Femeile au urgent nevoie de cratițe ca lumea și de vase frumoase. Nu da din mână, Ruben. Cu timpul, cererea pentru astfel de obiecte va crește, fiindcă vor fi mai multe femei. Queenstown devine oraș!

După șase luni, familia O'Keefe sărbătorea deschiderea „Magazinului O'Kay" din Queenstown, Otago. Numele îl dădu Fleurette, și era foarte mândră de el. Pe lângă noile spații comerciale, tânăra întreprindere mai poseda și două căruțe și șase cai grei, de muncă. Fleurette putea deci să-și călărească din nou caii Cob, iar morții din localitate erau din nou duși stilat, cu trăsura trasă de cai, în loc să fie livrați cu căruciorul la cimitir. Stuart Peters consolidase legăturile comerciale cu Dunedin și demisionă din funcția de merceolog-șef. Voia să se căsătorească și se săturase de permanentele drumuri până la coastă și înapoi. În schimb, cu banii primiți ca parte a sa, deschise o fierărie la Queenstown, care se dovedi a fi o mult mai rentabilă „mină de aur" decât oricare din minele din împrejurimi. Fleurette și Ruben angajară în locul lui, ca șef al transporturilor, pe unul din mai bătrânii căutători de aur. Leonard McDunn era liniștit, se pricepea la cai și știa să se poarte și cu oamenii. Fleurette își făcea griji doar din cauza livrărilor pentru doamne.

– Nu pot să-l las să aleagă desuurile, i se plânse ea lui Daphne, cu care se împrietenise, spre groaza celor între timp trei femei cinstite din Queenstown. Roșește chiar și atunci când trebuie să-mi aducă cataloagele. Va trebui să merg cu el, măcar la fiecare al doilea sau al treilea drum...

Daphne ridică din umeri.

– Trimite gemenele mele. Nu sunt ele cele mai inteligente – nu poți lăsa în seama lor tratativele ori așa ceva. Dar au un gust bun, am insistat totdeauna în acest sens. Știu cum se îmbracă o doamnă și, desigur, și ceea ce ne trebuie nouă la „Hotel". Apoi, mai ies și ele și câștigă și un ban.

La început, Fleurette era cam sceptică, dar apoi fu repede convinsă. Mary și Laurie aduseră o combinație ideală de haine

decente și minunat de indecente mici accesorii, care spre uimirea lui Fleur se vândură ca pâinea caldă – și nu numai târfelor. Tânăra soție a lui Stuart cumpără, roșind, un corset negru, iar câțiva mineri credeau că e bine să-și bucure femeile maori cu desuuri colorate. Fleur se îndoi că ele vor fi entuziasmate, dar afacerea era afacere. Și existau și cabine discrete de probă – echipate cu oglinzi mari, în locul podiumului deprimant pentru coșciuge.

Pe lângă munca din magazin, lui Ruben îi rămânea destul timp pentru studii juridice, care îi făceau în continuare plăcere, chiar dacă renunțase definitiv visul de a deveni avocat. Spre bucuria lui, putea în curând să pună în aplicare cele învățate: judecătorul de pace îi cerea din ce în ce mai des sfatul și, în cele din urmă, îl solicitase și la deliberări. Ruben se dovedi a fi înțelegător și corect și, când veniră următoarele alegeri, judecătorul de până acum le făcu o surpriză: nu se prezentă la alegeri, ci îl propuse pe Ruben drept succesor.

– Priviți lucrurile astfel oameni buni! explică bătrânul tâmplar de coșciuge în alocuțiunea sa. La mine a existat totdeauna un conflict de interese. Dacă i-am împiedicat pe oameni să se omoare reciproc, nu aveam nevoie de coșciuge. Privit astfel, cu slujba mea, mi-am distrus eu însumi afacerea. La tânărul O'Keefe este altfel, fiindcă cine își sparge capul nu are nevoie de unelte. Deci este în interesul lui strict să aibă grijă să fie liniște și ordine. Deci, alegeți-l pe el, și lăsați-mă în pace!

Cetățenii din Queenstown îi urmară sfatul, astfel că Ruben fu ales cu o majoritate covârșitoare în funcția de judecător de pace.

Fleurette se bucură pentru el, deși nu era cu totul de acord cu argumentația.

– Își pot sparge capetele și cu uneltele noastre, îi șopti ea lui Daphne. Și sper ca Ruben să nu-i împiedice prea des pe clienții lui să facă asemenea acțiuni îmbucurătoare.

Singura picătură de pelin care amăra fericirea lui Fleurette și Ruben în orașul căutătorilor de aur, aflat în plin avânt, era lipsa

contactului cu familiile lor. Amândoi ar fi vrut să scrie mamelor lor, dar nu îndrăzneau.

– Nu vreau ca tatăl meu să afle, unde sunt, precizează Ruben, când Fleurette se pregăti să-i scrie mamei ei – și ar fi mai bine, ca și tu să ții ascuns acest lucru față de bunicul tău. Cine știe ce le poate veni în minte celor doi. Tu ai fost clar minoră când ne-am căsătorit. Pot să se gândească să ne facă greutăți. Apoi cred că tatăl meu își va revărsa furia pe mama mea. Nu ar fi pentru prima dată. Oricum nu vreau să mă gândesc ce s-a întâmplat acolo după plecarea mea.

– Dar trebuie să le înștiințăm cumva! era de părere Fleurette. Știi ce? îi scriu lui Dorothy. Dorothy Candler. Ea îi poate spune mamei mele.

Ruben își duse mâna la cap.

– Ești nebună? Dacă îi scrii lui Dorothy, află și doamna Candler. Și atunci poți să strigi vestea în gura mare, în piața din Haldon. Dacă tot e să fie, scrie-i lui Elisabeth Greenwood. Cred că ea este mai discretă.

– Dar unchiul George și Elisabeth sunt în Anglia, replică Fleurette.

Ruben ridică din umeri.

– Ei și? O să revină cândva. Până atunci, mamele noastre trebuie să aibă răbdare. Și, cine știe, poate că miss Gwyn află ceva și de la James McKenzie. El este undeva, în Canterbury, în închisoare. S-ar putea ca ea să ia legătura cu el.

9

Procesul lui James McKenzie avu loc la Lyttelton. La început era o adevărată harababură, deoarece John Sideblossom voia ca procesul să se desfășoare la Dunedin. Acolo, argumentă el, erau șanse mai mari să se găsească și cei care cumpăraseră animalele furate și astfel să se descopere tot cercul tâlharilor.

Dar lordul Barrington era hotărât împotrivă. După părerea lui, Sideblossom voia să-și ducă victima numai de aceea la Dunedin, fiindcă îi cunoștea mai bine pe judecătorii de acolo și avea mai multe speranțe de a-l vedea pe hoț atârnând în streang.

Ar fi preferat să o facă pe loc, fără vâlvă, imediat după ce îl prinsese pe McKenzie. Între timp, acest triumf și-l atribui doar lui însuși, doar îl doborâse pe McKenzie și-l legase. După părerea celorlalți bărbați, bătaia din vadul râului nu fusese necesară. Dimpotrivă, dacă Sideblossom nu ar fi tras hoțul din șaua catârului și nu l-ar fi bătut mai întâi, vânătorii ar fi putut să-l urmărească pe complicele lui. Dar așa al doilea bărbat – unii din membrii trupei susțineau că ar fi fost o fată – scăpase.

Apoi, ceilalți baroni ai oilor nu au fost de acord cu faptul că Sideblossom l-a târât pe McKenzie în urma calului, ca pe un sclav. Nu vedeau motivul pentru care bărbatul, deja bătut măr, să trebuiască să vină pe jos, deși catârul lui stătea la dispoziție. La un moment dat, oamenii mai înțelepți, ca Barrington și Beasley, preluară răspunderea

și îl certaseră pe Sideblossom pentru atitudinea lui. Deoarece McKenzie comisese majoritatea furturilor în Canterbury, părerea era aproape unanimă ca el să răspundă acolo pentru faptele sale. În pofida protestelor lui Sideblossom, bărbații din jurul lui Barrington îl eliberaseră pe hoț a doua zi după prinderea lui, îl puseseră să-și dea cuvântul de onoare că nu va fugi și îl transportară, cu cătușe ușoare, la Lyttelton, unde rămăsese închis până la proces. Sideblossom stărui să-i rețină câinele, ceea ce păru că-l doare pe McKenzie mai mult decât vânătăile de după bătaie și cătușele de la mâini și de la picioare, cu care îl legase Sideblossom și noaptea, și îl închise în șura lui. Cu voce aspră, îi rugă pe bărbați să lase câinele să vină cu ei.

Dar Sideblossom se dovedi în acest caz de neclintit.

– Animalul poate lucra pentru mine explică el. Se va găsi cineva care să știe să-l conducă. Un astfel de câine ciobănesc de primă calitate este scump. Îl rețin ca mică compensație pentru pagubele cauzate de individ.

Așa că Vineri rămăsese acolo și scheuna de și se rupea inima când bărbații îl scoseseră pe stăpânul lui din curte.

– John nu va avea multă bucurie în urma acestui câine, spuse Gerald. Aceste animale ascultă doar de un cioban.

În disputa în jurul lui McKenzie, Gerald se afla între cele două fronturi. Pe de o parte, Sideblossom era unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi, pe de altă parte trebuia să se înțeleagă cu cei din Canterbury. Și, ca aproape toți ceilalți, simțea fără voie o anume admirație față de genialul hoț de animale. Sigur că era furios din cauza pierderilor suferite, dar jucătorul din el nutrea înțelegere pentru faptul că cineva nu alegea neapărat calea cea mai cinstită pentru a-și duce traiul. Și, dacă respectivul reușea să scape timp de mai bine de zece ani, fără a fi prins vreodată, merita din partea lui admirație.

După pierderea lui Vineri, McKenzie se cufundă într-o tăcere sumbră, pe care nu o rupse niciodată, până ce gratiile de la închisoarea din Lyttelton se închiseră în urma lui.

Bărbații din Canterbury erau dezamăgiți; ar fi vrut să audă de la sursă cum opera McKenzie furturile, cum se numeau tăinuitorii și cine era complicele misterios care scăpase. Dar nu au trebuit să aștepte mult până au început dezbaterile. Sub președinția onorabilului judecător Justice Stephen, s-a fixat începutul dezbaterilor pentru luna următoare.

Între timp, Lyttelton avea o sală de justiție proprie – dezbaterile nu se mai țineau de mult la cârciumă sau sub cerul liber, după cum se obișnuise în primii ani. Dar la procesul lui James McKenzie încăperea se dovedi neîncăpătoare pentru a-i cuprinde pe toți cetățenii din Canterbury care voiau să arunce o privire asupra renumitului hoț. Chiar și păgubașii baroni ai oilor și familiile lor au trebuit să vină devreme, pentru a prinde locuri bune. Gerald, Gwyneira și agitatul Paul s-au cazat cu o zi mai devreme la hotelul White Hart din Christchurch, pentru a trece prin Bridel Path la Lyttelton.

– Vrei să spui, să călărim, spuse Gwyneira, când Gerald îi expuse planurile. Doar este vorba de Bridle Path!

Gerald râse binedispus.

– O să te miri cum s-a schimbat drumul, spuse el mulțumit. Între timp a fost amenajat și este ușor de străbătut. Deci vom merge cu trăsura și vom ajunge odihniți și îmbrăcați adecvat.

În ziua judecății, Gerald purta unul dintre cele mai bune costume ale sale. Iar Paul, în primul său costum din trei piese, arăta foarte matur.

Gwyneira în schimb se chinuia cu întrebarea ce ar fi fost potrivit să îmbrace. Dacă era cinstită, trebuia să recunoască faptul că de ani de zile nu își mai făcuse atâtea gânduri cum să se îmbrace. Dar oricât își spunea că nu are nici o importanță, ce poartă o doamnă de vârstă medie la un proces cât timp era ca lumea și nu prea săritor în ochi, inima ei bătea tare, doar când se gândea să-l revadă pe James McKenzie. Mai rău, și el urma s-o vadă și desigur că o va recunoaște. Dar ce va simți oare la vederea ei? Oare îi vor luci iar ochii, ca atunci, când nu știuse să aprecieze acest lucru? Sau va simți mai degrabă

milă, fiindcă fața îi era brăzdată de primele riduri, înscrise acolo de griji și temeri? Poate va simți doar indiferență; poate că pentru el nu mai era decât o amintire depărtată, palidă, șterșă de zece ani de viață sălbatică. Dacă „complicele" misterios era într-adevăr o femeie? Femeia lui?

Gwyneira se mustră pentru aceste gânduri care câteodată, când își aminti de săptămânile petrecute cu James, deveneau visări de fată. Oare uitase zilele de la malul lacului? Orele vrăjite în cercul de piatră? Dar nu, doar s-au despărțit certați. Nu o va ierta niciodată că l-a născut pe Paul. Încă ceva ce distrusese Paul...

În cele din urmă, Gwyneira se hotărî să îmbrace o rochie simplă, albastru-închis, cu pelerină, încheiată în față, cu minunați nasturi de fildeș. Kiri îi ridică părul – o coafură severă, dar care prin pălărioara îndrăzneață, asortată cu rochia, devenea mai lejeră. Gwyneira avu impresia că petrecuse ore în șir în fața oglinzii pentru a scoate ici și colo câte o buclă, a mai muta puțin pălărioara și a aranja manșetele rochiei, ca să se vadă nasturii de fildeș. Când stătu, în sfârșit, în trăsură, era palidă din cauza așteptării, a fricii și a unui fel de bucurie anticipată. Dacă va continua astfel, va trebui să-și piște obrazul pentru a avea puțină culoare înainte de a intra în sala de judecată. Dar tot mai bine decât să roșească: Gwyn spera că nu se va înroși la vederea lui McKenzie. O trecu un frison și își spuse că este doar din cauza răcelii acestei zile de toamnă. Nu putea să-și țină degetele liniștite. Crispată, mototolea draperiile de la fereastra trăsurii.

– Ce se întâmplă, mamă? întrebă Paul în cele din urmă, și pe Gwyn o trecură fiorii.

Paul avea un simț ascuțit pentru slăbiciunile omenești. În nici un caz nu trebuia să își dea seama că a fost ceva între ea și James McKenzie.

– Ești nervoasă din cauza domnului McKenzie? insistă el. Bunicul spune că l-ai cunoscut. Și el l-a cunoscut. A fost șef peste păstori la Kiward Station. O nebunie, mamă, că a fugit brusc și a început să fure oi, nu-i așa?

– Da, complet nebun, răspunse Gwyneira. Nu aș fi... nici unul dintre noi nu ar fi prespus așa ceva despre el.

– Iar acum va fi, poate, spânzurat! spuse Paul cu satisfacție. Mergem să-l vedem, bunicule, dacă va fi spânzurat?

Gerald pufni.

– Nu va fi spânzurat ticălosul. Are noroc cu judecătorul. Stephen nu este crescător de oi. Pe el îl lasă rece că a dus oamenii în pragul ruinării...

Gwyneira era cât pe ce să zâmbească. După cum știa, furturile lui McKenzie nu fuseseră pentru cei păgubiți altceva decât niște împunsături de ac.

– Poate aflăm astăzi ceva despre ceilalți implicați. Pare să nu fi făcut totul singur... Gerald nu credea povestea cu femeia din compania lui McKenzie. Mai degrabă credea că este vorba de un complice tânăr, dar îl văzuse doar de departe, ca pe o umbră.

– Ar fi interesant să aflăm mai ales cine este tăinuitorul. Privind din acest punct de vedere, am fi avut șanse mai bune dacă individul ar fi ajuns în fața justiției la Dunedin. În această privință, are dreptate Sideblossom. Uite-l! Priviți! Știam eu că nu va lipsi de la dezbaterile asupra faptelor individului.

Sideblossom trecu cu armăsarul în galop pe lângă trăsura Wardenilor și salută curtenitor. Gwyneira suspină. Ar fi renunțat bucuroasă la reîntâlnirea cu baronul oilor din Otago!

În orice caz, Sideblossom nu îi luase lui Gerald în nume de rău că ținuse partea bărbaților din Canterbury și chiar îi rezervase lui și familiei sale locuri în sala de judecată. Îl salută pe Gerald cordial, pe Paul puțin de sus, iar pe Gwyneira glacial.

– A reapărut șarmanta dumneavoastră fiică? întrebă el zeflemitor, când ea se așeză – pe unul din cele patru locuri rezervate, cât mai departe de el.

Gwyneira nu răspunse. Dar se grăbi Paul să-l asigure pe idolul său că nu se auzise nimic despre Fleurette.

– La Haldon se povestește că ar fi ajuns într-o mocirlă a păcatelor! declară Paul, la care Gerald îl puse la punct sever.

Gwyneira nu reacționă. În ultimele săptămâni se obișnuise să-i răspundă din ce în ce mai rar lui Paul. Băiatul scăpase de mult de sub influența ei – dacă o fi avut vreodată o influență asupra lui. Se orienta numai după Gerald; nici orele de educație ale lui Helen nu prea le mai frecventa. Gerald tot vorbea că va angaja un învățător particular pentru băiat, dar Paul era de părere că a învățat destul pentru un fermier și un crescător de animale. La munca de la fermă, își însușea cunoștințele ciobanilor și tunzătorilor de oi ca un burete apa. Indubitabil, era moștenitorul pe care și-l dorise Gerald – chiar dacă nu era partenerul la care visa George Greenwood. Reti, tânărul maori, care conducea afacerile lui George cât timp acesta se afla în Anglia i se plângea Gwyneirei. După părerea lui, Gerald creștea un al doilea ignorant de talia lui Howard O'Keefe – dar unul cu mai puțină experiență și mai multă putere.

– Băiatul nu permite de pe acuma să i se spună ceva, se plânse Reti. Muncitorii de la fermă nu-l plac, iar maorii îl urăsc de-a dreptul. Dar domnul Gerald îl lasă să facă orice. Supravegherea unui șopron de tuns! Un băiat de doisprezece ani!

Gwyneira auzise toate astea deja de la însăși tunzătorii de oi, care se simțiseră tratați nedrept. În dorința lui de a fi important și de a câștiga întrecerea tradițională dintre șoproanele de tuns, Paul consemnase cu mult mai multe tunsori decât numărul celor într-adevăr efectuate. Tunzătorii erau mulțumiți, fiind plătiți la bucată. Dar mai târziu nu se potriveau cantitățile de lână cu însemnările făcute. Gerald făcu un acces de furie și îi învinui pe tunzători. Ceilalți tunzători se plânseseră că fuseseră măsluite rezultatele și premiile împărțite greșit. Toate în tot, fusese o imensă harababură, iar în cele din urmă, Gwyn a trebuit să plătească o retribuție mult mai mare ca tunzătorii să vină și în anul următor.

Gwyneira se săturase până peste cap de fărădelegile lui Paul. Ar fi vrut să-l trimită pentru câțiva ani în Anglia. Sau cel puțin la Dunedin, la internat. Dar Gerald nu voia să audă de așa ceva, așa că Gwyn făcu ceea ce făcuse totdeauna de la nașterea lui Paul încoace: îl ignoră.

Acum, în sala de judecată, era, slavă Domnului, liniștit. Asculta discuția dintre Gerald și Sideblossom și saluturile glaciale ale celorlalți baroni ai oilor adresate vizitatorului din Otago. Sala se umplu repede, și Gwyn îi făcu semn lui Reti, care venise printre ultimii în sală. Au fost unele greutăți – câțiva *pakeha* nu voiau să-i facă loc acestui maori –, dar numele de Greenwood îi deschise lui Reti toate ușile.

În fine, bătu ora zece și, punctual la minut, onorabilul sir Justice Stephen păși în sala lui de judecată și deschise dezbaterile. Pentru cei mai mulți spectatori deveni interesant doar în momentul în care fu introdus inculpatul. Apariția lui James McKenzie prilejui un amestec de înjurături și aclamații. James însuși nu reacționă nici la unele, nici la altele, ci ținea capul plecat și păru să fie bucuros când judecătorul opri manifestarea publicului.

Gwyneira se uită de după fermierul înalt, după care se așezase – o alegere proastă, fiindcă atât Gerald, cât și Paul aveau o vedere mult mai bună. Dar ea dorise să fie cât mai departe de Sideblossom. Pe James McKenzie putu să-l vadă ca lumea doar când acesta fu condus pe locul de lângă apărătorul lui din oficiu, care părea să fie cam fără chef. Mai ales când ridică privirea, după ce se așeză.

Gwyneira se întrebase de zile întregi ce va simți dacă se va apropia din nou de James. Îl va recunoaște oare și va vedea în el iar ceea ce atunci... da, ce? O impresionase? O vrăjise? Orice o fi fost, a fost acum doisprezece ani. Poate că agitația ei nu-și avea rostul. Poate era doar un străin pentru ea, pe care nici nu l-ar fi recunoscut pe stradă.

Dar deja prima privire aruncată asupra bărbatului înalt de pe banca acuzaților o convinse de contrariul. James McKenzie abia dacă se schimbase. Nu se schimbase cel puțin pentru Gwyneira. După desenele din ziar, care anunțau arestarea lui, se aștepta să vadă un ins sălbatic, bărbos, dar McKenzie era proaspăt ras și purta haine curate, simple. Era în continuare suplu și vânos, dar jocul mușchilor de sub cămașa albă, ponosită arăta că este în putere. Fața îi era arsă de soare – în afară de locurile care fuseseră acoperite de barbă. Buzele îi erau subțiri – un semn că își făcea griji. Gwyneira văzuse adesea această expresie pe fața lui. Iar ochii... nimic, dar nimic nu se schimbase în

expresia lor îndrăzneață, vie. Desigur că nu se citea în ei un râs zeflemitor, ci încordare și ceva care aducea a frică, dar ridurile de demult mai erau acolo, chiar dacă mai adânci, așa cum toată expresia lui James era mai dură, mai matură și mult mai serioasă. Gwyneira l-ar fi recunoscut la prima vedere. Oh da, l-ar fi recunoscut între toți bărbații din Insula de Sud, dacă nu chiar din toată lumea.

– James McKenzie!

– Prea onorabile domn?

Gwyneira ar fi recunoscut și vocea. Această voce întunecată, caldă, care putea fi atât de tandră, dar și fermă și sigură când le dădea comenzi oamenilor lui sau câinilor ciobănești.

– Domnule McKenzie, vi se reproșează că ați comis furturi de animale de anvergură, atât în Canterbury Plains, cât și în regiunea Otago. Vă recunoașteți vinovat?

McKenzie ridică din umeri.

– În regiune se fură mult. Nu știu ce m-ar afecta asta pe mine...

Judecătorul trase zgomotos aer în piept.

– Există declarații ale unor oameni onorabili că v-au întâlnit cu o turmă de oi furate mai sus de lacul Wanaka. Recunoașteți măcar acest lucru?

James McKenzie repetă mișcarea de adineauri.

– Există mulți McKenzie. Există multe oi!

Gwyneirei îi veni să râdă, dar apoi își făcu griji. Aceasta era probabil cea mai sigură metodă de a-l enerva la culme pe onorabilul sir Justice Stephen. Și era total lipsit de sens să nege. Fața lui McKenzie mai purta urmele încăierării cu Sideblossom – la rândul lui Sideblossom trebuia să fi fost de asemenea bătut rău. Gwyn simți o anumită satisfacție văzând că ochiul lui era mai tumefiat decât cel a lui James.

– Poate cineva din sală să confirme că aici este vorba de hoțul de animale domestice McKenzie și nu din întâmplare de altcineva cu același nume? întrebă judecătorul suspinând.

Sideblossom se ridică.

– Eu pot să confirm. Și avem și o dovadă aici, care poate să înlăture orice dubii. Se întoarse spre intrarea sălii, unde postase un ajutor. Eliberează câinele!

– Vineri! O umbră mică, neagră zbură ca vântul prin sala de judecată, direct spre James McKenzie. Acesta păru să fi uitat cu totul ce rol intenționase să joace în fața acestui tribunal. Se aplecă, prinse cățeaua și o mângâie. Vineri!

Judecătorul își dădu ochii peste cap.

– Am fi putut să rezolvăm mai puțin dramatic, dar fie. Să consemnăm în protocol că bărbatul a fost confruntat cu câinele ciobănesc, care păzea turma de oi furate, și a recunoscut animalul ca fiind al său. Domnule McKenzie, doar nu vreți să-mi spuneți acum că acest câine are un alter ego.

James zâmbi ca pe vremuri.

– Nu spuse el. Cățelușa este unică! Câinele respira iute și sacadat, cu limba scoasă și lingea mâinile lui James. Prea onorabile domn, putem... putem să terminăm repede aceste cercetări. Vreau să spun totul și să recunosc totul, dacă mă asigurați că Vineri va putea rămâne cu mine. Și în închisoare. Uitați-vă la ea, se vede că abia a mâncat de când este despărțită de mine. Cățeaua nu folosește acestui... acestui Sideblossom, nu ascultă de nimeni...

– Domnule McKenzie, noi nu tratăm aici despre câinele dumneavoastră! spuse judecătorul sever. Dar fiindcă vreți să depuneți mărturie: Furturile de la Lionel Station, Kiward Station, ferma Beasley, Barrington Station... toate acestea vi le asumați?

McKenzie reacționă cu deja cunoscuta ridicare din umeri.

– Sunt multe furturi, după cum am spus. Oi fi luat din când în când câte o oaie... așa un câine are nevoie de exercițiu. Arătă spre Vineri, ceea ce produse hohote de râs în sală. Dar o mie de oi...

Judecătorul suspină din nou.

– Ei bine. Nu vreți altfel. Să chemăm martorii. Primul este Randolph Nielson, șef peste păstori la ferma lui Beasley...

Mărturia lui Nielson deschise un șir întreg de mărturii ale unor muncitori și crescători de dobitoace. Cu toții susțineau că de la

fermele amintite fuseseră furate sute de animale. Multe au fost regăsite în turma lui McKenzie. Toată această tevatură era obositoare și James ar fi putut scurta procedura, dar acum se arăta încăpățânat și nega orice cunoștință despre animalele furate.

În timp ce martorii veneau cu numere și date, iar degetele lui McKenzie treceau mângâind și alinând peste blana moale a lui Vineri, el parcurse cu privirea sala. Existau lucruri care în preambulul acestei judecăți îl preocupaseră mai mult decât frica de streang. Procesul avea loc la Lyttelton – Canterbury Plains, destul de aproape de Kiward Station. Va fi oare prezentă? Va veni Gwyneira? În nopțile de dinaintea procesului, James își aminti de fiecare clipă, de fiecare întâmplare, cât de măruntă, trăită cu Gwyneira. De la prima întâlnire în grajd până la despărțire, când i-o făcuse cadou pe Vineri. După ce îl înșelase? De atunci nu a existat zi ca James să nu se fi gândit la asta. Ce se întâmplase atunci? Pe cine preferase? Și de ce arătase atât de disperată și de tristă când insistase să vorbească? Ar fi trebuit să fie mulțumită. Afacerea cu altul se dovedise la fel de fructuoasă ca cea făcută cu el...

James îl văzu pe Reginald Beasley în primul rând, lângă el familia Barrington – îl suspectase pe tânărul lord, dar la întrebările sale precaute Fleurette îl asigurase că abia dacă ținea legătura cu Wardenii. Nu s-ar fi interesat în continuare de Gwyneira dacă ar fi fost tatăl fiului ei? Se părea că se preocupă înduioșător de copiii care stăteau pe bancă între el și insignifianta lui soție. George Greenwood nu era prezent. Dar, după spusele lui Fleur, nu putea fi nici el tatăl lui Paul. E drept că ținea un contact viu cu toate fermele, dar protejase totdeauna mai degrabă pe Ruben, fiul lui Helen O'Keefe.

Și acolo era ea. În rândul trei, ascunsă pe jumătate de câțiva ciobani spătoși, care voiau, probabil, să depună și ei mărturie. Ea privi spre el, trebui să se sucească puțin pentru a-l prinde cu privirea, dar reuși fără nici o dificultate, suplă și vioaie, cum era. Oh da, era frumoasă! Tot atât de frumoasă, atât de trează și atentă ca în trecut. Părul ei se revolta iar împotriva coafurii severe, în care încercase să-l prindă. Fața îi era palidă, buzele ușor deschise. James nu încercă să-i

ținută privirea, ar fi fost prea dureros. Poate mai târziu, când inima lui nu va mai bate atât de sălbatic și când nu se mai temea că ochii lui ar putea destăinui tot ce mai simțea pentru ea... Acum se sili să întoarcă privirea de la ea și să se uite la celelalte rânduri de spectatori. Se aștepta să-l vadă pe Gerald lângă Gwyneira, dar acolo stătea un copil, un băiat, cam de doisprezece ani. James își ținu răsuflarea. Sigur, acesta trebuie să fie Paul, fiul ei. Paul era destul de mare pentru a-i însoți pe bunicul și pe mama lui la aceste dezbateri. James îl cercetă pe băiat. Poate că-l descoperea pe tatăl lui în trăsăturile sale... E drept că Fleurette nu-i prea semăna, dar aceasta putea fi diferit de la copil la copil. Iar la acesta, aici...

McKenzie înlemni când văzu mai îndeaproape fața băiatului. Nu putea fi adevărat! Dar era... bărbatul căruia îi semăna ca un ou cu altul stătea direct lângă el: Gerald Warden.

McKenzie văzu la amândoi aceeași bărbie colțoasă, ochii căprui atenți, apropiați, nasul cărnos. Trăsături clare, o expresie la fel de hotărâtă pe fața bătrână, cât și pe cea tânără. Nu exista nici un dubiu, acest copil era un Warden. Gândurile lui James se precipitară. Dacă Lucas era tatăl lui Paul, de ce a fugit pe Coasta de Vest? Sau...

Revelația îi luă respirația ca o lovitură bruscă în stomac. Fiul lui Gerald! Nu putea fi altfel, copilul nu avea nici cea mai mică asemănare cu soțul Gwyneirei. Și asta putea să fie motivul fugii lui Lucas. Nu-și prinsese soția adulteră cu un străin, ci cu propriul tată... dar era imposibil! Gwyneira nu i s-ar fi dat niciodată de bunăvoie lui Gerald. Și, dacă da, ar fi făcut-o discret. Lucas nu ar fi aflat niciodată. Dar așa... Gerald trebuie s-o fi siluit pe Gwyneira.

James simți o adâncă remușcare și furie față de el însuși. Acum, în sfârșit, îi era clar de ce nu putea vorbi Gwyn, de ce stătuse în fața lui bolnavă de rușine, neajutorată și speriată. Nu putea să-i mărturisească fiindcă totul ar fi fost și mai rău. James l-ar fi omorât pe bătrân.

În loc de asta, James a părăsit-o pe Gwyneira. A făcut totul și mai complicat, lăsând-o singură cu Gerald și silind-o să crească acest copil nenorocit, de care Fleurette vorbise plină de aversiune. James simți

cum îl cuprinde disperarea. Gwyn nu-l putea ierta niciodată. El ar fi trebuit să știe sau ar fi trebuit măcar, fără a mai pune întrebări, să-i accepte refuzul de a vorbi. Ar fi trebuit să aibă încredere. Dar așa...

James mai privi încă o dată, pe ascuns, fața ei îngustă – și se sperie, când ea ridică capul și îl privi. Și deodată, totul era șters. Sala de judecată dispăru din ochii lui și ai Gwyneirei, Paul Warden nu a existat niciodată. Într-un cerc magic se aflau față în față doar Gwyn și James. El o văzu ca fată tânără, care se angrenase fără teamă în aventura numită Noua Zeelandă, dar era plină de speranțe că va găsi cimbru pentru bucătăria engleză. Mai știa exact cum a râs când el i-a întins buchețelul. Iar apoi întrebarea ei ciudată dacă vrea să devină tatăl copilului ei... zilele petrecute împreună pe malul lacului și în munți. Sentimentul incredibil atunci când a văzut-o prima oară cu Fleur în brațe.

Între Gwyneira și James se închise în această clipă o legătură, care fusese ruptă vreme îndelungată și nu se va mai dezlega niciodată.

– Gwyn...

– Buzele lui James formară, mute, numele ei, iar Gwyneira zâmbi ușor, de parcă l-ar fi înțeles. Nu, nu-i lua nimic în nume de rău. Îl iertase pentru tot – și era liberă. Acum era în sfârșit liberă pentru el. Dacă ar fi putut vorbi cu ea! Trebuiau să mai încerce o dată, își aparțineau unul altuia. Dacă nu ar fi acest proces nefericit! Dacă ar fi și el liber! Dacă, pentru Dumnezeu, nu l-ar spânzura...

– Prea onorabile domn, cred că putem scurta toată această afacere!

James McKenzie ceru cuvântul tocmai când judecătorul voia să citeze următorul martor.

Judecătorul Stephen ridică privirea plină de speranță.

– Vreți să mărturisiți?

McKenzie încuviință din cap. În următoarele ore înformă cu voce liniștită despre furturile sale și despre cum erau mânate oile la Dunedin.

– Dar trebuie să înțelegeți că nu pot da numele negustorului care îmi prelua animalele. El nu m-a întrebat niciodată de al meu, și eu nu l-am întrebat de al său.

– Dar trebuie să vă fie cunoscut! spuse judecătorul nemulțumit.

McKenzie ridică iar din umeri.

– Știu un nume, dar este oare al său... ? Apoi, eu nu sunt un trădător, prea onorabile domn. Omul nu m-a înșelat mi-a plătit cum trebuie – nu cereți de la mine, să-mi calc cuvântul.

– Și complicele tău? urlă cineva din sală. Cine era individul care ne-a scăpat?

McKenzie reuși să arate descumpănit.

– Care complice? Am lucrat totdeauna singur, prea onorabile domn, singur cu câinele meu. Jur, așa să mă ajute Dumnezeu.

– Și cine a fost bărbatul care era cu dumneavoastră când ați fost arestat? se interesă judecătorul. Unii spun că ar fi fost o femeie...

McKenzie aprobă, cu capul plecat.

– Da, adevărat, prea onorabile domn judecător.

Gwyneira se cutremură. Deci totuși o femeie! James se căsătorise deci sau, cel puțin, trăia cu cineva. Ori... adineauri, când o privise așa... adineauri mai crezuse...

– Ce vrea să însemne „da, adevărat"? întrebă sir Justice nemulțumit. Un bărbat, o femeie, o stafie?

– O femeie, onorate domn. McKenzie ținea în continuare capul plecat. O fată maori, cu care trăiam împreună.

– Și ăleia îi dai calul, iar tu stai pe un catâr, iar ea călărește ca un diavol și scapă? strigă cineva din sală și provocă iar râsul. N-ai decât să i-o spui lu' bunică-ta!

Judecătorul Stephen îi chemă la ordine pe cei din sală.

– Trebuie să recunosc, spuse el, această poveste îmi sună și mie puțin ciudat.

– Fata era prețioasă pentru mine, spuse McKenzie liniștit. Cel... cel mai prețios lucru cu care m-am întâlnit vreodată. I-aș da totdeauna cel mai bun cal, aș face totul pentru ea. Mi-aș da viața pentru ea. Și, de ce n-ar ști o fată să călărească?

Gwyneira își mușcă buzele. Deci James a găsit într-adevăr o dragoste nouă. Și dacă va supraviețui acestui proces, se va întoarce la fata lui...

– Aha, spuse judecătorul sec. O fată maori. Are fata și un nume, aparține de un trib?

McKenzie păru să reflecteze puțin.

– Nu aparține nici unui trib. Ea... ar duce prea departe să explic aici, dar provine din unirea unui bărbat cu o femeie care nu au împărțit niciodată culcușul în casa comunală. Dar unirea lor a fost totuși binecuvântată. Ea s-a produs, pentru... pentru... El căută privirea Gwyneirei. Pentru a opri lacrimile unui zeu.

Judecătorul își încreți fruntea.

– Eu de fapt nu v-am rugat să mă introduceți în ceremoniile de procreare păgâne. Sunt copii în sală! Deci fata era alungată de tribul ei și nu avea nume...

– Nu fără nume. Numele ei este Pua... Pakupaku Pua.

McKenzie o privi pe Gwyn în ochi când dădu acest nume, și ea spera că nimeni nu o privea, fiindcă se făcuse când palidă, când roșie. Dacă era adevărat ceea ce credea că înțelege...

Când, după câteva minute, jurații se retrăseseră să delibereze, Gwyn se grăbi printre rânduri, fără să se scuze în prealabil față de Gerald sau de Sideblossom. Îi trebuia cineva care să-i confirme, cineva care vorbea mai bine maori ca ea. Cu respirația tăiată, se trezi față în față cu Reti.

– Reti! Ce noroc că sunteți aici! Reti, ce... ce înseamnă *pua?* Dar *pakupaku?*

Flăcăul maori râse.

– Ar trebui să știți de acuma, miss Gwyn. *Pua* înseamnă „floare", iar *pakupaku...*

– Înseamnă „mică"... șopti Gwyneira.

Avea senzația că de ușurare va striga, va plânge, va dansa. Dar zâmbi doar.

Fata se numește „floare mică". Acum înțelese Gwyn ce voia să spună privirea conjuratoare a lui James. Trebuie să o fi găsit pe Fleurette.

James McKenzie fu condamnat la cinci ani de închisoare de ispășit la penitenciarul din Lyttelton. Sigur că nu avea voie să-și țină câinele la el. John Sideblossom urma să se ocupe de el, în măsura în care punea preț pe acest lucru. Judecătorului Stephen îi era indiferent. Tribunalul nu era competent să se ocupe de animale de casă.

Ceea ce urmă a fost urât. Aprozii și ofițerul de poliție au trebuit să-l despartă cu forța pe McKenzie de Vineri. La rândul ei, cățeaua îl mușcă pe Sideblossom când acesta o puse în lesă. Mai târziu, Paul povesti, plin de bucurie răutăcioasă, că hoțul de dobitoace a plâns.

Gwyneira nici nu-l ascultă. Nu fu de față nici la pronunțarea sentinței, era prea răvășită. Paul va pune întrebări dacă o va vedea astfel și îi era teamă de intuiția lui câteodată înspăimântătoare.

Aștepta mai bine afară, sub pretextul că-i trebuia aer proaspăt și puțină mișcare. Pentru a scăpa de mulțime, care aștepta în fața tribunalului pronunțarea sentinței, se plimbă în jurul sălii – și avu pe neașteptate o ultimă întâlnire cu James McKenzie. Condamnatul se smucea în strânsoarea a doi bărbați solizi, care îl scoteau cu sila prin ușa din spate conducându-l spre trăsura penitenciarului, ce aștepta acolo. Până acum se luptase din răsputeri, dar la vederea Gwyneirei se calmă.

– Te văd din nou, articulară buzele sale. Gwyn, te văd din nou!

10

După procesul intentat lui James McKenzie trecuseră doar șase luni, când o fetiță maori, agitată, veni să o întrerupă în munca ei zilnică. Ca întotdeauna, avusese o dimineață plină, tulburată iar de o dispută cu Paul. Băiatul jignise doi ciobani maori – și asta acum, scurt timp înainte de tunderea și ducerea oilor în munți, când chiar că era nevoie de fiecare lucrător. Cei doi bărbați erau de neînlocuit, cu experiență, de încredere și nu exista nici un motiv să fie bruscați fiindcă folosiseră iarna pentru o peregrinare tradițională a tribului lor. Așa ceva era normal: când proviziile, pe care tribul le făcuse pentru iarnă, erau epuizate, maorii porneau spre alte ținuturi, pentru a vâna. Atunci, de pe o zi pe alta, casele de pe malul lacului erau părăsite și nu venea nimeni la lucru, în afară de câțiva angajați din casă, foarte atașați. Pentru *pakeha* nou-veniți era la început un fenomen straniu, dar vechii coloniști erau deja obișnuiți. Mai ales că triburile nu dispăreau oricând, ci doar dacă nu mai găseau în apropierea satelor lor nimic de mâncare, sau dacă nu mai câștigau la *pakeha* destul pentru a cumpăra ceva. Când venea timpul semănatului pe ogoarele lor și tunsul și mânatul pe munte al oilor oferea destul de muncă, reveneau. Așa și cei doi muncitori ai Gwyneirei, care nu înțelegeau deloc de ce îi certa Paul atât de aspru pentru absența lor.

– Domnul Paul doar trebuie să știe că revenim! spuse unul din bărbați supărat. El împărțit mult tabăra cu noi. Era ca fiu, când era mic, ca frate a Maramei. Dar acum... numai supărare. Numai fiindcă supărare cu Tonga. El spune, noi nu ascultat pe el, ascultat Tonga. Iar Tonga vrut plecat. Dar e prostie. Tonga încă nu purtat *tokipoutaangata*, secure de la căpetenie... și domnul Paul încă nu stăpân la fermă.

Gwyneira suspină. În acest moment, ultima remarcă a lui Ngopinis îi dădu un argument de a-i liniști pe bărbați. Tot așa cum Tonga nu era căpetenie, ferma nu îi aparținea încă lui Paul; deci nu avea voie să certe pe nimeni sau chiar să dea afară. După ce, pentru a fi îmbunați, primiră cadou o cantitate mare de semințe, bărbații maori acceptară să lucreze mai departe pentru Gwyn. Dar dacă Paul va prelua vreodată întreprinderea, oamenii vor fugi. Probabil că Tonga va muta toată tabăra când va purta demnitatea de căpetenie, pentru a nu mai trebui să-l vadă pe Paul.

Gwyneira îi căută pe fiul ei și îi explică toate aceste lucruri, dar Paul ridică doar din umeri.

– Atunci angajez ca muncitori noii coloniști. Oricum sunt mai simplu de condus! Iar Tonga nu va îndrăzni să dispară de aici. Populația maori are nevoie de banii pe care îi câștigă aici și de pământul pe care locuiesc. Cine îi lasă să locuiască pe teritoriul lui? Pământul aparține acum în întregime albilor, crescători de animale. Și aceștia nu au nevoie de elemente instigatoare!

Supărată, Gwyneira trebui să recunoască faptul că Paul avea dreptate. Tribul lui Tonga nu ar fi fost nicăieri bine primit. Dar acest gând nu o liniști, ci o înfricoșă. Tonga se înfierbânta ușor. Nimeni nu putea să spună ce se va întâmpla când își va da seama de toată situația pe care i-o expusese Paul.

Și acum mai veni și fetița în grajdul, în care Gwyneira tocmai își înșeua calul. Încă o maori, care părea înspăimântată. Doar nu se va plânge și ea de Paul.

Dar fata nu aparținea de tribul de alături. În schimb, Gwyn o recunoscu pe una din micile eleve ale lui Helen. Se apropie sfioasă și făcu o reverență înaintea lui Gwyn, ca un elev cuminte din Anglia.

– Domnișoară Gwyn, m-a trimis domnișoara Helen, să vă spun că la ferma O'Keefe vă așteaptă cineva. Și să veniți repede, înainte de a se întuneca și de a ajunge domnul Howard acasă – dacă în seara aceasta nu se duce la cârciumă.

Copilul vorbea o engleză excelentă.

– Cine mă poate aștepta acolo, Mara? întrebă Gwyneira uimită. Doar știe fiecare unde stau...

Micuța confirmă, încuviințând serioasă din cap.

– Este un secret! declară ea cu importanță. Și nu am voie să spun nici eu la nimeni, numai dumneavoastră.

Inima Gwyneirei bătu puternic.

– Fleurette? Este fiica mea? S-a întors Fleur?

Nu-i venea să creadă, sperase doar că fiica ei este de mult măritată cu Ruben și trăia undeva, în Otago.

Mara negă din cap.

– Nu, domnișoară, este un bărbat... un gentleman. Și să vă spun să vă grăbiți, vă rog.

La ultimele cuvinte mai făcu o reverență.

Gwyneira încuviință din cap.

– Bine, copilă. Adu-ți repede niște dulciuri din bucătărie. Moana a copt adineauri niște biscuiți. Între timp, prind calul la trăsură. Poți să vii cu mine înapoi.

Fata clătină din cap.

– Pot fugi repede, domnișoară Gwyn. Mai bine luați calul dumneavoastră. Miss Helen spune că este foarte, foarte urgent!

Gwyneira nu mai înțelegea chiar nimic, dar continuă, ascultătoare, să pună șaua. Deci astăzi nici o inspecție la șoproanele de tuns, ci o vizită la Helen. Cine putea fi misteriosul vizitator? O înșeua cu repeziciune pe Raven, o fiica a lui Morgaine, iar această grabă îi plăcu iepei. Raven o și porni zeloasă la trap, când Gwyneira lăsă în urma ei clădirile de la Kiward Station. Între timp, drumul secret dintre ferme

era atât de umblat, că Gwyn abia mai trebuia să-și țină calul de frâu, pentru a o ajuta să treacă de porțiunile grele de drum. Raven trecu pârâul cu o săritură amplă. Gwyneira se gândi cu un zâmbet triumfător la ultima vânătoare organizată de Reginald Beasley. Fermierul era între timp iar căsătorit cu o văduvă din Christchurch, care, în privința vârstei, se potrivea cu el. Ea conducea gospodăria excelent și vedea de grădina de trandafiri cu o grijă infinită. Nu părea însă prea pasionată – de aceea Beasley își căuta distracția în continuare în creșterea cailor de rasă pentru concurs de alergări. Cu atât mai mult îl rodea că Gwyneira și Raven câștigaseră până acum fiecare vânătoare. Plănuia să construiască în viitor o pistă de alergări. Atunci, Cobii ei nu vor mai învinge caii lui pursânge!

Cu puțin de a ajunge la ferma lui Helen, Gwyn își struni calul pentru a nu dărâma copiii care veneau de la școală.

Tonga și încă unul sau doi maori din așezarea de lângă lac o salutară mai degrabă morocănoși. Numai Marama o salută prietenoasă ca întotdeauna.

– Citim o carte nouă, domnișoară Gwyn! explică ea bucuroasă. Una pentru adulți! A domnului Bulwer-Lytton. Este foarte renumit în Anglia! În carte este vorba de o tabără a romanilor, o foarte veche seminție din Anglia. Tabăra se află lângă un vulcan, care erupe. Este atâââât de trist, domnișoară Gwyn... sper doar ca fetele să rămână în viață. Doar Glaucos o iubește pe Jone atât de mult! Dar oamenii ar trebui să fie mai deștepți. Nu îți faci tabăra atât de aproape de munții de foc. Și mai ales una mare, cu dormitoare și toate cele! Ce credeți, va dori și Paul să citească cartea? Citește atât de puțin în ultimul timp, asta nu este bine pentru un gentleman, spune miss Helen. O să-l caut mai târziu și o să-i duc cartea!

Marama sări mai departe, iar Gwyneira zâmbi în sinea ei. Tot mai zâmbea, când ajunse în curtea lui Helen.

– Copiii tău dau dovadă de o judecată sănătoasă, o tachină ea pe Helen, care ieșise imediat din casă, când auzise zgomot de copite. Păru ușurată când o recunoscu pe Gwyn și văzu că nu venise și alt vizitator. Nu știam niciodată, ce nu-mi place la Bulwer-Lytton, dar

Marama pune punctul pe „i": totul este o greșeală a romanilor. Dacă nu ar fi construit la poalele Vezuvului, Pompei nu ar fi fost distrus, și domnul Bulwer-Lytton ar fi putut să economisească scrierea celor cinci sute de pagini. Doar că ar trebui să le explici copiilor că totul nu se petrece în Anglia...

Zâmbetul lui Helen părea silit.

– Marama este un copil inteligent, spuse ea. Dar acum vino, Gwyn, nu putem pierde timpul. Dacă Howard îl găsește aici, îl omoară. Tot mai este furios că Warden și Sideblossom nu l-au luat în efectiv când au alcătuit trupa de cercetași...

Gwyneira își încreți fruntea.

– Ce fel de trupă de cercetași? Și pe cine omoară?

– Pe McKenzie. James McKenzie! Oh da, e adevărat, lui Marei nu i-am spus numele – pentru mai multă siguranță. Dar este aici, Gwyn. Și vrea să vorbească urgent cu tine!

Pe Gwyneira era cât pe ce s-o lase picioarele.

– Dar... James este la Lyttelton, în închisoare. El nu poate...

– A evadat, Gwyn! Și acum, grăbește-te, dă-mi calul. McKenzie este în șură.

Gwyneira zbură de-a dreptul spre șură. Gândurile ei se învălmășită. Ce să-i spună? Ce voia el să-i spună? Dar James era aici... era aici, ea se va...

James o luă pe Gwyneira în brațe, de cum intră în șură. Nu avusese timp să se împotrivească și nici nu voia. Respirând ușurată, se lipi de umărul lui James. Trecuseră treisprezece ani, dar era tot atât de frumos ca atunci. Aici era sigură. Indiferent de ce se întâmpla în jurul ei – când James își încolăcea brațele în jurul ei, era ferită de lumea din jur.

– Gwyn, a trecut mult timp... Nu ar fi trebuit să te părăsesc niciodată. James șopti aceste cuvinte în părul ei. Ar fi trebuit să știu treaba cu Paul. În loc de asta...

– Ar fi trebuit să-ți spun, răspunse Gwyneira. Dar aceste vorbe nu puteau părăsi buzele mele... ar trebui să încetăm cu scuzele, doar am știut totdeauna ce vrem... Îi zâmbi strengărește.

McKenzie nu se putea sătura de expresia fericită de pe fața ei îmbujorată de călăritul rapid. Dar se folosi de șansă și o sărută pe gură.

– Ei bine, să trecem la subiect! spuse el sever, pe când în ochi i se citea vechiul spirit de glumă. Să lămurim mai întâi un lucru – și vreau să aud adevărul și numai adevărul. Acum, când nu mai există un soț căruia să-i datorezi loialitate și nu mai trebuie să fie mințit nici un copil: A fost atunci chiar numai o afacere, Gwyn? Era vorba chiar numai de copil? Sau nu m-ai iubit totuși? Măcar puțin?

Gwyneira zâmbi, dar apoi își încreți fruntea, de parcă s-ar gândi intens.

– Puțin? Da, într-adevăr, dacă mă gândesc bine, te-am iubit puțin.

– Bine, spuse James la rândul lui serios. Și acum? Că te-ai gândit mai mult și ai crescut o fiică minunat de frumoasă? Acum, că ești liberă și nimeni nu-ți mai poate comanda? Tot mă mai iubești un pic?

Gwyneira scutură din cap.

– Nu cred declară ea încet. Acum te iubesc foarte mult!

James o mai îmbrățișă o dată și ea savură sărutul lui.

– Mă iubești suficient ca să vii cu mine? întrebă el. Îndeajuns, pentru a fugi cu mine? Închisoarea este îngrozitoare, Gwyn, a trebuit să ies!

Gwyneira clătină din cap.

– Cum îți imaginezi? Unde vrei să mergi? Să furi iar oi? Dacă te prind de data asta, te spânzură! Și mă bagă și pe mine la închisoare.

– Mai bine de zece ani nu m-au prins! spuse el încăpățânat.

Gwyn suspină.

– Fiindcă ai găsit acest ținut și această trecătoare. Ascunzătoarea ideală. O numesc de altfel platoul lui McKenzie. Probabil că se va numi astfel și când nimeni nu își va mai aminti de John Sideblossom și Gerald Warden.

McKenzie zâmbi obraznic.

– Dar nu crezi serios că vom mai găsi așa ceva! Trebuie să-ți ispășești cei cinci ani de detenție, James. Când o să fi într-adevăr liber, vedem mai departe. Eu oricum nu aș putea pleca de aici imediat.

Oamenii de aici, animalele, ferma... toate acestea depind de mine. Toată crescătoria de oi. Gerald bea mai mult decât lucrează și, dacă se mai ocupă de ceva, este doar creșterea vitelor. Dar și asta lasă din ce în ce mai mult în seama lui Paul...

– Iar băiatul nu e prea îndrăgit... mormăi James. Fleurette mi-a povestit câte ceva, la fel și ofițerul de poliție. Știu mai totul despre Canterbury Plains. Gardianul meu de la închisoare se plictisea și eu sunt singurul cu care poate vorbi ziua întreagă.

Gwyn zâmbi. Îl cunoștea superficial pe ofițer de la întâlnirile mondene și știa că-i plăcea să pălăvrăgească.

– Paul este dificil, da, acceptă ea. Cu atât mai mult au oamenii nevoie de mine. Cel puțin acum încă. În cinci ani, totul va arăta altfel. Până atunci, Paul va fi aproape major și nu va mai permite să-i spun ceva. Nici nu știu dacă doresc să trăiesc la o fermă condusă de Paul. Dar poate putem primi un lot. După toate câte am făcut pentru Kiward Station am acest drept.

– Nu destul pământ pentru o crescătorie de oi, spuse James cu regret.

Gwyn dădu din umeri.

– Dar poate pentru o crescătorie de câini sau de cai. Vineri a ta este renumită, iar Cleo a mea... ea mai trăiește, dar se termină în curând. Fermierii s-ar înghesui să ia un câine dresat de tine.

– Dar cinci ani, Gwyn...

– Încă patru jumate! Gwwyneira se lipi iar de el.

Cinci ani i se păreau și ei nesfârșiți, dar nu își putea închipui altă soluție. Și în nici un caz o evadare în munți sau viața într-o așezare de căutători de aur.

McKenzie suspină.

– Ei bine, Gwyn. Dar trebuie să-mi acorzi această șansă! Acum sunt liber. Nici nu mă gândesc să mă întorc benevol în temniță. Dacă nu mă găsesc, mă zbat să ajung la câmpurile aurifere. Și crede-mă, Gwyn, voi găsi aur!

Gwyneira zâmbi.

– Ai găsit-o și pe Fleurette. Dar să nu mai faci niciodată așa ceva cu mine ca treaba aceea la tribunal cu fata maori! Credeam că mi se oprește inima în loc când ai vorbit de marea ta dragoste!

James zâmbi răutăcios.

– Ce era să fac? Să le dezvălui că am o fiică? Nu caută ei o fată maori, știu exact că nu au nici o șansă. Deși Sideblossom bănuiește că fata are toți banii la ea.

Gwyn își încreți fruntea.

– Care bani, James?

McKenzie zâmbi și mai răutăcios.

– Ei da, fiindcă Wardenii au eșuat în această privință, mi-am permis să-i dau fetei mele o dotă suficientă. Toți banii pe care i-am câștigat în acești ani cu oile. Crede-mă, Gwyn, eram un om bogat! Și Fleur îi va administra, sper, cu înțelepciune.

Gwyn zâmbi.

– Asta mă liniștește. Mi-era teamă pentru ea și pentru Ruben al ei. Ruben este un băiat cumsecade, dar are două mâini stângi. Ruben, căutătorul de aur... ar fi așa, de parcă tu ai vrea să începi ca judecător de pace.

McKenzie o privi dojenitor.

– Oh, eu am un pronunțat simț al dreptății, domnișoară Gwyn! De ce crezi că mă asemuiau lui Robin Hood? Am furat doar de la bogați, niciodată de la oamenii care își câștigau pâinea cu munca celor două mâini! Sigur, felul meu este puțin neconvențional...

Gwyneira râse.

– Hai să spunem că nu ești un gentleman și nici eu nu mai sunt o lady, după toate câte mi-am permis să le fac cu tine. Dar știi ce? Îmi este indiferent!

Se sărutară încă o dată, și James o trase pe Gwyneira blând în fân, dar fură întrerupți de Helen.

– Nu îmi face plăcere să vă deranjez, dar tocmai au fost oamenii de la oficiul de poliție aici. Nu știam pe unde să scot cămașa, dar au întrebat doar și nu au dorit să controleze ferma. Doar că, după cum se pare, va fi o mare agitație. Baronii oilor au auzit deja de fuga

dumneavoastră, McKenzie, și au trimis imediat oameni care să vă prindă. Doamne Dumnezeule, nu puteați să mai așteptați câteva săptămâni? În mijlocul tunsului oilor nu v-ar fi urmărit nimeni, dar acuma sunt o mulțime de muncitori care de luni de zile nu au ce face. Ard de nerăbdarea unei aventuri! În orice caz rămâneți aici până se întunecă și dispăreți atunci. Cel mai bine ar fi înapoi în închisoare. Ar fi cel mai sigur, dacă v-ați preda. Dar trebuie să decideți singur. Și tu, Gwyn, mergi cât mai repede acasă. Nu cumva ai tăi să devină suspicioși! Nu este de glumit, McKenzie. Bărbații care au fost aici au primit ordin să vă împuște!

Gwyneira, tremurând de frică, îl sărută pe James la despărțire. Iar va trebui să-și facă griji pentru el. Și asta acum, când în sfârșit s-au regăsit.

Desigur că și ea încercă să-l convingă să meargă înapoi la Lyttelton, dar James refuză. Voia să ajungă la Otago. Mai întâi s-o ia pe Vineri. „O adevărată nebunie!" comentă Helen – și apoi la drum, către câmpurile aurifere.

– Îi dai măcar ceva de mâncare pentru drum? întrebă Gwyn rugător, când prietena ei o conduse afară. Și îți mulțumesc mult, Helen. Știu ce ai riscat.

Helen dădu din mână.

– Dacă copiii noștri s-au luat, este socrul lui Ruben... Sau tot mai vrei să negi că Fleurette este de la el?

Gwyn zâmbi.

– Doar tu ai știut dintotdeauna, Helen! Tu însăți m-ai trimis la Matahorua și ai auzit sfatul ei. Și nu mi-am ales un bărbat bun?

În noaptea următoare, McKenzie a fost prins și a avut noroc în tot nenorocul său. A fost prins de un ceată de cercetași din Kiward Station, condusă de vechii săi prieteni Andy McAran și Poker Livingston. Dacă cei doi ar fi fost singuri, cu siguranță că l-ar fi lăsat să fugă, dar erau împreună cu doi muncitori nou angajați și nu voiau să riște. Dar măcar nu se pregăteau să tragă asupra lui, iar chibzuitul McAran era de aceeași părere ca Helen și Gwyn.

– Dacă te găsește cineva de la Beasley sau Barrington Station, te împușcă pe loc, ca pe un câine! Nemaivorbind de Sideblossom! Warden – între noi fie vorba – este el însuși un pungaș. El mai are ceva înțelegere pentru tine. Dar Barrington este foarte dezamăgit de tine. Doar ți-ai dat cuvântul de onoare că nu vei fugi.

– Dar numai pe drumul până la Lyttelton! își apără James cinstea. Nu era valabil pentru cei cinci ani de pușcărie!

Andy ridică din umeri.

– În orice caz, este supărat. Iar lui Beasley îi este îngrozitor de teamă să nu piardă cumva încă niște oi. Armăsarii de prăsilă, aduși din Anglia, îl costă o avere. Ferma este ipotecată la maximum. Ăsta nu știe de glumă! Cel mai bine este dacă îți ispășești pedeapsa.

În orice caz, ofițerul de poliție nu era supărat când se întoarse McKenzie.

– A fost greșeala mea, mormăi el. Pe viitor o să vă închid, McKenzie! Asta ați obținut.

McKenzie rămase timp de trei săptămâni cuminte în închisoare, dar când evadă erau niște împrejurări deosebite, care îl duseră pe ofițer în fața ușii Gwyneirei, la Kiward Station.

Gwyneira tocmai verifica un grup de oi și mieii lor – ultima oară, înainte de a le mâna sus, în munți –, când îl văzu pe Laurence Hanson, polițistul-șef din comitatul Canterbury, venind spre casă. Hanson înainta doar încet, ceea ce se datora faptului că ducea ceva mic și negru în lesă. Câinele se apăra vehement; făcea doar atunci câțiva pași, dacă era în primejdie să fie strangulat. După aceea își înfigea iar toate cele patru picioare în țărână.

Gwyn își încreți fruntea. Fugise oare unul din câinii de curte? De fapt nu se întâmpla niciodată așa ceva. Și, dacă da, cu siguranță că nu era șeful poliției obligat să se ocupe de așa ceva. Îi expedie repede pe cei doi ciobani maori și îi trimise cu oile pe munte.

– Vă văd la toamnă! le spuse celor doi, care urmau să-și petreacă vara pe lângă animale, într-una din cabanele de sus. Aveți grijă mai ales ca fiul meu să nu vă vadă înainte de toamnă aici!

Era greu de crezut că maorii o să-și petreacă toată vara pe pășune, fără a-și vizita între timp soțiile. Dar poate că soțiile urcau la ei sus. Nu se putea ști; triburile erau în mișcare. Gwyneira știa doar că Paul nu va fi de acord cu nici una din soluții.

Dar acum merse mai întâi în casă, pentru a-l saluta pe ofițerul de poliție înfierbântat, care îi venea deja în întâmpinare. Știa unde sunt grajdurile și voia să-și lase calul acolo. Deci se părea că nu era grăbit. Gwyn suspină. De fapt avea altele de făcut, decât să-și piardă vremea pălăvrăgind cu Hanson. Pe de altă parte, îi va povesti totul amănunțit despre James.

Când Gwyn ajunse la grajdurile de cai, Hanson tocmai îi dădea drumul câinelui, a cărui lesă fusese legată de șa. Animalul era un Collie, fără îndoială, dar într-o stare jalnică. Blana îi era lipsită de strălucire, toată numai smocuri lipite și era atât de slab, că în pofida părului lung i se vedeau coastele. Când șeriful se aplecă spre el, animalul își arătă dinții și mârâi. Rar se putea vedea o față atât de neprietenoasă la un Border Collie. Totuși, Gwyneira recunoscu imediat cățeaua.

– Vineri! spuse ea tandru. Lăsați-mă pe mine, domnule șerif, poate își aduce aminte. Doar a fost cățelușa mea până la vârsta de cinci luni.

Hanson păru sceptic în privința cățelei, dacă își va aminti de Gwyn, care a învățat-o primele lecții de pază și mânare a oilor. Dar Vineri reacționă la vocea blândă a Gwyneirei. Cel puțin nu se feri când Gwyneira o mângâie și îi desprinse lesa de la chinga de șa a calului.

– De unde o aveți? Este...

Hanson încuviință din cap. Este cățeaua lui McKenzie, da. A ajuns acum două zile la Lyttelton, complet epuizată. Vedeți cum arată. McKenzie a văzut-o de la fereastră și a pornit o adevărată răscoală. Dar ce era să fac, doar nu pot s-o las să intre în închisoare! Unde am ajunge? Dacă unul are voie să țină un câine, următorul va vrea să țină o pisică și, dacă pisica va mânca eventual canarul celui de-al treilea individ, se va ajunge la o răscoală în închisoare!

– Ei, nu va fi chiar atât de rău.

Gwyn zâmbi. De regulă, prizonierii nu petreceau atâta timp în Lyttelton, ca să-și ia un animal de companie. De cele mai multe ori veneau ca să se trezească și după o zi erau iar afară.

– În orice caz, nu se poate așa ceva! spuse șeriful sever. Am luat animalul cu mine acasă, dar nu voia să rămână. Cum se deschidea ușa, alerga la închisoare. În a doua noapte, McKenzie a evadat. De data aceasta chiar a deschis lacătul și a furat de la măcelar carne pentru javră. Din fericire nu a fost prea grav. Măcelarul a susținut după aceea că ar fi fost un cadou, deci nu se mai face încă un proces... și pe McKenzie l-am avut iar a doua zi. Dar nu se poate continua astfel. Bărbatul își pune capul în joc pentru javră. Ei da, și atunci m-am gândit... fiindcă ați crescut câinele și bătrânul dumneavoastră câine tocmai a murit...

Gwyneira înghiți. Nici acum nu se putea gândi la Cleo fără ca să i se umezească ochii. Nu alesese încă un nou câine. Rana era prea proaspătă. Dar aici era Vineri. Și îi semăna mamei ei exact.

– V-ați gândit bine! spuse ea liniștită. Vineri poate rămâne aici. Spuneți-i domnului McKenzie că o să am grijă de ea. Până când el ne va... eh, până o va lua el de aici. Dar intrați și luați ceva răcoritor, domnule ofițer. După acest drum lung trebuie să fiți foarte însetat.

Vineri era culcată la umbră și respira iute și sacadat, cu limba scoasă. Tot mai era în lesă și Gwyn știa, că își asumă un risc când se aplecă spre ea și desfăcu funia.

– Vino cu mine, Vineri! spuse ea blând.

Cățeaua o urmă.

11

La un an după condamnarea lui James McKenzie, George și Elisabeth Greenwood se întoarseră din Anglia, și Helen și Gwyneira avură, în sfârșit, vești de la copiii lor. Elisabeth luă foarte în serios rugămintea de discreție a lui Fleur și merse personal cu mica ei trăsurică la Haldon, pentru a preda scrisorile. Nu îi spusese nimic nici măcar soțului ei când se întâlni cu Helen și Gwyn la ferma soților O'Keefe. Desigur că amândouă o asaltară cu întrebări despre călătoria care îi priise tinerei femei, după cum se vedea. Elisabeth era mai destinsă și mai liniștită.

– Londra a fost o minune! spuse ea cu privirea transfigurată. Mama lui George, doamna Greenwood, este puțin... ei da, trebuie să te obișnuiești cu ea. Dar nu m-a recunoscut, m-a considerat foarte bine crescută! Elizabeth radia ca fetița de odinioară și o privi pe Helen, așteptând aprobarea ei. Și domnul Greenwood este fermecător și foarte drăguț față de copii. Pe fratele lui George nu l-am plăcut. Iar femeia cu care s-a căsătorit... este de-a dreptul ordinară! Elizabeth, mulțumită de sine, își încreți năsucul și împături cu grijă șervetul. Gwyneira observă că o făcea cu exact aceleași gesturi deprinse de la Helen. Dar acum, că am găsit scrisorile, îmi pare rău că am lungit atât de mult călătoria, se scuză Elizabeth. Trebuie să vă fi făcut cele mai mari griji, domnișoară

Helen – și domnișoară Gwyn. Dar după cum se pare, Fleur și Ruben sunt sănătoși.

Helen și Gwyn erau într-adevăr ușurate, și nu numai din cauza veștilor de la Fleur, dar și pentru povestirea în detaliu a sorții lui Daphne și a celor două gemene.

– Daphne trebuie să fi găsit fetițele undeva, în Lyttelton, cită Gwyn dintr-una din scrisorile lui Fleur. Se pare că trăiau pe stradă și se țineau deasupra apei prin mici furtișaguri. Daphne le-a luat sub oblăduirea ei și s-a ocupat înduioșător de ele. Domnișoara Helen poate fi mândră de ea, deși ea... cuvântul acesta trebuie spus pe litere... este o t-â-r-f-ă.

Gwyneira râse.

– Deci ți-ai găsit toate oițele, Helen. Dar ce facem cu scrisorile? Să le ardem? Mi-ar părea foarte rău, dar nu e voie în nici un caz să le găsească Gerald sau Paul, și nici Howard!

– Am o ascunzătoare, spuse Helen conspirativ și merse la unul din dulapurile de bucătărie. În partea din spate se afla o scândură neprinsă, în spatele căreia se puteau pune lucruri mărunte, fără ca să se observe. Helen ținea aici și ceva bani economisiți și câteva amintiri din timpul copilăriei lui Ruben. Stânjenită, arătă celor două femei unul din desenele sale și o buclă.

– Ce drăguț! spuse Elizabeth, și recunoscu față de femeile mai în vârstă că purta o buclă de-a lui George într-un medalion.

Gwyneira era cât pe ce să o invidieze pentru această dovadă palpabilă de dragoste, dar apoi aruncă o privire asupra cățelușei, care era întinsă în fața căminului și care o privea pe Gwyn cu adorație. Nimic nu o putea lega mai strâns de James ca Vineri.

După încă un an, Gerald și Paul veniră supărați de la o întrunire a crescătorilor de animale, ținută la Christchurch.

– Guvernatorul nu știe, ce face! se oțărî Gerald și își turnă un whisky. După o scurtă ezitare, umplu și un pahar mai mic pentru Paul, care împlinise paisprezece ani. Exil pe viață! Cine va controla acest lucru? Dacă nu îi place dincolo, va fi aici cu următorul vapor!

– Cine este iar aici? se interesă Gwyneira.

Masa trebuia servită imediat și ea se alăturase bărbaților cu un pahar de vin de Porto – măcar pentru a-l ține pe Gerald sub observație. Nu îi plăcea că-l invita pe Paul de pe acum să bea. Băiatul va învăța destul de devreme acest lucru. Apoi, temperamentul lui abia putea fi controlat și când era treaz. Sub influența alcoolului va fi și mai dificil.

– McKenzie! Blestematul acela de hoț de dobitoace! Guvernatorul l-a grațiat!

Gwyneira simți cum fața îi pălește. James era liber?

– Cu condiția să părăsească cât mai repede țara. Îl duc cu următorul vas în Australia. Până aici e bine – nu poate fi destul de departe de aici. Dar dincolo este un om liber. Cine îl va împiedica să se reîntoarcă? țipă Gerald.

– Nu ar fi lipsit de judecată? întrebă Gwyneira încet.

Dacă James va merge într-adevăr pentru totdeauna în Australia... Se bucura pentru el că a fost grațiat, dar atunci ea l-a pierdut.

– Da, în următorii trei ani, spuse Paul.

Bea câte puțin din whisky-ul său și o privea atent pe mama sa.

Gwyneira se lupta să pară împasibilă.

– Dar apoi? Pedeapsa lui ar fi ispășită. Câțiva ani, și ar fi prescrisă. Și, dacă atunci mai are destulă minte să nu vină prin Lyttelton, ci poate prin Dunedin... n-are decât să-și și schimbe numele, nu se ocupă nimeni de ceea ce scrie în listele de pasageri. Ce s-a întâmplat, mamă? Nu arăți deloc bine...

Gwyneira se agață de ideea că Paul avea sigur dreptate. James va găsi o modalitate să se întoarcă la ea. Dar trebuia să-l mai vadă o dată! Trebuia s-o audă din gura lui înainte de a putea să spere cu adevărat.

Vineri se lipi de Gwyn, care o scărpină, dusă pe gânduri. Brusc, avu o idee.

Sigur, cățelușa! Gwyn va merge mâine la Lyttelton și o va duce pe Vineri înapoi ofițerului, pentru ca acesta să i-o predea lui James la eliberarea lui. Cu această ocazie îl putea întreba pe ofițer dacă l-ar putea vedea pe James ca să-i vorbească despre Vineri. Doar îngrijise

animalul aproape doi ani de zile. Cu siguranță că Hanson nu o va refuza. Era un ins cumsecade și, desigur, nu avea nici un fel de suspiciuni, în ceea ce privește relația ei cu McKenzie.

Dacă nu ar fi însemnat totodată și despărțirea de Vineri! Lui Gwyn îi sângera inima doar când se gândea. Dar nu avea ce face, Vineri era a lui James.

Sigur că Gerald se supără când Gwyn îi spuse că va duce mâine animalul înapoi.

– Pentru ca în Australia individul să poată continua să fure? spuse el batjocoritor. Ești nebună, Gwyn!

Gwyneira ridică din umeri.

– Se poate, dar este a lui. Și va fi mai ușor să găsească o muncă cinstită dacă duce cu el și câinele ciobănesc.

Paul pufni disprețuitor.

– Nu caută ăla o muncă cinstită! Dacă a gustat o dată viața de aventurier, rămâne aventurier pe viață!

Gerald voia să-i dea dreptate, dar Gwyn zâmbi doar.

– Am auzit de jucători de profesie care mai târziu au devenit niște cinstiți baroni de oi, spuse ea liniștită.

A doua zi, dis-de-dimineață, o porni spre Lyttelton. Drumul era lung, și chiar și vioaia Raven se aventura abia după cinci ore de mers întins prin trecătoarea Bridle. Vineri, care o urma, era deja epuizată.

– Poți să te odihnești în oficiu, spuse Gwyn prietenoasă. Cine știe, poate că Hanson te lasă deja să mergi la stăpânul tău. Și eu îmi iau o cameră la White Hart. Într-o singură zi fără mine, Paul și Gerald nu vor face cine știe ce prostie.

Laurence Hanson tocmai își mătura biroul, când Gwyn deschise ușa spre oficiul poliției, în spatele căruia se aflau și celulele condamnaților. Gwyn nu fusese niciodată aici, dar simți o intensă bucurie anticipată. Imediat îl va vedea pe James! Prima dată după aproape doi ani!

Hanson radia, când o recunoscu.

– Doamna Warden! Domnișoara Gwyn! Asta da, surpriză. Sper că nu datorez vizita dumneavoastră unor situații neplăcute? Doar nu vreți să anunțați comiterea unei infracțiuni? Ofițerul clipi din ochi. Evident că așa ceva i se părea aproape de neconceput – o femeie cinstită ar fi trimis totdeauna înainte un membru bărbătesc al familiei. Și ce câine superb a devenit micuța Vineri! Care-i treaba, micuțo, tot mai vrei să mă muști?

Se aplecă spre Vineri, care de data aceasta se apropia cu încredere.

– Ce blană moale are! Chiar așa, domnișoară Gwyn, îngrijită excelent!

Gwyneira încuviință din cap și îi întoarse repede salutul.

– Câinele este motivul venirii mele, domnule ofițer, vorbi ea direct despre miezul problemei. Am auzit că McKenzie a fost grațiat și va fi eliberat în curând. De aceea am vrut să aduc câinele înapoi.

Hanson își încreți fruntea. Gwyn, care voia să-și exprime imediat și rugămintea de a vorbi cu James,se opri când văzu expresia feței sale.

– Este un lucru foarte lăudabil din partea dumneavoastră, observă ofițerul. Dar ați ajuns prea târziu. Vasul *Realiance* a pornit astăzi în direcția Botany Bay. Și, conform ordinelor guvernatorului, a trebuit să-l ducem pe domnul McKenzie la bord.

Gwyneira simți că i se oprește inima.

– Dar nu voia să mă aștepte? El... el sigur că nu voia să plece fără... fără câinele lui...

– Ce s-a întâmplat, domnișoară Gwyn? Nu vă e bine? Stați jos, vă fac un ceai! Hanson, îngrijorat, îi aranjă un scaun, să se așeze. Doar după aceea îi răspunse la întrebare. Nu, sigur că nu a vrut să plece fără câine. M-a rugat să-i permit, să-l aducă, dar desigur că eu nu puteam permite așa ceva. Și atunci... atunci a spus într-adevăr că o să veniți încoace! Nu aș fi crezut... un drum atât de lung pentru un ticălos, iar între timp cu siguranță ați îndrăgit animalul! Dar McKenzie era sigur. Se ruga de ți se rupea inima să mai amânăm, dar ordinul era clar: expulzarea cu următorul vas, și acesta a fost

Realiance. Și nu putea rata această șansă. Dar ia stați, v-a lăsat o scrisoare!

Ofițerul începu să caute pe îndelete. Gwyn l-ar fi putut strânge de gât. De ce nu spusese imediat?

– Aici este, domnișoară Gwyn. Presupun că vă mulțumește pentru îngrijirea animalului... Hanson îi înmânâ un plic modest, dar închis în regulă și așteptă curios. Cu siguranță că nu deschisese până acum plicul, fiindcă pornise de la ideea, că ea îl va citi în prezența lui. Dar Gwyn nu-i făcu această plăcere.

– *Realiance* ați spus... este sigur că a plecat deja? Nu s-ar putea să mai fie în port? Gwyneira, aparent fără să-i dea importanță, puse scrisoarea în buzunarul costumului ei de călărie. Se mai întâmplă, să se întârzie ieșirea pe mare...

Hanson ridică din umeri.

– Nu am verificat. Dar dacă da, nu se mai află la chei, ci este ancorat undeva în golf. Nu mai ajungeți acolo decât cel mult cu o barcă cu vâsle...

Gwyneira se sculă.

– În orice caz mă uit să văd care-i situația, domnule ofițer. Nu se știe niciodată. Deocamdată vă mulțumesc mult. Și pentru... McKenzie. Cred că știe exact ce ați făcut pentru el.

Gwyneira părăsise biroul, înainte ca Hanson să fi putut reacționa. Încălecă pe Raven, care așteptase afară și îi fluieră câinelui.

– Hai să încercăm. Spre port!

De cum ajunse la chei, Gwyn văzu că pierduse. Aici nu se află ancorat nici un vas oceanic, iar până la Botany Bay erau mai mult de o mie de mile marine. Totuși îi puse o întrebare unuia din pescarii care se aflau în port.

– *Realiance* a plecat de mult?

Bărbatul o privi scurt pe femeia îmbujorată la față. Apoi arătă spre apă.

– Îl mai vedeți acolo, în spate, doamnă! Tocmai pleacă. Spre Sydney, după cum se spune...

Gwyneira dădu din cap. Se uita cu ochi arzători în urma vasului: Vineri se lipi de ea și scheună, de parcă ar fi știut exact ce se întâmplă. Gwyneira o mângâie și scoase scrisoarea din buzunar.

Iubita mea Gwyn,

Știu că vei veni pentru a mă vedea înaintea acestei călătorii nefericite, dar este prea târziu. Va trebui să-mi porți imaginea în continuare în inima ta. Eu o am pe a ta în fața ochilor când mă gândesc la tine, și nu trece oră în care să nu fac acest lucru. Gwyn, în următorii ani ne vor despărți câteva mile în plus față de cele între Haldon și Lyttelton, dar pentru mine nu reprezintă nici o diferență. Ți-am promis că voi reveni și mi-am ținut întotdeauna promisiunile. Deci, așteaptă-mă și nu-ți pierde speranța. Voi reveni de îndată ce mi se va părea sigur. Când te vei aștepta cel mai puțin, voi fi acolo! Până atunci o ai pe Vineri, ea îți va aduce aminte de mine. Noroc și binecuvântare pentru tine, doamna mea, și transmite-i și lui Fleur dragostea mea, când auzi de ea.

Te iubesc,

James

Gwyneira strânse scrisoarea la piept și se uită țintă la vas, care dispărea în depărtările Mării Tasmaniei. Se va întoarce – dacă va supraviețui acestei aventuri. Dar știa că James lua acest surghiun drept o șansă. Prefera libertatea în Australia plictiselii din temniță.

– De data acesta nici nu am avut șansa să mergem cu el, suspină Gwyn și mângâie blana moale a lui Vineri. Deci hai să mergem acasă. Nu mai prindem vasul oricât de repede am înota!

La Kiward și la O'Keefe Station, anii treceau în ritmul obișnuit. Gwyneira făcea în continuare munca la fermă, pe când Helen detesta această activitate. Ori tocmai Helen trebuia să preia din ce în ce mai mult din aceste munci; reușea să facă față doar datorită ajutorului susținut al lui George Greenwood.

Howard O'Keefe nu reușise să se adune după pierderea fiului său. Cu toate că atât timp cât a fost acasă, nu avusese pentru fiul lui nici un cuvânt prietenos și de fapt ar fi trebuit să-i fie de mult limpede că băiatul nu era făcut pentru munca la fermă. Totuși el era moștenitorul și Howard plecase de la convingerea fermă că Ruben își va veni în fire și va prelua ferma. Apoi se bucurase ani de zile de ideea că O'Keefe Station avea un moștenitor – spre deosebire de ferma măreață a lui Gerald. Dar acum, Gerald îl întrecuse din nou. Nepotul lui, Paul, se pregătea cu elan să preia Kiward Station, pe când moștenitorul lui Howard era dispărut de ani de zile. O tot bătea pe Helen la cap să-i destăinuie unde era băiatul. Era convins că ea știa ceva, fiindcă nu mai plângea în fiecare seară, înfundată în pernă, ca în primul an de după evadarea lui Ruben, ci era mândră și încrezătoare. Dar Helen nu spunea nimic, oricât insista el, și acest lucru nu-l făcea întotdeauna cu gingășie. Mai ales când se întorcea târziu, noaptea, de la cârciumă – unde eventual îi vedea pe Gerald și pe Paul, mândri, stând rezemați de tejghea și discutând cu comercianți locali despre niște probleme de la Kiward Station – îi trebuia o supapă pentru furia sa.

Dacă Helen i-ar spune unde se afla flăcăul! S-ar duce acolo și l-ar aduce, tras de păr, acasă. Îl va despărți de această mică curvă, care plecase la scurt timp după el, și l-ar bate până ar învăța ce înseamnă cuvântul *obligație*. Howard, plin de o bucurie anticipată, își încleșta pumnii doar când se gândea la această posibilitate.

Deocamdată nu prea vedea sensul să păstreze moștenirea pentru Ruben. Nu avea decât să reconstruiască ferma, atunci când se va întoarce. Bine îi făcea, dacă va trebui atunci să înnoiască mai întâi gardurile și să repare acoperișurile șurilor de tuns! Howard se străduia acum să câștige repede mulți bani. Asta însemna mai degrabă să vândă animale tinere, promițătoare, din turme, decât să le crească în continuare și să riște ca animalele să se piardă în munți. Păcat că George Greenwood și acel băiat îngâmfat din tribul maori, pe care George îl aprecia atât de mult și pe care i-l impunea tot timpul lui Howard ca sfătuitor, nu înțelegeau acest lucru.

– Howard, rezultatul ultimei tunderi este cu totul nesatisfăcător! îi spuse George „copilului său cu probleme", cu ocazia ultimei sale vizite. Lână de calitate mediocră, destul de murdară. Și doar ajunsesem la un nivel într-adevăr ridicat! Unde sunt turmele de primă calitate, pe care le-ați crescut?

George își dădu silința să rămână calm, măcar pentru faptul că Helen stătea lângă ei și arăta oricum deja amărâtă și fără speranțe.

– Cei mai buni trei berbeci de prăsilă au fost vânduți acum câteva luni la Lionel Station, spuse cu amărăciune Helen. Lui Sideblossom.

– Exact! spuse Howard cu aplomb și mai turnă whisky. Voia neapărat să-i aibă. După părerea lui erau mai buni decât tot ceea ce ofereau Wardenii ca animale de prăsilă!

Se uită la George, așteptându-i aprobarea.

George Greenwood suspină.

– Sigur. Fiindcă Gwyneira Warden își ține cei mai buni berbeci pentru ea însăși. Nu vinde decât calitatea a doua. Și ce vreți să faceți cu vitele, Howard? Iar ați cumpărat. Și doar stabilisem de comun acord că pământul dumneavoastră nu le poate hrăni...

– Gerald Warden câștigă bine cu vitele lui! repetă Howard, cu încăpățânare, străvechiul argument.

George trebuia să se forțeze să nu-l scuture și ca el însuși să nu ajungă să enumere vechile argumente. Howard pur și simplu nu înțelegea: vindea prețioase animale de prăsilă pentru a cumpăra cu banii nutreț în plus pentru vite. Pe acestea le vindea apoi cu același preț, ca Wardenii, și care la prima vedere era destul de mare. Dar cât de puțin câștig rezulta din această afacere, știa numai Helen, care putea să calculeze când se va afla ferma iar în prag de faliment, ca în urmă cu câțiva ani.

Dar și partenerii mai iscusiți din punct de vedere comercial, Wardenii de la Kiward Station, îi făceau în ultimul timp probleme lui Greenwood.

Ce-i drept, la suprafață crescătoriile de oi și de vite înfloreau, dar dedesubt fierbea. George observă la început acest lucru, fiindcă

Gerald și Paul nu o mai chemau la tratative pe Gwyneira. După părerea lui Gerald, Paul trebuia introdus în afaceri, iar mama lui nu era de ajutor în acest sens, ci mai degrabă îl stânjenea.

– Nu îl scoate pe băiat din lesă, dacă înțelegeți, ce vreau să spun! declară Gerald și mai turnă whisky. Totdeauna știe totul mai bine, ceea ce mă enervează. Cum să se simtă atunci Paul, care abia începe?

În discuția cu cei doi, George constată repede că Gerald nu mai avea o privire de ansamblu asupra creșterii oilor la Kiward Station. Iar lui Paul îi lipseau înțelegerea și privirea în perspectivă, ceea ce nu era de mirare la un băiat de șaisprezece ani. În privința selectării avea niște teorii ciudate, care contraziceau toate experiențele. Astfel, ar fi vrut să crească iar oi Merinos.

– Lâna fină este un lucru bun. Calitativ mult mai bună decât tipul down. Dacă încrucișăm cu destul de mulți Merinos, obținem un amestec foarte bun, ceea ce revoluționează totul!

George nu putea decât să clatine din cap, dar Gerald îl asculta pe băiat cu ochii radiind. În totală opoziție cu Gwyneira, care făcea atacuri de furie.

– Dacă îl las pe băiat să acționeze, se duce totul de râpă! se înfierbântă ea, când, cu o zi mai târziu, George o vizită și, destul de răvășit, o informă despre discuția avută cu Gerald și cu Paul. Bine, cu timpul o să moștenească ferma, atunci nu o să mai pot zice nimic. Dar până atunci mai are timp câțiva ani să-i vină mintea la cap. Dacă Gerald ar fi mai înțelegător și l-ar influența în sens pozitiv! Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu el. Dumnezeule, omul acesta se pricepea cândva la creșterea oilor!

George ridică din umeri.

– Acum se pricepe mai mult la whisky.

Gwyneira aprobă din cap.

– Își bea mințile. Vă rog să mă scuzați că vorbesc astfel, dar orice altceva ar fi doar o înfrumusețare a adevărului. Ori mie mi-ar trebui de urgență ajutor. Chestia cu ideile lui Paul despre încrucișări nu este singura problemă. Dimpotrivă, este cea mai mică problemă. Gerald

este sănătos – va dura ani de zile până când Paul va prelua ferma. Și, chiar dacă îi mor câteva oi, ferma poate să suporte o asemenea pierdere. Dar conflictele cu populația maori reprezintă, din păcate, o problemă foarte actuală. La ei nu există așa ceva ca majoratul sau îl definesc altfel. În orice caz, l-au ales pe Tonga căpetenie de trib...

– Tonga este băiatul pe care l-a educat Helen, îmi amintesc bine? întrebă George.

Gwyneira încuviință din cap.

– Un copil foarte deștept. Și inamicul de moarte a lui Paul. Nu mă întrebați cum vine, dar cei doi se dușmăneau, încă de când se jucau împreună în nisip. Cred că este vorba de Marama. Tonga a pus ochii pe ea, dar ea îl divinizează pe Paul, de când stăteau împreună în leagăn. Și acum este astfel. Nici unul din maori nu mai vrea să lucreze cu el, dar Marama este totdeauna prezentă. Vorbește cu el, încearcă să aplaneze – Paul nici nu observă, ce fel de comoară are! Tonga, în orice caz, îl urăște și cred că plănuiește ceva. Maorii sunt mult mai închiși în sine de când Tonga poartă securea sfântă. Mai vin la lucru, dar nu sunt atât de sârguincioși, nu mai sunt atât de... inofensivi. Am impresia că se pregătește ceva, deși toți spun că sunt nebună.

George reflectă.

– Aș putea să-l trimit pe Reti. Poate află ceva. Între ei sunt cu siguranță mai vorbăreți. Dar o dușmănie între conducerea de la Kiward Station și tribul maori de pe malul lacului este totdeauna critică. Doar vă trebuie muncitori!

Gwyneira aprobă.

– Iar apoi mie îmi plac. Kiri și Moana, fetele mele din casă, mi-au devenit de mult prietene, dar acum abia dacă schimbă o vorbă cu mine. Domnișoară Gwyn, da, domnișoară Gwyn, nu – mai mult nu scot de le ele. Urăsc toate astea. M-am gândit deja să vorbesc eu însămi cu Tonga...

George clătină din cap.

– Stați să vedem la ce rezultat ajunge Reti. Dacă demarați niște tratative peste capul lui Paul și al lui Gerald, nu ușurați cu nimic situația.

Greenwood își scoase antenele, și ceea ce află era atât de alarmant că o săptămână mai târziu era din nou la Kiward Station, însoțit de Reti, asistentul lui.

De data aceasta insistă ca și Gwyneira să fie prezentă la discuțiile cu Gerald și Paul – ar fi preferat chiar să stea de vorbă doar cu Gerald și cu Gwyneira. Dar bătrânul Warden insistă să fie și nepotul lui de față.

– Tonga a înaintat o plângere. La administrația guvernamentală din Christchurch, dar asta merge cu timpul la Wellington. Se referă la tratatul de la Waitangi. Conform acestuia, la cumpărarea lui Kiward Station, tribul maori a fost înșelat. Tonga cere ca actul de proprietate să fie declarat nul și neavenit sau cel puțin să se facă o înțelegere. Asta înseamnă darea înapoi a unor terenuri sau plata lor compensatorie.

Gerald își dădu whisky-ul peste cap.

– Tâmpenie! Kai Tahu nici măcar nu a semnat contractul!

George încuviință din cap.

– Dar asta nu schimbă cu nimic valabilitatea lui. Tonga se va preleva de faptul că acest contract a fost totdeauna recunoscut dacă erau avantajați *pakeha*. Acum cere aceleași drepturi pentru maori. Indiferent de ceea ce decisese bunicul lui în 1840.

– Această maimuță! se înfurie Paul. O să-l...

– Îți ții gura! spuse Gwyneira sever. Dacă nu ai fi pornit această dușmănie copilărească, nu am fi avut probleme acum. Au maorii șansa să câștige, George?

George ridică din umeri.

– Nu este exclus.

– Este chiar foarte posibil, interveni Reti. Guvernatorul este foarte interesat de o bună înțelegere între maori și *pakeha*. Coroana apreciază foarte mult că aici conflictele sunt de un nivel acceptabil. Nu o să riște o răscoală pentru o fermă.

– Răscoală este prea mult spus! Ne luăm câteva arme și afumăm banda! se enervă Gerald. Asta este răsplata pentru blândețea cu care

i-am tratat. I-am lăsat să locuiască ani de zile pe malul lacului, puteau să se miște liberi pe teritoriul meu...

– Și au muncit totdeauna pe niște salarii de mizerie pentru dumneavoastră, îl întrerupse Reti.

Paul arăta de parcă ar fi vrut să se năpustească asupra lui.

– Un tânăr inteligent ca Tonga poate să declanșeze o răscoală, nu vă amăgiți în această privință! spuse și George. Dacă instigă și celelalte triburi – începe cu cel de la O'Keefe; și acel teritoriu a fost achiziționat înainte de 1840. Și ce este cu pământul lui Beasley? Și lăsând la o parte aceste lucruri: Credeți că oameni ca Sideblossom au făcut contracte înainte de a cumpăra pe ascuns pământul de la maori? Dacă Tonga începe să verifice actele, se iscă un incendiu de proporții. Și apoi avem nevoie doar de un tânăr – aruncă o privire către Paul – sau de un bătrân impetuos, ca acest Sideblossom, care să-l împuște pe Tonga de la spate. Atunci se declanșează furtuna. Guvernatorul ar face bine să susțină o înțelegere.

– Există deja propuneri? se interesă Gwyn. Ați vorbit cu Tonga?

– El vrea în orice caz pământul, pe care se află așezarea... începu Reti, ceea ce atrase proteste imediate din partea lui Gerald și a lui Paul.

– Pământul direct lângă fermă? Imposibil!

– Nu vreau ca individul să-mi fie vecin! Asta nu e niciodată bine!

– În rest, probabil că ar vrea mai degrabă bani... spuse Reti în continuare.

Gwyneira se gândi puțin.

– Cu banii este dificil, trebuie să-i explicăm acest lucru. Mai degrabă pământ. S-ar putea face un schimb. Sigur că nu ar fi înțelept ca cei doi cocoși de luptă să stea atât de aproape unul de altul...

– Acum mi-a ajuns! Gerald sări în sus. Doar nu crezi cu adevărat că o să tratăm cu individul, Gwyn! Nici nu intră în discuție. Nu primește nici bani, nici pământ. Cel mult un glonte între ochi!

Conflictul se agravă a doua zi când Paul doborî pe unul din muncitorii maori. Bărbatul susținea că nu a făcut nimic; cel mult că a durat ceva timp până a executat un ordin. Paul în schimb declară că

muncitorul devenise obraznic și făcuse referire la cererile lui Tonga. Câțiva maori îl susținură pe membrul tribului lor. Kiri refuză în această seară să-l servească pe Paul la cină și chiar și blândul Witi îl ignoră. Gerald, iar beat mort și furios la culme, dădu afară tot personalul casei. Deși Gwyn spera ca oamenii să nu-l ia în serios, a doua zi nu apărură la lucru nici Kiri, nici Moana. Și ceilalți maori lipsiră de la grajduri și din grădină, doar Marama se agita, cam stângace, în bucătărie.

– Nu știu să gătesc bine, se scuză ea față de Gwyneira, dar reuși să facă pentru micul dejun cozonăcelele preferate ale lui Paul. Dar la amiază ajunse la limitele cunoașterii și servi cartofi dulci și pește și la prânzul următor pește și cartofi dulci.

Și asta contribui la faptul că, în după-amiaza celei de-a doua zile, Gerald, furios, era în drum spre satul maori. Dar deja la jumătatea drumului spre lac se întâlni cu un post de veghe, înarmat cu sulițe. „Momentan nu poate fi lăsat să treacă, declarară foarte serios cei doi maori. Tonga nu era în sat și nimeni altul nu este îndrituit să poarte tratative."

– Este război! spuse unul din tinerii paznici liniștit. Tonga spus de acum război!

– Va trebui să vă căutați muncitori noi la Christchurch sau Lyttelton, spuse Andy McAran cu părere de rău, două zile mai târziu, lui Gwyn. Munca de la fermă se întârzie fără speranță, dar Gerald și Paul reacționau doar prin furie dacă unul din bărbați dădea vina pe greva lucrătorilor maori. Oamenii din sat nu se vor mai arăta aici înainte ca guvernatorul să decidă în privința terenurilor. Și dumneavoastră, domnișoară Gwyn, supravegheați-l, pentru numele lui Dumnezeu, pe fiul dumneavoastră! Domnul Paul este gata să explodeze. Iar în sat Tonga are un atac de furie. Dacă ridică unul mâna asupra celuilalt, va fi moarte de om!

12

Howard O'Keefe căuta bani. Era atât de furios cum nu mai fusese de mult. Dacă nu ajungea în seara asta la cârciumă, se sufoca! Sau o omora pe Helen deși de data aceasta nu ea era de vină. Vinovat era mai degrabă acest Warden, care îi supăra pe maori până la sânge. Și fiul neisprăvit al lui Howard se vântura prin lume, în loc să-l ajute pe tatăl lui la tunsul oilor!

Howard răscoli în grabă bucătăria soției sale. Helen ascundea cu siguranță undeva niște bani – rezerva ei pentru zile negre, cum o numea. Naiba știa cum putea ea să economisească din puținii bani de cosnița, pe care îi avea! Și în ultimă instanță erau banii lui. Totul de aici îi aparținea!

Howard mai deschise un dulap, înjurându-l acum și pe George Greenwood. Negustorul de lână adusese astăzi doar vești proaste. Coloana de tunzători, care lucra de obicei în această parte din Canterbury Plains și vizita mai întâi Kiward, apoi O'Keefe Station, nu va apărea în anul acesta. Bărbații voiau să meargă imediat mai departe, la Otago, după ce terminau cu munca la Beasley. Acest lucru se datora parțial faptului că din această coloană de lucru făceau parte mulți tunzători maori, care refuzau să lucreze pentru Wardeni. Nu aveau nimic împotriva lui Howard, dar anul trecut tunzătorii se

simțiseră atât de rău la el și au trebuit să facă atâta muncă în plus că nu doreau să facă acest ocol.

– Oameni răsfățați! înjura Howard, și nu fără dreptate – baronii oilor îi răsfățau pe tunzători, care ei înșiși se credeau crema muncitorilor de la ferme.

Marile ferme se supralicitau cu premii pentru cele mai bune șuri de tuns, aveau grijă ca mâncarea să fie de primă calitate și, la terminarea lucrului, organizau petreceri. Sigur că tunzătorii, care lucrau în acord, nu aveau altceva de făcut decât să miște cuțitele: intrarea și ieșirea oilor și cu atât mai mult colectarea lânii erau preluate de ciobanii de la fermă. Doar O'Keefe nu putea să țină pasul în această privință. Avea doar puține ajutoare, tot numai maori tineri, fără experiență, din școala lui Helen; de aceea, tunzătorii trebuiau să ajute la strânsul oilor și, după tuns, la împărțirea pe padocuri, pentru a face loc în șură. Iar Howard nu plătea toate aceste munci, ci numai tunsul în sine. Și chiar și la acesta, scăzuse anul trecut prețul, fiindcă lâna nu era de calitate suficientă și el dădea vina, cel puțin parțial, pe tunzători. Astăzi primi plata pentru această atitudine.

– Trebuie să încercați să găsiți ajutor la Haldon, spuse George, ridicând din umeri. La Lyttelton, mâna de lucru ar fi mai ieftină, dar jumătate din locuitori vin din marile orașe, așa că nu au văzut încă în viața lui o oaie. Până ați învățat destui muncitori să tundă, vara va fi trecut. Și grăbiți-vă! Și Wardenii se vor interesa la Haldon. Dar ei au măcar numărul normal de lucrători la fermă, ori aceștia pot să tundă. O să le trebuiască de trei sau de patru ori mai mult timp pentru a termina cu tunsul, dar domnișoara Gwyn știe să-i îndrume.

Helen propuse să caute ajutoare la populația maori. Era de fapt cea mai bună idee, fiindcă de când tribul lui Tonga era în grevă față de Wardeni, mulți ciobani cu experiență erau liberi. Howard bombăni puțin, fiindcă nu-i venise lui această idee, dar nu spuse nimic când Helen o porni la drum spre sat. El va merge la Haldon – și pentru asta avea nevoie de bani!

Între timp răscolise al treilea dulap de bucătărie, spărgând și două cești și o farfurie. Supărat, aruncă vesela din ultimul dulap cu

agățători direct pe pământ. Oricum erau doar cești de ceai ciobite... dar aici! Ia stai, aici era ceva! Lacom, Howard trase de scândura desprinsă de pe partea din spate a dulapului. Ei da, trei dolari! Mulțumit, băgă banii în buzunar. Dar oare ce mai ținea Helen aici? Avea secrete?

Howard aruncă o privire asupra desenului lui Ruben și bucla sa; apoi le aruncă deoparte. Chestii sentimentale! Dar aici – scrisori. Howard băgă mâna adânc în ascunzătoare și scoase un teanc de scrisori legate frumos.

Îi trebuia ceva, ca să descifreze scrisul... fir-ar să fie, era atât de întunecat în această cabană!

Howard merse cu scrisorile la masă și le ținu sub lampa cu petrol. Acum, în sfârșit, recunoscu expeditorul.

Ruben O'Keefe, O'Kay Warehouse, Main Street, Queenstown, Otago

L-a prins! Și pe ea de asemenea! Avusese dreptate – Helen era de mult în legătură cu fiul lui nereușit! L-a dus de nas timp de cinci ani! O s-o pățească de îndată ce va veni acasă!

Dar mai întâi, Howard era curios. Ce făcea Ruben la Queenstown? Howard spera din tot sufletul că era sărac – și în privința aceasta nu avea dubii. Doar puțini căutători de aur ajungeau să se îmbogățească, iar Ruben nu era cel mai iscusit. Curios, desfăcu ultima scrisoare.

Dragă mamă!

Mă bucur nespus de mult să te anunț că s-a născut prima ta nepoată. Mica Elaine Florence a văzut lumina zilei la doisprezece octombrie. A fost o naștere ușoară, și Fleurette și-a revenit. Bebelușul este atât de mic și de gingaș, că la început abia puteam să cred că o ființă atât de minusculă este sănătoasă și capabilă de viață. Dar moașa ne-a asigurat că totul este în ordine și, judecând după intensitatea vocală, pe care o dezvoltă Elaine când țipă, pot să presupun că atât în privința staturii ei delicate, cât și a puterii de a se impune, va semăna iubitei mele soții. Micul Stephan este vrăjit de surioara lui și vrea tot timpul s-o legene ca s-o adoarmă. Lui Fleurette

îi e frică să nu cumva să răstoarne leagănul, dar se pare că lui Elaine îi place vârtejul și gângurește voioasă, când el o leagănă din ce în ce mai sălbatic.

Și în rest pot să spun doar lucruri pozitive despre întreprinderea noastră. Magazinul O'Key înflorește și, sau mai ales, secția de modă pentru doamne. Fleurette avea dreptate când a deschis acest raion. Queenstown devine pe zi ce trece oraș, și populația feminină sporește continuu.

Activitatea mea de judecător de pace îmi aduce în continuare satisfacții. În curând se va înființa un post de ofițer de poliție – localitatea se dezvoltă în toate privințele.

Singurul lucru care ne lipsește este contactul cu tine și cu familia lui Fleurette. Poate că nașterea celui de-al doilea copil ar fi o ocazie bună de a-l iniția, în sfârșit, și pe tata. Dacă aude de viața noastră plină de succes la Queenstown, trebuie să recunoască faptul că atunci am procedat bine părăsind O'Keefe Station. Magazinul aduce de mult atâta câștig cât nu aș fi putut să obțin niciodată cu ferma. Înțeleg că tata își iubește pământul, dar va accepta că eu prefer o altă viață. Fleurette v-ar vizita cu plăcere. După părerea ei, Gracie nu are nici pe departe destul de lucru de când păzește doar copiii și nu și oile.

Te salută pe tine și poate și pe tata,

Fiul tău iubitor Ruben, nora ta Fleurette și copiii

Howard răbufni de furie. Un magazin! Deci Ruben nu-l luase pe el ca exemplu – ci, cum se putea altfel – pe adoratul lui unchi George! Poate că el i-a dat și capitalul de început – totul pe ascuns, fiecare a știut ceva, numai el nu! Și desigur că Wardenii râdeau de el! Ei puteau fi mulțumiți cu ginerele la Queenstown, care se chema din întâmplare O'Keefe. Ei aveau un moștenitor!

Howard aruncă scrisorile de pe masă și sări în picioare. În noaptea acesta îi va arăta lui Helen, care este părerea lui despre „fiul ei iubitor" și „afacerea sa înfloritoare"! Dar mai întâi la crâșmă! Să vadă

mai întâi, dacă găsește niște tunzători de oi ca lumea – și un strop bun! Și dacă acest Warden era pe acolo...

Howard luă arma care era atârnată lângă ușă. O să vadă el Ei *toți* o să vadă!

Gerald și Paul Warden stăteau la crâșma din Haldon, la o masă în colț, adânciți în tratative cu trei bărbați tineri, care voiau să se angajeze la tunzători. Doi din ei puteau fi luați în considerare, unul lucrase chiar într-o coloană de tunzători. Reieși repede de ce nu mai era agreat acolo; omul turna whisky-ul și mai repede pe gât decât Gerald. În situația actuală, valora totuși aur; doar că trebuia atent supravegheat. Al doilea bărbat lucrase la diferite ferme ca cioban și învățase să și tundă. Sigur că nu era rapid, dar era totuși folositor. În ceea ce-l privește pe al treilea, Paul nu era sigur. Vorbea mult, dar nu putea aduce dovezi ale cunoștințelor sale. Pasul hotărî să le ofere primilor doi un contract ferm, iar pe al treilea să-l ia de probă. Cei doi aleși bătură imediat palma când le făcu aceasta propunere. Cel de-al treilea bărbat se uită cu interes spre tejghea.

Howard O'Keefe tocmai anunța că vrea să tocmească tunzători. Paul ridică din umeri. Bine, dacă individul nu voia munca de probă la Kiward Station, n-are decât să-l ia O'Keefe.

Dar Howard aruncase un ochi asupra primilor aleși de Wardeni. Pe Joe Triffles, băutorul. Se pare că bărbații se cunoșteau. În orice caz, O'Keefe veni agale spre ei și-l salută pe Triffles, fără a le arunca măcar o privire lui Paul și lui Gerald.

– Bună, Joe! Caut câțiva tunzători de oi buni. Te interesează?

Joe Triffles ridică din umeri.

– Altă dată cu plăcere, Howard, dar tocmai am bătut palma aici. Ofertă bună, patru săptămâni, angajat ferm și premiu după fiecare oaie tunsă.

Howard se postă furios în fața mesei.

– Eu îți plătesc mai mult! declară el.

Joe clătină din cap cu părere de rău.

– Este prea târziu, Howie, mi-am dat cuvântul. Nu știam ca va fi o licitare aici că aș fi așteptat...

– Și ai fi fost păcălit! Gerald râse. Tipul acesta face gură, dar nici anul trecut nu a putut să-și plătească tunzătorii! De aceea nu vrea să meargă nimeni la el. Și mai și plouă în șurile lui de tuns.

– Pentru asta vreau un spor la preț! spuse cel de-al treilea bărbat, care nu bătuse încă palma cu Gerald. Acolo se face reumatism!

Toți bărbații râseră, iar Howard spumega de furie.

– Așa deci, eu nu pot plăti? urlă el. O fi adevărat că ferma mea nu dă atât profit ca Kiward Station cea aleasă. Dar nici nu a trebuit s-o trag cu forța în patul meu pe moștenitoarea averii Butler! A plâns după mine, Gerald? Ți-a povestit cât de fericită a fost cu mine? Și te-a incitat?

Gerald sări în sus și-l privi pe Howard batjocoritor.

– Dacă m-a incitat? Barbara, această bocitoare? Această mică ființă fără culoare, lipsită de curaj? Auzi, Howard, din partea mea puteai s-o ai! Nici cu cleștele nu aș fi atins uscătura asta. Dar a trebuit să pierzi la jocul de noroc ferma! Banii mei, Howard! Banii mei, munciți din greu. Și așa să mă ajute Dumnezeu, în loc să merg din nou la vânat balene, am preferat să mă sui pe micuța Barbara! Și îmi era perfect egal după cine plângea ea în noaptea nunții!

Howard se năpusti asupra lui.

– Îmi fusese promisă! strigă el către Gerald. Era a mea!

Gerald se feri de loviturile lui. Era deja foarte beat, dar mai reuși să se ferească de loviturile fără direcție precisă ale lui Howard. Văzu lănțișorul cu bucățica de jad, pe care Howard tot îl mai purta la gât. Cu un gest îl trase spre sine și ridică jadul în sus, să-l vadă toată lumea din crâșmă.

– De aceea tot mai porți cadoul ei! își bătu el joc. Cât de impresionant, Howie! Un semn al dragostei veșnice! Ce zice Helen a ta de asta?

Bărbații din cârciumă râseră. Howard, cu furie neputincioasă, întinse mâna spre jadul primit ca amintire, dar Gerald nici nu se gândi să-l dea înapoi.

– Barbara nu era promisă nimănui, continuă el. Indiferent de câte fleacuri ați schimbat! Crezi că Butler ar fi dat-o după un coate-goale și un jucător de noroc, ca tine? Ai fi putut ajunge și la închisoare pentru înstrăinare de bani! Dar datorită toleranței mele și a lui Butler, ți-ai primit ferma, ai avut o șansă! Și ce ai făcut din ea? O casă părăginită și câteva oi neîngrijite! Nu meriți femeia pe care ți-ai comandat-o în Anglia! Nu e de mirare, că ți-a fugit fiul!

– O știi și pe asta! izbucni O'Keefe, lovi și plasă un pumn pe nasul lui Warden. Toți știu de minunatul meu fiu și de minunata lui soție – poate i-ai finanțat pe cei doi, Warden? Pentru a mi-o plăti mie?

Între timp, în accesul lui de furie, Howard era în stare să creadă orice. Da, așa trebuie să fi fost! Wardenii se aflau în spatele acestei căsătorii, care îl îndepărtase de el pe fiul lui, în spatele magazinului, care îi dădea lui Ruben posibilitatea să nu fie interesat de Howard și de ferma lui...

O'Keefe se ghemui sub lovitura de dreapta a lui Gerald, își aplecă capul și îl proiectă cu vehemență în stomacul lui Gerald. Acesta se ghemui de durere. Howard folosi șansa și îi dădu o lovitură în bărbie, astfel că Gerald zbură prin jumătatea cârciumii. Cu un zgomot urât, capul lui se lovi de marginea unei mese.

În încăpere se răspândi o liniște înspăimântată, când căzu fără viață la pământ.

Paul văzu prelingându-se un fir de sânge din urechea lui Gerald.

– Bunicule! Bunicule, mă auzi?

Înspăimântat, Paul se ghemui lângă bărbatul care gemea încet. Gerald deschise încet ochii, dar păru că vede prin Paul și prin toată scena de la bar. Făcu eforturi, să se ridice.

– Gwyn... șopti el.

Apoi, ochii îi deveniră sticloși.

– Bunicule!

– Gerald! Dumnezeule, nu am vrut asta. Paul nu am vrut asta!

Speriat de moarte, Howard O'Keefe stătea în fața cadavrului lui Gerald. Oh, Doamne, Gerald...

Ceilalți bărbați din crâșmă începură să se miște. Cineva strigă după un medic. Dar cei mai mulți nu aveau ochi decât pentru Paul, care se ridică acum încet și îl fixă pe Howard cu o privire nemișcată și rece.

– L-ați omorât! spuse Paul încet.

– Dar eu... Howard se retrase. Răceala și ura din ochii lui Paul aproape că erau palpabile. Howard nu știa când mai simțise așa o frică. Instinctiv căută pe bâjbâite arma, pe care o rezemase adineauri de scaun. Dar Paul fu mai rapid. De când cu revolta maorilor de la Kiward Station, purta în mod demonstrativ un revolver. Pentru autoapărare, cum susținea, fiindcă Tonga putea oricând să declanșeze un atac. Până acum, Paul nu trăsese niciodată revolverul din toc. Nici acum nu fu rapid. Nu era un erou al revolverului din cărțuliile de trei parale, pe care mama lui, ca fată tânără, le citise cu nesaț; era doar un ucigaș cu sânge rece, care scoase arma încet din toc, ochi și trase. Howard O'Keefe nu avea nici o șansă. Ochii lui mai reflectau neîncredere și frică când glontele îl aruncă pe spate. Era mort înainte de a atinge podeaua.

– Paul, pentru numele lui Dumnezeu, ce ai făcut?

George Greenwood intrase în cârciumă doar când bătaia dintre Gerald și Howard era în toi. Acum voia să intervină, dar Paul ațintì arma și asupra lui. Privirea îi juca.

– Eu am... a fost autoapărare! Voi toți ați văzut! A întins mâna după armă!

– Paul, pune arma la loc! George spera să împiedice încă o baie de sânge. Poți să explici totul ofițerului de poliție. Trimitem după domnul Hanson...

Pașnica mică așezare Haldon tot nu avea un polițist propriu.

– Hanson poate să mă... A fost autoapărare, poate confirma fiecare din cei prezenți. Și l-a ucis pe bunicul meu! Paul îngenunche lângă Gerald. L-am răzbunat! Este drept așa. Te-am răzbunat, bunicule!

Umerii lui Paul se zguduiau de plâns.

– Să-l arestăm? îi întrebă Clark, proprietarul cârciumii, încet pe cei prezenți.

Richard Candler negă speriat.

– Nu cumva! Cât timp are arma... doar nu ne-am săturat de viață! Să se descurce Hanson cu el. Acum îl aducem mai întâi pe doctor.

Haldon avea un medic, și acesta fusese deja înștiințat. Apăru imediat în cârciumă și constată repede moartea lui Howard O'Keefe. De Gerald nu îndrăzni să se apropie, cât timp Paul, plângând în hohote, îl ținea pe bunicul lui în brațe.

– Nu puteți face ceva, să-i dea drumul? îl întrebă Clark pe George Greenwood.

Era evident interesat ca să scape cât mai repede de cadavrele din cârciuma sa. Pe cât posibil înainte de ora închiderii; acest incident va anima cu siguranță vânzarea.

Greenwood ridică din umeri.

– Lăsați-l. Cât timp plânge, măcar nu trage. Și nu-l enervați. Dacă este de părere că a fost autoapărare, atunci a fost autoapărare. Ceea ce îi spuneți mâine ofițerului este altceva.

Paul își reveni cu încetul și îi permise medicului să-l consulte pe bunicul lui. Cu o ultimă scânteie de speranță, privi cum doctorul Miller îi consultă pieptul.

Doctorul Miller clătină din cap.

– Îmi pare rău, Paul, nu mai este nimic de făcut. Fractură a craniului. S-a lovit de marginea mesei. Nu l-a omorât lovitura la bărbie, ci căderea aceasta nenorocită. De fapt a fost un accident, băiete, îmi pare rău.

Îl bătu pe Paul consolator pe umăr. Greewnood se întreba dacă știe că băiatul l-a omorât pe Howard.

– Îi ducem pe cei doi la gropar, mâine îi poate vedea Hanson, decise Miller. E cineva aici care îl poate duce pe băiat acasă?

George Greenwood se oferi să o facă, pe când cetățenii din Haldon reacționau mai degrabă reținut. Nu erau obișnuiți cu

împușcăturile, chiar și bătăile erau rare. În mod normal, cei doi potrivnici ar fi fost imediat despărțiți, dar în acest caz schimbul de replici dintre Gerald și Howard fusese prea captivant. Probabil că fiecare dintre bărbații prezenți se bucurase deja să le povestească soției. Mâine, se gândi George suspinând, mâine va fi tema de discuție din tot orașul. Trebuia să-l ducă pe Paul acasă și apoi să se gândească ce se putea face. Un Warden într-un proces pentru omor? În sinea lui, George nu concepea așa ceva. Trebuia să existe o cale de a aplana totul.

De obicei, Gwyneira ar fi dormit la întoarcerea lui Paul și a lui Gerald. În ultimele luni, seara era mai obosită decât de obicei, fiindcă afară de munca de la fermă mai trebuia să facă și munca din gospodărie. Gerald acceptase, neavând încotro, angajarea unor muncitori albi la fermă, dar nu și de personal în gospodărie. Așa că o ajuta în continuare doar Marama – și era destul de stângace. Fata o ajutase pe mama ei, Kiri, la treburile casei, de când era mică, dar nu avea îndemânare. Talentul ei era în domeniul artistic; era considerată de pe acum o mică *tohunga* în cadrul tribului ei, le învăța pe celelalte fete să cânte și să danseze și povestea mixaje pline de fantezie din legendele poporului ei și basmele albilor *pakeha*. Știa să ducă o gospodărie maori, să facă focul și să pregătească mâncăruri pe pietre fierbinți sau la foc deschis. Dar nu se pricepea să lustruiască mobila, să bată covoarele și să servească mâncărurile stilat. Ori tocmai bucătăria era una din cerințele majore ale lui Gerald și, pentru a nu-l înfuria, Gwyn și Marama începură să descifreze împreună rețetele defunctei Barbara Warden. Bine că Marama știa să citească fluent în limba engleză. Deci Biblia nu mai trebuia la bucătărie.

În seara aceasta, Paul și Gerald mâncaseră la Haldon. Marama și Gwyn se mulțumiseră cu pâine și fructe. Acum stăteau liniștite în fața șemineului.

Gwyn întrebă, dacă cei din tribul maori îi luau în nume de rău fetei că făcea front separat, dar Marama negă.

– Sigur că Tonga este supărat, spuse ea cu vocea aceea cântătoare. El vrea ca toți să facă ceea ce le zice. Dar așa ceva nu ne intră în obiceiuri. Noi hotărâm singuri, și eu nu mi-am făcut culcuș cu el în casa comunității, chiar dacă el spune că într-o zi o s-o fac.

– Mama ta și tatăl tău nu au un cuvânt de spus în această privință?

Gwyneira tot nu înțelegea prea bine obiceiurile populației maori. Nici acum nu putea înțelege că fetele își alegeau singure bărbații și se întâmpla destul de des să-i schimbe.

Marama clătină din cap.

– Nu. Mama spune doar că ar fi ciudat să mă culc cu Paul, fiindcă suntem frați de lapte. Nu s-ar cădea dacă ar fi unul de-al nostru, dar este *pakeha* și este și în alte privințe altfel... sigur că nu este un membru al tribului.

Gwyneira era să se înece cu sherry-ul ei când Marama vorbi atât de deschis de culcatul cu fiul ei de șaptesprezece ani. Dar acum i se părea că înțelege de ce reacționa Paul atât de vehement față de maori. Voia să fie expulzat. Pentru ca să se poată culca într-o zi cu Marama? Sau pentru ca să nu fie considerat și de către *pakeha* că este „altfel"?

– Deci îl placi pe Paul mai mult ca pe Tonga? întrebă Gwyn precaută.

Marama încuviință din cap.

– Îl iubesc pe Paul spuse ea simplu. Așa cum iubea *rangi* pe *papa*.

– De ce? Întrebarea îi scăpă Gwyneirei, înainte de a se putea gândi. Apoi se îmbujoră la față. Recunoscuse că nu găsea la fiul ei nimic demn de a fi iubit. Vreau să spun, încercă să atenueze cele spuse, Paul este dificil și...

Marama încuviință din cap.

– Nici iubirea nu este simplă, declară ea. Paul este ca un fluviu sălbatic, pe care trebuie să-l străbați, înainte de a ajunge la cele mai bune locuri de pescuit. Dar este un fluviu de lacrimi, domnișoară Gwyn. Trebuie oprit prin iubire. Numai atunci poate... poate deveni un om...

Gwyn se gândi îndelung la vorbele fetei. Îi era rușine pentru tot ceea ce îi făcuse lui Paul neiubindu-l. Dar chiar că nu prea avea motive să-l iubească! Pe când se foi pentru a o suta oară în pat, Vineri începu să latre. Era neobișnuit. E drept că se auzeau la parter vocile unor bărbați, dar cățeaua nu obișnuia să reacționeze la întoarcerea lui Paul și a lui Gerald. Aduseseră cei doi un oaspete?

Gwyneira îmbrăcă un halat de casă și ieși. Nu era încă târziu; poate că bărbații erau încă destul de treji ca s-o informeze despre rezultatele căutării unor tunzători de oi. Și, dacă aduseseră un tovarăș de beție, măcar știa ce o așteaptă dimineața.

Pentru ca în caz de nevoie să se poată retrage, fără să fie văzută, se strecură încet pe trepte în jos și se miră, recunoscându-l pe George Greenwood în salon. Tocmai îl conducea pe Paul, care arăta epuizat, în salonul bărbaților, unde aprinse luminile. Gwyneira merse după cei doi.

– Bună seara, George... Paul îi salută pe cei doi. Unde este Gerald? S-a întâmplat ceva?

George Greenwood nu răspunse la salut. Hotărât, el deschise vitrina, scoase o sticlă de coniac, pe care îl prefera whisky-ului omniprezent și umplu trei pahare cu licoarea de culoarea chihlimbarului.

– Ia aici, bea, Paul. Și dumneavoastră, domnișoară Gwyn, o să vă trebuiască. Îi dădu un pahar. Gerald a murit, Gwyneira. Howard O'Keefe l-a omorât. Și Paul l-a ucis pe Howard O'Keefe.

Gwyneirei îi trebui timp ca să înțeleagă toate astea. Își bău încet coniacul, în timp ce George îi relata cele întâmplate.

– A fost autoapărare! se apără Paul.

Pendula între plânsul în hohote și apărare încăpățânată.

Gwyn se uită întrebătoare la George.

– Poate fi văzut și așa, spuse George, ezitând. Desigur că O'Keefe a întins mâna după armă. Dar în practică ar fi durat o veșnicie până și-ar fi ridicat arma, ar fi îndepărtat piedica și ar fi țintit. Până atunci, ceilalți bărbați l-ar fi dezarmat de mult. Paul însuși l-ar fi putut opri cu

un pumn bine țintit sau ar fi putut să-i ia măcar arma. Mi-e teamă că și martorii vor descrie lucrurile astfel.

– Atunci a fost răzbunare! îl sfidă Paul și mai luă o dușcă de coniac. El a ucis primul!

– Între o lovitură cu pumnul cu urmări nenorocite și o împușcătură țintită în piept este o diferență! răspunse George, acum și el puțin indignat. Luă sticla de coniac, înainte ca Paul să-și fi putut turna încă un pahar. O'Keefe ar fi fost condamnat cel mult pentru omor prin lovire. Dacă ar fi fost. Cei mai mulți oameni din cârciumă vor declara că moartea lui Gerald a fost un accident.

– Și, după câte știu, nu există dreptul la răzbunare, suspină Gwyn. Ceea ce ai făcut, Paul, se cheamă a-ți face dreptate cu mâna ta... și se pedepsește.

– Nu mă pot închide!

Vocea lui Paul suna dogită.

George dădu din cap.

– Ba da. Și mi-e teamă că exact asta va face polițistul când ajunge mâine aici.

Gwyneira îi mai întinse o dată paharul. Nu își aducea aminte ca până atunci să fi băut mai mult de o înghițitură de coniac, dar astăzi avea nevoie.

– Deci cum să procedăm, George? Putem face ceva?

– Nu rămân aici! strigă Paul. Fug, merg în munți. Pot trăi ca populația maori! Nu mă vor găsi niciodată!

– Nu vorbi prostii, Paul! îl repezi Gwyneira.

George Greenwood își suci paharul în mâini.

– Poate că are dreptate, Gwyneira, spuse el. Probabil că nu va putea face altceva mai bun decât să dispară până se mai uită lucrurile. Într-un an, sau așa ceva, băieții de la cârciumă au uitat incidentul. Și între noi fie vorba, nu cred că Helen va urmări toată afacerea cu prea multă energie. Când se va întoarce Paul, se va face un proces. Dar atunci va putea să susțină mai credibil teoria autoapărării. Știți cum sunt oamenii, Gwyn! Mâine își mai amintesc că unul avea doar o

armă veche, iar celălalt un revolver cu tambur. În trei luni se va povesti, probabil, că amândoi aveau pistoale...

Gwyneira încuviință din cap.

– Cel puțin evităm tămbălăul iscat de un proces cât timp mai este situația aceasta sensibilă cu tribul maori. Pentru Tonga, toată această tărășenie este bine-venită... mai dați-mi un coniac, George. Nu pot să cred toate astea. Stăm aici și discutăm despre strategii când au murit doi oameni!

Pe când George îi umplea din nou paharul, Vineri începu să latre iar.

– Polițistul!

Paul își luă revolverul, dar George îi prinse brațul.

– Pentru Dumnezeu, nu te nenoroci, băiete! Dacă mai împuști pe cineva – sau îl amenințI pe Hanson –, te atârnă în streang, Paul Warden! Și nu te salvează nici toată averea, nici numele tău!

– Nici nu poate fi polițistul, spuse Gwyn și se ridică, clătinându-se puțin.

Chiar dacă oamenii din Haldon ar fi trimis noaptea un curier la Lyttelton, Hanson nu putea ajunge acolo mai devreme de după-amiaza zilei următoare.

În locul lui apăru Helen O'Keefe în ușa dinspre bucătărie spre salon, tremurând și murată de ploaie. Dezorientată din cauza vocilor care răsunau din salonul bărbaților, nu îndrăznise să intre – și se uita acum nesigură de la Gwyneira la George Greenwood.

– George... ce faci... ? Indiferent, Gwyn, trebuie să mă adăpostești undeva în noaptea aceasta. Pot dormi și la grajd dacă îmi dai niște haine uscate. Sunt total muiată de ploaie. Nepumuk nu este prea rapid.

– Dar ce faci aici?

Gwyneira își puse brațul pe după gâtul prietenei ei. Helen nu fusese niciodată la Kiward Station.

– Eu... Howard a găsit scrisorile lui Ruben... Le-a aruncat peste tot, prin casă și a spart vesela... Gwyn, dacă vine în noaptea asta beat acasă, mă omoară!

Când Gwyn îi povesti prietenei ei de moartea lui Howard, aceasta se arătă foarte liniștită. Lacrimile pe care le vărsă erau mai degrabă pentru toate suferințele, durerile și nedreptățile pe care le trăise și le văzuse. Dragostea față de soțul ei se stinsese de mult. Mult mai îngrijorată era de faptul că Paul ar fi putut fi judecat pentru omor.

Gwyneira adună toți banii pe care îi găsi în casă și îi spuse lui Paul să urce în camera sa, să-și împacheteze lucrurile. Știa că ar fi trebuit să-l ajute; băiatul era dezorientat și total epuizat. Cu siguranță că nu mai putea să gândească limpede. Când urcă treptele, îi veni în întâmpinare Marama, purtând o boccea.

– Îmi trebuie coburii tăi Paul, spuse ea blândă. Și trebuie să mergem la bucătărie, să luăm niște alimente, nu crezi?

– Noi? întrebă Paul, șovăind.

Marama încuviință din cap.

– Desigur. Vin cu tine. Sunt aici.

13

Nu mică i-a fost mirarea ofițerului Hanson când a doua zi întâlni la Kiward Station nu pe Paul Warden, ci pe Helen O'Keefe. Sigur că nu era entuziasmat de situație.

– Domnișoară Gwyn, la Haldon sunt oameni care îl acuză pe fiul dumneavoastră de omor. Și acum s-a mai și sustras cercetărilor. Nu știu, ce să cred.

– Sunt convinsă că se întoarce, declară Gwyn. Toate acestea... moartea bunicului său și faptul că a apărut aici Helen... i-a fost îngrozitor de rușine de ea. Era prea mult pentru el.

– Ei, atunci să sperăm ce-i mai bine. Nu luați lucrurile ușor, domnișoară Gwyn. După cum arată, l-a împușcat pe om direct în piept. Ori O'Keefe, în privința asta martorii sunt unanimi, era practic neînarmat.

– Dar l-a provocat, spuse Helen. Soțul meu, Dumnezeu să-l odihnească, putea fi foarte provocator, domnule șerif. Iar băiatul nu era cu siguranță treaz.

– Băiatul poate că nu mai putea să aprecieze clar toată situația, adăugă George Greenwood. Moartea bunicului său l-a scos total din fire. Și când a văzut că Howard O'Keefe întinde mâna după armă...

– Doar nu vreți serios să dați vina pe victimă! îl mustră Hanson sever. Vechea flintă de vânătoare doar nu era cu adevărat o amenințare!

– E adevărat, spuse George. Ceea ce am vrut să spun era mai degrabă... faptul că au fost niște condiții foarte nefericite. Această bătaie nenorocită, accidentul îngrozitor. Noi toți ar fi trebuit să intervenim mai repede. Dar cred că cercetările pot fi amânate, până se întoarce Paul.

– *Dacă* se întoarce! mormăi Hanson. Mă gândesc că n-ar strica să trimit o trupă de cercetași după el.

– Oamenii mei vă stau cu plăcere la dispoziție declară Gwyneira. Vă rog să mă credeți, și eu aș prefera să-l văd pe băiatul meu în siguranță, în grija dumneavoastră, decât singur, undeva în munți. Mai ales că nu se poate aștepta să fie ajutat de triburile maori.

În această privință avea desigur dreptate. Fiindcă deși șeriful renunțase pentru moment să facă cercetări și nici nu comisese greșeala de a le lua baronilor oilor în mijlocul tunsului oameni pentru alcătuirea unei trupe de cercetași, Tonga nu acceptă situația ca atare. Paul o avea pe Marama. Indiferent de faptul că ea se dusese de bunăvoie cu el sau nu – Paul o avea pe fata pe care o voia Tonga. Și acum, în sfârșit, Paul nu mai era ocrotit de zidurile caselor-*pakeha*. Nu mai exista bogatul crescător de oi și băiatul maori, pe care nu-l lua nimeni prea în serios. Pentru Tonga, Paul era un proscris. Dar mai aștepta. Nu era atât de prost ca albii să alerge, fără să se gândească, după evadat. Cândva va afla unde sunt Paul și Marama. Și atunci îl va găsi.

Gwyneira și Helen îi îngropară pe Gerald Warden și pe Howard O'Keefe. După aceea, amândouă își reluară viața, pentru Gwyneira neschimbându-se prea multe. Organiză tunsul oilor și le făcu membrilor tribului maori o propunere de pace.

Cu Reti pe post de traducător, merse în sat și începu tratativele.

– O să aveți terenul, pe care se află satul vostru, declară ea și zâmbi nesigură. Tonga stătea în fața ei, cu o mină rigidă, sprijinit pe securea lui sfântă, semn al demnității de căpetenie. Dacă nu, va trebui să ne gândim la ceva. Nu am mulți bani gheață – dar după tunderea oilor o să stau ceva mai bine și poate putem vinde și niște titluri de valoare. Nu am ajuns prea departe cu documentele lăsate de domnul Gerald. Dar altfel... ce spuneți despre terenul dintre pășunile noastre împrejmuite și O'Keefe Station?

Tonga ridică sprâncenele.

– Domnișoară Gwyn, vă apreciez eforturile, dar nu sunt prost. Știu exact că nu aveți nici un mijloc să faceți oferte. Nu sunteți moștenitoarea de la Kiward Station – de fapt, ferma aparține fiului dumneavoastră, Paul. Și nu vreți să susțineți serios că v-a împuternicit să tratați în numele lui cu mine?

Gwyneira își plecă ochii.

– Nu, nu a făcut acest lucru. Dar, Tonga, trăim aici împreună. Am convieţuit întotdeauna pașnic...

– Fiul dumneavoastră a distrus această pace! spuse Tonga dur. El m-a jignit pe mine și i-a jignit pe oamenii mei... Iar domnul Gerald al dumneavoastră a înșelat tribul meu. Asta demult, știu, dar ne-a trebuit mai mult timp să aflăm exact. Până acum nu am primit nici o scuză...

– Îmi cer iertare! spuse Gwyn.

– Nu purtați sfânta secure! Vă accept fără rezervă, domnișoară Gwyn, în calitate de *tohunga*. Știți mai mult despre creșterea oilor ca cei mai mulți dintre oamenii dumneavoastră. Dar din punct de vedere juridic, nu sunteți nimic și nu aveți nimic. Arătă spre o fetiță, care se juca la marginea pieței unde se duceau tratativele. Poate acest copil să vorbească în numele lui Kai Tahu? Nu. Tot atât de puțin puteți vorbi dumneavoastră, domnișoară Gwyn, în numele tribului Warden.

– Dar ce facem atunci? întrebă Gwyn disperată.

– Același lucru ca înainte. Suntem în stare de război. Nu vă vom ajuta, dimpotrivă, o să vă împiedicăm prin ce mijloace putem. Nu vă

mirați că nimeni nu vrea să vă tundă oile? Noi am împiedicat acest lucru. O să vă închidem și drumurile, o să împiedicăm transportul lânii – nu-i lăsăm pe Wardeni în pace, domnișoară Gwyn, până când guvernatorul nu va da un verdict și fiul dumneavoastră va fi de acord să-l accepte.

– Nu știu cât o să lipsească Paul spuse Gwyn neajutorată.

– Atunci nici noi nu știm cât vom lupta. Îmi pare rău, domnișoară Gwyn, încheie Tonga și se duse.

Gwyn suspină.

– Și mie îmi pare rău.

În săptămânile următoare se luptă pentru finalizarea tunderii oilor, sprijinită din plin de oamenii ei și de cei doi muncitori, pe care îi tocmiseră Gerald și Paul la Haldon. Joe Triffle trebuia să fie permanent supravegheat, dar dacă putea fi ținut departe de alcool, realiza ca tunzător atât cât realizau trei ciobani obișnuiți. Helen, care nu avusese până acum ajutoare, o invidie pe Gwyn pentru acest om capabil.

– Ți l-aș da, spuse Gwyn. Dar crede-mă, singură nu l-ai putea controla, asta se poate doar dacă toată coloana de tunzători trage de același capăt de funie. Dar ți-i trimit oricum pe toți, când termină aici. Doar că durează atât de mult. Poți hrăni în acest timp oile?

De cele mai multe ori, pe timpul tunsului, iarba de pe pajiștile în jurul fermelor era mâncată. După tuns, animalele erau mânate în munți.

– Cam anevoios, dar merge, murmură Helen. Le dau mâncarea ce era destinată vitelor. Pe acelea, George le-a vândut la Christchurch, altfel nu aș fi putut plăti nici înmormântarea. Cu timpul va trebui să vând și ferma. Eu nu sunt ca tine, Gwyn, nu mă descurc singură. Și, dacă este să fiu cinstită: Nu-mi plac oile.

Stângace, mângâie tânărul câine ciobănesc, pe care i-l dăduse Gwyn ca prim ajutor. Animalul era învățat și o ajuta enorm la lucrul de la fermă. Dar Helen îl controla doar insuficient. Singurul avantaj pe care îl avea față de Gwyn era relația în continuare foarte

prietenoasă cu tribul maori. Copiii ei de școală bineînțeles că o ajutau la muncile de le fermă, așa că Helen avea măcar legume din grădină, ouă, lapte și adesea carne proaspătă, când copiii exersau vânatul sau părinții le dădeau să ducă pește doamnei învățătoare.

– I-ai scris deja lui Ruben? întrebă Gwyn.

Helen încuviință din cap.

– Dar știi cât de mult durează. Poșta merge mai întâi la Christchurch și apoi la Dunedin...

– Dar căruțele de la Magazinul O'Kay ar putea să ducă scrisoarea, spuse Gwyneira. Fleur a scris în ultima ei scrisoare că așteaptă o livrare pentru ea la Lyttelton. Deci trebuie să trimită pe cineva să o ridice. Probabil că este deja pe drum. Dar hai să vorbim acum despre lâna mea – maorii mă amenință că închid drumurile spre Christchurch și îl cred pe Tonga în stare să-mi fure pur și simplu lâna – ca mic avans pentru suma care să echilibreze balanța și care îi va fi acordată de guvernator. Ei, am de gând să-i stric socotelile. Ești de acord să aducem totul la tine, să depozităm lâna în grajdul de vaci până se termină și la tine tunsul și să transportăm totul prin Haldon? O să ajungem ceva mai târziu pe piață decât ceilalți oieri, dar nu putem schimba nimic în această situație...

Tonga spumega de furie, dar planul lui Gwyn reuși. În timp ce oamenii lui păzeau drumurile, entuziasmul scăzându-le pe zi ce trecea, George Greenwood preluă lâna de la Kiward Station și O'Keefe Station și o duse la Haldon. Oamenii lui Tonga, cărora acesta le promisese un câștig substanțial, deveniră nerăbdători și îi reproșară că pe vremea aceasta ei câștigau bani buni, lucrând la *pakeha*.

– Aproape destul pentru tot anul! se plânse soțul lui Kiri. Acum va trebui să plecăm la vânat, ca în trecut. Kiri nu se bucură de o iarnă în munți!

– Poate se întâlnește acolo cu fiica ei, răspunse Tonga supărat. Și cu bărbatul ei *pakeha*. I se poate plânge lui. De fapt, el este răspunzător.

Tonga nu auzise încă nimic de Paul și de Marama. Dar era răbdător. Aștepta. Și apoi, pe unul din drumurile baricadate de oamenii lui, prinse o căruță cu coviltir. E drept că nu venea din Kiward Station, ci din Christchurch, nu conținea lână, ci îmbrăcăminte de damă și de fapt nu exista nici un motiv întemeiat pentru a fi oprită. Dar oamenii lui Tonga deveniseră cu timpul de necontrolat. Și puseră astfel mult mai multe lucruri în mișcare decât ar fi bănuit Tonga.

Leonard McDunn își conducea căruța grea pe drumul încă plin de hârtoape de la Christchurch spre Haldon. Era, desigur, un ocol, dar stăpânul lui, Ruben O'Keefe, îl pusese să predea niște scrisori la Haldon și să se informeze puțin la o fermă din împrejurimi.

– Dar fără să bată la ochi, McDunn, te rog! Dacă află tata că mama mea este în legătură cu mine, ea o încurcă. Oricum soția mea susține că riscul este prea mare, dar am așa o presimțire rea... Nu pot să cred că ferma înflorește chiar așa, cum susține mama. Probabil că ajunge, dacă vă informați puțin la Haldon. Acolo fiecare îl cunoaște pe fiecare, iar proprietara magazinului este foarte vorbăreață...

McDunn încuviințase prietenos din cap și făcuse râzând observația că va exersa puțin tehnica interogatoriului iscusit. Pe viitor, gândi el iar bucuros, va putea să-i folosească. Aceasta era ultima lui deplasare în calitate de căruțaș pentru O'Keefe. Populația din Queenstown îl alesese de curând în funcția de șef de poliție. McDunn, un bărbat greoi, liniștit, în jur de cinzeci de ani, aprecia onoarea ce i se făcea și mai marea stabilitate pe care i-o conferea acest post. Era de patru ani pe drumuri pentru O'Keefe, de acum era de ajuns.

Totuși savura drumul la Christchurch și datorită plăcutei companii pe care o avea. Pe capră, la dreapta lui, stătea Laurie, la stânga Mary – sau invers, nici acum nu era sigur în privința gemenelor, care este cine. Celor două le era indiferent. Una îi vorbea la fel de binedispusă ca și cealaltă, punea întrebări și se uita cu naiva curiozitate a copiilor în jur. McDunn știa că Mary și Laurie prestau, ca

achizitoare și fete bune la toate, o muncă de neprețuit pentru magazinul O'Kay. Erau curtenitoare și bine educate și știau chiar să scrie și să citească. Iar de felul lor erau simple; puteau fi impresionate și bucurate cu ușurință, dar puteau să cadă și în crize profunde, dacă nu știa, cum să le iei. Dar așa ceva se întâmpla rar; de cele mai multe ori erau în cea mai bună dispoziție.

– Să oprim, McDunn? întrebă Mary veselă.

– Am cumpărat cele trebuitoare pentru un picnic, McDunn! Chiar și pulpe de pui la rotisor din magazinul acela chinezesc din Christchurch... ciripi Laurie.

– Este chiar pui, nu-i așa, McDunn? Nu câine? La hotel au spus că în China, lumea mănâncă și carne de câine.

– Puteți să vă închipuiți că cineva o mănâncă pe Gracie, domnule McDunn?

McDunn zâmbi, iar saliva i se strânse în gură. Domnul Lin, chinezul din Christchurch, sigur că nu vindea clienților săi pulpe de câine în loc de pulpe de pui.

– Câinii ciobănești, ca Gracie, sunt mult prea scumpi pentru a fi mâncați, spuse el. Și ce mai aveți în coșurile voastre? Ați fost și la brutar, nu-i așa?

– Oh da, am vizitat-o pe Rosemarie! Închipuiți-vă, domnule McDunn, ea a venit cu același vapor în Noua Zeelandă cu care am venit și noi!

– Și acum este căsătorită cu brutarul din Christchurch. Nu este palpitant?

McDunn nu credea că o căsătorie cu un brutar din Christchurch ar fi ceva deosebit de aventuros, dar se abținu să comenteze acest lucru. În schimb, căută din priviri un loc bun pentru odihnă. Nu se grăbeau. Dacă găsea un loc îmbietor, putea să deshămе caii și să îi lase să pască două ore.

Dar atunci se întâmplă ceva ciudat. Drumul coti și se deschise priveliștea spre un mic lac – și asupra unui fel de baricadă. Cineva pusese de-a curmezișul drumului un buștean, care era păzit de câțiva războinici maori. Bărbații aveau un aspect marțial și inspirau teamă.

Fețele lor erau acoperite complet de tatuaje sau erau vopsite, corpul de la brâu în sus era gol și lucea și purtau un fel de șorț în jurul brâului, care le ajungea până la genunchi. Și erau înarmați cu sulițe, pe care le îndreptară amenințător către McDunn.

– Mergeți în spate, fetelor! le strigă el lui Mary și Laurie și își dădu silința să nu le sperie pe cele două femei.

După aceea opri.

– Ce tu vrut la Kiward Station? întrebă amenințător unul din războinicii maori.

McDunn ridică din umeri.

– Acesta nu este drumul către Haldon? Duc marfă la Queenstown.

– Tu mințit! răbufni războinicul. Acesta drum spre Kiward Station, nu spre Wakatipu. Tu mâncare pentru Wardeni!

McDunn ridică ochii exasperat și se arătă calm.

– Eu nu sunt cu siguranță mâncarea Wardenilor, oricine or fi ei. Nici nu am alimente în căruță. Doar desuuri pentru doamne.

– Doamne ce... ? Războinicul își încreți fruntea. Tu arătat!

Cu o mișcare rapidă, sări pe jumătate pe capră și trase de coviltir. Mary și Laurie țipară speriate. Ceilalți războinici strigară încântați.

– Mai încet! îl certă McDunn. Stricați totul! Pot să vă deschid coviltirul, dar...

Războinicul scosese între timp un cuțit și tăiase coviltirul din ramă. Spre desfătarea tovarășilor săi, încărcătura se putea vedea acum – precum și cele două gemene, care se ghemuiau scâncind una într-alta.

McDunn era acum chiar neliniștit. Din fericire, în căruță nu se aflau arme sau obiecte din metal, care puteau fi folosite ca arme. El însuși avea o armă, dar până ar fi îndreptat-o către cineva, bărbații de mult l-ar fi dezarmat. Era mult prea riscant și să scoată cuțitul. Și apoi, acești indivizi nu arătau ca niște tâlhari de drumul mare profesioniști, mai degrabă ca ciobani, care se jucau de-a războiul. Deocamdată nu erau amenințători.

Sub desuurile pe care luptătorul maori, spre entuziasmul colegilor lui, le scotea din căruță și chicotind le ridica în fața pieptului, se afla marfă periculoasă. Dacă bărbații găseau butoaiele cu coniacul de cea mai bună calitate și îl încercau pe loc, situația putea deveni îngrijorătoare. Între timp deveniră atenți și alți oameni. Se pare că erau în apropierea unui sat maori. În orice caz, se apropiau câțiva flăcăi și bărbați mai în vârstă, cei mai mulți dintre ei îmbrăcați după moda vestică și fără tatuaje. Unul dintre ei scosese tocmai o ladă din cel mai bun Beaujolais – o comandă particulară a domnului Ruben – de sub un strat de corsete.

– Voi venit! spuse sever unul dintre cei nou-veniți. Acesta vin pentru Wardeni. Eu fost servitor, eu cunosc! Noi vă ducem căpetenie! Tonga știut, ce făcut!

Entuziasmul lui McDunn de a fi prezentat marii căpetenii era moderat. Nu credea nici în continuare că îi era amenințată integritatea corporală sau viața, dar dacă își mâna acum căruța în tabăra răsculaților, putea să uite de încărcătură – și probabil și de cai și de căruță.

– Urmați pe mine! spuse fostul servitor și se puse în mișcare. McDunn se uită atent împrejur. Ținutul era neted și în urmă cu câteva sute de metri drumul se despărțise – probabil că acolo luaseră drumul greșit. Acesta era evident un drum particular și tribul maori era certat cu stăpânul. Faptul că drumul spre Kiward Station era mai bine întreținut decât drumul comunal l-a determinat pe McDunn să ia calea greșită. Dacă reușea să irupă spre stânga, prin tufăriș, ar trebui să ajungă din nou pe drumul oficial spre Haldon... Din păcate, războinicul maori tot mai stătea în fața lui, de data aceasta purtând un sutien pe cap – un picior pe capră, celălalt în interiorul căruței.

– Vina ta, dacă te va durea, murmură McDunn, pe când punea căruța în mișcare.

Dură puțin până ce caii grei de Shire se urniră, dar apoi, asta o știa Leonard, erau înfocați. După primii pași făcuți de cai, pocni din bici și în același timp îi trase puternic spre stânga. Pornirea bruscă îi dezechilibră pe războinicul care dansa cu desuurile. Nici nu avu timp

să-și ridice sulița, înainte ca McDunn să-l arunce din căruță. Laurie și Mary țipară. Leonard spera să nu fi trecut căruța peste bărbat.

– Ghemuiți-vă, fetelor! Și țineți-vă! strigă el în spate, unde tocmai ateriza o ploaie de sulițe pe lăzile cu corsete. Ei da, oasele de pește ale corsetului vor rezista. Cei doi cai Shire erau acum în plin galop, iar copitele lor făceau să duduie pământul. Cu un cal de călărie căruța ar fi putut fi ajunsă ușor din urmă, dar spre ușurarea lui McDunn nu porni nimeni după ei.

– Totul în ordine, fetelor? strigă el spre Mary și Laurie, supunând caii la eforturi și mai mari și rugându-se ca ținutul să nu devină brusc denivelat. Caii aceștia nu ar fi putut fi opriți prea brusc, iar o ruptură de osie ar fi fost ultimul lucru pe care și-l putea permite acum. Dar ținutul rămase neted și în curând dădură și de un drum. McDunn nu știa dacă era într-adevăr drumul spre Haldon; de fapt era prea îngust și prea întortocheat. Dar era evident folosit și arăta urmele unor căruțe trase de cai – e drept, mai degrabă șarete ușoare decât căruțe cu coviltir, dar vizitii lor nu riscau nici ei să meargă pe un drum, unde li se putea rupe osia. McDunn își mână caii mai departe. Doar când crezu că tabăra maori se află la cel puțin șapte sute de metri în urma sa, trecu la un mers mai liniștit.

Laurie și Mary respirară ușurate și veniră în față.

– Ce a fost asta, domnule McDunn?

– Voiau să ne facă ceva?

– Doar băștinașii sunt prietenoși.

– Da, Rosemary spune că sunt atât de drăguți!

McDunn respiră ușurat când gemenele își reluară sporovăitul vesel. Totul părea să fi trecut cu bine. Acum mai trebuia să afle doar unde ducea acest drum.

După aventura prin care trecuseră, Mary și Laurie simțeau iar că le este foame, dar cei trei convenire să mănânce mai bine pe capră pâinea, puii și gustoasele prăjituri pentru ceai ale lui Rosemary. Lui McDunn, treaba cu maori tot nu îi mai părea sinistră. Auzise de răscoale în Insula de Nord. Dar aici? În mijlocul pașnicului Canterbury Plains?

Cărarea o cotea în continuare spre vest. Nu prea era o stradă oficială; arăta mai degrabă ca un drum care a fost folosit ani de-a rândul și s-a bătătorit în timp. Înconjura tufărișul și grupurile de copaci, în loc ca ele să fie extirpate. Și mai era și un pârâu aici...

McDunn suspină. Trecerea nu părea primejdioasă și părea folosită de curând. Dar probabil că niciodată cu o asemenea căruță grea ca a sa. Din motive de securitate, le puse pe cele două fete să coboare și își conduse căruța cu precauție prin apă. Apoi se opri, pentru a le încărca din nou pe gemene – și se sperie, când o auzi pe Mary țipând.

– Acolo, domnule McDunn! Maori! Precis că nu se gândesc la ceva bun!

Fetele, panicate, se ascunseră sub încărcătură, pe când McDunn se uită prin împrejur, căutând războinicii. Dar nu văzu decât doi copii care mânau o vacă.

Când văzură căruța, cei doi, curioși, se apropiară.

McDunn le zâmbi, iar copiii îl salutară sfioși, dând din mână. Apoi, spre surprinderea lui, îl salutară într-o engleză foarte bună.

– Bună ziua, domnule.

– Vă putem ajuta, domnule?

– Sunteți comis-voiajor, domnule? Am citit de căldărari!

Fata privi curioasă sub coviltirul fixat provizoriu.

– Oh, nu, Kia, precis sunt iar niște baloturi de lână de la Wardeni. Domnișoara Helen le-a permis să depoziteze totul la ea, spuse băiatul și, iscusit, împiedică vaca să fugă.

– Prostie! Tunzătorii sunt de mult aici și au adus totul cu ei. Este cu siguranță un voiajor. Doar că nu are cai cu pete!

McDunn zâmbi.

– Suntem comercianți, micuță lady, dar nu căldărari spuse către fată. Vrem să mergem cu încărcătura la Haldon, dar cred că ne-am rătăcit.

– Nu foarte mult, îl consolă fata.

– Dacă o luați pe drumul de lângă casă, ajungeți după trei kilometri la drumul spre Haldon, preciză băiatul și se uită curios la

gemenele, care apăruseră iar la lumină. De ce arată femeile exact la fel?

– Sunt vești bune, spuse McDunn, fără a-i răspunde băiatului. Puteți să-mi spuneți unde sunt? Aici nu mai este... cum se numea? Kiward Station?

Copiii chicotiră de parcă ar fi făcut o glumă.

– Nu, este O'Keefe Station. Dar domnul O'Keefe a murit.

– L-a împușcat domnul Warden! adăugă fata.

„Ca ofițer de poliție nu poți să-ți dorești oameni mai deschiși, gata să vorbească", se gândi McDunn amuzat. La Haldon, oamenii erau comunicativi; Ruben avusese dreptate.

– Și acum este în munți, și Tonga îl caută.

– Șșș, Kia, doar nu ai voie să spui asta!

– Vreți să mergeți la domnișoara Helen, domnule? Să o aducem? Este la șura unde se tund oile sau...

– Nu, Matiu, este în casă. Nu știi? A spus că trebuie să gătească pentru toți acești oameni...

– Domnișoara Helen? țipă Laurie.

– Domnișoara Helen a noastră? îi ține isonul Mary.

– Cele două spun tot timpul același lucru? întrebă mirat băiatul.

– Cred că ne vei duce mai întâi la această fermă, spuse McDunn degajat. După cum se pare, am găsit tocmai ceea ce căutam.

Iar domnul Howard nu mai era un obstacol, gândi el, zâmbind fioros.

O jumătate de oră mai târziu, caii erau deshămați și stăteau în grajdul lui Helen. Helen – total copleșită de bucurie și surpriză – își îmbrățișase elevele de pe *Dublin*, pe care timp îndelungat le crezuse pierdute. Tot nu putea crede că acei copii pe jumătate morți de foame au ajuns aceste tinere femei vesele, chiar durdulii, care preluară cu naturalețe comanda în bucătărie.

– Asta o să ajungă pentru o companie de bărbați, domnișoară Helen?

– Niciodată, domnișoară Helen, mâncarea asta trebuie înmulțită.

– Din asta vreți să faceți plăcințele, miss Helen? Atunci luăm mai mulți cartofi dulci și nu așa de multă carne.

– Nici nu le trebuie, altfel devin neastâmpărați!

Gemenele chicotiră vesele.

– Și astfel nu puteți frământa pâinea, miss Helen! Așteptați, facem mai întâi un ceai!

Mary și Laurie gătiseră ani de zile pentru clienții hotelului lui Daphne. Gătitul pentru o colonie de tunzători de oi nu era o problemă pentru ele. Pe când trebăluiau ciripind în bucătărie, Helen și Leonard McDunn ședeau la masa din bucătărie. El descrise straniul atac al băștinașilor maori, care îl adusese încoace, pe când Helen povesti de împrejurările morții lui Howard.

– Sigur că port doliu după soțul meu, declară ea și-și netezi rochia simplă, bleumarin, pe care o purta aproape continuu de la înmormântarea lui Howard încoace. Banii nu ajunseseră pentru o rochie de doliu neagră. Dar cumva este și o ușurare... vă rog să mă scuzați, o să credeți că sunt total lipsită de inimă...

McDunn scutură din cap. Nu credea deloc că Helen O'Keefe este lipsită de inimă. Dimpotrivă, nu se putea sătura privindu-i bucuria când le îmbrățișă pe cele două gemene. Cu părul ei brun, strălucitor, fața îngustă și ochii cenușii, liniștiți, i se părea deosebit de atractivă. E drept că arăta epuizată și terminată și, în pofida bronzului, era palidă. Se vedea că această situație o depășește. Era evident că bucătăria era un loc la fel de puțin iubit ca și grajdul. Adineauri fusese foarte ușurată când copiii maori se oferiseră să mulgă vaca.

– Fiul dumneavoastră a dat de înțeles că tatăl lui nu era totdeauna simplu. Ce vreți să faceți cu ferma? O vindeți?

Helen ridică din umeri.

– Dacă vrea s-o aibă cineva... Cel mai simplu ar fi să se anexeze lui Kiward Station. Atunci Howard ne-ar blestema din mormânt, dar mi-ar fi indiferent. Ca întreprindere de sine stătătoare, ferma nu este rentabilă. Are mult pământ, dar nu hrănește suficient animalele. Dacă totuși vrei s-o lucrezi, îți trebuie cunoștințe temeinice și capital

pentru start. Ferma a fost prost administrată, domnule McDunn. Din păcate așa este.

– Și prietena dumneavoastră de la Kiward Station... este mama domnișoarei Fleur, nu-i așa? întrebă Leonard. Nu este interesată să preia?

– Interes ar avea... oh, mulțumesc, Laurie, sunteți minunate, ce m-aș fi făcut fără voi?

Helen întinse ceașca spre Laurie, care adusese ceai proaspăt la masă.

Laurie i-o umplu atât de iscusit cum o învățase Helen la timpul său, pe vas.

– De unde știți, că este Laurie? întrebă Leonard uimit. Nu cunosc pe nimeni, care să le poată deosebi.

Helen râse.

– Dacă gemenele erau lăsate la voia lor, Mary obișnuia să pună masa, iar Laurie servea. Fiți atent – Laurie este mai deschisă, lui Mary îi place să rămână în fundal.

Leonard nu observase încă niciodată acest lucru, dar admiră spiritul de observație al lui Helen.

– Ce este cu prietena dumneavoastră?

– Gwyn are problemele ei proprii, spuse Helen. Doar ați intrat și dumneavoastră în miezul lor. Această căpetenie maori încearcă să o îngenuncheze și nu are nici o șansă să facă ceva peste capul lui Paul.. Poate că dacă guvernatorul decide, în sfârșit...

– Și posibilitatea ca Paul să se întoarcă și să-și rezolve singur problemele? întrebă Leonard.

I se părea destul de necinstit ca cele două femei să fie lăsate singure cu această mizerie. E drept că nu o cunoscuse încă pe Gwyneira Warden. Dacă îi semăna fiicei ei, putea cu siguranță să dea piept cu un întreg continent de sălbatici nesupuși.

– Rezolvarea problemelor nu e partea forte a bărbaților din familia Warden. Helen zâmbi strâmb. Iar în ceea ce privește întoarcerea lui Paul... Atmosfera din Haldon se schimbă încetul cu încetul, în privința asta, George Greenwood avusese dreptate. La început, toți

voiau să-l linșeze, dar între timp compasiunea față de Gwyn are pondere mai mare. Spun ca i-ar trebui un bărbat la fermă și sunt gata să treacă cu vederea un amănunt atât de nesemnificativ ca un omor.

– Sunteți cinică, domnișoară Helen! o dojeni Leonard.

– Sunt realistă. Paul, fără a-l soma, a împușcat în piept un om neînarmat. În fața a douăzeci de martori. Dar să lăsăm asta. Nici eu nu vreau să-l văd spânzurat. Cu ce ar schimba situația? Dar dacă revine, situația cu căpetenia va escalada. Și atunci va fi eventual spânzurat pentru omorul următor.

– Se pare că băiatul într-adevăr se joacă cu funia, suspină Leonard. Eu...

Cineva bătu în ușă și-l întrerupse. Laurie deschise. Imediat se strecură micul câine printre picioarele ei. Respirând iute și sacadat, cu limba scoasă, Vineri se postă în fața lui Helen.

– Mary, vino repede! Cred că este domnișoara Gwyn! Și Cleo! Cine ar fi crezut că mai trăiește, domnișoară Gwyn!

Dar se păru că Gwyneira nu luă în seamă gemenele. Era atât de bulversată, că nu le recunoscu pe cele două.

– Helen, izbucni ea. Îl omor pe acest Tonga! Am reușit să mă stăpânesc să nu merg cu arma în sat! Andy spune că oamenii lui au atacat o căruță cu coviltir – Dumnezeu știe ce voia căruțașul la noi și unde este acum! În sat se amuză copios și aleargă cu sutiene și chiloți de damă printre colibe... oh, scuzați-mă, domnule, eu...

Gwyneira se îmbujoră când văzu că la Helen e un bărbat în vizită.

McDunn râse.

– În ordine, doamnă Warden. Știu de existența desuurilor feminine, ca să nu spun că eu le-am pierdut. Căruța este a mea. Permiteți-mi: Leonard McDunn, de la Magazinul O'Kay.

– De ce nu veniți cu mine la Queenstown? o întrebă pe Helen după câteva ore McDunn.

Gwyneira se liniștise și îi hrănise împreună cu Helen și cu gemenele pe tunzătorii de oi. Îi lăudă pe toți pentru felul cum înaintează cu munca, chiar dacă era cam speriată de calitatea lânii.

Auzise că O'Keefe produce multă lână de proastă calitate, dar nu crezuse că problemele sunt atât de grave. Acum stătea cu Helen și McDunn în fața șemineului și deschidea una din sticlele de Beaujolais salvate.

– În cinstea lui Ruben și a gustului său de excepție! spuse ea, binedispusă. De unde îl are, Helen? De ani de zile este cu siguranță prima sticlă de vin care se destupă în casa asta!

– Gwyn, în cărțile domnului Bulwer-Lytton, pe care obișnuiesc să le citesc cu elevii mei, se consumă din când în când, în cercurile alese, alcool, observă Helen afectat.

McDunn luă o înghițitură; apoi făcu propunerea cu Queenstown:

– Serios, domnișoară Helen, sigur doriți să-i vedeți pe fiul și pe nepoții dumneavoastră. Acum aveați această ocazie. Ajungem în câteva ore.

– Acum, în plin tuns?

Helen dădu din mână.

Gwyneira râse.

– Helen, doar nu crezi că oamenii mei îți tund mai bine sau mai puțin bine oile, în funcție de prezența ta! Și nu vrei să mâni oile singură în munți, nu-i așa?

– Dar... dar cineva trebuie să hrănească oamenii...

Helen era indecisă. Propunerea venise prea brusc; nu putea să accepte. Și totuși era foarte tentantă!

– Și la mine s-au gospodărit singuri. O'Toole face în continuare o tocană irlandeză mult mai bună decât ne-ar reuși vreodată lui Moana sau mie. De tine nici nu mai vorbim. Ești cea mai dragă prietenă a mea, Helen, dar arta gătitului...

Helen se înroși. De obicei, observația nu ar fi deranjat-o. Dar de față cu domnul McDunn îi era penibil.

– Permiteți-le bărbaților să taie câteva oi și mai lăsați-le unul din butoiașele noastre, care au fost apărate cu prețul vieții mele. Este o crimă, fiindcă băutura este prea bună pentru această bandă, dar veți fi iubită pentru totdeauna! propuse McDunn calm.

Helen zâmbi. Nu știu... se fandosi ea.

– Dar eu știu! spuse Gwyn hotărâtă. Mi-ar plăcea să merg eu însămi, dar nu pot lipsi de la Kiward Station. Deci tu ești numită trimisa noastră, a amândurora. Aranjază lucrurile la Queenstown. Și vai de zilele ei dacă Fleurette nu a antrenat ca lumea câinele! Și luați și poneiul pentru nepoții noștri. Să nu devină călăreți neîndemânatici ca tine!

14

Helen se îndrăgosti de Queenstown din momentul în care zări micul oraș de pe malul imensului lac Wakatipu. Casele noi, arătoase, se oglindeau în apele lacului, iar un mic port adăpostea bărci cu vâsle și cu pânze colorate. Munții cu piscurile înzăpezite încadrau imaginea. Și cel mai important lucru: Helen nu văzuse de cel puțin o jumătate de zi nici o oaie!

– Omul devine modest, i se confesă ea lui Leonard McDunn, căruia, după opt zile de stat împreună pe capră, îi destăinuise mai mult decât de-a lungul întregii căsnicii cu Howard. Cu ani în urmă, când am venit la Christchurch, am plâns, fiindcă orașul nu avea chiar nimic în comun cu Londra. Și acum mă bucur de un asemenea orășel, fiindcă voi avea de-a face cu oameni și nu cu rumegătoare.

Leonard râse.

– Oh, Queenstown are multe în comun cu Londra, veți vedea. Sigur că nu dimensiunea, dar vivacitatea. Aici se întâmplă ceva, domnișoară Helen, aici simțiți progresul, atmosfera efervescentă! Christchurch este un oraș drăguț, dar acolo lumea se străduiește să păstreze valori din trecut și să fie mai engleză decât englezii. Gândiți-vă la catedrală și la universitate! Aveți impresia că sunteți la Oxford! Dar aici, totul este nou, totul în dezvoltare. E drept, căutătorii de aur sunt o populație sălbatică și provoacă probleme. Nu

ar fi de conceput ca sediul poliției să fie la șaizeci de kilometri depărtare! Dar acești flăcăi aduc bani și viață în oraș. O să vă placă aici, domnișoară Helen, credeți-mă!

Lui Helen îi plăcu deja când căruța trecu pe strada principală, care era tot nepavată, ca cea din Haldon, dar era plină de oameni: aici se certa un căutător de aur cu dirigintele poștei, fiindcă acesta deschisese, pare-se, o scrisoare. Colo chicoteau două fete și se uitau în salonul de frizerie, unde i se făcea o nouă tunsoare unui tânăr arătos. La potcovărie se potcoveau caii și doi mineri bătrâni discutau în termeni de specialitate despre un catâr. „Hotelul" tocmai se zugrăvea. O femeie roșcată, îmbrăcată într-o rochie verde, extravagantă, supraveghea zugravii și înjura în gura mare.

– Daphne! Gemenele ciripiră deodată și erau cât pe ce să cadă din căruță. Daphne, am adus-o pe domnișoara Helen!

Daphne O'Rouke se întoarse. Helen privi fața cunoscută de pisică. Daphne arăta mai în vârstă, poate puțin trecută, și era puternic fardată. Când o văzu pe Helen pe capră, privirile li se întâlniră. Impresionată, Helen observă că Daphne roșește.

– Bună... bună ziua, miss Helen!

Lui McDunn nu-i venea să creadă, dar Daphne, atât de sigură de sine, făcu o reverență în fața învățătoarei ei, ca o fetiță.

– Opriți, Leonard! strigă Helen.

Nici nu apucase McDunn să strunească cei doi cai, și ea deja sărise din căruță și o strângea în brațe pe Daphne.

– Stați, nu, domnișoară Helen, dacă vede cineva... spuse Daphne. Sunteți o doamnă. Nu trebuie să fiți văzută cu una ca mine. Își plecă privirea. Îmi pare rău, miss Helen, pentru ceea ce am devenit.

Helen râse și o mai îmbrățișă o dată.

– Ce a devenit atât de îngrozitor din tine, Daphne? O femeie de afaceri! O minunată mamă adoptivă pentru cele două gemene. Nimeni nu-și poate dori o elevă mai bună.

Daphne se îmbujoră din nou.

– Poate că nu v-a lămurit nimeni despre... felul de afaceri, spuse ea încet.

Helen o strânse în brațe.

– Afacerile se orientează după cerere și ofertă. Asta am învățat de la un alt elev de-al meu, George Greenwood. Iar în ceea ce te privește... ei da, dacă ar fi fost cerere de biblii, cu siguranță că ai fi vândut biblii.

Daphne chicoti.

– Cu cea mai mare plăcere, domnișoară Helen.

Pe când le salută pe gemene, McDunn o duse pe Helen la Magazinul O'Kay. Oricât savurase Helen întâlnirea cu Daphne și cu gemenele, și mai frumos era să-și îmbrățișeze propriul fiu, pe Fleurette și nepoții.

Micul Stephan se agăță imediat de poalele ei, dar Elaine arătă evident mai mult entuziasm când văzu poneiul.

Helen se uită la părul ei roșcovan și la ochii vii, care erau de pe acuma de un albastru mult mai închis decât la cei mai mulți bebeluși.

– E clar, că e nepoata lui Gwyn, spuse Helen. Nu are nimic de la mine. Ia vedeți, de a treia zi de naștere își va dori niște oi!

Leonard McDunn reglă cu Ruben O'Keefe conștiincios socotelile de la ultima sa deplasare pentru achiziționări de marfă, înainte de a-și lua în primire noua funcție. Oficiul poliției trebuia mai întâi zugrăvit, închisoarea, cu ajutorul lui Stuart Peter, prevăzută cu zăbrele. Helen și Fleur ajutară cu saltele și cearșafuri din magazin pentru ca celula să fie amenajată ca lumea.

– Nu lipsește, decât să puneți flori, mormăi McDunn.

Și Stuart era de asemenea impresionat.

– Reține o cheie de rezervă! glumi fierarul. Dacă va trebui să cazez oaspeți.

– Poți să rămâi aici, de probă îl amenință McDunn. Dar, serios, mi-e teamă că o să fie astăzi deja plin aici. Domnișoara Daphne plănuiește o seară irlandeză. Pariem că în final jumătate din clienți se vor bate?

Helen își încreți fruntea.

– Nu va fi primejdios, Leonard, nu-i așa? Aveți grijă de dumneavoastră! Eu... noi... noi avem nevoie de polițistul nostru într-o bucată!

McDunn radia. Îi plăcea în mod deosebit că Helen își făcea griji pentru el.

Trei săptămâni mai târziu se confruntă cu o problemă mult mai serioasă decât obișnuitele certuri dintre căutătorii de aur.

Aștepta în magazinul O'Kay, până ce Ruben va avea timp pentru el. Din încăperile din fundul șurii se auzeau voci și râsete, dar Leonard nu voia să fie insistent. Mai ales că era în misiune oficială. În definitiv, aici nu îl aștepta Leonard pe prietenul lui, ci ofițerul de poliție pe judecătorul de pace. Totuși răsuflă ușurat, când Ruben se desprinse, în sfârșit, și veni la el, în față.

– Leonard, scuză-mă că te-am lăsat să aștepți! O'Keefe arăta plin de elan. Dar avem ceva de sărbătorit. Se pare că voi deveni a treia oară tată! Dar acum spune-mi despre ce este vorba. Cum te pot ajuta?

– O problemă de serviciu. Și un fel de dilemă juridică. Adineauri a apărut un anume John Sideblossom la mine în birou, un fermier înstărit, care vrea să investească în minele de aur. Ar trebui să arestez neapărat pe cineva pe care l-a văzut în tabăra căutătorilor de aur. Pe un anume James McKenzie.

– James McKenzie? întrebă Ruben. Hoțul de dobitoace?

McDunn încuviință din cap.

– Numele mi s-a părut imediat cunoscut. A fost prins acum câțiva ani în munți și, la Lyttelton, a fost condamnat la închisoare!

Ruben încuviință din cap.

– Știu.

– Ai avut dintotdeauna o memorie bună, domnule judecător! recunoscu Leonard. Știi și faptul că l-au grațiat pe McKenzie? Sideblossom spune că l-au trimis în Australia.

– L-au expulzat, rectifică Ruben. Australia era locul cel mai la îndemână. Baronii oilor ar fi preferat să-l trimită în India sau în altă parte. Și cel mai bine era dacă nimerea în stomacul unui tigru.

McDunn zâmbi.

– Exact această impresie mi-a făcut acest Sideblossom. Ei da, dacă are dreptate, McKenzie s-a întors, deși ar fi trebuit să rămână pe toată viața departe de aici. De aceea ar trebui să-l arestez, spune acest Sideblossom. Dar ce fac cu el? Nu pot să-l întemnițez pe viață. Și nu prea are sens nici să-l țin cinci ani în închisoare – privit mai exact, pe aceștia i-a efectuat deja. Nemaivorbind de faptul că nici nu am loc pentru așa ceva. Aveți vreo idee, legată de această situație, domnule judecător?

Ruben încercă să mimeze de parcă s-ar gândi. Dar lui McDunn i se părea că fața lui exprimă mai degrabă bucurie. În pofida acestui McKenzie. Sau din cauza lui?

– Uite ce e, Leonard, spuse în cele din urmă Ruben. Mai întâi, află dacă acest McKenzie este într-adevăr acela de care vorbește Sideblossom. Apoi îl arestez pentru atâta timp cât este individul în oraș. Spune-i că îl arestezi pentru propria lui apărare. Sideblossom l-ar fi amenințat și tu nu vrei să ai probleme.

McDunn zâmbi.

– Dar nu-i povesti nimic soției mele! îl avertiză Ruben. Să fie o surpriză. Ah, da, și fă-i cadou domnului McKenzie un ras și o tunsoare ca lumea, dacă este nevoie. Va fi vizitat de niște doamne – imediat după ce trage la „Grand Hotel"-ul tău.

În timpul primelor săptămâni ale unei sarcini, Fleurette era totdeauna în pragul de a plânge; și acum plânse de-i ieșeau ochii din cap, când îl vizită pe McKenzie în închisoare. Nu se putea constata dacă de bucuria revederii sau de disperare din cauza noii arestări.

James McKenzie în schimb părea liniștit. De fapt, a fusese în cea mai bună dispoziție, până ce Fleurette izbucnise în plâns. Acum o ținea în brațe și o mângâia neajutorat pe spate.

– Nu plânge, micuțo, doar nu mi se întâmplă nimic! Afară ar fi mult mai primejdios. Mai am câte ceva de împărțit cu acest Sideblossom!

– De ce a trebuit să dai de el? plânse Fleurette în hohote. Ce ai căutat în câmpurile aurifere? Doar nu voiai să deschizi o mină?

McKenzie negă din cap. Nu arăta nicidecum, ca unul din acei cavaleri ai norocului, care își făcuseră tabăra pe vechile ferme de oi, în apropierea locurilor, unde se găsise aur, iar McDunn nu trebuise să-l constrângă să facă baie sau să se tundă, nici să-i dea bani pentru așa ceva. James McKenzie arăta mai degrabă ca un fermier bine situat, plecat în călătorie. În privința îmbrăcămintei și a curățeniei, nu l-ai fi putut deosebi de vechiul lui inamic, Sideblossom.

– În decursul vieții mele am deschis destul de multe terenuri de căuta aur și, în Australia, am și câștigat destul de bine cu unul din ele. Secretul este să nu îți cheltui banii imediat într-un stabiliment ca a lui miss Daphne. Îi zâmbi fetei sale. Pe câmpurile de aici, desigur că l-am căutat pe soțul tău. Și a trebuit să aflu că între timp are reședința pe strada principală și pune să fie arestați călători inofensivi.

Îi făcu cu ochiul lui Fleurette. Încă dinaintea întâlnirii cu ea, îl cunoscuse pe Ruben și era foarte mulțumit de ginerele său.

– Și ce se întâmplă acum? întrebă Fleurette. Te vor trimite înapoi în Australia?

McKenzie suspină.

– Sper că nu. Aș putea să-mi plătesc cu ușurință drumul... nu mă privi astfel, Ruben, totul este câștigat cinstit! Mă jur, dincolo nu am furat nici o oaie! Dar ar fi iarăși o pierdere de vreme. Sigur că m-aș întoarce imediat, de data asta cu alte hârtii. Așa ceva, ca întâmplarea cu Sideblossom, nu va mai avea loc. Dar asta ar însemna ca Gwyn să trebuiască să mai aștepte. Și sunt sigur că s-a săturat să aștepte, exact ca mine!

– Hârtiile false nu sunt o soluție spuse Ruben. Asta ar merge, dacă ați dori să stați la Queenstown, pe Coasta de Vest sau undeva, în Insula de Nord. Dar dacă v-am înțeles bine, vreți să vă întoarceți în

Canterbury Plains și să vă căsătoriți cu Gwyneira Warden. Doar că... acolo vă cunoaște fiecare copil!

McKenzie ridică din umeri.

– Și asta-i adevărat. Ar trebui s-o răpesc pe Gwyn. Dar de data asta nu cunosc nici un fel de scrupule!

– Ar fi mai bine, să vă legalizați situația, spuse Ruben sever. O să îi scriu guvernatorului.

– Dar asta face deja Sideblossom! Fleurette era iar gata să izbucnească în plâns. Mi-a spus domnul McDunn că a fost furios ca un nebun, fiindcă tatăl meu este tratat aici ca un principe...

Sideblossom trecuse pe la postul de poliție tocmai când gemenele îi tratau, atât pe paznic cât și pe arestat cu o masă copioasă. Nu a reacționat deloc cu entuziasm.

– Sideblossom este fermier și un tâlhar bătrân. Dacă este pus în balanță cuvântul lui împotriva cuvântului meu, guvernatorul va ști ce este de făcut, o liniști Ruben. Și îi voi descrie situația în amănunțime – inclusiv situația financiară solidă a lui McKenzie, apartenența lui de familie și planul lui de căsătorie. O să evidențiez calificările lui și meritele sale. E drept, a furat câteva oi, dar a și descoperit platoul McKenzie, unde pasc astăzi oile lui Sideblossom. Ar trebui să vă fie recunoscător, James, în loc să vă poarte sâmbetele! Și sunteți un crescător experimentat, un mare câștig pentru Kiward Station, tocmai acum, după moartea lui Gerald Warden.

– Putem să-l angajăm și noi! interveni Helen. Nu ați dori să preluați administrarea lui O'Keefe Station, James? Ar fi o alternativă, dacă mai târziu drăguțul de Paul o va arunca în stradă pe Gwyneira.

– Sau Tonga, spuse Ruben.

Studiase în ultimul timp situația juridică a Gwyneirei în litigiul cu tribul maori și nu prea era optimist. Din punct de vedere faptic, pretențiile lui Tonga erau îndreptățite.

James McKenzie ridică din umeri.

– O'Keefe Station este pentru mine la fel de bun ca și Kiward Station. Vreau doar să fiu împreună cu Gwyneira. Dar cred că Vineri are nevoie de câteva oi.

Scrisoarea lui Ruben către guvernator plecă a doua zi, dar nimeni nu se aștepta prea curând la un răspuns. Așa că McKenzie se plictisea deocamdată în închisoare, iar Helen petrecu un timp minunat la Queenstown. Se juca cu nepoții ei, se uita cu inima bătând nebunește cum Fleurette îl puse prima oară pe Stephen pe ponei și încercă s-o consoleze pe Elaine, care plângea protestând. Plină de așteptări temătoare, inspectă mica școală care tocmai se deschisese. Poate exista aici posibilitatea de a se face utilă și de a rămâne pentru totdeauna la Queenstown. Dar deocamdată erau doar zece elevi și tânăra învățătoare, o fată simpatică din Dunedin, se descurca cu ei și singură. Nici în magazinul lui Ruben și a lui Fleurette, Helen nu prea avea ceva de făcut; aici se călcau deja gemenele pe picioare și se dădeau peste cap să preia orice muncă iubitei lor domnișoare Helen. Acum află Helen toată povestea lui Daphne. O invită pe tânăra femeie la ceai, chiar dacă cinstitele doamne din Queenstown își rupeau, poate, gura din această cauză.

– După ce l-am terminat pe individ, m-am dus la Lyttelton, povesti Daphne despre fuga ei de la lascivul Morrison. Dacă s-ar fi putut, aș fi plecat cu primul vas înapoi la Londra, dar desigur că nu a fost posibil. Nimeni nu ar fi luat cu el o fată, ca mine. M-am gândit și la Australia. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ei au destule... eh, fete ușoare, care nu găsesc un post pentru vânzarea de biblii. Și atunci le-am găsit pe gemene. Erau în aceeași situație ca și mine: să plece de aici – și „plecat" însemna „vas".

– Cum s-au găsit? se interesă Helen. Doar erau în două regiuni total diferite.

Daphne ridică din umeri.

– Sunt gemene. Ceea ce îi vine în minte uneia, îi vine în minte și celeilalte. Credeți-mă, sunt de peste douăzeci de ani în jurul meu și tot sunt înspăimântătoare. Dacă le-am înțeles atunci bine, s-au întâlnit la trecătoarea Bridle. Nu știu cum au ajuns acolo. În orice caz, se aciuiseră în port, furau să aibă de mâncare și voiau să se strecoare pe un vas. O prostie bineînțeles, ar fi fost descoperite imediat. Ce era să fac? Le-am păstrat. Am fost drăguță față de un

marinar, iar el mi-a făcut rost de hârtiile unei fete, care murise pe drumul de la Dublin la Lyttelton. Oficial mă numesc Bridey O'Rouke. Cu părul ăsta roșcat, m-a crezut fiecare. Dar gemenele mă strigau, desigur, Daphne, deci mi-am păstrat numele de botez. Este un nume bun pentru o ... Vreau să spun că este un nume biblic, nu prea îți vine să te lepezi de așa ceva.

Helen râse.

– Cândva te vor declara sfântă!

Daphne chicoti și arăta ca fetița de odinioară.

– Am plecat pe Coasta de Vest. Am călătorit puțin de colo colo, și am ajuns în cele din urmă într-un bordel... eh stabiliment al unei doamne Jolanda. Destul de prăpădit, stabilimentul. Am făcut mai întâi ordine și am asigurat un vad ca lumea. Atunci m-a găsit și domnul Greenwood al dumneavoastră, dar nu din cauza lui am plecat, ci fiindcă Jolanda nu era mulțumită cu nimic. Într-o zi mi-a spus că la următorul sfârșit de săptămână vrea să le scoată pe gemene la licitație! Ar fi timpul, spunea ea, să fie obișnuite cu călăritul... să fie cunoscute de cineva, cum spune în Biblie.

Helen izbucni în râs.

– Cunoști bine Biblia, Daphne, spuse ea. Data următoare verificăm cunoștințele tale despre *David Copperfield.*

– În orice caz, vineri am dat bice, apoi am plecat cu încasările. Nu a fost un gest de doamnă.

– Hai să spunem, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, spuse Helen.

– Ei da, și am urmat „chemarea aurului". Daphne zâmbi răutăcioasă. Cu mult succes! Aș zice că șaptezeci la sută din randamentul tuturor minelor de aur din regiune poposesc la mine.

Ruben era dezorientat, aproape neliniștit, când, la șase săptămâni după scrisoarea sa adresată guvernatorului, primi un plic foarte oficial. Dirigintele poștei îi înmână festiv scrisoarea.

– Din Wellington! spuse el cu importanță. De la guvern. Vei fi înnobilat, Rube? Va veni regina în vizită?

Ruben râse.

– Neverosimil, Ethan, foarte neverosimil.

Își înfrână pornirea de a deschide pe loc scrisoarea, fiindcă Ethan se uita mult prea curios peste umărul lui, iar Ron de la grajdul cu cai de închiriat era și el de față.

– Vă văd mai târziu! își luă el rămas-bun, aparent liniștit, dar pe drumul spre magazinul lui se juca cu plicul – și își schimbă ruta când trecu prin fața postului de poliție.

Scrisoarea se referea, cu siguranță, la McKenzie. Deci să afle din prima ce decisese guvernatorul.

La scurt timp după aceea, Ruben, McDunn și McKenzie stăteau aplecați asupra scrisorii. Toți gemeau din cauza lungii introduceri făcute de guvernator, în care enumera mai întâi toate meritele lui Ruben, legate de dezvoltarea tânărului oraș Queenstown. Dar apoi, guvernatorul ajunse la miezul problemei:

> ... Ne bucurăm să putem decide pozitiv asupra grațierii hoțului de dobitoace, James McKenzie, al cărui caz l-ați prezentat atât de clar. Și suntem de părere că McKenzie poate fi folositor tinerei comunități din Insula de Sud, dacă pe viitor se va limita la folosirea capacităților sale deosebite în sensul legii. Sperăm să fi procedat și mai ales în sensul dorit de doamna Gwyneira Warden, pe care din păcate a trebuit s-o decepționăm într-un alt caz, supus nouă recent spre decizie. Vă rog să păstrați tăcerea în legătură cu incidentul amintit mai sus, decizia nu le-a fost încă comunicată celor implicați...

– Fir-ar să fie, este chestiunea legată de maori! suspină James. Sărmana Gwyn... și, după cum se pare, mai este și singură în toată această situație. Ar trebui să plec imediat spre Canterbury.

McDunn aprobă din cap.

– Din partea mea, nu există nimic de obiectat spuse el zâmbind. Dimpotrivă, atunci se va elibera măcar o cameră în „Grand Hotelului" meu!

– Ar trebui să vin cu dumneavoastră, James, spuse Helen cu un ușor regret.

Gemenele, zeloase, tocmai serviseră ultimul fel de mâncare a unei mari mese de adio. Fleurette insistase să-l ospăteze măcar încă o dată la ea acasă pe tatăl ei, înainte ca el să dispară, poate pentru ani de zile, în Canterbury. Sigur că se jurase să o viziteze cât mai repede, împreună cu Gwyneira, dar Fleur știa cum era treaba la marile ferme de oi: ceva îi împiedica totdeauna pe cei de la conducere să lipsească.

– A fost minunat aici, dar e timpul să mă ocup de ferma mea. Și nici nu vreau să vă stau pe cap o veșnicie.

Helen își împături șervetul.

– Doar nu ne stai pe cap! spuse Fleurette. Dimpotrivă! Nici nu știu ce am face fără tine, Helen!

– Nu minți, Fleur, nu ai știut niciodată să minți. Serios, fată, oricât mi-ar place aici, trebuie să am ceva de făcut! Mi-am petrecut toată viața educând. Să stau acum doar așa, să mă joc cu copiii, mi se pare timp pierdut.

Ruben și Fleurette se priviră. Păreau să fie nesiguri cum să înceapă. În cele din urmă, Ruben deschise vorbe.

– Ei bine, am vrut să te întrebăm doar mai târziu, când va fi totul aranjat, spuse el, privindu-și mama. Dar înainte de a fugi în grabă, mai bine o spunem acum. Fleurette și cu mine – și să nu-l uităm pe Leonard McDunn – ne-am gândit deja, ce ai putea să faci aici.

Helen clătină din capul.

– Am văzut deja școala, Ruben, este...

– Uită școala, Helen! spuse Fleur. Ai făcut destul de mult timp această treabă. Ne-am gândit... deci, mai întâi plănuim să cumpărăm o fermă la marginea orașului. Sau mai degrabă o casă, ne-am gândit mai puțin la o fermă. Aici, pe strada principală, viața devine prea agitată. Mult zgomot, multă circulație... îmi doresc mai multă libertate pentru copii. Poți să-ți închipui, Helen, că Stephan nu a văzut încă niciodată o weta?

Helen era de părere că nepotul ei poate crește netulburat și dacă nu are parte de această experiență.

– În orice caz, ne vom muta din această casă, declară Ruben, și cuprinse cu o mișcare largă casa drăguță, pe două nivele. Construcția se terminase abia anul trecut și nu se făcuse economie la mobilarea ei. Desigur că putem s-o vindem. Dar Fleurette era de părere că ar fi locul ideal pentru un hotel.

– Un hotel? întrebă Helen dezorientată.

– Da! strigă Fleurette. Uite, sunt așa de multe camere, doar am plănuit de la bun început o familie mare. Dacă stai la parter și închiriezi camerele de sus...

– Să conduc un hotel? întrebă Helen. Ești în toate mințile?

– Poate mai degrabă o pensiune, ajută McDunn și o privi încurajator pe Helen.

Fleurette încuviință din cap.

– Nu trebuie să înțelegi greșit denumirea de hotel, spuse ea zeloasă. Va fi o casă onorabilă. Nu ca spelunca lui Daphne, în care se aciuiesc bandiți și fete ușoare. Nu, mă gândeam... dacă vin oameni de treabă, un medic sau un angajat al băncii, aceștia trebuie să locuiască undeva. Și, ei da, și tinere femei...

Fleurette se juca cu un ziar, care se afla, ca din întâmplare, pe masă – foaia volantă a comunității bisericii anglicane din Christchurch.

– Nu este, ceea ce cred eu, nu-i așa? întrebă Helen și, hotărâtă, îi luă foaia din mână.

Era deschisă la mica publicitate.

> Queenstown, Otago. Care fată creștină, puternică întru credință și cu spirit pionieresc este interesată să se căsătorească cu un membru al comunității noastre, onorabil și bine situat...

Helen clătină din cap. Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

– Atunci fuseseră vânători de balene. Astăzi sunt căutători de aur! Știu oare aceste soții de preoți și piloni ai societății la ce expun aceste fete?

– Ei da, este totuși Christchurch, și nu Londra. Dacă fetelor nu le place, în trei zile se pot întoarce acasă, o liniști Ruben.

– Și o să fie crezute pe cuvânt că tot mai sunt atât de virtuoase și de neprihănite, ca la plecare! îl luă Helen în zeflemea.

– Nu și dacă au stat la Daphne, spuse Fleurette. Nu am nimic cu Daphne – pe mine m-ar fi luat imediat când ajunsesem aici! Râse. Dar dacă fetele stau la o pensiune curată, cumsecade, condusă de Helen O'Keefe, una din notabilitățile orașului? Așa ceva se răspândește, dragă Helen. O să i se spună fetei, și poate și părinților, încă din Christchurch.

– Și aveți șansa, Helen, să le lămuriți pe tinerele fete, adăugă Leonard McDunn, care părea că este tot atât de entuziasmat de ideea mireselor găsite prin mica publicitate, ca și Helen. Ele văd doar grăunțele de aur, pe care un bărbat din acesta temerar, cu ochii arzători, le are astăzi în buzunar – și nu văd coliba sărăcăcioasă, unde o să ajungă mâine, când bărbatul va pleca spre alte ținuturi aurifere.

Helen privi înverșunată.

– Puteți fi sigur de asta! Nu o să fiu după trei zile pentru nici o pereche martoră la cununie.

– Deci preiei hotelul? întrebă Fleurette cu ardoare. Te crezi în stare?

Helen îi aruncă o privire aproape jignită.

– Draga mea Fleurette, am învățat în această viață, să citesc Biblia în limba maori, să mulg o vacă, să tai găini și chiar să iubesc un catâr. Cred că voi reuși să țin o mică pensiune.

Ceilalți râseră, dar apoi McDunn scutură cheile. Semn pentru plecare. Deoarece nu exista încă hotelul lui Helen, îi permisese fostului său deținut să doarmă încă o dată în celula închisorii. Nici un păcătos convertit nu putea să petreacă o noapte la Daphne, fără a cădea din nou în păcat, susținea McDunn.

În mod normal, Helen l-ar fi condus pe Leonard până afară, rămânând să mai sporovăiască pe terasă, dar de data aceasta, McDunn căuta mai degrabă compania lui Fleurette. Aproape rușinat,

i se adresă tinerei femei, pe când James își lua rămas-bun de la Helen și Ruben.

– Eu... eh, nu vreau să fiu indiscret, domnișoară Fleur, dar... știți că mă interesează domnișoara Helen...

Fleur îi asculta bălmăjelile cu fruntea încrețită. Pentru numele lui Dumnezeu, ce voia McDunn? Dacă urma să fie o cerere în căsătorie, ar fi mai bine să i-o adreseze direct lui Helen.

În cele din urmă, Leonard se concentră și puse întrebarea.

– Deci... eh, domișoară Fleur: Ce a vrut să spună Helen cu catârul?

15

Paul Warden nu se simțise încă niciodată atât de fericit.

De fapt nu înțelegea nici el ce se întâmplase. Doar o cunoștea pe Marama din copilărie; fusese întotdeauna parte a vieții sale și destul de des obositoare. Și acum, când îi permisese să-l însoțească în munți, o făcuse cu sentimente foarte amestecate – și în prima zi se înfuriase de-a dreptul, deoarece catârul ei se mișca foarte încet în urma calului său. Marama era o piedică pentru el nu-i trebuia.

Acum, lui Paul îi era rușine pentru cele spuse fetei în timpul drumului călare. Dar fata nu-i ascultase vorbele; se părea că niciodată nu asculta atunci când Paul își spunea răutățile. Marama vedea doar părțile lui bune. Zâmbea când el era prietenos și tăcea când el își dădea drumul. Nu-i făcea nici o plăcere să-și descarce furia pe Marama. Paul știa asta, de când era copil, de aceea ea nu devenise niciodată ținta farselor sale. Și acum... cândva, în ultimele luni, Paul își dăduse seama că o iubește pe Marama. Cândva, când constată că nu încerca să-l dădăcească, nu-l critica, nu trebuia să-și înfrângă vreo repulsie când îl privea. Desigur că Marama îl ajutase să găsească un loc bun pentru popas. Departe de Canterbury Plains, în perimetrul nou descoperit, numit platoul lui McKenzie. E drept că pentru maori nu era nou, îi povesti Marama. Fusese aici cu tribul ei, pe când era copil.

– Nu știi, Paul, cum ai plâns? întrebă Marama cu vocea ei cântată. Până atunci fusesem totdeauna împreună și o numeai pe Kiri „mamă", ca și mine. Dar recolta a fost proastă și domnul Warden bea din ce în ce mai mult și avea accese de furie. Mulți bărbați nu voiau să lucreze pentru el și era și mult timp până la tunsul oilor...

Paul încuviință din cap. În asemenea ani, Gwyneira obișnuia să le dea celor din tribul maori un avans, pentru a-i ține la ea până în primăvară, când era muncă din plin. Asta comporta și un risc. O parte dintre bărbați rămâneau și își aminteau și mai târziu de suma primită; o altă parte luau banii și dispăreau, iar alții uitau după tuns de banii primiți în avans și cereau cu cuvinte grosolane toți banii datorați pentru tuns. De aceea, Gerald și Paul nu mai dăduseră avans în ultimii ani. Maorii nu aveau decât să pribegească. Până la tunsul oilor aveau să se întoarcă, și, dacă nu, se găseau alte ajutoare. Paul nu-și amintea că a fost el însuși o dată victima acestei politici.

– Kiri te-a dat mamei tale în brațe, dar tu ai plâns doar și ai țipat. Și mama ta a spus, din partea ei poate să te ia cu ea, iar domnul Gerald a certat-o pentru aceasta. Nici eu nu mai știu totul, dar Kiri mi-a povestit mai târziu. Spune, că ne-ai luat-o totdeauna în nume de rău că te-am lăsat acolo. Dar ce era să facă? Iar domnișoara Gwyn nu asta a vrut să spună, doar te iubea.

– Nu m-a plăcut niciodată! spuse Paul dur.

Marama clătină din cap.

– Nu-i așa. Doar că voi ați fost două pâraie care nu se unesc. Poate vă găsiți într-o zi. Toate pâraiele curg spre mare.

Paul voia să facă doar un culcuș primitiv, dar Marama își dorea o casă adevărată.

– Nu avem altceva de făcut, Paul! spuse ea liniștită. Și cu siguranță va trebui să lipsești mai mult timp. De ce să ne fie frig?

Deci Paul tăie câțiva copaci – o secure se găsea în desagii grei de la șaua catârului Maramei. Trase buștenii cu ajutorul catârului răbdător pe un teren neted, la marginea unui pârâu. Marama alesese locul, fiindcă alături ieșeau din sol câteva stânci imense. Spiritele ar fi aici fericite, susținuse ea. Și spiritele fericite sunt prietenoase față de noii coloniști. Îl rugă pe Paul să facă niște sculpturi în lemnul casei, pentru a arăta frumos și *papa* să nu se simtă jignit. Când casa ajunse să corespundă ideilor ei, îl conduse pe Paul solemn în încăperea interioară relativ mare, goală.

– Acum te iau de bărbat! declară ea serioasă. Mă culc lângă tine într-o casă de dormit – chiar dacă tribul nu este acum de față. Câțiva dintre strămoșii noștri or fi prezenți, pentru a confirma acest lucru. Eu, Marama, urmașa acelora care au venit cu *uruao* la Aotearoa, te vreau pe tine, Paul Warden! Așa se spune la voi, nu-i așa?

– Este puțin mai complicat... zise Paul.

Nu prea știa ce să creadă, dar Marama era minunat de frumoasă. Purta o bantă împodobită pe frunte, își pusese o pătură pe după șale, iar pieptul îi era gol. Paul nu o văzuse niciodată astfel; în casa lui Warden și la școală purta totdeauna haine decente, vestice. Dar acum stătea în fața lui, pe jumătate goală, cu pielea de un brun-deschis, strălucitoare, cu un foc blând în ochi – și îl privea așa cum trebuie să fi privit *papa* spre *rangi*. Îl iubea. Fără rezerve, indiferent de ce era și ce făcuse.

Paul o înlănțui cu brațele. Nu știa exact dacă maori se sărutau în asemenea situații, deci își frecă doar ușor nasul de al ei. Marama chicoti, deoarece o făcu să strănute. Apoi își scoase pătura. Lui Paul i se opri răsuflarea când o văzu complet goală în fața lui. Era mai delicat construită ca cele mai multe femei din rasa ei, dar șoldurile erau late, sânii plini, șezutul mare. Paul înghiți, dar Marama întinse cu naturalețe pătura pe jos și îl trase pe Paul spre ea.

– Vrei și tu să fii bărbatul meu, nu-i așa? întrebă ea.

Paul ar fi trebuit să răspundă că nu s-a gândit niciodată. Oricum, până acum nu se gândise decât rar la o căsătorie și, dacă da, la o legătură aranjată cu o fată drăguță, albă – poate o fiică a familiei Greenwood sau Barrington, așa ceva ar fi fost potrivit. Dar ce expresie ar fi întâlnit în ochii unei asemenea fete? L-ar privi cu scârbă, ca mama lui? Ar avea cel puțin rețineri. Cel târziu acum, după uciderea lui Howard. Și va putea s-o iubească? Nu ar fi tot timpul cu atenția trează, suspicios?

S-o iubească pe Marama era simplu. Era aici, docilă și tandră, total supusă lui... Nu, nu era adevărat, era de sine stătătoare. Nu a putut s-o silească niciodată să facă ceva. Dar nici nu a dorit așa ceva. Poate că aceasta era esența iubirii: trebuia oferită benevol. O dragoste silită, ca cea a mamei sale, nu avea nici un preț.

Deci Paul încuviință din cap. Dar apoi i se păru prea puțin. Nu era cinstit să îi confirme dragostea numai după ritualul ei, trebuia făcut și după al său.

Paul își aduse aminte de formula de cununie.

– Eu, Paul Warden, te iau pe tine, Marama, în fața lui Dumnezeu și al oamenilor... și în fața strămunilor... de soție cu cununie...

Din acest moment, Paul deveni un om fericit. Trăia cu Marama, ca o pereche din tribul maori. Vâna și pescuia, pe când ea gătea și încercă să amenajeze o grădină. Adusese ceva semințe – faptul că greu încărcatul catâr nu putea să țină pasul cu calul lui era motivat – și Marama se bucură ca un copil când semințele încolțiră. Seara îl distra pe Paul cu povești și cântece. Îi povesti de strămoșii ei, care în timpuri de demult, veniseră cu un canoe *uruao* din Polinezia la Aotearoa. Fiecare maori, îi destăinui ea lui Paul, era mândru de acest canoe, cu care veniseră strămoșii. La ocazii oficiale, numeau acest canoe ca o parte a numelui lor. Sigur că fiecare cunoștea istoria descoperirii noului pământ.

– Am venit dintr-o țară numită Hawaiki, povesti Marama, iar povestea ei suna ca un cântec. Pe atunci exista un bărbat cu numele de Kupe, care iubea o fată cu numele de Kura-maro-tini. Dar nu putea s-o ia de soție, fiindcă ea se culcase deja alături de vărul lui, Hoturapa, în casa comunității.

Paul află că Kupe l-a înecat pe Hoturapa și de aceea a trebuit să fugă din țară. Și cum Kura-maro-tini, care l-a însoțit, a văzut deasupra mării un minunat nor alb, care s-a dovedit a fi ținutul Aotearoa. Marama cântă despre lupte periculoase cu sepii și spirite în timpul cuceririi tărâmului și despre întoarcerea lui Kupe în Hawaiki.

– El le-a povestit oamenilor de Aotearoa, dar nu s-a întors niciodată acolo. Nu s-a întors niciodată...

– Și Kura-maro-tini? întrebă Paul. Kupe a părăsit-o pur și simplu?

Marama încuviință din cap, tristă.

– Da, a rămas singură... dar avea două fete. Asta o fi consolat-o. Dar Kupe nu a fost un bărbat drăguț, nu-i așa?

Ultimele cuvinte sunau atât de mult a mica elevă model a domnișoarei Helen, încât Paul izbucni în râs. O luă pe fată în brațe.

– Nu te voi părăsi niciodată, Marama. Chiar dacă de altfel nu am fost totdeauna un bărbat drăguț!

Tonga află de Paul și Marama de la un băiat care fugise de la Lionel Station din cauza regimului dur al lui Sideblossom. Băiatul auzise de „răscoala" lui Tonga împotriva Wardenilor și ardea de nerăbdare să se alăture presupușilor răsculați în lupta lor împotriva albilor *pakeha*.

– Sus în munți mai locuiește unul, povesti el agitat. Cu o femeie maori. Se spune că sunt în ordine. Bărbatul este ospitalier. Împarte mâncarea cu noi când suntem pe drum. Și fata este o cântăreață. *Tohuga*! Dar eu spun că toți *pakeha* sunt stricați! Și să nu aibă fetele noastre!

Tonga încuviință din cap.

– Ai dreptate, spuse el serios. Nici un *pakeha* să nu necinstească fetele noastre. Și tu vei fi călăuza mea și vei merge înaintea securii căpeteniei, pentru a răzbuna nedreptatea!

Băiatul radia. Chiar a doua zi îl călăuzi pe Tonga în munți.

Tonga și călăuza sa îl întâlniră pe Paul în fața casei sale. Tânărul adunase lemne și îi ajuta Maramei să facă o groapă pentru gătit. În satul lor nu se făcea așa ceva, dar amândoi auziseră de acest obicei al populației maori și voiau să încerce acum. Voioasă, Marama căuta pietre, iar Paul își înfipse sapa în pământul încă afânat de ploaie.

Tonga ieși de după stâncile care, după părerea Maramei, îi bine-dispuneau pe zei.

– A cui groapă o sapi, Warden? Iar ai împușcat pe cineva?

Paul se întoarse și ținu sapa în fața sa. Maramei îi scăpă un sunet slab, de groază. Era minunat de frumoasă în această zi, purta iarăși doar fusta și își legase părul cu o bentiță colorată. Pielea îi lucea după efort și tocmai râsese. Paul se puse în fața ei. Știa că este copilăros, dar nu voia ca cineva s-o vadă îmbrăcată atât de sumar – chiar dacă maori nu s-ar fi scandalizat deloc.

– Ce vrei, Tonga? Îmi sperii nevasta. Dispari de aici, nu este pământul tău!

– Mai degrabă al meu, decât al tău, *pakeha!* Dar dacă vrei să știi – Kiward Station al tău nu o să mai fie mult timp proprietatea ta. Guvernatorul vostru a decis în favoarea mea. Dacă nu poți să-mi plătești partea mea, va trebui să împărțim!

Tonga se sprijini lejer de securea căpeteniei, pe care o adusese, pentru a putea să apară majestuos în fața lor.

Marama se postă între cei doi. Își dădu seama că Tonga poartă podoabele de război, și nu era doar vopsit – în ultimele luni, tânăra căpetenie se supusese tatuării tradiționale.

– Tonga, o să tratăm cu dreptate, spuse ea blând. Kiward Station este mare, fiecare își va primi partea. Și Paul nu îți va mai fi dușman. Este bărbatul meu, aparține de mine și de poporul meu. Deci este și fratele tău. Fă pace, Tonga!

Tonga râse.

– Ăsta? Fratele meu? Atunci să trăiască așa cum trăiește un frate de-al meu! O să-i luăm pământul și o să-i radem casa. Zeii să primească pământul pe care se află această casă înapoi. Voi doi puteți desigur să locuiți în casa de dormit... Tonga merse spre Marama. Privi ofensator spre sânii ei goi. Dar poate că atunci o să împarți și cu un altul așternutul. Încă nu este nimic decis...

– Lepră nenorocită!

Când Tonga întinse mâna după Marama, Paul se aruncă asupra lui. Câteva minute mai târziu cei doi se tăvăleau pe jos, bătându-se, țipând și înjurând. Se loveau, se tăvăleau, se zgâriau și se mușcau, făceau orice ca să-l rănească pe celălalt. Marama urmărea lupta indiferentă. Nu știa de câte ori asistase la o asemenea luptă nedemnă a celor doi rivali. Copii, amândoi!

– Încetați! strigă în cele din urmă. Tonga, ești o căpetenie! Gândește-te la demnitatea ta. Iar tu, Paul...

Dar cei doi nu auziră, ci se băteau în continuare cu înverșunare. Marama va trebui să aștepte până ce unul îl va culca pe celălalt pe spate. Amândoi erau cam la fel de puternici. Marama știa că norocul în luptă era schimbător în acest caz – și se va gândi până la sfârșitul vieții ei dacă nu s-ar fi întâmplat toate altfel dacă de data asta nu ar fi fost Paul cel norocos, fiindcă Tonga ajunsese în cele din urmă la pământ. Paul era așezat peste el, cu respirația tăiată, fața zgâriată și bătută, plină de sânge. Dar triumfa. Rânjind, ridică pumnul.

– O să mai pui la îndoială, că Marama este soția mea, bastardule? Pentru totdeauna?

Îl scutură pe Tonga.

Spre deosebire de Marama, băiatul care călăuzise căpetenia până aici, privise lupta plin de furie și de consternare. Pentru el, nu era o bătaie oarecare, ci lupta pentru putere dintre maori și *pakeha* – războinicul tribului contra asupritorului. Și fata avea dreptate, acest fel de a se lupta nu cadra cu funcția de căpetenie! Tonga nu avea voie să se bată ca un puști. Și să mai fie și învins! Era gata să piardă și ultimul dram de demnitate... Băiatul nu putea permite așa ceva. Ridică sulița.

– Nu! Nu, băiete, nu! Paul!

Marama țipă și voi să-l împiedice pe tânărul maori. Dar era prea târziu. Paul Warden, care stătea ridicat peste inamicul său învins, căzu răpus, cu sulița înfiptă în piept.

16

James McKenzie fluiera voios. Misiunea pe care trebuia s-o îndeplinească era delicată, dar astăzi nu putea nimic să-i strice buna dispoziție. Se întorsese de două zile în Canterbury Plains și reluarea legăturii sale cu Gwyneira nu lăsase nici o dorință neîmplinită. Era de parcă nu ar fi existat toate acele neînțelegeri și anii mulți care trecuseră de la iubirea lor de atunci, atât de tânără. Lui James îi venea și acum să zâmbească aducându-și aminte, cât de mult se străduise Gwyn pe atunci să nu vorbească în nici un caz de dragoste! Între timp făcea acest lucru fără jenă și de altfel nu se mai simțea nimic din pudicitatea prințesei din Wales.

De cine să-i fie rușine lui Gwyn? Marea casă a Wardenilor le aparținea lor – era ciudat să pășească în casă nu ca un angajat abia suportat, ci să stăpânească. Ca și fotoliile din salonul cel mare, paharele de cristal, whisky-ul și țigările de foi de calitate ale lui Gerald Warden. James tot la bucătărie și la grajduri se simțea mai degrabă acasă – și aici își petrecea și Gwyneira cel mai mult timp. Nu exista în continuare personal maori, iar ciobanii albi erau prea scumpi și mai ales prea mândri pentru a face munci simple. Deci, Gwyneira căra singură apa, recolta zarzavaturile în grădină și căuta ouă în cotețul găinilor. Pește proaspăt și carne abia mai aveau: Gwyn nu avea timp să pescuiască și nu era în stare să le sucească găinilor gâtul. De aceea, cartea de bucate devenise mai bogată de când James era la ea. El se

bucura să-i ușureze viața, chiar dacă în camera ei de culcare, având aerul unei camere de fată, tot se mai simțea doar oaspete. Gwyneira îi povesti că Lucas decorase camera special pentru ea. Deși perdelele de dantelă, având un aer jucăuș și mobilele delicate nu erau chiar stilul ei, Gwyn le păstră ca o amintire a soțului ei.

Acest Lucas Warden trebuia să fi fost un ins ciudat! Abia acum observă James cât de puțin îl cunoscuse și cât de mult se apropiaseră remarcile răutăcioase ale ciobanilor de realitate. Dar în felul ei Gwyneira tot l-a iubit pe Lucas sau cel puțin l-a respectat. Iar amintirile lui Fleurette, legate de presupusul ei tată, erau pline de căldură. James începu să simtă milă și compasiune pentru Lucas. Un om bun, deși slab, născut la timpul nepotrivit și la locul nepotrivit.

James își mână calul spre satul maori, situat la malul lacului. De fapt, ar fi putut merge și pe jos, dar se putea spune că mergea în misiune oficială, delegat de Gwyneira, să ducă tratative, și se simțea mai sigur – și mai ales mai important – călare pe simbolul cu patru picioare a albilor *pakeha*. Mai ales că îi plăcea foarte mult calul. Îl primise cadou de la Fleurette; era un fiu al iepei Niniane, tatăl fiind un armăsar de călărie, cu sânge arăbesc.

McKenzie se așteptase de fapt să dea destul de repede de o barieră ridicată între Kiward Station și satul maori. Doar McDuncan povestise de așa ceva și era și Gwyn furioasă că încercau să-i taie calea spre Haldon.

Dar ajunse în satul maori fără să-l oprească cineva. Tocmai trecea de primele clădiri și se vedea deja marea casă a întrunirilor. Dar atmosfera era ciudată.

Nimic din respingerea provocatoare, fățișă, din îndărătnicia de care vorbiseră Gwyneira, dar și Andy McAran și Poker Livingston. Mai ales nici un triumf legat de decizia guvernatorului. James avea mai degrabă senzația că era o stare de așteptare încordată. Oamenii nu îl înconjurară cu prietenie și pălăvrăgind, cum o făcuseră altă dată, când le vizita satul, dar nici nu păreau amenințători. E drept că se vedeau pe alocuri bărbați cu tatuaje de război, dar toți purtau

pantaloni și cămăși, nu portul tradițional și nu sulițe. Câteva femei își vedeau de treburile zilnice și se străduiau din răsputeri să nu privească spre vizitator.

În sfârșit, ieși Kiri dintr-o casă.

– Domnule James. Eu auzit că ați venit iar încoace, spuse ea formal. Asta mare bucurie pentru domnișoara Gwyn.

James zâmbi. Totdeauna presupusese că Kiri și Moana știau adevărul.

Dar Kiri nu-i întoarse zâmbetul, ci îl privi pe James cu seriozitate, continuându-și vorba. Își alegea cuvintele cu chibzuință, aproape cu prevedere.

– Și vreau să spun... Îmi pare rău. Și lui Moana îi pare rău și lui Witi. Dacă acum pace, noi cu plăcere venim iar în casă. Și îl iertăm pe domnul Paul. El schimbat, spune Marama. Bărbat bun. Pentru mine un fiu bun.

James aprobă din cap.

– E bine, Kiri. Și pentru domnul Paul. Domnișoara Gwyn speră că se va întoarce curând.

James se miră când văzu că ea îi întoarce spatele.

Nimeni nu intră în vorbă cu el până ce James ajunse la casa căpeteniei. Descălecă. Era singur că Tonga auzise de venirea lui, dar se pare că tânăra căpetenie voia să fie rugat.

James ridică vocea.

– Tonga! Trebuie să vorbim! Domnișoara Gwyn a primit decizia guvernatorului. Vrem să ducem tratative.

Tonga ieși încet în fața casei. Purta straiele și tatuajul unui războinic, dar nu și sulița, în schimb, avea securea sfântă a căpeteniei. James recunoscu pe fața lui urmele unei bătăi. Tânăra căpetenie nu mai era necontestată? Avea un concurent în propriul trib?

James îi întinse mâna, dar Tonga nu o primi.

James ridică din umeri. Atunci nu. În ochii lui, comportarea lui Tonga era copilăroasă, dar la ce te puteai aștepta din partea unui bărbat atât de tânăr? James hotărî să nu intre în joc, ci să rămână în

orice caz curtenitor. Poate că era de ajutor să apeleze la cinstea bărbatului.

– Tonga, ești foarte tânăr, și totuși ești deja căpetenie. Înseamnă că oamenii tăi te consideră un bărbat cu judecată. Și domnișoara Helen are o părere foarte bună despre tine. Și ceea ce ai reușit să obții de la guvernator este de admirat. Ai dovedit că ai curaj și perseverență. Dar acum trebuie să ajungem la o înțelegere. Domnul Paul nu este aici, dar domnișoara Gwyn va duce tratativele în numele lui. Și garantează că el va respecta cele stabilite. Va trebui s-o facă, doar există o hotărâre a guvernatorului. Dar termină acest război, Tonga! Și spre binele oamenilor tăi.

James își ținea mâinile întinse; era neînarmat. Tonga trebuia să-și dea seama, că dorea pacea.

Tânăra căpetenie se ridică și mai sus, atât cât îi permitea statura deja înaltă. Totuși era mai scund decât James. Fusese mai mic de statură și decât Paul, ceea ce l-a necăjit în toți anii copilăriei. Dar acum avea demnitatea căpeteniei. Nu trebuia să-i fie rușine pentru nimic! Nici pentru uciderea lui Paul...

– Spune-i Gwyneirei Warden, că suntem gata să negociem, spuse el cu răceală. Nu ne îndoim de faptul că hotărârile vor fi respectate. De la ultima lună plină, domnișoara Gwyn este vocea Wardenilor. Paul Warden a murit.

– Nu a fost Tonga...

James o ținea pe Gwyneira în brațe și îi povestea de moartea fiului ei. Gwyneira plângea fără lacrimi. Nu îi veneau lacrimile și se ura pentru acest lucru. Paul fusese fiul ei, dar nu-l putea plânge.

Kiri puse în tăcere o cană de ceai pe masa din fața lor. Ea și Moana îl însoțiseră pe James spre casă. Ca de la sine înțeles, cele două femei luară în stăpânire bucătăria și încăperile de serviciu.

– Nu trebuie să-i faci reproșuri lui Tonga, altfel s-ar putea să ratăm tratativele. Cred că-și face singur reproșuri. După câte am înțeles, unul din războinicii lui și-a pierdut stăpânirea de sine. Văzuse amenințată demnitatea căpeteniei și l-a înjunghiat pe Paul – pe la

spate! Probabil că lui Tonga îi vine să intre în pământ de rușine. Iar ucigașul nici măcar nu face parte din tribul lui Tonga. Deci Tonga nu are putere asupra lui. De aceea nici nu a fost pedepsit. Tonga l-a trimis doar înapoi, la oamenii săi. Dacă vrei, poți cere cercetarea oficială a situației. Tonga, și desigur și Marama, au fost martori și nu ar minți în fața justiției.

James turnă ceai și mult zahăr într-o ceașcă și încercă să i-o dea în mână Gwyneirei.

Gwyneira clătină din cap.

– Ce ar schimba asta? întrebă ea încet. Războinicul își vedea demnitatea amenințată, Paul își vedea femeia amenințată, Howard se simțea jignit... Gerald s-a căsătorit cu o fată, pe care n-o iubea... Una duce la alta și nu se termină niciodată. M-am săturat, James. Tremura din tot corpul. Aș fi vrut să-i spun lui Paul că îl iubesc.

James o trase spre el.

– Ar fi știut că minți, spuse el încet. Nu ai cum să schimbi situația, Gwyn.

Ea încuviință din cap.

– Va trebui să trăiesc cu asta și mă voi urî în fiecare zi pentru acest lucru. Iubirea este un lucru ciudat. Nu eram în stare să simt ceva pentru Paul, dar Marama l-a iubit... atât de natural, precum respira și fără reticențe; indiferent de ceea ce făcea Paul. A fost nevasta lui, zici tu? Unde este? I-a făcut Tonga ceva?

– Presupun că a fost oficial nevasta lui Paul. Tonga și Paul s-au bătut pentru ea. Deci a fost o problemă serioasă pentru Paul. Nu știu unde este acum. Nu cunosc ceremoniile de înmormântare ale populației maori. Probabil că l-a îngropat pe Paul și s-a retras. Va trebui să-l întrebăm pe Tonga sau să vorbim cu Kiri.

Gwyneira se îndreptă. Tot îi mai tremurau mâinile, dar reuși să-și încălzească mâinile ținând ceașca cu ceai și chiar reuși s-o ducă la gură.

– Trebuie să aflăm. Nu e voie să i se întâmple și fetei ceva. Oricum, trebuie să merg cât mai curând în sat, vreau să scap de această grijă. Dar nu astăzi. Nu în această noapte. Am nevoie de

noaptea aceasta pentru mine. Vreau să fiu singură, James... trebuie să mă gândesc. Mâine, când se va fi ridicat soarele, o să vorbesc cu Tonga. Voi lupta pentru Kiward Station, James! Tonga nu o va primi!

James o luă pe Gwyneira în brațe și o duse cu grijă în dormitor.

– Cum vrei tu, Gwyn. Dar nu te voi lăsa singură. Voi fi aici și în noaptea aceasta. Poți să plângi sau să povestești despre Paul... trebuie să existe și amintiri bune. Câteodată trebuie să fi fost și mândră de el! Povestește-mi de el și de Marama. Sau lasă-mă doar să te țin în brațe. Nu trebuie să vorbești dacă nu vrei. Dar nu ești singură.

Gwyneira purta o rochie neagră când îl întâlni pe Tonga la malul lacului, între Kiward Station și satul tribului maori. Tratativele nu se duceau în încăperi închise, trebuiau să fie prezenți ca martori zeii, spiritele și strămoșii. În spatele Gwyneirei stăteau James, Andy, Poker, Kiri și Moana. În spatele lui Tonga, circa douăzeci de războinici cu priviri crunte.

După schimbul unor saluturi convenționale, căpetenia își exprimă față de Gwyn încă o dată regretul pentru pierderea fiului ei – în cuvinte adecvate și o engleză perfectă. Gwyneira recunoscu școala lui Helen. Tonga era un amestec ciudat între un sălbatic și un gentleman.

– Guvernatorul a decis, spuse Gwyneira cu voce fermă, că vânzarea pământului, care astăzi se numește Kiward Station, nu a corespuns în toate privințele prevederilor Contractului de la Waitanfi...

Tonga râse zeflemitor.

– Nu în toate privințele? Vânzarea a fost ilegală!

Gwyneira clătină din cap.

– Nu este așa. A fost făcută înainte de încheierea Contractului, care garanta tribului maori un preț minim pentru pământ. Nu se putea încălca un contract care încă nu era consfințit – și pe care, pe deasupra, populația Kai Tahu nu l-a semnat niciodată. Totuși guvernatorul a considerat că Gerald Warden v-a înșelat cu ocazia

acestei tranzacții. Respiră adânc. Și, după studierea atentă a documentelor, trebuie să-i dau dreptate. Gerald Warden v-a dat doar niște bani de buzunar. Ați primit doar două treimi din suma minimă la care erați îndreptățiți. Guvernatorul a decis ca noi să plătim această diferență sau să vă redăm teritoriul aferent. Această din urmă variantă mi se pare mai dreaptă, fiindcă astăzi prețul pământului este mai mare.

Tonga o măsură cu un zâmbet sarcastic.

– Ne simțim onorați, domnișoară Gwyn! remarcă el și schiță o plecăciune. Deci vreți să împărțiți prețioasa dumneavoastră Kiward Station cu noi?

Gwyneira ar fi vrut să-l pună la punct pe acest tânăr arogant, dar acum nu era timpul pentru așa ceva. Deci se stăpâni și vorbi la fel de liniștită mai departe, cum începuse.

– Aș vrea să vă propun drept compensare ferma denumită O'Keefe Station. Știu că mergeți adesea acolo și platoul acela este mai bogat în vânat și pește decât Kiward Station. În schimb, este mai puțin adecvat creșterii oilor. Deci ne-ar fi tuturor de folos. Ca suprafață, O'Keefe Station este jumătatea lui Kiward Station. Deci obțineți mai mult pământ decât v-a atribuit guvernatorul.

Gwyneira elaborase acest plan de îndată ce auzise de decizia guvernatorului. Helen voia să vândă. Ea ar rămâne la Queenstown și Gwyneira putea plăti ferma în rate. Deci plata compensatorie nu ar greva dintr-odată Kiward Station și desigur că era și în sensul gândirii defunctului Howard O'Keefe, dacă pământul lui ar ajunge în posesia tribului maori, și nu a familiei Warden, pe care o ura atât de mult.

Bărbații din spatele lui Tonga vorbiră pe șoptite. Evident, propunerea aceasta îi interesa mult. Dar Tonga clătină din cap.

– Ce generozitate, domnișoară Gwyn! O bucată de pământ de calitate proastă, o fermă în ruină – și maorii cei prostănaci sunt fericiți, nu-i așa? Râse. Nu, eu mi-am închipuit altfel rezolvarea.

Gwyneira oftă.

– Ce vrei? întrebă ea.

– Ceea ce vreau... ceea ce voiam de fapt... era pământul pe care ne aflăm acum. De la strada spre Haldon până la pietrele care dansează... Așa numea populația maori cercul de stânci, aflat între fermă și platoul înalt.

Gwyneira își încreți fruntea.

– Dar pe acest teritoriu se află casa noastră! Este imposibil!

Tonga zâmbi cu răutate.

– Spun, că asta voiam... dar vă datorăm o anumită compensație pentru sacrificiul uman pe care l-ați suferit. Fiul dumneavoastră a murit din vina mea, chiar dacă nu de mâna mea. Nu am vrut acest lucru, domnișoară Gwyn. Voiam să-l văd că sângerează, dar nu că moare. Voiam să vadă cum îi distrug casa – sau cum mă mut în ea! Cu Marama, soția mea. L-ar fi durut mai mult decât orice lovitură de lance. Dar fie. M-am hotărât să vă menajez. Păstrați-vă casa, domnișoară Gwyn. Dar vreau tot teritoriul de la pietrele care dansează și până la pârâul care desparte Kiward Station de O'Keefe Station.

O privi sfidător.

Gwyneira avea impresia că îi fuge pământul de sub picioare. Își întoarse privirile de la Tonga spre James. Ochii ei oglindiră confuzie și disperare.

– Sunt cele mai bune pășuni ale noastre, spuse ea. Acolo se află și două dintre magaziile de tuns! Aproape totul este îngrădit!

James puse brațul după umărul ei și îl privi ferm pe Tonga.

– Poate că ar trebui să vă mai gândiți amândoi... spuse el liniștit.

Gwyneira se îndreptă. Ochii ei aruncară scântei.

– Dacă le dăm ceea ce cer, spuse ea furioasă, putem să le lăsăm toată ferma Kiward Station! Poate că chiar ar trebui să o facem! Tot nu va mai exista un moștenitor. Iar tu și cu mine, James, ne putem aranja și la ferma lui Helen... Gwyneira respiră adânc și privi peste pământul pe care îl ocrotise și îngrijise timp de douăzeci de ani. Totul va cădea în paragină, spuse ea ca pentru sine. Planificarea creșterii oilor, acum și a vitelor Longhorn... și s-a investit atâta muncă. Aveam cele mai bune animale din Canterbury, dacă nu din toată

insula. Fir-ar să fie, Gerald Warden avea defectele sale, dar nu a meritat așa ceva!

Își mușcă buza de jos, pentru a nu izbucni în plâns. Pentru prima oară avea senzația că putea să-l plângă pe Gerald. Pe Gerald, Lucas și Paul.

– Nu! Vocea era înceată, dar penetrantă – o voce cântătoare, vocea povestitoarei și cântăreței înnăscute.

În spatele lui Tonga, grupul de războinici se despărți, pentru a-i face loc Maramei. Fata trecu liniștită printre ei.

Marama nu era tatuată, dar astăzi își pictase însemnele tribului ei pe piele: îi împodobeau bărbia și pielea dintre gură și nas și fața ei îngustă părea masca unei zeități, pe care Gwyn o cunoștea din casa lui Matahorua. Marama își legase părul, așa cum o făceau femeile adulte când se pregăteau de sărbători. De la brâu în sus era goală, dar purta o eșarfă pe după umeri și o fustă albă, largă, pe care Gwyneira i-o făcuse cândva cadou.

– Să nu îndrăznești să mă numești femeia ta, Tonga! Nu m-am culcat niciodată lângă tine și nici nu o voi face vreodată. Am fost și rămân femeia lui Paul Warden. Și aceasta era și este pământul lui Paul Warden! Marama vorbise până atunci în engleză, acum trecu la limba maternă. Dar vorbea destul de rar, ca Gwyneira și James să nu scape nici un cuvânt. Toată lumea de la Kiward Station trebuia să știe ce avea de spus Marama Warden. Acesta este pământul Wardenilor, dar și a descendenților Kai Tahu. Și se va naște un copil, cu mama din tribul acelora care au sosit cu canoele *uruao* la Aotearoa. Și cu tatăl din tribul Wardenilor. Paul nu mi-a spus niciodată cu ce canoe au sosit strămoșii tatălui său, dar din partea strămoșilor Kai Tahu, legătura noastră a fost sfințită. Pentru mamele și tații *uruao* copilul va fi bine-venit. Și acesta va fi pământul lui.

Tânăra femeie își puse mâinile pe pântece și ridică apoi brațele într-un gest atotcuprinzător, de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze pământul și munții.

În rândurile din spatele lui Tonga se ridicară voci. Voci binevoitoare. Nimeni nu va contesta că această fermă îi aparține copilului

Maramei – mai ales, dacă tot teritoriul fermei O'Keefe Station va reveni tribului maori.

Gwyneira zâmbi și se concentră să dea un răspuns. Era puțin ametită, dar mai ales ușurată; spera să găsească cuvintele potrivite și să le pronunțe corect. Era primul ei discurs în limba maori care trecea de problemele cotidiene și voia să fie înțeleasă de toți:

– Copilul tău este din tribul acelora care au venit cu *Dublin* la Aotearoa. Acest copil va fi bine-venit și în familia tatălui său. Ca moștenitor al acestei ferme, care se numește Kiward Station, pe pământul celor din tribul Kai Tahu.

Gwyneira încercă să repete gestul de adineauri a Maramei, dar în cazul ei, cuprinse în brațe pe Marama și pe nepotul ei încă nenăscut.

Cuvinte de mulțumire

Mulțumesc mult editoarei mele Melanie Blank-Schröder, care a avut de la bun început încredere în acest roman, apoi mulțumesc mai ales genialului meu agent, Bastian Schlueck.

Mulțumesc lui Heike, care mi-a făcut legătura cu Pawhiri, mulțumesc lui Pawhiri și lui Sigrid, care mi-au răspuns la nenumărate întrebări legate de cultura maori. Dacă totuși s-au strecurat greșeli în descrierile mele, mi se datorează doar mie însămi.

Mulțumesc mult Klarei pentru multe informații de specialitate despre calitatea lânii și a raselor de oi, pentru ajutorul dat în cercetările pe internet, legate de coloniștii din Noua Zeelandă, din secolul al XIX-lea și pentru lectura ei de specialitate.

Și, desigur, mulțumesc cailor Cob, cu care de repetate ori mi-am limpezit în galop mintea – și lui Cleo pentru mii de zâmbete de Colie încărcate de adorație.

SARAH LARK